

“ดูเถิด พระองค์จะเสด็จมา!”

อรรถาธิบาย
แบบข้อต่อข้อเกี่ยวกับ
หนังสือวิวรณ์

โดย

จอห์น อาร์. ไรซ์, *D.D., Litt. D.*

บทนำ

หนังสือนี้เป็นการเปิดเผยของพระเจ้า มันไม่ใช่การปิดบังของพระองค์ พระเจ้าทรงประสงค์ที่จะให้หนังสือเล่มนี้ถูกอ่านและถูกเข้าใจโดยเหล่าคริสเตียนทั่วไป พระองค์จึงตรัสว่า “คนที่อ่าน...จะได้รับพร” (วว. 1:3)

เราจึงเชื่อว่าคริสเตียนทั้งหลายที่มีใจเชื่อและถ่อมใจ ที่ตั้งใจจริงและใส่ใจต่อหนังสือวิวรณ์ มีใจอันซื่อตรงที่จะแสวงหาความจริง สามารถเข้าใจหนังสือวิวรณ์ได้

ประการแรก คุณควรเริ่มต้นในที่ ๆ พระเจ้าทรงเริ่มต้นเกี่ยวกับคำพยากรณ์ นั่นคือ ในภาคพันธสัญญาเดิม

1. พระเจ้าทรงมีพันธสัญญาหนึ่งกับอับราฮัม ซึ่งถูกทวนซ้ำหลายหน ว่าแผ่นดินปาเลสไตน์จะถูกยกให้แก่อับราฮัมและลูกหลานของเขา แต่ยกให้แก่อับราฮัมและเชื้อสายองค์นั้นของเขาโดยเฉพาะ นั่นคือ พระคริสต์ (กท. 3:16) แผ่นดินคานาอันจะต้องเป็น “กรรมสิทธิ์นิรันดร์” ถ้าผมเชื่อคำกล่าวนั้นว่าเป็นถ้อยแถลงข้อเท็จจริง ผมก็ควรคาดหวังการครอบครองในยุคพันปีของพระคริสต์และหลังจากนั้นต่อไปบนแผ่นดินโลกใหม่ เมื่อผมอ่านถึงเหตุการณ์ตอนนั้นในหนังสือวิวรณ์

2. พระเจ้าตรัสแก่ดาวิดว่าพระองค์จะทรงสถาปนาพระที่นั่งแห่งอาณาจักรของพระองค์ตลอดไปเป็นนิรันดร์ในอนาคต (2 ซมอ. 7:16) และอิสยาห์ 11 ก็บอกเล่าเกี่ยวกับพระอังกูร (กิ่ง) นั้นจากรากของดาวิดผู้จะทรงครอบครอง เมื่อทูตสวรรค์กาบรีเอลพูดกับมารีย์หญิงพรหมจารีเกี่ยวกับการประสูติที่จะมาถึงของพระคริสต์ เขาก็กล่าวว่า “และองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจะประทานพระที่นั่งของดาวิดบรรพบุรุษของท่านให้แก่ท่านและท่านจะครอบครองเหนือวงศ์วานของยาโคบเป็นนิตย์ และอาณาจักรของท่านจะไม่มีที่สิ้นสุดเลย” (ลูกา 1:32,33)

3. จากนั้นพระเจ้าช่วยให้รอดทรงบอกล่วงหน้าถึงการรวบรวมอิสราเอลชนชาติที่ถูกเลือกสรรของพระองค์กลับคืนมาอย่างน่าอัศจรรย์โดยเหล่าทูตสวรรค์หลังจากยุคความทุกข์ลำบากนั้น (มธ. 24:29-31) อิสยาห์, เยเรมีย์, เอสเคียล, เศคาริยาห์ และศาสดาพยากรณ์คนอื่น ๆ ล้วนบอกล่วงหน้าถึงการรวบรวมชนชาติอิสราเอลกลับคืนมาอย่างมหัศจรรย์ ไม่ใช่ลัทธิโซอนิสต์ พร้อมกับพวกยิวที่ไม่เชื่อ ที่ปฏิเสธพระคริสต์ และที่ทำตัวเป็นกบฏซึ่งใช้กำลังยึดแผ่นดินจากเหล่าเจ้าของชาวอาหรับ ไม่ใช่ตอนนี้ แต่หลังจากยุคความทุกข์ลำบากนั้นเมื่อชนชาติอิสราเอลจะหันมาหาพระคริสต์และเข้าสู่หนัดในใจเพื่อรับใช้พระเจ้า พระราชบัญญัติ 30:1-6 บอกว่าพวกเขาจะถูกรวบรวมกลับมาและกลับใจเชื่อ พวกกบฏจะถูกกำจัดออกไปจากอิสราเอลในถิ่นทุรกันดารแห่งการพเนจรทั้งหลาย (อสค. 20:35-38) พวกที่เหลืออยู่จะเห็นการกลับมาหาพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดและรับความรอด กลายเป็นประชาชาติหนึ่งในวันเดียว ดังนั้นเราจึงเข้าหาหนังสือวิวรณ์โดยรู้ว่าพระเจ้าทรงมีแผนการต่าง ๆ สำหรับปาเลสไตน์และสำหรับคนที่เหลืออยู่ของชนชาติยิวผู้จะรับความรอด

แต่หนังสือดานีเอลก็เป็นบทนำสู่หนังสือวิวรณ์ เช่นกัน หนังสือดานีเอลบอกเล่าเกี่ยวกับจักรวรรดิโลกอันยิ่งใหญ่ทั้งสี่: บาบิโลน, มีเดีย-เปอร์เซีย, กรีก และโรม จากนั้นมันเล่าว่าจักรวรรดิโรมแตกออกจนกลายเป็นชาติทั้งสองข้างและจากนั้นก็นิ้วเท้าทั้งสิบของรูปปั้นนั้นในดานีเอล 2 จากนั้นสุดท้ายแล้วมันจะถูกรวบรวมกลับ

มาและจักรวรรดิโรมจะถูกฟื้นคืนชีพภายใต้ผู้เผด็จการโลกคนหนึ่ง ดังนั้นเราจึงพบว่าชายผู้นี้เป็น “คนแห่งการบาป” ใน “สัตว์ร้ายนั้น” ของหนังสือวิวรณ์ และมีแม้กระทั่งการบอกใบ้และภาพเลื่องต่าง ๆ ของเขาในฟาโรห์ของหนังสืออพยพ และอันทีโอคัส เอพิฟาเนสที่ถูกกล่าวถึงในดานีเอล แต่ดานีเอลก็บอกเช่นกันเกี่ยวกับหินก้อนใหญ่นั้น-พระคริสต์เองจริง ๆ-ซึ่งถูกตัดออกมาจากภูเขาสูงหนึ่งและตกมาบดขยี้รูปปั้นใหญ่นั้นแห่งจักรวรรดิโลกทั้งหลายเป็นผุยผงและจากนั้นพระองค์ก็กลายเป็นพระมหากษัตริย์ผู้ครอบครองทั้งพิภพ

เราต้องเชื่อพระคัมภีร์ตามตัวอักษรจริง ๆ ในที่ใดก็ตามที่บริบทยอมให้ตีความตามตัวอักษร

พยานสองคนก็เป็นพยานสองคน พวกเขาเป็นคนจริง ๆ ซึ่งถูกบอกล่วงหน้าแล้วในภาคพันธสัญญาเดิม แต่พวกเขาปรากฏตัวในวิวรณ์อีกครั้ง

การสู้รบเหล่านั้นที่ถูกพรรณนาในวิวรณ์ก็เป็นการสู้รบจริง ๆ เมื่อพระเจ้าตรัสถึงเจ็ดสิบสัปดาห์แห่งปีทั้งหลายและหกสิบเก้าสัปดาห์เหล่านั้นได้สำเร็จจริงไปแล้ว ฉะนั้นทัศนคติอันซื่อตรงก็จะต้องเชื่อว่าอีกสัปดาห์เดียวที่เหลืออยู่นั้นแห่งคำพยากรณ์ของดานีเอลคือเจ็ดปี และเมื่อพระคัมภีร์พูดถึงปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ผู้นั้นที่ปรากฏตัวในกลางสัปดาห์นั้นเพื่อทำสิ่งน่าสะอิดสะเอียนซึ่งทำให้เกิดการรกร้างว่างเปล่าและอ้างตัวว่าเป็นพระคริสต์และเรียกร้องให้ผู้คนนมัสการมัน เราก็มีสีর্থที่จะเชื่อว่ากลางสัปดาห์นั้นเหลือไว้ 3 ปีครึ่ง, หรือ 42 เดือน, หรือ 1,260 วัน, หรือ “วาระหนึ่งและสองวาระและครึ่งวาระ” ตามที่พระคัมภีร์บอกเราอย่างหลากหลาย

เมื่อพระคริสต์ทรงครอบครองหนึ่งพันปี และตัวเลขนั้นถูกเอ่ยถึงหกครั้งในวิวรณ์ บทที่ 20 ทัศนคติของใจอันซื่อตรงก็เรียกร้องให้เราเชื่อว่ามันเป็นเวลาหนึ่งพันปีจริง ๆ

เมื่อพระคริสต์ตรัสบ่อยครั้งว่า “แต่เกี่ยวกับวันนั้นและโมงนั้น ไม่มีผู้ใดทราบ ไม่ แม้แต่เหล่าทูตสวรรค์แห่งสวรรค์ก็ไม่ทราบ นอกจากพระบิดาของเราองค์เดียว” (มธ. 24:36) และคำตรัสเช่นนั้นในมาระโก 13:32, ในมัทธิว 25:13 ฯลฯ แล้วทำไมเราถึงต้องทนใครบางคนที่กำหนดว่าต้องมีเหตุการณ์ต่าง ๆ และยุคสมัยต่าง ๆ เกิดขึ้นและสำเร็จจริงก่อนพระคริสต์เสด็จมาเล่า? ไม่เลย เราควรพอใจที่จะไม่รู้ว่าจะเมื่อไหร่ และเมื่อพระคริสต์ทรงเตือนพวกอัครทูตว่า “และสิ่งที่เรากล่าวแก่พวกท่าน เราก็กล่าวแก่ทุกคนว่า จงเฝ้าระวังอยู่เถิด” (มาระโก 13:37) ผู้อ่านที่ซื่อตรงก็เชื่อคำตรัสนี้ตามที่เห็นนี้ได้ว่าพระคริสต์จะเสด็จมาในสมัยของพวกอัครทูตก็ทำได้; พระองค์อาจเสด็จมาได้ทุกเมื่อ เราจำเป็นต้องเชื่อว่าการรับขึ้นอาจมาได้ถึงทุกเมื่อ ว่าการเสด็จมาของพระคริสต์เกิดขึ้นได้ทุกเมื่อ นั่นคือ เราคาดเดาไม่ได้ว่าเมื่อไหร่ แต่มันสามารถเกิดขึ้นจริงแน่นอนได้ทุกเมื่อ

บัดนี้ผมขอแสดงความยินดีกับคุณที่คุณกำลังเริ่มต้นที่จะศึกษาหนังสือวิวรณ์อันแสนมหัศจรรย์นี้ ถ้าเราสามารถช่วยเหลืออะไรคุณได้บ้างและทำให้พระวามะมีค่าประเสริฐและหอมหวานและชัดเจน เราก็คะยินดี

จอห์น อาร์. ไรซ์

เมอร์ฟรีย์โบโร, เทนเนสซี

กันยายน, 1977

“ดูเถิด พระองค์จะเสด็จมา”

อรรถาธิบายแบบข้อต่อข้อ

เกี่ยวกับหนังสือวิวรณ์

บทที่ 1

ข้อ 1-3:

1:1 วิวรณ์ของพระเยซูคริสต์ซึ่งพระเจ้าได้ประทานแก่พระองค์ เพื่อสำแดงแก่บรรดาผู้รับใช้ของพระองค์สิ่งทั้งหลายซึ่งจะอุบัติขึ้นในไม่ช้า และพระองค์ได้ทรงส่งและสำแดงสิ่งนั้นโดยทูตสวรรค์ของพระองค์แก่ยอห์นผู้รับใช้ของพระองค์	แห่งคำพยานของพระเยซูคริสต์ และแห่งสิ่งทั้งปวงที่ท่านได้เห็นนั้น
1:2 ผู้ซึ่งเป็นพยานแห่งพระวาทะของพระเจ้า และ	1:3 คนที่อ่านและคนทั้งหลายที่ฟังบรรดาถ้อยคำแห่งคำพยากรณ์นี้ และรักษาสิ่งเหล่านั้นซึ่งได้เขียนไว้ในคำพยากรณ์นี้จะได้รับพร เพราะว่าเวลานั้นใกล้เข้ามาแล้ว

หนังสือเล่มนี้ของพระคัมภีร์คือ “วิวรณ์ของพระเยซูคริสต์” ไม่ใช่ “วิวรณ์ของ St. John the Divine” ตามที่มันถูกตั้งชื่อในฉบับคิงเจมส์ เห็นได้ชัดว่าผู้เขียนคืออัครทูตยอห์น เขาถูกเอ่ยชื่อในข้อ 1,4 และ 9 ในบทแรกนี้และใน 22:8 (บทสุดท้าย) หนังสือเล่มนี้ได้รับการคล้อยและถูกเขียนบนเกาะปัทมอส (ข้อ 9) ซึ่งเป็นที่ ๆ ยอห์นถูกเนรเทศไปเพราะการเทศนาพระวาทะของพระเจ้า

ข่าวสารนี้ถูกมอบให้โดยทูตสวรรค์องค์หนึ่ง Halley’s Handbook กล่าวว่า:

เหล่าทูตสวรรค์มีส่วนสำคัญในการขึ้นาขอบเขตและภาพเหตุการณ์ของนิมิตเหล่านั้น และในการเขียนหนังสือเล่มนี้ ทูตสวรรค์องค์หนึ่งบอกยอห์นให้เขียนหนังสือเล่มนี้ (1:2; 22:16) คริสตจักรทั้งเจ็ดนั้นต่างก็มีทูตสวรรค์องค์หนึ่ง (1:20; 2:1 ฯลฯ) ทูตสวรรค์องค์หนึ่งสนใจในหนังสือที่ถูกประทับตรานั้น (5:2) ทูตสวรรค์ 100,000,000 องค์กร้องเพลงสรรเสริญถวายแด่พระเมษโปดก (5:11) ทูตสวรรค์สี่องค์ได้รับมอบอำนาจที่จะทำร้ายแผ่นดินโลก (7:1-4) ทูตสวรรค์องค์หนึ่งประทับตราเหล่าผู้ถูกเลือกสรร (7:1-4) ทูตสวรรค์เหล่านั้นหมอบกราบชบหน้าลงต่อพระพักตร์พระเจ้า (7:11) ทูตสวรรค์องค์หนึ่งถูกใช้ในการตอบคำอธิษฐานต่าง ๆ ของเหล่าวิสุทธิชน (8:3-5) ทูตสวรรค์เจ็ดองค์เป่าแตรทั้งเจ็ดนั้น (8:6,7 ฯลฯ) ทูตสวรรค์องค์หนึ่งแห่งเหวโลกนั้นเป็นกษัตริย์ของกองทัพตกแตน (9:11) ทูตสวรรค์สี่องค์ปล่อยพลม้าแห่งแม่น้ำยูเฟรติส 200,000,000 ตนนั้น (9:15,16) ทูตสวรรค์องค์หนึ่งมีหนังสือเล่มนั้นที่เปิดอยู่ และประกาศการสิ้นสุด (10:1,2,6) มีคาเอลและเหล่าทูตของเขาทำสงครามกับพญานาคและเหล่าทูตของมัน (12:7) ทูตสวรรค์องค์หนึ่งที่บินอยู่ป่าวประกาศข่าวประเสริฐแก่ประชาชาติทั้งหลาย (14:6) ทูตสวรรค์อีกองค์ที่บินอยู่ป่าวประกาศการล่มสลายของบาบิโลน (14:8) ทูตสวรรค์องค์หนึ่งป่าวประกาศหายนะของเหล่าผู้ติดตามของสัตว์ร้ายนั้น (14:9,10) ทูตสวรรค์องค์หนึ่งประกาศการเก็บเกี่ยวแผ่นดินโลก (14:15)

ทูตสวรรค์องค์หนึ่งประกาศการเก็บผลงุ่นของแผ่นดินโลก (14:18,19) ทูตสวรรค์เจ็ดองค์ถือถ้วยพิบัติเจ็ดประการสุดท้าย (15:1) ทูตสวรรค์องค์หนึ่งประกาศการพิพากษาต่อบาบิโลน (17:1,5) ทูตสวรรค์องค์หนึ่งประกาศการล่มจมของบาบิโลนอีกครั้ง (18:2) ทูตสวรรค์องค์หนึ่งมีส่วนในการฟันบาบิโลนให้ตาย (18:21) ทูตสวรรค์องค์หนึ่งเป็นประธานในการทำลายสัตว์ร้ายนั้น (19:17) ทูตสวรรค์องค์หนึ่งมัดซาตาน (20:12) ทูตสวรรค์องค์หนึ่งแสดงกรุงเยรูซาเล็มใหม่ให้ยอห์นเห็น (21:9) ทูตสวรรค์สิบสององค์เฝ้าอยู่ที่ประตูเมืองทั้งสิบสองของกรุงเยรูซาเล็มใหม่ (21:19) ทูตสวรรค์องค์หนึ่งห้ามยอห์นไม่ให้สัมผัสการตน (22:9)

ดังนั้น ในหนังสือวิวรณ์นี้ จึงมีการกล่าวถึงกิจกรรมต่าง ๆ ของเหล่าทูตสวรรค์ถึงยี่สิบเจ็ดแห่ง Walvoord กล่าวในหนังสือของเขา, *The Revelation of Jesus Christ*, หน้า 13:

หลักฐานที่สนับสนุนว่ายอห์นอัครทูตเป็นผู้เขียนขึ้นอยู่กับคำถามที่ว่าอัครทูตยอห์นได้ถูกเนรเทศไปอยู่เกาะปัทมอสจริง ๆ หรือไม่ ตามที่ผู้แต่งหนังสือเล่มนี้กล่าวอ้าง (1:9) มีหลักฐานทางประวัติศาสตร์อันดีที่สนับสนุนคำกล่าวอ้างนี้ คเลเมนต์แห่งอเล็กซานเดรียพูดถึงอัครทูตยอห์นว่ากลับมาจากเกาะปัทมอส ยูเซบิอุสไม่เพียงรับรองว่ายอห์นกลับมาจากเกาะนั้นแต่ยังระบุอีกด้วยว่าเกิดขึ้นทันทีต่อการสิ้นพระชนม์ของโดมิเทียน ซึ่งเกิดขึ้นในปี ค.ศ. 96

อิเรเนอัสเสริมคำพูดยืนยันของเขาเมื่อเขากล่าวว่ายอห์นได้อาศัยอยู่ในเมืองเอเฟซัสหลังจากกลับมาจากเกาะปัทมอสจนถึงรัชกาลของทราจัน แม้พระคัมภีร์ไม่ได้ยืนยันแบบเป็นหลักข้อเชื่อว่ายอห์นอัครทูตเป็นผู้แต่ง หลักฐานที่มีอยู่ก็สนับสนุนบทสรุปนี้อย่างมีน้ำหนัก

ยอห์นผู้เขียนจดหมายสามฉบับ: 1 ยอห์น, 2 ยอห์น, 3 ยอห์น, และพระกิตติคุณเล่มที่สี่นั้น-ยอห์นคนเดียวกันกับที่เอาศิระชะของตนแนบพระทรวงของพระเยซู และที่พระเยซูทรงฝากมารดาของพระองค์ให้เขาดูแลที่กางเขนนั่น

หลายท่านให้โครงร่างย่อ ๆ นี้ของหนังสือเล่มนี้:

1. บทนำ-บทที่ 1
2. คริสตจักรเจ็ดแห่ง-บทที่ 2 และ 3
3. ตราเจ็ดดวง-บทที่ 4-7 (รวมถึง 8:1) นำไปสู่
4. แตรเจ็ดคัน-บทที่ 8-11 นำไปสู่
5. ชันเจ็ดใบ-บทที่ 12-16
6. หายนะเจ็ดอย่าง-บทที่ 17-20
7. บทสรุป-บทที่ 21 และ 22

นี่คือ “วิวรณ์ของพระเยซูคริสต์” และนั่นเป็นใจความหลักของหนังสือเล่มนี้ ดังนั้นทุกสิ่งในหนังสือวิวรณ์จึงมองล่วงหน้าไปและจับกลุ่มอยู่รอบวาระและแผนพิภพที่นั่นเมื่อพระคริสต์จะเสด็จมาพร้อมกับหมู่เมฆ ทรงถูกเปิดเผยแบบมองเห็นได้แก่มนุษย์ทุกคนบนแผ่นดินโลก และรายละเอียดเหล่านั้นที่มาก่อนและตามหลังการเสด็จกลับมาอันแสนวิเศษของพระองค์

Dr. H.A. Ironside แสดงให้เห็นว่าวิวรณ์ทำให้วงกลมที่ถูกเริ่มในปฐมกาลมาบรรจบครบรอบอย่างไร:

พระวจนะของพระเจ้าเป็นวงกลมวงหนึ่งที่สมบูรณ์แบบ ไม่ขาดตอนและไม่อาจถูกทำลายได้ การเปรียบเทียบหนังสือปฐมกาลกับวิวรณ์จะแสดงให้เห็นคำกล่าวนี้ชัดเจน และแสดงให้เห็นว่าเรามีภาพเล็งต่าง ๆ ในปฐมกาลและการครบบริบูรณ์ของความจริงนั้นในวิวรณ์-การเริ่มต้นในหนังสือเล่มแรก การสำเร็จครบถ้วนในหนังสือเล่มหลัง

ปฐมกาลบอกเราเกี่ยวกับการทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก วิวรณ์นำเสนอฟ้าใหม่และแผ่นดินโลกใหม่

ปฐมกาลแสดงให้เห็นอุทยานสวรรค์บนแผ่นดินโลก พร้อมกับต้นไม้แห่งชีวิตและแม่น้ำแห่งพระพรนั้น ซึ่งเสียไปเพราะบาป วิวรณ์ให้เราเห็นเมืองบรมสุขเกษมของพระเจ้าพร้อมด้วยต้นไม้แห่งชีวิตและแม่น้ำบริสุทธิ์ที่มีน้ำแห่งชีวิตไหลออกมาจากพระที่นั่งของพระเจ้าและพระเมษโปดก-อุทยานสวรรค์กลับคืนมาโดยการลบล้างบาปของพระคริสต์

ในปฐมกาลเราเห็นชายคนแรกและภรรยาของเขาถูกแต่งตั้งให้อยู่เหนือสิ่งทรงสร้างทั้งหมดของพระเจ้า ในวิวรณ์เราเห็นชายคนที่สองนั้นและเจ้าสาวของพระองค์ที่ครอบครองอยู่เหนือโลกที่ถูกไถ่แล้ว

ในปฐมกาลเราถูกบอกเกี่ยวกับลูกแกะที่ถูกถวายเป็นเครื่องสัตวบูชาในฐานะภาพเล็ง ในวิวรณ์พระเมษโปดกที่เคยถูกปลงพระชนม์บัดนี้อยู่ท่ามกลางพระที่นั่งนั้นแล้ว

ในปฐมกาลเราเรียนรู้เกี่ยวกับการเริ่มต้นของบาป เมื่อนั้นเข้าไปในสวนแห่งความสุขเกษมในตอนแรกเพื่อล่อลวงอาดัมและเอวาด้วยความชั่วของงูของมัน ในวิวรณ์งูโบราณนั้นที่เรียกว่าพญามารและซาตานถูกโยนทิ้งในบึงไฟ

ในปฐมกาลเรามีฆาตกรคนแรก คนมากมายผู้แรก กบฏคนแรก คนขี้เมาคนแรก ฯลฯ ในวิวรณ์คนทั้งหมดที่เป็นเช่นนั้น ผู้ปฏิเสธที่จะยอมรับพระคุณของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์ ถูกขับไล่พ้นไปจากเบื้องพระพักตร์ของพระองค์ตลอดไปเป็นนิตย์

ในปฐมกาลเราเห็นการรุ่งเรืองของบาเบล หรือบาบิโลน ในวิวรณ์เราถูกเรียกให้ฟังพินิจความฉิบหายของมัน

ในปฐมกาลเราเห็นนครใหญ่ของมนุษย์ ในวิวรณ์เราเห็นนครนั้นของพระเจ้า

ปฐมกาลแสดงให้เห็นว่าความเศร้าโศก ความตาย ความเจ็บปวดและน้ำตา การมาด้วยกันแบบเลี้ยวไม่ได้ของบาปและการกบฏ ได้เข้ามาสู่โลก วิวรณ์ไม่ได้ปิดท้ายจนกว่าเราได้เห็นพระเจ้าทรงเสด็จนำตาทุกหยดออกไปเสีย และทรงต้อนรับบรรดาผู้ถูกไถ่ของพระองค์เข้าสู่บ้านแห่งหนึ่งอันเป็นที่ซึ่งบาป ความตาย ความเจ็บปวด และความเศร้าโศกไม่มีทางเข้ามาได้

และเราสามารถเปรียบเทียบความต่างและความเหมือนของหนังสือสองเล่มนี้ได้ต่อไปเรื่อย

ๆ...

ข้อ 1 กล่าวว่า “วิวรณ์ของพระเยซูคริสต์ซึ่งพระเจ้าได้ประทานแก่พระองค์...” พระเจ้าได้ประทานแก่

พระคริสต์การเปิดเผยเกี่ยวกับการเสด็จมาในอนาคตของพระคริสต์!

เราจำได้ว่ามาระโก 13:32 กล่าวว่า “แต่เกี่ยวกับวันนั้นและโมงนั้น ไม่มีผู้ใดทราบ ไม่มี แม้แต่เหล่าทูตสวรรค์ซึ่งอยู่ในสวรรค์ หรือพระบุตร เว้นแต่พระบิดา” เราจึงเข้าใจว่าเมื่อพระเยซูได้ทรงกลายเป็นมนุษย์คนหนึ่ง พระองค์ได้ทรงถอดเสื้อชั้นนอกและการสำแดงต่าง ๆ แห่งความเป็นพระเจ้าของพระองค์ออก พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าบนแผ่นดินโลก แต่พระองค์ได้ทรงถ่อมพระองค์ลงและทรงรับสภาพของผู้รับใช้คนหนึ่งไว้บนพระองค์เอง พระองค์จึงสละทิ้งบางสิ่งเหล่านั้นที่พระองค์ทรงมีสิทธิ์ได้รับในฐานะพระเจ้า

เราเรียนรู้ว่าตอนเป็นเด็กพระองค์ “ทรงจำเริญขึ้นในด้านสติปัญญา และในด้านความสูง และเป็นที่โปรดปรานกับพระเจ้าและมนุษย์” (ลูกา 2:52) เราทราบว่าพระองค์ “ทรงเรียนรู้ความเชื่อฟัง โดยสิ่งเหล่านั้นซึ่งพระองค์ได้ทรงทนเอา” (ฮบ. 5:8)

ฉะนั้นเราต้องเข้าใจให้ใหม่ว่าพระคริสต์ ผู้ซึ่งไม่ได้ทราบเวลาแห่งการเสด็จมาครั้งที่สองขณะยังทรงพระชนม์อยู่บนโลก ทรงได้รับการเปิดเผยทุกสิ่งจากพระบิดาหลังจากการคืนพระชนม์ของพระองค์แล้ว? ถูกต้องแล้ว เมื่อพระองค์สิ้นพระชนม์และคืนพระชนม์ พระองค์ก็เสด็จเข้าสู่สง่าราศีที่พระองค์เคยมีกับพระบิดาก่อนโลกได้เริ่มต้น และพระเจ้าได้ทรงเปิดเผยแก่พระองค์สิ่งใดก็ตามที่ก่อนหน้านี้พระองค์ทรงสละทิ้งชั่วคราวในเรื่องของความรู้ แน่แน่นอนว่าพระองค์ทรงทราบสิ่งสารพัดที่พระเจ้าพระบิดาทรงทราบก่อนที่พระองค์ได้ทรงกลายเป็นมนุษย์ และตอนนี้พระองค์ทรงทราบทุกสิ่งที่พระบิดาทรงทราบ นี่เป็น “วิโรจน์ของพระเยซูคริสต์ซึ่งพระเจ้าได้ประทานแก่พระองค์” [พระบุตรของพระองค์]

นี่เป็นการเปิดเผยเกี่ยวกับ “สิ่งทั้งหลายซึ่งจะอุบัติขึ้นในไม่ช้า...” ฉะนั้นหนังสือวิวรณ์จึงกล่าวถึงเหตุการณ์ต่าง ๆ ในอนาคตเป็นหลัก โดยมีจุดหมายต่าง ๆ ถึงคริสตจักรเจ็ดแห่งมาก่อน สำหรับเราที่เชื่อพระคำมืร์ตามตัวอักษรและตีความเช่นนั้น หนังสือวิวรณ์ไม่ใช่การนำเสนอหนึ่งในเชิงสัญลักษณ์และการเปรียบเทียบเกี่ยวกับยุคสมัยเหล่านั้นที่มันถูกเขียน แต่เป็นการเปิดเผยหนึ่งเกี่ยวกับอนาคต

และใจความหลักนั้นถูกแสดงออกชัดเจนมาก ๆ ในข้อ 7: “ดูเถิด พระองค์เสด็จมาพร้อมกับหมู่เมฆ และนัยน์ตาทุกดวงจะเห็นพระองค์...” ดังนั้นหนังสือเล่มนี้จึงมีเนื้อหาเกี่ยวกับการเปิดเผยของพระเยซูคริสต์เกี่ยวกับการเสด็จมาครั้งที่สองและเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่ล้อมรอบเหตุการณ์นั้นโดยเฉพาะ

สิ่งเหล่านั้น “ซึ่งจะอุบัติขึ้นในไม่ช้า...” คำกรีกคือ ทำเคะอี และถูกใช้เช่นนั้นในกิจการ 25:4; โรม 16:20 และในวิวรณ์ 22:6 คำนี้หมายถึงอย่างรวดเร็วหรืออย่างว่องไว มันไม่ได้หมายถึงในทันที มันไม่ได้หมายถึงถึงเร็ว ๆ นี้ เนื่องจากคำนี้ถูกใช้เกี่ยวกับความพินาศของซาตานในโรม 16:20 และเกี่ยวกับกรุงเยรูซาเล็มแห่งสวรรค์นั้นที่ลงมาจากสวรรค์หลังจากการครอบครองยุคพันปีนั้นในวิวรณ์ 22:6

กล่าวอีกนัยหนึ่ง นี่หมายถึงการเกิดขึ้นได้ทุกเมื่อของการเสด็จมาของพระคริสต์ นั่นคือ มันมาถึงได้ทุกเมื่อแต่ไม่ใช่ในเวลาที่กำหนด เรากล่าวได้ว่า พระคริสต์อาจเสด็จมาได้ทุกเมื่อตั้งแต่วันเพ็นเทคอสต์นั้นและตอนนี้พระองค์อาจเสด็จมาเมื่อไรก็ได้ และสิ่งเหล่านั้นที่ถูกพยากรณ์ไว้ก็จะเกิดขึ้นตามมา แต่เห็นได้ชัดว่ามันเป็นการกล่าวถึงแบบไม่ระบุชัดเจน ไม่กำหนดวันแม้กระทั่งอย่างคร่าว ๆ

ความจริงขั้นพื้นฐาน: การเสด็จมาได้ทุกเมื่อของพระคริสต์

สิ่งเดียวที่พระเยซูเจ้าทรงเน้นย้ำบ่อยมากที่สุดเกี่ยวกับการเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์ก็คือว่า ไม่มีใครทราบเวลานั้นได้ ในมัทธิว 24:36 พระองค์ตรัสว่า “แต่เกี่ยวกับวันนั้นและโมงนั้น ไม่มีผู้ใดทราบ ไม่ แม้แต่เหล่าทูตสวรรค์แห่งสวรรค์ก็ไม่ทราบ นอกจากพระบิดาของเราองค์เดียว”

มาระโก 13:32-37 กล่าวว่า:

“แต่เกี่ยวกับวันนั้นและโมงนั้น ไม่มีผู้ใดทราบ ไม่มี แม้แต่เหล่าทูตสวรรค์ซึ่งอยู่ในสวรรค์ หรือพระบุตร เว้นแต่พระบิดา ท่านทั้งหลายจงระวังให้ดี จงเฝ้าระวังและอธิษฐานอยู่ เพราะพวกท่านไม่ทราบว่าเวลานั้นคือเมื่อไร ด้วยว่าบุตรมนุษย์เปรียบเหมือนเจ้าของบ้านคนหนึ่งซึ่งออกเดินทางไกล ผู้ซึ่งไปจากบ้านของเขา และได้มอบสิทธิอำนาจให้แก่พวกผู้รับใช้ของเขา และให้ทุกคนมีภาระงานของตน และได้สั่งนายประตูให้เฝ้าอยู่ เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงเฝ้าระวังอยู่ เพราะพวกท่านไม่ทราบว่าเจ้าของบ้านจะมาเมื่อไร จะมาเวลาเย็น หรือเที่ยงคืน หรือเวลาที่ไก่ขัน หรือในตอนเช้า เกรงว่าเมื่อมาอย่างกะทันหัน เจ้าของบ้านจะพบพวกท่านกำลังนอนหลับอยู่ และสิ่งที่เรากล่าวแก่พวกท่าน เราก็ก่อกล่าวแก่ทุกคนว่า จงเฝ้าระวังอยู่เถิด”

การตีความพระคำตอนนี้นั้นอย่างซื่อตรงก็คงต้องหมายความว่าคริสเตียนจะต้องเฝ้าระวังเป็นประจำและอธิษฐานด้วยใจจดจ่อ รู้ว่าพระเยซูอาจเสด็จมาได้ทุกเมื่อ ชั่วขณะใดก็ได้ ถ้าพวกอัครทูตถูกบัญชาให้เฝ้าระวังในช่วงชีวิตของพวกเขา ฉะนั้นพระเยซูจะเสด็จมาในช่วงชีวิตของพวกเขาก็ทำได้ และดังนั้นพระองค์จึงประทานคำบัญชาเดียวกันนี้แก่เราทุกคน-ให้เฝ้าระวัง

ในมัทธิว 25:13 หลังจากคำอุปมาเรื่องหญิงพรหมจารีสิบคนนั้นและการมาแบบฉับพลันของเจ้าบ่าว พระเยซูตรัสว่า “เหตุฉะนั้นจงเฝ้าระวังอยู่ เพราะท่านทั้งหลายไม่ทราบวันหรือโมงที่บุตรมนุษย์จะเสด็จมา”

พระเยซูไม่ได้ตรัสว่า “จงเฝ้าดูการมาของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์นั้น” หรือ “จงเฝ้าดูการมาของเหตุการณ์เหล่านั้นแห่งความทุกข์ลำบาก” พระเยซูจะต้องเสด็จมาก่อนเหตุการณ์เหล่านั้น เราจะต้องเฝ้าคอยการเสด็จมาของพระคริสต์

คำสอนนั้นชัดเจนเหลือเกินจนไม่มีผู้ใดมีสิทธิ์ตีความข้อพระคำตอนใดให้ขัดแย้งกับมัน ไม่มีพระคำสักข้อที่ให้หลักฐานใด ๆ ว่าการเสด็จมาของพระคริสต์เพื่อมารับคนของพระองค์ไปรอให้เกิดเหตุการณ์หนึ่งที่มีพยากรณ์ไว้ก่อน พระคริสต์จะเสด็จมาก่อนการเฟื่องฟูของระบบสันตะปาปาก็ทำได้ ก่อนสงครามสามสิบปีนั้นในยุโรป ก่อนสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง ก่อนสงครามโลกครั้งที่สอง ก่อนการรุ่งเรืองของลัทธิคอมมิวนิสต์ ก่อนระเบิดปรมาณู มันไม่ซื่อตรงแบบนักวิชาการและไม่อยู่ฝ่ายวิญญานเลยที่จะสอนว่าใครสักคนสามารถทราบได้ว่าอวสานของยุคนี้มาถึงเมื่อไรหรือบอกได้ว่าพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดจะเสด็จมาเมื่อไร

เปาโลเอง ซึ่งเชื่อฟังคำบัญชาที่ชัดเจนนั้นของพระเยซูให้เฝ้าระวัง คาดหวังว่าจะยังมีชีวิตอยู่ตอนที่พระคริสต์เสด็จมาเมื่อ “คนทั้งปวงที่ตายแล้วในพระคริสต์จะเป็นขึ้นมาก่อน แล้วพวกเราซึ่งยังเป็นอยู่และเหลืออยู่จะถูกรับขึ้นไปด้วยกันกับคนเหล่านั้นในหมู่เมฆ เพื่อจะได้พบองค์พระผู้เป็นเจ้าในฟ้าอากาศ” (1 ธส. 4:16,17)

เขากล่าวอีกครั้งใน 1 โครินธ์ 15:51,52 ว่า “พวกเราจะไม่ล่วงหลับหมดทุกคน แต่พวกเราจะถูกเปลี่ยนแปลงใหม่หมด ในช่วงเวลาเดียว ในพริบตาเดียว เวลาเปาเตอร์ครั้งสุดท้าย เพราะว่าแต่นั้นจะส่งเสียง

และคนที่หลายที่ตายไปแล้วจะถูกบันดาลให้เป็นขึ้นมาปราศจากเปื่อยเน่า และพวกเราจะถูกเปลี่ยนแปลงใหม่” โอ เปาโลกล่าวว่า “คนตายจะถูกทำให้เป็นขึ้นและเราจะถูกเปลี่ยนแปลงใหม่” เขาคาดหวังว่าจะอยู่ในหมู่ผู้ที่มีชีวิตเหล่านั้นที่จะถูกเปลี่ยนแปลงใหม่

เหล่าคริสเตียนสมัยภาคพันธสัญญาใหม่ล้วนถูกสอนให้เฝ้าคอยการเสด็จมาของพระคริสต์อยู่เสมอ ใน 1 เธสะโลนิกา 1:9,10 เปาโลเขียนว่า “การที่พวกท่านได้หันมาหาพระเจ้าจากการไหว้บรรดารูปเคารพ เพื่อรับใช้พระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่และเที่ยงแท้เป็นอย่างไร และเพื่อรอคอยพระบุตรของพระองค์จากสวรรค์” และในฟิลิปปี 3:20 พระวณะที่ได้รับการตรัสกล่าวว่า “ด้วยว่าความเป็นพลเมืองของพวกเรานั้นอยู่ในสวรรค์ ซึ่งจากที่นั่นพวกเรากำลังรอคอยพระผู้ช่วยให้รอดด้วย คือพระเยซูคริสต์เจ้า” รากฐานหนึ่งเดียวเกี่ยวกับการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ถูกกล่าวไว้ชัดเจน: ไม่มีผู้ใดสามารถทราบได้ว่าเมื่อไร ไม่มีหมายเหตุต่าง ๆ ที่ช่วยให้ผู้ใดบอกได้ว่าเวลานั้นมาถึงเมื่อไร

เราพูดถึงการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์ในฐานะเป็นชุดเหตุการณ์ต่าง ๆ ซึ่งรวมสองระยะเข้าไว้ด้วยกัน ระยะแรกคือ เมื่อเราถูกเรียกออกไปพบกับพระคริสต์ในฟ้าอากาศเมื่อการรับขึ้นนั้นมาถึง และระยะที่สองคือ เมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมาพร้อมกับเหล่าวิสุทธิชนของพระองค์และเหล่าทูตสวรรค์เพื่อสถาปนาอาณาจักรของพระองค์และครอบครอง เมื่อผมพูดถึงการเสด็จมาครั้งแรกของพระคริสต์ ผมก็ไม่ได้แค่หมายถึงวันนั้นที่พระองค์ประสูติในเบธเลเฮม แต่เรื่องทั้งหมดนั้นเกี่ยวกับการรับสภาพเนื้อหนังของพระองค์, การประสูติจากหญิงพรหมจารีของพระองค์, การรับใช้ของพระองค์และการสิ้นพระชนม์และการคืนพระชนม์

เวลาแห่งระยะแรกนั้นของการเสด็จมาของพระคริสต์เป็นความลับประการหนึ่งที่พระเจ้าเพียงผู้เดียวทรงทราบ หลังจากที่พระคริสต์เสด็จมาเพื่อรับคนของพระองค์ไปแล้ว เมื่อนั้นจึงมีกำหนดการที่ชัดเจนในพระคัมภีร์เกี่ยวกับเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้นตามมา

ฉะนั้นจึงไม่มี “หมายเหตุต่าง ๆ” ที่ช่วยให้ผู้ใด

บอกได้ว่าวสานของยุคจะมาถึงเมื่อไร

มันเป็นกิจธุระอันเก่าแก่ น่าเศร้า และอยู่ฝ่ายเนื้อหนังที่จะพยายามตั้งวันเวลาสำหรับการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ แม้องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสไว้อย่างชัดเจนแก่เหล่าสาวกว่า “ไม่ใช่ธุระของพวกท่านที่จะทราบ” (กิจการ 1:7) ในปี ค.ศ. 1000 คนเป็นอันมากก็ด่วนสรุปว่าเมื่อสิ้นสุดยุคนี้พระคริสต์คงจะเสด็จมา

มาร์ติน ลูเธอร์คิดว่าพระสันตะปาปาเป็นปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ผู้นั้น Farmer Miller ในรัฐนิวยอร์ก เห็นหมู่ดาวตก อ่านในหนังสือดานีเอล ตัดสินว่าวันหนึ่งหมายถึงปีหนึ่ง คำนวณออกมาว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะต้องเสด็จมาในเดือนตุลาคม ปี 1843 คนอื่น ๆ ฟังและเตรียมพร้อม พระคริสต์ไม่ได้เสด็จมา Farmer Miller คำนวณใหม่และตัดสินใจว่าเขาคิดเร็วไปปีหนึ่ง แต่ในปีถัดมา พระเยซูเจ้าก็ไม่ได้เสด็จมาเหมือนกัน

ลัทธิทุกรูปแบบและครูสอนเท็จพยายามที่จะกำหนดเวลาที่เจาะจงเพื่อแสดงให้เห็นว่าตนฉลาดแค่ไหน ว่าคุณสามารถบอกได้ว่าพระคริสต์จะเสด็จมาเมื่อไร ทั้งหมดนั้นไม่ได้ยึดพระคัมภีร์เลย

ผู้คนตีความพระคัมภีร์อย่างผิด ๆ เพื่อขัดแย้งกับคำตรัสที่ชัดเจนว่าไม่มีผู้ใดทราบได้เกี่ยวกับเวลาแห่งการเสด็จมาของพระองค์

“หมายเหตุสำคัญแห่งการเสด็จมาของพระองค์ และของการสิ้นสุดของโลกนี้” ในมัทธิว 24:3 ถูกอธิบาย ไม่ใช่ในฐานะเป็นหลักฐานหนึ่งเกี่ยวกับระยะแรกรับแห่งการเสด็จมาของพระองค์ แต่เป็นเพียงการปรากฏอย่างมหัศจรรย์เมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมาพร้อมกับเหล่าวิสุทธิชนและเหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์หลังจากการรับขึ้นนั้น หลังจากความทุกข์ลำบากนั้น (มธ. 24:30,31)

“การจากไป” ครั้งใหญ่นั้นแห่ง 2 เธสะโลนิกา 2:3 จริง ๆ แล้วเป็น “การออกเดินทางนั้น” นั่นคือ เมื่อคริสเตียนทั้งหลายถูกรับขึ้นไปพบกับพระคริสต์ในฟ้าอากาศ

“เมื่อพวกท่านเห็นวันนั้นใกล้เข้ามาแล้ว” ในฮีบรู 10:25 หมายถึงการทำลายล้างกรุงเยรูซาเล็ม ไม่ใช่การเสด็จมาครั้งที่สอง

“กาลอวสาน” หรือ “วาระแห่งการสิ้นสุด” ที่ถูกกล่าวถึงบ่อยครั้งในดาเนียล คือเวลาแห่งความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งนั้นสำหรับชนชาติอิสราเอลเสมอ ไม่ใช่วันปิดท้ายเหล่านั้นของยุคสมัยนี้

“การแตกใบของต้นมะเดื่อ” ของมัทธิว 24:32 คือ การรวบรวมกลับคืนมาของชนชาติอิสราเอลอย่างอัศจรรย์หลังจากการรับขึ้นนั้น หลังจากความทุกข์ลำบากนั้น หลังจากที่พระคริสต์เสด็จกลับมาในสง่าราศีและทรงส่งเหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์ไปรวบรวมยิวทุกคนในโลกมาไว้ด้วยกัน พวกไซออนิสต์ที่ไม่เชื่อหรือพวกไซออนิสต์ที่ปฏิเสธพระคริสต์ในตอนนี้อย่างไรก็ตามไม่สามารถทำให้พระคำข้อนี้สำเร็จจริงได้ ไม่มีหมายเหตุต่าง ๆ ที่ช่วยให้ผู้ใดบอกได้ว่าการเสด็จมาของพระคริสต์ใกล้เข้ามาแล้ว มันเกิดขึ้นได้ทุกเมื่ออยู่เสมอแต่ไม่อาจคาดเดาได้เวลานั้นเป็นความลับอย่างหนึ่งที่พระเจ้าทรงทราบแต่ผู้เดียว

พระพรในการอ่านหนังสือวิวรณ์

“คนที่อ่านและคนที่ทั้งหลายที่ฟังบรรดาถ้อยคำแห่งคำพยากรณ์นี้...จะได้รับพร” (ข้อ 3) เราเป็นสุขจริง ๆ เมื่อได้อ่านส่วนใดก็ตามของพระคัมภีร์ เพลงสดุดีบทที่ 1 กล่าวว่า “ความสุขมีแก่ผู้คนที่...ความชื่นชมยินดีของผู้คนที่อยู่ในพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์ และเขาตรัสทรงในพระราชบัญญัติของพระองค์ทั้งกลางวันและกลางคืน และเขาจะเป็นเหมือนอย่างต้นไม้ที่ปลูกไว้ริมธารน้ำทั้งหลาย ที่เกิดผลของมันตามฤดูกาลของมัน ใบของมันจะไม่เหี่ยวแห้งด้วย และสิ่งใดก็ตามที่เขาทำก็จะจำเริญขึ้น” แต่มีพระพรพิเศษประการหนึ่งในหนังสือวิวรณ์เพราะว่าเส้นทางของยุคสมัยนี้เริ่มชัดเจนมากขึ้นแล้ว เราสามารถรับการหนุนใจได้ในความทุกข์ยากและการถูกข่มเหง เราทราบได้ว่าพระเจ้าจะทรงมีชัยชนะอย่างมหัศจรรย์ในอนาคต เราจะทราบเกี่ยวกับการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ การครอบครองของพระองค์ เกี่ยวกับกรุงเยรูซาเล็มแห่งสวรรค์นั้น ช่างมีการปลอบประโลมใจและพระพรจริง ๆ ในหนังสือวิวรณ์นี้!

การเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์เป็น “ความหวังอันมีสุขนั้น” (ทิตัส 2:13) และดังนั้นวิวรณ์จึงมีพระพรพิเศษโดยบอกเล่าเกี่ยวกับการเสด็จมาของพระคริสต์ ฉะนั้นพระเจ้าจึงทรงมีพระประสงค์ให้หนังสือวิวรณ์ถูกอ่าน ถูกเทศนาและถูกเข้าใจ มีพระพรหนึ่งของพระเจ้าบนการศึกษาค้นคว้าพระคัมภีร์ทุกตอน แต่ข้อ 3 แสดงให้เห็นว่ามีพระพรพิเศษบนคนเหล่านั้นที่อ่านและฟังถ้อยคำเหล่านั้นแห่งคำพยากรณ์นี้ ไม่มีพระสัญญาพิเศษเรื่องพระพรแนบมากับส่วนอื่นใดของพระวจนะของพระเจ้า ถึงแม้ว่าพระพรต่าง ๆ ติดตามมาแน่นอน เมื่อเราอ่านทุกส่วนของพระคัมภีร์บริสุทธิ์ Dr. L. W. Munhall เคยกล่าวไว้ว่าเขาอ่านหนังสือวิวรณ์ทุก ๆ หก

สัปดาห์ เพราะเขาอยากได้พระพรที่ทรงสัญญาไว้นั้น

พวกนักเทศน์ที่ถือแนวคิดหลังพินปีและไม่มีพันธู์สอนว่าหนังสือวิวรณ์มีความสำคัญเพียงเล็กน้อย เข้าใจยาก ว่าการศึกษาค้นคว้ามันเป็นการคาดเดาเสียส่วนใหญ่ และว่าเนื้อหาส่วนใหญ่ของมันได้สำเร็จจริงไปแล้ว ก็พูดออกมาจากความไม่รู้และความไม่แยแสของตนที่มีต่อการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์ พวกเขาสร้างความเสียหายใหญ่หลวงและทำบาปต่อพระเจ้าและประชากรของพระองค์

ตามที่พระเจ้าทรงสัญญาพระพรพิเศษไว้แก่คนทั้งหลายที่ศึกษาค้นคว้าหนังสือวิวรณ์ “และรักษาสิ่งเหล่านั้นซึ่งได้เขียนไว้ในคำพยากรณ์นี้” (ข้อ 3) หนังสือเล่มนี้ก็ปิดท้ายด้วยคำเตือนพิเศษไปยังคนเหล่านั้นที่เพิ่มเข้ากับหรือตัดออกจากหนังสือเล่มนี้ (วว. 22:18,19) จงศึกษาหนังสือนี้และคาดหวังว่าจะเข้าใจมัน จงอธิษฐานขอให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำทางคุณ จงเชื่อสิ่งที่พระเจ้าตรัสไว้แล้ว ว่าในหนังสือนี้พระองค์กำลังแสดงให้เราเห็นสิ่งเหล่านั้นซึ่งต้องอุบัติขึ้นในไม่ช้า จงเชื่อพระวาระของพระเจ้าตามที่ปรากฏ อย่าตีความให้เป็นเชิงจิตวิญญาณเสีย อย่าทำให้ทุกสิ่งเป็นเชิงสัญลักษณ์หรือเชิงเปรียบเทียบ เมื่อพระเจ้าตรัสว่าโลหิต จงเชื่อว่ามันคือโลหิต ถึงมันจะเป็นโลหิตที่ไหลนองดุจน้ำจนถึงบังเหียนม้าก็ตาม (วว. 14:20) และเป็นระยะทางถึง 1,600 เฟอร์ลองหรือ 200 ไมล์ (สามร้อยกิโลเมตร) (วว. 14:20) ถ้าพระวาระของพระเจ้ากล่าวว่า 42 เดือน หรือ 1,260 วัน หรือ 3 วาระครึ่ง (หรือ 3 ปีครึ่ง) ก็จงเชื่อว่ามันหมายความว่าตามนั้นจริง ๆ นั่นคือ การเปิดเผยหนึ่งที่เรารู้เข้าใจได้ชัดเจน วันก็หมายถึงวัน ไม่ใช่ปี องค์ประกอบด้านเวลาในวิวรณ์เป็นตามนั้นจริง ๆ และที่ใดที่มีการใช้ภาษาเชิงสัญลักษณ์ ญะจงไขก็ถูกให้ไว้ในพระคำข้อนั้นเอง การเข้าใจพระคัมภีร์ไม่ต้องใช้จินตนาการอันบรรเจิด; แค่ความเชื่ออันเรียบง่าย ถ่อมใจเหมือนเด็ก เต็มใจที่จะเชื่อสิ่งที่พระเจ้าได้ตรัสไว้

ฉะนั้นหนังสือวิวรณ์จึงถูกกล่าวอ้างโดยคริสเตียนว่าเป็นหนึ่งในหนังสือที่สำคัญมากที่สุดของพระคัมภีร์ มันเป็นพระวาระที่ได้รับการดลใจลำดับสุดท้ายที่พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้ประทานให้ มันเป็นคำพยากรณ์เกี่ยวกับอนาคต พระเจ้าเองทรงให้ความสำคัญต่อวิวรณ์มากกว่าหนังสืออื่น ๆ ที่เหลือของพระคัมภีร์

ฉะนั้นจงเชื่อมั่นอย่างจริงจัง และศึกษามันโดยใช้เวลาและการอธิษฐาน

ข้อ 4:

1:4 ยอห์นเรียนมายังคริสตจักรทั้งเจ็ดซึ่งอยู่ใน	ผู้ทรงเป็นอยู่ในกาลก่อน และผู้จะเสด็จมานั้น และ
แคว้นเอเชีย ขอให้ท่านทั้งหลายจงได้รับพระคุณ	จากพระวิญญาณทั้งเจ็ดที่อยู่หน้าพระที่นั่งของ
และสันติสุขจากพระองค์ผู้ทรงเป็นอยู่เดี๋ยวนี้ และ	พระองค์

ถึงคริสตจักรทั้งเจ็ดแห่งแคว้นเอเชีย

ในความคิดของหลายคน เอเชียตอนนี้หมายถึงทวีปเอเชียทั้งหมด บางครั้งคำนี้หมายถึงเอเชียไมเนอร์ คาบสมุทรนั้นซึ่งเป็นส่วนหนึ่งที่มีขนาดใหญ่ของประเทศตุรกี แต่ในสมัยพระคัมภีร์มันหมายถึงแค่ส่วนเล็ก ๆ ส่วนหนึ่งของคาบสมุทรนั้น

จงหมายเหตุว่ามันไม่ใช่ “คริสตจักรเจ็ดแห่งของคริสตจักรเหล่านั้นแห่งแคว้นเอเชีย” แต่เป็น “คริสตจักรทั้งเจ็ด” อาจมีคริสตจักรอื่น ๆ ในแคว้นนั้น แต่ไม่น่าจะมี หรืออาจเป็นไปได้ว่าคริสตจักรทั้งเจ็ดนี้ได้ส่งพวกผู้

สื่อสารไปหาโยนห์ในคุกบนเกาะปัทมอสเพื่อทราบเกี่ยวกับความเป็นอยู่ของเขาและนำข่าวสารของเขามา รายงาน

ไม่ว่าจะยังไง พวกเขาก็เป็นคริสตจักรจริง ๆ ในเมืองจริง ๆ พวกเขาถูกเอ่ยชื่อในข้อ 11 และอีกครั้ง พวกเขาถูกเรียกว่า “คริสตจักรทั้งเจ็ดที่อยู่ในแคว้นเอเชีย” ซึ่งรวมถึงเมืองเอเฟซัส, เมืองสเมอร์นา, เมืองเปอร์กามัม, เมืองธียาติรา, เมืองซาร์ดีส, เมืองฟีลาเดลเฟียและเมืองเลาดีเซีย ข่าวสารเหล่านั้นเป็นพระวจนะของพระเจ้าและดังนั้นพวกมันจึงได้รับการตั้งใจเพื่อเป็นพระพรแก่ทุกคนแต่พวกมันก็ถูกส่งถึงคริสตจักรเหล่านี้โดยเฉพาะในตอนนั้น

พวกมันไม่ได้เป็นสัญลักษณ์ที่แสดงถึงหลายสมัยในยุคนี้ก่อนพระคริสต์เสด็จมา ประการแรก เนื่องจากพระเจ้าทรงชี้ขาดแล้วว่าไม่มีผู้ใดสามารถทราบหลักฐานใด ๆ ได้ว่าพระคริสต์จะเสด็จกลับมาเมื่อไร ฉะนั้นพระองค์ก็ยอมไม่ปูแบบแปลนหนึ่งที่พวกคนที่ฉลาดจริง ๆ สามารถคำนวณออกมาได้และแบ่งยุคภาคพันธสัญญาใหม่ทั้งหมดออกเป็นหลายช่วงเพื่อที่พระคริสต์จะเสด็จมาไม่ได้จนกว่าสองพันปีนี้จะครบ ถ้าคริสเตียนทุกคนจะต้องเฝ้าคอยการเสด็จมาของพระองค์ซึ่งอาจมาถึงได้ทุกเมื่อ-และพระองค์จะเสด็จมาเมื่อไรก็ได้-ฉะนั้นก็คงไม่มีช่วงเวลาหนึ่งที่มีเจ็ดชั้นเข้ามาแทรกได้ก่อนการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ โดยมีคริสตจักรทั้งเจ็ดในแคว้นเอเชียนี้เป็นตัวแทน

1. การให้คำพยากรณ์เป็นโครงร่างของยุคนี้คงจะขัดแย้งกับการมาถึงได้ทุกเมื่อ ของการเสด็จมาของพระคริสต์

ดร. สโกฟิลด์กล่าวว่า “มันเหลือเชื่อจริง ๆ ที่ในคำพยากรณ์หนึ่งที่ครอบคลุมยุคคริสตจักร จะไม่มีการเห็นล่วงหน้าเช่นนั้น” แต่ความจริงกลับตรงกันข้าม ไม่มีเหตุผลเลยที่ว่าทำไมคนที่เข้าใจธรรมชาติของคำพยากรณ์เกี่ยวกับการเสด็จมาครั้งที่สองควรคาดหวังว่าในที่นี่ต้องมีโครงร่างของประวัติศาสตร์คริสตจักรที่ยาวนานหนึ่งพันเก้าร้อยปี โดยมีเหตุผลดังต่อไปนี้

(a) พระเยซูเจ้าได้ทรงสถาปนาหลักคำสอนตามพระคัมภีร์ที่ยิ่งใหญ่ประการหนึ่งแล้วเกี่ยวกับการเสด็จกลับมาของพระคริสต์; นั่นคือ เวลานั้นถูกเก็บเป็นความลับ พระเยซูจะเสด็จมาเมื่อไรก็ได้หลังจากวันเพ็นเทคอสต์นั้น เปาโลคาดหวังว่าพระคริสต์อาจเสด็จกลับมาขณะที่เขายังมีชีวิตอยู่ (ดู 1 ธส. 4:15; 1 คร. 15:52) ไม่มีเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่ถูกพยากรณ์ไว้ว่าจะต้องเกิดขึ้นก่อนพระคริสต์จะเสด็จกลับมาได้ คริสเตียนทุกคนจะต้อง “เฝ้าคอยพระบุตรของพระองค์จากสวรรค์” เหล่าคริสเตียนภาคพันธสัญญาใหม่ได้ถูกสอนว่า “เหตุฉะนั้นจงเฝ้าระวังอยู่ เพราะท่านทั้งหลายไม่ทราบวันหรือโง่ที่บุตรมนุษย์จะเสด็จมา” (มธ. 25:13)

บัดนี้มันเป็นเรื่องเหลือเชื่อจะคิดได้จริง ๆ ที่พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงไม่ทราบหลักคำสอนของพระคัมภีร์ที่ชัดเจนนั้น ที่ว่าไม่อาจมีโครงร่างของเหตุการณ์ต่าง ๆ และไม่มีเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่ถูกพยากรณ์ไว้ว่าจะต้องเกิดขึ้นก่อนพระคริสต์จะเสด็จกลับมาได้ เพราะว่าพระองค์สามารถเสด็จกลับมาได้ทุกเมื่อในระหว่างปีเหล่านี้ นั่นทำให้เป็นที่แน่นอนว่าบัดนี้พระองค์จะไม่ประทานโครงร่างของเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่ขัดแย้งกับหลักคำสอนนั้นที่ถูกกล่าวอย่างชัดเจนหนักแน่นขนาดนั้นในที่อื่น ไม่อาจมีการเห็นล่วงหน้าเกี่ยวกับยุคคริสตจักรทั้งหมดจนถึงการเสด็จมาของพระคริสต์ได้ โดยให้โครงร่างของเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่จะต้องเกิดขึ้น หากพระเยซู

อาจเสด็จมาได้ทุกเมื่อและคำทำนายเหล่านั้นได้ถูกพิสูจน์แล้วว่าไม่เป็นความจริงและไม่สำเร็จจริง ไม่เลย ไม่มี เหตุผลที่จะคาดหวังให้มีการเห็นล่วงหน้าเช่นนั้น

(b) เช่นเคย ตรึงนี้ในวิวรรณ์พระเยซูเจ้าไม่ได้กำลังตรัสถึง “คริสตจักรนั้น” ในนัยยะของหมายเหตุของ สโกฟิลด์ แต่พระองค์กำลังตรัสเกี่ยวกับคริสตจักรท้องถิ่นเหล่านั้น โรมได้บิดเบือนความหมายตามพระคัมภีร์ ของคำว่า คริสตจักร และมีแนวคิดทั่วไปที่ว่าพวกคาทอลิกและพวกโปรเตสแตนต์และหลายลัทธิทั้งหมดรวม กันเป็นส่วนต่าง ๆ ของคริสตจักรนั้น โดยหมายถึงองค์กรหนึ่งที่อยู่ฝ่ายโลก คำเรียกนี้ไม่เคยถูกใช้แบบนั้นเลย ในพระคัมภีร์ คำว่าคริสตจักรไม่เคยหมายถึงนิยามหนึ่งหรือกลุ่มหนึ่งที่มีหลายนิยาม ในส่วนของพระกายอัน ลึกลับนั้นของพระคริสต์ซึ่งจะถูกรับออกไปเมื่อการรับขึ้นนั้นมาถึง ซึ่งรวมผู้ที่รอดแล้วทุกคนเข้าไว้ด้วยกัน มัน ไม่ได้ประกอบด้วยองค์กรทั้งหลายของมนุษย์ แต่ประกอบด้วยจิตวิญญาณแต่ละดวงที่ได้ไว้วางใจพระคริสต์ พระกายนั้นของพระคริสต์ไม่มีอัตลักษณ์แบบองค์กร และไม่มีประวัติความเป็นมาที่แยกแยะได้ในกิจการทั้งหลายแบบมนุษย์

ไม่เลย ไม่มีเหตุผลที่จะต้องคาดหวังการให้โครงร่าง “ประวัติศาสตร์ฝ่ายวิญญาณของคริสตจักร” ใน ระหว่างยุคนี้ และไม่ต้องสงสัยเลยว่่านั้นเป็นเหตุผลที่ว่าทำไมพระเจ้าไม่ได้ประทานโครงร่างเช่นนั้นเลย

2. การอ้าง “การเห็นล่วงหน้า” เกี่ยวกับเจ็ดช่วงของประวัติศาสตร์คริสตจักร

ก็เป็นการคาดเดาและตีความพระคำให้เป็นเชิงจิตวิญญาณเพื่อสอน

สิ่งที่ไม่ได้ถูกกล่าวไว้

ดร. สโกฟิลด์กล่าวว่า “ข่าวสารเหล่านี้ (ถึงคริสตจักรทั้งเจ็ดแห่งแคว้นเอเชีย) ต้องบรรจุการเห็นล่วงหน้า นั้นหากมันต้องอยู่ในหนังสือเล่มนี้...” จงอ่านคำกล่าวนั้นอีกที สิ่งที่ดร. สโกฟิลด์กำลังกล่าวจริง ๆ ก็คือว่า พระคัมภีร์ไม่ได้ประกาศว่าให้โครงร่างของประวัติศาสตร์ฝ่ายวิญญาณของคริสตจักร พระคัมภีร์ไม่ได้กล่าวว่า คริสตจักรทั้งเจ็ดนี้ในเอเชียไมเนอร์เป็นตัวแทนของเจ็ดช่วงแห่งประวัติศาสตร์คริสตจักร ไม่มีแม้แต่การบอกใบ้ใน พระคัมภีร์เองว่าต้องมีประวัติศาสตร์เช่นนั้น ดร. สโกฟิลด์สรุปว่าควรจะมีประวัติศาสตร์เช่นนั้น ว่ามันเหลือเชื่อ ที่มันจะถูกตัดออกไป เขาจึงจัดให้โดยการตีความข้อพระคำหลายตอนให้เป็นเชิงจิตวิญญาณ จงหมายเหตุว่าข้อ โด่แย้งนี้อ่อนแอขนาดไหน

(a) ดร. สโกฟิลด์ทำตรึงนี้สิ่งที่เขาตีเตียนในคนอื่นอย่างมีปัญญาและอย่างแน่นหนัก พวกถือแนวคิด หลังพันปีและพวกอื่น ๆ ตีความพระคัมภีร์ให้เป็นเชิงจิตวิญญาณ พวกเขาให้อิสราเอลหมายถึงคริสตจักร พวกเขาให้ภูเขาไซโยนหมายถึงสวรรค์ พวกเขาให้พวกยิวแห่งอิสราเอลหมายถึงพวกคริสเตียน พวกเขาให้พระที่นั่ง ของดาวิดหมายถึงพระที่นั่งของพระเจ้า ผมกล่าวว่า ดร. สโกฟิลด์ในที่อื่นวิจารณ์อย่างมีปัญญามาก ๆ การใช้ พระคัมภีร์แบบผิด ๆ เช่นนั้นและการตีความข้อความที่ชัดเจนของพระคัมภีร์ให้เป็นเชิงจิตวิญญาณไปเสีย แต่ ในที่นี้เขากลับทำแบบเดียวกัน ที่ที่พระคัมภีร์ไม่กล่าวอะไรเลยเกี่ยวกับช่วงเหล่านั้นของประวัติศาสตร์คริสต จักร ดร. สโกฟิลด์กลับทำให้ข่าวสารที่ส่งถึงแต่ละแห่งของคริสตจักรทั้งเจ็ดนี้เป็นภาพของระยะหนึ่งของ ‘ประวัติศาสตร์ฝ่ายวิญญาณของคริสตจักร’

(b) เช่นเคย ดร. สโกฟิลด์ฝ่าฝืนหนึ่งในกฎเหล่านั้นที่เขายกย่องในที่อื่น: กฎของการตีความพระคัมภีร์

ที่ดี ที่ว่าเราต้องไม่ให้หลักคำสอนหนึ่งมีพื้นฐานอยู่บนภาพเล็งหรือสัญลักษณ์ คนหนึ่งอาจคิดผิดได้เกี่ยวกับสิ่งที่ตนคิดว่าเป็นภาพเล็งหนึ่ง หลักคำสอนต่าง ๆ ต้องมีพื้นฐานอยู่บนคำกล่าวทั้งหลายที่ชัดเจนของพระคัมภีร์ ไม่มีคำกล่าวเช่นนั้นเลยสักแห่งในพระคัมภีร์ที่ว่าคริสตจักรทั้งเจ็ดแห่งแคว้นเอเชียเป็นตัวแทนของระยะต่าง ๆ ในประวัติศาสตร์ฝ่ายวิญญาณของคริสตจักร ดร. สโกฟิลด์ยอมรับเรื่องนั้น ฉะนั้นเขาจึงไม่ควรสร้างหลักคำสอนเช่นนั้นเลยซึ่งไม่แม้แต่จะถูกบอกไว้ในพระคัมภีร์ คริสตจักรทั้งเจ็ดนี้เป็นชุมชนคนจริง ๆ ในเจ็ดเมืองแน่นอนว่า คริสตจักรทุกแห่งและคนทุกคนสามารถได้รับประโยชน์จากการเปิดเผยของพระเจ้าที่ให้ไว้ในที่นี่ แต่เราไม่ควรเพิ่มความหมายบางอย่างเข้าไปซึ่งพระคัมภีร์ไม่ได้ให้ไว้เพราะว่าเราอาจคิดว่ามันจะเข้ากันกับหลักคำสอนบางอย่างของเรา ว่าจะต้องมีหมายเหตุหลายประการเพื่อที่เราจะทราบล่วงหน้าได้ว่าพระเยซูจะเสด็จมาเมื่อไร

3. ข่าวสารเหล่านั้นมีลักษณะเป็นท้องถิ่นอย่างชัดเจน

ส่งถึงคริสตจักรท้องถิ่นหลายแห่งแบบเจาะจง

ดร. สโกฟิลด์ให้ข้อโต้แย้งอีกประการหนึ่งเพื่อสนับสนุนทฤษฎีของเขาตรงนี้: “เช่นเคย ข่าวสารเหล่านั้นโดยคำเรียกของพวกมันเอง ไปไกลเกินกว่าชุมชนท้องถิ่นเหล่านั้นที่ถูกกล่าวถึง” ไม่จำเป็นว่าจะต้องเป็นเช่นนั้น ในหมายเหตุเหล่านั้นบนหน้าถัดไป ดร. สโกฟิลด์กล่าวว่า “ไม่มีหลักฐานที่เชื่อถือได้สมัยโบราณเลยว่าคณะของพวกนิโคเลาส์นิยมมีอยู่จริง” ทำไมจะต้องมีบันทึกใด ๆ เกี่ยวกับคนกลุ่มเล็ก ๆ กลุ่มหนึ่งในคริสตจักรท้องถิ่นแห่งหนึ่งในเมืองเล็ก ๆ เมืองหนึ่งหรือสองเมืองเป็นอย่างมาก (ถูกกล่าวถึงแค่ในการเชื่อมโยงกับเมืองเอเฟซัสและเมืองเปอร์กามัมที่อยู่ใกล้เคียงเท่านั้น)? แต่ ดร. สโกฟิลด์พยายามทำให้คำเรียก “พวกนิโคเลาส์นิยม” หมายถึงการนอกรีตที่แพร่ไปทั่วโลก ในเมื่อไม่มีการอนุমানเช่นนั้นเลยในข้อพระคำเหล่านั้น

อันที่จริง มีการอ้างอิงเชิงท้องถิ่นอย่างชัดเจนหลายแห่งในจดหมายทั้งเจ็ดฉบับนี้ ในเมืองเอเฟซัส มีบางคนทีกล่าวว่าตนเป็นพวกอัครทูตแต่ก็ไม่ได้เป็น ในเมืองสมิรณามีบางคนทีอ้างตัวว่าเป็นพวกยิวซึ่งก็ไม่ได้เป็น เมืองเปอร์กามัมเป็น “ที่ ๆ ที่นั่งของซาตานตั้งอยู่” เห็นได้ชัดว่าเป็นศูนย์กลางของการนับถือรูปเคารพ ที่เมืองธียาทிரามีผู้พยากรณ์หญิงคนหนึ่งที่ได้ก่อตั้งลัทธิเทียมเท็จ ในที่นี้นางถูกเรียกว่าเยเซเบล เช่นเคย ในเมืองฟีลาเดลเฟียมีบางคนทีอ้างตัวว่าเป็นพวกยิวและไม่ได้เป็น แต่การแบ่งแยกนี้ที่ถูกกล่าวอ้างในคริสตจักรสองแห่งคงจะมาเป็นธรรมดาเพราะอิทธิพลของพวกถือศาสนาอื่นในช่วงแรก ๆ ซึ่งคริสตจักรทั้งหลายไม่เคยมีเลยหลังจากศตวรรษแรกนั้น

ผมกำลังกล่าวว่าข่าวสารเหล่านั้นถูกส่งถึงคริสตจักรท้องถิ่นเหล่านั้นโดยตรง และพระคัมภีร์เองก็ไม่เคยบอกไว้เลยว่าพวกมันมีความหมายเชิงพยากรณ์ไปไกลเกินกว่าคริสตจักรท้องถิ่นเหล่านั้น และคำเตือนให้ระวังและคำเตือนสติใด ๆ ก็ตามที่ใช้ได้กับคริสเตียนอื่น ๆ ที่อยู่ในสถานการณ์คล้ายกัน

4. อันที่จริงคริสตจักรเจ็ดแห่งก็ไม่สอดคล้องแม้แต่โครงร่าง

ประวัติศาสตร์คริสตจักรของดร. สโกฟิลด์

แต่ข้อโต้แย้งหลักของ ดร. สโกฟิลด์ที่ว่าคริสตจักรทั้งเจ็ดนี้บ่งบอกถึงเหตุการณ์ต่าง ๆ และช่วงต่าง ๆ ในประวัติศาสตร์คริสตจักรก็คือข้อโต้แย้งนี้: “ที่สรุปได้มากที่สุดเลยก็คือว่า ข่าวสารเหล่านั้นนำเสนอการมองเห็น

ล่องหน้าจริง ๆ ของประวัติศาสตร์ฝ่ายวิญญาณของคริสตจักร และตามลำดับก่อนหลังนี้อย่างแม่นยำ”

อนิจจา แต่การตรวจสอบอย่างรัดกุมจะพิสูจน์ให้เห็นว่าคริสตจักรเหล่านี้ไม่ได้ให้ “การมองเห็นล่องหน้าจริง ๆ...ตามลำดับก่อนหลังนี้อย่างแม่นยำ”

(a) จงเปรียบเทียบข่าวสารอันแรกนี้ถึงเมืองเอเฟซัสในวิวรณ์ 2:1-7 กับข่าวสารที่สามถึงเมืองเปอร์กามัมในวิวรณ์ 2:12-17 ดร. สโกฟิลด์อยากให้ข่าวสารอันแรกนั้นเป็นตัวแทนของความเชื่อแบบคริสเตียนสมัยอัครทูตในสมัยของยอห์น และอันถัดมานั้นเป็นตัวแทนของการผงาดขึ้นของแนวคิดโรมันนิยมภายใต้คอนสแตนตินซึ่งเริ่มต้นในปี ค.ศ. 316 แต่ข่าวสารทั้งสองนี้ก็เหมือนกันอย่างมาก

คริสเตียนเหล่านั้นที่เมืองเอเฟซัสได้รับคำชมสำหรับการทำงานหนักและความอดทนและการที่พวกเขาเกลียดชังสิ่งชั่วร้าย และคริสเตียนเหล่านั้นที่เมืองเปอร์กามัมก็ได้รับคำชมเช่นกันสำหรับการงานของพวกเขา สำหรับการยึดพระนามของพระคริสต์ไว้มั่นและการไม่ปฏิเสธความเชื่อนั้น แม้บางคนเป็นมรณะสักขีอย่างอันทิพาสา! (จำไว้ว่าอันทิพาสาเป็นบุคคลคนหนึ่งในความสัมพันธ์แบบท้องถิ่นอย่างชัดเจน ไม่ใช่แบบเหมารวมหรือแบบสากล โดยเป็นตัวแทนของยุคหนึ่ง)

เช่นเคย องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสแก่คริสตจักรที่เมืองเอเฟซัสว่า “แต่อย่างไรก็ตาม เรามีข้อที่จะต่อว่าเจ้าบ้าง เพราะว่าเจ้าได้ละทิ้งความรักแรกนั้นของเจ้าเสีย” และแก่คริสตจักรที่เมืองเปอร์กามัม ในการผงาดขึ้นและความเป็นมลทินของแนวคิดโรมันนิยม องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “แต่เรามีข้อที่จะต่อว่าเจ้าบ้างอยู่สองสามเรื่อง เพราะว่าเจ้ามีบางคนทีนั้นที่ถือหลักคำสอนของบาเลอัม...” คำต่อว่าของเมืองเอเฟซัสรุนแรงกว่าเมืองเปอร์กามัม

ผมขอกล่าวว่า ข่าวสารเหล่านี้ไม่เข้ากับยุคเหล่านั้นซึ่งพวกมันถูกนำไปใส่

(b) อันที่จริง ดร.สโกฟิลด์ในโครงร่างของเขาเองแสดงให้เห็นว่าเหล่านี้ไม่ใช่ “การเห็นล่องหน้าจริง ๆ” และ “ตามลำดับก่อนหลังนี้อย่างแม่นยำ” ของประวัติศาสตร์คริสตจักร ข่าวสารของเมืองซาร์ดีสในวิวรณ์ 3:1-6 ถูกเชื่อว่าเป็นตัวแทนของสมัยแห่งการปฏิรูปนั้น แต่ไม่มีสิ่งใดเลยทีนั้นเกี่ยวกับการปฏิรูปนั้น ข่าวสารนั้นจะใช้กับยุคอื่นใดก็ได้ของยุคเหล่านั้นที่ ดร. สโกฟิลด์ได้เลือกไว้ (หรือดาร์บี้) และข่าวสารถึงคริสตจักรที่เมืองฟีลาเดลเฟีย (3:7-13) ก็ไม่ได้ถูกยกให้เป็นของยุคสมัยใดโดยเฉพาะ โดย ดร. สโกฟิลด์และ Plymouth Brethren มันกำลังเข้ามาใกล้กับสมัยปัจจุบันมากเกินไปและมันไม่สามารถถูกแบ่งออกโดยการคาดเดาได้ เพื่อเป็นตัวแทนของยุคสมัยใดโดยเฉพาะ ดังนั้น ดร. สโกฟิลด์จึงแค่เรียกมันว่า “คริสตจักรแท้และคริสตจักรแท้ปาก” เมื่อไรเล่า? ใน “ลำดับก่อนหลังที่แม่นยำ” ไฉเล่า? หากนี่จะต้องเป็นการมองเห็นล่องหน้าจริง ๆ ตาม “ลำดับก่อนหลังที่แม่นยำ” นั้นของประวัติศาสตร์คริสตจักร ก็ควรมีการบอกไปอะไรบางอย่างเกี่ยวกับว่าคริสตจักรของเมืองฟีลาเดลเฟียจะเป็นตัวแทนของยุคสมัยใด ดร. สโกฟิลด์หามันไม่เจอเลย

(c) ดร. สโกฟิลด์กล่าวว่าข่าวสารถึงเมืองเลาติเซียเป็นตัวแทนของ “สถานะสุดท้ายของการละทิ้งความเชื่อ” แต่จริง ๆ แล้วการละทิ้งความเชื่อไม่ถูกกล่าวถึงในจดหมายฉบับนั้นเลย คำต่อว่าของพระคริสต์ในที่นี้ก็คือ “ว่าเจ้าไม่เย็นและไม่ร้อน” แต่กลับ “เป็นแต่อุ่น ๆ” พระเจ้าทรงทราบว่ามีสมาชิกคริสตจักรทุกแห่งหนต้องถูกเตือนเกี่ยวกับบาปที่เกิดขึ้นซ้ำซากนั้นของความเป็นแต่อุ่น ๆ แต่ความเป็นแต่อุ่น ๆ ก็ไม่เหมือนกับแนวคิด

สมัยใหม่นิยม, การปฏิเสธความเชื่อนั้น และไม่มีการบอกใบ้เลยว่านี่เป็น “สถานะสุดท้าย”

ไม่ใช่เลย นี่เป็นการจัดเรียงที่สร้างขึ้นเอง ถูกสร้างขึ้นเพื่อให้เข้ากับความเห็นที่มีอยู่ก่อนแล้ว แต่พระคัมภีร์ไม่สอนเลยว่าข่าวสารเหล่านั้นถึงคริสตจักรทั้งเจ็ดนี้ให้โครงร่างเกี่ยวกับประวัติศาสตร์คริสตจักร

ในข่าวสารเหล่านี้ถึงคริสตจักรทั้งเจ็ด ไม่มีภาพของนิกายโรมันคาทอลิกซึ่งได้เข้ายึดครองคริสตจักรส่วนใหญ่เหล่านั้น ไม่มีการเปิดเผยใด ๆ เกี่ยวกับยุคมืดที่เลวร้ายนั้นและเป็นหายนะนั้น ดร. สโกฟิลด์ ซึ่งยึดถือตามหลักศาสนศาสตร์ของยุคปฏิรูปและการใช้คำว่าคริสตจักรแบบผิด ๆ อันแพร่หลายเพื่อเป็นตัวแทนของนิกายต่าง ๆ บนแผ่นดินโลก ได้พยายามที่จะหาการเห็นล่วงหน้าของระยะเหล่านี้ “ตามลำดับก่อนหลังที่แม่นยำนี้” ให้เจอ แต่เขาก็ไปไกลเกินพระคัมภีร์และมันเป็นความผิดพลาดที่คนอื่น ๆ อีกหลายพันคนได้ทำตาม เขาผ่านทาง Scofield Reference Bible

ไม่ใช่เลยครับ พระเยซูสามารถเสด็จมาได้ทุกเมื่อ ก่อนเหตุการณ์ใด ๆ เหล่านั้นที่ ดร. สโกฟิลด์คิดว่าถูกเป็นตัวแทนในที่นี้ได้เกิดขึ้น ฉะนั้นเปาโลจึงเขียนได้ว่า “เราทั้งหลายซึ่งยังมีชีวิตอยู่และเหลืออยู่” จนถึงการรับขึ้นนั้นที่เขาคาดหวังว่าจะเกิดขึ้นในช่วงชีวิตของเขา โดยการตัดสินใจของพระเจ้า เหตุการณ์เหล่านั้นไม่ได้ถูกบอกไว้ล่วงหน้าเพราะว่าพระเจ้าไม่ได้อยากที่จะบอกล่วงหน้าเกี่ยวกับพวกมัน พระเยซูเจ้าทรงอยากให้พระองค์เองมีอิสระที่จะเสด็จมาได้ทุกเมื่อ และพระองค์ทรงอยากให้ผู้คนเฝ้าระวังการเสด็จมาของพระองค์เพราะว่าพระองค์ได้ทรงบัญชาไว้เช่นนั้น ไม่ใช่เพราะว่าพวกเขาได้เรียนรู้เกี่ยวกับลำดับของเหตุการณ์บางอย่างที่จะต้องสำเร็จจริงก่อนที่พระคริสต์จะเสด็จมาได้

ฉะนั้น เมื่อเราไปถึงบทที่ 2 และ 3 ของวิวรณ์และศึกษาข่าวสารเหล่านั้นที่ส่งถึงคริสตจักรทั้งเจ็ด คุณก็จะจำได้ว่าพวกมันเป็นเมืองจริง ๆ ชุมชนที่แท้จริง ๆ ของพวกคริสเตียน อันที่พาส (2:13) เป็นชายคนหนึ่งจริง ๆ มรณะสักขีคนหนึ่งในเมืองเปอร์กัมม “ผู้หญิงคนหนึ่งที่ชื่อเยเซเบล” (2:20) เป็นผู้หญิงคนหนึ่งจริง ๆ หญิงสาวคนหนึ่งในคริสตจักรที่เมืองธียาทิรา ปัญหาเรื่องคำสอนและหลักปฏิบัตินั้นของพวกนิกอไลสันิยมซึ่งถูกกล่าวถึง ก็หมายถึงคำสอนและหลักปฏิบัติของลัทธิหนึ่งโดยเฉพาะที่ขณะนั้นปรากฏอยู่ในคริสตจักรสองแห่งนั้น ทั้งหมดนี้เป็นพระวามะของพระเจ้า แต่ไม่มีผู้ใดมีสิทธิ์ที่จะใส่ความหมายเข้าไปในมันที่พระคัมภีร์ไม่ได้สอน คริสตจักรทั้งเจ็ดนั้นไม่ได้เป็นตัวแทนของยุคคริสตจักร ความจริงฝ่ายวิญญาณและฝ่ายศีลธรรมนั้นมีไว้สำหรับทุกคน เช่นเดียวกับในจดหมายฝากฉบับอื่น ๆ ที่ส่งถึงคริสตจักรหลายแห่งที่เมืองโครินธ์ หรือเมืองโคโลสี หรือเมืองฟิลิปปี

ข้อ 5-8:

1:5 และจากพระเยซูคริสต์ผู้ทรงเป็นพยานที่สัตย์
ชื่อ และเป็นบุตรหัวปีที่ได้ทรงเป็นขึ้นมาจากความ
ตาย และผู้ทรงครอบครองของกษัตริย์ทั้งปวงแห่ง
แผ่นดินโลก แต่พระองค์ผู้ได้ทรงรักเราทั้งหลาย
และได้ทรงชำระล้างพวกเราจากบาปของพวกเรา

ในพระโลหิตของพระองค์เอง
1:6 และทรงตั้งพวกเราไว้ให้เป็นกษัตริย์และเป็น
บุโรหิตต่อพระเจ้าและพระบิดาของพระองค์ ขอ
พระเกียรติและไศสรวรรยจะมีแด่พระองค์สืบ ๆ ไป
เป็นนิรันดร์และเป็นนิรันดร์ เอเมน

1:7 ‘คูเถิด พระองค์เสด็จมาพร้อมกับหมู่เมฆ และ
นัยน์ตาทุกดวงจะเห็นพระองค์ และคนเหล่านั้นที่
ได้แทงพระองค์ด้วย และมนุษย์ทุกชาติทั่วโลกจะ
ร่ำไห้เพราะพระองค์’ จงเป็นไปอย่างนั้น เอเมน

1:8 “เราเป็นอัลฟาและโอเมกา เป็นปฐมและเป็น
อวสาน” องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัส “ผู้ทรงเป็นอยู่
เดี๋ยวนี้ ผู้ได้ทรงเป็นอยู่ในกาลก่อน และผู้จะเสด็จ
มานั้น ผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด”

การเน้นย้ำตรงนี้เกี่ยวกับพระคริสต์ในฐานะกษัตริย์ผู้จะเสด็จมา

พระเยซูเจ้าทรงถูกกล่าวถึงในที่นี้ไม่เพียงในฐานะ “บุตรมนุษย์” -ซึ่งเป็นชื่อเรียกที่พระองค์ทรงรักยิ่ง
นัก; ไม่เพียงในฐานะ “พระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดิวนั้น” -ในฐานะเป็นบุคคลผู้เดียวที่ได้บังเกิดฝ่ายร่างกายจาก
พระเจ้า: พระองค์ทรงเป็น “บุตรหัวปีที่ได้ทรงเป็นขึ้นมาจากความตาย” -พระองค์ทรงถูกทำให้เป็นขึ้นจากพวก
คนตายแล้ว พระองค์ทรงเป็น “ผู้ทรงครอบครองของกษัตริย์ทั้งปวงแห่งแผ่นดินโลก” นี่มองล่วงหน้าไปยังการ
เสด็จมาของพระองค์เพื่อล้มล้างอาณาจักรทั้งปวงและยึดอำนาจปกครองของโลกนี้

และเกี่ยวกับคริสเตียนทั้งหลาย ข้อ 6 ไม่ได้แค่กล่าวว่าเราเป็นลูก ๆ ของพระเจ้า แต่เราได้บังเกิด
ใหม่ เราจะต้องปฏิบัติตามพระมหาบัญชา นั้น แต่พระเจ้า “ทรงตั้งพวกเราไว้ให้เป็นกษัตริย์และเป็นปุโรหิต”
เหล่าคริสเตียนที่เป็นกษัตริย์ขึ้นหรือ? ใช่แล้วครับ พระคัมภีร์กล่าวว่า “ถ้าพวกเรารทความทุกข์ยาก พวกเราก็
จะครอบครองร่วมกับพระองค์ด้วย” (2 ทธ. 2:12)

ในคำอุปมาเรื่องเงินมินาซึ่งเป็นภาพของพระคริสต์ที่เสด็จกลับมาเพื่อสถาปนาอาณาจักรของพระองค์
และเรียกเหล่าคนงานของพระองค์ให้รายงาน พระองค์ตรัสแก่ชายคนนั้นที่เงินมินาของเขาได้กำไรสิบมินาว่า
“ดีแล้ว เจ้าผู้รับใช้ที่ดี เพราะเจ้าได้สัจย์ชื่อในของเล็กน้อยมาก เจ้าจึงมีสิทธิอำนาจครอบครองเหนือเมืองสิบ
เมืองเถิด” พระองค์ตรัสแก่ชายผู้นั้นที่เงินมินาของเขาได้กำไรห้ามินาว่า “เจ้าจงครอบครองเหนือเมืองห้าเมือง
เช่นกันเถิด” (ลูกา 19:16-19) เมื่อเปโตรถามว่าพวกเขาจะได้รับบำเหน็จอะไรบ้าง พระเยซูก็ตรัสว่าอัครทูตทั้ง
สิบสองคนนั้นจะ “ได้นั่งบนบัลลังก์สิบสองที่เช่นกัน โดยพิพากษาคนอิสราเอลสิบสองเผ่า” (มธ. 19:27,28)

เราถูกตั้งให้เป็น “ปุโรหิต” เช่นกัน นั่นหมายความว่าเราควรวิงวอนเพื่อคนบาปทั้งหลายและพยายาม
นำพวกเขามารับความรอด มันอาจหมายความว่าในยุคพันปีนั้นคริสเตียนทั้งหลายจะมีงานรับใช้พิเศษบาง
อย่างในฐานะปุโรหิต แต่การเน้นย้ำในวิวรณ์ก็อยู่ที่การเสด็จกลับมาของพระคริสต์เป็นหลัก

โอ แต่จงจำไว้ว่าข่าวสารนี้มีเนื้อหาเกี่ยวกับ “พระองค์ผู้ได้ทรงรักเราทั้งหลาย และได้ทรงชำระล้าง
พวกเราจากบาปของพวกเราในพระโลหิตของพระองค์เอง” คนเหล่านั้นที่จะได้ครอบครองร่วมกับพระคริสต์
คนเหล่านั้นที่จะได้ชื่นชมยินดีในการเสด็จมาของพระองค์คือ คนทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วที่บาปของตนถูกลบ
ออกไปหมดแล้ว มันคือความรอดในรูปอดีตที่ต่อเนื่องอยู่ในตอนนี้ มันไม่ใช่ว่าพระคริสต์ค่อย ๆ ชำระล้างเรา
และทำให้เราเหมาะสมสำหรับสวรรค์ แต่โดยการทรงให้บังเกิดใหม่ครั้งเดียวคริสเตียนทั้งหลายก็กลายเป็นลูก
ๆ ของพระเจ้า ถูกให้บังเกิดเข้าในครอบครัวนั้น บาปทั้งหลายถูกลบออกไปหมด และเราได้รับใจดวงใหม่และ
พระวิญญาณของพระเจ้าทรงเคลื่อนอยู่ในร่างกายของเราที่เป็นวิหารหลายหลัง ไม่มีคำถามที่ว่า คุณจะรอด
ไหม? คำถามนั้นก็คือ คุณรอดแล้วหรือยัง? มีการแปลงสภาพครั้งเดียว และคนที่เป้นคริสเตียนก็ได้รับการ
บังเกิดใหม่แล้ว ถูกล้างชำระในพระโลหิตนั้นแล้ว โดยที่บาปทั้งสิ้นของเขาถูกยกโทษหมด

การเน้นย้ำตรงการเสด็จมาครั้งที่สองถูกกล่าวอย่างชัดเจนเหลือเกินในข้อ 7: “ดูเถิด พระองค์เสด็จมาพร้อมกับหมู่เมฆ และนัยน์ตาทุกดวงจะเห็นพระองค์ และคนเหล่านั้นที่ได้แทงพระองค์ด้วย และมนุษย์ทุกชาติทั่วโลกจะร้องไห้เพราะพระองค์’ จงเป็นไปอย่างนั้น เอเมน”

“นัยน์ตาทุกดวงจะเห็นพระองค์” ฉะนั้นการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ยังแผ่นดินโลกจึงไม่ได้หมายความว่าเฉพาะคนเหล่านั้นที่อยู่บนแผ่นดินโลกจะได้เห็นพระองค์ ทุกคนบนแผ่นดินโลก ในสวรรค์ และในนรก จะได้เห็นพระองค์

ฟิลิปปี 2:9-11 กล่าวถึงเวลาอันแสนสุขนั้น:

“เหตุฉะนั้นพระเจ้าจึงได้ทรงยกพระองค์ขึ้นอย่างสูงด้วย และได้ประทานพระนามหนึ่งแก่พระองค์ซึ่งอยู่เหนือทุกนาม เพื่อเมื่อออกพระนามของพระเยซู ‘หัวเข้าทุกหัวเข้าจะต้องคุกกราบลง’ ของบรรดาสิ่งในสวรรค์ และบรรดาสิ่งในแผ่นดินโลก และบรรดาสิ่งใต้พื้นแผ่นดินโลก และเพื่อ ‘ล้นทุกล้นจะกล่าวยอมรับ’ ว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า อันเป็นการถวายสง่าราศีแด่พระเจ้าพระบิดา”

“หัวเข้าทุกหัวเข้า...ของบรรดาสิ่งในสวรรค์ ...ในแผ่นดินโลก และ...ใต้พื้นแผ่นดินโลก”-ทุกคนในสวรรค์และแผ่นดินโลกและนรกจะคุกเข่าลงต่อพระเยซู

นั่นหมายความว่าผู้คนที่อยู่ในนรกแล้วจะทราบเกี่ยวกับการเสด็จกลับมาอันเปี่ยมสง่าราศีของพระคริสต์เพื่อยึดครองอาณาจักรของโลกนี้และครอบครอง และ “คนเหล่านั้นที่ได้แทงพระองค์ด้วย” (ข้อ 7) ดังนั้นคนเหล่านั้นที่เกี่ยวข้องกับการตรึงกางเขนพระเยซู ถึงแม้พวกเขาอยู่ในนรกแล้ว ก็จะได้เห็นพระคริสต์เสด็จกลับมาโดยวิธีการอัศจรรย์บางอย่างและทราบเรื่องนั้นและคุกเข่าลงและรับสารภาพว่าพระองค์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งสิ่งสรรพ พวกเขาอาจไม่รักพระองค์แต่พวกเขาต้องถวายเกียรติแด่พระองค์

เมื่อคายาฟาสั่งพระเยซูให้ปฏิญาณว่า “จงบอกพวกเราเถิดว่าท่านเป็นพระคริสต์นั้น พระบุตรของพระเจ้าหรือไม่” แล้ว “พระเยซูตรัสแก่พวกเขาว่า ท่านได้มาแล้ว ถึงกระนั้นเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ตั้งแต่บัดนี้ไปพวกท่านจะเห็นบุตรมนุษย์นั่งอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์แห่งเดซาณภาพ และเสด็จมาในหมู่เมฆแห่งฟ้าสวรรค์” เราไม่มีบันทึกว่าคายาฟาสมหาปุโรหิตผู้ชั่วร้ายนั้นได้รับความรอด หากไม่แล้ว ลึกลงในนรกเขาก็จะเห็นพระคริสต์เสด็จมาในหมู่เมฆแห่งฟ้าสวรรค์

ที่ถูกแสดงภาพในที่นี้ไม่ใช่การรับขึ้น, ระยะแรกของการเสด็จมาของพระคริสต์,

แต่เป็นการเสด็จกลับมาในภายหลังของพระองค์ในสง่าราศี

เราได้กล่าวว่ามีสองระยะของการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์ ในระยะหนึ่ง เมื่อ “องค์พระผู้เป็นเจ้าเองจะเสด็จลงมาจากสวรรค์ ด้วยเสียงกู่ก้อง ด้วยสำเนียงของเทปติ และด้วยแตรของพระเจ้า และคนทั้งปวงที่ตายแล้วในพระคริสต์จะเป็นขึ้นมาก่อน แล้วพวกเราซึ่งยังเป็นอยู่และเหลืออยู่ จะถูกรับขึ้นไปด้วยกันกับคนเหล่านั้นในหมู่เมฆ เพื่อจะได้พบองค์พระผู้เป็นเจ้าในฟ้าอากาศ และอย่างนั้นแหละพวกเราก็จะอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นนิรันดร์”

จงตรวจสอบระยะแรกนั้นของการเสด็จมาของพระคริสต์ ก่อนการเสด็จกลับมาเพื่อครอบครอง

ในระยะหนึ่งของการเสด็จมาของพระองค์ พระองค์จะทรงเป็นเหมือนเจ้าบ่าวที่มายังงานสมรสและ

หญิงพรหมจารีสิบคนนั้นที่รอคอยด้วยใจจดจ่อ ไม่รู้ว่าเจ้าบ่าวนั้นจะมาเมื่อไร ในทันใดนั้นเขาก็มาและพบพวกเธอนอนหลับและบางคนก็ไม่มีน้ำมัน นั่นเป็นภาพของระยะนั้นของการเสด็จมาของพระองค์ซึ่งพระเยซูตรัสไว้อย่างชัดเจนว่าไม่มีใครทราบวันนั้นหรือโมงนั้น

ในระยะแรกนี้ของการเสด็จมาของพระองค์ เราถูกบอกว่า:

“ดูก่อน ข้าพเจ้าจะสำแดงความลับให้พวกท่านเห็น คือพวกเราจะไม่ล่วงหลับหมดทุกคน แต่พวกเราจะถูกเปลี่ยนแปลงใหม่หมด ในช่วงระยะเวลาเดียว ในพริบตาเดียว เวลาเปาเตอร์ครั้งสุดท้าย เพราะว่าเดรันั้นจะส่งเสียง และคนทั้งหลายที่ตายไปแล้วจะถูกบันดาลให้เป็นขึ้นมาปราศจากเปื่อยเน่า และพวกเราจะถูกเปลี่ยนแปลงใหม่ เพราะว่าสิ่งซึ่งเปื่อยเน่านี้ต้องสวมซึ่งไม่เปื่อยเน่า และสิ่งที่จะตายนี้ต้องสวมสิ่งที่จะไม่มีวันตาย” - 1 คร. 15:51-53

จงสังเกตความฉับพลันของการเสด็จกลับมาแบบไม่คาดคิดของพระคริสต์: “ในช่วงระยะเวลาเดียว ในพริบตาเดียว” เห็นได้ชัดว่านี่อยู่ในระยะแรกนี้ของการเสด็จมาของพระองค์ จงหมายเหตุ 1 เธสะโลนิกา 4:13-17 อีกครั้ง:

“แต่ข้าพเจ้าไม่ยากให้พวกท่านขาดความรู้ พี่น้องทั้งหลาย ถึงเรื่องคนเหล่านั้นที่ล่วงหลับไปแล้ว เพื่อพวกท่านจะไม่เสียใจ เหมือนอย่างคนอื่น ๆ ซึ่งไม่มีความหวัง เพราะถ้าพวกเราเชื่อว่าพระเยซูทรงสิ้นพระชนม์ และทรงคืนพระชนม์แล้ว เช่นเดียวกันบรรดาคนซึ่งล่วงหลับไปในพระเยซูนั้น พระเจ้าจะทรงนำมาพร้อมกับพระองค์ เพราะสิ่งนี้พวกเราขอบอกแก่พวกท่านตามพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าว่า พวกเราซึ่งยังเป็นอยู่ และเหลืออยู่จนถึงการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้า จะล่วงหน้าไปก่อนคนเหล่านั้นที่ล่วงหลับไปแล้วก็หามิได้ด้วยว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าเองจะเสด็จลงมาจากสวรรค์ ด้วยเสียงกู่ก้อง ด้วยสำเนียงของเทพบัติ และด้วยแตรของพระเจ้า และคนทั้งปวงที่ตายแล้วในพระคริสต์จะเป็นขึ้นมาก่อน แล้วพวกเราซึ่งยังเป็นอยู่และเหลืออยู่ จะถูกรับขึ้นไปด้วยกันกับคนเหล่านั้นในหมู่เมฆ เพื่อจะได้พบองค์พระผู้เป็นเจ้าในฟ้าอากาศ และอย่างนั้นแหละ พวกเราก็จะอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นนิรันดร์”

จงหมายเหตุว่าการเสด็จมาครั้งนี้ของพระคริสต์คือ เพื่อทำให้คริสเตียนที่ตายแล้วเป็นขึ้นมาและเปลี่ยนแปลงคริสเตียนที่มีชีวิตอยู่และเราทั้งสองพวก “จะถูกรับขึ้นไปด้วยกันกับคนเหล่านั้นในหมู่เมฆ เพื่อจะได้พบองค์พระผู้เป็นเจ้าในฟ้าอากาศ” ฉะนั้นจึงไปจากแผ่นดินโลกนี้ไปยังงานสมรสนั้น ฉะนั้นจึงไปพร้อมกับพวกคริสเตียนที่ถูกทำให้เป็นขึ้นจากตายไปยังบัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ในสวรรค์

ไม่มีที่ว่างตรงนี้สำหรับการสู้รบแห่งอารมาเกดดอน ระยะแรกนี้ไม่ใช่ระยะเดียวกันกับ “ดูเถิด พระองค์เสด็จมาพร้อมกับหมู่เมฆ และนัยน์ตาทุกดวงจะเห็นพระองค์ และคนเหล่านั้นที่ได้แทงพระองค์ด้วย และมนุษย์ทุกชาติทั่วโลกจะร้องไห้เพราะพระองค์” (ข้อ 7) ไม่ใช่ในระยะแรกนี้ที่พระองค์จะเสด็จมาเพื่อรวบรวมชนชาติอิสราเอลจากทั่วทั้งแผ่นดินโลก ชำระพวกกบฏออกไปและสถาปนาอาณาจักรของพวกยิว และเป็นเวลาที่ประชาชาตินั้นทั้งหมดได้รับความรอด นั้นรอคอยระยะที่สองนั้น เมื่อพระคริสต์จะเสด็จมาในฐานะจอมกษัตริย์ตามที่ถูกแสดงตรึงในข้อ 7

ระยะที่สองของการเสด็จมาของพระคริสต์เป็นใจความหลักของวิวรณ์

เอโนค คนที่เจ็ดนับจากอาดัม ได้พยากรณ์ไว้ว่า “ดูเถิด องค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จมาพร้อมกับพวกวิสุทธิชนของพระองค์หลายหมื่นคน เพื่อที่จะพิพากษาบรรดาคนทั้งปวง และเพื่อกระทำให้บรรดาคนอธรรมในท่ามกลางพวกเขารู้สึกตัวถึงบรรดาการกระทำที่อสังคายน์ธรรมของพวกเขาซึ่งพวกเขาได้กระทำอย่างอสังคายน์ธรรม และรู้สึกตัวถึงบรรดาคำพุดอันชั่วร้ายของพวกเขาซึ่งพวกคนบาปผู้อธรรมได้กล่าวร้ายต่อพระองค์”

พวกวิสุทธิชนจะไปสวรรค์กับพระคริสต์ ถูกเรียกออกไปพบกับพระองค์ในหมู่เมฆ คริสเตียนทั้งหลายที่ยังมีชีวิตอยู่จะถูกเปลี่ยนแปลงและคริสเตียนที่ตายไปแล้วจะถูกทำให้เป็นขึ้นและถูกรับไปสวรรค์ จากนั้นเมื่อระยะที่สองนั้นมาถึง ซึ่งถูกกล่าวถึงตรงนี้ในวิวรณ์ 1:7 พระคริสต์จะเสด็จมา “พร้อมกับพวกวิสุทธิชนของพระองค์หลายหมื่นคน เพื่อที่จะพิพากษา” (ยูดา 14,15) นี่ถูกแสดงภาพเพิ่มเติมในวิวรณ์ 19:11-16:

“และข้าพเจ้าได้เห็นสวรรค์เปิดออก และดูเถิด มีม้าสีขาวตัวหนึ่ง และผู้ทรงม้านั้นมีพระนามว่า “สัตย์ซื่อและสัตย์จริง” และในความชอบธรรมพระองค์ทรงพิพากษาและกระทำสงคราม พระเนตรของพระองค์เหมือนเปลวไฟ และบนพระเศียรของพระองค์มีมงกุฎหลายอัน และพระองค์ทรงมีพระนามจารึกไว้ที่ไม่มีผู้ใดรู้จักเลย นอกจากพระองค์เอง และพระองค์ทรงฉลองพระองค์ที่จุ่มในเลือด และพระนามของพระองค์ถูกเรียกว่า “พระวาตะของพระเจ้า” และเหล่าพลโยธาซึ่งอยู่ในสวรรค์ได้ตามเสด็จพระองค์ไปบนหลังบรรดาม้าสีขาว โดยสวมอาภรณ์ผ้าป่านเนื้อละเอียด สีขาวและสะอาด และออกจากพระโอษฐ์ของพระองค์มีพระแสงอันคมเล่มหนึ่ง ซึ่งด้วยพระแสงนั้นพระองค์จะได้ทรงฟันฟาดบรรดาประชาชาติ และพระองค์จะทรงครอบครองประชาชาติเหล่านั้นด้วยคทาทำด้วยเหล็ก และพระองค์ทรงเหยียบบ่ออย่างรุนแรงแห่งความเดือดและพระพิโรธของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ และบนฉลองพระองค์ของพระองค์ และบนต้นพระอุรุษของพระองค์ พระองค์ทรงมีพระนามจารึกไว้ว่า “พระมหากษัตริย์แห่งกษัตริย์ทั้งปวงและเจ้านายแห่งเจ้านายทั้งปวง”

พระคริสต์ ในระยะแรกนั้นแห่งการเสด็จมาของพระองค์อย่างฉับพลัน ในการรับขึ้นนั้น เมื่อคริสเตียนทั้งหลายถูกเปลี่ยนแปลงและถูกรับขึ้นไปอยู่กับพระองค์และพบหน้ากับคริสเตียนที่ตายไปแล้วซึ่งถูกทำให้เป็นขึ้นและจากนั้นก็ถูกรับไปสู่สวรรค์ ทรงสัญญาเรื่องการลอบประโลมใจและการพบกันอีกอันแสนสุขกับผู้ที่เรารัก

แต่ในระยะที่สองนี้ของการเสด็จมาของพระองค์ พระคริสต์ทรงถูกกล่าวถึงในฐานะพระมหากษัตริย์แห่งกษัตริย์ทั้งปวงและเจ้านายแห่งเจ้านายทั้งปวง พระองค์ทรงมีพระแสงคมเล่มหนึ่งซึ่งพระองค์จะทรงใช้ฟาดฟันประชาชาติเหล่านั้น พระองค์เสด็จมาในความชอบธรรมเพื่อพิพากษาและทำสงคราม กองทัพเหล่านั้นแห่งสวรรค์ติดตามพระองค์มา

จงแน่ใจว่าคุณเข้าใจอย่างชัดเจนว่ามีสองระยะที่แยกจากกันของการเสด็จมาของพระคริสต์ ในระยะแรกนั้น พระคริสต์เสด็จมาเพื่อเรียกคนของพระองค์ออกไปพบกับพระองค์ในฟ้าอากาศและพระองค์ทรงพาเราไปยังงานเลี้ยงสมรสและบัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ พร้อมกับบรรดาผู้ที่ถูกไถ่แล้วของทุกยุคสมัย แต่ในระยะที่สองของการเสด็จมาของพระองค์ พระองค์เสด็จกลับมายังแผ่นดินโลกพร้อมกับเหล่าพลโยธาแห่งสวรรค์และพร้อมกับวิสุทธิชนของพระองค์หลายหมื่นคน และเมื่อถึงเวลานั้นพระองค์ก็ทรงเป็นที่น่าหวาดกลัวยิ่งนักโดยคนเหล่านั้นที่จะเห็นพระองค์และพบกับพระองค์ เมื่อนั้นหัวเข่าทุกหัวเข่าจะคุกกราบลงต่อพระองค์

ในแผ่นดินโลกและสวรรค์และนรก

“ดูเถิด พระองค์เสด็จมาพร้อมกับหมู่เมฆ” (ข้อ 7) เมื่อพระเยซูทรงลอยขึ้นไปจากภูเขามะกอกเทศ และหมู่เมฆรับพระองค์ไปพันสายตาของพวกอัครทูต ทูตสวรรค์สององค์ที่ยืนอยู่ข้าง ๆ กล่าวว่า “พวกท่าน ชาวกาลิลีเอ๋ย เหตุไฉนพวกท่านจึงยืนเข้มนดูฟ้าสวรรค์ พระเยซูองค์เดียวกันนี้ ซึ่งทรงถูกรับไปจากพวกท่านขึ้นไปยังสวรรค์นั้น จะเสด็จมาอีกในลักษณะเดียวกันตามที่พวกท่านได้เห็นพระองค์เสด็จไปยังสวรรค์นั้น” (กิจการ 1:11)

ดังนั้นเมื่อพระเยซูเสด็จกลับมาในหมู่เมฆ มันก็จะเป็นเหมือนตอนที่พระองค์ได้เสด็จจากไปวันนั้นบน ภูเขามะกอกเทศและทรงถูกรับเข้าไปในหมู่เมฆนั้น

นอกจากนี้ บนภูเขาแห่งการจำแลงพระกาย ซึ่งเราถูกบอกว่าเป็นภาพของพระเยซูในการเสด็จมาครั้งที่สองอันเปี่ยมสง่าราศีของพระองค์ เมฆก้อนหนึ่งก็ปกคลุมพระองค์

พระเยซูทรงลอยขึ้นไปจากภูเขามะกอกเทศ แต่เศคาริยาห์ 14:4 กล่าวเกี่ยวกับการเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์ว่า “และพระบาทของพระองค์จะยืนในวันนั้นบนภูเขามะกอกเทศ” พระผู้ช่วยให้รอดที่ทรงเป็นขึ้นแล้วนั้นในร่างกายที่จับต้องได้จะเสด็จกลับมาเหมือนอย่าง que พระองค์ได้เสด็จจากไป

“มนุษย์ทุกชาติทั่วโลกจะร่ำไห้เพราะพระองค์” (ข้อ 7) จำไว้ว่า นี่เป็นระยะที่สองของการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์ ไม่ใช่การรับขึ้น เมื่อการรับขึ้นมาถึงบรรดาผู้ที่ตายในพระคริสต์จะเป็นขึ้นมาก่อนและพวกคริสเตียนที่มีชีวิตอยู่จะถูกเปลี่ยนแปลงและมันจะเกิดขึ้น “ในช่วงระยะเวลาเดียว ในพริบตาเดียว” และเราจะ “ถูกรับขึ้นไปด้วยกับคนเหล่านั้นในหมู่เมฆ เพื่อจะได้พบองค์พระผู้เป็นเจ้าในฟ้าอากาศ” ดังนั้นบรรดาชาวโลกที่เหลืออาจคร่ำครวญเพราะคนรักที่จากไป นั้นไม่ใช่เวลาที่ทุกหัวเข่าจะคุกกราบลงต่อพระองค์ในแผ่นดินโลก และสวรรค์และนรก นั้นไม่ใช่เวลาที่พระองค์จะเสด็จมาโดยขี่ม้าสีขาว สวมมงกุฎหลายอัน เพื่อสู้ศึกแห่งอารมาเกดดอน นั้นไม่ใช่เวลาที่บรรดาประชาชาติจะคร่ำครวญมากเท่ากับตอนที่มีการรับขึ้นนั้น คือระยะแรกแห่งการเสด็จมาของพระองค์ แต่นี้เป็นระยะที่สองของการเสด็จมาของพระองค์ นี่เป็นเวลาแห่งชัยชนะเมื่อพระองค์เสด็จกลับมาเพื่อการพิพากษาและการลงทัณฑ์ พระองค์เสด็จมาในครั้งแรกนั้นในความเมตตา

จำไว้ว่า มันเป็นระยะที่สองของการเสด็จมาของพระองค์เมื่อพระองค์ทรงถูกเผยให้ประจักษ์แก่คนทั้งโลก ซึ่งถูกกล่าวถึงมากที่สุดในภาคพันธสัญญาเดิม เป็นธรรมดาที่พวกยิวกำลังคิดถึง การกลับสู่สภาพเดิมของชนชาติอิสราเอล ดังนั้นพวกอัครทูตจึงทูลถามว่า “พระองค์เจ้าข้า ณ เวลานั้นพระองค์จะทรงตั้งราชอาณาจักรขึ้นใหม่ให้แก่อิสราเอลหรือ” (กิจการ 1:6) และพระองค์ทรงตอบว่านั่นไม่ใช่เรื่องที่พวกเขาต้องรู้ เรื่องที่พวกเขาทูลถามในมัทธิว 24:3 เกี่ยวข้องกับการที่พระคริสต์เสด็จมาใน “การสิ้นสุดของโลก” ซึ่งตามตัวอักษรคือการสิ้นสุดของยุค การสิ้นสุดของยุคสมัยของพวกคนต่างชาติ, เมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมาเพื่อครอบครอง

พระสัญญาเกี่ยวกับการเสด็จมาของพระคริสต์ที่มีแก่มารีย์พรหมจารีนั้นคือ “และองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจะประทานพระที่นั่งของดาวิดบรรพบุรุษของท่านให้แก่ท่าน และท่านจะครอบครองเหนือวงศ์วานของยาโคบเป็นนิตย์ และอาณาจักรของท่านจะไม่มีการสิ้นสุดเลย” ฉะนั้นคุณจึงเข้าใจได้ว่าการเน้นย้ำหลักสำหรับพวกยิว เช่นเดียวกับพวกอัครทูต อยู่ que การเสด็จมาของพระคริสต์เพื่อรวบรวมชนชาติอิสราเอลกลับมา

เพื่อสถาปนาอาณาจักรของพระองค์บนแผ่นดินโลก ฯลฯ พระสัญญาหลักเหล่านั้นในภาคพันธสัญญาเดิม ทั้งหมดเกี่ยวกับการเสด็จมาครั้งที่สองเกี่ยวข้องกับระยะที่สองของการเสด็จมาของพระองค์, การรวบรวมชนชาติอิสราเอลกลับมา, การหันกลับของชนชาติอิสราเอลในฐานะประชาชาติหนึ่ง, การรื้อฟื้นพระที่นั่งของดาวิด ฯลฯ

มันเป็นระยะที่สองของการเสด็จมาของพระองค์ที่แสดงภาพหินก้อนนั้นที่ถูกตัดออกจากภูเขาถูกหนึ่ง โดยปราศจากมือของดาเนียล บทที่ 2, หินก้อนนั้นที่จะชนรูปจำลองใหญ่นั้นซึ่งแสดงภาพจักรวรรดิเหล่านั้นของโลกและบดขยี้พวกเขาเป็นผู้ผงและจากนั้นพระคริสต์ก็จะทรงครอบครองแทนที่พวกเขา เมื่อพระเยซูตรัสในมัทธิว 24:33 ว่า “ดังนั้นพวกท่านเช่นกัน เมื่อพวกท่านจะเห็นสิ่งสารพัดเหล่านี้ ก็จงทราบเถิดว่าฉันอยู่ใกล้แล้ว คือที่ประตูเหล่านั้นแล้ว” อะไรอยู่ใกล้แล้ว? จงหมายความว่านี่คือหลังจากความทุกข์ลำบากนั้น หลังจากการปรากฏของพระคริสต์พร้อมกับเหล่าพลโยธาแห่งสวรรค์และวิสุทธิชนของพระองค์หลายหมื่นคนที่กลับมายังแผ่นดินโลก, หลังจากที่ยิสราเอลชนชาติที่ถูกเลือกสรรของพระองค์ถูกรวบรวมกลับมายังปาเลสไตน์ จากนั้น เมื่อทุกคนเห็นสิ่งเหล่านี้แล้ว- “มันก็อยู่ใกล้แล้ว” อะไรอยู่ใกล้? การครอบครองของพระคริสต์บนแผ่นดินโลก, การสถาปนาอาณาจักรนั้น

ดังนั้นระยะที่สองนี้ของการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ ซึ่งถูกพรรณนาในวิวรณ์ 1:7 จึงเป็นเหมือนการบรรลุถึงความสมบูรณ์ของเหตุการณ์ชุดหนึ่งซึ่งเราเรียกว่าการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์

พระคริสต์ทรงเป็น “อัลฟาและโอเมกา เป็นปฐมและเป็นอวสาน” (ข้อ 8) นั่นหมายถึงความไร้ที่สิ้นสุดในเรื่องฤทธิ์เดช ความชอบธรรม และความเป็นพระเจ้า-ก่อนที่โลกได้เริ่มต้นและไปถึงอนาคตอันไร้ที่สิ้นสุด แต่ดูเหมือนมันจะเตือนความจำเราด้วยว่ากางเขนนั่นและการปฏิเสธพระคริสต์โดยชาวโลกที่ไม่เชื่อไม่ใช่อะไรที่สิ้นสุด พระองค์ทรงเป็นการสิ้นสุดเช่นเดียวกับการเริ่มต้น และพระองค์ “ผู้ได้ทรงเป็นอยู่ในกาลก่อน” ทรงเป็นพระองค์ “ผู้จะเสด็จมานั้น ผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด”

ข้อ 9-11:

1:9 ข้าพเจ้า ยอห์น ผู้ซึ่งเป็นพี่น้องของท่านทั้งหลายด้วย และเป็นเพื่อนร่วมในการยากลำบาก และในอาณาจักรและความอดทนของพระเยซูคริสต์ ได้มาอยู่ในเกาะที่เรียกว่า ปัทมอส เนื่องด้วยพระวามะของพระเจ้า และเนื่องด้วยคำพยานของพระเยซูคริสต์
1:10 ข้าพเจ้าอยู่ในพระวิญญูญาณในวันขององค์พระผู้เป็นเจ้า และได้ยินพระสุรเสียงดังมาจากเบื้อง

หลังข้าพเจ้า เหมือนเสียงแตร
1:11 ตรัสว่า “เราเป็นอัลฟาและโอเมกา เป็นเบื้องต้นและเป็นเบื้องปลาย” และ “สิ่งซึ่งเจ้าเห็น จงเขียนไว้ในหนังสือ และส่งหนังสือนั้นไปยังคริสตจักรทั้งเจ็ดที่อยู่ในแคว้นเอเชีย ถึงเมืองเอเฟซัส และถึงเมืองสเมอร์นา และถึงเมืองเปอร์กามัม และถึงเมืองธียาทிர่า และถึงเมืองซาร์ดิส และถึงเมืองฟีลาเดลเฟีย และถึงเมืองเลาดีเซีย”

อัครทูตยอห์นถูกเนรเทศไปอยู่เกาะปัทมอสเพราะความเชื่อของเขา

เกาะปัทมอสเป็นเกาะหนึ่งในทะเลอีเจียนยาวประมาณสิบไมล์ ห่างจากชายฝั่งของประเทศตุรกีในทวีปเอเชียไปไม่กี่ไมล์ Encyclopaedia Britannica กล่าวว่า “ในฐานะเป็นเกาะเล็ก ๆ ที่อยู่ห่างไกล มันเป็นสถานที่แห่งการถูกเนรเทศของยอห์นผู้เขียนพระกิตติคุณนั้นภายใต้โดมิเทียน ในปี ค.ศ. 95 เขาได้รับการปล่อยตัวในอีกประมาณ 18 เดือนต่อมาภายใต้เนอรา”

Dr. Seiss เขียนไว้ว่า “ไม่ถึงหนึ่งปีก่อนผมได้ผ่านไปยังเกาะนั้น มันเป็นเพียงโขดหินรกร้างหมู่หนึ่ง มีสีดำมืดและรูปทรงไม่น่ามอง มันตั้งอยู่ในทะเลเปิดนั้น โกลัชายฝั่งของเอเชียไมเนอร์ตะวันตก มันไม่มีทั้งต้นไม้และแม่น้ำ ไม่มีที่ดินสำหรับเพาะปลูก นอกจากชอกเล็ก ๆ ระหว่างช่องหลืบของโขดหิน มีถ้ำมอซอยู่ถ้ำหนึ่งหลงเหลืออยู่ซึ่งว่ากันว่าอัครทูตยอห์นได้รับนิมิตของท่านที่นั่น นั่นคือคุกของยอห์น!”

ยอห์นน่าจะเป็นอัครทูตคนสุดท้ายที่มีชีวิตอยู่ ณ เวลานี้ และเขาถูกพวกโรมจับไล่ไปยังเกาะคุณนี้ “เนื่องด้วยพระวาระของพระเจ้า และเนื่องด้วยคำพยานของพระเยซูคริสต์” (ข้อ 9) อัครทูตท่านนี้ช่างมีมุมมองอันเรียบง่ายและอิงข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการถูกเนรเทศ การติดคุก และการถูกข่มเหง! “ข้าพเจ้า ยอห์น ผู้ซึ่งเป็นพี่น้องของท่านทั้งหลายด้วย และเป็นเพื่อนร่วมในการยากลำบาก และในอาณัติและความอดทนของพระเยซูคริสต์” (ข้อ 9) ไม่มีการบ่นโอดครวญเกี่ยวกับการข่มเหงนี้! ยอห์นถือว่านั่นเป็นส่วนปกติของการป่าวประกาศข่าวประเสริฐแบบพุ่มเทและเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ เขาจำได้ว่ายากอบพี่ชายของตนถูกเฮโรดตัดศีรษะ (กิจการ 12:2) สเทเฟนถูกหินขว้างจนตายในกรุงเยรูซาเล็ม เปาโลถูกตัดศีรษะแล้วที่กรุงโรมเกือบสามสิบปีก่อนหน้าการติดคุกของยอห์น เราไม่เชื่อประเพณีของคาทอลิกที่เชื่อถือไม่ได้ที่ว่าเปโตรอยู่ในกรุงโรม และถูกตรึงกางเขนแบบกลับหัว มีหลักฐานมากมายที่ว่าเปโตรไม่เคยอยู่ในกรุงโรมเลย เขาเป็นอัครทูตไปยังพวกเขาเข้าสู่หนัด ไม่ใช่ไปยังพวกเขาคนต่างชาติ (กท. 2:7) งานรับใช้ในเวลาต่อมาของเขาอยู่ในบาบิโลนซึ่งจากที่นั่นเขาเขียนจดหมายฝากฉบับที่ 1 และ 2 ของเปโตร (1 ปต. 5:13) หนังสือ 2 เปโตร น่าจะถูกเขียนประมาณปี ค.ศ. 66 ซึ่งอาจเป็นปีเดียวกันกับที่เปาโลถูกตัดศีรษะที่กรุงโรม เมื่อเปาโลไปยังกรุงโรม กิจการ 28 ก็ได้บ่งบอกแล้วว่าเปโตรอยู่ที่นั่นหรือว่าเขาได้พบกับเปาโล ในจดหมายของเปาโลถึงพี่น้องที่กรุงโรม บทที่ 16 ซึ่งฝากความคิดถึงไปยังคนประมาณ 28 คนหรือหลายครอบครัว ก็ได้แต่จะกล่าวถึงอัครทูตเปโตร

ใน 2 เปโตร 1:14 เปโตรกล่าวว่า “โดยทราบว่าคุณอีกไม่ช้าข้าพเจ้าก็ต้องถอดพลับพลาของข้าพเจ้าหลังนี้ออก เหมือนอย่างที่คุณผู้เป็นเจ้าของเราได้ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าแล้ว” ดังนั้นจึงอาจเป็นไปได้ที่เปโตรตายแบบมรณะสักขีคนหนึ่ง ฮีบรู 10:32-34 บอกเล่าเกี่ยวกับการข่มเหงแบบที่พวกคริสเตียนในสมัยนั้นต้องสู้ทน:

“แต่จงระลึกถึงสมัยก่อนนั้น ซึ่งในวันเหล่านั้นหลังจากที่พวกท่านได้รับความสว่างแล้ว พวกท่านได้ออดทนต่อการสู้รบอย่างใหญ่หลวงแห่งความยากลำบากทั้งหลาย ส่วนหนึ่ง ขณะที่พวกท่านเคยถูกประจานทั้งโดยบรรดาการตำหนิและการยากลำบาก และส่วนหนึ่ง ขณะที่พวกท่านได้กลายเป็นเพื่อนร่วมทางของคนเหล่านั้นที่ถูกปฏิบัติเช่นนั้น เพราะว่าพวกท่านได้มีใจกรุณาต่อข้าพเจ้าในเครื่องพันธนาการของข้าพเจ้า และยอมรับการถูกปล้นชิงเอาทรัพย์สินทั้งหลายไปด้วยใจปิติยินดี โดยทราบภายในตัวพวกท่านเองแล้วว่าพวกท่านมีทรัพย์สินสมบัติที่ประเสริฐกว่าและคงทนกว่านั้นอีกในสวรรค์”

และพระเยซูได้ตรัสแก่ยอห์นและอัครทูตคนอื่น ๆ ที่เหลือว่า:

“แต่จงระวังผู้คนไว้ให้ดี เพราะพวกเขาจะมอบท่านทั้งหลายไว้กับสภาทั้งหลาย และพวกเขาจะเขียนพวกท่านในธรรมศาลาทั้งหลายของพวกเขา และพวกท่านจะถูกนำไปอยู่ต่อหน้าบรรดาเจ้าเมืองและกษัตริย์ทั้งหลายเพราะเห็นแก่เรา เพื่อจะได้เป็นพยานต่อพวกเขาและต่อพวกคนต่างชาติ แต่เมื่อพวกเขามอบพวกท่านไว้ นั้น อย่าเป็นกังวลว่าพวกท่านจะพูดอย่างไรหรืออะไร เพราะคำพูดนั้นจะประทานแก่พวกท่านในโมงยามเดียวกันนั้นว่าพวกท่านจะพูดอะไรดี เพราะว่าพวกท่านมิได้เป็นผู้ที่พูด แต่พระวิญญาณของพระบิดาของพวกท่านเป็นผู้ซึ่งตรัสในพวกท่าน และพื้ก็จะมอบน้องให้ถึงความตาย และพ่อจะมอบลูก และลูก ๆ ก็จะขึ้นมาต่อสู้อแม่ของตน และทำให้พ่อแม่ถูกประหารชีวิต และพวกท่านจะถูกเกลียดชังโดยคนทั้งสิ้นเพราะเห็นแก่นามของเรา แต่ผู้ที่อดทนได้จนถึงที่สุด ก็จะมีชีวิตได้ แต่เมื่อพวกเขาข่มเหงพวกท่านในนครนี้ พวกท่านจงหนีไปยังอีกนครหนึ่ง เพราะเรากล่าวความจริงแก่พวกท่านว่า พวกท่านจะยังไม่ไปทั่วนครต่าง ๆ แห่งอิสราเอล จนกว่าบุตรมนุษย์จะเสด็จมา สวรรค์ไม่ใหญ่กว่าอาจารย์ของตนา และผู้รับใช้ไม่ใหญ่กว่านายของตนา” - มธ.

10:17-24

โอ ขอให้พระเจ้าประทานจิตใจที่เป็นสุขและพึงพอใจแก่เราที่จะคาดหวังและสมควรถูกข่มเหงบ้างเพื่อเห็นแก่พระเยซู ดังนั้นเปาโลจึงได้รับการปลอบประโลมใจในการถูกข่มเหงของตน ในฟิลิปปี 1:12-14 เขากล่าวว่า:

“แต่ข้าพเจ้าปรารถนาให้พวกท่านเข้าใจ พี่น้องทั้งหลาย ว่าสิ่งเหล่านั้นที่ได้เกิดขึ้นกับข้าพเจ้านั้น ได้กลับเป็นเหตุให้ข้าพเจ้าประเสริฐแผ่แพร่กว้างออกไป จนเครื่องพันธนาการของข้าพเจ้าในพระคริสต์นั้นปรากฏทั่วตลอดพระราชวังและทั่วสถานที่แห่งอื่น ๆ ทั้งสิ้น และพี่น้องมากมายในองค์พระผู้เป็นเจ้าที่ได้เกิดความมั่นใจเนื่องด้วยเครื่องพันธนาการของข้าพเจ้า ก็มีใจกล้ามากยิ่งขึ้นที่จะกล่าวพระวจนะนั้นโดยปราศจากความกลัว”

จงสังเกตว่ายอห์นไม่เพียงเป็นเพื่อนร่วมในการยากลำบากเท่านั้นแต่ใน “ความอดทนของพระเยซูคริสต์” (ข้อ 9) นั้นอาจเป็นการอ้างอิงถึงยากอบ 1:2-4: “พี่น้องของข้าพเจ้า จงถือว่าเป็นเรื่องน่ายินดีทั้งสิ้นเมื่อพวกท่านตกอยู่ในการทดลองต่าง ๆ โดยรู้สิ่งนี้ว่า การทดลองความเชื่อของพวกท่านนั้น ทำให้เกิดความอดทน แต่จงให้ความอดทนนั้นกระทำการของมันจนสำเร็จ เพื่อพวกท่านจะสมบูรณ์และครบถ้วน โดยไม่ขาดสิ่งใดเลย”

ความคิดเดียวกันนี้ถูกแสดงออกในโรม 12:12, “...จงอดทนในความยากลำบาก” และฮีบรู 12:1 กล่าวไว้ว่าเราควร “วิ่งด้วยความอดทนการแข่งกันที่ตั้งไว้ต่อหน้าพวกเรานั้น”

ความอดทนยามอยู่ต่อหน้าความทุกข์ใจ, ความขื่นขานยามอยู่ต่อหน้าความทุกข์ยาก; ไข้แล้วคร่ำ และเราจำได้ว่าเมื่อยากอบและยอห์นถูกทุบตีเพราะประกาศข่าวประเสริฐ “พวกอัครทูตได้ออกไปให้พ้นหน้าสภา โดยมีความปิติยินดีที่เห็นว่า พวกเขาถูกนับว่าคู่ควรที่จะได้รับความอับอายเพราะพระนามของพระองค์ และในพระวิหารและตามบ้านเรือนทุกแห่ง พวกเขาไม่ลดเว้นที่จะสั่งสอนและประกาศพระเยซูคริสต์ทุก ๆ วัน” (กิจการ 5:41,42)

ดังนั้น อัครทูตยอห์นผู้ชราจึงดูเหมือนจะเดินอย่างผิ่ผายในการถูกข่มเหงซึ่งมาสู่เขาเพราะพระวจนะ

“ข้าพเจ้าอยู่ในพระวิญญูญาณ...” (ข้อ 10) เห็นได้ชัดว่านั่นหมายความว่าแค่การเจิมหรือการเติมเปี่ยมด้วยพระวิญญูญาณ เช่น “การประกอบด้วยฤทธิ์เดชที่มาจากเบื้องบน” ซึ่งถูกพูดถึงในลูกา 24:49; กิจการ 2:4; กิจการ 4:31 ฯลฯ เขาอยู่ “ในพระวิญญูญาณ” ในความหมายของการถูกควบคุมอย่างสมบูรณ์โดยพระวิญญูญาณบริสุทธิ์ กล่าวอีกนัยหนึ่ง ในการคล้อยตามจากเบื้องบนยอห์นถูกดลใจไม่เพียงให้บอกเล่าแต่ให้ “เขียนไว้ในหนังสือ” (ข้อ 11) สิ่งที่พระเจ้าประทานให้แก่เขาในที่นี้ ดังนั้นยอห์นจึงกล่าวได้กับเปาโลใน 1 โครินธ์ 2:13 ว่า “ซึ่งสิ่งเหล่านั้นพวกเรา ก็กล่าวเช่นกัน ไม่ใช่ด้วยบรรดาถ้อยคำซึ่งปัญญาของมนุษย์สั่งสอน แต่ซึ่งพระวิญญูญาณบริสุทธิ์ทรงสั่งสอน โดยเปรียบเทียบสิ่งทั้งหลายที่อยู่ฝ่ายจิตวิญญูญาณกับเรื่องฝ่ายจิตวิญญูญาณ” นั่นคือ ความคิดต่าง ๆ ที่พระวิญญูญาณประทานให้และถ้อยคำต่าง ๆ ที่พระวิญญูญาณประทานให้

ในที่นี้ยอห์นเขียนหนังสือวิวรณ์ในฐานะเป็นถ้อยคำเหล่านั้นของพระเจ้า ในสำเนาคัดลอกฉบับเดิม “...ในพระวิญญูณในวันขององค์พระผู้เป็นเจ้า” (ข้อ 10) หลายคนคิดว่า “วันขององค์พระผู้เป็นเจ้า” ในที่นี้หมายถึงวันอาทิตย์, วันแรกของสัปดาห์ เราทราบ bahwa พวกสาวกในสมัยภาคพันธสัญญาใหม่มาประชุมกันในวันอาทิตย์และในกิจการ 20:7 เราเรียนรู้ว่าที่เมืองโตรอัส “ในวันต้นสัปดาห์ เมื่อพวกสาวกมารวมประชุมกัน เพื่อหักขนมปัง เปาโลก็เทศนาแก่พวกเขา...” และเปาโลบัญญัติคริสเตียนทั้งหลายให้กันเงินถวายไว้ต่างหาก สำหรับงานขององค์พระผู้เป็นเจ้า “ทุกวันต้นสัปดาห์” (1 คร. 16:2)

ความจริงอันเรียบง่ายก็คือว่าวันสะบาโตได้ถูกทำให้เป็นที่รู้จักแก่ชนชาติอิสราเอลครั้งแรกในฐานะเป็นส่วนหนึ่งของพระราชบัญญัติตามที่เราเห็นจากเนหะมีย์ 9:14 และว่าไม่มีคริสเตียนคนใดควรถูกตัดสินโดยวันสะบาโต (คส. 2:14-17) เราเชื่อว่าคริสเตียนทั้งหลายให้เกียรติวันต้นสัปดาห์เพราะว่านั่นเป็นวันที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงเป็นขึ้นจากตาย

อย่างไรก็ตาม Seiss ลงลึกรายละเอียดเยอะมากเพื่ออธิบายว่าในงานเขียนของคริสเตียนหลายชิ้น “วันขององค์พระผู้เป็นเจ้า” ไม่เคยถูกใช้เพื่อหมายถึงวันต้นสัปดาห์ในช่วงหนึ่งร้อยปีแรกนั้น แต่ว่าคำเรียกนี้หมายถึง “วันแห่งพระเยโฮวาห์” ที่ถูกพยากรณ์บ่อยและเรารู้จักดีในภาคพันธสัญญาเดิมเมื่อพระคริสต์จะเสด็จมาในการพิพากษาเพื่อทำลายอาณาจักรเหล่านั้นของโลกนี้และครอบครอง เขาคิดว่าฉะนั้นในจิตวิญญาณ ยอห์นจึงถูกหอบไปสู่เวลานั้นเมื่อเหตุการณ์เหล่านั้นที่ถูกพยากรณ์ไว้จะเกิดขึ้น

Dr. John F. Walvoord เห็นด้วย และข้อสนับสนุนของชายทั้งสองท่านนี้ก็น่าเชื่อถือมาก ๆ

พระเยซูตรัสว่า “เราเป็นอัลฟาและโอเมกา เป็นเบื้องต้นและเป็นเบื้องปลาย” (ข้อ 11)- อัลฟาและโอเมกา ตัวอักษรแรกและสุดท้ายของพยัญชนะกรีก ตอนแรกพระเยซูได้ทรงอยู่ในเริ่มแรกนั้นกับพระเจ้าพระบิดา สุดท้ายแล้วพระองค์จะทรงอยู่กับพระเจ้าพระบิดาและอำนาจครอบครองทั้งสิ้นจะถูกวางอยู่ภายใต้พระบาทของพระองค์ การสิ้นพระชนม์ของพระเยซูบนกางเขนนั่นไม่ใช่ตอนจบของเรื่อง บัดนี้พระองค์ต้องเสด็จมาเพื่อครอบครอง บัดนี้พระองค์ต้องเป็นประธานที่การพิพากษานั้นของพวกคนต่างชาติที่มีชีวิตอยู่ในมัทธิว 25:31-46 บัดนี้พระองค์ต้องเป็นประธานที่การพิพากษาสุดท้ายนั้นของพวกคนตายที่ไม่ได้รับความรอดหลังจากการครอบครองในยุคพันปีนั้นบนแผ่นดินโลก (วิว. 20)

และสิ่งที่ยอห์นจะต้องเขียนนั้นต้องส่งไปถึง “คริสตจักรทั้งเจ็ดที่อยู่ในแคว้นเอเชีย” ที่ถูกเอ่ยชื่อในที่นี้: เมืองเอเฟซัส, เมืองสเมอร์นา, เมืองเปอร์กามัม, เมืองธียาติรา, เมืองซาร์ดิส, เมืองฟีลาเดลเฟีย, และเมืองเลาดีเซีย

และข้างหลังยอห์นเขาก็ได้ยิน “พระสุรเสียงดัง...เหมือนเสียงแตร” จงเตรียมพร้อม ยอห์นเอ๋ย ที่จะพบกับการสถิตอยู่อันน่าสะพรึงกลัวของพระเยซูคริสต์ผู้ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์

ข้อ 12-18:

1:12 และข้าพเจ้าเหลียวมาเพื่อเห็นพระสุรเสียงที่ตรัสแก่ข้าพเจ้านั้น และเมื่อเหลียวมาแล้ว ข้าพเจ้าก็เห็นคันประทีปทองคำเจ็ดคัน

1:13 และในท่ามกลางคันประทีปทั้งเจ็ดคันนั้น มีผู้หนึ่งเหมือนกับบุตรมนุษย์ ทรงฉลองพระองค์กรมพระบาท และทรงคาดผ้ารัดประคดทองคำที่พระอุระ

1:14 พระเศียรของพระองค์และพระเกศาของพระองค์ขาวเหมือนขนแกะ ขาวเหมือนหิมะ และพระเนตรของพระองค์เหมือนเปลวเพลิง

1:15 และพระบาทของพระองค์เหมือนทองเหลืองเงางาม รวากับว่าพระบาทนั้นได้ถูกลอมนในเตาไฟ

และพระสุรเสียงของพระองค์เหมือนเสียงของน้ำมากมาย

1:16 และพระองค์ทรงถือดวงดาวเจ็ดดวงไว้ในพระหัตถ์ขวาของพระองค์ และมีพระแสงสองคมที่คมกริบออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์ และสี่พระพักตร์พระองค์เหมือนดวงอาทิตย์ที่ฉายแสงด้วยกำลังของดวงอาทิตย์นั้น

1:17 และเมื่อข้าพเจ้าได้เห็นพระองค์ ข้าพเจ้าก็ล้มลงแทบพระบาทของพระองค์เหมือนกับคนที่ตายแล้ว และพระองค์ทรงวางพระหัตถ์ขวาของพระองค์บนตัวข้าพเจ้า โดยตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า “อย่ากลัวเลย เราเป็นเบื้องต้นและเป็นเบื้องปลาย

1:18 เราเป็นผู้ที่ดำรงชีวิตอยู่ และได้ตายแล้ว และ และถือลูกกุญแจเหล่านั้นแห่งนรกและแห่งความ
คูเกิด เรากียังดำรงชีวิตอยู่ตลอดไปเป็นนิรันดร์ เอเมน ตาย

เตชานภาพอันน่าสะพรึงกลัวของพระคริสต์ขณะที่พระองค์ ประทານวิรณนั้นแกยอห์น

นี่ไม่ใช่เรื่องเล่น ๆ นี่เป็นภาพเหตุการณ์อันน่าประทับใจ มีคณประทีปทองคำเจ็ดคณ-เลขเจ็ดแสดงถึง
ความสมบูรณ์แบบและความเป็นพระเจ้า ไม่ต้องสงสัยเลยว่ามีคล้ายคลึงกับคณประทีปทองคำในพลับพลา
นั้น, ตะเกียงเจ็ดดวงนั้นที่ลุกไหม้ด้วยน้ำมันซึ่งเป็นภาพของพระคริสต์, ความสว่างนิรันดร์ของโลกที่ลุกไหม้ใน
ฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ บุคคลผู้นั้นทรงเป็น “ผู้หนึ่งเหมือนกับบุตรมนุษย์” (ข้อ 13) นี่เป็นพระเยซูผู้
เดียวกันกับที่ได้ทรงเป็นขึ้นจากตายและทรงลอยขึ้นไปจากภูเขามะกอกเทศนั้น Seiss เตือนความจำเราว่า
พระองค์ทรงถูกพรรณนาอยู่บ้างในหนังสือเพลงสดุดี, ในนิมิตเหล่านั้นของดาเนียล, และในคำเทศนาต่าง ๆ
ของพระองค์เกี่ยวกับพระองค์เอง กระทั่งในตอนนั้นพวกสาวก ซึ่งไม่ได้คาดหวังการคืนพระชนม์ของพระองค์ ก็
ไม่ได้จำพระองค์ได้ในทันที

ยอห์นเห็นพระกายเดียวกันนั้น แต่บัดนี้มันเป็นพระกายหนึ่งที่ได้รับสง่าราศีแล้ว พระคริสต์ได้ทรงเท
จิตวิญญาณของพระองค์ออกจนถึงความมรณาและทรงเทพะโลหิตทั้งหมดของพระองค์ออก แต่พระองค์ทรง
ถูกทำให้เป็นขึ้นจากตายแล้วและพระกายนั้นตอนนี้ก็เป็นร่างกายหนึ่งที่สมบูรณ์แบบ กินได้และดื่มได้ มันเป็น
พระกายที่พวกสาวกได้จับต้อง (1 ยอห์น 1:1; ลูกา 24:39)

เส้นผมของพระองค์มีสีขาวดจขนแกะ ขาวดจหิมะ; ดวงตาของพระองค์เป็นเหมือนเปลวเพลิง (ข้อ
14)! พระคัมภีร์บอกเราว่า “ศีรษะที่มีผมหงอกก็เป็นมงกุฎแห่งสง่าราศี” นี่ก็ปรากฏในนิมิตของดาเนียลเกี่ยว
กับ “ผู้ทรงเจริญด้วยวัยวุฒิมาประทับ ผู้ซึ่งฉลองพระองค์ของพระองค์ขาวอย่างหิมะ และพระเกศาแห่งพระ
เศียรของพระองค์เหมือนขนแกะบริสุทธิ์”

“และพระเนตรของพระองค์เหมือนเปลวเพลิง” (ข้อ 14) “นี่คือความเฉลียวฉลาด; ความเฉลียวฉลาด
ที่ลุกไหม้ ทะลุทะลวงสิ่งสารพัด นี่คือฤทธิ์เดชที่จะอ่านความลับทั้งหลาย ที่จะนำสิ่งต่าง ๆ ที่ปิดซ่อนอยู่มาสู่
ความสว่าง ที่จะให้ความอบอุ่นและตรวจคณใจทุกดวงในการชำระเพียงแวบเดียว” Seiss กล่าว และจงจำไว้
ว่าพระคัมภีร์กล่าวว่า “และไม่มีสิ่งเนรมิตสร้างใด ๆ ที่ไม่ได้ปรากฏในสายพระเนตรของพระองค์ แต่สิ่งสารพัด
ก็เปลือยเปล่าและปรากฏแจ้งต่อพระเนตรของพระองค์ผู้ซึ่งพวกเราต้องเกี่ยวข้อง”

แม้แต่พระบาทของพระผู้ช่วยให้รอด เราคิดว่าพร้อมกับรอยตะปูที่ยังอยู่ในพระบาทนั้น ก็เป็นเหมือน
ทองเหลืองงามที่ลุกไหม้อยู่ในเตาไฟ (ข้อ 15) อย่าเข้าใจผิดเกี่ยวกับเรื่องนี้เลย พระเยซูในที่นี่ทรงปรากฏใน
ความเป็นพระเจ้าของพระองค์ ในความสมบูรณ์แบบและความบริสุทธิ์แบบพระเจ้าของพระองค์ พระองค์ทรง
ปรากฏในฐานะผู้พิพากษาคณหนึ่ง “และมีพระแสงสองคมที่คมกริบออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์” พระ
พักตร์ของพระองค์เป็น “เหมือนดวงอาทิตย์ที่ฉายแสงด้วยกำลังของดวงอาทิตย์นั้น” (ข้อ 16) และดาวเจ็ดดวง
นั้น ซึ่งแสดงภาพของผู้สื่อสารเหล่านั้นที่ไปถึงคริสตจักรทั้งเจ็ด ก็อยู่ในการควบคุมของพระองค์ตามที่พระองค์
ประสงค์ และคริสตจักรเหล่านั้น ซึ่งคณประทีปทั้งเจ็ดนั้นเป็นตัวแทน ก็เป็นของพระองค์อย่างสมบูรณ์ นี่คื

พระเจ้าช่วยให้รอดที่ทรงฤทธานุภาพทั้งสิ้น ทรงถูกเปิดเผยในฤทธิ์เดชและเดชานุภาพของพระองค์ เราไม่ควรประหลาดใจเลยที่ยอห์นกล่าวว่า “และเมื่อข้าพเจ้าได้เห็นพระองค์ ข้าพเจ้าก็ล้มลงแทบพระบาทของพระองค์ เหมือนกับคนที่ตายแล้ว” (ข้อ 17)

เราจำได้ว่าในบางครั้งในการรับใช้บนโลกนี้ของพระองค์ ฤทธานุภาพอันน่ากลัวนี้ได้ส่องแสงออกมาผ่านการถูกจำกัดเหล่านั้นแห่งความเป็นมนุษย์ของพระองค์ และเมื่อพวกทหารของมหาปุโรหิตเผชิญหน้าพระองค์ในสวนเกทเสมีและได้ยินพระองค์ตรัส พวกเขาก็ล้มลงภายหลัง พระเยซูตรัสถูกต้องแล้วแก่ปีลาตว่า “ท่านจะมีอำนาจเหนือเราไม่ได้ ยกเว้นอำนาจนั้นประทานให้แก่ท่านจากเบื้องบน” (ยอห์น 19:11)

ฉะนั้นคุณคิดไหมว่าแม้กระทั่งคริสเตียนทั้งหลายก็จะตัวสั่นเมื่อพวกเขาเผชิญหน้าพระเยซูคริสต์? ใช่แล้วครับ เรามีคำเตือนที่จริงจังนั้นใน 1 ยอห์น 2:28 ว่า “บัดนี้ ลูกเล็ก ๆ ทั้งหลายเอ๋ย จงเข้าสนิทอยู่ในพระองค์ เพื่อว่าเมื่อพระองค์จะทรงปรากฏ พวกเราจะได้มีความมั่นใจ และไม่มี ความละอายต่อพระพักตร์พระองค์เมื่อพระองค์เสด็จมา” คริสเตียนบางคนจะละอายเมื่อพวกเขาต้องเข้าเฝ้าพระเจ้าช่วยให้รอด และใน 2 โครินธ์ 5:9,10 เปาโลกล่าวว่า “เหตุฉะนั้นพวกเราจึงทำงานหนัก เพื่อที่ว่า ไม่ว่าจะอยู่หรือไม่อยู่ที่ใด พวกเราก็จะเป็นที่พอพระทัยของพระองค์ เพราะว่าพวกเราทุกคนต้องปรากฏตัวที่หน้าบัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ เพื่อทุกคนจะได้รับตามสิ่งที่ทั้งหลายที่ถูกกระทำในร่างกายของตน ตามที่เขาได้กระทำแล้ว ไม่ว่าสิ่งนั้นจะดีหรือเลว”

เปาโลมีใจจดจ่อที่จะได้ยินพระเจ้าตรัสว่า “ดีแล้ว เจ้าเป็นผู้รับใช้ที่ดีและสัตย์ซื่อ!” และในข้อ 11 เขากล่าวว่า “เหตุฉะนั้น โดยทราบความน่าเกรงขามขององค์พระผู้เป็นเจ้า พวกเราจึงชักชวนคนทั้งหลาย...” คุณหมายความว่าไหมว่าแม้แต่คริสเตียนทั้งหลายก็อาจได้รู้จักความน่าสะพรึงกลัวเมื่อเราเผชิญหน้าพระเยซูเจ้า และเผชิญหน้าความล้มเหลวต่าง ๆ ของเราและมาถึงบัลลังก์พิพากษานั้นของพระคริสต์? ใช่แล้วครับ พระคัมภีร์สอนเช่นนั้น

วิวรณ์ 1:7 กล่าวข้างบนว่า “...และมนุษย์ทุกชาติทั่วโลกจะรำไห้เพราะพระองค์” ไม่ใช่แค่พวกคนที่หลงหายจะตัวสั่นในการเผชิญหน้าพระเจ้าช่วยให้รอด แต่คริสเตียนทั้งหลายที่ได้ทำให้พระองค์ผิดหวังก็จะตัวสั่นเช่นกันอย่างไม่ต้องสงสัย

ใน 1 โครินธ์ 3:15 เราถูกบอกเกี่ยวกับบัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ว่า “ถ้าการงานของผู้ใดจะถูกเผาไหม้ไป ผู้นั้นก็จะขาดบาปหนึ่ง แต่ตัวเขาเองจะรอด แต่เหมือนอย่างรอดจากไฟ” คริสเตียนบางคนจะเผชิญความสูญเสียที่บัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ และนั่นอาจเป็นส่วนหนึ่งของเหตุผลที่ว่าทำไม หลังจากที่คริสเตียนทั้งหลายอยู่ในร่างกายที่เป็นขึ้นแล้วนานหนึ่งพันปีและนานกว่านั้น วิวรณ์ 21:4 กล่าวว่า “และพระเจ้าจะทรงเช็ดน้ำตาทุก ๆ หยดจากตาของพวกเขา” น้ำตาในร่างกายที่ได้รับสง่าราศีแล้ว! ขอบพระคุณพระเจ้า เมื่อนั้นเวลาแห่งน้ำตาไหลจะหมดสิ้นไป! และหลังจากนั้นจะไม่มี ความเจ็บปวด หรือความตาย หรือน้ำตาอีกต่อไป

พระเยซูเจ้าทรงเตือนความจำยอห์นและเรามากขึ้นว่า “เราเป็นผู้ที่ดำรงชีวิตอยู่ และได้ตายแล้ว และดูเถิด เรากียังดำรงชีวิตอยู่ตลอดไปเป็นนิรันดร์” (ข้อ 18) โอ ยอห์นได้เผชิญหน้า เหมือนกับที่เราทุกคนต้องเผชิญ

หน้า พระผู้ช่วยให้รอดที่ทรงพระชนม์อยู่ ผู้ทรงเป็นขึ้นจากตายแล้ว พระเจ้าในรูปร่างมนุษย์ ผู้ทรงถือกุญแจแห่งนรกและความตาย!

ข้อ 19,20:

1:19 จงเขียนสิ่งทั้งหลายซึ่งเจ้าได้เห็น และสิ่งทั้งหลายซึ่งกำลังเป็นอยู่ และสิ่งทั้งหลายซึ่งจะเกิดขึ้นในภายหลัง	เห็นในมือข้างขวาของเรา และแห่งคันประทีปทองคำทั้งเจ็ดนั้น ดวงดาวทั้งเจ็ดดวงนั้นได้แก่พวกทูตสวรรค์ของคริสตจักรทั้งเจ็ด และคันประทีปเจ็ดคันซึ่งเจ้าได้เห็นแล้วนั้นได้แก่คริสตจักรทั้งเจ็ด”
1:20 ความลึกลับของดวงดาวทั้งเจ็ดดวงซึ่งเจ้าได้	

สิ่งต่าง ๆ ในปัจจุบัน, สิ่งต่าง ๆ ในอนาคตถูกบอกล่วงหน้าตรงนี้

ถ้าเราเชื่อคำกล่าวที่ชัดเจนตรงนี้เกี่ยวกับใจความหลักของหนังสือวิวรณ์ เราก็ต้องยอมรับว่าหลายสิ่งในหนังสือนี้มีลักษณะเป็นคำพยากรณ์ บอกเล่าเกี่ยวกับเหตุการณ์ต่าง ๆ ในอนาคต: “...และสิ่งทั้งหลายซึ่งจะเกิดขึ้นในภายหลัง” (ข้อ 19)

ยอห์นเขียนไปถึงผู้คนเหล่านั้นในคริสตจักรทั้งเจ็ดที่มีอยู่ในตอนนั้น เขาเขียนบทเรียนเหล่านั้นที่ได้รับการดลใจมาถึงเราทุกคนเช่นกัน รวมถึงคำเตือนสติและคำบัญชาต่าง ๆ ซึ่งพระองค์ประทานให้แก่คริสตจักรทั้งเจ็ดนั้นเหมือนที่เป็นความจริงกับพระคัมภีร์ทุกตอน มันเป็นเรื่องของเรา เราจะต้องเขียนสิ่งเหล่านั้นที่เราได้เห็น, จากนั้นก็คริสตจักรทั้งเจ็ดและสิ่งต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับพวกเขาในขณะนั้น, และเกี่ยวกับสิ่งเหล่านั้นที่จะเกิดขึ้นในภายหลัง-คำพยากรณ์เกี่ยวกับอนาคต

และมันก็ชัดเจนจริง ๆ ที่ได้เห็นว่าใจความหลักนั้นถูกกล่าวอย่างชัดเจนเหลือเกินในข้อ 7 ว่า “ดูเถิด พระองค์เสด็จมาพร้อมกับหมู่เมฆ และนัยน์ตาทุกดวงจะเห็นพระองค์ และคนเหล่านั้นที่ได้แท้งพระองค์ด้วย และมนุษย์ทุกชาติทั่วโลกจะร้องไห้เพราะพระองค์” จงเป็นไปอย่างนั้น เอเมน”

ฉะนั้นขอให้เราคาดหวัง, เมื่อเราไปถึงบทที่ 2 และ 3, ขวสารต่าง ๆ ที่ไปถึงคริสตจักรหลายแห่งที่มีอยู่ในขณะนั้นและคำเตือนสติ, คำบัญชา, คำเตือนและคำอวยพรต่าง ๆ ที่ถูกประกาศที่นั่น แต่เริ่มต้นที่บทที่ 4 เราเริ่มต้นที่จะมองเข้าไปใน “สิ่งทั้งหลายซึ่งจะเกิดขึ้นในภายหลัง”

รูปแบบเดียวสำหรับจดหมายเจ็ดฉบับ

ในบทที่ 2 และ 3

แบบแผนเดียวกันอันน่าทึ่งสำหรับจดหมายทั้งเจ็ดฉบับ

ที่ส่งถึงคริสตจักรเจ็ดแห่ง

ในบทที่ 2 และ 3 มีจดหมายส่งถึงคริสตจักรทั้งเจ็ดแห่งที่เมืองเอเฟซัส, เมืองสเมอร์นา, เมืองเปอร์กามม, เมืองธียาติรา, เมืองซาร์ดีส, เมืองฟีลาเดลเฟีย และเมืองเลาดีเซีย ก่อนอื่นขอให้เราสังเกตโครงสร้างที่เป็นไปในทางเดียวกันนี้ จากนั้นเราจึงสามารถศึกษาค้นคว้าข่าวสารทั้งเจ็ดฉบับแยกทีละเรื่อง

“จงเขียนถึงทูตสวรรค์แห่งคริสตจักรใน...” จดหมายแต่ละฉบับจึงขึ้นต้นเช่นนี้ คำว่า “ทูตสวรรค์” ในภาษากรีกคือ อักเกะลอส Young’s Analytical Concordance ให้นิยามคำนี้ว่า “ผู้ส่งสารหรือตัวแทน” คำนี้

ถูกแปลหลายครั้งว่า “ทูตสวรรค์” แต่เจ็ดครั้งในภาคพันธสัญญาใหม่ในฉบับคิงเจมส์คำนี้ถูกแปลเป็น “ผู้ส่งสาร” และไม่ได้หมายถึงทูตสวรรค์ คำนี้ถูกใช้ครั้งเดียวเกี่ยวกับพวกผู้ส่งสารที่ยอห์นผู้ให้บัพติศมาส่งไปหาพระเยซู (ลูกา 7:24) และสามารถเกี่ยวข้องกับตัวยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาเอง (ลูกา 7:27; มธ. 11:10; มาระโก 1:2) และครั้งหนึ่งคำนี้หมายถึงพวกผู้ส่งสารของพระเยซูที่ถูกส่งไปยังหมู่บ้านของชาวสะมาเรียเพื่อหาที่พักค้างแรมที่นั่น (ลูกา 9:52)

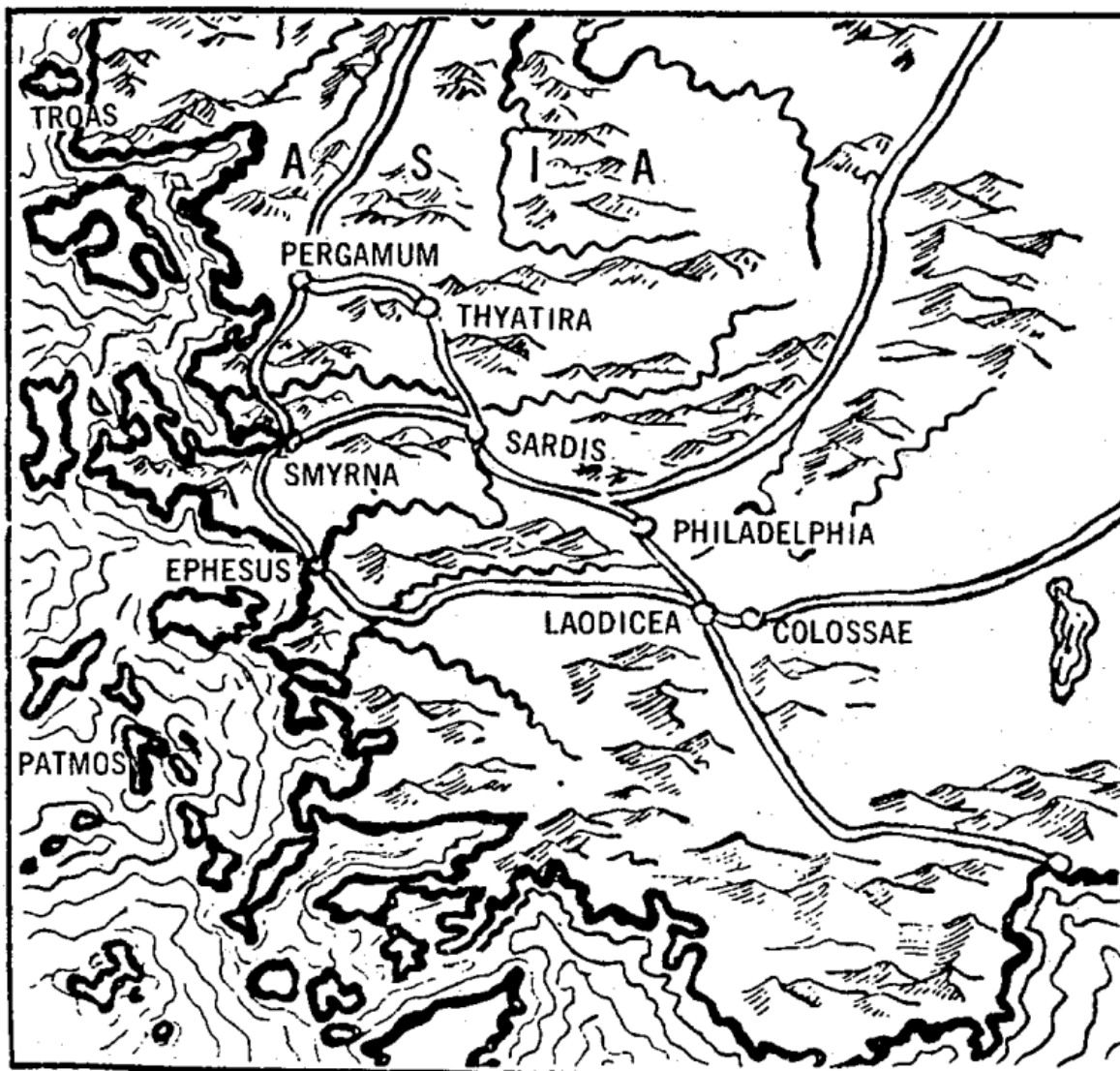
ดังนั้นทูตสวรรค์เหล่านี้จึงเป็นบรรดาผู้ส่งสารจากคริสตจักรทั้งเจ็ดแห่งนี้ เป็นไปได้ว่าพวกเขาได้มาปรึกษากับยอห์น อัครทูตคนสุดท้ายที่ยังมีชีวิตอยู่ และว่าเขาได้รับการตลใจให้เขียนข่าวสารทั้งเจ็ดฉบับนี้และส่งพวกมันไปยังคริสตจักรเหล่านี้ ผู้ส่งสารเหล่านี้อาจเป็นเหล่าผู้ปกครองหรือศิษยาภิบาลก็ได้ คำปรึกษานี้คงจะเหมาะสมอย่างแน่นอนที่จะส่งมาถึงเหล่าศิษยาภิบาลและผู้นำของคริสตจักรทั้งหลายวันนี้

จดหมายแต่ละฉบับกล่าวต่อไปว่า “...ตรัสสิ่งเหล่านี้ว่า...” โดยมีการระบุชื่อเรียกหรือลักษณะเฉพาะตัวต่าง ๆ ของพระเยซู จดหมายฉบับนี้มาจาก: “พระองค์ผู้ทรงถือดวงดาวทั้งเจ็ดไว้ในพระหัตถ์ขวาของพระองค์ และผู้ดำเนินอยู่ท่ามกลางคันประทีปทองคำทั้งเจ็ดนั้น” (2:1)

“...พระองค์ผู้ทรงเป็นเบื้องต้นและเป็นเบื้องปลาย ผู้ซึ่งได้สิ้นพระชนม์แล้ว และกลับดำรงชีวิตอยู่อีก” (2:8)

“...พระองค์ผู้ทรงถือดาบสองคมที่คมกริบ” (2:12)

“...พระบุตรของพระเจ้า ผู้ทรงมีพระเนตรของพระองค์เหมือนเปลวไฟ และมีพระบาทของพระองค์เหมือนทองเหลืองงาม” (2:18)

เมืองเอเฟซัส, เมืองสเมอร์นา, เมืองเปอร์กามัม, เมืองธียาทิรา,
เมืองซาร์ดิส, เมืองฟิลาเดลเฟีย และเมืองเลาดีเซีย

ทั้งเจ็ดเมืองนี้ ซึ่งถูกเชื่อมถึงกันบนทางหลวงสายใหญ่รูปสามเหลี่ยม ถูกเอ่ยชื่อตามลำดับทางภูมิศาสตร์ของพวกมันโดยเริ่มต้นที่เมืองเอเฟซัส จากนั้นก็ขึ้นเหนือไปประมาณ 100 ไมล์ไปยังเมืองเปอร์กามัม และจากนั้นก็ไปยังทิศตะวันออกเฉียงใต้ยังเมืองเลาดีเซีย ซึ่งอยู่ห่างไปประมาณ 100 ไมล์ทางทิศตะวันออกของเมืองเอเฟซัส

-จาก *Halley's Handbook*

“...พระองค์ผู้ทรงมีพระวิญญาณทั้งเจ็ดของพระเจ้า และดวงดาวทั้งเจ็ดนั้น” (3:1)

“...พระองค์ผู้ที่บริสุทธิ์ ผู้ที่สัตย์จริง ผู้ที่ทรงถือลูกกุญแจของดาวิด ผู้ที่ทรงเปิดแล้ว และไม่มีผู้ใดปิดได้ และปิดแล้ว และไม่มีผู้ใดเปิดได้” (3:7)

“...พระองค์ผู้ทรงเป็นพระเอเมน ทรงเป็นพยานที่สัตย์ซื่อและสัตย์จริง ทรงเป็นปฐมแห่งการนมิตสร้างของพระเจ้า” (3:14)

สรุปก็คือ ข่าวสารเหล่านี้แสดงให้เห็นความทรงพลาภาพทั้งสิ้น, ความบริสุทธิ์อันเด็ดขาด, และ

สถานะของพระเยซูคริสต์ที่อยู่สูงเหนือสิ่งสารพัดในฐานะพระผู้ช่วยให้รอดและองค์พระผู้เป็นเจ้า

จดหมายทุกฉบับกล่าวต่อไปว่า “เรารู้จักบรรดาการงานของเจ้า...” แก่ทุกคริสตจักร และจากนั้นคำชมเชยหรือคำเตือนหรือคำตำหนิเพื่อปรับปรุงแก้ไขก็แตกต่างกันไปตามแต่ละคริสตจักร

จดหมายแต่ละฉบับปิดท้ายด้วยคำเตือนสติอันบริสุทธิ์นี้, “ผู้ใดที่มีหู ก็ให้ผู้นั้นฟังสิ่งซึ่งพระวิญญาณตรัสแก่คริสตจักรทั้งหลายเถิด”

พระเยซู ในการรับใช้บนโลกของพระองค์ ตรัสแบบเดียวกันหลายครั้งหลายครา (มธ. 11:15; 13:9; 43; มาระโก 4:9; 7:16; ลูคา 8:8; 14:35)

ในที่นี้เรามาเผชิญหน้ากับความจริงประการหนึ่งที่น่าเกรงขาม ถ้าผู้ใดไม่มีใจพร้อมที่จะฟัง เขาก็ไม่ได้ยินพระวาทะของพระเจ้า ถ้าผู้ใดไม่มีใจที่ถูกปรับคลื่นเพื่อที่จะเข้าใจพระคำข้อหนึ่ง เขาก็จะไม่เข้าใจพระคำข้อนั้น พระเยซูเจ้าตรัสเป็นคำอุปมาหลายประการบนแผ่นดินโลกโดยมีเจตนาที่ว่าผู้ใดที่ใจของเขาไม่ถูกปรับจูนเพื่อที่จะฟังก็จะไม่เข้าใจชาวสสารนั้น พระเจ้าไม่ทรงอยากได้ผู้คนที่ถูกบังคับให้ใช้สมองยอมรับความจริงประการหนึ่งในเมื่อพวกเขาไม่มีใจที่จะรักและเชื่อฟังพระผู้ช่วยให้รอด

และจากนั้นจดหมายแต่ละฉบับก็ปิดท้ายด้วยพระสัญญาประการหนึ่งที่ว่า “ผู้ใดที่มีชัยชนะ” และพระสัญญานั้นก็แตกต่างกันไปในด้านถ้อยคำสำหรับคริสตจักรแต่ละแห่ง ผมคิดในตอนนี้อาจองค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้กำลังเสนอบำเหน็จต่าง ๆ เป็นพิเศษสำหรับการมีชัยชนะ แต่ว่าพระองค์กำลังเตือนความจำคริสเตียนทั้งหลายเกี่ยวกับพระพรอันยิ่งใหญ่ที่พวกเขาจะได้รับอยู่แล้ว และดังนั้นพวกเขาจึงควรถูกหนุนใจให้มีชัยชนะ คนเหล่านั้นที่เมืองเอเฟซัสได้รับพระสัญญาว่าพวกเขาจะได้ “กินจากต้นไม้แห่งชีวิต ซึ่งอยู่ในท่ามกลางอุทยานสวรรค์ของพระเจ้า” ผมไม่เชื่อว่านั่นมีไว้สำหรับคนโพรดแค่ไม่กี่คน มันไม่ใช่ความรอดที่ได้มาเพราะการกระทำ และในกรณีนี้เราก็ไม่คิดว่ามันเป็นบำเหน็จอย่างหนึ่งด้วย แต่เป็นเครื่องเตือนใจอันเปี่ยมสุขเกี่ยวกับพระพรเหล่านั้นที่จะมาแน่นอน อาจเป็นไปได้ว่าบางคน โดยระดับของการมีชัยชนะที่มากกว่าคนอื่น จะได้รับความชื่นบานและบำเหน็จในสวรรค์มากกว่า แต่เราคิดว่านั่นไม่ใช่พระสัญญาที่เฉพาะเจาะจงในที่นี้

ถึงผู้คนเหล่านั้นที่เมืองสมอร์นา “ผู้ใดที่มีชัยชนะ จะไม่ได้รับอันตรายจากความตายครั้งที่สองเลย” เช่นเคย เราไม่ได้กำลังพูดถึงความรอดชนิดหนึ่งที่ได้มาโดยการประพฤติดี ไม่มีลูกคนใดของพระเจ้าจะได้รับอันตรายเช่นนั้นโดยความตายครั้งที่สอง คริสเตียนทั้งหลายแค่ถูกเตือนใจ เพราะสิ่งต่าง ๆ ที่น่ากลัวจะมาถึง คริสเตียนบางคน-การข่มเหงและความยากลำบาก ถึงกระนั้นคริสเตียนทั้งหลายเอ๋ย อย่ากลัวเลย นี่เป็นคำหนุนใจขณะที่ผู้คนตั้งตาคอยพระพรอันยิ่งใหญ่ที่พวกเขาได้รับคำสัญญาแล้ว และดังนั้นเราจึงควรมีชัยชนะ เพราะสิ่งสารพัดที่พระเจ้าได้ทรงกระทำเพื่อเราแล้วและทรงสัญญาไว้แล้วสำหรับเรา

ถึงคริสตจักรนั้นในเมืองเปอร์แกมมัส ในข้อ 17 มีพระสัญญาว่า “ผู้ใดที่มีชัยชนะ เราจะให้ผู้นั้นกินมานาที่ซ่อนอยู่ และจะให้กินข้าวแก่ผู้นั้น และในหินนั้นมีชื่อใหม่จารึกไว้ ซึ่งไม่มีผู้ใดรู้เลยนอกจากผู้ที่รับหินนั้นเท่านั้น” มันเหมือนราวกับว่าพระเยซูเจ้ากำลังเอ่ยถึงพระพรอันยิ่งใหญ่เหล่านั้นที่ละประการที่ทรงเก็บไว้สำหรับคริสเตียนทั้งหลาย และนั่นควรทำให้เรารักพระองค์มากยิ่งขึ้นและสัตย์ซื่อมากขึ้นกว่าเดิมเสียอีก

ผู้มีชัยชนะเหล่านั้นในเมืองธียาทิราได้รับคำทรงสัญญาว่า “...เราจะให้ผู้นั้นมีอำนาจครอบครองเหนือ

บรรดาประชาชาติ และผู้หนึ่งจะบังคับบัญชาประชาชาติเหล่านั้นด้วยคทาทำด้วยเหล็ก...และเราจะมอบดาวประจำรุ่งให้แก่ผู้หนึ่ง” แต่พระเจ้าข้อนี้ให้คำสัญญาไว้แล้วว่า “ถ้าพวกเรากลับความทุกข์ยาก พวกเราก็จะครอบครองร่วมกับพระองค์ด้วย” (2 ทธ. 2:12) คน ๆ นั้นที่การทำงานหนักของเขาเพิ่มเงินหนึ่งมินาเป็นสิบมินาได้รับคำทรงสัญญาว่าเขาจะได้ครอบครองสิบเมือง และคนที่ได้หามินาก็จะได้ครอบครองห้าเมือง ฉะนั้นนี่จึงเป็นพระสัญญาหนึ่งที่มีความหมายสำหรับบางคนมากกว่าสำหรับคนอื่น ๆ เพราะว่าในสวรรค์มีบำเหน็จสำหรับบางคนมากกว่าสำหรับคนอื่น ๆ

ในวิวรณ์ 3:5 ผู้มีชัยชนะเหล่านั้นในเมืองซาร์ดิสได้รับคำทรงสัญญาว่าจะได้ “สวมเสื้อสีขาว และเราจะไม่ลบชื่อของผู้นั้นออกจากหนังสือแห่งชีวิต” แต่พระเจ้าไม่ทรงลบชื่อของผู้ใดออกจากหนังสือแห่งชีวิต ดังนั้นนี่จึงเป็นเครื่องเตือนใจอันเปี่ยมสุขเกี่ยวกับความจริงประการหนึ่งและพระพรที่ทรงสัญญาไว้แล้ว ยอห์น 5:24 กล่าวว่า “แท้จริงแล้วเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดที่ฟังคำของเรา และเชื่อในพระองค์ผู้ได้ทรงส่งเรามานั้น ก็มีชีวิตนิรันดร์ และจะไม่เข้าสู่การประณาม แต่ได้ผ่านพ้นจากความตายไปสู่ชีวิตแล้ว” และคนที่รับความรอดแล้วก็มีชีวิตนิรันดร์แล้ว ในยอห์น 10:28 พระเยซูตรัสเกี่ยวกับแกะของพระองค์ว่า “เราให้ชีวิตนิรันดร์แก่แกะเหล่านั้น และแกะเหล่านั้นจะไม่พินาศเลย” และโรม 8:38,39 กล่าวว่า “เพราะข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่า แม้แต่ความตาย หรือชีวิต หรือบรรดาทูตสวรรค์ หรือบรรดาเทพผู้ครอบครองอาณาจักร หรือบรรดาเทพผู้มีอำนาจ หรือสิ่งทั้งหลายซึ่งอยู่ในปัจจุบันนี้ หรือสิ่งทั้งหลายซึ่งจะมาในภายหน้า หรือซึ่งสูง หรือซึ่งลึก หรือสิ่งอื่นใดที่ได้ทรงสร้างแล้วนั้น จะไม่สามารถแยกพวกเร่ออกจากความรักของพระเจ้า ซึ่งอยู่ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเราได้” ไม่มีคำขู่ที่ถูกบอกเป็นนัยเลยว่าพระเจ้าจะทรงลบชื่อของผู้ใดออกจากหนังสือแห่งชีวิต แต่เรามีเครื่องเตือนใจอันเปี่ยมสุขที่ว่าพระเจ้าทรงสัตย์ซื่อ เราจึงควรเป็นผู้ที่สัตย์ซื่อเช่นกัน

สำหรับคริสตจักรในเมืองฟีลาเดลเฟีย ผู้ได้รับชัยชนะเหล่านั้นได้รับคำทรงสัญญาว่า: “ผู้ใดที่มีชัยชนะ เราจะกระทำให้ผู้นั้นเป็นเสาในพระวิหารของพระเจ้าของเรา และผู้นั้นจะไม่ออกไปภายนอกอีกเลย และเราจะจารึกพระนามของพระเจ้าของเราไว้บนผู้นั้น และชื่อแห่งเมืองของพระเจ้าของเรา ซึ่งก็คือกรุงเยรูซาเล็มใหม่...”

การสรุปย่อพระสัญญาเหล่านี้แก่ผู้มีชัยชนะให้การบอกใบ้และการอ้างอิงถึงความไพบูลย์ที่น่าอัศจรรย์แห่งชีวิตของพวกเราในสวรรค์ และทรงสัญญาไว้แก่คริสตจักรของชาวเมืองเลาดีเซียว่า “ผู้ใดที่มีชัยชนะ เราจะให้ผู้นั้นนั่งกับเราในพระที่นั่งของเรา...” และครอบครองกับพระคริสต์ แต่เราได้รับคำทรงสัญญาแล้วว่า “ถ้าเราทนทุกข์กับพระองค์ เราก็จะครอบครองกับพระองค์เช่นกัน” อัครทูตทั้งสองคนนั้นได้รับคำทรงสัญญาแล้วว่าพวกเขาจะได้นั่งบนที่นั่งสิบสองที่และพิพากษาชนชาติอิสราเอลทั้งสิบสองเผ่า

พระสัญญาที่จะให้ครอบครองนั้นไม่ได้มีไว้สำหรับทุกคน มันเป็นส่วนหนึ่งของบำเหน็จที่ได้มาโดยการกระทำแห่งความสัตย์ซื่อและการข่มเหงซึ่งคริสเตียนทั้งหลายอาจเผชิญ

และบัดนี้ขอให้เรามาศึกษาข่าวสารเหล่านั้นที่ส่งถึงคริสตจักรทั้งเจ็ดแห่งกันทีละเรื่อง

บทที่ 2

ข้อ 1-7:

2:1 “จงเขียนถึงทูตสวรรค์แห่งคริสตจักรของเมืองเอเฟซัสว่า ‘พระองค์ผู้ทรงถือดวงดาวทั้งเจ็ดไว้ในพระหัตถ์ขวาของพระองค์ และผู้ดำเนินอยู่ท่ามกลางคันประทีปทองคำทั้งเจ็ดนั้นตรัสสิ่งเหล่านี้ว่า

2:2 เรารู้จักบรรดาการกระทำของเจ้า และการทำงานหนักของเจ้า และความอดทนของเจ้า และว่าเจ้าไม่สามารถทนต่อคนเหล่านั้นซึ่งชั่วร้ายได้ และเจ้าได้ลองใจคนเหล่านั้นซึ่งกล่าวว่าพวกเขาเป็นเหล่าอัครทูต และไม่ได้เป็น และได้พบว่าพวกเขาเป็นพวกคนมุสา

2:3 และได้ทน และมีความเพียร และเพราะเห็นแก่นามของเราได้ทำงานหนัก และมีได้อ่อนระอาไป

2:4 แต่อย่างไรก็ตาม เรามีข้อที่จะต่อว่าเจ้าบ้าง เพราะว่าเจ้าได้ละทิ้งความรักแรกนั้นของเจ้าเสีย

2:5 เหตุฉะนั้น จงระลึกถึงว่าเจ้าได้หล่นลงมาจากไทน์แล้ว และจงกลับใจเสียใหม่ และกระทำการบรรดาการงานแรก ๆ เหล่านั้น หรือมิฉะนั้นเราจะรีบมาหาเจ้า และจะยกคันประทีปของเจ้าออกจากสถานที่ของมัน นอกจากว่าเจ้ากลับใจเสียใหม่

2:6 แต่เจ้ายังมีสิ่งนี้ ที่เจ้าเกลียดชังบรรดากิจการของพวกนิโคเลัสนิยม ซึ่งเราก็กเกลียดชังเช่นกัน

2:7 ผู้ใดที่มีหู ก็ให้ผู้นั้นฟังสิ่งซึ่งพระวิญญาณตรัสแก่คริสตจักรทั้งหลาย ผู้ใดที่มีชัยชนะ เราจะให้นั้นกินจากต้นไม้แห่งชีวิต ซึ่งอยู่ในท่ามกลางอุทยานสวรรค์ของพระเจ้า’

ถึงคริสตจักรที่เมืองเอเฟซัส

เอเฟซัสเป็นเมืองใหญ่ที่มีประชากรประมาณ 225,000 คน ณ เวลานั้น วิหารของพระไดอาน่าของเมืองนี้เป็นหนึ่งในเจ็ดสิ่งมหัศจรรย์ของโลก

Dr. Ironside เตือนความจำเราว่า “เปาโลเคยอาศัยอยู่ที่นั่นนานสองปี กระทำการอัศจรรย์หลายประการ ประกาศข่าวประเสริฐด้วยความสัมฤทธิ์ผลอันแสนวิเศษ หันผู้คนจากบรรดารูปเคารพของพวกเขามาถึงพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ เป็นประจักษ์พยานในการเผด็จการเวทมนตร์ชั่วร้ายเหล่านั้น ซึ่งเราถูกบอกว่ามีค่าถึงห้าหมื่นเหรียญเงิน และได้เห็นพระไดอาน่า ซึ่งเป็นพระแม่เจ้าองค์โปรดของชาวเมืองนี้ ถูกทำให้เสื่อมเสียชื่อเสียง...ยอห์นเองก็เคยพำนักอยู่ที่นั่น และปรนนิบัติรับใช้แก่ชาวเมืองนั้น ที่นั่นบอลโลได้กลับใจรับเชื่อ ที่นั่นทิโมธีเคยมีบ้านอยู่ และตามประเพณี เขาได้ทนทุกข์กับการเป็นมรณะสักขีโดยน้ำมือของฝูงชนที่โกรธแค้น...”

ตรงนี้ในข้อ 1 พระเยซูทรงถูกพรรณนาว่าเป็น “พระองค์ผู้ทรงถือดวงดาวทั้งเจ็ดไว้ในพระหัตถ์ขวาของพระองค์” ดวงดาวเหล่านั้นคือเหล่าผู้ส่งสารของคริสตจักรเหล่านั้น, เหล่าผู้ปกครองที่ดำเนินตามทางพระเจ้า, น่าจะเป็นเหล่าศิษยาภิบาล พวกเขาได้รับความรอดแล้วและดังนั้นจึงถูกรักษาไว้ไม่หลุดหายในพระหัตถ์ของพระคริสต์

ในยอห์น 10:27-29 พระเยซูตรัสว่า:

“แก่ทั้งหลายของเราย่อมฟังเสียงของเรา และเรารู้จักแกะเหล่านั้น และแกะเหล่านั้นตามเรา และเราให้ชีวิตนิรันดร์แก่แกะเหล่านั้น และแกะเหล่านั้นจะไม่พินาศเลย และจะไม่มีผู้ใดถอนแกะเหล่านั้นไปจากมือ

ของเราได้ พระบิดาของเรา ผู้ซึ่งได้ประทานแกะเหล่านั้นให้แก่เรา ทรงเป็นใหญ่กว่าสิ่งสารพัด และไม่มีผู้ใดสามารถถอนแกะเหล่านั้นไปจากพระหัตถ์ของพระบิดาของเราได้”

ในพระหัตถ์ของพระคริสต์และพระบิดา เราปลอดภัยไม่หลุดหายเป็นนิรันดร์ ไม่มีผู้ใดสามารถชิงเราไปจากพระหัตถ์ของพระองค์ได้

เพราะพระองค์ทรงถือพวกเขาไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์ เหมือนกับที่พระองค์ทรงถือเราทุกคนไว้ผู้ซึ่งได้รับความรอดแล้ว พวกเขาจึงเป็นของพระองค์ ไม่มีสิ่งใดสามารถมาสู่พวกเขาได้ยกเว้นตามที่พระองค์ทรงเลือกหรือทรงอนุญาต ฉะนั้น “ทุกสิ่งทำงานด้วยกันเพื่อให้เกิดผลดีแก่คนทั้งหลายที่รักพระเจ้า คือแก่คนทั้งหลายที่เป็นผู้รับการทรงเรียกตามพระประสงค์ของพระองค์” (รม. 8:28)

ไม่แน่ว่าท่ามกลางการทำงานหนักและการลงใจต่าง ๆ เช่นนั้นชายเหล่านี้ต้องถูกเตือนใจว่า “ไม่มีการทดลองใด ๆ เกิดขึ้นกับพวกท่าน นอกเหนือจากการทดลองซึ่งเคยเกิดกับมนุษย์ทั้งหลาย แต่พระเจ้าทรงสัตย์ซื่อ ผู้จะไม่ทรงอนุญาตให้พวกท่านถูกทดลองเกินกว่าที่พวกท่านจะสามารถทนได้ แต่พร้อมกับการทดลองนั้น จะโปรดให้มีทางที่จะหลบหนีได้ด้วย เพื่อพวกท่านจะสามารถทนได้” (1 คร. 10:13) และได้รับการรับประกันอีกครั้งเกี่ยวกับความห่วงใยที่มีอยู่เรื่อยไปของพระคริสต์ คริสเตียนทุกคนต้องการความห่วงใยและการรับประกันเช่นนั้น คนเหล่านั้นที่ถูกเลือกให้รับตำแหน่งผู้นำในพระคริสต์ก็ถูกเลือกให้เผชิญกับการลงใจมากกว่า การถูกข่มเหงมากกว่า และบางคนก็ต้องการความห่วงใยมากกว่า

ผมเคยนั่งโดยสารเครื่องบินข้ามบิซอปนิกายโรมันคาทอลิกคนหนึ่งซึ่งทราบและเจ็บป่วยอยู่ประจำอยู่ที่หมู่เกาะโซโลมอน เขาเป็นคนที่เสียสละและผมเชื่อว่าเป็นชายคนหนึ่งซึ่งรักพระเจ้า ผู้บังคับบัญชาของเขาอยากให้เขาเกษียณหรือรับหน้าที่ดูแลในสหรัฐอเมริกาแล้วตอนนี้ แต่เขาอ่อนวอนผมให้อธิษฐานเพื่อที่เขาจะได้กลับไปยังงานที่เขารักในหมู่เกาะโซโลมอนที่ล้าหลังและไม่มีสิ่งอำนวยความสะดวกนั้น ผมกล่าวว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอยู่ใกล้ไม่ว่าจะอยู่ในเกาะของคนนอกหรือที่บ้าน” และเขาตอบกลับทันทีว่า “พระองค์ทรงอยู่ใกล้กว่า! มีคนต้องการพระองค์ที่นั่นมากกว่าเยอะเลยครับ!” เหล่าผู้ส่งสารของพระเจ้าก็อยู่ในพระหัตถ์อันปลอดภัย ห่วงใยและควบคุมทุกสิ่งของพระองค์

พระคริสต์ทรงเดินอยู่ “ท่ามกลางคันประทีปทองคำทั้งเจ็ดนั้น” ดังนั้นพระคริสต์จึงทรงกระจัดกระเจิงทรงเดินอยู่ท่ามกลางคริสตจักรทั้งหลาย พระองค์ทรงหมายเหตุและทรงห่วงใยเกี่ยวกับผู้คนของพระองค์ขณะที่พวกเขามาประชุมกันในคริสตจักรเหล่านั้น

พระเจ้าผู้ทรงเห็นทุกสิ่ง!

พระองค์ตรัสว่า “เรารู้จักบรรดาการกระทำของเจ้า” (ข้อ 2) พระองค์ทรงทราบเสมอ พระองค์ทรงหมายความว่าทรงรู้ล่วงหน้าของนกกระจอกทุกตัว พระองค์ทรงแต่งแต้มสีสันของดอกไม้ป่าเล็ก ๆ ทุกดอก เส้นผมของคริสเตียนทุกคนถูกนับแล้วในพระตำราของพระองค์

เมื่อให้ความเห็นเกี่ยวกับข้อ 2 Dr. Riley กล่าวว่า

“เรารู้จัก...” ท่านที่รัก หากเราจดจำถ้อยคำเหล่านั้นขึ้นใจ คำตรัสนี้ก็คงต้องส่งผลต่อการทำงานทุกอย่างของเรา

เมื่อฟีเดียสกำลังปรับปรุงแก้ไขรูปปั้นของพระแม่ไดโอน่าสำหรับวิหารอะโครโพลิสที่กรุงเอเธนส์ เขาก็กำลังปรับปรุงเส้นผมของนางให้สมบูรณ์แบบ ใช้ลิ้มของเขาสลักเสลาทุกเส้นโค้งและเส้นใยเพื่อให้เส้นผมของพระแม่ปรากฏชัดเจน มีคนผ่านมาคนหนึ่งถามว่า “ทำไมต้องลำบากลำบากบรรจงแกะสลักส่วนนั้นขนาดนี้เล่า? รูปปั้นนี้สูงเป็นร้อยฟุต ด้านหลังของเศียรก็หันเข้าหากำแพง ไม่มีใครมองเห็นมันหรอก” ฟีเดียสตอบกลับคำวิจารณ์นี้ว่า “เหล่าเทพเจ้าจะมองเห็นมัน” และเขาก็แกะสลักต่อไป

ท่านที่รัก เมื่อถูกลองใจให้ผลงานใดไว้ในสภาพที่ยังบกพร่องอยู่ และซาตานจะกระชกเกี่ยวกับความบกพร่องนั้นว่า “ไม่มีใครรู้หรอก” จงฟังพระบุตรของพระเจ้าผู้ตรัสว่า “เรารู้”; “เรารู้จักบรรดาการงานของเจ้า” และเมื่อด้วยความลำบากลำบากคุณได้ทำให้บางสิ่งสมบูรณ์แบบ; แผนการบางอย่าง, โครงการบางอย่าง, และผู้คนดูเหมือนจะไม่ชื่นชม และใจของคุณถูกทดลองให้เริ่มรู้สึกปวดร้าว จงฟังอีกครั้งและรับการปลอบประโลมใจจากคำตรัสของพระคริสต์ที่ว่า “เรารู้จักบรรดาการงานของเจ้า”

พระเจ้าทรงได้ยินเสียงร้องไห้ของเด็กน้อยยิซมาเอล ซึ่งถูกวางลงข้าง ๆ ฮาการ์คุณแม่ที่สิ้นหวังของเขาก่อนที่ใกล้ตายเพราะความกระหาย และพระเจ้าทรงสร้างบ่อน้ำบ่อหนึ่ง

พระเจ้าทรงระลึกถึงโนอาห์ในเรือที่ถูกล้นน้ำพัดไปมาเมื่อชาวโลกในสมัยนั้นมาถึงคราวสิ้นสุด (ปฐม. 8:1) และพระเจ้าทรงระลึกถึงนางฮันนาห์ขณะที่นางร้องไห้เพื่อขอบุตรชายสักคน และนางก็ตั้งครรภ์ (1 ซมอ. 1:19) และเรามีพระสัญญาที่ว่า “จงให้ความประพฤติดีของพวกเขาปราศจากความโลภ และจงพอใจกับสิ่งทั้งหลายที่พวกเขาทำอยู่ เพราะว่าพระองค์ได้ตรัสไว้แล้วว่า “เราจะไม่ละท่านหรือทอดทิ้งท่านเลย” เพื่อว่าพวกเขาจะกล่าวอย่างกล้าหาญว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นพระผู้ช่วยของข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะไม่กลัวว่ามนุษย์จะทำอะไรแก่ข้าพเจ้า’” (ฮบ. 13:5,6)

การทำงานหนักของคุณ, ความเปล่าเปลี่ยวของคุณ, การเสียสละของคุณ, อาจไม่มีใครสังเกตเห็นและไม่ได้รับคำขอบคุณในท่ามกลางมนุษย์ แต่พระผู้ช่วยให้รอดนั้นทรงสังเกตเห็นและจะประทานบำเหน็จให้

“เรารู้จักบรรดาการกระทำของเจ้า และการทำงานหนักของเจ้า และความอดทนของเจ้า...” (ข้อ 2) ใช่แล้วครับ พระผู้ช่วยให้รอดผู้ทรงสถิตอยู่ด้วยเสมอ ทรงใส่พระทัยเสมอทรงทราบ การทำงานหนักหรือ? ถูกต้องแล้ว ไม่ใช่ว่าพวกเขาเข้าร่วมการประชุมนมัสการ หรือว่าพวกเขากล่าวคำอธิษฐานอันไพเราะหรือถวายทรัพย์และดำเนินชีวิตแบบมีศีลธรรม ถึงแม้ทั้งหมดนี้เป็นสิ่งที่ดีก็ตาม สิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้นพระองค์ทรงทราบและพวกเขามั่นอยู่ในที่ของพวกเขา แต่พวกเขาไม่ได้กำลังทำงานนั้นที่พระเยซูเจ้าได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อ นั่นก็คือ การช่วยจิตวิญญาณทั้งหลายให้รอด! พระเยซูตรัสในมัทธิว 9:37,38 ว่า “งานเก็บเกี่ยวนั้นมีมากมายจริง ๆ แต่เหล่าคนงานก็น้อย เหตุฉะนั้น พวกท่านจงอ้อนวอนพระองค์ผู้ทรงเป็นเจ้าของงานเก็บเกี่ยวนั้น เพื่อที่พระองค์จะทรงส่งบรรดาคนงานเข้าไปในงานเก็บเกี่ยวของพระองค์”

พระองค์ตรัสอีกครั้งในลูกา 10:2 ว่า “งานเก็บเกี่ยวนั้นเป็นการใหญ่นักหนา แต่เหล่าคนงานก็น้อย เหตุฉะนั้นพวกท่านจงอ้อนวอนพระองค์ผู้ทรงเป็นเจ้าของงานเก็บเกี่ยวนั้น เพื่อที่พระองค์จะทรงส่งบรรดาคน

งานเข้าไปในงานเก็บเกี่ยวของพระองค์”

โอ งานขององค์พระผู้เป็นเจ้าคือ การทำงานหนักในด้านการไถ การหว่าน การเก็บเกี่ยว การฝักร่อน การช่วยผู้หลงหายให้รอด การชูกำลังผู้อ่อนแอ การช่วยผู้ที่ล้มให้กลับยืนขึ้นอีก มีผู้รับใช้ ศิษยาภิบาล ศิษยาภิบาลผู้ช่วย คนงานอนุชน นักดนตรีและผู้ช่วยจำนวนมาก แต่ “คนงานก็มีน้อย” โอ งานขององค์พระผู้เป็นเจ้า รวมถึงการทำงานหนักจริง ๆ การทำงานหนักแบบที่พระผู้ช่วยให้รอดทรงบัญชาไว้ในมาระโก 16:15, “ท่านทั้งหลายจงออกไปทั่วโลก และประกาศข่าวประเสริฐแก่มนุษยทุกคน” มนุษย์ทุกคนที่บ้านเรือนทุกแห่ง! ทุกคนที่เราสามารถเข้าถึงได้ควรถูกเข้าหาพร้อมกับข่าวประเสริฐ งานนั้นเป็นงานหนัก มีผู้รับใช้ไม่กี่คนที่ใช้เวลาหลายชั่วโมงในการเคาะประตูตามบ้านแสวงหาบรรดาผู้หลงหาย อยู่ต่อเพื่อเตือน เพื่ออ้อนวอน เพื่อชักชวนพวกเขาให้มาถึงพระคริสต์วันแล้ววันเล่า แต่นั่นก็เป็นแนวคิดที่พระเยซูประทานไว้ในพระมหาบัญชาของพระองค์มิใช่หรือ? การทำงานหนักหรือ? ใช่แล้วครับ

คนงานอย่างอัครทูตเปาโลมีน้อยมาก เขาบอกผู้ปกครองเหล่านั้นในคริสตจักรเดียวกันนี้ที่เมืองเอเฟซัส เมื่อสามสิบปีก่อนหน้า ในกิจการ 20 ประมาณว่า “ข้าพเจ้าพินิจมโนจากโลหิตของทุกคนแล้ว” เพราะตลอดสามปีเขา “มิได้หลบเลี่ยงที่จะประกาศพระดำริทั้งสิ้นของพระเจ้าแก่ท่านทั้งหลาย” ในเมืองเอเฟซัส เขากล่าวว่า “ข้าพเจ้า...ได้สั่งสอนพวกท่านต่อหน้าคนทั้งปวงและตามบ้าน” (ข้อ 20) และ “เหตุฉะนั้นจึงระงับไว้และจำไว้ว่า ตลอดเวลาสามปี ข้าพเจ้ามิได้หยุดหย่อนที่จะเตือนทุกคนทั้งกลางคืนและกลางวันด้วยน้ำตาไหล” (ข้อ 31)

ผมเคยไปอยู่ในกองซากปรักหักพังของเมืองเอเฟซัสที่เก่าแก่นั้นเมื่อสามหรือสี่ปีก่อน และผมนึกภาพอัครทูตเปาโลตอนห้าทุ่มที่ไปตามบ้านเรือน ไปปลาร้องไห้ปลาง เคาะประตูตามบ้าน อธิบายว่าถึงแม้เขาเป็นคนต่างถิ่น เป็นยิวคนหนึ่ง เขาก็มีข่าวสารแสนวิเศษที่จะมอบให้แก่พวกเขา เขาไป “ต่อหน้าผู้คน และตามบ้านเรือน...กลางคืนและกลางวันด้วยน้ำตาไหล” ฉะนั้นผู้คนที่เมืองเอเฟซัสได้ทำงานหนักเช่นกัน และการทำงานหนักเป็นที่พอพระทัยพระเจ้า

การงานหนักที่พระเยซูเจ้าทรงขอจากเราก็คือ การมีความห่วงใยแบบพระองค์และทำงานหนักในการพาผู้คนมาถึงความรอด เปาโลกล่าวว่า “เหตุฉะนั้นพวกเราจึงทำงานหนัก เพื่อที่ว่า ไม่ว่าจะอยู่หรือไม่อยู่ก็ดี พวกเราก็จะเป็นที่พอพระทัยของพระองค์ เพราะว่าพวกเราทุกคนต้องปรากฏตัวที่หน้าบัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ เพื่อทุกคนจะได้รับตามสิ่งทั้งหลายที่ถูกกระทำในร่างกายของตน ตามที่เขาได้กระทำแล้ว ไม่ว่าสิ่งนั้นจะดีหรือไม่” (2 คร. 5:9,10) และเปาโลชื่นชมยินดีที่เขาเกินหน้าผู้อื่น ไม่ใช่ในเรื่องสติปัญญาหรือในหลักฐานเกี่ยวกับฤทธิ์เดชฝ่ายวิญญาณ (ซึ่งเป็นความจริง) แต่ “ในบรรดาการทำงานหนักก็บริบูรณ์มากกว่า” ผู้อื่น (2 คร. 11:23) นั่นแหละการทำงานหนักของผู้รับใช้คนหนึ่งที่บากบั่นที่จะทำให้ห้องงานเลี้ยงเต็มไปด้วยแขกหรือในคำอุปมาของพระเยซูในลูกา 14:16-24

“และว่าเจ้าไม่สามารถทนต่อคนเหล่านั้นซึ่งชั่วร้ายได้” (ข้อ 2) มันเป็นความผิดอันน่าทึ่งใจเมื่อคริสเตียนทั้งหลายตายใจเกี่ยวกับบาป คนที่ชอบพระทัยพระคริสต์จะเป็นผู้ที่ “ไม่ยอมทน” คนเหล่านั้นที่ขายเหล้าหรือยาเสพติด ที่เห็นชอบกับการทำแท้ง คนเล่นซู้และหยาบคาย คนรักร่วมเพศ คนลามก ความสุขมีแก่

คริสเตียนที่เป็นทุกข์ใจและคัดค้านคำสอนเรื่องวิวัฒนาการในโรงเรียนต่าง ๆ การแต่งตัวล่อแหลมที่แพร่หลาย ความรักของพระคริสต์ไม่ได้หมายถึงการยอมรับบาปแบบไม่ตกท้วง เราได้รับคำบัญชาว่า “จงให้ความรักเป็นอยู่โดยปราศจากการยา จงเกลียดชังสิ่งที่ชั่วร้าย จงยึดมั่นอยู่กับสิ่งที่ดี” (รม. 12:9)

พวกคริสเตียนที่รักโลกและทำตามเนื้อหนังชอบพูดว่า “โอ คุณชนะใจผู้หลงหายไม่ได้หรอกถ้าคุณ ประณามบาปทั้งหลายของพวกเขาและทำให้พวกเขาโมโห” แต่นั่นเป็นหลักปรัชญาของซาตาน ไม่ใช่ของพระ คริสต์ อันที่จริงบิลลี ซันเดย์เป็นตัวอย่างหนึ่งในการที่ว่าเขาชนะคนชั่วเฒ่าหลายพันคนมาได้เมื่อเขาเทศนาด้วยความเดือดดาลร้อนแรงต่อต้านการขายเหล้า และผู้ชนะจิตวิญญาณที่ถูกใช้การอย่างยิ่งใหญ่ทุกคนก็พบแล้วว่า ถ้าไม่มีการเทศนาต่อต้านบาป ก็มีการกลับใจใหม่น้อยมาก และนักเทศน์ทั้งหลายได้รับคำบัญชาว่า “คนเหล่านั้นที่กระทำความผิด จงตำหนิต่อหน้าคนทั้งปวง เพื่อผู้อื่นจะได้เกรงกลัวด้วย” (1 ทธ. 5:20) พระบัญชาหนึ่ง สำหรับนักเทศน์ทั้งหลายก็คือ “จงร้องดัง ๆ อย่าอ้อมไวั จงเปล่งเสียงของเจ้าเหมือนแตร จงสำแดงแก่ ประชากรของเราถึงการละเมิดของพวกเขา และแค้นแค้นของยาโคบถึงบาปทั้งหลายของพวกเขา” (อสย. 58:1) ที่เมืองเอเฟซพวกเขาไม่สามารถทนคนเหล่านั้นที่เป็นคนชั่วร้าย

พวกอัครทูตปลอมถูกเปิดโปง

พระเจ้าทรงพอพระทัยกับคนเหล่านั้นที่เมืองเอเฟซ: “...เจ้าได้ลองใจคนเหล่านั้นซึ่งกล่าวว่าพวกเขา เป็นเหล่าอัครทูต และไม่ได้เป็น และได้พบว่าพวกเขาเป็นพวกคนมุสา” (ข้อ 2) คริสเตียนควรลงใจและซังน้ำ หนักแบบนักวิจารณ์แม้กระทั่งเหล่าผู้สอนและนักเทศน์ในคริสตจักรทั้งหลายไหม? ใช่ครับ พวกเขาควรลงใจ คนเหล่านั้นที่อ้างตัวว่าเป็นอัครทูตก็ไม่ได้เป็นพวกอัครทูตที่พระเจ้าทรงส่งมาจริง ๆ แต่เป็นพวกครูสอนเท็จ และ พระเยซูเจ้าทรงบัญชาว่า “จงระวังพวกผู้พยากรณ์เท็จ ซึ่งมาหาพวกท่านในเครื่องนุ่งห่มของแกะ แต่ภายใน พวกเขาเป็นสุนัขป่าที่ตะกละตะกลาม ท่านทั้งหลายจะรู้จักพวกเขาได้โดยผลทั้งหลายของพวกเขา” (มธ.

7:15,16) ผู้พยากรณ์เท็จสามารถถูกทราบได้โดยคำสอนของเขา คนที่ไม่เชื่อในการประสูติจากหญิงพรหมจารี, ความเป็นพระเจ้าอย่างแท้จริง, การลบมลทินโดยพระโลหิต, การคืนพระชนม์ฝ่ายร่างกายของพระเยซูคริสต์, ก็ เป็นผู้พยากรณ์เท็จ คนที่ไม่เชื่อพระคัมภีร์และไม่นับว่ามันเป็นพระวจนะของพระเจ้าก็เป็นผู้พยากรณ์เท็จ และ ดังนั้นคนที่ไม่ยอมรับความจริงเหล่านี้จึงไม่ควรได้รับการต้อนรับในฐานะผู้นำที่ดี ใน 2 ยอห์น ข้อ 9 ถึง 11 เรา ได้รับคำบัญชาว่า:

“ผู้ใดก็ตามที่ละเมิดและไม่ดำรงอยู่ในหลักคำสอนของพระคริสต์ ก็ไม่มีพระเจ้า ผู้ใดที่ดำรงอยู่ในหลัก คำสอนของพระคริสต์ ผู้นั้นก็มีทั้งพระบิดาและพระบุตร ถ้ามีผู้ใดมาหาพวกท่านและไม่นำหลักคำสอนนี้มาด้วย อย่ารับเขาไว้ให้เข้ามาในบ้านของพวกท่าน และอย่าขอพระเจ้าอวยพรให้เขาเลย เพราะว่าผู้ที่ขอพระเจ้า อวยพรให้เขา ก็เป็นผู้เข้าส่วนในบรรดาการกระทำชั่วร้ายของเขานั้น”

คนที่ไม่ดำรงอยู่ในคำสอนตามพระคัมภีร์เกี่ยวกับพระคริสต์ เขาก็ไม่ใช่คริสเตียน เขา “ไม่มีพระเจ้า” เราจะต้องไม่ต้อนรับเขาเข้ามาในบ้านของเราและต้องไม่ขอให้พระเจ้าอวยพรเขา เราถูกเตือนสติว่า “...พวก ท่านควรต่อสู้อย่างจริงจังเพื่อความเชื่อนั้น” (ยูดา 3)

คนของพระเจ้าบางครั้งจะต้องพูดออกไปด้วยใจกล้าเพื่อต่อต้านคำสอนเท็จโดยคนเหล่านั้นที่เป็นฟิ

น้องคริสเตียนด้วยซ้ำหรือ? เขาจะต้องพูดออกไป เปาโลตำหนิเปโตรอย่างเปิดเผยตามที่เรารู้ในกาลาเทีย 2 เพราะเปโตรกำลังอ้อมขอมและนำบาร์นาบัสและคนอื่น ๆ ให้อ้อมขอมไปด้วย เปาโลกล่าวว่า “คนทั้งปวงที่อยู่ในแคว้นเอเชียนั้นก็หันไปจากข้าพเจ้า ในพวกนั้นมีฟีเจลัสและเฮอร์โมเกเนส” (2 ทธ. 1:15) เขากล่าวว่า “เดมาสได้ละทิ้งข้าพเจ้าไปแล้ว โดยหลงรักโลกปัจจุบันนี้เสียแล้ว” (2 ทธ. 4:10) และเมื่อผู้คนคิดผิดในเรื่องหลักคำสอนที่สำคัญ ๆ คิดผิดเกี่ยวกับแผนการแห่งความรอด และเช่นนั้นเราจึงคาดว่าพวกเขายังไม่ได้รับความรอด ภาษาของเปาโลจึงรุนแรงและมีพลัง

เขากล่าวไว้ในกาลาเทีย 1:8,9 ว่า “แต่ถึงแม้ว่าพวกเราเอง หรือทูตสวรรค์องค์หนึ่งจากสวรรค์ ประกาศข่าวประเสริฐอื่นใดแก่ท่านทั้งหลาย นอกจากข่าวประเสริฐที่พวกเราได้ประกาศแก่ท่านทั้งหลายแล้ว ก็จงให้คนนั้นถูกสาปแช่ง ตามที่พวกเราได้กล่าวไว้แต่ก่อนแล้ว บัดนี้ข้าพเจ้ากล่าวดังนั้นอีกว่า ถ้าคนใดคนหนึ่ง ประกาศข่าวประเสริฐอื่นใดแก่ท่านทั้งหลายนอกจากข่าวประเสริฐซึ่งท่านทั้งหลายได้รับไว้แล้ว จงให้คนนั้นถูกสาปแช่ง” เขากล่าวเกี่ยวกับครูสอนเท็จเหล่านี้ที่ได้นำเหล่าผู้เชื่อใหม่ในแคว้นกาลาเทียไปผิดทาง, นำพวกเขากลับไปสู่พระราชบัญญัติด้านพิธีการ, ว่า “ข้าพเจ้าปรารถนาให้คนเหล่านั้นที่รบกวนพวกท่านถูกตัดออกเสียเลย” (กท. 5:12)

คนเหล่านั้นที่อ้างตัวว่าเป็นพวกอัครทูตก็ไม่ได้เป็น ยอห์นเป็นอัครทูตคนเดียวที่ยังมีชีวิตอยู่ในตอนนั้น และพระเจ้าไม่ได้ทรงแต่งตั้งใครอื่นให้มีสิทธิอำนาจของอัครทูตหลังจากที่ภาคพันธสัญญาใหม่ถูกเขียนขึ้นแล้ว และเราทุกคนก็ได้รับข้อปฏิบัติเหล่านั้นของพระเจ้าให้ปฏิบัติตามอย่างชัดเจน เราต้องการเหล่านั้นเทศน์และอาจารย์ที่เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ ไม่ใช่คนเหล่านั้นที่อยากแนะนำหลักคำสอนใหม่

และเราได้รับคำเตือนอย่างจริงจังให้ระวังคนเหล่านั้นที่อยากดำรงตำแหน่งผู้นำคริสเตียนแต่ไม่เชื่อตรงต่อพระวจนะของพระเจ้า ช่างเป็นบาปจริง ๆ ที่คริสเตียนทั้งหลายจะเรียกชายคนหนึ่งว่าเป็นพี่น้องผู้ซึ่งไม่ยอมรับความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์หรือหลักคำสอนอันยิ่งใหญ่ทั้งหลายของความเชื่อนั้นแห่งข่าวประเสริฐตามที่ถูกระบุไว้ใน 1 โครินธ์ 15:3,4, “ว่าพระคริสต์ได้ทรงวายพระชนม์เพื่อบาปของเราทั้งหลาย ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์ และพระองค์ได้ทรงถูกฝังไว้ และพระองค์ได้ทรงเป็นขึ้นมาใหม่ในวันที่สามตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์”

คริสเตียนเหล่านี้ที่อดทนและพากเพียรที่เมืองเอเฟซัส

“และได้ทน และมีความเพียร และเพราะเห็นแก่นามของเราได้ทำงานหนัก และมีได้อ่อนระอาไป”
(ข้อ 3)

เราได้รับคำบัญชาว่า “จงถือว่าเป็นเรื่องน่ายินดีทั้งสิ้นเมื่อพวกท่านตกอยู่ในการทดลองต่าง ๆ” และเราได้รับคำบัญชาว่า “จงให้ความอดทนนั้นกระทำการของมันจนสำเร็จ” (ยก. 1:2,4)

ความอดทนถูกใช้ตรงนี้ในความหมายเดียวกันกับความพากเพียร ความร้อนรนที่ไม่ย่อท้อ และเราได้รับคำบัญชาในฮีบรู 12:1 ว่า “ให้พวกเราวางทุกสิ่งที่เป็นตัวถ่วง และบาปซึ่งขัดขวางพวกเราอยู่อย่างง่ายดาย และให้พวกเราวิ่งด้วยความอดทนการแข่งกันที่ตั้งไว้ต่อหน้าพวกเรานั้น” นั่นคือ จงพากเพียรแม้ต้องเผชิญกับการทดลองและความยากลำบากต่าง ๆ

และอิสยาห์ 40:29-31 กล่าวว่า:

“พระองค์ประทานกำลังแก่คนอ่อนเปลี้ย และแก่คนเหล่านั้นที่ไม่มีกำลัง พระองค์ทรงเพิ่มแรงขึ้น แม้แต่เยาวชนทั้งหลายจะอ่อนเปลี้ยและเหน็ดเหนื่อย และคนหนุ่ม ๆ จะล้าลงทีเดียว แต่เขาทั้งหลายที่รอคอย พระเยโฮวาห์จะเสริมริ้วแรงของพวกเขาใหม่ พวกเขาจะบินขึ้นด้วยปีกเหมือนนกอินทรีทั้งหลาย พวกเขาจะวิ่งและไม่เหน็ดเหนื่อย และพวกเขาจะเดินและไม่อ่อนเปลี้ย”

ดังนั้นคริสเตียนที่ดีเหล่านี้ที่เมืองเอเฟซัสจึงทนความทุกข์ลำบากของตนอย่างอดทน พวกเขาต่อต้านหลักคำสอนเท็จทั้งหลาย พวกเขาทำงานหนักเพื่อให้ชาวประเสริฐแพร่ออกไปและดังนั้นพวกเขาจึงเป็นที่ชอบพระทัยองค์พระผู้เป็นเจ้า โอ คริสเตียนทั้งหลายไม่ควรอ่อนระอาใจ ไม่ควรล้าเลิก! มันเป็นเรื่องเกี่ยวกับการอธิษฐาน พระเยซู “คำอุปมาหนึ่งให้พวกเขาฟังเพื่อจุดประสงค์นี้ เพื่อคนทั้งหลายควรอธิษฐานอยู่เสมอ และไม่อ่อนระอาใจ” (ลูกา 18:1) คริสเตียนชาวอีบรูเหล่านั้นที่ทนทุกข์ความลำบากแสนสาหัสและการสูญเสียทรัพย์สินของได้รับคำปรึกษาว่า “เหตุฉะนั้นขออย่าละทิ้งความไว้นี้เชื่อใจของพวกท่าน ซึ่งมีค่าตอบแทนยิ่งใหญ่เป็นบำเหน็จ ด้วยว่าพวกท่านต้องการความอดทน เพื่อว่าหลังจากพวกท่านได้กระทำตามพระประสงค์ของพระเจ้าแล้ว พวกท่านก็จะได้รับตามพระสัญญา” (ฮบ. 10:35,36)

Dr. Bob Jones, Sr. เคยกล่าวไว้ว่า “ความสามารถที่ยิ่งใหญ่ที่สุดคือการเป็นผู้ที่ไวใจและพึงพาได้” ความสัตย์ซื่อ ความพากเพียรในน้ำพระทัยของพระเจ้าแม้ต้องเผชิญความยากลำบากและความผิดหวัง นั่นก็เป็นสุขจริง ๆ!

คำรำพันอันน่าเศร้า:

“เจ้าได้ละทิ้งความรักแรกนั้นของเจ้าเสีย” (ข้อ 4) มันน่าสะเทือนใจและน่าเศร้าที่คริสเตียนดี ๆ ที่พากเพียรรับใช้พระเจ้าอาจสูญเสียความหอมหวานแบบคนเพิ่งแต่งงานในชีวิตคริสเตียนตอนแรก ๆ ของตนไป คริสเตียนทั้งหลายที่อาจเริ่มต้นรับใช้พระเจ้าด้วยความรักอันจริงแท้และมีความชื่นบานอันเปี่ยมสุขในการสถิตอยู่ด้วยของพระองค์ อาจเริ่มรับใช้พระองค์เหมือนเป็นหน้าที่ โดยไม่มีความรักหลังไหลออกมา ไม่มีความรู้สึก ว่าพระเจ้าทรงสถิตอยู่ด้วยเหมือนที่พวกเขาเคยมี

โอ บทเพลงนมัสการเก่าแก่ของนิกายเมธอดิสต์เพลงหนึ่งกล่าวว่า

พระองค์เจ้าข้า ข้ารู้สึกว่าคุณมีใจหลงเงินไป

มักหลงไปจากพระเจ้าผู้ที่ย้ำรัก

ใช่แล้วครับ ใจมนุษย์ของเรามีแนวโน้มที่จะกลับสัถย์ และไม่ว่าอุปนิสัยของเราปกป้องหลักมันคงมากขนาดไหนในนิสัยต่าง ๆ ของชีวิตคริสเตียน พระเจ้าก็ทรงอยากได้ความรักที่ออกมาจากหัวใจและความชื่นบานนั้นเช่นกัน เราจะต้องไม่ถอดใจยอมแพ้ต่อความทุกข์ยากลำบาก แต่เราต้อง “ถือว่าเป็นเรื่องน่ายินดีทั้งสิ้นเมื่อพวกท่านตกอยู่ในการทดลองต่าง ๆ” เราควรจำไว้ว่า “ในทุกกรณีจงขอบพระคุณ” (1 ธส. 5:18) เราควรจดจำไว้ว่า พวกอัครทูต, ยากอบและยอห์น, ไปจากการถูกทุบตี “โดยมีความปิติยินดีที่เห็นว่า พวกเขาถูกนับว่าคู่ควรที่จะได้รับความอับอายเพราะพระนามของพระองค์” (กิจการ 5:41) โอ หน้าที่เป็นเรื่องดี แต่หน้าที่พร้อมกับใจที่เป็นสุขคือสิ่งสำคัญ

บทเพลงของผม “Let the Sun Shine Again in My Heart” (ขอให้ดวงสุริยาสาดส่องในใจข้าอีกครา) กล่าวว่:

ข้าจำได้ในยามที่ข้าได้รู้จักพระผู้ช่วยให้รอดเป็นครั้งแรก
เมื่อแสงสุริยาแห่งพระพรไหลบ่าเข้าในใจข้า
โอ ความหอมหวานแห่ง “รักแรก” พร้อมกับพระเยซูผู้ทรงอยู่ใกล้ข้า
และข้าคิดว่าความทุกข์เข่นนั้นจะไม่จากไปไหน
ในตอนนั้นข้าพระคัมภีร์ช่างมีรสหวาน พระคำพูดกับข้าทุกวัน
พระคำเคยนำพาอย่างแท้จริง แต่ความร้อนรนของข้าก็ไม่คงทน
และที่อันแสนหวานแห่งการอธิษฐาน ที่ข้าเคยเข้าเฝ้าพระผู้ช่วยให้รอดของข้า
ข้าได้ละเลย และในไม่ช้าความชื่นบานของข้าก็หมดสิ้นไป
โอ ข้าเคยชอบเดินในทางนั้นไปกับลูก ๆ ของพระเจ้า
เมื่อเราเคยพบปะกันด้วยใจยินดีในการร่วมสัจธรรมอันหวานชื่น
แต่แรงดึงดูดของเนื้อหนังและเพื่อนฝูงที่รักโลก
ได้ดึงดูดเท้าของข้าให้เดินไปในเส้นทางแห่งความพลิตพลินของบาป
พระองค์เจ้าข้า บัดนี้ขอโปรดยกโทษและอภัยพระพร
ข้ามาแสวงหาสันติสุขของพระองค์ ดุจลูกที่สำนึกผิดของพระองค์
เพราะพระโลหิตชำระหนี้บาปข้าฯ และพระวิญญาณของพระองค์ผู้ประทับอยู่ภายในข้าฯ
เรียกข้ามาหาพระบิดา และจะไม่หลงเงินอีกต่อไป
ขอให้แสงสุริยาสาดส่องอีกครั้ง ขอให้พสกยาแบ่งบานอีกครั้ง
ขอให้ความรักในใจข้าฯ ลูกโหมกระพือขึ้น!
ขอพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงดักเตือน และสวมกอดข้าอีกที
ขอให้ดวงสุริยาสาดส่องในใจข้าอีกครั้ง!

ในคำอธิษฐานขององค์พระผู้เป็นเจ้า เราถูกสอนให้มาอธิษฐานทุกวันว่า “และขอโปรดยกโทษบาปทั้งหลายของข้าพระองค์ทั้งหลาย ด้วยว่าข้าพระองค์ทั้งหลายยกโทษให้ทุกคนที่เป็นหนี้ข้าพระองค์ทั้งหลายด้วย” คุณเห็นแล้วว่า เราต้องถูกฟื้นฟูในใจทุกวัน ต้องมีการชำระให้สะอาดใหม่ การขลิบใหม่พร้อมกับฤทธิ์เดชและการชื่นบานใหม่

ผู้เชื่อใหม่ย่อมมีความปรารถนาตามสัญญาตญาณที่จะเห็นคนอื่นรับความรอด ตอนที่ผมได้พบพระคริสต์ใน First Baptist Church of Gainesville, รัฐฟลอริดา, ตอนผมเป็นเด็กเก๋าวบ ผมได้ถามคุณพ่อของผมเกี่ยวกับการที่ผมอยากเป็นสมาชิกคริสตจักร ตอนนั้นท่านไม่ได้อยู่ด้วยตอนที่ผมได้รับความรอด ผมไม่รู้ว่าผมจะบอกท่านเกี่ยวกับเรื่องนี้อย่างไรดี ท่านคิดว่าเพราะผมยังเด็กมาก ผมจึงไม่น่าได้รับความรอด และผมก็คิดในตอนนั้นว่าคุณพ่อของผมทราบทุกสิ่ง ผมจึงไม่ได้รู้สึกมั่นใจเต็มที่นานถึงสามปี แต่พระเจ้าได้ทรงใส่ความร้อนรนไว้ในใจของผมแล้วตอนที่ผมได้รับความรอด

ดังนั้นเช้าวันถัดมาขณะที่ผมไปโรงเรียน ผมก็คุกเข่าลงบนเนินทรายในกันห้วยและอธิษฐานเพื่อคนอื่น ๆ “พระองค์เจ้าข้า ผมอาจเด็กเกินกว่าที่จะรับความรอดแต่คนนี้ไม่เด็กเกินไป และคนนั้นก็ไม่ว่า” ผมเอ่ยชื่อคนอื่น ๆ ที่ควรรับความรอด โอ ผมรู้ในตอนนี้น่าจะเป็นหลักฐานอันดีว่าพระเจ้าได้ทรงใส่ “รักแรก” ไว้ในใจของผมแล้ว

มันเป็นความชื่นบานในเมืองสเปียร์แมน, รัฐเท็กซัส, ที่ได้ชนะเจ้าสาวชาวฝรั่งเศสคนหนึ่งผู้กลับมาพร้อมกับสามีชาวอเมริกันของเธอหลังสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง เธอเป็นคาทอลิกที่เคร่งมาก แต่เมื่อผมได้เทศนาในหัวข้อ “ท่านทั้งหลายต้องบังเกิดใหม่” เธอก็เห็นว่าเธอไม่มีสิ่งนั้น สามีของเธอพาเธอเข้ามาในห้องผมและที่นั่นพวกเราได้เปิดข้อพระคำอ่านอย่างตั้งใจ ด้วยน้ำตาพร่างพรูเธออธิษฐานเป็นภาษาฝรั่งเศสขอให้องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงช่วยเธอให้รอด จากนั้นเธอก็ออกพระนามองค์พระผู้เป็นเจ้าและวางใจพระองค์ เราจับมือกันหลังจากคำรับเชื่อนั้นและเธอก็สวมกอดสามีของเธอด้วยความดีใจ จากนั้นผมก็กล่าวว่า “ตอนนี้ผมต้องไปแล้ว ผมได้สัญญาไว้ว่าจะไปพบกับชายหนุ่มสองคนเพื่อพูดคุยกับพวกเขาเกี่ยวกับองค์พระผู้เป็นเจ้า” และพวกเราก็ตื่นออกประตูไปด้วยกัน ผมหันมาทางขวาและพวกเขาก็อยู่ทางซ้ายมือของทางเท้า แต่ข้างหลังผมในไม่ช้าผมได้ยินเสียงสั่นรอกเท้าของผู้หญิงคนหนึ่งวิ่งมาบนทางเท้าและเสียงร้องของเธอว่า “อาจารย์ไรซ์! อาจารย์ไรซ์!” (ในสำเนียงแปร่ง ๆ ของเธอ) ผู้เชื่อใหม่คนนั้นวิ่งร้องไห้มาหาผม คว้ามือของผมไปกุมไว้ในมือทั้งสองของเธอ และสะอึกสะอื้น ผมสงสัยว่า นี่เธอไม่แน่ใจหรือเปล่าเกี่ยวกับความรอด? ก่อนหน้านั้นเธอดูเหมือนจะดีใจและแน่ใจขนาดนั้น แต่เธอกล่าวว่า “โอ อาจารย์ไรซ์! ชื่นหวังจริง ๆ ว่าคุณจะช่วยคนหนุ่มพวกนั้นให้รอด!”

คุณเห็นแล้วว่า รักแรกต้องเข้าอยู่ในความห่วงใยที่พระเยซูเจ้าทรงมีเกี่ยวกับการช่วยคนบาปทั้งหลายให้รอด และมันเผยเกินไปเมื่อคริสตจักรทั้งหลายของเราเริ่มเย็นชาและยึดธรรมเนียมและรูปแบบและสูญเสียความรื้อร่นและรักแรกนั้นที่เคยออกไปเพื่อตามหาคนบาปและชักชวนพวกเขาให้รับความรอด

และขอให้คุณตั้งใจหมายเหตุตรงนี้ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “จงระลึกถึงว่าเจ้าได้หล่นลงมาจากไหนดแล้ว และจงกลับใจเสียใหม่ และกระทำการบรรดาการงานแรก ๆ เหล่านั้น หรือมิฉะนั้นเราจะรับมาหาเจ้า และจะยกคันประทีปของเจ้าออกจากสถานที่ของมัน นอกจากว่าเจ้ากลับใจเสียใหม่” (ข้อ 5)

Dr. W.B. Riley กล่าวเกี่ยวกับพระคำข้อนี้ว่า:

นี่เป็นคำอุปมาเกี่ยวกับต้นมะเดื่อที่ไม่ออกผลนั้นซึ่งถูกทวนซ้ำในจดหมายฝากถึงคริสตจักรที่เมืองเอเฟซัส ผมมักคิดถึงสิ่งที่ Dr. A.J. Gordon เคยกล่าวไว้ เมื่อมีอยู่คราวหนึ่งเขากำลังพูดถึงความยากจนขั้นแค้นของชีวิตฝ่ายวิญญาณในเมืองบอสตัน

“ซากศพของผู้คนในคริสตจักรนอนเกลื่อนรอบตัวเรา โลงศพที่ซากศพเหล่านั้นนอนอยู่ข้างในกับชุดผ้าซาติน และถูกประดับตกแต่งด้วยด้ามจับเงินและดอกไม้มากมาย และเช่นเดียวกับโลงศพอื่น ๆ พวกมันมีขนาดใหญ่พอสำหรับเหล่าผู้จับจองของพวกมัน ไม่มีที่ให้พวกคนแปลกหน้า คริสตจักรเหล่านี้ได้ตายเสียแล้วจากการเป็นที่น่านับถือ และถูกอาบน้ำยารักษาศพในความตายใจของตัวเอง ถ้าโดยพระคุณของพระเจ้าคริสตจักรนี้ยังมีชีวิตอยู่ [โดยพูดถึง Clarendon Street Church ซึ่งเขาเป็นศิษยาภิบาลของคริสตจักรแห่งนั้น] จงรับคำเตือนที่จะใช้โอกาสของคุณ มิฉะนั้นเท้าของ

คนเหล่านั้นที่ได้ฝังศพคริสตจักรพี่น้องของคุณก็จะอยู่ที่ประตูนั่นและแบกเจ้าออกไป”

คริสตจักรต้องเกิดผลมาก และถ้าไร้ผล มันก็มีทางเลือกระหว่างการปฏิรูปหรือไม่ก็การถูกถอนออกไป

ผู้คนเหล่านี้ที่เคยทำงานหนักและเคยสตัยชื่อ ที่เคยยืนหยัดเพื่อพระคริสต์และความจริงนั้น ถ้าพวกเขาไม่ได้กลับมาสู่รักแรกนั้นและความชื่นบานในการชนะจิตวิญญาณ พระเยซูเจ้าก็ตรัสว่า “เราจะ...ยกคันประทีปของเจ้าออกจากสถานที่ของมัน” พระองค์ทรงหมายความว่าอะไร? พระองค์ทรงหมายความว่าคริสตจักรนั้นจะตาย คริสตจักรทั้งหลายจะต้องเป็นสถานที่ต่าง ๆ ที่ช่วยจิตวิญญาณให้รอด คริสตจักรใดที่ไม่ชนะจิตวิญญาณทั้งหลายก็พลาดภารกิจของตนไปและกำลังมุ่งหน้าไปสู่ความมรณา

ฉะนั้นเราต้องกล่าวว่า เมื่อพระเยซูตรัสว่า “...บนศิลาที่เราจะสร้างคริสตจักรของเราไว้ และประตูทั้งหลายแห่งนรกจะไม่มีชัยชนะต่อคริสตจักรนั้นเลย” พระองค์ก็ไม่ได้กำลังตรัสถึงชุมนุมชนท้องถิ่นทั้งหลาย ประตูละแ่นนรกมีชัยจริง ๆ ต่อคริสตจักรหนึ่งเมื่อมันสูญเสียความร้อนรนและความห่วงใยของมันในการชนะจิตวิญญาณ ดังนั้นคริสตจักรแห่งนี้ที่เมืองเอเฟซจึงไม่มีอยู่อีกต่อไปแล้ว เช่นเดียวกับคริสตจักรอื่น ๆ ทั้งหมดของภาคพันธสัญญาใหม่ คริสตจักรท้องถิ่นไม่ได้เป็นอมตะ เหมือนอย่างที่ว่า Dr. B.H. Carroll กล่าวไว้ว่า “คริสตจักรทั้งหลายเป็นองค์กรที่ถูกจำกัดด้วยเวลา ไม่ใช่องค์กรที่คงอยู่ชั่วนิรันดร์” คริสตจักรนั้นซึ่งเป็นพระกายของพระคริสต์ก็คงอยู่ชั่วนิรันดร์ แต่ชุมนุมชนท้องถิ่นทั้งหลายของเหล่าคริสเตียนไม่คงอยู่ชั่วนิรันดร์ และชุมนุมชนท้องถิ่นทุกแห่งหนก็ได้รับคำเตือนอันน่าเกรงขามว่าถ้าพวกเขาไม่กลับมาสู่ความร้อนรนและความชื่นบานของการชนะจิตวิญญาณ องค์พระผู้เป็นเจ้าก็อาจถอนคริสตจักรนั้นออกไป, คันประทีปนั้น

“แต่เจ้ายังมีสิ่งนี้ ที่เจ้าเกลียดชังบรรดากิจการของพวกนิโคเลาส์นิม ซึ่งเราก็กเกลียดชังเช่นกัน” (ข้อ 6) พวกนิโคเลาส์นิมเหล่านี้ น่าจะเป็นลัทธิเทียมเท็จอย่างหนึ่งประจำท้องถิ่นที่ไม่เป็นที่รู้จักในประวัติศาสตร์ ต้องยกความดีความชอบให้แก่คริสเตียนเหล่านี้ที่เมืองเอเฟซที่พวกเขาต่อต้านลัทธินี้อย่างแข็งขันและกล่าวเช่นนั้น พวกเขา “เกลียดชัง” มันเหมือนอย่างที่ว่าพระคริสต์ทรงเกลียดชัง

“ผู้ใดที่มีหู ก็ให้ผู้นั้นฟัง” (ข้อ 7) พระเจ้าทรงอยากให้ผู้คนที่มีใจที่ถูกปรับจนแล้วฟังพระองค์ เราต้องระวังให้ดีจริง ๆ เกรงว่าความคิดบางอย่างที่มีอยู่ก่อนแล้วหรืออิทธิพลของคนที่เรารักหรือเพื่อนคนหนึ่ง หรือผลประโยชน์ส่วนตัว อาจทำให้เรามีอคติที่ขัดขวางเราไม่ให้พิจารณาทุกคำจากพระเจ้าด้วยใจที่เปิดรับในทันที!

Dr. J. B. Gambrell บรรณาธิการแบปติสทวารัฐเท็กซัส กล่าวไว้เมื่อหลายปีก่อนว่า “คุณไม่สามารถสอนอะไรบางคนได้หรือเพราะพวกเขารู้เยอะเกินไปแล้วว่ามันไม่เป็นเช่นนั้น”

“ผู้มีชัยชนะ”-ไม่ใช่เพราะว่าพวกเขามีชัยชนะ แต่หลังจากการบรรลุความสำเร็จอันเป็นสุขนั้นพวกเขาควรตั้งตาคอยความสดชื่นชั่วนิรันดร์และการฟื้นฟูของชีวิตนิรันดร์ต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้าโดยกินจากต้นไม้แห่งชีวิตนั้นซึ่งมนุษย์ที่ผิดบาปได้ทิ้งไว้ในสวนเอเดน

ข้อ 8-11:

2:8 และจงเขียนถึงทูตสวรรค์แห่งคริสตจักรในเมืองสมอร์นาว่า ‘พระองค์ผู้ทรงเป็นเบื้องต้นและเป็นเบื้องปลาย ผู้ซึ่งได้สิ้นพระชนม์แล้ว และกลับดำรงชีวิตอยู่อีก ตรัสสิ่งเหล่านี้ว่า

2:9 เรา รู้จักบรรดาการกระทำของเจ้า และความทุกข์ลำบาก และความยากจน (แต่เจ้าก็ยังมี) และเรารู้เรื่องการหมิ่นประมาทของคนเหล่านั้นที่กล่าวว่า พวกเขาเป็นพวกยิวและไม่ได้เป็น แต่เป็นธรรมศาลาของซาตาน

2:10 อย่ากลัวสิ่งใด ๆ ทั้งสิ้นซึ่งเจ้าจะทนเอานั้น ดูเถิด พญามารจะทิ้งพวกเจ้าบางคนไว้ในคุกเพื่อพวกเจ้าจะถูกจองจำ และพวกเจ้าจะประสบความทุกข์ทรมานเป็นเวลาสิบวัน เจ้าจงสัตย์ซื่อจนถึงความตาย และเราจะมอบมงกุฎแห่งชีวิตให้แก่เจ้า

2:11 ผู้ใดที่มีหู ก็ให้ผู้นั้นฟังสิ่งซึ่งพระวิญญาณตรัสแก่คริสตจักรทั้งหลาย ผู้ใดที่มีชัยชนะ จะไม่ได้รับอันตรายจากความตายครั้งที่สองเลย’

ถึงคริสตจักรที่เมืองสมอร์นา

ใน *Bible of the Expositor and the Evangelist*, Dr. W.B. Riley นิยามเมืองสมอร์นาว่า:

คริสตจักรที่เมืองสมอร์นาอยู่ในสถานที่ที่ใกล้กับเกาะปีทมอสมากที่สุดเป็นอันดับสอง และในความแข็งแกร่งของมัน คริสตจักรนี้ก็เป็นรองคริสตจักรที่เมืองเอเฟซัส เมืองสมอร์น่ายังคงอยู่เหมือนเดิม โดยตั้งอยู่ที่ยอดอ่าวงามแห่งหนึ่งห่างไปประมาณ 40 ไมล์ทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือของเมืองเอเฟซัส และเป็นศูนย์กลางทางการค้าในปัจจุบัน จากเมืองนี้ทางรถไฟหลายสายแผ่กระจายออกไปตามแบบของนครใหญ่ ๆ ของโลกตะวันตกในปัจจุบันของเรา

ในสมัยแรก ๆ ของมัน เมืองสมอร์นาเป็นหนึ่งในนครที่สวยงามที่สุดของโลกตะวันออก ขึ้นชื่อในเรื่องเกมกีฬาของมัน, ห้องสมุดของมัน, วิหารต่าง ๆ ของมัน, และเทศกาลศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายของมัน เปาโลอาจประกาศข่าวประเสริฐที่นั่นและก่อตั้งคริสตจักรแห่งหนึ่งขณะที่เขาหนีภัยจากการอยู่ที่เมืองเอเฟซัส และตามสิ่งที่ดูเหมือนเป็นประเพณีหนึ่งที่เชื่อถือได้ โพลีคาร์ปเป็นผู้ดูแลคริสตจักรที่เมืองสมอร์นาเป็นเวลานาน และได้ตายอย่างมรณะสักขีในสถานที่แห่งนั้น หลังจากที่ใช้พระเจ้าอย่างภักดีถึง 86 ปี

พระคริสต์ทรงทราบความเหนื่อยยาก ความทุกข์ลำบาก ความยากจนของเรา

“เรารู้จักบรรดาการกระทำของเจ้า และความทุกข์ลำบาก” (ข้อ 9) พระเจ้าทรงทราบความทุกข์ลำบากทั้งหมดนั้นที่มาสู่เหล่าคริสเตียนที่ดีหรือไม่? ใช่แล้ว พระองค์ทรงทราบ! หนามในเนื้อของเปาโลอยู่ในแผนการอันดีเลิศของพระองค์ เปาโลผู้ถูกทำให้ถ่อมใจ ถูกบังคับให้รอคอยความช่วยเหลือจากพระเจ้า จะรับใช้พระองค์ได้ดีขึ้นและมีบำเหน็จใหญ่โตมากขึ้น หากเทียบกับในกรณีที่เป็นเปาโล “ถูกยกชูเกินขนาด” เพราะการเปิดเผยอันยิ่งใหญ่เหล่านั้นที่ประทานให้แก่เขา เนื่องจาก “การทดลองความเชื่อของพวกเขา” ทำให้เกิดความอดทน” (ยก. 1:3) คริสเตียนที่อดทนจึงจะได้รับบำเหน็จมากขึ้นและความชื่นบานมากขึ้น รวมถึงผลที่มากขึ้นด้วย

โยบถูกทิ้งให้อยู่ในมือของซาตานชั่วระยะหนึ่งเพื่อทดสอบ แต่พระเจ้ายังทรงวางรั้วต้นไม้ล้อมรอบเขา

อยู่เหมือนเดิม ฉะนั้นซาตานจึงเอาชีวิตเขาไปไม่ได้ โยบได้รับบำเหน็จและได้รับการอวยพรอีกครั้ง แต่หลาย
ล้านคนในสวรรค์จะขอบคุณโยบและขอบพระคุณพระเจ้าเพราะว่าเขาได้พิสูจน์ให้เราทุกคนเห็นแล้วว่า “องค์
พระผู้เป็นเจ้านั้นทรงเปี่ยมด้วยความสงสาร และพระเมตตาอ่อนโยนสักเท่าใด” (ยก. 5:11)

“พระเยซูทรงหวั่นไหวหรือไม่?”

เมื่อจิตใจชั่วร้ายปวดร่อนเหลือทน

จะร้องเพลงไพเราะไม่ได้

เมื่อภาระถมทับดวงใจต้องระทม

พระเยซูทรงหวั่นไหวหรือไม่

เมื่อใจมืดมัวเกิดความกลัวนักหนา

มีภัยพิบัติรอบตัวข้า

เมื่อสว่างกลางวันกลับกลายเป็นกลางคืน

พระเยซูทรงหวั่นไหวหรือไม่

เมื่อผู้ที่รักต้องอำลาจากโลก

จิตใจของข้าแสนเศร้าโศก

ใจข้าจวนจะแตกทรวงอกจวนจะแยก

พระเยซูทรงหวั่นไหวหรือไม่

พระองค์ทรงหวั่นไหวพระองค์ทรงหวั่นไหว

เมื่อข้าเศร้าพระองค์ทรงหวั่นไหว

กลางวันอ่อนระอาใจกลางคืนเมื่อยลกาย

ข้ารู้พระองค์ทรงหวั่นไหว

“...และความยากจน...” (ข้อ 9) พระเจ้าทรงทราบเกี่ยวกับความยากจน และความยากจนในน้ำ
พระทัยของพระเจ้านั้นเป็นสุข “คนที่มั่งมีจะเข้าไปในอาณาจักรของพระเจ้านักหนา?” ความมั่งมีมักเป็นคำ
แข่งสาป มันเป็นคำแข่งสาปแก่บุตรน้อยหลงหายผู้นั้น ความยากจนอาจนำความเจ็บปวดมาบ้าง แต่บ่อยครั้ง
มันก็ป้องกันความเจ็บปวดได้มากกว่าเยอะ พระเยซูตรัสว่า “ท่านทั้งหลายที่เป็นคนยากจนย่อมได้รับพร” (ลูกา
6:20) และเราถูกบอกว่าพระเยซูได้เสด็จมา “(โดยถูก) เจิมตั้ง...ให้ประกาศข่าวประเสริฐแก่คนยากจน” (ลูกา
4:18 ยกคำพูดมาจาก อสย. 61:1)

การประสูติของพระคริสต์ได้ถูกประกาศแก่พวกคนเลี้ยงแกะยากจนที่เมืองเบธเลเฮม เมื่อพระเจ้าทรง
แข่งสาปแผ่นดินจนมันนำความเหนื่อยยากและภาระหนักและมักนำพาไปสู่ความยากจน พระเจ้าก็ตรัสแก่อาดัม
ว่า “แผ่นดินจึงถูกสาปแข่งเพราะเห็นแก่เจ้า” (ปฐมก. 3:17) โอ ที่มนุษย์ต้องทำงานเหนื่อยยากก็เพื่อประโยชน์

สุขของเขาเอง เพราะว่า “จิตที่ฟุ้งซ่านคือที่ทำงานของพญามาร”

“บัดนี้ ไม่มีการเตือนใด ๆ ในปัจจุบันที่ดูเหมือนว่าสิ้นใจเลย แต่เศร้าใจ แต่อย่างไรก็ตาม ต่อมาภายหลังการเตือนนั้นก็กระทำให้เกิดผลเป็นความสุขสำราญแห่งความชอบธรรมแก่บรรดาคนที่ต้องทนอยู่นั้น”-
ฮบ. 12:11

บางคนต้องติดคุก: อย่างกล้วยเลย

“...ดูเถิด พญามารจะทิ้งพวกเจ้าบางคนไว้ในคุกเพื่อพวกเจ้าจะถูกลองใจ” (ข้อ 10) อย่างกล้วยเกี่ยวกับอนาคต องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงบอกคริสเตียนเหล่านั้นที่เมืองสเมอร์นา ซาตานจะโยนพวกเขาบางคนเข้าคุกแล้วไงเล่า? เปาโลในคุกได้กล่าวว่า “ข้าพเจ้าเรียนรู้แล้วว่า ข้าพเจ้าจะอยู่ฐานะอย่างไรก็ตาม ก็จะไม่พอใจอยู่อย่างนั้น” (ฟป. 4:11)

พระเจ้าทรงอยู่กับเปาโลและสิลาสในคุก ยอห์นผู้ให้บัพติศมาติดคุกเพราะการเทศนาและไปสวรรค์จากคุก เหมือนคนอื่นอีกมากมาย พระสัญญาทุกประการเหล่านั้นยังคงยิ่งใหญ่เหมือนเดิมสำหรับผู้ติดคุก พระเจ้ายังทรงให้เหล่าทูตสวรรค์ประจำอยู่รอบคุคนั้น แม้ไม่มีใครเห็นพวกเขาก็ตาม พระเจ้ายังทรงตอบคำอธิษฐานเหมือนเดิม

พระองค์ทรงอยู่กับโยเซฟในคุกและทรงนำเขาออกมาเพื่อปกครองอียิปต์และช่วยคนมากมายให้รอดชีวิต ในการตอบคำอธิษฐาน เบโตรถูกพาออกมาจากคุกโดยทูตสวรรค์องค์หนึ่งในกิจการ 12 ดานิเอลไปยังถ้ำสิงโตแต่ออกมาอย่างปลอดภัย และเด็กหนุ่มชาวฮีบรูสามคนนั้นก็รอดจากเตาไฟอันร้อนแรงมาได้โดยไม่ได้รับอันตราย ไข้แล้ว และ “ผู้หนึ่งเหมือนพระบุตรของพระเจ้า” ได้เสด็จมาเพื่อเดินกับพวกเขาที่นั่น ผมคิดว่าพวกเขาคงไม่ได้เห็นพระองค์เป็นแน่หากไม่ใช่เพราะเตาไฟอันร้อนแรงนั้น!

โอ ถ้าสิงโตและเตาไฟอันร้อนแรงและคุกก็ถูกกล่าวเกินจริงไปเยอะเลยว่าเป็นสิ่งที่น่าสะพรึงกลัวสำหรับคริสเตียนทั้งหลายที่เชื่อฟัง! พระเยซูตรัสว่า “อย่ากลัวสิ่งใด ๆ ทั้งสิ้นซึ่งเจ้าจะทนเอานั้น”

ช่างแสนมหัศจรรย์ที่คุกได้ดินเป็นที่ฝึกชั้นดีสำหรับคนทั้งหลายของพระเจ้า

ในคุกโยเซฟได้เรียนรู้บทเรียนที่ดีที่สุดในชีวิตของเขา-ความกล้าหาญ, ความอดทน, การแก้แค้น

ในคุกดานิเอลได้ทดสอบความจริงเหล่านั้นที่เขาได้ประกาศมาตลอด และไม่พบว่าความจริงเหล่านั้นลืมหูละเลยเพราะพระเจ้าทรงอยู่กับเขา

ในคุกเปาโลและสิลาสได้มีจิตใจอ่อนน้อมและจากคุกจดหมายฝากที่ยอดเยี่ยมหลายฉบับของเปาโลได้ถูกส่งออกมา

ในคุกจอห์น บันยันได้เห็นเส้นทางที่ถูกส่องสว่างของผู้ชอบธรรมซึ่งนำจากเมืองโสโดมไปสู่เมืองสวรรค์นั้น และในคุกจัดสันได้เรียนรู้ว่าการวางใจในพระเจ้าอย่างแท้จริงเป็นเช่นไร และได้รับประสบการณ์เต็มทีของการไว้วางใจเช่นนั้น...

W.B. Riley ใน *The Bible of the Expositor*

ชนชาติอิสราเอลได้ถูกกวาดต้อนไปยังบาบิโลนเพราะบาปทั้งหลายของพวกเขา โอ แต่พวกเขาไม่ได้ถูก

ลืมนั่น หากพวกเขาทราบสักนิดว่า พระทัยของพระเจ้าที่เปี่ยมด้วยความรักและความอาลัยได้ติดตามพวกเขาไปและทรงสัญญาไว้อย่างดี ในเยเรมีย์ 29:11-13 พระเจ้าตรัสว่า:

“ด้วยว่าเรารู้ความคิดทั้งหลายที่เราคิดไว้ต่อพวกเขา พระเยโฮวาห์ตรัส เป็นบรรดาความคิดแห่งสันติภาพ และไม่ใช่แห่งความร้าย เพื่อให้มันปลายที่ถูกคาดหวังไว้แก่พวกเขา แล้วพวกเขาก็จะร้องทูลเรา และพวกเขาก็จะไปและอธิษฐานต่อเรา และเราจะตั้งใจฟังพวกเขา และพวกเขาก็จะแสวงหาเรา และพบเรา เมื่อพวกเขาก็แสวงหาเราด้วยสิ้นสุดใจของพวกเขา”

อย่ากลัวเลย เพราะเราอยู่กับเจ้า โอ อย่าขาดเลย
เพราะเราเป็นพระเจ้าของเจ้า เราจะช่วยเจ้าต่อไป
เราจะเสริมกำลังเจ้า ช่วยเหลือเจ้า และทำให้เจ้ายืนมั่น
มืออันกรุณาและทรงฤทธิ์ของเราจะพยุงเจ้าไว้
เมื่อเราเรียกเจ้าให้ไปลุยน้ำลึก
แม่น้ำแห่งความเศร้าโศกจะไม่ท่วมเจ้า
เพราะเราจะอยู่กับเจ้า เพื่ออวยพรการทดสอบของเจ้า
และชำระแยกตั้งเจ้าในความทุกข์ใจอันล้าลึกของเจ้า
เมื่อเจ้าต้องเดินผ่านเข้าในการลองใจอันร้อนแรง
พระคุณของเรา ซึ่งเพียงพอสำหรับทุกสิ่ง จะชูกำลังเจ้า
เปลวไฟจะไม่ทำร้ายเจ้า นี่เป็นแผนการของเรา
เพื่อจัดซื้อเงินของเจ้าออก และถลุงเจ้าให้เป็นทองคำ

เวลาของชาตนั้นมีจำกัด: ฉะนั้นจงขึ้นบานเถิด!

พวกเขาจะต้องอยู่ใน “ความทุกข์ลำบากสิบวัน” (ข้อ 10) พระเจ้าทรงวางชีวิตจำกัดไว้สำหรับคริสเตียนทั้งหลายในความยากลำบาก “มนุษย์เสนอแต่พระเจ้าทรงสนอง” พวกเขาจะต้อง “สัตย์ซื่อจนถึงความตาย” เพื่อที่จะได้รับ “มงกุฎแห่งชีวิต” นั่นหมายความว่าบางครั้งคริสเตียนทั้งหลายจะต้องตายในการถูกข่มเหง แต่นั่นเป็นสิ่งที่เลวร้ายหรือ? ผมจินตนาการต้อนรับเปาโลเข้าในสวรรค์เมื่อขบวนการของเพนเทคอสต์ของเขาและพาเขาไปจากคุกใต้ดินของโรม! ผมจินตนาการที่เขาค่อยๆ เข้าในสวรรค์อย่างเปี่ยมสง่าราศีขณะที่หีนก่อนหนึ่งทำให้กะโหลกศีรษะของเขาแตก! เขาได้เห็นพระเยซูขึ้นขึ้นจากพระที่นั่งที่อยู่ข้างพระที่นั่งของพระบิดาเพื่อต้อนรับภรรยาผู้รักผู้รักกลับบ้าน!

T. DeWitt Talmage กล่าวไว้ว่า “น้ำตาแห่งแผ่นดินโลกจะเป็นน้ำองุ่นแห่งสวรรค์” ฉะนั้น จง “สัตย์ซื่อจนถึงความตาย” และไม่ว่าจะได้รับการปลดปล่อยบนโลกนี้หรือต้องตายอย่างภรรยาผู้รัก มงกุฎแห่งชีวิตก็จะตามมา Dr. W.B. Riley กล่าวว่า:

ใช่แล้ว มันคือมงกุฎแห่งชีวิต ไม่ใช่มงกุฎทองคำ ไม่ใช่มงกุฎเพชร มงกุฎเหล่านี้เป็นสิ่งที่ไร้ชีวิตและไร้ค่า เมื่อผมไปถึงสวรรค์ ผมก็ไม่คาดหวังว่าจะได้สวมมงกุฎทองคำ ที่ประดับด้วยเพชรนิลจินดา เหมือนกับที่ขณะยังอยู่บนโลกผมก็ไม่อยากได้มันเช่นกัน ถ้ามีคนเอามงกุฎแบบนั้นมาให้ผม

ผมก็คงไม่อยากสวมมัน แทนที่จะวางมันที่พระบาทของพระคริสต์ ผมคิดว่าผมคงโยนมันลงมาบนโลก โดยหวังว่าวิสุทธิชนสักคนจะเก็บมันไปและขายมันให้ร้านเพชรและใช้เงินที่ได้มาเพื่อประกาศข่าวประเสริฐแก่บรรดาผู้ที่ใกล้ตาย

แต่ “มงกุฎแห่งชีวิต” - นั่นก็คนละเรื่องเลย นั่นคือสิ่งที่พระองค์ทรงสัญญาไว้ ชีวิต! นั่นเป็นสิ่งที่มีความหมาย ชีวิต พร้อมกับศักยภาพทั้งหมดของมัน ความเป็นไปได้ทั้งหมดของมัน โอกาสทั้งหมดของมัน! ชีวิต พร้อมกับการรับใช้ทั้งหมดของมัน พร้อมกับความบริสุทธิ์ยิ่งทั้งหมดของมัน! โอ นั่นเป็นมงกุฎที่ผมอยากได้จริง ๆ!

ความเดือดร้อนหรือ? ความทุกข์ลำบากหรือ? ใช่แล้ว บางครั้ง แต่ปลายทางคือสง่าราศี เพราะว่าสุดท้ายแล้วไม่มีใครสักคนที่เป็นของพระคริสต์จะ “ได้รับอันตรายจากความตายครั้งที่สอง” (ข้อ 11) เราต้องระลึกถึงสวรรค์และพระพรที่จะมานั้น และไม่วิตกกังวลมากเกินไปกับความยากจน การข่มเหง และความเจ็บปวดในปัจจุบัน

ความตาย การอำลาชั่วคราวจากความเจ็บปวดไปสู่การหยุดพักและความสงบสุขชั่วนิรันดร์ ไม่ใช่สิ่งที่เลวร้าย การอำลาความทุกข์ยากไปสู่บำเหน็จไม่ใช่สิ่งที่เลวร้ายเลย แต่ความตายครั้งที่สองเพื่อเข้าสู่การลงทัณฑ์ชั่วนิรันดร์ก็เลวร้ายเป็นนิตย์ เลวร้ายเหลือจะกล่าวจริง ๆ ขอขอบคุณพระเจ้า ไม่มีลูกคนใดของพระเจ้าเข้าสู่ความตายครั้งที่สอง!

ท่านจงรีบเร่งจากพระคุณไปสู่สง่าราศี

มีความเชื่อเป็นอาวุธ และติดปีกด้วยคำอธิษฐาน

วันนิรันดร์แห่งสวรรค์อยู่ต่อหน้าท่านแล้ว

พระหัตถ์ของพระเจ้าจะจูงท่านไปที่นั่น

ภารกิจบนโลกของท่านจะสิ้นสุดในไม่ช้า

วันสัญญาของท่านจะผ่านไปอย่างรวดเร็ว

ความหวังจะเปลี่ยนเป็นผลอันชื่นใจ

ความเชื่อกลายเป็นการมองเห็น และคำอธิษฐานเปลี่ยนเป็นคำ

สรรเสริญ

ข้อ 12-17:

2:12 และจงเขียนถึงทูตสวรรค์แห่งคริสตจักรในเมืองเปอร์กัมว่า ‘พระองค์ผู้ทรงถือดาบสองคมที่คมกริบ ตรัสสิ่งเหล่านี้ว่า

2:13 เรา รู้จักการทำงานทั้งหลายของเจ้า และที่ ๆ

เจ้าอาศัยอยู่ คือเป็นที่นั่งของซาตาน และเจ้ายึด

นามของเราไว้มัน และไม่ได้ปฏิเสธความเชื่อของเรา แม้ในวันเหล่านั้นเมื่ออันติพาเป็นพยานผู้ยอมตายที่สัตย์ชื่อของเรา ผู้ซึ่งถูกฆ่าในท่ามกลางพวก

เจ้า ในที่ ๆ ซาตานอาศัยอยู่

2:14 แต่เรามีข้อที่จะต่อว่าเจ้าบ้างอยู่สองสามเรื่อง

เพราะว่าเจ้ามีบางคนทีนั้นที่ถือหลักคำสอนของบา
ลาอัม ผู้ซึ่งได้สอนบาลาอัมให้โยนหินสะกดไว้ตรง
หน้าลูกหลานของอิสราเอล เพื่อกินสิ่งของต่าง ๆ ที่
ได้บูชาแก่รูปเคารพแล้ว และเพื่อกระทำการล่วง
ประเวณี

2:15 แล้วเจ้ามีบางคนทีถือหลักคำสอนของพวกนิ

โคเลาส์นิยมด้วย ซึ่งเป็นสิ่งที่เราก็กเลียดขัง

2:16 จงกลับใจเสียใหม่ หรือมิฉะนั้นเราจะริบมา

หาเจ้า และจะต่อสู้กับเขาเหล่านั้นด้วยดาบแห่ง
ปากของเรา

2:17 ผู้ใดที่มีหู ก็ให้ผู้นั้นฟังสิ่งซึ่งพระวิญญาณตรัส
แก่คริสตจักรทั้งหลาย ผู้ใดที่มีชัยชนะ เราจะให้ผู้นั้น
กินมานาที่ซ่อนอยู่ และจะให้กินข้าวแก่ผู้นั้น
และในหินนั้นมีชื่อใหม่จารึกไว้ ซึ่งไม่มีผู้ใดรู้เลย
นอกจากผู้ที่รับหินนั้นเท่านั้น'

ถึงคริสตจักรที่เมืองเปอร์กามัม

เปอร์กามัมตั้งอยู่ทางทิศเหนือของเมืองสมอร์นาโดยตรง น่าจะห่างไปประมาณสี่สิบลี...สมัยที่
หนังสือวิวรณ์ได้ถูกเขียนขึ้น มันเป็นเมืองที่มั่งคั่ง เป็นบ้านของเหล่าผู้นำที่ร่ำรวย ผู้ได้ประดับประดา
เมืองนี้ด้วยบ้านเรือนที่ใหญ่โต วิหารและศาลเจ้าต่าง ๆ มันมีห้องสมุดแห่งหนึ่งซึ่งเป็นคู่แข่งกับห้องสมุด
ที่เมืองอเล็กซานเดรีย, โรงเรียนแพทย์ใหญ่โตแห่งหนึ่ง, และขึ้นชื่อในเรื่องพิธีกรรมต่าง ๆ ซึ่งถูกเฉลิม
ฉลองที่นั่นเพื่อเป็นเกียรติแก่เอสกุลาฟิอัส มันไม่ใช่เมืองทางการค้าเหมือนเมืองเอเฟซัส แต่เป็นการรวม
เป็นหนึ่งในเมืองวิหารของพระต่างชาติ, ที่ตั้งของมหาวิทยาลัย, และที่พำนักของกษัตริย์...มันเป็น
นครแห่งวิหารของพวกนับถือรูปเคารพ-มหาวิหารของการบูชาพระต่างด้าว-นครหลวงแห่งกามารมณอัน
ศักดิ์สิทธิ์-และดังนั้นจึงเป็น “ที่นั่งของซาตาน” ตอนนี้ชุ่มประดูโค้งที่จมอยู่ในดินครึ่งหนึ่ง เสาที่โผล่ขึ้น
มาจากทราย และกระโจมสองสามพันหลังของชาวเติร์กและชาวกรีก คือทั้งหมดที่ยังหลงเหลืออยู่ที่บ่ง
บอกถึงนครที่เคยหรรษาและมั่งคั่งมากในกาม ที่ซึ่งอันติปาสผู้สัตย์ซื่อได้ทนทุกข์ และที่ซึ่งความรุ่งโรจน์
มหาศาลเคยครอบครอง-The Apocalypse โดย J.A. Seiss

พระเยซูทรงถูกเรียกในที่นี้ว่า “พระองค์ผู้ทรงถือดาบสองคมที่คมกริบ” (ข้อ 12) นั่นเป็นคำเตือน
สำหรับเหล่าคนชั่ว มันเตือนใจเราอีกครั้งว่าพระคริสต์ทรงเป็นผู้พิพากษา เราถูกเตือนใจเกี่ยวกับการเสด็จกลับ
มาของพระองค์ยังแผ่นดินโลก ซึ่งถูกแสดงภาพในวิวรณ์ 19 ว่าทรงขี่ม้าขาวตัวหนึ่งพร้อมกับเหล่าพลโยธาแห่ง
สวรรค์ที่ติดตามพระองค์มาและ “ออกจากพระโอษฐ์ของพระองค์มีพระแสงอันคมเล่มหนึ่ง” แต่มันก็เป็นการ
ปลอบประโลมใจแก่คริสเตียนทั้งหลายเช่นกัน เราจำได้ว่า “พระเยซูหาห์ทรงประกอบความชอบธรรมและ
ความยุติธรรมให้แก่บรรดาคนที่ถูกบีบบังคับ” (สดด. 103:6) เช่นเดียวกับผู้แต่งเพลงสดุดี คริสเตียนก็กล่าวได้
ว่า “คทาของพระองค์และธารพระกรของพระองค์ปลอบโยนข้าพระองค์” พระเยซูไม่ทรงเป็นเพียงพระผู้ช่วย
ให้รอด แต่พระองค์ทรงเป็นผู้พิพากษา

“...คือเป็นที่นั่งของซาตาน” (ข้อ 13) Halley’s Handbook กล่าวเกี่ยวกับพระคำข้อนี้ว่า: “เปอร์กามัม
เป็นที่นั่งของการบูชาองค์จักรพรรดิ เป็นที่ ๆ เครื่องหอมถูกถวายต่อหน้ารูปปั้นขององค์จักรพรรดิราวกับ
ถวายแด่พระเจ้า การปฏิเสธของพวกคริสเตียนที่จะทำสิ่งนี้มักหมายถึงการถูกประหารชีวิต นอกจากนี้ ยังมี
แท่นบูชาหนึ่งถวายแด่พระจุปีเตอร์ด้วย และวิหารหนึ่งของเอสกุลาฟิอัส, พระแห่งการรักษาโรค, ซึ่งถูกราบ

ไหว้บูชาในรูปลักษณะของงูตัวหนึ่ง ซึ่งเป็นหนึ่งในชื่อเหล่านั้นของซาตาน นอกจากสิ่งเหล่านี้แล้ว มันยังเป็นที่มั่นของพวกครูสอนที่ถือแนวคิดของบาลาอัมและพวกนิโคเลาสนิยมอีกด้วย ดังนั้น ในฐานะเป็นศูนย์รวมอันเลื่องชื่อกระฉ่อนของการไหว้พระอื่นและความชั่วร้าย เมืองนี้จึงถูกเรียกว่า ‘ที่นั่งของซาตาน’”

ดร. สโกฟิลด์ ในพระคัมภีร์ฉบับอ้างอิงของเขา คิดว่านั่นในเชิงสัญลักษณ์หมายถึงช่วงเวลาหลังจากการเปลี่ยนศาสนาของคอนสแตนตินและคริสตจักรถูกยึดครองโดยรัฐ ผมคิดว่ามันหมายถึงช่วงเวลาในตอนนั้นแน่นอนว่าในเมืองเปอร์กามัมและในช่วงท้ายของศตวรรษแรกนั้นขณะที่ยอห์นยังมีชีวิตอยู่ ถ้าพระคริสต์อาจเสด็จมาได้ในสมัยของพวกอัครทูต และพระองค์ทรงทำเช่นนั้นได้ คริสตจักรเหล่านี้ก็ไม่ได้มีความหมายในเชิงเป็นช่วงต่าง ๆ ของประวัติศาสตร์คริสตจักรเลย เนื่องจากเราถูกบอกอย่างชัดเจนเกี่ยวกับการเสด็จมาครั้งที่สองนั้นว่า “ไม่ใช่ฐานะของพวกท่านที่จะทราบเวลาหรือวาระทั้งหลาย ซึ่งพระบิดาได้ทรงกำหนดไว้ให้อยู่ในสิทธิอำนาจของพระองค์” (กิจการ 1:7) ฉะนั้นคริสเตียนทั้งหลายจึงทำผิดในการนึกเหมาว่าตนสามารถคิดออกเกี่ยวกับสิ่งทั้งหลายซึ่งพระเจ้าทรงตั้งพระทัยแล้วว่าจะเก็บเป็นความลับ มีนัยยะบางอย่างที่ว่า “ที่นั่งของซาตาน” อยู่ที่นั่นที่เมืองเปอร์กามัม รูปเคารพอันหนึ่งอยู่ที่นั่นที่เมืองเปอร์กามัมในสมัยของยอห์น เราทุกคนสามารถเรียนรู้จากข่าวสารเหล่านั้นของพระคริสต์ที่ส่งถึงคริสตจักรทั้งเจ็ดนี้ได้ แต่เราต้องไม่ลืมเด็ดขาดว่าพวกเขาเป็นคริสตจักรจริง ๆ ในสมัยที่ยอห์นเขียนวิวรณ์ อย่าใส่ความหมายฝ่ายวิญญาณเชิงสัญลักษณ์เข้าไปตรงนี้และเพิกเฉยความหมายที่ตรงตัว

พวกคริสเตียนที่นั่นเผชิญกับการถูกข่มเหง อันที่พาสตายเป็นมรณะสักขี คริสเตียนทั้งหลายที่นั่นไม่ได้ปฏิเสธพระคริสต์ในยามถูกข่มเหงและเผชิญภัยที่เลวร้าย พวกเขายึดพระนามของพระองค์ไว้มั่น มีใครคิดบ้างไหมว่าการถูกข่มเหง แรงกดดันให้ปฏิเสธพระคริสต์ หรืออ้อมขอมเพื่อหลีกเลี่ยงความสูญเสียหรือความทุกข์ยากหรือความเจ็บปวด เป็นเรื่องผิดปกติ? ฉะนั้นจงอ่านข่าวสารเหล่านี้ที่ส่งถึงคริสตจักรทั้งเจ็ดอีกทีในช่วงแรก ๆ ของข่าวประเสริฐและเห็นว่าการถูกข่มเหง การต่อสู้ดิ้นรนกับหลักคำสอนเท็จ และพวกครูสอนเท็จถูกพบเจอในทุกแห่งหน สมัยนี้ก็เป็นเช่นนั้น ที่นั่งของซาตานในนัยยะบางประการมีอยู่ในทุกเมือง

ในสถานที่บางแห่งโรงงานต้มเหล้าหรือโรงกลั่นเหล้าช่วยให้พื้นที่นั้นและประเทศชาตินั้นเสื่อมทราม บางครั้งผู้พยากรณ์เท็จก็ชักนำหลายพันคนให้หลงผิด หรือมหาวิทยาลัยขนาดใหญ่บางแห่งมีคณาจารย์ไม่เชื่อบริหารเพื่อต่อต้านพระคัมภีร์ หรือมันอาจเป็นสำนักพิมพ์ที่ต่ำช้าบางแห่ง หรือศูนย์กลางของนิยายใหญ่ใหญ่หนึ่งซึ่งได้ล้มลงสู่ความไม่เชื่อและการหลอกลวงเสียแล้ว นั่นแหละเป็น “ที่นั่งของซาตาน”!

วิบัติจึงมีแก่คนเหล่านั้นที่ติดตามบาลาอัม!

“แต่เรามีข้อที่จะต่อว่าเจ้าบ้างอยู่สองสามเรื่อง เพราะว่าเจ้ามีบางคนทีมนั้นที่ถือหลักคำสอนของบาลาอัม” (ข้อ 14) พระคริสต์ทรงเตือนเกี่ยวกับบาปอันน่าเศร้าใจอย่างหนึ่งที่พวกเขาอมทนที่เมืองเปอร์กามัม บาลาอัมสอนชนชาติอิสราเอลให้ร่วมสามัคคีธรรมกับคนมีเดียนและพวกเขาตกเข้าสู่อการนับถือรูปเคารพและทำการผิดประเวณีกับหญิงชาวมีเดียน กันดารวิถี 31:14-16 บอกเราว่า:

“และโมเสสโกรธพวกนายทหารแห่งพลโยธา คือพวกนายพันและพวกนายร้อย ผู้ซึ่งกลับมาจากการสู้รบ และโมเสสกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า “พวกท่านได้ไว้ชีวิตพวกผู้หญิงทั้งหมดหรือ ดูเถิด หญิงเหล่านี้ได้กระทำ

ให้ลูกหลานของอิสราเอล โดยคำแนะนำของบาลาอัม หลงกระทำการละเมิดต่อพระเยโฮวาห์ในเรื่องของเปโอรี และโรคระบาดจึงได้เกิดขึ้นในท่ามกลางชุมนุมชนของพระเยโฮวาห์”

ฉะนั้นคำสาปแช่งอย่างหนึ่งจึงตกบนอิสราเอล และโมเสสส่งกองทัพไปต่อสู้คนมีเดียนเพื่อฆ่าผู้ชายหมดทุกคน

การล่วงประเวณีในท่ามกลางคริสเตียนทั้งหลายเป็นเรื่องน่าสะเทือนใจ แต่ชายคนหนึ่งที่อยู่กินในการผิดประเวณีในครอบครัวกับแม่เลี้ยงของตนที่เมืองโครินธ์ก็ถูกข่มขืนในตอนแรก จากนั้นก็ถูกขับออกไป ตามคำบัญชาที่ชัดเจนของเปาโล จนกระทั่งเขาได้กลับใจ (1 คร. 5)

ในไปรษณีย์เกือบทุกวันผมได้อ่านเรื่องราวอันน่าเศร้าเกี่ยวกับคริสเตียนทั้งหลายที่เดินไปในทางที่โสมมของโลกและความเศร้าโศกที่มันนำมาสู่บ้านที่แตกสลาย

ที่เมืองเปอร์กามัม คริสเตียนเหล่านั้นกินเนื้อที่ถวายแก่รูปเคารพ บางคนทำการล่วงประเวณี เหมือนกับที่ชนชาติอิสราเอลได้กระทำโดยถูกบาลาอัมนำเข้าสู่มายา โอบา คริสเตียนทั้งหลายต้องระวังไม่เพียงที่จะไม่ทำตามแบบอย่าง แรงกดดัน และค่านิยมของชาวโลกที่อยู่ภายนอก แต่ต้องระวังสันดานเก่าฝ่ายเนื้อหนังที่อยู่ภายในที่ถูกลงด้วย “เนื้อหนังมีตมหาต่อสู้พระวิญญาณ และพระวิญญาณก็ต่อสู้เนื้อหนัง” (กท. 5:17) คริสเตียนทั้งหลายมีธรรมชาติใหม่แล้ว แต่สันดานเก่าก็ยังอยู่จนกว่าจะถึงเวลาแห่งการฟื้นคืนชีพนั้น และคริสเตียนคนใดก็ต้องคร่ำครวญ เหมือนที่เปาโลได้คร่ำครวญว่า “ด้วยว่าการคืนชีพซึ่งข้าพเจ้าประสงค์กระทำ ข้าพเจ้าก็ไม่ได้กระทำ แต่การชั่วร้ายซึ่งข้าพเจ้าไม่ประสงค์กระทำ ข้าพเจ้ายังทำอยู่...ข้าพเจ้าเป็นคนเชื่อใจจริง ผู้ใดจะช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากร่างกายแห่งความตายนี้ได้...ดังนั้นด้วยจิตใจข้าพเจ้าเองรับใช้พระราชาบัญญัติของพระเจ้า แต่ด้วยเนื้อหนังก็รับใช้บัญญัติแห่งบาป” (รม. 7:19, 24, 25) คริสเตียนไม่สามารถทำบาปนั้นที่ไม่อาจอภัยให้ได้ เพราะว่าบาปทั้งสิ้นของเขาถูกปกคลุมแล้วและเขา “บัดนี้จึงได้รับการไถ่โทษ” (รม. 5:11) แต่คริสเตียนทั้งหลายอาจยังทำบาปอยู่และสูญเสียการร่วมสามัคคีธรรมกับพระเจ้า หรืออาจถูกติสอนอย่างรุนแรงโดยพระหัตถ์ของพระเจ้าและอาจพลาดบาปเหินจันเปี่ยมสุขหลายประการที่พวกเขาควรได้รับ

คริสเตียนทั้งหลายถูกสอนให้อธิษฐานในคำอธิษฐานประจำวันของเราว่า “ขอโปรดยกโทษบาปทั้งหลายของข้าพระองค์ทั้งหลาย” (ลูกา 11:4) การกลับใจใหม่ของคนบาปที่หลงหาย หันเสียจากบาปมาพึ่งวางใจในพระคริสต์ ควรเป็นกระบวนการหนึ่งต่อเนื่องในการปฏิบัติจริง ถึงแม้ว่าใจนั้นได้หันเสียจากบาปมาถึงพระคริสต์อย่างจริงใจแล้วเพื่อรับความรอด ในทางปฏิบัติเราต้องกล่าวเหมือนอย่างผู้แต่งเพลงสดุดีว่า “พระองค์ทรงฟื้นจิตใจของข้าพเจ้า” (สดด. 23:3) เราต้องจดจำคำบัญชานั้นที่ว่า “แต่พวกท่านจงถูกเปลี่ยนแปลงโดยการฟื้นฟูใหม่แห่งจิตใจของพวกท่าน...” (รม. 12:2) บางครั้งเราก็สามารถอธิษฐานเหมือนอย่างที่เราได้อธิษฐานหลังจากที่เขาได้ทำบาปที่ใหญ่โตเช่นนั้น ว่า “ขอทรงสร้างใจสะอาดภายในข้าพระองค์ โอ ข้าแต่พระเจ้า และฟื้นจิตวิญญาณอันถูกต้องขึ้นใหม่ภายในข้าพระองค์” (สดด. 51:10)

จงกลับใจ หรือไม่ก็เผชิญการพิพากษา

“จงกลับใจเสียใหม่ หรือมิฉะนั้นเราจะรับมาหาเจ้า และจะต่อสู้กับเขาเหล่านั้นด้วยดาบแห่งปากของเรา” (ข้อ 16) คริสเตียนเหล่านี้ที่เมืองเปอร์กามัมต้องกลับใจหรือไม่ก็เผชิญพระแสงแห่งการพิพากษาของ

พระเจ้า ที่เมืองโครินธ์บางคนทีลบลู่และรักโลกและถึงขนาดเมามายที่โต๊ะขององค์พระผู้เป็นเจ้า พบว่า พระเจ้าตรัสว่า “ด้วยเหตุนี้หลายคนในท่ามกลางพวกท่านจึงอ่อนกำลังและป่วยอยู่ และหลายคนล่องลับไปแล้ว” (1 คร. 11:30) คริสเตียนทั้งหลายอาจล้มป่วยหรืออาจเสียชีวิตก่อนวัยอันควรเพราะบาปได้ เพราะทำบาปโมเสสจึงไม่ได้เข้าไปในแผ่นดินที่ทรงสัญญาไว้นั้น และคนมากมายได้ทนทุกข์ในเรื่องสุขภาพหรือในธุรกิจการงานหรือผ่านทางลูก ๆ ของตนเพราะบาปที่เขาไม่ยอมกลับใจ

ยากอบ 5:16 บอกเราว่า “จงสารภาพความผิดทั้งหลายของพวกท่านต่อกันและกัน และจงอธิษฐานเผื่อกันและกัน เพื่อพวกท่านจะได้รับการรักษาให้หาย” ความเจ็บป่วยของเรามักเป็นผลมาจากบาป และเรามีคำกล่าวที่ชัดเจนที่ว่าพระเจ้า “ทรงเขียนคัมภีร์ทุกคนที่พระองค์ทรงรับไว้” (ฮบ. 12:6)

ฉะนั้นคริสเตียนทั้งหลายจึงต้องระวังให้ดี เกรงว่าเราจะลุ่มหลงในความไม่เชื่อที่ไม่อดทนเหมือนที่โมเสสได้ล้มเมื่อเขาตีหินนั้นแทนที่จะพูดกับมันตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชา หรือเกรงว่าเราจะลุ่มหลงในการผิดประเวณีและการฆ่าคนเหมือนดาวิด หรือการไหว้รูปเคารพเหมือนซาโลมอน หรือการสบและปฏิเสธองค์พระผู้เป็นเจ้าเหมือนเปโตร! โอ เราควรเกลียดชังและกลัวบาปมากจริง ๆ และเราควรเป็นเหมือนเปาโลผู้กล่าวไว้ว่า “ข้าพเจ้าปราบร่างกายของข้าพเจ้า และทำให้ร่างกายนั้นอยู่ใต้บังคับ เพราะเกรงว่าโดยทางหนึ่งทางใดเมื่อข้าพเจ้าได้ประกาศแก่คนอื่นแล้ว ตัวข้าพเจ้าเองจะเป็นคนที่ใช้การไม่ได้” (1 คร. 9:27) ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการรับใช้

และคริสตจักรที่เมืองเปอร์กามัก็ถูกเตือนความจำอีกครั้ง เหมือนอย่างเรา ว่าเราควรแสวงหาที่จะเปิดหู เปิดใจอยู่เสมอ ฟังสิ่งที่พระวิญญาณของพระเจ้าตรัสแก่เราในพระคัมภีร์เหมือนอย่างที่เราองค์ได้ตรัสแก่พวกเขา

ในที่นี้เรามีเครื่องเตือนใจอันอ่อนหวานมาถึงเหล่าผู้มีชัยชนะเกี่ยวกับ “หินขวาก้อนหนึ่ง”! (ข้อ 17) บนหินก้อนนั้นมีชื่อใหม่ชื่อหนึ่งซึ่งทุกคนไม่รู้จักยกเว้นผู้หนึ่งที่ได้รับหินก้อนนั้น! บางคนคิดว่านั่นหมายถึงหินมีค่าหรือเพชรพลอย ไม่จำเป็นต้องเป็นเช่นนั้น คุณค่าคือสิ่งที่ถูกเขียนบนหินก้อนนั้น ชื่อใหม่ฝ่ายสวรรค์ และทั้งหมดนี้หมายความว่าอะไร? เราไม่รู้ “เพราะว่าบัดนี้พวกเราเห็นผ่านทางกระจกเงาอย่างมีดมัว แต่เวลานั้นหน้าต่อหน้า บัดนี้ข้าพเจ้ารู้เพียงส่วนหนึ่ง แต่เวลานั้นข้าพเจ้าจะรู้แจ้งเหมือนอย่างที่เราจะรู้จักข้าพเจ้าด้วย” (1 คร. 13:12)

โอ ความชื่นบานเกี่ยวกับความมั่นใจในตอนนี้ ความชื่นบานพิเศษเกี่ยวกับข้อลึกลับพันประการที่จะถูกอธิบายชัดเจนในสวรรค์!

ข้อ 18-29:

2:18 และจงเขียนถึงทูตสวรรค์แห่งคริสตจักรในเมืองธียาทிரว่า ‘พระบุตรของพระเจ้า ผู้ทรงมีพระเนตรของพระองค์เหมือนเปลวไฟ และมีพระบาทของพระองค์เหมือนทองเหลืองงาม

ตรัสสิ่งเหล่านี้ว่า

2:19 เรารู้จักการงานทั้งหลายของเจ้า และความรัก และการปรนนิบัติ และความเชื่อ และความเพียรของเจ้า และบรรดาการกระทำของเจ้า และ

การเบี่ยงปลายมีมากกว่าการเบี่ยงต้น

2:20 แต่อย่างไรก็ตาม เรามีข้อที่จะต่อว่าเจ้าบ่าว อยู่สองสามเรื่อง เพราะว่าเจ้ายอมให้ผู้หญิงคนนั้น ที่ชื่อเยเซเบล ผู้ซึ่งเรียกตัวเองว่าเป็นผู้พยากรณ์ หญิง ให้สอนและล่อลวงพวกผู้รับใช้ของเรา เพื่อที่จะกระทำการล่วงประเวณีและเพื่อที่จะกินสิ่งของต่าง ๆ ที่ได้บูชาแก่รูปเคารพแล้ว

2:21 และเราได้ให้หญิงนั้นมีระยะเวลาที่จะกลับใจจากการล่วงประเวณีของนาง และนางก็ไม่ได้กลับใจเลย

2:22 คุณเกิด เราจะทิ้งหญิงนั้นไว้บนเตียงพร้อมกับคนทั้งหลายที่เล่นชู้กับนางให้เข้าในความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่ง ยกเว้นคนเหล่านั้นกลับใจจากบรรดาการกระทำของตน

2:23 และเราจะประหารลูกทั้งหลายของหญิงนั้น เสียด้วยความตาย และบรรดาคริสตจักรทั้งหลายจะทราบว่าเป็นผู้ซึ่งตรวจค้นส่วนภายในและใจ และเราจะให้แก่เจ้าทั้งหลายทุกคนตามบรรดาการงานของพวกเจ้า

2:24 แต่สำหรับพวกเจ้า และสำหรับคนอื่นที่เหลือ อยู่ในเมืองธียาทิรา ผู้ใดก็ตามที่ไม่ถือหลักคำสอนนี้ และซึ่งไม่รู้จักความล้าลึกของซาตาน ตามที่พวกเราเหล่านั้น เราขอบอกว่า เราจะไม่มอบภาระอื่นให้แก่พวกเจ้า

2:25 แต่สิ่งที่พวกเจ้ามีอยู่แล้วนั้น จงยึดไว้ให้มั่นคงกว่าเราจะมา

2:26 และผู้ใดมีชัยชนะ และรักษากิจการทั้งหลายของเราไว้จนถึงที่สุด “เราจะให้ผู้นั้นมีอำนาจครอบครองเหนือบรรดาประชาชาติ

2:27 และผู้นั้นจะบังคับบัญชาประชาชาติเหล่านั้น ด้วยคทาทำด้วยเหล็ก เหมือนกับบรรดาภาชนะของช่างหม้อ ประชาชาติเหล่านั้นจะถูกทำให้แตกเป็นเสี่ยง ๆ” เหมือนอย่างที่เราได้รับจากพระบิดาของเรา

2:28 และเราจะมอบดาวประจำรุ่งให้แก่ผู้นั้น

2:29 ผู้ใดที่มีหู ก็ให้ผู้นั้นฟังสิ่งซึ่งพระวิญญาณตรัสแก่คริสตจักรทั้งหลายเถิด”

ถึงคริสตจักรที่เมืองธียาทิรา

Seiss กล่าวว่า: “เมืองธียาทิราอยู่ห่างไปทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ประมาณยี่สิบหรือสามสิบไมล์ นี่เป็นเมืองลำดับที่สี่ และเคยเป็นเมืองที่ขึ้นชื่อ ถูกก่อตั้งโดยเซลิวคัส นิกาทอร์ ในสมัยของยอห์น เมืองนี้มีชาวมาซีโดเนียอาศัยอยู่เป็นหลัก ซึ่งพวกเขาได้ตั้งตัวเป็นสมาคมอาซีพอันหลากหลาย เช่น ช่างปั้นหม้อ, ช่างฟอกหนัง, ช่างทอ, ช่างทำเชือก และช่างย้อมสี ลิเดียซึ่งเป็นแม่ค้าขายผ้าสีม่วง ที่เปาโลได้พบที่เมืองฟีลิปปี ก็มาจากสถานที่แห่งนี้...มันเป็นสถานที่ที่มีการผสมปนเปกันของหลายชาติพันธุ์และหลายศาสนา ตอนนั้นมันมีประชากรประมาณ 30,000 คนและเต็มไปด้วยซากปรักหักพัง”

อย่าลืมนั่งาราศีนั้นของพระเยซูผู้ทรงเป็นขึ้นแล้วพร้อมกับ “พระเนตรของพระองค์เหมือนเปลวไฟ และมีพระบาทของพระองค์เหมือนทองเหลืองเงางาม” (ข้อ 18) อย่าลืมนึกคิดว่าพระเยซูเจ้าทรงเหนือธรรมชาติในสายตาของเรา ความตะลึงพรึงเพริดอันศักดิ์สิทธิ์ “ความน่ากลัวขององค์พระผู้เป็นเจ้า” ถูกสื่อในที่นี้

ความรักอันที่พี่น้อง

ในข้อ 19 ความรักแบบคริสเตียน คือคุณธรรมประการแรกที่ถูกยกย่องและได้รับการอนุมัติใน

คริสเตียนเหล่านี้ที่เมืองธียาทิรา ช่างเป็นอุปนิสัยที่ยิ่งใหญ่จริง ๆ! องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงบัญชาไว้อย่างเน้นหนักจริง ๆ! พระบัญชาสองประการสรุปย่อพระราชบัญญัติทั้งสิบและหน้าที่ทั้งปวง:

“ท่านจงรักองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน ด้วยสุดใจของท่าน และด้วยสุดจิตของท่าน และด้วยสิ้นสุดความคิดของท่าน” นี่แหละเป็นพระบัญญัติข้อต้นและข้อใหญ่ และข้อที่สองก็เหมือนกับข้อต้นนั่นคือ ‘เจ้าจงรักเพื่อนบ้านของเจ้าเหมือนตนเอง’ - มธ. 22:37-39

มากขนาดไหน? มากเท่ากับตัวคุณเองเลย!

และ 1 โครินธ์ 13 กล่าวมันไว้อย่างจับใจ: หากไม่มีความรักแบบคริสเตียน, ความรักฉันท์พี่น้อง, ความเชื่อทั้งหมด, การเสียสละทุกอย่าง, การรับใช้ทั้งปวง, ก็ไม่ดีไปกว่าฆ้องหรือฉาบที่กำลังส่งเสียง! และนี่เป็นหลักเกณฑ์ที่เป็นเครื่องหมายระบุตัวคริสเตียนต่อหน้าชาวโลกเสมอ: “โดยสิ่งนี้มนุษย์ทุกคนจะทราบว่าคุณทั้งหลายเป็นพวกสาวกของเรา ถ้าท่านทั้งหลายมีความรักต่อกันและกัน” (ยอห์น 13:35)

ความรักฉันท์พี่น้องจะต้องอดทนนานและยังกระทำคุณให้เหมือนเดิม มันจะต้องไม่คิดชั่ว มันจะต้องคิดในแง่ดีมากที่สุดเกี่ยวกับการกระทำหรือคำพูดหรือเรื่องที่คนอื่นมาเล่าเกี่ยวกับคริสเตียนอีกคน และจากนั้น “พี่น้องทั้งหลาย ถ้าผู้ใดถูกรอรับอยู่ในความพลั้งผิด พวกท่านซึ่งอยู่ฝ่ายวิญญาณ จงช่วยผู้นั้นกลับตั้งตัวใหม่ในจิตใจแห่งความอ่อนสุภาพ โดยพิจารณาตัวท่านเอง เกรงว่าท่านจะถูกทดลองด้วย” (กท. 6:1)

และการไม่ยอมยกโทษให้ผู้ที่ทำผิดก็ทำให้พระเจ้าเสียพระทัยจนเราได้รับพระบัญชาว่า “และเมื่อพวกท่านยืนอธิษฐานอยู่ จงยกโทษให้ ถ้าพวกท่านมีเรื่องใด ๆ กับผู้หนึ่งผู้ใด เพื่อพระบิดาของพวกท่าน ผู้ซึ่งทรงสถิตในสวรรค์ จะโปรดยกโทษบรรดาการละเมิดของพวกท่านด้วย” (มาระโก 11:25) และเราจะต้องจดจำมันไว้ขณะที่เราอธิษฐานทุกวันและกล่าวได้ว่า “และขอทรงโปรดยกหนี้ของพวกเราให้พวกเรา เหมือนกับที่พวกเรายกหนี้ให้ผู้ที่เป็นหนี้เรา”

มีคริสเตียนหลายคนที่เราเห็นต่างด้วย แต่ผมก็ต้องรักคริสเตียนทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วผู้ซึ่งเชื่อพระคัมภีร์ ผู้ที่รักพระเยซูเจ้า พระเยซูเจ้าของผม!

พระองค์ตรัสว่า “แกะอื่นเราก็มองไม่เห็น” แต่ โอ นั่นจะเป็นวันแสนสุขเมื่อแกะทุกตัวของพระเจ้าจะเป็นของคอกเดียวกัน!

มันเป็นแบบนั้นเช่นกันกับองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียวกัน ความเชื่อเดียวกันนั้นและกับคนทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วที่ได้รับบัพติศมาที่แสดงภาพการสิ้นพระชนม์และการคืนพระชนม์ของพระคริสต์ (เรามีบัพติศมาเดียวกันนั้น) เราต้องมุ่งมั่นที่จะ “รักษาความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของพระวิญญาณในการผูกมัดแห่งสันติสุข” (อฟ. 4:3) พ่อแม่สามารถฝึกวินัยลูก ๆ ของตนได้เพราะพ่อแม่รักพวกเขา นักเทศน์ทั้งหลายสามารถ “ตักเตือน คำตักเตือนสติด้วยความอดกลั้นทุกอย่างและหลักคำสอน” ขณะที่พวกเขารักคริสเตียนทั้งหลายอย่างจริงใจและช่วยเหลือคนเหล่านั้น การเป็นคนที่ยึดมั่นต่อพระคริสต์ในหลักคำสอนเป็นสิ่งจำเป็น การเป็นคนที่ยึดมั่นต่อพระคริสต์ในความรักแบบคริสเตียนก็ถูกบัญชาไว้อย่างแข็งแกร่งมากยิ่งขึ้น

โอ ฉะนั้น ขอให้เรารักซึ่งกันและกันแม้ในยามที่เราต้องแสดงออกถึงความแตกต่างของเราด้วยใจรักในบางครั้งและบางครั้งต้องตักเตือนพี่น้องที่หลงผิด

การรับใช้, ความเชื่อและการงาน

พวกเขาทำงานเพื่อพระเจ้าจริง ๆ-คริสเตียนเหล่านี้ที่เมืองธียาทิรา! เราคิดว่าพวกเขาเลี้ยงอาหารคนยากจน พวกเขาทำงานเพื่อเผยแผ่ข่าวประเสริฐ พวกเขาเป็นคริสเตียนที่ซื่อตรงและทำงานหนัก เราคาดว่าพวกเขาไม่ได้ทิ้งงานของคริสตจักรไว้กับผู้เชื่อแค่นั้นหรอก เหมือนอย่างชุมนุมชนหลายแห่งวันนี้ ความรักแบบคริสเตียน ความรักที่มีให้แก่ทุกคนก็คงหมายถึงการช่วยเหลือคนทั้งปวง การเอาใจใส่คนยากจน คนที่ถูกกล่เลย คนที่เปลี่ยวเหงา คนที่ทำบาป

และ “การงานทั้งหลายของเจ้า” ถูกทวนซ้ำ: “...และบรรดาการกระทำของเจ้า และการเบี่ยงปลายมีมากกว่าการเบื้องต้น” (ข้อ 19) ผมไม่มีข้อสงสัยเลยว่าพวกเขาแจกจ่ายด้วยใจกว้างขวาง ว่าพวกเขาเยี่ยมเยียนคนเจ็บป่วย ว่าพวกเขาเป็นคริสเตียนที่แท้จริง

“และความเชื่อ” ที่พวกเขามี “ปราศจากความเชื่อ เป็นไปไม่ได้ที่จะเป็นที่พอพระทัยพระองค์ เพราะว่าผู้ที่มาหาพระเจ้านั้นต้องเชื่อว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่ และเชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ประทานบำเหน็จให้แก่คนเหล่านั้นที่แสวงหาพระองค์อย่างขยันขันแข็ง” (ฮบ. 11:6) และ “สิ่งใดก็ตามที่ไม่ได้เป็นมาโดยความเชื่อ ก็เป็นบาป” (รม. 14:23) พวกเขาเชื่อพระคัมภีร์ พวกเขาเชื่อว่าพระเจ้าทรงตอบคำอธิษฐาน และพวกเขาไว้วางใจพระเจ้าว่าจะทำให้สิ่งต่าง ๆ ลงเอยด้วยดี

และองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทราบมากกว่านั้น: “...และความเพียรของเจ้า” นี่เป็นคำที่ยิ่งใหญ่ซึ่งหมายถึงความพากเพียรในการทำสิ่งที่ถูกต้อง ดังนั้น “การทดลองความเชื่อของพวกท่านนั้น ทำให้เกิดความอดทน” (ยก. 1:3) เราจะต้อง “วางทุกสิ่งที่เป็นตัวถ่วง และบาปซึ่งขัดขวางพวกเราย้อย่างง่ายดาย และให้พวกเรารឹងด้วยความอดทนการแข่งกันที่ตั้งไว้ต่อหน้าพวกเรานั้นโดยจับจ้องที่พระเยซู ผู้ให้กำเนิดความเชื่อของพวกเรา และผู้ทรงทำให้ความเชื่อของพวกเราสำเร็จ” (ฮบ. 12:1,2) ความสัตย์ซื่อ-ซำงเป็นคุณธรรมอันยอดเยี่ยม! “ความสามารถที่ยิ่งใหญ่ที่สุดคือความเป็นคนที่ไว้วางใจและพึ่งพาได้”

ผู้พยากรณ์หญิงเยเซเบล

นั่นเป็นชื่อของนางจริง ๆ หรือ? นางน่าจะถูกเชื่อมโยงในที่นี้และถูกตั้งชื่อตามราชินีชัวนั้น, นางเยเซเบล, มเหสีของอาหับในสมาริยาผู้ซึ่งกราบไหว้พระบาอัลและประหารชีวิตเหล่าผู้พยากรณ์ของพระเจ้า Halley's Handbook กล่าวเกี่ยวกับเยเซเบลในข้อ 20 ว่า:

ธียาทิราขึ้นชื่อเรื่องวิหารของพระแม่อาร์เทมิสที่ยิ่งใหญ่ของมัน ซึ่งอาร์เทมิสเป็นอีกชื่อหนึ่งสำหรับพระแม่ไดโอน่า เชื่อกันว่าเยเซเบลอาจเป็นหญิงคนสำคัญที่เป็นสาวกที่ทุ่มเทของพระแม่ไดโอน่า พร้อมกับของประทานในการเป็นผู้นำ มีพวกผู้มีอิทธิพลเป็นสาวก และเพราะเห็นว่าการเชื่อแบบคริสเตียนได้รับความนิยมมากขึ้นทุกที จึงเข้ามาสมทบกับคริสตจักร แต่ในกรณีสติที่สอนและประพาดิตนลามกแบบสามะเลเทเมา โดยอ้างว่าได้รับการดลใจสำหรับคำสอนของนาง

นางถูกเรียกว่า “เยเซเบล” เพราะว่า เช่นเดียวกับเยเซเบลมเหสีชั่วร้ายของอาหับผู้ซึ่งนำการนำสะอิดสะเอียนเหล่านั้นของการบูชาพระแม่อัสซาร์ทเทเข้ามาในอิสราเอล (1 พงศ์กษัตริย์ 16)

นางก็กำลังนำวิธีปฏิบัติอันต่ำช้าแบบเดียวกันเข้ามาในคริสตจักรของคริสเตียน

ไม่ใช่ศิษยาภิบาลทุกคนที่เมืองธียาทรายอมรับคำสอนของนาง แต่เพราะพยายามที่จะรับแนวคิดเสรีนิยม และคิดว่านางอาจมีส่วนช่วยในการชนะชาวเมืองนั้นมาสู่พระนามของพระคริสต์ พวกเขาจึงยอมรับนางให้เป็นศิษยาภิบาลร่วมคนหนึ่ง

องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ทรงพอพระทัยเลยกับการทำเช่นนั้น และในคำตำหนิอันเจ็บแสบ พระองค์ทรงนำเสนอพระองค์เองพร้อมกับ “พระเนตรของพระองค์เหมือนเปลวไฟ และมีพระบาทของพระองค์เหมือนทองเหลืองงาม” (2:18)

พระเจ้าทรงมีคำสอนที่ชัดเจนเกี่ยวกับอันตรายในการที่ผู้หญิงเป็นผู้พยากรณ์และครูสอนศาสนา “ให้ผู้หญิงเรียนรู้อย่างเงียบ ๆ ด้วยใจนอบน้อมทุกอย่าง แต่ข้าพเจ้าไม่อนุญาตให้ผู้หญิงคนใดสั่งสอน หรือใช้อำนาจเหนือผู้ชาย แต่ให้หนึ่งเงียบเสีย” (1 ทธ. 2:11,12) และอีกครั้ง “จงให้บรรดาผู้หญิงของพวกท่านนิ่งเสียในคริสตจักรทั้งหลาย เพราะว่าไม่ได้อนุญาตให้พวกเขาพูดได้ แต่พวกเขาได้รับคำบัญชาว่าให้เชื่อฟัง ตามที่พระราชบัญญัติกล่าวไว้นั้นด้วย และถ้าพวกเขาประสงค์ที่จะเรียนรู้สิ่งใด จงให้พวกเขาถามสามีของตนที่บ้าน เพราะว่า เป็นสิ่งที่น่าอายที่ผู้หญิงทั้งหลายจะพูดในคริสตจักร” (1 คร. 14:34, 35)

ในประวัติศาสตร์เราได้เห็นความน่าสะอิดสะเอียนของพี่น้องตระกูลฟ็อกซ์และลัทธิทรงเจ้าเข้าผี; คุณนายไวท์ หญิงผู้ทำนายของพวกเซเวนธ์เดย์แอดเวนติสต์; แมรี เบเกอร์ เอ็ดดีย์ ผู้ก่อตั้งของลัทธิคริสเตียนวิทยาศาสตร์ และนักเทศน์หญิงอีกมากมายที่สอนหลักคำสอนเท็จ เน้นการรักษาโรคจนเกินพอดี หรือในกระแสนของการพูดภาษาแปลก ๆ สมัยใหม่ อ้างตัวว่าเป็นผู้ที่สมบูรณ์แบบไร้บาป ฯลฯ เราจำได้ว่าไม่มีนักเทศน์หญิงในภาคพันธสัญญาใหม่เลย ชาย หญิง บุตรชาย บุตรสาว คนใช้ และสาวใช้อาจเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ และคำพยากรณ์ได้ทุกคน นั่นคือ สามารถเป็นพยานในฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ตามที่ทรงสัญญาไว้ อย่างชัดเจนในกิจการ 2:15-21 โดยยกคำพูดมาจากโยเอล แต่ตำแหน่งผู้นำในคริสตจักรทั้งหลายและเหนือพวกผู้ชายถูกสงวนไว้สำหรับพวกผู้ชายเท่านั้น

“เยเซเบล” ผู้นี้ได้ล่อลวงคริสเตียนทั้งหลาย “เพื่อที่จะกระทำการล่วงประเวณีและเพื่อที่จะกินสิ่งของต่าง ๆ ที่ได้บูชาแก่รูปเคารพแล้ว” บาปตรงนี้คล้ายคลึงกับบาปที่ถูกตำหนิที่เมืองเปอร์กัมมัม (ข้อ 14) ซึ่งเป็นเมืองที่อยู่ไม่ไกลนัก ที่นั่นก็มีผู้หญิงเป็นผู้นำ

ความเห็นของ Dr. Ironside เกี่ยวกับข้อ 21 ที่ว่า “เราได้ให้หญิงนั้นมียะเวลาที่จะกลับใจ... และนางก็ไม่ได้กลับใจเลย” มีดังต่อไปนี้:

พระเจ้าได้ให้เวลาที่จะกลับใจและนางก็ไม่ได้กลับใจ ย้อนกลับไปยังสมัยของชาวโนอาโรลาในอิตาลี-วิกิลิฟและแครนเมอร์แห่งประเทศอังกฤษ-จอห์น น็อกซ์ในสก๊อตแลนด์-มาร์ติน ลูเธอร์ในเยอรมนี-สวิสเกลในสวิตเซอร์แลนด์-คาลวินในฝรั่งเศส-นักปฏิรูปผู้ยิ่งใหญ่เหล่านั้นทุกคนผู้ซึ่งพระเจ้าได้ทรงตั้งขึ้นทั่วโลกเพื่อเรียกโรมให้กลับใจจากความชั่วช้าของนาง แต่ “นางก็ไม่ได้กลับใจเลย”

...ในสมัยของเรา เรามีชาวโปรเตสแตนต์ที่โง่เขลาจำนวนมากที่เชื่อว่าโรมที่เก่าแก่นั้นบัดนี้เป็น

แมวเหมียวแก่ ๆ ที่ไร้พิษสงที่นั่งอยู่ริมฝั่งแม่น้ำไทเบอร์แล้ว: มันครางอย่างพอใจยิ่งนัก...และดังนั้นจึงกำลังมีความพยายามที่จะรวมชาวคริสต์หลายกลุ่มเหล่านั้นให้มาอยู่ในสมาคมใหญ่หนึ่งเดียว ภายใต้การนำของพระสันตะปาปา...ชาวโปรเตสแตนต์เหล่านี้ช่างโง่เขลาเสียจริง!...พวกเขา อัครรยใจกับความคิดเรื่องคริสตจักรที่จับมือกันขนาดใหญ่หนึ่งเดียว และกำลังเร่งเร้าเราให้เข้าร่วมกับโรมซึ่งพระคัมภีร์แสดงให้เห็นชัดเจนมากพอว่าจะต้องเกิดขึ้นแน่นอน แต่ขอบพระคุณพระเจ้า มันจะไม่เกิดขึ้นจนกว่าคริสตจักรของพระคริสต์ถูกรับขึ้นไปพบกับองค์พระผู้เป็นเจ้าในหมู่เมฆแล้ว เพื่อจะอยู่กับพระองค์เอง ตามพระสัญญาของพระองค์ (ยอห์น 14:2,3) พระเจ้าได้ทรงให้เวลาโรมที่จะกลับใจ หากนางมีความปรารถนาได้อยู่ข้างที่จะคืนดีกับพระองค์ นางก็คงกลับใจไปแล้วในศตวรรษที่ 16

การลงโทษสำหรับผู้กระทำผิด

เพราะความชั่วช้านี้ การลงโทษจึงจะเป็น “ความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่ง” (ข้อ 22) และองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรง “ประหารลูกทั้งหลายของหญิงนั้นเสียด้วยความตาย” (ข้อ 23)

เราจำได้ว่าเพราะบุตรทั้งสองของมหาปุโรหิตเอลีเป็นคนต่ำช้าและเอลีไม่ได้ห้ามปรามพวกเขา พวกเขาจึงถูกฆ่าในการสู้รบ

และเอลีมหาปุโรหิตผู้ชรา ได้ล้มลงภายหลังคอคักตายเมื่อได้ยินข่าวนั้น

และนี่คือกฎสามัญ ที่ถูกทวนซ้ำบ่อยในพระคัมภีร์, “...และเราจะให้แก่เจ้าทั้งหลายทุกคนตามบรรดาการงานของพวกเจ้า” (ข้อ 23) ในฐานะเป็นกฎของพระเจ้าที่ว่า “หนทางของบรรดาคนละเมิดก็ยากนัก” (สภษ. 13:15) โมเสสถูกนำให้เตือนชนชาติอิสราเอลว่า “แต่ถ้าพวกท่านไม่กระทำดังนี้ ดุเถิด พวกท่านได้กระทำความบาปต่อพระเยโฮวาห์ และจงรู้แน่เถิดว่า บาปของพวกท่านจะหาพวกท่านจนเจอ” (กตว. 32:23) และโรม 6:23 กล่าวว่า “ด้วยว่าค่าจ้างของบาปคือความตาย”

พระเจ้าทรงมีกฎต่าง ๆ ที่ใช้ได้ผลเสมอ บาปนำการลงโทษมาให้เสมอ มันไม่แสดงให้เห็นในทันทีเสมอไป แต่มีการเก็บเกี่ยวที่ละเอียดละน้อยสำหรับการหว่านเช่นนั้น

อย่างไรก็ตาม พวกเขาได้รับโอกาสให้กลับใจแล้ว ความยากลำบากเหล่านี้จะมา “ยกเว้นคนเหล่านั้นกลับใจจากบรรดาการกระทำของตน” (ข้อ 22) พระเจ้าทรงมีความเมตตาสำหรับจิตวิญญาณที่สำนึกผิด การกลับใจไม่ยับยั้งผลตามธรรมชาติแห่งบาปของเราเสมอไป ดาวิดสำนึกผิดหลังจากที่เขาได้แย่งภรรยาของอูรีอาห์ และสังฆาอูรีอาห์ แต่ความยุ่งยากก็มาทางลูก ๆ ของเขา: ลูกสาวคนหนึ่งโดนข่มขืน, ลูกชายคนหนึ่งเป็นฆาตกร, ลูกที่เกิดนอกสมรสต้องตาย, ลูกชายทั้งสองที่ภักดีต่ออาณาจักรพ่อของพวกเขา แต่คำตัดสินให้รับโทษประหารชีวิตสำหรับดาวิด ผู้ซึ่งได้ประกาศโทษประหารชีวิตเกี่ยวกับเศรษฐีคนหนึ่งที่แย่งลูกแกะตัวเมียของเพื่อนบ้านของตนไป ได้ถูกเพิกถอนและดาวิดถูกไว้ชีวิต

มันหมายความว่าอะไรเมื่อพระเยซูตรัสว่า “ดูเถิด เราจะทิ้งหญิงนั้นไว้บนเตียง...” (ข้อ 22)? เห็นได้ชัดว่ามันคือช่วงเวลาแห่งความยากลำบาก มันเป็นคำพูดเปรียบเปรย เหมือนที่บางครั้งเราพูดว่า “คุณปูเตียงของคุณแล้วนี่ คราวนี้ถึงเวลาเอนกายแล้ว”

แต่คำเตือนเหล่านั้นแห่งการพิพากษาในที่นี้จะไม่ส่งผลต่อคริสเตียนเหล่านั้นทุกคนที่เมืองธียาทิรา สำหรับคนเหล่านั้นที่ “ไม่ถือหลักคำสอนนี้ และซึ่งไม่รู้จักความล้าลึกของชาตาน ตามที่พวกเขาเหล่านั้น” พระเยซูตรัสว่า “เราจะไม่มอบภาระอื่นให้แก่พวกเจ้า” (ข้อ 24) แต่พวกเขาควรยึดมั่นสิ่งซึ่งพวกเขามีอยู่ (ข้อ 25) นี่เป็นการกล่าวถึงชาตานเป็นครั้งที่สามแล้วในจดหมายทั้งเจ็ดฉบับ ในเมืองสเมอร์นามันโยนพวกคริสเตียนเข้าคุก (2:9,10); ในเมืองเปอร์กามัม “บัลลังก์” ของชาตาน: มันกำลังข่มเหงคริสตจักรนั้นและทำให้คริสตจักรนั้นเสื่อมทรามด้วยคำสอนเท็จต่าง ๆ (2:13,14) ตรงนี้ในเมืองธียาทิรา คำสอนต่าง ๆ ของเยเซเบลเป็นที่รู้จักในฐานะ “สิ่งล้าลึกต่าง ๆ ของชาตาน” (2:24) และใน 3:9 ชาตานถูกกล่าวถึงในฐานะเป็นศัตรูของคริสตจักรในเมืองฟีลาเดลเฟีย

และในข้อ 26 คือ พระสัญญาเรื่องฤทธิ์เดชและการครอบครองแก่คนเหล่านั้นที่สัตย์ชื่อ: “...อำนาจครอบครองเหนือบรรดาประชาชาติ” ซึ่งน่าจะหมายถึงยุคอาณาจักรนั้น

และพระองค์ตรัสแก่คนเหล่านี้ที่มีชัยชนะว่า “และเราจะมอบดาวประจำรุ่งให้แก่ผู้นั้น” (ข้อ 28) ดาวประจำรุ่งคือพระเยซู ตามที่เราเห็นจากวิวรณ์ 22:16 พระคริสต์กำลังยื่นเสนอพระองค์เองพร้อมกับความมั่งคั่งทั้งหมดของพระองค์แห่งความรักและอำนาจ แก่ประชากรของพระองค์ เมื่อถึงการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์ พระองค์จะทรงปรากฏเมื่อ “แสงอรุณขึ้น และดาวประจำรุ่งผุดขึ้นในใจของพวกท่าน” (2 ปต. 1:19) และเมื่อยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาเกิด เคาริยาห์ผู้ซาราก็กล่าวว่า:

“และเจ้าทารกเอ๋ย จะถูกเรียกว่าเป็นศาสดาพยากรณ์ของผู้สูงสุด เพราะว่าเจ้าจะนำหน้าองค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อจะจัดเตรียมทางทั้งหลายของพระองค์ไว้ เพื่อจะให้ความรู้เกี่ยวกับความรอดแก่ชนชาติของพระองค์ โดยการทรงยกบาปทั้งหลายของพวกเขา โดยพระเมตตาอ่อนโยนของพระเจ้าของพวกเรา ซึ่งโดยพระเมตตาอันนั้นแสงอรุณจากเบื้องสูงมาเยี่ยมเยียนพวกเราแล้ว เพื่อจะให้ความสว่างแก่คนทั้งหลายที่นั้งอยู่ในความมืด และในเงาแห่งความตาย เพื่อจะนำเท้าของพวกเราเข้าไปในทางแห่งสันติสุข”- ลูกา 1:76-79

โอ เมื่อพระเยซู ดาวประจำรุ่งที่สว่างไสวนั้น เสด็จมาเพื่อครอบครองบนแผ่นดินโลก พระองค์จะทรงเป็น “ดวงอาทิตย์แห่งความชอบธรรม” (มลค. 4:2) และในกรุงเยรูซาเล็มแห่งสวรรค์นั้นเราถูกบอกว่า “และนครนั้นไม่ต้องการดวงอาทิตย์และดวงจันทร์เพื่อส่องแสงในนครนั้น เพราะว่าสง่าราศีของพระเจ้าให้ความสว่างแก่คนนั้น และพระเมฆโปดกทรงเป็นความสว่างของนครนั้น” (วว. 21:23)

โอ พระเยซูเจ้าที่รัก ผู้ทรงเป็นความสว่างของโลก จะทรงเป็นความสว่างของสวรรค์เหมือนกับที่ตอนนี้ พระองค์ทรงเป็นความสว่างในใจของคริสเตียน ฉะนั้น ขอให้เราฟังสิ่งที่พระวิญญาณตรัสแก่คริสตจักรเหล่านี้เถิด ขอพระเจ้าประทานหูที่รับฟังแก่เรา!

บทที่ 3

ข้อ 1-6:

3:1 “และจงเขียนถึงทูตสวรรค์แห่งคริสตจักรในเมืองซาร์ดิสว่า ‘พระองค์ผู้ทรงมีพระวิญญาณทั้งเจ็ดของพระเจ้า และดวงดาวทั้งเจ็ดนั้น ตรัสสิ่งเหล่านี้ว่า เรารู้จักบรรดาการงานของเจ้าว่า เจ้าได้ชื่อว่า เจ้ามีชีวิตอยู่ และได้ตายเสียแล้ว

3:2 จงเฝ้าระวังให้ดี และทำให้สิ่งทั้งหลายซึ่งเหลืออยู่ที่พร้อมที่จะตายอยู่แล้วนั้นให้แข็งแรงขึ้น เพราะว่าเราไม่พบการงานทั้งหลายของเจ้าดีพร้อมต่อพระพักตร์พระเจ้า

3:3 เหตุฉะนั้น จงระลึกว่าเจ้าได้รับและได้ยินมาแล้วอย่างไร และจงยึดไว้ให้มั่นและกลับใจเสียใหม่ ฉะนั้นถ้าเจ้าไม่ยอมเฝ้าระวัง เราจะมาหาเจ้า

เหมือนอย่างขโมย และเจ้าจะไม่รู้ว่าเราจะมาหาเจ้าในโมงใด

3:4 แม้แต่ในเมืองซาร์ดิสเจ้าก็มีสองสามชื่อซึ่งไม่ได้กระทำให้เสื้อผ้าของตนเป็นมลทิน และเขาเหล่านั้นจะดำเนินกับเราในชุดขาว เพราะว่าพวกเขาเป็นคนที่สมควรแล้ว

3:5 ผู้ใดที่มีชัยชนะ ผู้นั้นเองจะสวมเสื้อสีขาว และเราจะไม่ลบชื่อของผู้นั้นออกจากหนังสือแห่งชีวิต แต่เราจะรับรองชื่อของผู้นั้นต่อพระพักตร์พระบิดาของเรา และต่อหน้าเหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์

3:6 ผู้ใดที่มีหู ก็ให้ผู้นั้นฟังสิ่งซึ่งพระวิญญาณตรัสแก่คริสตจักรทั้งหลายเถิด’

ถึงคริสตจักรที่เมืองซาร์ดิส

Seiss กล่าวว่า:

จากเมืองริยาทราไปทางทิศใต้ประมาณสามสิบลไมล์ คือเมืองซาร์ดิส อยู่ที่ตีนเขา Mount Tmolus บนฝั่งแม่น้ำอันซันชื่อในเรื่องทรายสีทองของม้าน Croesus ผู้มั่งมีเคยอาศัยและครอบครองอยู่ที่นี้ Thales, Cleobulus และ Solon ผู้ปรารถนาเรื่องเคยมีบ้านของพวกเขาอยู่ที่นี้ และบนที่ราบเหล่านั้นรอบเมืองนี้ เหล่าพลโยธาของเซอร์ซีสเคยมาตั้งอยู่ ขณะที่พวกเขากำลังเดินทางไปตามหาอุโมงค์ฝังศพแห่งหนึ่งที่มาราธอน มันเป็นเมืองที่อุดมสมบูรณ์และรุ่งโรจน์ตอนที่ไซรัสปิซิดมัน; และถึงแม้ว่าถูกแผ่นดินไหวทำลายในเวลาต่อมา เมืองนี้ก็เคยมีความโดดเด่นเป็นอย่างมากภายใต้พวกโรม ในรัชสมัยของทิเบเรียส บัดนี้มันมีแต่ซากปรักหักพังอันน่าเศร้า พร้อมกับโรงโม่แห่งหนึ่งและกระท่อมของคนเลี้ยงแกะไม่กี่หลัง...นครโบราณนี้เคยขึ้นชื่อในเรื่องวิหารของพระแม่ไซปรีสของม้าน ซึ่งการบูชาพระแม่นี้คล้ายคลึงกับการบูชาพระแม่ไดอาน่าแห่งเมืองเอเฟซัส

และ Dr. W.B. Riley เสริมข้อเท็จจริงเพิ่มอีกสองสามประการเกี่ยวกับเมืองซาร์ดิส:

ซาร์ดิสเคยเป็นเมืองหลวงของแคว้นลิเดีย...ถึงแม้ผ่านไปแล้วเกือบ 2500 ปีตั้งแต่ Croesus ได้นั่งบนพระที่นั่งของเขาในนครนี้ และคนมั่งมีหลายพันคนได้ผ่านมาและผ่านไป กระนั้นชื่อของกษัตริย์โบราณองค์นี้ก็มีความหมายเหมือนกับความมั่งคั่งที่ไม่อาจวัดขนาดได้

ดูเหมือนผู้เชี่ยวชาญได้กล่าวไว้ว่าเมื่อไซรัสในปี 548 ก่อน ค.ศ. ได้พิชิต Croesus และยึดเมืองหลวงของเขาไป เขาก็พบว่ามรดกทรัพย์สมบัติมากมายที่นั่นมูลค่ากว่าหกร้อยล้านเหรียญสหรัฐ-ทรัพย์สมบัติที่หาได้เทียบในสมัยนั้น ไม่แปลกเลยที่คริสตจักรหนึ่งที่ตั้งอยู่ในนครเช่นนั้นจะถูก

ทดลองโดยการรักโลกที่แพร่ไปรอบตัวมัน; และขณะที่ยึดมั่นในคำสอนของพวกอัครทูต พวกเขา
ก็ได้รับอภินิหารจากจิตวิญญาณของนครนั้น และทำให้พระวิญญาณของพระเจ้าเสด็จพระทัยและ
สูญเสียพระวิญญาณนั้นไป

พระวิญญาณทั้งเจ็ดของพระเจ้า, ดาวเจ็ดดวง

พระเยซูทรงเป็น “พระองค์ผู้ทรงมีพระวิญญาณทั้งเจ็ดของพระเจ้า และดวงดาวทั้งเจ็ดนั้น” (ข้อ 1)
ทำไมต้องเป็นพระวิญญาณทั้งเจ็ดของพระเจ้า? เอาละ คุณพรรณนาพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ไหม? ไม่ใช่รูป
ลักษณะภายนอก ไม่ใช่สีหน้า ไม่ใช่ขนาด พระองค์ทรงงดงามไหม? ไม่มีผู้ใดมองเห็นพระองค์ได้ ทรงสูงขนาด
ไหน? พระองค์ทรงมีน้ำหนักเท่าไร? พระองค์ทรงเป็นพระวิญญาณองค์หนึ่ง ไม่ใช่ร่างกายหนึ่งที่จับต้องได้ คำ
เรียกต่าง ๆ ที่พรรณนามนุษย์ก็ไม่ได้พอ แต่เลขเจ็ดเป็นตัวเลขที่สื่อถึงความสมบูรณ์แบบ พร้อมกับความเป็น
พระเจ้า

พระเจ้าทรงใส่เจ็ดวันในหนึ่งสัปดาห์ มีตะเกียงเจ็ดดวงบนคันประทีปทองคำนั้นในพลับพลาในภาค
พันธสัญญาเดิมซึ่งแสดงภาพของพระคริสต์ในฐานะ “ความสว่างของโลก” เจ็ดคุณสิบ, หรือเจ็ดสิบสัปดาห์แห่ง
ปีทั้งหลาย, ได้ถูกพยากรณ์ไว้ตั้งแต่คำบัญชานั้นให้สร้างกรุงเยรูซาเล็มขึ้นใหม่หลังจากการตกเป็นเชลยของ
ชนชาติอิสราเอลจนถึงการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์นั้น (ดนล. 9:27)

พระเจ้าทรงให้เลขเจ็ดมีความโดดเด่นในลักษณะเฉพาะตัวที่กล่าวถึงกระบวนการต่าง ๆ ของชีวิต มีสี่
สัปดาห์ในรอบเดือนของผู้หญิงตามปกติ ต้องใช้เวลาสามสัปดาห์ที่ไข่ไข่จะฟักเป็นตัว, สี่สัปดาห์สำหรับไข่ของ
ไก่ฟัก, และสองสัปดาห์สำหรับนกบางชนิด

คำเรียก “พระวิญญาณทั้งเจ็ดของพระเจ้า” ถูกใช้ในที่อื่นด้วย มันไม่ได้หมายความว่าพระวิญญาณ
บริสุทธิ์เป็นเจ็ดบุคคลที่แตกต่างกันแต่พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าและจึงทรงไร้ขีดจำกัด พระองค์สามารถอยู่ใน
และกับหลายล้านคนได้ในเวลาเดียวกันทั่วโลกและกระทำกิจกับแต่ละคนแบบแยกจากกัน ดังนั้นพระเจ้าผู้ทรง
เป็นบุคคลเดียวจึงเท่าเทียมกับบุคคลหลายคนแบบไม่จำกัด ดังนั้นจึงเป็นคำเรียก “พระวิญญาณทั้งเจ็ด” มัน
แสดงภาพความสมบูรณ์แบบ ความเป็นพระเจ้า และความไร้ที่สิ้นสุดของพระวิญญาณบริสุทธิ์

บรรดาพระราชกิจอันอนันต์ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ถูกกล่าวถึงในอิสยาห์ 11:2 ที่มีกล่าวถึงพระ
คริสต์ ผู้จะเสด็จมาครอบครองบนพระที่นั่งของดาวิดในฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ว่า “และพระวิญญาณ
ของพระเยโฮวาห์จะสถิตอยู่บนท่านนั้น คือวิญญาณแห่งสติปัญญาและความเข้าใจ วิญญาณแห่งการปรึกษา
และอำนาจ วิญญาณแห่งความรู้และความยำเกรงพระเยโฮวาห์” จงหมายเหตุว่า “พระวิญญาณของพระเย
โฮวาห์” ทรงเป็นวิญญาณแห่งสติปัญญา, วิญญาณแห่งความเข้าใจ, วิญญาณแห่งการปรึกษา, วิญญาณแห่ง
อำนาจหรือฤทธิ์เดช, วิญญาณแห่งความรู้, วิญญาณแห่งความยำเกรงพระเยโฮวาห์

พระคริสต์ทรงถือ “ดวงดาวทั้งเจ็ด” ไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์เช่นกัน (ข้อ 1) คริสตจักรทั้งเจ็ดแห่ง
นั้นได้รับข่าวสารต่าง ๆ ที่ใช้ได้กับคริสตจักรท้องถิ่นทุกแห่งและคริสเตียนทั้งหลายในคริสตจักรเหล่านั้นฉันใด
ดวงดาวทั้งเจ็ดนั้นก็ไม่ใช่เป็นตัวแทนของผู้ส่งสารทั้งเจ็ดของคริสตจักรทั้งเจ็ดแห่งนั้นเท่านั้น แต่ยังสื่อถึงผู้นำ
คริสเตียนทุกคนในทุกตำแหน่งด้วย คนเหล่านี้ทุกคนอยู่ในพระหัตถ์ของพระคริสต์

“ได้ชื่อว่า เจ้ามีชีวิตอยู่ และได้ตายเสียแล้ว” (ข้อ 1)

มีคริสตจักรหลายแห่งที่ถูกคิดว่ามีชีวิตอยู่ในฝ่ายวิญญาณ แต่พวกเขาตายเสียแล้วในฝ่ายวิญญาณ
ประการแรก คริสตจักรหนึ่งประกอบด้วยเหล่าสมาชิกและบรรดาสมาชิกคริสตจักรผู้อ้างตัวว่าเป็น
และถูกระบุชื่อว่าเป็นคริสเตียนหรือลูก ๆ ของพระเจ้าแต่ก็ไม่ใช่ พวกเขาย้ายเสียแล้ว พระเยซูตรัสว่า “ท่าน
ทั้งหลายจงเข้าไปทางประตูคับนั้น เพราะว่าประตูนั้นก็กว้างและทางนั้นก็กว้างขวางที่นำไปสู่ความพินาศ และ
มีคนเป็นอันมากซึ่งเข้าไปในทางนั้น เพราะว่าประตูนั้นก็คับและทางนั้นก็แคบซึ่งนำไปสู่ชีวิต และมีคนจำนวน
น้อยที่พบมัน” (มธ. 7:13,14)

ฉะนั้น จึงเป็นเรื่องน่าเศร้าที่เราต้องหมายความว่า “น้อยคน” ที่พบทางแคบนั้นที่ไปสู่สวรรค์โดยทาง
พระคริสต์, ประตูนั้นและ “ประตูคับ” นั้น แต่ “มีคนเป็นอันมาก” พระเยซูตรัส ที่เข้าไปในทางกว้างนั้นแห่ง
ความชอบธรรมแบบมนุษย์, ศาสนาเทียมเท็จทั้งหลายและความหวังจอมปลอมต่าง ๆ ที่นำไปสู่ความพินาศนิ
รันดร์ ขอให้เรากล่าวว่ามีพวกคนที่ไม่รอดที่กล่าวอ้างพระนามของพระคริสต์มากกว่ามีพวกคนที่รอด มีคนที่
กำลังไปนรกมากกว่ามีคนที่กำลังไปสวรรค์

อีกครั้งในมัทธิว 7:21 และ 22 พระเยซูเจ้าตรัสว่า:

“ไม่ใช่ทุกคนที่กล่าวแก่เราว่า ‘พระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า’ จะเข้าในอาณาจักรแห่งสวรรค์ เว้นแต่
ผู้ที่กระทำตามน้ำพระทัยพระบิดาของเราผู้ซึ่งทรงสถิตในสวรรค์ คนเป็นอันมากจะกล่าวแก่เราในวันนั้นว่า
‘พระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์ทั้งหลายได้พยากรณ์ในพระนามของพระองค์มิใช่หรือ และใน
พระนามของพระองค์ได้ขับผีออกหลายตนมิใช่หรือ และในพระนามของพระองค์ได้กระทำการงานมหัศจรรย์
เป็นอันมากมิใช่หรือ’”

นั่นคือ คนที่กระทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้า เช่น รับความรอดด้วยความเชื่อที่สำนึกผิดในพระคริสต์
ก็ได้รับความรอด และคนที่ไปตามทางแห่งความรอดของตัวเองโดยพึ่งการทำดีต่าง ๆ หรือโดยคริสตจักรหรือ
พิธีกรรมหรือบาทหลวง ก็ไม่ได้รับความรอด

หลายคนที่กระฉับกระเฉงในคริสตจักรทั้งหลายและจะกล่าวแก่พระคริสต์ว่าพวกเขาได้พยากรณ์ใน
พระนามของพระคริสต์และขับพวกผีออก กระนั้นคนเหล่านี้ก็ไม่เคยกลับใจเชื่อเลย พระเยซูจะตรัสว่า “เราไม่
เคยรู้จักพวกเจ้าเลย” พระองค์ไม่ได้กำลังตรัสว่าครั้งหนึ่งพวกเขาเคยได้รับความรอดและได้สูญเสียความรอดไป
แต่พวกเขาไม่เคยได้รับความรอดเลย พวกเขาอยู่ในทางกว้างนั้น พวกเขาไม่เคยมารู้จักพระคริสต์เป็นการส่วน
ตัวในฐานะพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด

เราเห็นเช่นกันว่าคนเหล่านั้นที่อยู่ในคริสตจักรทั้งหลายแต่ไม่เคยได้กลับใจเชื่อ “กระทำความชั่วช้า”
พระเยซูตรัส ศีลธรรมที่ปราศจากพระคริสต์ก็เป็นศีลธรรมจอมปลอมแบบผิวนอกที่มาจากใจชั่วที่ไม่ได้บังเกิด
ใหม่

นิโคเดมัส แม้เป็นผู้นำทางศาสนาคนหนึ่งและมีศีลธรรมตอนที่ยังไม่ได้รับความรอด ก็เป็นคนตายและ
ต้องบังเกิดใหม่ เหมือนกับที่ยูดาสที่ไม่ได้กลับใจเชื่อและตายฝ่ายวิญญาณ ถึงแม้เขาเป็นอัครทูตคนหนึ่งและ
เทศนาก็ตาม เราคาดเช่นนั้น และขับพวกผีออกและรักษาคนเจ็บป่วยเหมือนอย่างอัครทูตคนอื่น ๆ (มธ. 10:1)

ในคำอุปมานั้นในมัทธิว 13 เราพบว่าข้าวละมานเป็นข้าวละมานที่อยู่ท่ามกลางข้าวสาลี พวกคนที่ยัง
ไม่ได้รับความรอดที่อ้างตัวและดูเหมือนว่ารอดแล้วในสายตาคนภายนอก ในคำอุปมานั้นในมัทธิว 25 เราพบหญิง
พรหมจารีห้าคนในสิบคนที่ไม่มีน้ำมันแห่งความรอด นั่นคือ พวกเธอไม่ได้บังเกิดโดยพระวิญญาณ และถึงแม้
พวกเธอหวังว่าจะพบกับเจ้าบ่าวนั้น พวกเธอก็ถูกทิ้งให้อยู่ข้างนอก และทำงานเลี้ยงสมรสของกษัตริย์เพื่อโอรส
ของเขาในมัทธิว 22 พระเยซูทรงเล่าเกี่ยวกับชายคนหนึ่งที่ยากายจะเข้าไปในงานโดยที่ไม่มีเสื้อสำหรับงาน
สมรสที่ถูกกำหนดไว้และถูกโยนทิ้งไว้ภายนอก ดังนั้นจึงมีคำเตือนมากมายเกี่ยวกับพวกคนที่ไม่ได้กลับใจเชื่อ
ซึ่งเป็นคนเคร่งศาสนาแต่หลงหาย

เราจำได้ว่ามาร์ติน ลูเธอร์เป็นสงฆ์ที่เคร่งครัดและชอบอธิษฐานก่อนที่จะได้เข้าใจว่า “คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ”

จอห์น เวสลีย์ได้มายังอเมริกาเพื่อช่วยพวกชนเผ่าอินเดียนให้ได้รับความรอดและเทศนาต่อไป เมื่อเขา
พบว่าตัวเองไม่เคยได้วางใจพระคริสต์เป็นการส่วนตัวเลยเพื่อได้รับความรอด

น่าเศร้าที่เราต้องสรุปว่าคนมากมายเป็นคนเคร่งศาสนาแต่ภายนอกและอ้างตัวว่าเป็นคริสเตียน ถึงแม้
พวกเขาเป็นผู้หลงหาย มีกลุ่มศาสนาหลายกลุ่มที่อ้างนามคริสเตียนแต่ไม่ยึดมั่นในหลักสำคัญเหล่านั้นของความ
เชื่อคริสเตียน ที่ใดที่คนกลุ่มหนึ่ง ไม่ว่าจะในท้องถิ่นหรือประจำนิกาย สอนความรอดโดยพิธีกรรมต่าง ๆ ของ
บาทหลวง, โดยคริสตจักร, โดยความชอบธรรมจริง ๆ และไม่ยึดมั่นในข่าวประเสริฐแห่งความรอดโดยพระคุณ
ผ่านทางความเชื่อ เราก็ต้องสันนิษฐานว่าคนเหล่านั้นที่ถูกสอนเช่นนั้นและประกาศตัวเช่นนั้นปกติแล้วก็ไม่ได้
ได้รับความรอด พวกเขามีชื่อหนึ่งที่พวกเขามีชีวิตอยู่แต่พวกเขาตายไปแล้ว

และคริสตจักรท้องถิ่นทั้งหลายหรือกลุ่มต่าง ๆ ที่ไม่มีข่าวประเสริฐที่ช่วยให้รอดก็ตายเสียแล้ว พวกเขา
ไม่สามารถนำคริสเตียนทั้งหลายที่มีชีวิตและเกิดผลมาให้ได้หากพวกเขาไม่มีข่าวประเสริฐของคริสเตียน

คุณแม่ทั้งหลายที่ตายแล้วย่อมไม่ผลิตลูก ๆ ที่มีชีวิต

เมื่อไม่มีข่าวประเสริฐที่ถูกเทศนาอย่างชัดเจน และเมื่อรูปแบบและพิธีการทางศาสนาของ “การ
นมัสการ” มีชัยชนะ คนบาปทั้งหลายก็ไม่ถูกบอกว่าพวกเขาหลงหายและต้องได้รับความรอด เมื่อนั้นคริสตจักร
ทั้งหลายที่เป็นแบบนั้นก็ตายเสียแล้วหากพูดถึงการให้กำเนิดลูก ๆ ของพระเจ้า

การเคร่งครัดในความเชื่อแบบไร้ซึ่งฤทธิ์เดชก็อาจเรียกว่าตายเสียแล้วเช่นกัน คนเหล่านั้นที่ไม่รู้จัก
พระคริสต์ผู้ทรงช่วยให้รอดและข่าวประเสริฐที่ช่วยให้รอดก็ตายเสียแล้ว แต่มีนักเทศน์หลายคนที่ยึดพระ
คัมภีร์ ที่อ้างพระคริสต์ในฐานะพระผู้ช่วยให้รอด ที่เทศนาแก่ชุมชนทั้งหลาย ซึ่งส่วนใหญ่แล้วเป็นผู้เชื่อ แต่ก็
ไม่แสวงหาและไม่มีการทรงเจิมอันบริสุทธิ์ของพระวิญญาณของพระเจ้า พวกเขาไม่ทำให้เพื่อคนบาปและไม่นำ
เสนอข่าวประเสริฐแก่พวกเขา คนบาปทั้งหลายไม่ถูกสอนว่าตนเป็นผู้ที่หลงหายและต้องรับการช่วยให้รอด
และไม่มีคนบาปทั้งหลายที่กลับใจมาหาพระคริสต์ในคริสตจักรทั้งหลายที่เป็นแบบนั้นเลย ดุจดั่งมะเดื่อหนึ่งที่
พระเยซูเจ้าทรงแช่งสาป พวกเขามีชีวิตอยู่แต่พวกเขาก็ไร้ผลและพวกเขาก็ตายเสียแล้วเมื่อกล่าวถึงการออก
ผล และดุจดั่งมะเดื่อที่ถูกแช่งสาปและเหี่ยวแห้งไปและถูกห้ามไม่ให้ออกผลเป็นนิรันดร์เลยในอนาคต พวกเขาก็
ตายเสียแล้ว การเคร่งครัดความเชื่อแบบไร้ผลแต่ก่อนนั้นได้เปิดทางให้แก่ลัทธิต่าง ๆ และแนวคิดสมัยใหม่นิยม

และค่อย ๆ ตายจากไป กลายเป็นเหยื่อของความไม่เชื่อแบบเปิดเผย

ในคำอุปมาของพระคริสต์เกี่ยวกับเถาองุ่นนั้น พระเยซูตรัสว่า “กิ่งทุกกิ่งในเราที่ไม่ออกผล พระองค์ก็ทรงเอาไปเสีย” (ยอห์น 15:2) และพระองค์ตรัสอีกครั้งว่า “ถ้าผู้ใดมิได้เข้าสนิทอยู่ในเรา ผู้นั้นก็ต้องถูกทิ้งเสียเหมือนกิ่ง และเหี่ยวแห้งไป” (ข้อ 6) และจากนั้นพระองค์ตรัสถึงกิ่งองุ่นที่เป็นแบบนี้ว่า “ผู้คนที่รวบรวมกิ่งเหล่านั้นไว้ และทิ้งพวกมันไว้ในไฟ และพวกมันก็ถูกเผาเสีย” (ยอห์น 15:6)

ความไร้ชีวิตติดตามความไร้ผล

“ทำให้สิ่งทั้งหลายซึ่งเหลืออยู่ที่จะตายอยู่แล้วนั้นให้แข็งแรงขึ้น” (ข้อ 2)

Charles Spurgeon ให้ความเห็นนี้เกี่ยวกับข้อ 2:

คุณเคยอ่านหนังสือเรื่อง *The Ancient Mariner* ไหม? ผมกล้ากล่าวว่าคุณคงคิดว่ามันเป็นหนึ่งในจินตนาการที่แปลกประหลาดมากที่สุดเท่าที่เคยถูกจับมารวมกันเลย โดยเฉพาะส่วนนั้นที่นักเดินเรือชาวผู้นั้นกล่าวถึงศพเหล่านั้นของพวกคนตายที่ถูกขึ้นมาขับเรือ; พวกคนตายที่ดิ่งเชือก; พวกคนตายที่ถือไม้พาย; พวกคนตายที่บังคับเรือ; พวกคนตายที่กางใบเรือ! ผมเคยคิดว่านั้นเป็นแนวคิดที่ประหลาด แต่ผมก็มีชีวิตอยู่จนได้เห็นภาพนั้น ผมได้เข้าไปในคริสตจักรหลายแห่งที่มีคนตายคนหนึ่งเทศนาบนธรรมาสน์, คนตายคนหนึ่งที่ย่านประกาศต่าง ๆ, คนตายคนหนึ่งที่ยี่สิบเพลง, คนตายคนหนึ่งที่ยี่สิบถวายเป็นเกียรติ, และม้านั่งที่เต็มไปด้วยพวกคนตาย

ในท่ามกลางคนเหล่านั้นที่ตายไปแล้วฝ่ายวิญญาณที่เมืองชาร์ดิสมีคริสเตียนบางคนที่ยังมีชีวิตอยู่ ข้อ 4 กล่าวว่า “แม้แต่ในเมืองชาร์ดิสเจ้าก็มีสองสามชื่อซึ่งไม่ได้กระทำให้เสื้อผ้าของตนเป็นมลทิน” สำหรับคนเหล่านี้มีความหวังหากพวกเขา “ยึดไว้ให้มั่นและกลับใจเสียใหม่” (ข้อ 3) “ยึดมั่น”-ในสิ่งใดเล่า? สิ่งที่พวกเขา “ได้รับและได้ยินมาแล้ว” (ข้อ 3) พวกเขาจะต้องยึดมั่นในความเชื่อนั้นแห่งข่าวประเสริฐ (ฟป. 1:27) และข่าวประเสริฐนั่นเอง นั่นคือ ความเชื่อแบบคริสเตียนตามประวัติศาสตร์นั้น และพระพรทั้งสิ้นที่มาพร้อมกับข่าวประเสริฐพวกเขาต้องยึดไว้ให้มั่น

“จงกลับใจเสียใหม่” พระเยซูตรัส กลับใจจากอะไรเล่า? จากการร่วมสามัคคีธรรมกับพวกคนไม่เชื่อ, จากการสนับสนุนแผนงานต่าง ๆ ของพวกครูสอนเท็จ สำหรับคริสเตียนทั้งหลายวันนี้ มันคงหมายถึงการออกมาจากการร่วมเทียมแอกใด ๆ กับพวกคนไม่เชื่อ (2 คร. 6:14-18) มันควรหมายถึงการไม่ต้อนรับเข้ามาในบ้านเรือนของเรา (หรือคริสตจักรหรือวิทยาลัยของเรา) ผู้ใดก็ตามที่ไม่ยึดมั่นในหลักคำสอนตามพระคัมภีร์เกี่ยวกับพระคริสต์ ไม่แม้แต่การขอให้ “พระเจ้าอวยพร” พวกเขา 2 ยอห์น 9 ถึง 11 กล่าวว่า:

“ผู้ใดก็ตามที่ละเมิดและไม่ดำรงอยู่ในหลักคำสอนของพระคริสต์ ก็ไม่มีพระเจ้า ผู้ใดที่ดำรงอยู่ในหลักคำสอนของพระคริสต์ ผู้นั้นก็มีทั้งพระบิดาและพระบุตร ถ้ามีผู้ใดมาหาพวกท่านและไม่นำหลักคำสอนนี้มาด้วยอย่ารับเขาไว้ให้เข้ามาในบ้านของพวกท่าน และอย่าขอพระเจ้าอวยพรให้เขาเลย เพราะว่าผู้ที่ขอพระเจ้าอวยพรให้เขา ก็เป็นผู้เข้าส่วนในบรรดาการกระทำชั่วร้ายของเขานั้น”

ดังนั้นการกลับใจเสียใหม่คงจะหมายถึงการออกมาจากการเน้นรูปแบบพิธีการอันว่างเปล่าและการกลับไปสู่ข่าวประเสริฐที่ช่วยให้รอดและการพยายามเข้าถึง “มนุษย์ทุกคน” ด้วยข่าวประเสริฐ ตามที่คริสเตียน

ทั้งหลายได้รับคำทรงบัญชา

ความพินาศย่อยยับ, การลงโทษ, การถูกทำลายจะมาถึงคริสตจักรทั้งหลายที่ไร้ผลและตายเสียแล้วและมาสู่สองสามคนนั้นที่ยังมีชีวิตอยู่ที่ยังอยู่กับพวกคนตายและไม่กลับใจใหม่

แต่ถึงแม้ความยากลำบาก, การลงโทษ, และการเปิดโปงต่อสาธารณชนจะมาถึงคนเหล่านั้นที่ไม่กลับใจ คริสเตียนทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้ว ที่มีความเชื่อที่ช่วยให้รอดที่มีชัยต่อโลก ก็จะได้สวมเสื้อสีขาวและชื่อของพวกเขาจะไม่ถูกลบออกจากหนังสือแห่งชีวิต และพระเจ้าช่วยให้รอดจะตรัสยอมรับพวกเขาว่าเป็นคนของพระองค์ต่อพระพักตร์พระบิดาและเหล่าทูตสวรรค์!

โอ จงสัตย์ชื่อเถิด ท่านทั้งหลายผู้เป็นคริสเตียนที่เหลืออยู่ที่ต้องกลับใจใหม่และกลับสู่สภาพเดิม!

ท่านผู้อ่านเอ๋ย ฟูฝ่ายวิญญาณของคุณถูกปรับปรุงให้รับฟังข่าวสารของพระเจ้าทรงนี้หรือไม่?

ข้อ 7-13:

3:7 และจงเขียนถึงทูตสวรรค์แห่งคริสตจักรในเมืองฟีลาเดลเฟียว่า ‘พระองค์ผู้ที่บริสุทธิ์ ผู้ที่สัตย์จริง ผู้ที่ทรงถือลูกกัญญาของดาวิด ผู้ที่ทรงเปิดแล้ว และไม่มีผู้ใดปิดได้ และปิดแล้ว และไม่มีผู้ใดเปิดได้ ตรัสสิ่งเหล่านี้ว่า

3:8 เรา รู้จักบรรดาการงานของเจ้า คุณเกิด เราได้ตั้งประตูซึ่งเปิดไว้ตรงหน้าเจ้าแล้ว และไม่มีมนุษย์คนใดปิดประตูนี้ได้ เพราะว่าเจ้ามีกำลังเพียงเล็กน้อย และได้รับรักษาคำของเรา และไม่ได้ปฏิเสธนามของเรา

3:9 คุณเกิด เราจะทำให้พวกเขาที่เป็นของธรรมศาลาของซาตาน ซึ่งบอกว่าพวกเขาเป็นพวกยิว และไม่ได้เป็น แต่พดมุสาจริง ๆ นั้น คุณเกิด เราจะทำให้พวกเขามาและนมัสการแท่นเท้าของเจ้า และให้ทราบว่าคุณได้รับรักเจ้า

3:10 เพราะว่าเจ้าได้รักษาคำแห่งความอดทนของเรา เราก็จะรักษาเจ้าให้พ้นจากโหม่งยามแห่งการทดลองนั้นด้วย ซึ่งจะบังเกิดขึ้นแก่คนทั่วทั้งโลก เพื่อจะลองดูคนทั้งหลายที่อาศัยอยู่บนแผ่นดินโลก

3:11 คุณเกิด เราจะมาโดยเร็ว จงยึดมั่นสิ่งซึ่งเจ้ามี เพื่อไม่ให้ผู้ใดชิงเอามงกุฏของเจ้าไปได้

3:12 ผู้ใดที่มีชัยชนะ เราจะกระทำให้ผู้นั้นเป็นเสาในพระวิหารของพระเจ้าของเรา และผู้นั้นจะไม่ออกไปภายนอกอีกเลย และเราจะจารึกพระนามของพระเจ้าของเราไว้บนผู้นั้น และชื่อแห่งเมืองของพระเจ้าของเรา ซึ่งก็คือกรุงเยรูซาเล็มใหม่ ซึ่งลงมาจากสวรรค์จากพระเจ้าของเรา และเราจะจารึกนามใหม่ของเราไว้บนผู้นั้น

3:13 ผู้ใดที่มีหู ก็ให้ผู้นั้นฟังสิ่งซึ่งพระวิญญาณตรัสแก่คริสตจักรทั้งหลายเถิด’

ถึงคริสตจักรที่เมืองฟีลาเดลเฟีย

อีกครั้งให้เราดูว่า Seiss พรรณนาไว้อย่างไรเกี่ยวกับคริสตจักรที่เมืองฟีลาเดลเฟีย: “ห่างออกไปทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ไม่กี่สไมล์ คือเมืองฟีลาเดลเฟีย ตลาดค้าเหล้าองุ่นขนาดใหญ่ของแคว้นเพนซิลเวเนีย โดยแผ่นดินไหวที่เกิดขึ้นบ่อยครั้ง และมีประชากรที่ครั้งหนึ่งมีจำนวนมากและมีอำนาจมาก แต่ไม่เคยมีความโดดเด่นมากเลย เมืองนี้ได้ชื่อของมันมาจากกษัตริย์องค์หนึ่งที่ก่อตั้งมัน...คนเหล่านั้นที่รวมกันเป็นคริสตจักรนั้นที่ยอห์นได้รับคำบัญชาให้เขียนไปถึง ถูกเชื่อว่าเป็นผู้คนที่ยากจน อาศัยอยู่ตามแถบชนบท และถูกเรียก

เก็บภาษีแพง ๆ เพื่อจุดประสงค์ต่าง ๆ ในด้านสาธารณะ”

และ Halley's Bible Handbook กล่าวว่า “แผ่นดินไวยครั้งใหญ่นั้นในปี ค.ศ. 17 ได้ทำลายเมืองนั้นจนพินาศย่อยยับ ‘ชื่อใหม่’ นั้นแน่นอนว่าหมายถึงชื่อเสนอที่จะตั้งชื่อเมืองนั้นใหม่ว่า นีโอซีซารียา เพื่อแสดงความสำนึกบุญคุณต่อความช่วยเหลือในการบรรเทาภัยแผ่นดินไวยนั้นด้วยใจกว้างขวางของทิเบเรียส”

ชื่อ “ฟีลาเดลเฟีย” หมายถึง “นครแห่งความรักอันดีพี่น้อง” เมืองอื่น ๆ ในสมัยพระคัมภีร์ก็ใช้ชื่อนี้ แต่ตรงนี้เมืองฟีลาเดลเฟียอยู่ในแคว้นเอเชียที่มีขนาดเล็กซึ่งตอนนี้เป็นส่วนหนึ่งของประเทศตุรกีแห่งทวีปเอเชีย

จดหมายนี้มาจาก “พระองค์ผู้บริสุทธิ์ ผู้ที่สัตย์จริง” (ข้อ 7)

คำคำนี้เป็นคำคำของพระเจ้า นี่ไม่ใช่ถ้อยคำที่เป็นคำคำจากยอห์นแต่จากพระเยซูคริสต์เจ้าเอง ถ้อยคำเหล่านี้เหมาะสมกับพระองค์และไม่ใช่แค่มนุษย์ธรรมดาที่ตายได้ แม้กระทั่งมนุษย์ทั้งหลายที่พูดแทนพระเจาก็ตาม อีสยาห์เขียนในฐานะศาสดาพยากรณ์คนหนึ่งของพระเจ้า ซึ่งพระเจ้าทรงใส่ถ้อยคำของพระองค์ไว้ในปากของเขา (อสย. 51:16) เปาโลเขียนในฐานะอัครทูตคนหนึ่งของพระคริสต์ ยอห์นเขียนจดหมายฝากฉบับแรก, ฉบับที่สองและที่สามของตนว่ามาจาก “ผู้ปกครองเรียนมายังท่านสุภาพสตรีที่ทรงเลือกสรรไว้” และ “ผู้ปกครอง เรียนมายังกายอัสที่รัก” ยากอบและยูดาต่างก็เขียนในฐานะ “ผู้รับใช้ของพระเยซูคริสต์” แต่หนังสือวิวรณ์คือ “วิวรณ์ของพระเยซูคริสต์ซึ่งพระเจ้าได้ประทานแก่พระองค์” จดหมายเหล่านี้เป็นจดหมายโดยตรงจากพระเยซูคริสต์ถึงคริสตจักรทั้งเจ็ดซึ่งถูกบันทึกโดยยอห์น ดังนั้นคำคำนี้จึงมาจากพระคริสต์โดยตรง

แต่ว่าตลอดหนังสือวิวรณ์ทั้งเล่ม พระคริสต์ทรงถูกยกชู ไม่ใช่ในฐานะพระผู้ช่วยให้รอดที่อ่อนสุภาพและถ่อมใจที่ตายเพื่อคนบาป แต่ในฐานะพระคริสต์แห่งการเสด็จมาครั้งที่สองเพื่อจะครอบครอง พระองค์ยังทรงเป็นมนุษย์พระเจ้าเหมือนเดิม แต่บัดนี้ความเป็นพระเจ้าของพระองค์ถูกขบเน้นเหมือนอย่างที่เป็นมนุษย์ของพระองค์ถูกขบเน้นในพระกิตติคุณทั้งสิ้น

ข้อ 7 เตือนใจเราว่า “พระองค์...บริสุทธิ์” นั่นคือ พระองค์ทรงถูกแยกออก ทรงถูกแยกตั้งไว้ต่างหากในแบบที่ใครอื่นไม่ถูกแยกไว้ พระองค์ทรงเป็น “พระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระเจ้า” นั่นคือ บุคคลผู้เดียวที่ถูกให้บังเกิดฝ่ายร่างกายโดยพระเจ้า

บนภูเขาแห่งการจำแลงพระกายนั้น เสียงหนึ่งจากสวรรค์ตรัสว่า พวกเขาจะต้องไม่นมัสการหรือยกชูโมเสสและเอลียาห์ แต่ “ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา ผู้ซึ่งเราโปรดปรานมาก เจ้าทั้งหลายจงฟังท่านเถิด” (มธ. 17:5) ดังนั้นโมเสสและเอลียาห์จึงหายไปและ “พวกเขาก็ไม่เห็นผู้ใด ยกเว้นพระเยซูองค์เดียว” โอ พระองค์ทรงมี “พระนามหนึ่งแก่พระองค์ซึ่งอยู่เหนือทุกนาม เพื่อเมื่อออกพระนามของพระเยซู ‘หัวเขาทุกหัวเข่าจะต้องคุกกราบลง’ ของบรรดาสิ่งในสวรรค์ และบรรดาสิ่งในแผ่นดินโลก และบรรดาสิ่งใต้พื้นแผ่นดินโลก” (ฟป. 2:9,10)

พระองค์ทรง “สัตย์จริง” อย่างที่ไม่มีมนุษย์คนใดเคยสัตย์จริง พระองค์ทรงเป็น “ทางนั้น ความจริงนั้น และชีวิตนั้น” (ยอห์น 14:6)

เมื่อพระองค์เสด็จกลับมายังแผ่นดินโลกพร้อมกับเหล่าพลโยธาแห่งสวรรค์ เราก็ถูกบอกว่าพระองค์

ทรงมีพระนามว่า “...สัตย์ซื่อและสัตย์จริง” (19:11)

พระคริสต์ “ทรงถือถูกกฏแฉของดาวิด” (ข้อ 7)

นี่คือพระเยซูเจ้าผู้ซึ่งมีพระสัญญาไว้เกี่ยวกับพระองค์ในลูกา 1:32 ว่า “บุตรนั้นจะเป็นใหญ่ และจะทรงถูกเรียกว่าเป็นพระบุตรขององค์ผู้สูงสุด และองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจะประทานพระที่นั่งของดาวิดบรรพบุรุษของท่านให้แก่ท่าน” พระองค์ทรงเป็นหน่อที่แตกออกมาจากราชวงศ์ที่ถูกโค่นลงแล้วนั้นของกษัตริย์ดาวิด พระองค์ทรงเป็น “พระอังกูร” แห่งอิสยาห์ 11:1 พวกสาวกเคยทูลถามพระองค์ครั้งหนึ่งว่า “ณ เวลานี้พระองค์จะทรงตั้งราชอาณาจักรขึ้นใหม่ให้แก่อิสราเอลหรือไม่” (กิจการ 1:6) พระองค์ทรงบอกพวกเขาในตอนนั้นว่ามันไม่ใช่เรื่องของพวกเขาที่จะทราบเวลาที่ถูกกำหนดไว้สำหรับการสำเร็จจริงของคำพยากรณ์ และมันไม่ใช่เรื่องของพวกเราที่จะทำเช่นนั้นด้วย แต่เมื่อเราคิดถึงการเสด็จมาของพระคริสต์ เราก็ต้องจำไว้ว่าหลังจากการรับขึ้นและบัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ในสวรรค์และสัปดาห์ที่เจ็ดสิบของดานีเอล ซึ่งรวมถึงความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งนั้นบนแผ่นดินโลก องค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จกลับมาเพื่อครอบครองบนพระที่นั่งของดาวิด “พระองค์ทรงถือถูกกฏแฉของดาวิด”

“ผู้ที่ทรงเปิดแล้ว และไม่มีผู้ใดปิดได้ และปิดแล้ว และไม่มีผู้ใดเปิดได้” (ข้อ 7)

เราควรมีการเทิดทูนอันบริสุทธิ์ในที่นี่ เนบูคัดเนสซาร์ผู้ยิ่งใหญ่แห่งจักรวรรดิโลกแรกนั้นในโลกต้องเรียนรู้เรื่องนี้:

“ขณะที่พระวาทะนั้นยังอยู่ในพระโอษฐ์ของกษัตริย์ ก็มีเสียงหนึ่งตกลงมาจากฟ้าสวรรค์ โดยตรัสว่า “โอ กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ วาจาที่ถูกกล่าวแก่เจ้าแล้วว่า ราชอาณาจักรได้พลาไปเสียจากเจ้าแล้ว และพวกเขาจะขับไล่เจ้าไปเสียจากมนุษย์ และที่อาศัยของเจ้าจะอยู่กับพวกสัตว์ป่าแห่งท้องทุ่ง และพวกเขาจะทำให้เจ้ากินหญ้าอย่างกับวัว และเจ็ดวาระจะผ่านไปเหนือเจ้า จนกว่าเจ้าจะรู้ว่า ผู้สูงสุดนั้นทรงปกครองในราชอาณาจักรของมนุษย์ และประทานราชอาณาจักรนั้นแก่ผู้ใดก็ตามที่พระองค์ทรงปรารถนา” - ดนล. 4:31,32

โอ คนทั้งหลายของพระเจ้าเอ๋ย ทั้งเหล่าคนชั่วและรัฐบาลทั้งหลายและสภาพการณ์แวดล้อมต่าง ๆ ไม่สามารถปิดประตูทั้งหลายที่พระคริสต์ทรงเปิดไว้เพื่อเราได้ และไม่สามารถเปิดประตูทั้งหลายที่พระคริสต์ทรงปิดได้ โรมไม่อาจหยุดยั้งงานรับใช้ของมาร์ติน ลูเธอร์ได้ คริสตจักรแห่งอังกฤษไม่สามารถยับยั้งงานรับใช้ของจอห์น เวสลีย์ได้ และคริสเตียนที่เชื่ออีกเป็นจำนวนมากก็พบว่ามันเป็นเช่นนั้น

เราจำได้ว่าเมื่อคณะกรรมการหนึ่งของอาจารย์ประจำโรงเรียนพระคริสตธรรมสองท่านและศิษยาภิบาลคนหนึ่ง ซึ่งเป็นตัวแทนของตำแหน่งผู้นำประจำนิกาย ได้ข่มขู่ผู้เขียนคนหนึ่งที่หากผมยังเปิดโปงความไม่เชื่อของแนวคิดสมัยใหม่นิยมต่อไปในมหาวิทยาลัยประจำนิกายแห่งหนึ่ง ประตูปิดทุกบานในท่ามกลางคริสตจักรเหล่านั้นจะถูกปิดต่อพันธกิจของผมและพันธกิจของผมในฐานะผู้ประกาศข่าวประเสริฐก็จะจบลง มันไม่ได้เกิดขึ้นตามนั้นเลย

อีกคราวหนึ่งชายคนหนึ่งที่เคยหึงและชอบบงการได้ข่มขู่ว่า “ไม่มีผู้ใดจะได้เข้าใกล้แถบตะวันออกเฉียงเหนือและนอกรัฐเท็กซัสได้” โดยที่เขาไม่อนุมัติและคริสตจักรขนาดใหญ่ของเขาไม่อนุมัติ เขาคิดผิด ผมตอบเขาไปด้วยใจกรุณาว่า “การเลื่อนยศมิได้มาจากทิศตะวันออก หรือจากทิศตะวันตก หรือจากทิศใต้ แต่

พระเจ้าทรงเป็นผู้พิพากษา...” (สดด. 75:6,7) เขาไม่สามารถปิดประตูเหล่านั้นที่พระคริสต์ทรงเปิดไว้ได้ และแม้เขาจะต่อต้านอย่างแข็งขัน พระเจ้าก็ทรงนำเราออกไปสู่การฟื้นฟูครั้งใหญ่ทั่วโลกในหลายเมืองใหญ่

ดังนั้นข้อ 8 ตรึงใจสัญญาแก่คริสเตียนเหล่านั้นที่เมืองฟีลาเดลเฟียว่าพวกเขามีประตูบานหนึ่งที่เปิดอยู่ซึ่งไม่มีผู้ใดปิดได้ เปาโลซึ่งติดคุกอยู่ที่เมืองซีซารียา ได้เทศนาแก่กษัตริย์อากริปาและเฟสทัส ขณะติดคุกอยู่ที่กรุงโรม เขาได้ชนะโอเนสิมัสและได้ทำให้เหล่าทนายของศาลปรียาทะเลกลับใจรับเชื่อและเขียนจดหมายฝากจากคุกหลายฉบับ เมื่อใดก็ตามที่คน ๆ หนึ่งอยู่ในน้ำพระทัยของพระเจ้า พระเจ้าก็จะทรงตั้งประตูบานหนึ่งที่เปิดอยู่ไว้ตรงหน้าเขา

พวกเขา “กำลังเพียงเล็กน้อย” แต่นั่นก็พอแล้วเมื่อองค์ผู้ทรงพลานุภาพทั้งสิ้นทรงอยู่กับพวกเขา! อิสยาห์ 40:29-31 กล่าวว่า:

“พระองค์ประทานกำลังแก่คนอ่อนเปลี้ย และแก่คนเหล่านั้นที่ไม่มีกำลัง พระองค์ทรงเพิ่มแรงขึ้น แม้แต่เยาวชนทั้งหลายจะอ่อนเปลี้ยและเหน็ดเหนื่อย และคนหนุ่ม ๆ จะล้าลงทีเดียว แต่เขาทั้งหลายที่รอคอย พระเยโฮวาห์จะเสริมเรี่ยวแรงของพวกเขาใหม่ พวกเขาจะบินขึ้นด้วยปีกเหมือนนกอินทรีทั้งหลาย พวกเขาจะวิ่งและไม่เหน็ดเหนื่อย และพวกเขาจะเดินและไม่อ่อนเปลี้ย”

และเปาโลได้รับการตลใจให้เขียนว่า “ข้าพเจ้ากระทำการสิ่งใดโดยทางพระคริสต์ผู้ทรงเสริมกำลังข้าพเจ้า”

อ่อนแอแต่รักษาพระวจนะของพระเจ้า ไม่ปฏิเสธพระคริสต์

ช่วงเป็นการคารวะต่อคริสเตียนเหล่านี้ที่ถูกหลงใจและได้รับความยากลำบาก! คุณจำได้ว่าจดหมายเหล่านี้ที่ส่งถึงคริสตจักรทั้งเจ็ดแห่งล้วนถูกเขียนขณะยอห์นถูกเนรเทศไปอยู่บนเกาะปีทมอสเพราะคำพยานเรื่องพระคริสต์และเมื่อจักรวรรดิโรมได้เริ่มต้นการข่มเหงอันรุนแรงต่อใครก็ตามที่ไม่ยอมบูชาองค์จักรพรรดิหรือถวายเครื่องบูชาแก่พวกพระต่างดาว ดังนั้นเหล่าคริสเตียนที่สัตย์ซื่อหยิบมือหนึ่งที่เหลืออยู่นี้ในเมืองฟีลาเดลเฟียจึงต้องการคำหนุนใจ และช่วงเป็นการคารวะต่อคริสเตียนเหล่านี้ที่ถูกหลงใจและได้รับความทุกข์ลำบากจริง ๆ ที่พวกเขา “ได้รักษาคำของเรา และไม่ได้ปฏิเสธนามของเรา” (ข้อ 8)

พวกเขาต้องรับมือกับ “ธรรมศาลาของซาตาน” (ข้อ 9) เราคาดว่ามันคือพวกยิวที่คลั่งศาสนา นั่นคือพวกยิวฝ่ายร่างกาย ไม่ใช่ฝ่ายวิญญาณ ผู้ซึ่งเกลียดชังพระคริสต์และข่าวประเสริฐเหมือนอย่างที่เขาเกลียดชังนั้นได้กระทำที่กรุงเยรูซาเล็ม และพวกยิวที่เปาโลเข้าหาในทุกเมืองในการเดินทางแบบมิชชันนารีของเขา แต่พระคริสต์ตรัสแก่คริสเตียนเหล่านี้ว่า “เจ้าได้รักษาคำของเรา และไม่ได้ปฏิเสธนามของเรา”

นี่คือประเด็นใหญ่ที่ทำให้แตกแยก คนเหล่านั้นที่เสาะหา “ข้อผิดพลาด” ในพระคัมภีร์ ที่คิดว่ามันอาจบรรจุพระวจนะของพระเจ้า ในบางนัยยะ แต่มันไม่ใช่พระวจนะของพระเจ้าที่ได้รับการตลใจด้านถ้อยคำ และไร้ข้อผิดพลาดจริง ๆ ก็ยังกล่าวสิ่งดี ๆ เกี่ยวกับพระเยซูเจ้าและเสแสร้งว่าติดตามพระองค์

ผมเข้าใจว่า World Council of Churches (สภาคริสตจักรโลก) อ้างว่าตนมีพื้นฐานอยู่บน “พระเยซูคริสต์ในฐานะพระผู้ช่วยให้รอดและองค์พระผู้เป็นเจ้า” แต่เหล่าผู้นำคนสำคัญของมันก็ไม่ยอมรับการตลใจที่ไร้ข้อผิดพลาดของพระคัมภีร์อย่างเปิดเผย รวมถึงหลายส่วนของความเชื่อแบบคริสเตียนตามประวัติศาสตร์ด้วย

แต่คนเหล่านั้นที่เมืองฟีลาเดลเฟียได้รักษาพระวจนะของพระคริสต์และไม่ได้ปฏิเสธพระนามของพระคริสต์

คุณเห็นแล้วว่าพระคริสต์และพระคัมภีร์ยังยืนหรือพังทลายไปพร้อมกัน พระเยซูตรัสไว้ในมาระโก 8:38 ว่า “เหตุฉะนั้น ผู้ใดก็ตามที่จะมีความละอายเพราะเรา และเพราะบรรดาถ้อยคำของเราในชั่วอายุที่เล่นชู้ และทำบาปนี้ บุตรมนุษย์ก็จะมี ความละอายเพราะผู้นั้นด้วย เมื่อพระองค์จะเสด็จมาในสง่าราศีของพระบิดาของพระองค์ พร้อมกับเหล่าทูตสวรรค์ที่บริสุทธิ”

คนที่ไม่เชื่อพระคัมภีร์ ซึ่งเป็นพระวจนะของพระคริสต์ ก็ไม่เชื่อตรงต่อพระคริสต์

พระเยซูตรัสว่า “อย่าคิดว่าเรามาเพื่อจะทำลายพระราชบัญญัติหรือพวงศาศาพยากรณ์เสีย เราไม่ได้มาเพื่อจะทำลาย แต่เพื่อจะทำให้สำเร็จจริง เพราะเรากล่าวความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า จนกว่าฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกจะล่วงไป แม้แต่อักษรหนึ่งหรือจุด ๆ หนึ่งก็绝不会สูญไปจากพระราชบัญญัติ จนกว่าสิ่งสารพัดจะถูกทำให้สำเร็จจริง” (มธ. 5:17,18)

และพระองค์ตรัสอีกในมัทธิว 4:4 ว่า “มีเขียนไว้แล้วว่า ‘มนุษย์จะมีชีวิตอยู่โดยอาหารอย่างเดียวไม่ได้ แต่โดยพระวจนะทุกคำซึ่งออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า’”

และหลังจากการคืนพระชนม์ของพระองค์ พระองค์ก็ตรัสแก่พวกคนที่สงสัยว่า “โอ พวกคนเขลา และมีใจเฉื่อยในการเชื่อบรรดา คำซึ่งพวงศาศาพยากรณ์ได้กล่าวไว้...” (ลูกา 24:25)

ต้องเป็นพระคริสต์และพระวจนะของพระองค์ นั่นคือพระคัมภีร์ หรือไม่มีพระคริสต์ผู้ทรงเป็นพระเจ้าและไม่มีพระคัมภีร์ซึ่งเป็นพระวจนะของพระเจ้าเลย! ทั้งสองยังยืนหรือพังทลายไปพร้อมกัน

“ซึ่งบอกว่าพวกเขาเป็นพวกยิว และไม่ได้เป็น” (ข้อ 9)

ธรรมศาลาของยิวจะเป็น “ธรรมศาลาของซาตาน” ได้ไหม? ได้สิครับ ถ้ามันต่อต้านพระคริสต์และปฏิเสธพระองค์ ถึงแม้พวกเขาอาจเป็นชาติพันธุ์ของอิสราเอลในฝ่ายร่างกาย พวกเขาก็ไม่ได้เป็นยิวอย่างแท้จริง ในความหมายตามพระคัมภีร์ โรม 2:28,29 บอกเรา:

“เพราะว่าผู้นั้นมิได้เป็นยิวแท้ ซึ่งเป็นยิวแต่ภายนอก และการเข้าสู่หน้ตแต่ก็มิใช่การเข้าสู่หน้ตซึ่งอยู่ภายนอกในเนื้อหนัง แต่ผู้นั้นเป็นยิวแท้ ซึ่งเป็นยิวภายใน และการเข้าสู่หน้ตแท้นั้นก็เป็นการเข้าสู่หน้ตของใจ ในจิตวิญญาณ และมีไฟในตัวอักษร ผู้ซึ่งคำยกย่องของเขาไม่ได้มาจากมนุษย์ แต่จากพระเจ้า”

พระสัญญาเหล่านั้นของพระคริสต์และพระพรของพระองค์ถูกสัญญาไว้แก่ “อับราฮัมและเชื้อสายของเขา” แต่เหล่าเชื้อสายในอนาคตของอับราฮัมได้รับคำทรงสัญญาว่าจะเป็นเหมือนเม็ดทรายแห่งชายฝั่งทะเล และดังนั้นชนชาติอิสราเอลจึงเป็นชนหมู่มากใหญ่ แต่เชื้อสายเหล่านั้นยังถูกเปรียบว่าเป็นเหมือนดวงดาวแห่งฟ้าสวรรค์ด้วย ซึ่งเราคิดว่าหมายถึงเชื้อสายฝ่ายสวรรค์ซึ่งมีความเชื่อนั้นของอับราฮัม ดังนั้นกาลาเทีย 3:29 จึงกล่าวว่า “และถ้าท่านทั้งหลายเป็นของพระคริสต์แล้ว ท่านทั้งหลายก็เป็นเชื้อสายของอับราฮัม และเป็นทายาทตามพระสัญญานั้น”

พวกยิวที่ยังไม่ได้รับความรอดได้อ้างตัวว่าเป็นเชื้อสายของอับราฮัม แต่พระเยซูไม่ทรงยอมรับคำกล่าวอ้างนั้นตามที่ยอห์น 6:39 บอกเราว่า: “และนี่แหละเป็นพระประสงค์ของพระบิดาผู้ซึ่งได้ทรงส่งเรามา นั้น คือ

จากสิ่งสารพัดซึ่งพระองค์ทรงมอบไว้กับเราแล้วนั้น เราจะไม่ให้พินาศสูญไปสักสิ่งเดียว แต่จะตั้งมั่นขึ้นมากใน วันสุดท้าย” ดังนั้นคนเหล่านั้นที่สืบเชื้อสายฝ่ายร่างกายมาจากอับราฮัมจึงไม่ใช่ลูก ๆ ของเขาในฝ่ายวิญญาณ นอกเสียจากว่าพวกเขามีความเชื่อในพระคริสต์เหมือนอย่างที่อับราฮัมมี

โอ แต่พวกยิวเหล่านี้ที่ยังไม่ได้บังเกิดใหม่จะต้องมาโน้มตัวต่อหน้าพวกคริสเตียนชาวเมืองฟีลาเดลเฟีย สักวันหนึ่ง พวกเขาบางคนจะรับความรอดเหมือนอย่างที่กรุงเยรูซาเล็มใหม่เมื่อ “คนเป็นอันมากในพวกปุโรหิต ได้เชื่อฟังต่อความเชื่อนั้น” (กิจการ 6:7)? และเหมือนคริสปัส หัวหน้านายธรรมศาลาผู้นั้นในเมืองโครินธ์ใหม่ ผู้ ซึ่งได้รับความรอด (กิจการ 18:8)? ใช่แล้วครับ พวกเขาบางคนน่าจะได้รับความรอดเช่นนั้นและให้เกียรติ คริสเตียนที่สัตย์ซื่อเหล่านั้นที่พวกเขาไปเข้าร่วม แต่คนอื่น ๆ อาจรอไปจนถึงเวลานั้นเมื่อ “ทุกหัวเข่าจะคุก กราบลงต่อเรา และทุกลิ้นจะรับสารภาพต่อพระเจ้า” ในการให้การในอนาคต และจากนั้นเมื่อผู้คนยอมรับพระ คริสต์ พวกเขา ก็จะยอมรับประชาชนของพระองค์

ชั่วโมงแห่งการทดลองที่จะมานั้น

หมู่เมฆแห่งความทุกข์ลำบากได้มารวมตัวกันรอบผู้คนของพระเจ้าทุกแห่งหนในจักรวรรดิโรมเมื่อ ยอห์นเขียนจดหมายเหล่านี้จากพระเยซูไปถึงคริสตจักรทั้งเจ็ดแห่ง ยอห์นเองก็ติดคุกอยู่และถูกเนรเทศ สำหรับพวกเขา เขาเป็น “พี่น้องของท่านทั้งหลายด้วย และเป็นเพื่อนร่วมในการยากลำบาก” (1:9) ที่เมือง เปอร์กามัม อันที่พาสได้ตายแบบมรณะสักขีเพื่อความเชื่อนั้น (2:13) ที่เมืองสเมอร์นา ซาตานจะโยนพวกเขา บางคนเข้าคุกนานสิบวัน ลัทธิของพวกนิโคเลัสนิยมได้ผงาดขึ้นเพื่อรบกวนพวกคริสเตียนที่มีความเชื่อถูกต้อง และหลอกลวงคนที่ไม่ระวังตัว การรักโลกไหลบ่าเข้ามาดูจนน้ำท่วม มีหลายคนที่เป็นเหมือนบาลาอัมได้ชักนำ ผู้คนไปสู่การล่วงประเวณีและการกินอาหารที่ได้ถวายแก่รูปเคารพแล้ว ที่เมืองธียาทிர่า หญิงคนหนึ่งเหมือน นเยเซเบลได้นำพวกคริสเตียนเข้าสู่บาป คริสเตียนทั้งหลายที่เมืองเอเฟซัสได้ทิ้งรักแรกของตนไปเสียแล้ว มีแค่ “สองสามชื่อกระแทกในเมืองซาร์ดิส” ที่เป็นคนสัตย์ซื่อ ผู้ซึ่งไม่ยอมทำให้เสื้อผ้าของตนเป็นมลทิน (3:4)

ที่นี่ที่เมืองฟีลาเดลเฟียพวกเขามี “กำลังเพียงเล็กน้อย” ไม่เยอะเลย ดังนั้นพวกเขาจึงควรคาดหวัง ความทุกข์ลำบาก, การทดลอง, ความเดือดร้อน อย่างไรก็ตาม พวกเขาจะถูกรักษาให้พ้นจากการทดลองครั้ง ใหญ่นั้น (หรือในการทดลองครั้งใหญ่นั้น) และการลงใจและการข่มเหงที่กำลังก่อตัวขึ้นในจักรวรรดิโรม ทั้งหมดนั้น พระเจ้าทรงดูแลคนของพระองค์ผู้ซึ่งวางใจในพระองค์

“ดูเถิด เราจะมาโดยเร็ว” (ข้อ 11)

แนวคิดก็คือ ไม่ใช่ “ในทันที” แต่อย่างฉับพลัน อย่างไม่คาดคิด น่าจะมีความหมายสองชั้นตรงนี้ ประการแรก การเสด็จมาอย่างฉับพลันในการพิพากษาและการลงโทษเพราะบาปถูกให้เป็นคำเตือน พระเยซู ตรัสแก่คริสตจักรที่เมืองเอเฟซัสว่า “...มิฉะนั้นเราจะรับมาหาเจ้า และจะยกคันประทีปของเจ้าออก” นั่นคือ ทำลายคริสตจักรนั้นเสีย (วว. 2:5) พระเยซูได้ทรงเตือนคริสตจักรที่เมืองเปอร์กามัมแล้วว่า “...มิฉะนั้นเราจะ รับมาหาเจ้า และจะต่อสู้กับเขาเหล่านั้นด้วยดาบแห่งปากของเรา” (2:16)

พระองค์ทรงเตือนคริสตจักรที่เมืองซาร์ดิสแล้วว่า “ฉะนั้นถ้าเจ้าไม่ยอมเฝ้าระวัง เราจะมาหาเจ้า เหมือนอย่างขโมย และเจ้าจะไม่รู้ว่าเราจะมาหาเจ้าในโมงใด” (วว. 3:3)

ดังนั้นในที่นี้องค์พระผู้เป็นเจ้าจึงตรัสก่อนอื่นเลยเกี่ยวกับการเสด็จมาแบบจัดเตรียมไว้แล้วเพื่อนำการพิพากษามา แต่พระองค์อาจกำลังเน้นย้ำสิ่งที่พระองค์ตรัสไว้บ่อยครั้งเหลือเกินในพระกิตติคุณทั้งสี่เล่ม เช่น “เหตุฉะนั้นจงเฝ้าระวังอยู่ เพราะท่านทั้งหลายไม่ทราบวันหรือโมงที่บุตรมนุษย์จะเสด็จมา” (มธ. 25:13) มันเป็นเช่นนั้นในมัทธิว 24:36 และ 42; มาระโก 13:32 และข้อพระคำอื่น ๆ ที่ตามมาและในที่อื่นอีก

ในการปิดท้ายสารบบแห่งการเฉลยนี้ หนังสือเล่มนี้กล่าวแก่เราทุกคนสิ่งที่มันกล่าวไว้แก่คริสตจักรทั้งเจ็ดแห่งนั้นว่า “แน่นอน เราจะมาโดยเร็ว” (22:20) และในกรณีนี้พระองค์ตรัสอย่างแน่นอนเกี่ยวกับการเสด็จกลับมาแบบส่วนตัวของพระองค์เองพร้อมร่างกาย มันจะเกิดขึ้นอย่างฉับพลัน มันมาถึงได้ทุกเมื่อ มันไม่ได้หมายถึงในทันทีแต่อย่างแน่นอน

โอ ใช่แล้ว เหล่าผู้มีชัยเอ๋ย! เรามีเครื่องเตือนใจมากกว่านี้เพื่อหนุนใจเรา: การที่จะได้กลายเป็นเสาต้นหนึ่งในพระวิหารของพระเจ้าในสวรรค์ โดยที่ไม่ต้องพเนจรอีกต่อไปและมีพระนามของพระเจ้าและชื่อกรุงเยรูซาเล็มใหม่นั้นและพระนามใหม่ของพระคริสต์อยู่บนเรา เราไม่ทราบความหมายของสิ่งทั้งหมดนี้ แต่มันก็เป็นแรงจูงใจอันยิ่งใหญ่เพื่อการดำเนินชีวิตตามทางของพระเจ้า

คุณมีหูเพื่อที่จะฟังสิ่งที่พระคริสต์กำลังตรัสแก่คุณในที่นี้ไหม?

ข้อ 14-22:

3:14 และจงเขียนถึงทูตสวรรค์แห่งคริสตจักรของ

ชาวเลาติเซียว่า ‘พระองค์ผู้ทรงเป็นพระเอเมน

ทรงเป็นพยานที่สัตย์ซื่อและสัตย์จริง ทรงเป็นปฐม

แห่งการเนรมิตสร้างของพระเจ้า ตรัสสิ่งเหล่านี้ว่า

3:15 เรารู้จักบรรดาการงานของเจ้าว่า เจ้าไม่เย็น

หรือไม่ร้อน เราใครให้เจ้าเย็นหรือร้อน

3:16 ดังนั้น เพราะเหตุที่เจ้าเป็นแต่อุ่น ๆ และไม่

เย็นหรือไม่ร้อน เราจะคายเจ้าออกจากปากของเรา

3:17 เพราะเจ้าพูดว่า “ข้าเป็นคนมั่งมี และได้

ทรัพย์สมบัติทวีมากขึ้น และไม่ต้องการสิ่งใดเลย”

และไม่ทราบว่าคุณเป็นคนแร้นแค้นเชื่องช้า และน่า

สังเวช และขัดสน และตาบอด และเปลือยกายอยู่

3:18 เราให้คำปรึกษาแก่เจ้าว่า ให้ซื้อทองคำที่

หลอมให้บริสุทธิ์ในไฟแล้วจากเรา เพื่อเจ้าจะได้

เป็นคนมั่งมี และเสื้อผ้าสีขาวเพื่อเจ้าจะนุ่งห่มได้

และเพื่อความสะอาดแห่งกายเปลือยเปล่าของเจ้า จะไม่ได้ปรากฏ และเอายาทาตาของเจ้าเพื่อเจ้าจะแลเห็นได้

3:19 เรารักผู้ใดก็ตาม เราก็ว่ากล่าวและตีสอน เหตุฉะนั้นจึงมีความกระตือรือร้น และกลับใจเสียใหม่

3:20 ดูเถิด เรายืนที่ประตูและเคาะอยู่ ถ้าผู้ใดก็ตามได้ยินเสียงของเรา และเปิดประตู เราจะ

เข้าไปหาผู้นั้น และจะรับประทานอาหารร่วมกับเขา และเขาก็กับเรา

3:21 ผู้ใดที่มีชัยชนะ เราจะให้ผู้นั้นนั่งกับเราในพระที่นั่งของเรา เหมือนกับที่เรามีชัยชนะแล้วด้วย และได้นั่งลงกับพระบิดาของเราในพระที่นั่งของพระองค์

3:22 ผู้ใดที่มีหู ก็ให้ผู้นั้นฟังสิ่งที่พระวิญญาณตรัสแก่คริสตจักรทั้งหลายเถิด’ ”

ถึงคริสตจักรของชาวเมืองเลาติเซีย

พระเยซูทรงเป็น “พระเอเมน... พยานที่สัตย์จริง” (ข้อ 14)

พระเยซูทรงเป็น “พระเอเมน” พระองค์ทรงสะท้อนเสียงพระวาทะและพระราชกิจของพระเจ้า พระองค์ตรัสว่า “เอเมน” แก่สิ่งสารพัดที่พระเจ้าตรัสและทรงกระทำ

พระองค์ทรงเป็น “พยานที่สัตย์จริง” (ข้อ 14) ประการแรก นี่หมายความว่าพระคริสต์ทรงเป็นผู้แทนที่สมบูรณ์แบบของพระเจ้า ในปฐมกาล 31:50 ลาบันกล่าวถึงพันธสัญญาหนึ่งกับยาโคบว่า “พระเจ้าทรงเป็นพยาน” พระเจ้าทรงเห็นสิ่งสารพัดและทรงตัดสินมันอย่างสมบูรณ์แบบ ดังนั้นพระคริสต์จึงทรงอ้างตัวว่าเป็นพยานผู้หนึ่งที่สัตย์ซื่อและสัตย์จริงเสมอ พระเจ้าทรงเป็นพยานถึงพระคริสต์ตอนที่พระองค์รับบัพติศมาและที่ภูเขาแห่งการจำแลงพระกายนั้น (มธ. 3:17; ลูกา 3:22; มธ. 17:5; 2 ปต. 1:17)

ดังนั้นพระคริสต์จึงทรงอ้างตัวว่าเป็นพยานที่สัตย์จริงอย่างสมบูรณ์แบบผู้หนึ่งเหมือนอย่างที่เราจะได้ทรงกล่าวอ้างว่า “เรากับพระบิดาของเราเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน” (ยอห์น 10:30) พระเยซูทรงเป็นพยานที่สัตย์จริงและสัตย์ซื่อผู้นั้นและใน 1 ยอห์น 5:9,10 พระองค์ทรงถูกระบุตัวตนในแบบเดียวกันกับพระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้ทรงเป็นพยานภายในเรา

พระเยซูไม่เพียงเป็นพยานที่สัตย์จริงผู้หนึ่ง พระองค์ทรงเป็นพยานที่สัตย์จริงผู้นั้น, ความสมบูรณ์แบบประการหนึ่งที่ยกพระองค์ขึ้นเหนือมนุษย์ทั้งปวง พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า ไม่ใช่มนุษย์ที่มีขีดจำกัดและผิดพลาดได้ แต่เนื่องจากพระคริสต์ทรงเป็น “พยานที่สัตย์จริงผู้นั้น” พระองค์จึงทรงถูกจัดให้เท่าเทียมกับและอยู่ในระดับเดียวกับพระบิดาและพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระองค์ทรงมีเพียงหนึ่งเดียว ในนัยยะอันสมบูรณ์แบบและครบถ้วน ไม่มีมนุษย์คนใดเป็นพยานผู้หนึ่งที่สัตย์จริงอย่างสมบูรณ์แบบเลย

คน ๆ หนึ่งอาจบอกความจริงเท่าที่ตนทราบความจริงนั้น แต่ความรู้แบบมนุษย์ก็ไม่ใช่ว่าความรู้ที่ครบถ้วนหรือสมบูรณ์แบบ คน ๆ หนึ่งอาจให้การรับรองสิ่งที่เขาคิดว่าเขาได้ยินหรือเห็นแต่เขาอาจคิดผิดก็ได้ หรือการรับรู้ต่าง ๆ และคลั่งคลุ้งของเขาอาจถูกจำกัด เขาไม่รู้วิธีที่จะแสดงออกทั้งหมดที่เขาได้เห็นหรือแม้กระทั่งที่จะเข้าใจสิ่งนั้นทั้งหมด มีแต่พระเยซูที่เป็น “พยานที่สัตย์จริงผู้นั้น”

ยูดาสะได้กล่าวถึงพระเยซูในคำคร่ำครวญอันแสนเศร้าว่า “ข้าพเจ้าได้ทรยศโลหิตซึ่งไม่มีความผิด” (มธ. 27:4) จงหมายเหตุว่าไม่ใช่โลหิตที่ไร้ความผิดของมนุษย์ผู้หนึ่งแต่เป็นโลหิตที่ไร้ความผิดของผู้เดียวนั้นปากนี้ของสวอนเอเดน! ความไร้บาปและความทรงพลานุภาพทั้งสิ้นและการทรงทราบทุกสิ่งของพระคริสต์มีเพียงหนึ่งเดียวฉันใด คำพยานของพระองค์ก็มีเพียงหนึ่งเดียวฉันนั้น

พระคริสต์ในที่นี่ทรงเกี่ยวข้องกับพระวาทะของพระเจ้าเช่นกัน เพราะพระคริสต์และพระวาทะเกี่ยวโยงกันแบบไม่อาจแยกจากกันได้ ในมาระโก 8:38 ผู้ใดที่ละอายเพราะพระเยซูก็ละอายเพราะพระวาทะและจะได้รับความละอายต่อพระพักตร์พระเจ้าพระบิดาและเหล่าทูตสวรรค์บริสุทธิ์ ฉะนั้นถ้าพระคริสต์ทรงเป็นพระบุตรนิรันดร์นั้นของพระเจ้า พระคัมภีร์ก็ต้องเป็นพระวาทะนิรันดร์ของพระเจ้า ถ้าพระคริสต์ทรงเป็น “พยานที่สัตย์จริงผู้นั้น” พระคัมภีร์ซึ่งพระเยซูทรงเรียกว่า “บรรดาถ้อยคำของเรา” (มาระโก 8:38) และซึ่งถูกเรียกว่า “พระวาทะของพระคริสต์” ก็เป็นพระคัมภีร์ซึ่งได้รับการดลใจด้านถ้อยคำ ไร้สิ่งผิดเพี้ยน และถูกต้องในแบบที่ไม่มีทางผิดพลาดได้ มีความเป็นหนึ่งเดียวในท่ามกลางวรรณกรรมเหมือนอย่างที่เราจะได้เห็นที่พระคริสต์ทรงเป็นใน

ท่ามกลางมนุษย์ ไม่อาจมีการแยกจากกันได้ระหว่างพระวาระของพระเจ้าที่เป็นลายลักษณ์อักษรกับพระวาระของพระเจ้าผู้ทรงรับสภาพเนื้อหนัง พระคริสต์และพระคัมภีร์ตั้งมั่นหรือพังทลายไปพร้อมกัน

“...ทรงเป็นปฐมแห่งการเนรมิตสร้างของพระเจ้า” (ข้อ 14) นั้นไม่ได้หมายความว่าพระคริสต์ทรงเป็นผู้หนึ่งที่ถูกสร้างขึ้น เพราะยอห์น 1:1-3 กล่าวว่า: “ในเริ่มแรกนั้นพระวาเททรงเป็นอยู่แล้ว และพระวาเททรงอยู่กับพระเจ้า และพระวาเททรงเป็นพระเจ้า พระองค์นั่นเองทรงอยู่ในเริ่มแรกนั้นกับพระเจ้า สิ่งสารพัดได้ถูกสร้างขึ้นมาโดยพระองค์ และโดยปราศจากพระองค์ไม่มีสิ่งใดเลยได้ถูกสร้างขึ้นมาในสิ่งที่ได้ถูกสร้างขึ้นมานั้น”

พระเยซูทรงเป็นพระเจ้า ทรงเป็นผู้หนึ่งที่ดำรงอยู่ชั่วนิรันดร์และไร้ขีดจำกัดเหมือนพระบิดาและทรงเท่าเทียมกับพระบิดา พระเยซูทรงถูกสร้างขึ้นใหม่? เฉพาะร่างกายมนุษย์ของพระเยซูได้ถูกสร้างขึ้น พระคำขื่อนี้อาจอนุมานว่าก่อนโลกได้เริ่มต้นพระเจ้าได้ทรงดำริและมีคำสั่งแล้วที่พระเยซูจะต้องบังเกิดจากหญิงพรหมจารีคนหนึ่ง มีร่างกายแบบมนุษย์และตายเพื่อรับโทษบาปของเรา พระองค์ทรงเป็น “พระเมสโปดกผู้ทรงถูกปลงพระชนม์ตั้งแต่ทรงวางรากฐานของโลก” (ว. 13:8) พระเยซูทรงเป็น “พระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียว” ของพระเจ้า นั่นคือ พระบุตรองค์เดียวนั้นที่ถูกให้บังเกิดฝ่ายร่างกายในครรภ์ของหญิงพรหมจารีคนหนึ่ง ถูกให้บังเกิดอย่างอัศจรรย์โดยพระเจ้า

แต่เราคิดว่ามีความหมายมากกว่าตรงนี้ พระเยซูทรงเป็น “ปฐมแห่งการเนรมิตสร้างของพระเจ้า” ในนัยยะที่ว่าพระองค์เองทรงเป็นพระผู้สร้างนั้น พระองค์ได้ทรงสร้างสิ่งสารพัดที่ได้ถูกสร้างขึ้นมา (ยอห์น 1:3; คส. 1:15-17) ขอให้เรากล่าวว่าพระเยซูเจ้าทรงเป็นผู้หนึ่งที่ได้เริ่มต้นการทรงสร้างสรรพสิ่งทั้งปวงของพระเจ้า ไม่ใช่ว่าพระองค์ได้ทรงถูกสร้างขึ้นแต่ว่าพระองค์ทรงเป็นพระผู้สร้างองค์นั้น

“ไม่เย็นและไม่ร้อน” (ข้อ 15) นี่เป็นคำคร่ำครวญและการรำพันที่คริสเตียนเหล่านั้นแห่งเมืองเลาดีเซีย ทั้งไม่เย็นและไม่ร้อน ในที่นี้พระเจ้าตรัสเกี่ยวกับบาปของการเป็นแต่อุ่น ๆ มันเป็นบาปอย่างหนึ่งของความร้อนรนอันเล็กน้อย, ความกระตือรือร้นนิดเดียว, บาปของความภักดีแบบสองจิตสองใจ อย่างดีที่สุดความรักของคริสเตียนเพื่อพระเจ้านั้นน้อยกว่าที่พระเจ้าทรงสมควรได้รับและน้อยกว่าความรักนั้นที่ทรงบัญชาไว้ว่า “...ด้วยสุดใจของท่าน และด้วยสุดจิตของท่าน และด้วยสิ้นสุดความคิดของท่าน” (มธ. 22:37) คริสเตียนทุกคนต้องยอมรับว่าการมีสื่อบรรหว่างเนื้อหนังกับพระวิญญาณ ต้องกล่าวแม้กระทั่งด้วยน้ำตาว่า “พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์เชื่อ ขอพระองค์โปรดช่วยเกี่ยวกับการขาดความเชื่อของข้าพระองค์ด้วยเถิด” เหมือนอย่างบิดาคนนั้นของเด็กชายที่ถูกผีสิงในมารโก 9:24 แต่คริสเตียนที่ยำเกรงพระเจ้าย่ถูกชี้ให้ไปหาพระเจ้า หากเพียรที่จะทำให้พระเจ้าพอพระทัย อย่างน้อยพระเจ้าย่ทรงมีสิทธิ์ที่จะเรียกร้องความรักอันร้อนรนจากผู้คนของพระองค์ ความกระตือรือร้นเพื่ออุดมการณ์ของพระองค์ ไม่มีคริสเตียนที่สมบูรณ์แบบ แต่คริสเตียนทั้งหลายสามารถมีใจที่จริงจังและร้อนรนอย่างสม่ำเสมอได้

“ไม่เย็นและไม่ร้อน” เห็นได้ชัดว่าขับเคลื่อนความจริงประการหนึ่งที่ว่าถึงแม้คน ๆ หนึ่งเป็นคริสเตียนที่บังเกิดใหม่แล้ว เขาก็จะไม่ทำสิ่งที่ถูกต้องโดยอัตโนมัติ ไม่เป็นคริสเตียนที่ร้อนรนโดยอัตโนมัติ แต่ต้องแสวงหาอย่างจริงจังที่จะเติบโตในพระคุณและความรู้ของพระเจ้า คำเตือนสติมากมายเหลือเกินในพระคัมภีร์พิสูจน์เรื่องนั้น!

“เหตุฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงวิงวอนพวกท่าน พี่น้องทั้งหลาย โดยบรรดาความเมตตาของพระเจ้า ให้พวกท่านถวายเป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิต อันบริสุทธิ์ เป็นที่พอพระทัยแด่พระเจ้า ซึ่งเป็นการรับใช้ที่เหมาะสมของพวกท่าน และอย่าทำเหมือนกับชาวโลกนี้ แต่พวกท่านจงถูกเปลี่ยนแปลงโดยการฟื้นฟูใหม่แห่งจิตใจของพวกท่าน เพื่อพวกท่านจะได้พิสูจน์ว่าอะไรเป็นน้ำพระทัยนั้นของพระเจ้าที่ดีและเป็นที่ยอมรับ และสมบูรณ์แบบ” - โรม. 12:1,2

เราต้องให้ความคิดของเราถูกฟื้นฟูใหม่ทุกวัน

ฮีบรู 12:1 กล่าวว่า “เหตุฉะนั้น โดยเห็นว่าพวกเราถูกล้อมรอบด้วยพยานหมู่ใหญ่นั้น ให้พวกเราวางทุกสิ่งที่เป็นตัวถ่วง และบาปซึ่งขัดขวางพวกเราอยู่อย่างง่ายดาย และให้เราวิ่งด้วยความอดทนการแข่งกันที่ตั้งไว้ต่อหน้าพวกเรานั้น...”

ดังนั้นคนที่เป้นคริสเตียนจึงต้องวางเครื่องถ่วงต่าง ๆ ของตนและบาปนั้นแห่งความไม่เชื่อที่คอยเล่นงานเขา ใน 2 เปโตร 1:5-9 เราอ่านว่า:

“และนอกจากสิ่งนี้ โดยใช้ความขยันขันแข็งทั้งสิ้น จงเพิ่มคุณธรรมเข้ากับความเชื่อของพวกท่าน และจงเพิ่มความรู้เข้ากับคุณธรรม และจงเพิ่มการรู้จักบังคับตนเข้ากับความรู้ และจงเพิ่มความอดทนเข้ากับการรู้จักบังคับตน และจงเพิ่มการที่เป็นอย่างพระเจ้าเข้ากับความอดทน และจงเพิ่มความรักฉันพี่น้องเข้ากับการที่เป็นอย่างพระเจ้า และจงเพิ่มความรักเข้ากับความรักฉันพี่น้อง เพราะว่าถ้าสิ่งเหล่านี้มีอยู่ในพวกท่าน และเพิ่มพูนขึ้นแล้ว สิ่งเหล่านี้ก็จะทำให้พวกท่านไม่เป็นหมั่นหรือไร้ผลในความรู้ของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเรา แต่ผู้ใดที่ขาดสิ่งเหล่านี้ก็เป็นคนตาบอด และมองไกลออกไปไม่ได้ และได้ล้มไปว่าเขาได้รับการชำระให้บริสุทธิ์จากบรรดาบาปเดิมของตนเสียแล้ว”

ในที่นี่คนเหล่านั้นที่ได้ “รับการชำระให้บริสุทธิ์จากบรรดาบาปเดิมของตนเสียแล้ว” นั่นคือ ได้รับความรอดแล้ว ต้องลงแรงเพื่อที่จะมีคุณธรรมและพระพรเหล่านั้นแบบคริสเตียน และในคำอธิษฐานที่เป็นแบบอย่างนั้นเราถูกสอนให้มาสารภาพบาปต่าง ๆ ของเราทุกวันและแสวงหาที่จะหลีกเลี่ยงการทดลอง

“เราใคร่ให้เจ้าเย็นหรือร้อน” (ข้อ 15)

นั่นหมายความว่าคริสเตียนทั้งหลายที่เป็นแต่อุ่น ๆ และไม่อุทิศตัว ไม่มีความกระตือรือร้นอันบริสุทธิ์ สร้างความเสียหายมากเหลือเกินต่ออุดมการณ์ของพระคริสต์จนพระองค์อยากให้พวกเขาเย็นซิดไปเลย ไม่กลับใจ และไม่เป็นคริสเตียนแต่ปากอย่างนั้นหรือ? ดูเหมือนเป็นเช่นนั้น เพราะมวลชนของเหล่าคริสเตียนที่รักโลก รอบตัวเราเป็นอุปสรรคที่ขัดขวางทุกคนที่อยากชนะจิตวิญญาณหลายดวง คนที่เป็นแต่อุ่น ๆ ก็วิจารณ์ผู้ชนะจิตวิญญาณ จิตวิญญาณที่ร้อนรนก็เป็นพวกที่ “อ่อนไหวง่ายเกินไป”, “คลั่งศาสนา” ในสายตาของพวกที่เป็นแต่อุ่น ๆ พวกที่อุ่น ๆ ในเรื่องความกระตือรือร้นก็อาจกระฉับกระเฉงในด้านการเมืองเพื่อควบคุมคริสตจักรทั้งหลายและเพื่อขัดขวางศิษยาภิบาลที่ร้อนรน เหมือนอย่างที่มีผู้นำทางศาสนาจำนวนมากที่ไม่ได้รับความรอด (มธ. 7:21-23) ก็มีผู้นำหลายคนี่รอดแล้วแต่ไม่อุทิศตัว ที่เป็นแต่อุ่น ๆ ในฝ่ายวิญญาณ ที่คอยถ่วงทุกคนที่อยากบากบั่นมุ่งไปอย่างจริงจังในการชนะจิตวิญญาณ ในการปกป้องความเชื่อนั้นและในการร่วมสามัคคีธรรมด้วยความรัก

ไม่ใช่ชาวโลกที่ไม่กลับใจที่คอยอุ้มการฟื้นฟูและการชนะจิตวิญญาณแต่เป็นพวกคริสเตียนที่อ่อน ๆ พระเยซูเจ้าตรัสอย่างชัดเจนว่า “งานเก็บเกี่ยวนั้นเป็นการใหญ่นักหนา แต่เหล่าคนงานก็มีน้อย” (ลูกา 10:2) ปัญหาไม่ได้อยู่ที่งานเก็บเกี่ยวแต่อยู่ที่พวกคนงาน ใน 2 พงศาวดาร 7:14 เราอ่านว่า “ประชากรของเรา ผู้ซึ่งเรียกตามนามของเรานั้น” คือผู้ที่ต้องปฏิบัติตามข้อเรียกร้องต่าง ๆ ของพระเจ้าสำหรับการฟื้นฟู

การแพร่ไปอย่างอัศจรรย์ของข่าวประเสริฐและฤทธิ์เดชที่เผยออกของพระเจ้าในคริสตจักรยุคต้นแสดงให้เห็นว่าคริสเตียนทั้งหลายสามารถเกิดผลได้มากขนาดไหนหากไม่มีการตะถ่วงและการอุ้มของพวกที่เป็นแต่อ่อน ๆ เราคิดว่าคริสเตียนไม่กี่คนที่เปี่ยมด้วยพระวิญญาณ ที่ยอมตายหรือทนทุกข์การติดคุกหรือการสูญเสียทรัพย์สินของ ที่อุทิศตัวเต็มที่ต่อพระเจ้า น่าจะชนะจิตวิญญาณได้เป็นจำนวนมากกว่าคริสเตียนหมู่ใหญ่ ที่พวกเขาส่วนใหญ่เป็นแต่อ่อน ๆ สองจิตสองใจเกี่ยวกับการรับใช้พระเจ้า “เราใคร่ให้เจ้าเย็นหรือร้อน” แทนที่จะเป็นแต่อ่อน ๆ พระเยซูตรัสแล้ว!

เป็นแต่อ่อน ๆ หรือ? อย่างไรกัน?

ความเป็นแต่อ่อน ๆ เกี่ยวกับพระคัมภีร์ แม้กระทั่งในหมู่คริสเตียนทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้ว ก็น่าตกใจจริง ๆ! มันน่าสะเทือนใจที่ได้พบว่าคริสเตียนน่าจะมากกว่าครึ่งไม่เคยอ่านพระคัมภีร์จบเล่มเลยสักรอบ มันจึงเลื่องไม่ได้ที่พวกเขาไม่มีรากฐานมั่นคงในความจริง พวกเขาจึงตกเป็นเหยื่อของพวกลัทธิเทียมเท็จและการทดลองหลายอย่าง พวกเขาไม่ยอมเข้มแข็งในการปกป้องความเชื่อนั้นและไม่เดือดดาลต่อสู้พวกถือแนวคิดเสรีนิยมที่ไม่ยอมรับการตลใจด้านถ้อยคำของพระคัมภีร์ พวกเขาเร่งลงสู่บาปหลายประการ ไม่มีการปกป้องของพระวาระที่ถูกซ่อนไว้ในใจของพวกเขา (สดด. 119:11)

พวกเขามักขาดแคลนในเรื่องความรักอันร้อนรนเพื่อคริสเตียนทั้งหลาย ดังนั้นเหมือนชาวโครินธ์เหล่านั้นพวกเขาจึงติดตามมนุษย์ พวกเขาบ่มเพาะความแตกแยกและการวิวาทและพวกเขาก็เป็น “ทารกในพระคริสต์” เหล่าคริสเตียนที่ “อยู่ฝ่ายเนื้อหนัง” (1 คร. 3:1-4)

คริสเตียนเหล่านี้ที่ความกระตือรือร้นแบบสองจิตสองใจและไม่ดีพอของตนทำให้พระเจ้ารู้สึกสะอิดสะเอียนก็น่าจะสองจิตสองใจและไม่ค่อยห่วงใยเกี่ยวกับการดำเนินชีวิตในทางที่บริสุทธิ์ พวกเขาอาจชอบแสดงความคิดเห็นและชอบติเกี่ยวกับประเพณีบางอย่างของลักษณะการดำเนินชีวิตในหมู่คนอื่น ๆ แต่ไม่มี ความห่วงใยใด ๆ ที่ลึกซึ้งในการที่จะทำให้พระเจ้าพอพระทัยในใจที่อยู่เร้นลับของตน บรรดาภาพยนตร์ฮอลลีวูด, บุหรี่, เบียร์และค็อกเทล, การแต่งตัวล่อแหลมและลูก ๆ ที่พ่อแม่ไม่สั่งสอน-ทั้งหมดนี้เป็นสิ่งสามัญในหมู่คริสเตียนที่รักโลกเหล่านี้

ใจที่ไม่แยแสย่อมไม่มีภาระเพื่อการชนะจิตวิญญาณ ไม่มีน้ำตาแห่งการวิงวอน ไม่มีคำอธิษฐานที่ออกมาจากใจ ไม่มีความกระตือรือร้นที่จะนำข่าวประเสริฐไปประกาศแก่มนุษย์ทุกคนที่เข้าถึงได้ ช่างเป็นเรื่องตลกร้ายหากคริสเตียนมีทัศนคติที่เมินเฉยสิ่งยิ่งใหญ่หนึ่งเดียวหนึ่งที่พระเยซูคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อ-การชนะจิตวิญญาณทั้งหลาย สิ่งนั้นซึ่งพระองค์ได้ทรงบัญชาอย่างเข้มงวดขนาดนั้นในพระมหาบัญชา!

“เราจะคายเจ้าออกจากปากของเรา” (ข้อ 16) นั้นหมายความว่าพระเจ้าจะทรงตัดพ้อตัดลูกกับลูกที่บังเกิดใหม่แล้วของพระองค์เองหรือ? ว่าทางไปสวรรค์นั้นต้องพึงการทำดีต่าง ๆ และเฉพาะคนที่คู่ควรถึงจะได้

ไปที่นั่นหรือ? ไม่ใช่อย่างแน่นอน เราต้องจำไว้ว่าพระเยซูตรัสว่า “แท้จริงแล้วเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดที่ฟังคำของเรา และเชื่อในพระองค์ผู้ได้ทรงส่งเรามา นั้น ก็มีชีวิตนิรันดร์ และจะไม่เข้าสู่การปรับโทษ แต่ได้ผ่านพ้นจากความตายไปสู่ชีวิตแล้ว” (ยอห์น 5:24) พระเยซูตรัสเกี่ยวกับแกะของพระองค์ว่า “...แกะเหล่านั้นจะไม่พินาศเลย” (ยอห์น 10:28) และโรม 8:33-39 กล่าวว่า:

“ใครเล่าจะฟ้องสิ่งใด ๆ ต่อคนเหล่านั้นที่พระเจ้าได้ทรงเลือกไว้แล้ว คือพระเจ้าผู้ทรงนับว่าชอบธรรม ใครเล่าจะเป็นผู้ปรับโทษอีก คือพระคริสต์ผู้ได้ทรงสิ้นพระชนม์แล้ว ใช่แล้ว ผู้ได้ทรงคืนพระชนม์แล้วต่างหาก ผู้ซึ่งทรงสถิต ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า ผู้ซึ่งทรงอธิษฐานขอเพื่อพวกเราด้วย ใครจะแยกพวกเราออกจากความรักของพระคริสต์เล่า จะเป็นความยากลำบาก หรือความทุกข์ หรือการข่มเหง หรือการกัณดารอาหาร หรือการเปลือยกาย หรือการถูกโหยงภัย หรือการถูกคมดาบหรือ ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘เพราะเห็นแก่พระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลายจึงถูกประหารวันยังค่ำ ข้าพระองค์ทั้งหลายถูกนับว่าเป็นเหมือนแกะสำหรับการเอาไปฆ่า’ ไม่เลย ในสิ่งทั้งหลายเหล่านี้ พวกเราเป็นยิ่งกว่าเหล่าผู้พิชิตโดยทางพระองค์ผู้ได้ทรงรักพวกเรา เพราะข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่า แม้แต่ความตาย หรือชีวิต หรือบรรดาทูตสวรรค์ หรือบรรดาเทพผู้ครอบครองอาณาจักร หรือบรรดาเทพผู้มีอำนาจ หรือสิ่งทั้งหลายซึ่งอยู่ในปัจจุบันนี้ หรือสิ่งทั้งหลายซึ่งจะมาในภายหน้า หรือซึ่งสูง หรือซึ่งลึก หรือสิ่งอื่นใดที่ได้ทรงสร้างแล้วนั้น จะไม่สามารถแยกพวกเราออกจากความรักของพระเจ้า ซึ่งอยู่ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้”

เปาโลได้รับการตลใจให้เขียนว่า “ข้าพเจ้ารู้จักพระองค์ที่ข้าพเจ้าเชื่อแล้ว และข้าพเจ้าเชื่อมั่นคงว่าพระองค์ทรงสามารถที่จะรักษาสິงซึ่งข้าพเจ้าได้มอบไว้กับพระองค์จนถึงวันนั้น” (2 ทธ. 1:12 วรรคหลัง)

ไม่ใช่เลย ความล้มเหลวของมนุษย์ไม่ยกเลิกพระสัญญาทั้งหลายของพระเจ้า พระเจ้าไม่ได้ทรงปฏิเสธความรอดโดยพระคุณที่ไม่พึงการประพฤติในที่นี้ซึ่งพระองค์ทรงสัญญาไว้อย่างชัดเจนขนาดนั้น ฉะนั้นมันหมายความว่าอะไรที่จิตใจภาพของผู้หนึ่งที่ขายสิ่งหนึ่งที่นำสะอิดสะเอียนและชวนคลีนไส้ออกมา?

คริสเตียนคนหนึ่งสามารถถูก “ขายออก” จากการร่วมสามัคคีธรรมกับพระคริสต์ได้ “ถ้าพวกเรากล่าวว่า พวกเราสามัคคีธรรมกับพระองค์ และดำเนินอยู่ในความมืด พวกเราก็พุดมูสา และไม่ได้กระทำความจริง” (1 ยน. 1:6) คน ๆ หนึ่งจึงอาจสูญเสีย “ความขึ้นบานแห่งความรอด” ไปหมดได้เหมือนที่ดาวิดเคยสูญเสีย และจากนั้นเขาได้อธิษฐานขอให้ความขึ้นบานนั้นกลับคืนมา (สดด. 51:8,12)

คน ๆ หนึ่ง เพราะความเฉยเมยของตน อาจกลายเป็นภาชนะลูกหนึ่งซึ่งพระเจ้าทรงใช้การไม่ได้ เปาโลกล่าวว่า “เมื่อข้าพเจ้าได้ประกาศแก่คนอื่นแล้ว ตัวข้าพเจ้าเองจะเป็นคนที่ใช้การไม่ได้” (1 คร. 9:27) นั่นก็คือเขาอาจถูกวางทิ้งไว้ในฐานะคนงานผู้หนึ่ง คริสเตียนจำนวนมากที่เคยถูกใช้การอย่างยิ่งใหญ่บัดนี้ถูกโยนทิ้งข้างทางแล้ว ผมคิดถึงนักเทศน์ผู้เปี่ยมของประทานคนหนึ่งทีตอนนี้อยู่ในเรือให้คริสตจักร อีกคนหนึ่งที่ยาพิณบัตร์ให้คริสตจักร ถูกโยนทิ้งข้างทางเมื่อพูดถึงความใช้การได้ ผมเคยรู้จักนักศึกษาที่จบจากวิทยาลัยพระคริสตธรรมคนหนึ่งที่มีของประทานมากมายและมีอิทธิพลกว้างขวางเหนือหลายรัฐ, ผู้ประกาศข่าวประเสริฐคนหนึ่งที่ได้ก้าวออกไปเพื่อหาเงินและก็หาเงินได้จริง ๆ แต่ต่อมาเขาก็อยากและพยายามอย่างจริงจังที่จะกลับเข้ามาสู่งานของพระเจ้าแต่ก็ทำไม่สำเร็จ พระเจ้าไม่ทรงเปิดประตูต้อนรับเขาเลย พระเจ้าไม่มีพระพรสำหรับเขา

เลย เขาถูกโยนออกไปแล้วในฐานะผู้ชนะจิตวิญญาณคนหนึ่งในตำแหน่งผู้นำที่ใหญ่โตต่อหน้าผู้คน ผมไม่ได้กล่าวว่าเขาไม่สามารถชนะจิตวิญญาณทั้งหลายเป็นการส่วนตัวได้หากเขาพยายาม แต่งานรับใช้หนึ่งที่ยิ่งใหญ่ได้ถูกวางไว้ข้างหน้าเพราะเขาได้กลายเป็นแต่ผู้อื่น ๆ และห่วงเรื่องการหาเงินและการดูแลครอบครัวมากกว่าห่วงเรื่องงานรับใช้นั้น

บางครั้งมีคริสเตียนหลายคนที่ทำให้พระเจ้าสะอิดสะเอียนเพราะว่าพวกเขาไม่มีแรงปรารถนาอันบริสุทธิ์ที่จะรับใช้พระองค์และเสียชีวิตก่อนวัยอันควรเพราะบาปของพวกเขา หลายคนเป็นแบบนั้นที่เมืองโครีนธ์ซึ่งมีใจฝักใฝ่เนื้อหนังเกี่ยวกับพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้า (1 คร. 11:30) และอีกหลายคนก็ “อ่อนกำลังและป่วยอยู่” เพราะทัศนคติแห่งใจของพวกเขา

สิ่งที่คริสเตียนอื่น ๆ เหล่านี้ควรแสวงหา

จงหมายเหตุให้ได้ว่าพระเจ้าไม่ได้ตรัสเป็นนัยว่าคนเหล่านี้ไม่รอดหรือว่าพวกเขาควรแสวงหาความรอด พวกเขาคิดว่าตัวเองรวยแต่ก็ไม่รวย พวกเขานับแต่ความมั่งคั่งฝ่ายโลก จริง ๆ แล้วพวกเขา “เป็นคนแร้นแค้นเชิงใจ และน่าสังเวช และขัดสน และตาบอด และเปลือยกายอยู่” คริสเตียนคนหนึ่งอาจากจนจริง ๆ หากเขามีแต่สิ่งของภายนอกทั้งหลายของโลกนี้ที่ไม่ทำให้อิ่มใจและไม่จีรังยั่งยืน! พวกเขาควร “ซื้อ” นั่นคือลงแรงและได้มาซึ่ง “ทองคำที่หลอมให้บริสุทธิ์ในไฟแล้ว”, ความมั่งมีฝ่ายวิญญาณ (ข้อ 18) แน่หนอนว่านั่นคงหมายถึงฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ การสถิตอยู่อันทรงฤทธิ์ของพระคริสต์โดยทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็เป็นความมั่งคั่งแท้ทีเดียว มันจะนำมาซึ่งสันติสุขของฟิลิปปี 4:6, 7; ความสุขใจที่เปาโลพบในคุก (ฟป. 4:11); การประทานฤทธิ์เดชที่พวกเขาจะต้องรอคอยและแสวงหา คำบัญชาที่ว่า “และอย่าเมาเหล้าองุ่นซึ่งการเกินพอดิอยู่ในนั้น แต่จงเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ” (อฟ. 5:18) มีไว้สำหรับคริสเตียนทุกคน D. L. Moody กล่าวว่า “มันเป็นเรื่องโง่เขลาที่จะพยายามทำงานของพระเจ้าโดยปราศจากฤทธิ์เดชของพระเจ้า”

คริสเตียนที่น่าสังเวชเหล่านี้ควรแสวงหา “เสื้อผ้าสีขาวเพื่อเจ้าจะนุ่งห่มได้ และเพื่อความสะอาดแห่งกายเปลือยเปล่าของเจ้าจะไม่ได้ปรากฏ” (ข้อ 18) แน่หนอนว่าคริสเตียนทั้งหลายจะต้องแสวงหาความช่วยเหลือของพระเจ้าเพื่อจะดำเนินชีวิตที่บริสุทธิ์ อิสยาห์ 61:10 กล่าวว่า “ข้าพเจ้าจะเปรมปรีดีอย่างยิ่งในพระเยโฮวาห์จิตใจของข้าพเจ้าจะเริงโลดในพระเจ้าของข้าพเจ้า เพราะพระองค์ได้ทรงสวมข้าพเจ้าด้วยเสื้อผ้าทั้งหลายแห่งความรอด พระองค์ทรงคลุมข้าพเจ้าด้วยเสื้อคลุมยาวแห่งความชอบธรรม เหมือนอย่างเจ้าบ่าวประดับตัวเองด้วยเครื่องประดับทั้งหลาย และเหมือนอย่างเจ้าสาวตกแต่งตัวเองด้วยบรรดาเพชรนิลจินดาของเธอ”

จะว่าไป คริสเตียนทุกคนมีเสื้อแห่งความรอดแล้วซึ่งก็คือ ความชอบธรรมที่ถูกยกให้ของพระคริสต์ นั่นคือเสื้องานสมรสซึ่งหากผู้ใดไม่สวม เขาก็ไม่สามารถนั่งในงานเลี้ยงสมรสของพระราชโอรสองค์นั้นได้ (มธ. 22:11-14) แต่ความชอบธรรมที่ถูกยกให้ควรนำเราให้แสวงหาความชอบธรรมที่ถูกถ่ายทอดเช่นกัน ผู้ใดที่บัดนี้เป็น “มนุษย์ใหม่” (คส. 3:10) แล้วควร “เปลื้องทิ้งสิ่งสารพัดเหล่านี้เสียด้วย ความโกรธ ความขัดเคือง การคิดปองร้าย การหมิ่นประมาท คำพุดหยาบโลนให้ออกไปเสียจากปากของพวกเขา” (คส. 3:8) เขาควร “สวมใจเมตตา ใจปรานี ใจถ่อม ใจอ่อนสุภาพ ใจอดทนไว้นาน โดยอดทนซึ่งกันและกันและยกโทษให้กันและกัน...” (คส. 3:12,13) ผู้ใดที่ถูกนับว่าชอบธรรมแล้วเพราะเห็นแก่พระคริสต์ควรกลายเป็นคนที่ชอบธรรมแบบ

ภายนอกเพื่อแสดงให้เห็นถึงความหวังใอันบริสุทธิ์ในเรื่องความชอบธรรม

โอ เราต้องสวมเสื้อคลุมแห่งความชอบธรรมเพื่อปกปิดความอัปยศอันน่าละอายของชีวิตที่รักโลกต่อหน้าชาวโลก!

คริสเตียนที่เป็นแต่อ่อน ๆ ควร “เอายาทาตาของเจ้าเพื่อเจ้าจะแลเห็นได้” (ข้อ 18) ชาวนาคนั้นที่ปีติยินดีในบ้านเรือน ยุ่งฉาง และพืชผลมากมายตายไปอย่างคนโง่เพราะเขาไม่ได้มีใจจำเพาะพระเจ้า ฉะนั้นถ้าแม้แต่คนที่หลงหายยังเป็นคนโง่เพราะให้สิ่งต่าง ๆ ของเนื้อหนังมาก่อน คริสเตียนที่มีใจรักโลกจะไม่ใช่คนโง่มากยิ่งขึ้นหรอกหรือ?

แต่ความหวังหลักของคริสเตียนควรเป็นการทำทุกสิ่งเพื่อ “ถวายเกียรติพระเจ้า” (1 คร. 10:31) เราทราบว่พระเจ้าคริสต์ได้สิ้นพระชนม์เพื่อช่วยคนบาปให้รอดและการช่วยคนบาปให้รอดเป็นสิ่งที่ชอบพระทัยพระเจ้ามากที่สุด

โอ ขอให้เรามีดวงตาที่จะเห็นคุณค่าของจิตวิญญาณหนึ่งดวงที่ต้องรับการช่วยให้รอดจากความตายนิรันดร์อย่างทีพระเยซูทรงมองเห็นมัน ซึ่งพระองค์ได้ทรงชำระค่าไถ่อันแสนแพงนั้นแล้วเพื่อเขา! เฉพาะคนเหล่านั้นที่ให้การชนะจิตวิญญาณมาเป็นอันดับหนึ่งก็กระทำตามพระมหาบัญชา นั้น เฉพาะคนเหล่านั้นที่ได้เอายาทาตาแล้วเพื่อจะมองเห็นจิตวิญญาณทั้งหลายที่หลงหายและการตกอยู่ในภัยอันตรายของพวกเขาคคุณค่าของพวกเขาต่อพระเจ้า

โอ ขอให้พระเจ้าทรงเอายาทาตาของเราเพื่อจะมองเห็นบรรดาจิตวิญญาณที่หลงหายรอบตัวเรา

โปรดประทานนิมิตแก่ข้า

ขอทรงช่วยให้ข้าแลเห็น

ความจำเป็นที่อยู่ล้อมรอบตัว

จิตวิญญาณที่ต้องการพระองค์

โอ ขอทรงโปรดให้ข้าเป็นพร

ขณะที่ข้ามุ่งหน้าต่อไป

และบอกเล่าเรื่องราวนี้

เพื่อผู้อื่นจะได้ทราบ

โปรดประทานนิมิตแก่ข้า

ให้เห็นทุ่งนาชาวเหล่านั้น

จิตวิญญาณที่เราต้องเก็บเกี่ยว

ก่อนคำคืนมาถึง

จวนจะมีดแล้ว

และบางคนจะหลงหาย

อาจเป็นเพื่อนบ้านหรือพี่ชาย

ช่างน่าเสียดายจริง ๆ

โปรดประทานนิมิตแก่ข้า
เกรงว่าข้าจะต้องยืนมือเปล่า
ที่บัลลังก์พิพากษาของพระผู้ไถ่
ไม่มีพ่อนข้าไปถวายเลย
ไม่มีการงานแห่งความรัก
เพื่อถวายแด่องค์กษัตริย์ของข้า
ข้าช่างไร้ผล มีแต่ใบ
ไม่มีสิ่งใดมาถวายจอมเจ้านาย
โปรดประทานนิมิตแก่ข้า
ขอทรงช่วยให้ข้าแลเห็น
เพื่อนบ้านสักคนวันนี้
และนำเขามาถวายพระองค์
เพื่อที่ในรุ่งเช้าอันแสนยินดีนั้น
ใครสักคนจะพูดในสวรรค์ว่า
“ที่ฉันทอดก็เพราะคำอธิษฐานของคุณ
คุณพาฉันมาถึงพระคริสต์”

พระเจ้าทรงรักและติสอนผู้ที่เป็นแต่อ่อน ๆ นั้น

คนเหล่านี้เป็นลูก ๆ ที่รักของพระเจ้า ดังนั้นพระองค์จะติสอนพวกเขา “ด้วยว่าผู้ที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรัก พระองค์ก็ทรงติสอน และทรงเมตตาบุตรทุกคนที่พระองค์ทรงรับไว้” (ฮบ. 12:6) การติสอนอาจมาทางความเจ็บป่วยหรืออุบัติเหตุหรือความยากลำบาก, มาทางความผิดฝ่ายวิญญาณ, มาทางการสูญเสียความชื่นบาน, มาทางการสูญเสียคนที่เรารัก ดังนั้นคนเหล่านั้นที่ไม่เย็นและไม่ร้อนเป็นแต่อ่อน ๆ จึงควรกลับใจ มีพระเมตตาสำหรับผู้ที่น่ากตัญญู และประชาชนของพระเจ้าต้องกลับใจซ้ำแล้วซ้ำอีก (ดู 2:5,16,22; 3:3,19; 2 คร. 7:9)

บัดนี้พระคริสต์ทรงยืนอยู่ที่ประตูใจของคริสเตียนทุกคน (ข้อ 20) และทรงเรียกร้องพินิจสามัคคีธรรมที่ถูกทำลายไปเพราะการรักโลกและการเป็นแต่อ่อน ๆ ของพวกเขา แต่ความจริงนี้ก็ใช้ได้กับคนทั้งปวงทุกแห่งหน พระคริสต์ทรงอยู่ที่ประตูแล้ว ผู้หลงหายที่อยากได้รับความรอดแค่ต้องเปิดประตูนั้น นั่นหมายความว่าเขาอยากได้รับการยกโทษ เขาเชื่อว่าพระคริสต์จะเสด็จเข้ามา และวางใจพระคริสต์ว่าจะทรงทำเช่นนั้น

นี่เป็นเหมือนยอห์น 1:11, “พระองค์ได้เสด็จมายังพวกของพระองค์เอง และพวกของพระองค์เองนั้นหาได้ต้อนรับพระองค์ไม่” แค่อันรับพระคริสต์โดยความเชื่อเท่านั้น พระองค์ทรงถูกเสนอให้แล้ว พระองค์เสด็จมาหาคุณแล้ว มันเป็นเหมือนในวิวรณ์ 22:17, “และพระวิญญาณกับเจ้าสาวตรัสว่า “เชิญมาเถิด” และให้ผู้ที่ได้ยินกล่าวว่า “เชิญมาเถิด” และให้ผู้ที่กระหายเข้ามา และผู้ใดก็ตามที่มีใจปรารถนา ก็ให้ผู้นั้นรับน้ำแห่ง

ชีวิตโดยไม่ต้องเสียอะไรเลย” ทุกคนที่มีใจปรารถนาที่สามารถรับถ้วยแห่งความรอดได้ ดังนั้นพระเยซูจึงตรัสว่า “สารพัดที่พระบิดาประทานแก่เราจะมาสู่เรา และผู้ที่มาหาเรา เราก็จะไม่ขับไล่ออกไปเลย” (ยอห์น 6:37) ผู้ที่มาหาพระคริสต์ก็ไม่ถูกปฏิเสธ และ “ผู้ใดก็ตามที่จะร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็จะรอด” (รม. 10:13) คริสเตียนที่ล้มเหลวเหล่านี้ถูกเชิญชวนให้มีชัยชนะและครอบครองกับพระคริสต์และร่วมสามัคคีธรรมอันแสนหวานกับพระองค์

คุณมีหูที่จะฟังไหม? พระคริสต์ตรัสแก่ใจของคุณเกี่ยวกับความเป็นแต่ก่อน ๆ ของคุณไหม?

พวกเราเคยเห็นหลายครั้งแล้วในวิหารเซนต์ปอลในลอนดอนภาพอันน่าประทับใจนั้นของ “The Light of the World” โดย W. Holman Hunt อันที่ได้วาดภาพพระคริสต์ขณะทรงยืนอยู่หน้าประตูบานหนึ่งที่ปิดอยู่ พร้อมกับพระหัตถ์ขวาของพระองค์อยู่ที่ตัวเคาะประตู เห็นได้ชัดว่าประตูบานนี้ถูกปิดมานานแล้ว วัชพืชงอกขึ้นมาอยู่หน้าประตูแล้ว และมีเถาวัลย์พาดอยู่ด้านบน พวกนักวิจารณ์บ่นว่าศิลปินผู้นี้ลืมนวาดลูกบิดประตู, กลอน, บนประตุนั้น แต่ฮันท์ตอบกลับว่า “ประตูบานนี้ต้องเปิดจากด้านในเท่านั้น”

ความเห็นบางประการที่เกี่ยวข้องโดย J.A. Seiss

ในเมืองเอฟเซส แม้กระทั่งในหมู่พวกคนที่สัตย์ซื่อ อบอุ่น อดทน ร้อนรน และทรหด ก็มีบางคนที่ไม่แล้ว และบางคนที่มีความรักของพวกเขาเย็นชืดไปแล้ว และบางคน que การงานเบื้องต้นของเขาถูกละทิ้งเสียแล้ว และบางคนที่ไม่เปิดช่องให้แก่การกระทำอันต่ำทรามเหล่านั้นของพวกนิโคเลัสนิยม และพวกเขาก็ยอมทิ้งบางคนที่ไม่อ้างตัวว่าเป็นอัครทูตและหาได้เป็นไม่

ในเมืองสเมอร์นามีพวกคนหมิ่นประมาทที่ไร้ความเชื่อ และพวกที่เป็นธรรมศาลาของซาตาน เช่นเดียวกับพวกที่สัตย์ซื่อและทนทุกข์ และคนเหล่านั้นที่พระคริสต์จะทรงสวมมงกุฎไว้ในสวรรค์

ในเมืองเปอร์กัมมัม มีคนเหล่านั้นที่ไม่ยอมรับความเชื่อนั้น และติดตามคำสอนทรยศเหล่านั้นของบาลาอัม และหลักคำสอนต่าง ๆ ของพวกนิโคเลัสนิยมที่ถูกรังเกียจ เช่นเดียวกับคนเหล่านั้นที่ยึดมั่นในพระนามของพระเยซู และเป็นพยานเพื่อพระองค์จนถึงความมรณา

ในเมืองธียาทิรา เราพบเยเซเบลที่มีวามกิสและนับถือรูปเคารพ และลูก ๆ ของนางที่สมควรตาย และฝูงชนที่เป็นคนเล่นขี้ฝ่ายวิญญาณ เช่นเดียวกับคนเหล่านั้นที่การงานของพวกเขา และความเชื่อ และความรัก และความอดทนถูกกล่าวถึงด้วยความโปรดปราน และผู้ที่ไม่ได้ถูกชักนำเข้าสู่ความลึกลับของซาตาน

ในเมืองซาร์ดิส มีความไม่สมบูรณ์พร้อม ความไม่มีชีวิต การฉ้อฉล การต้องกลับใจ และการพิพากษาที่ถูกให้เป็นคำขู่แล้ว เช่นเดียวกับชื่อของคนเหล่านั้นที่ไม่ได้ทำให้เสื้อผ้าของตนเป็นมลทินไป

ในเมืองฟีลาเดลเฟีย เราค้นพบ “ธรรมศาลาของซาตาน”, พวกจอมปลอม, คนเหล่านั้นที่ได้ลงหลักปักฐานบนแผ่นดินโลกแล้ว และคนที่มิได้รักษาคำของพระคริสต์ เช่นเดียวกับคนเหล่านั้นที่ควรถูกรักษาให้พ้นจากการลองใจที่ฝืดร้อนนั้น และได้รับมงกุฎแห่งสวรรค์เป็นบำเหน็จ

และในเมืองเลาดีเซีย มีการพบความเป็นแต่ก่อน ๆ อันน่าสะอิดสะเอียน, คำกล่าวอ้างที่ว่างเปล่า, และการหลงตัวเองที่ต่ำช้า, และกีดกันพระคริสต์ออกไป

ในทุกยุคสมัย พืชพรรณแห่งพระคุณได้พบวัชพืชที่งอกขึ้นมาเคียงข้างอยู่เสมอ รากของพวกมันมาเกาะ

เกี่ยว และก้านและใบและผลของพวกมันงอกเงยไปด้วยกัน คริสตจักรก็ไม่ใช่ข้อยกเว้น และจะไม่ถูกยกเว้นเลย ตราบใดที่ยุคปัจจุบันนี้ยังคงอยู่ แม้กระทั่งในยุคสมัยแรกๆที่บริสุทธิ์ผุดผ่องที่สุดของมัน ตามที่บันทึกทั้งหลายใน พระคัมภีร์เป็นพยาน คริสตจักรถูกปะปนด้วยสิ่งที่ไม่ได้เป็นของมัน มีคนอย่างยูดาสในท่ามกลางพวกอัครทูต; คนอย่างอานาเนียและซีโมนคนใช้เวทมนตร์ในท่ามกลางผู้เชื่อใหม่พวกแรก ๆ; คนอย่างเดมาสและดีโอเตรเฟส ในท่ามกลางพวกผู้รับใช้กลุ่มแรก ๆ และตราบใดที่คริสตจักรยังอยู่ต่อไปในโลกนี้ พระคริสต์ก็จะทรงมีปฏิปักษ์ ต่อพระคริสต์ของพระองค์ และวิหารของพระเจ้าก็มีพวกคนแห่งบาปของมัน คนที่พยายามเสาะหาคริสตจักรที่ สมบูรณ์แบบที่ไม่มีสิ่งชั่วใด ๆ เลยและไม่มีการบิดเบือนใด ๆ อยู่ภายในเลย ก็พาตัวเองไปสู่การเสาะหาที่สิ้น หวัง ไม่ว่าเขาจะไปที่ไหน นมัสการที่ไหน ในประเทศไหน ในยุคสมัยใด ในไม่ช้าเขาก็จะพบข้าวละมานใน ท่ามกลางข้าวสาลี บาปที่ปะปนอยู่ในความบริสุทธิ์แห่งแผ่นดินโลกทั้งสิ้น; พวกคนหลอกตัวเอง, พวกคนหน้า ซื่อใจคด, และพวกคนที่ไม่ทำตัวแบบคริสเตียนอยู่ในทุกชุมชนของเหล่าวิสุทธิชน; ชาตานที่เสนอตัวเข้าไปใน ทุกการประชุมของเหล่าบุตรของพระเจ้าที่มาเข้าเฝ้าองค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่มีคำเทศนาใด-ไม่ว่าจะบริสุทธิ์ขนาด ไหน; ไม่มีการลงวินัยใด-ไม่ว่าจะเข้มงวดและรอบคอบขนาดไหน; ไม่มีการเฝ้าระวังใด-ไม่ว่าจะตรวจค้นและ สัตย์ซื่อแค่ไหน จะสามารถเปลี่ยนแปลงมันได้...

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดเองทรงสอนเราแล้วว่าในทุกนาแห่งชาวประเสริฐ จะพบข้าวสาลีและข้าวละมาน; ว่าการถอนข้าวเลวนั้นเป็นเรื่องต้องห้าม เกรงว่าข้าวดีจะเสียหายไปด้วย; และว่าทั้งคู่ต้อง “เติบโตไปด้วยกัน จนกว่าจะถึงฤดูเกี่ยว” ซึ่งก็คือการสิ้นสุดของยุคนี้-การหมดลानของระเบียบปัจจุบันของสิ่งทั้งหลาย- “การสิ้นสุดของโลกนี้”

ข้อ 1-3:

4:1 หลังจากสิ่งนี้ข้าพเจ้าได้แลเห็น และดูเถิด
ประตูเปิดอ้าอยู่ในสวรรค์ และพระสุรเสียงแรกซึ่ง
ข้าพเจ้าได้ยินนั้นก็เหมือนกับเสียงแตร กำลังตรัส
อยู่กับข้าพเจ้า ซึ่งตรัสว่า “จงขึ้นมาที่นี่เถิด และ
เราจะสำแดงให้เจ้าเห็นสิ่งทั้งหลายซึ่งจะต้องเกิด
ขึ้นในภายหลัง”

4:2 และในทันใดนั้น ข้าพเจ้าอยู่ในพระวิญญาน
และดูเถิด มีพระที่นั่งตั้งอยู่ในสวรรค์ และมี
พระองค์ผู้หนึ่งประทับบนพระที่นั่งนั้น

4:3 และพระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งนั้นปรากฏ
ประจักษ์พลอยหยกและพลอยทับทิม และมีรุ้งล้อม
รอบพระที่นั่งนั้น ดูประหนึ่งพลอยมรกต

ประตูหนึ่งถูกเปิดในสวรรค์

เห็นได้ชัดว่าบทที่ 4 ขึ้นต้นหัวข้อใหม่ บทที่ 1 เป็นบทนำเข้าสู่หนังสือวิวรณ์ จากนั้นบทที่ 2 และ 3 ถูกกล่าวแก่คริสตจักรทั้งเจ็ดแห่งในแคว้นเอเชีย ข่าวสารเหล่านั้นมีไว้สำหรับช่วงเวลานั้น ถูกส่งไปถึงเหล่าผู้ส่งสาร และคริสตจักรทั้งหลายที่ยังมีชีวิตอยู่ในสมัยของยอห์น

แต่หนังสือวิวรณ์ประกาศตัวชัดเจนว่ามีเนื้อหาเกี่ยวกับอนาคต “...เพื่อสำแดงแก่บรรดาผู้รับใช้ของพระองค์สิ่งทั้งหลายซึ่งจะอุบัติขึ้นในไม่ช้า” (1:1) ยอห์นจะต้องเขียนไม่เพียง “สิ่งทั้งหลายซึ่งกำลังเป็นอยู่” (ข่าวสารต่าง ๆ ถึงคริสตจักรทั้งเจ็ดแห่งที่มีอยู่ในตอนนั้น) แต่ “สิ่งทั้งหลายซึ่งจะเกิดขึ้นในภายหลัง” (1:19) นอกจากนี้ เราถูกบอกอย่างชัดเจนว่า “สิ่งทั้งหลายซึ่งจะเกิดขึ้น” ซึ่งถูกเปิดเผยในที่นี้เกี่ยวข้องกับการเสด็จกลับมาของพระคริสต์

ใจความหลักของหนังสือวิวรณ์ทั้งเล่มถูกระบุในบทที่ 1 ข้อ 7 ว่า “ดูเถิด พระองค์เสด็จมาพร้อมกับหมู่เมฆ และนัยน์ตาทุกดวงจะเห็นพระองค์ และคนเหล่านั้นที่ได้แทงพระองค์ด้วย และมนุษย์ทุกชาติทั่วโลกจะร้องไห้เพราะพระองค์” จงเป็นไปอย่างนั้น เอเมน” และพระคริสต์ทรงประกาศพระองค์เองว่าไม่เพียงเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด “ผู้ได้เคยอยู่” กับยอห์นบนแผ่นดินโลก แต่เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า “ผู้จะเสด็จมานั้น ผู้ทรงฤทธิ์านุภาพสูงสุด”

จงหมายเหตุอีกครั้งว่าใจความหลักไม่ใช่เส้นทางของยุคนี้ แต่เป็นการเสด็จมาของพระคริสต์ และจงหมายเหตุอย่างเจาะจงมากขึ้นว่ามันเป็นระยะที่สองของการเสด็จมาของพระคริสต์ที่เป็นใจความหลัก ไม่ใช่การเสด็จมาของพระองค์ในฟ้าอากาศเพื่อมารับเหล่าวิสุทธิชนของพระองค์ไป เมื่อบรรดาคริสเตียนที่มีชีวิตอยู่จะถูกเปลี่ยนแปลงและพวกวิสุทธิชนที่หลับอยู่จะถูกปลุก ตามที่ถูกกล่าวใน 1 เธสะโลนิกา 4:13-17 และ 1 โครินธ์ 15:51,52

เราคิดว่าการรับขึ้นของเหล่าวิสุทธิชนเพื่อพาไปสู่สวรรค์ถูกบอกไว้ในถ้อยคำที่กล่าวแก่ยอห์นว่า “จงขึ้นมาที่นี่เถิด” (ข้อ 1) แต่ไม่มีการกล่าวถึงเหตุการณ์และรายละเอียดเหล่านั้นที่เชื่อมโยงกับการรับขึ้นเลย ไม่มีการกล่าวถึง “เสียงกู่ก้อง”, “เสียงของเทพบดี” มีเสียง “แตร” แต่ไม่มีการกล่าวถึงการเป็นขึ้นจากตาย ไม่มีการเปลี่ยนแปลงของผู้ที่มีชีวิตอยู่ ไม่มี “คนหนึ่งถูกรับไป อีกคนถูกทิ้งไว้” หนังสือวิวรณ์ไม่ได้เจาะจงเกี่ยวกับการรับขึ้นของพวกวิสุทธิชนเพื่อพาไปสู่สวรรค์และหน้าบัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์และเพื่อร่วมงานเลี้ยงสมรสนั้น มันมีเนื้อหาเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในเวลาต่อมามากกว่าหรือส่วนหนึ่งของเหตุการณ์ใหญ่

เดียวกันนั้น นั่นคือ การเสด็จกลับมาของพระคริสต์พร้อมกับพวกวิสุทธิชนและเหล่าทูตสวรรค์เพื่อทำลายรัฐบาลของโลกนี้ ทำให้พวกยิวที่เหลืออยู่กลับใจเชื่อ และสถาปนาอาณาจักรที่ถูกต้องไว้ของพระองค์บนแผ่นดินโลก

เหตุใดจึงไม่มีการพูดถึงระยะแรกของการเสด็จมาของพระคริสต์? ประการแรกคือ ไม่ต้องสงสัยเลยว่า เพราะเวลาแห่งระยะแรกนั้นแห่งการเสด็จมาของพระองค์เป็นความลับประการหนึ่งที่พระเจ้าผู้เดียวทรงทราบ (มธ. 24:36; มาระโก 13:32) “แต่เกี่ยวกับวันนั้นและโมงนั้น ไม่มีผู้ใดทราบ ไม่ แม้แต่เหล่าทูตสวรรค์แห่งสวรรค์ก็ไม่ทราบ นอกจากพระบิดาของเราองค์เดียว” คริสเตียนทั้งหลายได้รับคำทรงบัญชาว่า “เหตุฉะนั้นจงเฝ้าระวังอยู่ เพราะท่านทั้งหลายไม่ทราบวันหรือโมงที่บุตรมนุษย์จะเสด็จมา” (มธ. 25:13) และคำบัญชานั้นให้เฝ้าระวังการเสด็จมาแบบฉับพลัน ไม่ทันตั้งตัว ไม่มีเหตุบอกล่วงหน้าเพื่อมารับคนของพระองค์ไปก็ถูกเน้นย้ำซ้ำแล้วซ้ำอีกในคำเทศนาบนภูเขาเมกอกเทศ เป็นที่ชัดเจนว่า “ไม่ใช่ฐานะของพวกท่านที่จะทราบเวลาหรือวาระทั้งหลาย ซึ่งพระบิดาได้ทรงกำหนดไว้ให้อยู่ในสิทธิอำนาจของพระองค์” (กิจการ 1:7) แน่่อนว่าการไม่ตรัสของพระองค์ครั้งนี้จะเข้ากับการไม่ตรัสของพระองค์ก่อนหน้านี้ ไม่มีการบอกใบ้ที่จะช่วยให้เราทราบได้ว่าการรับขึ้นของเหล่าวิสุทธิชนนั้นมาถึงเมื่อไร

ในหนังสือของผม *The Coming Kingdom of Christ* มีบทหนึ่งทั้งบทตอบคำถามเกี่ยวกับ “บรรดาหมายสำคัญ” ที่หลายคนเรียกกัน ซึ่งพวกเขาคิดว่าช่วยให้พวกเขาทราบสิ่งที่พระเจ้าตรัสไว้ชัดเจนแล้วว่าพวกเขาไม่มีทางทราบได้

และเหตุผลอีกประการสำหรับการเน้นย้ำเรื่องการเสด็จกลับมาของพระคริสต์แบบเป็นร่างกายเพื่อครอบครอง ไม่ใช่ระยะแรกนั้นของพระองค์ในการพาตัวพวกวิสุทธิชนไปในการรับขึ้นนั้น ก็คือว่าเรื่องพันธสัญญาของพระเจ้าที่จะรื้อฟื้นพระที่นั่งของดาวิด ที่จะรวบรวมและช่วยชนชาติอิสราเอลที่เหลืออยู่ให้รอด และยึดอำนาจรัฐบาลเหล่านั้นของโลกนี้ คือคำสอนที่ยิ่งใหญ่นั้นของคำพยากรณ์ในภาคพันธสัญญาเดิม ภาคพันธสัญญาเดิมไม่จดจ่ออยู่ที่การรับขึ้น แต่อยู่ที่การเสด็จกลับมาของพระคริสต์เพื่อครอบครอง ดังนั้นจึงเกิดคำถามง่าย ๆ ของพวกอัครทูตที่ว่า “พระองค์เจ้าข้า ณ เวลานี้พระองค์จะทรงตั้งราชอาณาจักรขึ้นใหม่ให้แก่อิสราเอลหรือ” (กิจการ 1:6) และทูตสวรรค์กาบรีเอลได้บอกมารีย์ ในการประกาศการประสูติของพระเยซูเจ้าว่า “บุตรนั้นจะเป็นใหญ่ และจะทรงถูกเรียกว่าเป็นพระบุตรขององค์ผู้สูงสุด และองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจะประทานพระที่นั่งของดาวิดบรรพบุรุษของท่านให้แก่ท่าน และท่านจะครอบครองเหนือวงศ์วานของยาโคบเป็นนิตย์ และอาณาจักรของท่านจะไม่มีที่สิ้นสุดเลย” (ลูกา 1:32,33)

ขณะเทศนาแก่พวกยิวในวันเพ็นเทคอสต์นั้น เปโตรพูดถึงดาวิดว่า “เหตุฉะนั้นโดยเป็นผู้พยากรณ์ และทราบวาทะ พระเจ้าได้ตรัสสัญญาไว้แก่เขาด้วยคำปฏิญาณว่า จากบัดนี้เอวของเขา ตามเนื้อหนังนั้น พระองค์จะทรงยกพระคริสต์ให้ประทับบนพระที่นั่งของเขา” (กิจการ 2:30) จำไว้ว่า การรับขึ้นนั้นเป็นรายละเอียดเบื้องต้นอย่างหนึ่งของแผนงานที่ใหญ่โตยิ่งกว่าซึ่งเกี่ยวข้องกับหลายศตวรรษ “วันขององค์พระผู้เป็นเจ้า” ที่ถูกบอกล่วงหน้าบ่อยครั้ง ไม่ใช่ตอนที่พระคริสต์ทรงเรียกเหล่าวิสุทธิชนของพระองค์ออกไป แต่เป็นตอนที่พระเยซูเสด็จมาเพื่อครอบครองบนแผ่นดินโลกและเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นตามมา การรับขึ้นของพวกวิสุทธิชนไม่ใช่

จุดจบ ไม่ใช่จุดโคลแม็กซ์แห่งแผนการของพระเจ้า การปรากฏอันเปี่ยมสง่าราศีของพระคริสต์พร้อมกับพวกวิสุทธิชนและเหล่าทูตสวรรค์ตามที่ถูกบอกล่วงหน้าในวิวรณ์ 1:7 และมีรายละเอียดมากขึ้นในวิวรณ์ 19:11-16 คือจุดโคลแม็กซ์ และนั่นพร้อมกับสิ่งต่าง ๆ ที่ล้อมรอบเหตุการณ์นั้น ทั้งหมดยกเว้นเวลาที่เป็นความลับนั้นเกี่ยวกับการรับขึ้นไป คือใจความหลักของหนังสือวิวรณ์

บัดนี้ วิวรณ์ ในบทที่ 2 ได้ไปจาก “สิ่งทั้งหลายซึ่งกำลังเป็นอยู่” เพื่อบอกเล่าเกี่ยวกับ “สิ่งทั้งหลายซึ่งจะเกิดขึ้น”

ดังนั้นบทที่ 4 และ 5 จึงเป็นส่วนที่เกริ่นนำสู่คำพยากรณ์เหล่านั้นเกี่ยวกับอนาคตที่ตามมา

พระที่นั่งนั้นในสวรรค์

ในบทที่ 1 ยอห์นได้เห็นพระคริสต์ในวันขององค์พระผู้เป็นเจ้าบนเกาะปัทมอส บัดนี้ เมื่อมองเข้าไปในอนาคตที่อยู่ห่างไกล พระคริสต์ทรงถูกสำแดงในสวรรค์ นั่นคือพระคริสต์บนพระที่นั่งหรือไม่? ข้อ 11 ระบุพระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งนั้นว่าเป็นพระผู้สร้าง ยอห์น 1:1-3 กล่าวเกี่ยวกับการทรงสร้างว่า: “ในเริ่มแรกนั้นพระวาเททรงเป็นอยู่แล้ว และพระวาเททรงอยู่กับพระเจ้า และพระวาเททรงเป็นพระเจ้า พระองค์นั้นเองทรงอยู่ในเริ่มแรกนั้นกับพระเจ้า สิ่งสารพัดได้ถูกสร้างขึ้นมาโดยพระองค์ และโดยปราศจากพระองค์ไม่มีสิ่งใดเลยได้ถูกสร้างขึ้นมาในสิ่งที่ได้ถูกสร้างขึ้นมานั้น”

อีกครั้งโคโลสี 1:16 กล่าวว่า “เพราะว่าโดยพระองค์สรรพสิ่งได้ถูกสร้างขึ้น ทั้งที่อยู่ในท้องฟ้าและที่อยู่ในแผ่นดินโลก สิ่งซึ่งประจักษ์แก่ตาและสิ่งซึ่งไม่ประจักษ์แก่ตา ไม่ว่าพวกเขาจะเป็นผู้ครองบัลลังก์ หรือเป็นผู้ครองอาณาจักร หรือเป็นบรรดาเทพผู้ครอบครองอาณาจักร หรือเป็นบรรดาเทพผู้มีอำนาจ สรรพสิ่งทั้งสิ้นได้ถูกสร้างขึ้นโดยพระองค์และเพื่อพระองค์” อย่างไรก็ตาม ปฐมกาล 1:1 กล่าวว่า “ในเริ่มแรกนั้นพระเจ้าทรงเนรมิตสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก”

มองแวบแรก เราอาจคิดว่าพระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งนั้นในข้อ 2 และทรงรับคำสรรเสริญในข้อ 11 คือพระผู้ช่วยให้รอดนั้น อย่างไรก็ตาม ในบทที่ 5 ข้อ 6 และ 7 บ่งบอกว่าพระเมษโปดกทรงอยู่ท่ามกลางเหล่าผู้อาวุโสและว่าพระองค์เสด็จมาหาพระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งนั้นเพื่อรับหนังสือม้วนนั้นที่มีตราประทับเจ็ดดวง นั้นบ่งชี้ว่าพระเจ้าพระบิดาคือผู้ที่ประทับบนพระที่นั่งนั้น ทรงได้รับคำสรรเสริญสำหรับการทรงสร้างถึงแม้ว่าพระเยซูเจ้าทรงเป็นผู้ที่กระทำการในตรีเอกานุภาพนั้นและเป็นตัวแทนของพระบิดาในการทรงสร้างหรืออาจมีสองภาพที่แตกต่างกันในที่นี้ โดยแต่ละภาพพร้อมกับความจริงที่แยกจากกัน

สิ่งงดงามทั้งหลายที่อยู่รอบพระที่นั่งนั้นถูกกล่าวถึงเพียงสั้น ๆ สิ่งงดงามทั้งปวงเป็นของพระเจ้า ทุกสิ่งอันของสายรุ้งล้อมรอบพระองค์

Unger กล่าวถึงรูปร่างว่า:

รู้ง (อสค. 1:28) เป็นเครื่องหมายหนึ่งที่แสดงถึงพระเมตตาของพระเจ้าโดยมีพื้นฐานอยู่บนการเสียสละอันเป็นที่ยอมรับแล้วของพระบุตรของพระองค์ เหมือนกับที่รู้งของโนอาห์เป็นหมายสำคัญแห่งพันธสัญญาหนึ่งที่มีพื้นฐานอยู่บนเครื่องสัตวบูชาที่โนอาห์ถวาย (ปฐมก. 8:20-22) ซึ่งเล็งล่วงหน้าถึงพระคริสต์ รู้งของยอห์นมีสีมรกต (สีเขียว) ซึ่งรับประกันความสัตย์จริงของพระเจ้าต่อ

พันธสัญญาของพระองค์ที่ทำไว้กับโนอาห์ว่าจะไม่ทำลายแผ่นดินโลกอีก เช่นในสมัยน้ำท่วมนั้น แม้การพิพากษาอันน่ากลัวจะต้องมากก็ตาม (บทที่ 5-19) และแม้ข้อเท็จจริงมีอยู่ว่าพระที่นั่งนั้นไม่ใช่พระที่นั่งแห่งพระคุณแต่เป็นพระที่นั่งแห่งการพิพากษา

“ประจักษ์พลอยหยก...” (ข้อ 3) นั้นหมายถึงเพชรเม็ดหนึ่งที่เปล่งประกายระยิบระยับไหม? Ironside กล่าวเกี่ยวกับพลอยหยกดังนี้: “พลอยหยกแห่งหนังสือวิวรณ์ไม่ใช่อัญมณีที่บ่งแสงอย่างที่เรารู้จักกันตามชื่อนั้น ต่อมามันถูกพรรณนาว่าสุกใสเหมือนแก้วผลึก (21:11) มันน่าจะเป็นเพชร ซึ่งมีความเจิดจรัสมากที่สุดในทุกอัญมณีทั้งปวง”

“ประจักษ์...พลอยทับทิม” และ “ประหนึ่งพลอยมรกต” (ข้อ 3) อัญมณีทั้งหลายและทองคำและทองเหลืองดุจในเตาไฟและเสื้อผ้าสีขาวแสดงให้เห็นความงดงามและความยิ่งใหญ่ของพระที่นั่งนั้นในสวรรค์และของพระเจ้าและพระคริสต์ได้อย่างไร? แต่คำเรียกเหล่านี้ก็ทำให้เราคิดถึงได้ ทำให้เรากระหายหาที่จะได้เห็น “สง่าราศีที่จะถูกเปิดเผย” ความคิดที่อ่อนด้อย ถูกบดบัง และด้านข้างของเราไม่อาจเข้าใจสง่าราศีได้โดยง่าย! แต่พุ่มไม้นั้นที่ลุกเป็นไฟแต่ไม่ถูกเผา, เสาเข็มและเสาไฟในถิ่นทุรกันดาร, กรุงเยรูซาเล็มแห่งสวรรค์, ความงดงามเหล่านั้นที่ถูกพรรณนาแก่เราแต่เราแทบจะไม่เข้าใจ-ทั้งหมดนี้สัญญาสง่าราศีทั้งหลายที่ตาของเราจะมองเห็นเมื่อหมอกถูกปิดเป่าไป เมื่อเราได้เห็นหน้าต่อหน้า และเมื่อเราทราบสิ่งที่ตอนนี้เรามองเห็นแบบมัว ๆ เหลือเกิน

ข้อ 4,5:

4:4 และล้อมรอบพระที่นั่งนั้นมีที่นั่งยี่สิบสี่ที่นั่ง และข้าพเจ้าได้เห็นผู้สาวุสยี่สิบสี่คนนั่งอยู่บนที่นั่งเหล่านั้น นุ่งห่มเสื้อผ้า และคนเหล่านั้นสวมมงกุฎทองคำบนศีรษะของพวกเขา

4:5 และมีฟ้าแลบ และฟ้าร้อง และเสียงต่าง ๆ ออกมาจากพระที่นั่งนั้น และมีประทับเจ็ดดวงจุดไว้ตรงหน้าพระที่นั่ง ซึ่งเป็นพระวิญญาณทั้งเจ็ดของพระเจ้า

ผู้สาวุสยี่สิบสี่คน

ผู้สาวุสเหล่านั้นมีมงกุฎ ที่นั่งหรือบัลลังก์ของพวกเขาอยู่ล้อมรอบพระที่นั่งนั้นของพระเจ้าหรือของพระคริสต์ พวกเขาเป็นใคร? พวกเขาเป็นคนจริง ๆ บทที่ 5 ข้อ 9 บอกว่าพวกเขาถูกไถ่โดยการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์ ดังนั้นพวกเขาจึงเป็นมนุษย์ธรรมดา เป็นพวกคริสเตียน พวกเขาออกมาจาก “ทุกตระกูล และทุกภาษา และทุกชนชาติ และทุกประเทศ” ข้อพระคำต่อไปนี้บอกเราว่าพวกเขาจะได้ครอบครองบนแผ่นดินโลก

พระเยซูทรงสัญญาพวกอัครทูตแล้วว่า “พวกท่านซึ่งได้ตามเรามา ในการสร้างสิ่งสารพัดขึ้นใหม่คราวเมื่อบุตรมนุษย์จะนั่งในพระที่นั่งแห่งสง่าราศีของพระองค์นั้น พวกท่านจะได้นั่งบนบัลลังก์สิบสองที่เช่นกัน โดยพิพากษาคนอิสราเอลสิบสองเผ่า” (มธ. 19:28)

พระองค์ทรงมีเหตุผลที่ทรงมีอัครทูตสิบสองคนเนื่องจากมีสิบสองเผ่า และตัวเลขนี้ก็เปี่ยมด้วยความหมาย ไม่นานอีกสิบสองคนนั้น (รวมกันเป็นผู้สาวุสยี่สิบสี่คนเพื่อจะครอบครอง) จะเป็นเหล่าคริสเตียนที่ได้รับพระพรจากบรรดาประชาชาติคนต่างชาติ ผู้คนที่ถูกเลือกให้ครอบครองกับพระคริสต์บนแผ่นดินโลก เราถูก

บอกในคำอุปมาเรื่องเงินมินาว่าผู้ที่สัตย์ซื่อบางคนจะได้รับ “สิทธิอำนาจเหนือสิบเมือง” และบางคน “เหนือห้าเมือง” (ลูกา 19:17-19) ไม่ว่าจะยังไง ผู้อาวุโสเหล่านี้ที่บังเกิดใหม่แล้วก็จะครอบครองบนแผ่นดินโลกกับพระคริสต์

A.T. Robertson ยกคำพูดของ Swete ว่ากล่าวเกี่ยวกับข้อ 5: “พายุฟ้าคะนองในภาพลักษณ์ของคนฮีบรูเป็นสัญลักษณ์อันคุ้นเคยที่แสดงถึงฤทธิ์เดชของพระเจ้า: เทียบ ต.ย. 1 ซมอ. 2:10; สดด. 18:9; โยบ 37:4”

Seiss ออกความเห็นเกี่ยวกับฟ้าแลบและฟ้าร้อง:

สิ่งเหล่านี้แสดงให้เห็นว่าพระที่นั่งนี้เป็นพระที่นั่งแห่งการพิพากษา และว่าพระพิโรธกำลังจะออกมาจากมัน เมื่อพระเจ้ายกกำลังจะทรงให้บาปทั้งหลายของอียิปต์ตกแก่ประเทศนั้น พระองค์ก็ “ส่งฟ้าร้อง (ในภาษาฮีบรูคือ “เสียงพูดต่าง ๆ”) และลูกเห็บมา และไฟวิ่งไปบนพื้นดิน” และฟาโรห์ก็ใช้ไปและกล่าวว่า “ขอทูลวิงวอนพระเยโฮวาห์ เพื่อจะไม่มีเสียงพูดต่าง ๆ ของพระเจ้าอีกต่อไป” (อพย. 9:23,28) เมื่อพระองค์ประสงค์ที่จะแสดงให้เห็นถึงอำนาจที่ประจักษ์แก่พระองค์ต่อความกลัวของพระองค์ที่มีต่อบาป “มีฟ้าร้องและฟ้าแลบทั้งหลาย และมีเมฆหนาที่ปกคลุมเหนือบนภูเขาเหล่านั้น และมีเสียงแตรดังสนั่น” (อพย. 19:16) เมื่อพระองค์ส่งพระพิโรธของพระองค์ออกไปซึ่งตกอยู่บนคนฟิไลสเตีย “พระเยโฮวาห์ทรงให้เสียงฟ้าร้องดังกึกก้องยิ่งนักในวันนั้นต่อสู้กับคนฟิไลสเตีย และกระทำให้พวกเขาสับสนอลหม่าน และพวกเขาจึงพ่ายแพ้ต่อหน้าคนอิสราเอล” (1 ซมอ. 7:10) พระองค์ทรงแสดงความไม่พอพระทัยเช่นนั้นด้วยเมื่อชนชาติอิสราเอลร้องขอขัตติย์องค์หนึ่ง ซามูเอลกล่าวว่า “พระองค์จะทรงส่งฟ้าร้องและฝน [ในฤดูเกี่ยวข้าวสาลี] เพื่อพวกท่านจะรับรู้และเห็นว่า ความชั่วของพวกท่านนั้นใหญ่โตเพียงใด ซึ่งพวกท่านได้กระทำในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ในการขอให้มิกซ์ตรีองค์หนึ่งสำหรับพวกท่าน” และพระเยโฮวาห์ทรงส่งฟ้าร้องและฝนมาวันนั้น และประชากรทั้งสิ้นก็เกรงกลัวยิ่งนัก” (1 ซมอ. 12:17,18)

ตัวอย่างเหล่านี้แสดงให้เห็นว่า นี่ไม่ใช่พระที่นั่งแห่งพระคุณ แต่เป็นพระที่นั่งแห่งการพิพากษา ฟ้าแลบ ฟ้าร้อง และเสียงพูดเหล่านี้ที่ออกมาจากมัน บอกเล่าถึงความยุติธรรมและพระพิโรธซึ่งจะตกบนเหล่าผู้ละเมิด สายธารน้ำแห่งชีวิตจากไปแล้ว และแทนที่มันคือความน่าสะพรึงกลัวและไฟแห่งการพิพากษาและความมรณา

จงหมายเหตุ “ประทีปเจ็ดดวง...พระวิญญาณทั้งเจ็ดของพระเจ้า” (ข้อ 5) นี่สื่อความหมายเชิงสัญลักษณ์ (ดูการอธิบายนั้นเกี่ยวกับวิวรณ์ 3:1) เลขเจ็ดแสดงภาพของความเป็นพระเจ้า, ความไร้ขีดจำกัด, พร้อมกับพระวิญญาณของพระเจ้าที่ทรงอยู่ทุกแห่งหนตลอดเวลา

4:6 และตรงหน้าพระที่นั่งนั้นมีทะเลแห่งแก้วดู
เหมือนแก้วผลึก และในท่ามกลางพระที่นั่งและ
ล้อมรอบพระที่นั่งนั้นมีสัตว์สี่ตัว เต็มไปด้วยนัยน์ตา
ทั้งข้างหน้าและข้างหลัง

4:7 และสัตว์ตัวที่หนึ่งนั้นเหมือนกับสิงโต และสัตว์
ตัวที่สองนั้นเหมือนกับลูกโค และสัตว์ตัวที่สามนั้น
มีหน้าเหมือนกับมนุษย์ และสัตว์ตัวที่สี่เหมือนกับ
นกอินทรีที่กำลังบิน

4:8 และสัตว์ทั้งสี่นั้นแต่ละตัวมีปีกหกปีกอยู่รอบตัว
และสัตว์เหล่านั้นเต็มไปด้วยนัยน์ตาข้างใน และ
สัตว์เหล่านั้นไม่หยุดพักเลยทั้งกลางวันและกลาง
คืน โดยร้องว่า “บริสุทธิ บริสุทธิ บริสุทธิ องค์พระ
ผู้เป็นเจ้า พระเจ้า ผู้ทรงฤทธาณาภาพสูงสุด ผู้ได้
ทรงสถาปนาอยู่ในกาลก่อน ผู้ทรงสถาปนาอยู่ในปัจจุบัน
และผู้ซึ่งจะเสด็จมา”

สิ่งมีชีวิตทั้งสี่

“สัตว์” เหล่านี้จะถูกเรียกว่า “สิ่งมีชีวิต” นั้นเป็นคำเรียกที่นิยามพวกมันใน *Young's Analytical Concordance* พวกมันไม่ใช่มนุษย์ พวกมันไม่ใช่ทูตสวรรค์ แต่เป็นสิ่งมีชีวิตในสวรรค์ที่ถูกสร้างขึ้นเพื่อถวาย
เกียรติพระเจ้า จงเปรียบเทียบ “สิ่งมีชีวิต” เหล่านี้กับพวกที่อยู่ในเอเสเคียล 1:5-10:

“จากท่ามกลางไฟนั้นมีลักษณะคล้ายกับสิ่งที่มีชีวิตอยู่สี่ตัวออกมาด้วย และนี่คือรูปลักษณ์ของสิ่งที่มี
ชีวิตอยู่เหล่านั้น พวกมันมีลักษณะเหมือนมนุษย์ และสิ่งที่มีชีวิตอยู่ทุกตัวมีหน้าสี่หน้า และทุกตัวมีปีกสี่ปีก และ
เท้าของสิ่งที่มีชีวิตอยู่เหล่านั้นเป็นเท้าตรง และฝ่าเท้าของพวกมันก็เหมือนฝ่าเท้าของลูกวัว และพวกมันเป็น
ประกายเหมือนสีของทองเหลืองขัดเงา และสิ่งที่มีชีวิตอยู่เหล่านั้นมีมือมนุษย์อยู่ใต้ปีกของตัวข้างตัวทั้งสองข้าง
และสิ่งที่มีชีวิตอยู่ทั้งสี่มีหน้าของตัวและปีกของตัวดังนี้ ปีกของพวกมันจะติดปีกของกันและกัน พวกมันไม่หันไป
หันมาเมื่อพวกมันไป พวกมันทุกตัวบินตรงไปข้างหน้า สำหรับลักษณะแห่งหน้าของสิ่งที่มีชีวิตอยู่เหล่านั้น ทั้งสี่
มีหน้าของมนุษย์ และหน้าของสิงโตอยู่ด้านขวา และทั้งสี่มีหน้าของวัวอยู่ด้านซ้าย ทั้งสี่มีหน้าของนกอินทรี
ด้วย”

ดร. สโกฟิลด์ กล่าวเกี่ยวกับสิ่งมีชีวิตเหล่านี้ว่า: “‘สิ่งมีชีวิตเหล่านี้’ มีลักษณะเหมือนกับพวกเรือบ”
พวกมันเป็นเหมือนทูตสวรรค์ที่เป็นตัวแทนของพระเจ้าในบางแง่มุม มีความคล้ายคลึงและความแตกต่างหลาย
ประการ ในเอเสเคียลสิ่งมีชีวิตเหล่านั้นมีสี่ปีก และในวิวรณ์แต่ละตัวมีหกปีก เราอาจถือได้ว่าเหมือนกับที่พวก
ทูตสวรรค์สามารถปรากฏตัวและหายตัวได้ และเหมือนกับที่พวกเขาสามารถมีรูปร่างหน้าตาเหมือนมนุษย์ได้
(ปฐม. 18:2,16; ปฐม. 19:2,15,16) หรือไม่เหมือนก็ได้ ฉะนั้นสิ่งมีชีวิตในสวรรค์เหล่านี้ก็อาจปรากฏตัวในรูป
แบบใดก็ได้ที่จะสอดคล้องกับข่าวสารที่ต้องการจะสื่อ

ดังนั้นในวิวรณ์ 4 สิ่งมีชีวิตทั้งสี่แสดงภาพอุปนิสัยของพระคริสต์-เหมือนสิงโตในด้านพลังกำลังและ
ความเป็นราชันย์, เหมือนลูกวัวในเรื่องการเป็นเครื่องบูชา, เหมือนมนุษย์ซึ่งแสดงภาพการรับสภาพเนื้อหนัง
ของพระคริสต์, เหมือนนกอินทรีที่มองเห็นสิ่งสารพัด สิ่งมีชีวิตในสวรรค์เหล่านี้ร้องทั้งกลางวันและกลางคืนเพื่อ
ประกาศและสรรเสริญพระคริสต์, พระเจ้า, และเราเชื่อว่าพวกมันหมายความว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระเจ้า
และพระผู้สร้างเพราะทรงเป็นพระเจ้า

ข้อ 9-11:

4:9 และเมื่อสัตว์เหล่านั้นถวายคำสรรเสริญ และ
พระเกียรติ และคำขอบพระคุณแด่พระองค์ผู้
ประทับบนพระที่นั่ง ผู้ทรงพระชนม์อยู่ตลอดไป
เป็นนิรันดร์และเป็นนิรันดร์
4:10 ผู้อาวูโสทั้งยี่สิบสี่คนนั้นก็ทรุดตัวลงต่อพระ
พักตร์พระองค์ ผู้ประทับบนพระที่นั่งนั้น และ
นมัสการพระองค์ผู้ทรงพระชนม์อยู่ตลอดไปเป็น

นิรันดร์และเป็นนิรันดร์ และถอดมงกุฏของพวกเขาวาง
วางตรงหน้าพระที่นั่งร้องว่า

4:11 “พระองค์ทรงสมควร โอ ข้าแต่องค์พระผู้
เป็นเจ้า ที่จะได้รับคำสรรเสริญ และพระเกียรติ
และฤทธิ์เดช เพราะว่าพระองค์ได้ทรงสร้างสรรพ
สิ่งทั้งปวง และสรรพสิ่งทั้งปวงนั้นดำรงอยู่และได้
ถูกสร้างขึ้นตามขอบพระทัยของพระองค์”

สิ่งมีชีวิตในสวรรค์และพวกผู้อาวูโสที่เป็นมนุษย์ร่วมแช่ช่องสรรเสริญ

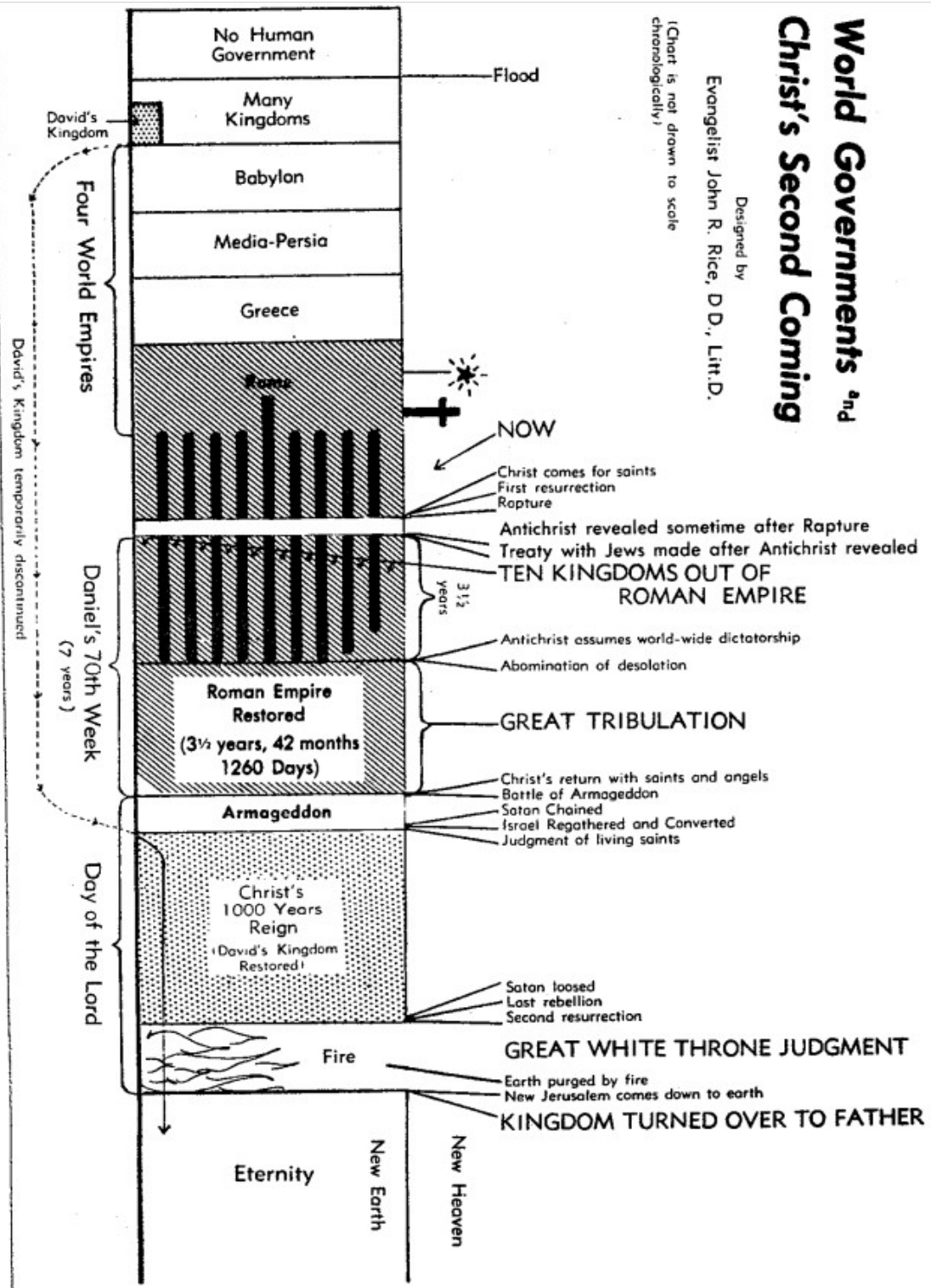
ในที่นี่เราถูกเตือนใจเกี่ยวกับคำสัญญานั้นที่ว่า “เพื่อเมื่อออกพระนามของพระเยซู ‘หัวเข้าทุกหัวเข้า
จะต้องคุกกราบลง’ ของบรรดาสิ่งในสวรรค์ และบรรดาสิ่งในแผ่นดินโลก และบรรดาสิ่งใต้พื้นแผ่นดินโลก และ
เพื่อ ‘ล้นทุกล้นจะกล่าวยอมรับ’ ว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า อันเป็นการถวายสง่าราศีแด่
พระเจ้าพระบิดา” (ฟป. 2:10,11) สิ่งมีชีวิตเหล่านั้นและพวกผู้อาวูโสที่จะได้ครอบครองบนแผ่นดินโลกกับพระ
คริสต์ร่วมใจกันในการถวายคำขอบพระคุณและคำสรรเสริญ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเพราะพระเจ้าทรงเป็นพระผู้
สร้างและเพราะพระคริสต์ โอ คนเหล่านี้ที่ได้รับพระพรมากที่สุดเ็นท่ามกลางพวกอัครทูตและเหล่าวิสุทธิชน
หมอบกราบลงต่อพระคริสต์และนมัสการพระองค์ มงกุฏทั้งหลาย-ถูกวางลงต่อพระพักตร์พระคริสต์! การได้
ครอบครองกับพระคริสต์เป็นสิ่งยิ่งใหญ่ การให้พระองค์ครอบครองและนมัสการพระองค์ก็ยิ่งใหญ่มากขึ้นไปอีก
สำหรับคนเหล่านี้ โอ จงให้พระเยซูเจ้าได้รับคำสรรเสริญและสง่าราศีทั้งสิ้นสำหรับเกียรติยศใดก็ตามที่พระองค์
อาจทรงโปรดประทานแก่เราด้วยความรัก

เราจำได้ว่าบนภูเขาแห่งการจำแลงพระกายนั้น เมื่อเปโตรอยากจัดอันดับพระเยซู โมเสส และเอลียาห์
ให้อยู่ระดับเดียวกันและสมควรได้รับพลับพลาหรือเต็นท์พิเศษสำหรับการพักบนภูเขานั้น โมเสสและเอลียาห์ก็
หายตัวไป พวกเขาเห็นแต่พระเยซูผู้เดียวและเสียงหนึ่งจากสวรรค์ที่ตรัสว่า “ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา ผู้ซึ่ง
เราโปรดปรานมาก เจ้าทั้งหลายจงฟังท่านเถิด” (มธ. 17:5)

โอ อัครทูตและผู้อาวูโสทุกคนในโลกก็เทียบไม่ได้กับพระเยซูเจ้า และพวกเขาน่าจะวางมงกุฏของตน
ต่อพระพักตร์พระองค์ในการนมัสการ พระคริสต์ได้ทรงสร้างสิ่งสารพัดและทุกสิ่งก็เพื่อความขอบพระทัยของ
พระองค์ มีกล่าวไว้แบบเดียวกันในโคโลสี 1:16

World Governments ^{and} Christ's Second Coming

Designed by
Evangelist John R. Rice, D.D., Litt.D.
(Chart is not drawn to scale
chronologically)

บทที่ 5

ข้อ 1-4:

5:1 และข้าพเจ้าได้เห็นในพระหัตถ์ขวาของ “ได้”

พระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งนั้น มีหนังสือม้วน
หนึ่งเขียนไว้ทั้งข้างในและข้างนอก ถูกผนึกอยู่ด้วย
ตราประทับเจ็ดดวง

5:2 และข้าพเจ้าได้เห็นทูตสวรรค์ที่มีฤทธิ์องค์หนึ่ง
ประกาศด้วยเสียงอันดังว่า “ผู้ใดสมควรที่จะคลี่
หนังสือนี้ออกและแกะบรรดาศาตราของหนังสือนี้

5:3 และไม่มีผู้ใดในสวรรค์ หรือในแผ่นดินโลก
หรือใต้แผ่นดินโลก ที่สามารถคลี่หนังสือนี้ออก
หรือดูหนังสือนี้ได้

5:4 และข้าพเจ้าก็ร้องไห้มากมาย เพราะว่าไม่ได้
พบผู้ใดที่สมควรที่จะคลี่หนังสือนี้ออก และอ่าน
หนังสือนี้ หรือดูหนังสือนี้ได้

หนังสือแห่งวิบัติต่าง ๆ ในอนาคต

หนังสือที่มีตราประทับเจ็ดดวงเป็นหนังสือเกี่ยวกับอนาคต ขณะที่ตราแต่ละดวงถูกแกะในบทถัดไป
เราจะเห็นการเปิดเผยของความทุกข์ลำบากครั้งใหญ่และภัยพิบัติหลายประการบนแผ่นดินโลก แต่พวกมันถูก
ปิดผนึก ถูกปิดกั้นจากความรู้ของมนุษย์ “ไม่มีผู้ใดในสวรรค์ หรือในแผ่นดินโลก หรือใต้แผ่นดินโลก” [ในนรก]
(ข้อ 3) สามารถแกะตราของหนังสือแห่งอนาคตนี้ได้ ไม่มีนักประวัติศาสตร์คนใดบอกล่วงหน้าเกี่ยวกับมันได้
ไม่มีคนทรงหรือนักศึกษาเกี่ยวกับดวงดาวหรือใครคนใดบอกเกี่ยวกับมันได้ ไม่มีผู้นำทางศาสนาคนใดได้รับการ
เปิดเผยเกี่ยวกับมัน

นี่เป็นอีกคำพยานหนึ่ง เหมือนกับที่พระเยซูทรงบอกพวกอัครทูตในกิจการ 1:7, “ไม่ใช่ธุระของพวก
ท่านที่จะทราบเวลาหรือวาระทั้งหลาย ซึ่งพระบิดาได้ทรงกำหนดไว้ให้อยู่ในสิทธิอำนาจของพระองค์”

Ironsides ให้ความเห็นเกี่ยวกับหนังสือที่มีตราประทับเจ็ดดวง:

พวกหนังสือโบราณของชนชาติอิสราเอลมักเป็นม้วนหนังสือที่ทำจากหนังแกะ และเมื่อเราถูก
บอกว่าหนังสือนี้ถูกผนึกด้วยตราประทับเจ็ดดวง เราก็ต้องเข้าใจว่าหนังสือนี้ถูกม้วนขึ้นจนถึงจุดหนึ่ง
และตราหนึ่งดวงก็ถูกประทับตรงขอบ เพื่อที่มันจะถูกเปิดไม่ได้จนกว่าตราประทับนั้นถูกแกะ
หนังสือนี้ถูกม้วนขึ้นเพิ่มอีกหน่อยและก็ประทับตราอีกดวง และทำแบบนี้ไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งมีตรา
ประทับหกดวงอยู่บนขอบของหนังสือนี้และตราหนึ่งดวงซึ่งปิดหนังสือม้วนนี้ทั้งหมด เมื่อตราดวง
แรกถูกแกะ ส่วนหนึ่งของหนังสือนี้ก็ถูกเผยให้เห็น และเป็นเช่นนั้นเมื่อแกะตราดวงต่อ ๆ ไป เมื่อตรา
ประทับดวงที่เจ็ดถูกแกะ หนังสือนี้ทั้งหมดก็จะถูกคลี่ออก

A.T. Robertson กล่าวว่า “พินัยกรรมในกฎหมายของพวกโรมมีตราประทับเจ็ดดวงซึ่งเป็นของพยาน
เจ็ดคน แต่หนังสือแห่งภัยพิบัติที่ถูกประทับตรานี้ไม่ต้องการพยานใด ๆ มากไปกว่าน้ำพระทัยของพระเจ้าเอง”

มันเป็นความโง่เขลาของมนุษย์ที่พวกเขาพยายามที่จะบอกล่วงหน้าถึงเวลาแห่งการเสด็จมาของพระ
คริสต์ มันเป็นความโง่เขลาในปี 1,000 เมื่อผู้คนยกเหตุผลว่ายุคนี้ควรกินเวลาแค่หนึ่งพันปีเท่านั้น และพวกเขา
ก็คาดว่าพระเยซูจะเสด็จกลับมาทันที มันเป็นความโง่เขลาเมื่อมาร์ติน ลูเธอร์คิดว่าพระสันตะปาปาเป็น
ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์นั้น มันเป็นความโง่เขลาเมื่อ Farmer Miller ในรัฐนิวยอร์กคิดออกว่าเขารู้ว่าพระคริสต์

จะเสด็จกลับมาในปี 1843 หรือ 1844

พระคริสต์เพียงผู้เดียวสามารถเปิดเผยอนาคตได้ และหนังสือวิวรณ์ก็ไม่ได้บอกไว้ว่าการสิ้นสุดของยุคและการเสด็จกลับมาของพระคริสต์คือเมื่อไร

มีตราประทับเจ็ดดวง เลขเจ็ดหมายความว่าพระเจ้าทรงเตือนใจเราว่านี่เป็นสติปัญญาของพระเจ้าที่ถูกต้องอย่างไร้ขีดจำกัด ไม่ต้องถูกขุดค้นแสวงหาโดยสติปัญญาของมนุษย์ มีเลขเจ็ดอยู่มากมายในหนังสือนี้ซึ่งบ่งบอกถึงความครบถ้วนและความสมบูรณ์แบบที่พระเจ้าทรงเปิดเผยและที่พระเจ้าทรงควบคุมของหนังสือวิวรณ์ มีคริสตจักรเจ็ดแห่ง, ดาวเจ็ดดวง, พระวิญญาณทั้งเจ็ดของพระเจ้า (1:4; 3:1; 4:5 ใน 4:5 พระวิญญาณเหล่านั้นถูกแสดงภาพโดยประทับเจ็ดดวง) มีทูตสวรรค์เจ็ดองค์และแตรเจ็ดคัน (8:2) มีฟ้าร้องทั้งเจ็ด (10:3) มี “ทูตสวรรค์เจ็ดองค์ถือถ้วยพิบัติเจ็ดอย่างสุดท้าย” ในขันเจ็ดใบ (15:1)

ข้อ 5-7:

5:5 และมีผู้หนึ่งในพวกผู้อาวุโสเหล่านั้น กล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า “อย่าร้องไห้เลย ดูเถิด สิ่งใดแห่งเผ่ายูดาห์ รากของดาวิด ทรงมีชัยแล้วที่จะคลี่หนังสือนั้นออก และที่จะแกะตราทั้งเจ็ดดวงของหนังสือนั้นได้”

5:6 และข้าพเจ้าได้แลเห็น และดูเถิด ในท่ามกลางพระที่นั่งกับสัตว์ทั้งสี่นั้น และในท่ามกลางพวกผู้

อาวุโสเหล่านั้น พระเมษโปดกประทับยืนอยู่ประหนึ่งทรงถูกปลงพระชนม์แล้ว ทรงมีเขาเจ็ดเขาและมีนัยน์ตาเจ็ดดวง ซึ่งเป็นพระวิญญาณทั้งเจ็ดของพระเจ้า ที่ทรงส่งออกไปทั่วแผ่นดินโลก

5:7 และพระเมษโปดกนั้นได้มาและเอาหนังสือม้วนนั้นออกไปจากพระหัตถ์ขวาของพระองค์ ผู้ประทับบนพระที่นั่งนั้น

พระคริสต์เพียงผู้เดียวทรงคู่ควรที่จะควบคุมและบอกถึงอนาคต

พระเจ้าคงปิติยินดียิ่งนักในพระนามและชื่อเรียกเชิงพรรณนาอันไพเราะเหล่านั้นของพระเยซู พระองค์ทรงเป็น “พระเมสสิยาห์” หรือ “พระคริสต์” ซึ่งเป็นชื่อเรียกภาษาฮีบรูและภาษากรีกที่หมายถึงผู้ถูกเจิม พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า, บุตรมนุษย์, บุตรของดาวิด พระองค์ทรงเป็นกษัตริย์หรือพระอังกูรแห่งราชวงศ์ของดาวิด พระองค์ทรงเป็นเบื้องต้นและเบื้องปลาย พระองค์ทรงเป็นปฐมและอวสาน, อัลฟาและโอเมกาของพยานชนะกรีก พระองค์ทรงเป็นดาวประจำรุ่ง พระองค์จะทรงลอยขึ้นดุจ “ดวงอาทิตย์แห่งความชอบธรรม” พระองค์ทรงเป็นผู้เลี้ยงแกะที่ตึนั้น พระองค์ทรงเป็นทางนั้น, ความจริงนั้น, ชีวิตนั้น พระองค์ทรงเป็นความสว่างของโลก พระองค์ทรงเป็นมหาบุรุษของเรา, พระผู้ไถ่, กษัตริย์ของพวกยิว, ความหวังของชนชาติอิสราเอล Dr. Clinton Howard ชาวคริสต์เตียนผู้ยิ่งใหญ่คนหนึ่ง เคยกล่าวคำปราศรัยอันโด่งดังในหัวข้อ “Pearls of Paradise” โดยกล่าวถึงพระนามพิเศษเหล่านั้นของพระเยซูเจ้า มันคงจะเป็นพระพรสำหรับเราแต่ละคนในการบอกพระนามและชื่อเรียกทั้งหมดนั้นเท่าที่เราจะบอกได้เกี่ยวกับพระเยซู

ในที่นี้พระเยซูทรงถูกเรียกว่า “สิ่งใดแห่งเผ่ายูดาห์” (ข้อ 5) นั้นบอกเป็นไม่เพียงอดีตแต่ว่าเมื่อพระคริสต์เสด็จมา พระองค์จะทรงจัดการกับชนชาติอิสราเอลอีกครั้ง ตามพระประสงค์นิรันดร์ของพระองค์ในฐานะผู้พิพากษาและผู้ครอบครอง จากเผ่ายูดาห์ทั้งหมด พระองค์ทรงเป็นสิ่งใดนั้น, ผู้ครอบครองนั้น, และที่

แฝงอยู่ในธรรมชาติของการเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์ พระองค์จะไม่เพียงเป็นเหมือนลูกแกะตัวหนึ่ง แต่เหมือนสิงโตตัวหนึ่งเพื่อทำลายเหล่าศัตรูของพระองค์

พระองค์ทรงเป็น “รากของดาวิด” ในที่อื่นพระองค์ทรงเป็น “บุตรของดาวิด” แต่ในที่นี้พระองค์ทรงถูกระบุว่ามาก่อนดาวิด, องค์พระผู้เป็นเจ้าของดาวิด, และที่จริงคือทรงเป็นพระผู้สร้างของดาวิด ความเป็นพระเจ้าของพระองค์เข้ามาเกี่ยวข้องด้วย พระเยซูทรงถามคำถามนี้กับพวกฟาริสีที่ไม่เชื่อ:

“ขณะที่พวกฟาริสีกำลังชุมนุมกันอยู่นั้น พระเยซูทรงถามพวกเขา โดยตรัสว่า “พวกท่านคิดอะไรเรื่องพระคริสต์ พระองค์ทรงเป็นบุตรของผู้ใด” พวกเขากล่าวแก่พระองค์ว่า “เป็นบุตรชายของดาวิด” พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “ถ้าอย่างนั้นเป็นไฉนดาวิดโดยเดชพระวิญญาณจึงเรียกพระองค์ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้า โดยรับสั่งว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า ท่านจงนั่งที่ขวามือของเรา จนกว่าเราจะกระทำให้บรรดาศัตรูของท่านเป็นแท่นรองเท้าของท่าน’ แล้วถ้าดาวิดเรียกพระองค์ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์จะเป็นบุตรชายของดาวิดอย่างไรได้” และไม่มีผู้ใดสามารถตอบพระองค์สักคำหนึ่งได้ และตั้งแต่นั้นมาไม่มีผู้ใดกล้าถามคำถามใด ๆ กับพระองค์อีกต่อไป” - มธ. 22:41-46

ฉะนั้นพระเยซูจึงทรงเป็นบุตรของดาวิดในฝ่ายร่างกาย แต่นานแสนนานก่อนหน้านั้นและหลังจากนั้นตลอดไปพระองค์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของดาวิด

จากนั้นพระเยซูทรงปรากฏในฐานะ “พระเมสสิยาห์” ที่ประทับยืนอยู่ประหนึ่งทรงถูกปลงพระชนม์แล้ว” (ข้อ 6) สิทธิอำนาจเหนือมวลมนุษย์เพื่อจะช่วยให้รอดและพิพากษาถูกมอบไว้แก่พระเยซูเพราะพระองค์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อช่วยให้รอด เหตุฉะนั้น ในจักรวาลทั้งสิ้น พระองค์จึงทรงถูกนับว่าคู่ควรที่จะเปิดหนังสือที่มิดตราประทับเจ็ดดวง

Seiss อธิบายนัยสำคัญของคำกรีกที่ใช้เรียกพระเยซูในฐานะพระเมสสิยาห์ดังนี้:

ในที่นี้พระองค์ทรงถูกพรรณนา มิใช่โดยคำปกติ (อัมโนส) ที่ใช้เพื่อสื่อถึงลูกแกะตัวหนึ่ง แต่โดยอีกคำ (อาร์นอส) ซึ่งเน้นหนักมากกว่าในด้านความอ่อนโยนและความเชื่อง-ลูกแกะที่เป็นสัตว์เลี้ยง-ซึ่งตรงข้ามอย่างชัดเจนกับพวกสัตว์ป่า ที่พระองค์ทรงมีลักษณะที่ตรงข้ามกับพวกมัน นี่ช่วยขับเน้นความอ่อนโยนเป็นพิเศษของพระองค์และความเป็นพวกเดียวกับประชากรของพระองค์ และการไร้ข้อแก้ตัวอย่างสิ้นเชิงและความผิดของพวกคนป่าเถื่อนและพวกที่ทำให้เชื่อไม่ได้ซึ่งต้องแฝงในการปฏิเสธ, ข่มเหง, และทำสงครามต่อผู้พระองค์ พวกเขาทำผิดและทำร้ายผู้ที่อ่อนโยนที่สุดและไร้พิษภัยมากที่สุด-พวกเขาลูกแกะสัตว์เลี้ยงนั้นแห่งครอบครัวของพระเจ้า

พระเมสสิยาห์นั้นทรงมี “เขาเจ็ดเขา” (ข้อ 6) เขาสัตว์บ่งบอกถึงอำนาจแบบกษัตริย์ในการปกครอง เขาทั้งสิบของสัตว์ร้ายนั้นในดานีเอล 7:24 คือกษัตริย์สิบองค์ที่จะขึ้นเรืองอำนาจ เขาเล็กอันนั้นที่อกขึ้นมาท่ามกลางเขาเหล่านั้นจะกลายเป็นผู้เผด็จการของโลก, ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ผู้นั้น ดังนั้นพระคริสต์จะต้องมีอำนาจ, ความเป็นผู้ครอบครองและความเป็นกษัตริย์ และเนื่องจากมีเขาเจ็ดเขา พระองค์จะทรงมีอำนาจนิรันดร์และไร้ขีดจำกัดและไร้ขอบเขต สิ่งสารพัดอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์

พระเมสสิยาห์ทรงมี “นัยน์ตาเจ็ดดวง” ซึ่งเป็นพระวิญญาณทั้งเจ็ดของพระเจ้า ที่ทรงส่งออกไปทั่วแผ่นดิน

ดินโลก” (ข้อ 6) จงพิจารณาความเชื่อมโยงอันต่อเนื่อง การประสานงานกันระหว่างพระคริสต์กับพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้า พระองค์ทรงถูกเรียกว่า “พระวิญญาณของพระคริสต์” เช่นกัน (รม. 8:9; 1 ปต. 1:11)

พระเยซูและพระวิญญาณบริสุทธิ์

พระเยซูทรง “ถูกปฏิสนธิ...โดยเดชพระวิญญาณบริสุทธิ์” (มธ. 1:20) พระองค์ไม่ได้เริ่มต้นพันธกิจของพระองค์ ไม่เคยเทศนาคำเทศนาเลยสักเรื่องและไม่ได้ทำการอัศจรรย์ใด จนกระทั่งพระองค์ทรงได้รับบัพติศมา (ลูกา 3:21,22) จากนั้นพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้เสด็จมาบนพระองค์แบบประจักษ์แก่ตาและพระองค์ทรงถูก “เจิม...เพื่อประกาศข่าวประเสริฐ” และได้ทรงเริ่มต้น (ลูกา 4:14-22; อสย. 61:1) จากนั้นกิจการ 10:37,38 บอกเราว่า:

“พระดำรัสนั้น ข้าพเจ้ากล่าวว่า ท่านทั้งหลายก็ทราบอยู่แล้ว ซึ่งได้ถูกประกาศตลอดทั่วแคว้นยูเดีย และตั้งต้นจากแคว้นกาลิลี หลังจากการให้รับบัพติศมาซึ่งยอห์นได้ประกาศนั้น ว่าพระเจ้าได้ทรงเจิมพระเยซูแห่งนาซาเร็ธด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยฤทธิ์านุภาพอย่างไร ผู้ซึ่งได้เสด็จไปทั่วกระทำดี และรักษาบรรดาคนที่ถูกกดขี่โดยพญามาร ด้วยว่าพระเจ้าได้ทรงสถิตอยู่กับพระองค์”

ในฐานะความสว่างของโลก พระองค์ทรงถูกแสดงภาพโดยคันประทีปทองคำนั้นในพลับพลาสมัยภาคพันธสัญญาเดิม ซึ่งทำให้น้ำมันแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ลุกไหม้ อำนาจทั้งสิ้นของพระองค์อยู่ในฐานะมนุษย์คนหนึ่ง ที่สมบูรณ์แบบ เปี่ยมด้วยพระวิญญาณ และทรงเป็นแบบอย่างของเรา

ดาวิด ในฐานะเป็นภาพเงาของการที่พระเยซูจะเสด็จมารับตำแหน่งกษัตริย์ ได้ถูกเจิมด้วยน้ำมัน; ดังนั้นพระเยซูจะทรงครองราชย์ในฐานะมนุษย์ผู้หนึ่งที่เปี่ยมด้วยพระวิญญาณ ตามที่เราเห็นในอิสยาห์ 11:1-3 อารามหาบุรุษได้ถูกเจิม ซึ่งแสดงภาพของพระเยซูมหาบุรุษของเราที่ทรงวิงวอนเพื่อเราอยู่เสมอในสวรรค์ตอนนี้ พร้อมกับร่างกายที่จับต้องได้ซึ่งเป็นขึ้นจากตายแล้ว แต่ยังกระทำกิจเหมือนเดิมในความเต็มเปี่ยมของพระวิญญาณ

พระเยซูทรงประกอบด้วยพระวิญญาณอย่างสมบูรณ์ครบถ้วนแบบไม่อาจที่จะวัดได้ (ยอห์น 3:34) ดังนั้นน้ำมันที่มากมาย เมื่ออาโรนถูกเจิมก็เป็น “เหมือนอย่างน้ำมันประเสริฐซึ่งอยู่บนศิรชะ ที่ได้ไหลอาบลงมาบนหนวดเครา คือบนหนวดเคราของอาโรน ที่ได้ไหลอาบลงไปถึงชายเสื้อของท่าน” (สดด. 133:2) ดังนั้นพระวิญญาณทั้งเจ็ดนั้นของพระเจ้า-ความครบบริบูรณ์แบบพระเจ้าอันไร้ขีดจำกัด-จึงอยู่กับพระเยซูเจ้า

และในสวรรค์พระองค์ยังทรงถูกเผยให้ประจักษ์แก่คริสเตียนทุกคนเหมือนเดิม โดยทางพระวิญญาณ “ผู้ใดที่มีบัญญัติทั้งหลายของเราและรักษาบัญญัติเหล่านั้นไว้ ผู้นั้นแหละเป็นผู้ที่รักเรา และผู้ที่รักเรานั้น พระบิดาของเราจะทรงรักเขา และเราจะรักเขา และจะสำแดงตัวเราเองให้ปรากฏแก่เขา” ยูดาส มิไซอัส คาริโอท ทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า เหตุใดพระองค์จึงจะสำแดงพระองค์เองให้ปรากฏแก่ข้าพระองค์ทั้งหลาย และไม่ใช้แก่โลก” พระเยซูทรงตอบและตรัสกับเขาว่า “ถ้าผู้ใดรักเรา ผู้นั้นจะรักษาคำทั้งหลายของเรา และพระบิดาของเราจะทรงรักเขา และเราทั้งสองจะมาหาเขา และเราทั้งสองจะทำการที่สถิตของเราทั้งสองอยู่กับเขา”- ยอห์น 14:21-23

และพระองค์จะทรงกระทำกิจกับมนุษย์ “ทั่วแผ่นดินโลก” และพระคริสต์ โดยทางพระวิญญาณ

บริสุทธิ ทรงสัญญาไว้ว่า “ดูเถิด เราอยู่กับท่านทั้งหลายเสมอไป แม้กระทั่งถึงการสิ้นสุดของโลกนี้” (มธ. 28:20)

ดังนั้นพระคริสต์จึงทรงฤทธิ์สามารถและคู่ควรที่จะเปิดหนังสือนั้นและแสดงให้เห็นสิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคต จำไว้ว่าหนังสือนี้คือ “วิวรณ์ของพระเยซูคริสต์ซึ่งพระเจ้าได้ประทานแก่พระองค์ เพื่อสำแดงแก่บรรดาผู้รับใช้ของพระองค์สิ่งทั้งหลายซึ่งจะอุบัติขึ้นในไม่ช้า” (1:1)

ข้อ 8-10:

5:8 และเมื่อพระองค์ได้ทรงเอาหนังสือนั้นไปแล้ว
สัตว์ทั้งสี่และผู้อาวูโลสี่สิบสี่คนนั้นก็ทรุดตัวลงต่อ
พระพักตร์พระเมษโปดก ทุกคนถือพิณเขาคู่และ
ถือขันทองคำบรรจุเครื่องหอม ซึ่งเป็นบรรดาคำ
อธิษฐานของพวกวิสุทธิชน
5:9 และเขาทั้งหลายก็ร้องเพลงบทใหม่ โดยกล่าว
ว่า “พระองค์ทรงสมควรที่จะเอาหนังสือม้วนนั้นไป
และที่จะแกะตราของหนังสือม้วนนั้นออก เพราะ

ว่าพระองค์ทรงถูกปลงพระชนม์แล้ว และได้ทรงไถ่
เราทั้งหลายให้ไปถึงพระเจ้าโดยพระโลหิตของ
พระองค์ ออกจากทุกตระกูล และทุกภาษา และ
ทุกชนชาติ และทุกประเทศ
5:10 และได้โปรดให้เราทั้งหลายเป็นกษัตริย์และ
เป็นปุโรหิตของพระเจ้าของพวกเรา และเราทั้งหลาย
จะได้ครอบครองบนแผ่นดินโลก”

สิ่งมีชีวิตเหล่านั้นนมัสการพระคริสต์เพราะการไถ่

ในบทที่แล้ว ในข้อ 9-11 สิ่งมีชีวิตเหล่านั้นและผู้อาวูโลสี่สิบสี่คนได้นมัสการและสรรเสริญพระเจ้าสำหรับการทรงสร้าง ในที่นี้พวกผู้อาวูโลร้องเพลงบทใหม่ที่กล่าวถึงความคู่ควรของพระเมษโปดกเพราะการสิ้นพระชนม์ของพระองค์บนกางเขนนั้นเพื่อเป็นเครื่องลบมลทินบาป สิ่งที่จะเกิดขึ้นต่อไปส่วนใหญ่แล้วเป็นการพิพากษาและเฉพาะพระองค์ผู้ได้ทรงตายเพื่อช่วยคนบาปให้รอด ทรงได้รับสิทธิอำนาจและการพิพากษาเหนือคนเหล่านั้นที่ปฏิเสธพระองค์

สิ่งสวยงามทั้งสิ้นมาจากพระเจ้า Dr. Bob Jones, Sr. เคยกล่าวไว้ว่า “ถ้าพญามารมีสิ่งสวยงามใด ๆ มันก็ขโมยมา” ดังนั้นหลักการพื้นฐานของดนตรีจึงมาจากพระเจ้า มนุษย์ไม่ได้ประดิษฐ์สเกลดนตรีหรือความสอดคล้องประสานในคอร์ดต่าง ๆ หรือจังหวะ มนุษย์ได้ค้นพบพวกมัน สิ่งเหล่านั้นเป็นสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงสร้างขึ้นมาจากมนุษย์เรียนรู้ที่จะบันทึกดนตรีลงบนเส้นและช่องว่างต่าง ๆ แต่เขาบันทึกดนตรีดี ๆ ที่เขาได้ค้นพบ

พระเจ้าได้ทรงสร้างดนตรีเพื่อที่จะเป็นสาวใช้แห่งความจริง, เครื่องมือของพระวิญญาณบริสุทธิ์, การแสดงออกฝ่ายวิญญาณของความชื่นบาน เมื่อเอเลซาแสวงหาพระวิญญาณของพระเจ้าเพื่อที่จะทราบน้ำพระทัยของพระเจ้า เขาก็กล่าวว่า “ขอทรงนำผู้เล่นเครื่องสายคนหนึ่งมาให้ข้าพระองค์” (2 พงศ์กษัตริย์ 3:15) “และต่อมาเมื่อผู้เล่นเครื่องสายบรรเลงแล้ว พระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ก็มาสถิตอยู่บนท่าน” คริสเตียนทั้งหลายได้รับคำบัญชาว่า “และอย่ามาเหล้าองุ่นซึ่งการเกินพอดิอยู่โน้น แต่จงเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ โดยปราศรัยกันในหมู่พวกท่านเองในบรรดาเพลงสดุดี เพลงนมัสการและเพลงฝ่ายจิตวิญญาณ โดยร้องเพลงและทำให้มีทำนองเพลงในใจของพวกท่านถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า” (อฟ. 5:18,19) อีกครั้งในโคโลสี 3:16 พระเจ้าทรง

บัญชาว่า “จงให้พระวาระของพระคริสต์ดำรงอยู่ในพวกท่านอย่างบริบูรณ์ในสติปัญญาทั้งสิ้น โดยสั่งสอนและเตือนสติซึ่งกันและกัน ในบรรดาเพลงสดุดี เพลงนมัสการและเพลงฝ่ายจิตวิญญาณ โดยร้องเพลงพร้อมด้วยพระคุณในใจของพวกท่านถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า”

พระวิญญาณของพระเจ้าทรงมีความสมัครรักใคร่กับดนตรี ดนตรีแสดงออกถึงการสรรเสริญ การชื่นชมยินดี บ่อยครั้งมันเป็นคำสรรเสริญเกี่ยวกับชัยชนะที่ยิ่งใหญ่ “บรรดาเพลงแห่งการช่วยให้พ้น” ถูกให้เป็นคำทรงสัญญาไว้ในเพลงสดุดี 32:7 และ “บทเพลงในยามราตรี” ในเพลงสดุดี 77:6 โมเสสสอนชนชาติอิสราเอลให้ขับร้องบทเพลงแห่งชัยชนะหลังจากการช่วยให้พ้นจากฟาโรห์ที่ตายในทะเลแดง (อพย. 15:1-20) เราเชื่อว่า บทเพลงนั้นมีชื่อว่า “เพลงของโมเสส ผู้รับใช้ของพระเจ้า และเพลงของพระเมษโปดก” (วว. 15:3) ที่ขับร้องเพราะการมีชัยชนะและเพราะความพินาศของเหล่าคนชั่ว และนั่นเตือนใจเราว่าฟาโรห์เป็นภาพเงาหนึ่งของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ที่จะมานั้น และการตกเป็นทาสของชนชาติอิสราเอลและภัยพิบัติเหล่านั้นในอียิปต์ดูเหมือนจะแสดงภาพของภัยพิบัติต่าง ๆ ในสมัยความทุกข์ลำบากนั้นตามที่ถูกเปิดเผยในวิวรณ์

“เพลงบทใหม่” (ข้อ 9) ซึ่งเป็นการบ่งบอกถึงการเปิดเผยใหม่หรือพระพรใหม่ ถูกกล่าวถึงในเพลงสดุดี 33:3 และอิสยาห์ 42:10 และเมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมาเพื่อครอบครองและชนชาติอิสราเอลที่เหลืออยู่ถูกรวบรวมมายังปาเลสไตน์ เราก็ถูกบอกว่า “ทะเลทรายจะเปรมปรีดิ์ และผลิดอกเหมือนอย่างดอกกุหลาบมันจะออกดอกอุดม และเปรมปรีดิ์ด้วยความชื่นบานและการร้องเพลง” (อสย. 35:1,2) เมื่อนั้น “และบรรดาผู้ที่รับการไถ่แล้วของพระเยโฮวาห์จะกลับมา และจะมายังศิโยนด้วยการร้องเพลงทั้งหลาย และจะมีความชื่นบานเป็นนิตย์บนศิรชะของเขาทั้งหลาย เขาทั้งหลายจะได้รับความชื่นบานและความยินดี และความโศกเศร้ากับการถอนหายใจจะหนีไปเสีย” (อสย. 35:10) บทเพลงของผมกล่าวว่า:

ความเศร้าหมองและการถอนหายใจจะหนีไป

เมื่อพระเยซูเสด็จมาครอบครอง

ตาของคนตาบอดจะมองเห็นในครานั้น

ลิ้นของคนใบ้จะขับร้องบทเพลง

ถูกรับขึ้นไปอยู่กับพระคริสต์ เมื่อนั้นจะร่วมงานเลี้ยงสมรส

กับพระองค์ในดินแดนแห่งสง่าราศี

มายังแผ่นดินโลกกับพระองค์ เมื่อเหล่าทูตสวรรค์

นำชนอิสราเอลมายังดินแดนศักดิ์สิทธิ์

คนง่อยจะกระโจนเหมือนกวาง เพราะในครานั้น

ความเจ็บป่วยทั้งสิ้นจะสาบสูญไป

ทะเลทรายจะผลิดอก ส่วนหนามย้อยและหนามใหญ่

จะไม่ได้แข่งสาบแผ่นดินโลกอีกต่อไป!

บรรดาอาณาจักรจะล่มสลาย อำนาจของชาตาน

จะสิ้นสุด พร้อมกับน้ำตาทุกหยด

ความชอบธรรมจะเต็มแผ่นดินโลกทั้งสิ้น
และสันติสุขจะครอบครองนับพันปี
เราขออธิษฐาน ขอให้อาณาจักรของพระองค์มาถึง
ขอให้ น้ำพระทัยสำเร็จบนแผ่นดินโลก
แต่บัดนี้เรามีสันติสุขและความชื่นบานทั้งสิ้นของพระองค์
และขอทรงครองบัลลังก์ในใจเรา
ความเศร้าหมองและการถอยหายใจจะหนีไป!
จะหนีไปในวันแห่งสง่าราศีนั้น!
สวนเอเดนจะกลับคืนมาในวันนั้น!
เมื่อพระเยซูเสด็จมาครองบัลลังก์

จากนั้นเราถูกบอกว่า “บรรดาภูเขาและเนินเขาทั้งหลายจะเปล่งเสียงร้องเพลงต่อหน้าพวกเจ้า และต้นไม้ทั้งสิ้นแห่งท้องทุ่งจะตบมือของพวกมัน” (อสย. 55:12)

พระเยซูเจ้าจะทรงเป็นใจความหลักของบทเพลงนี้ที่พวกผู้อาวุโสขับร้องถวายพระเยซูในข้อ 9

จงหมายเหตุอีกครั้งว่าผู้อาวุโสยี่สิบสี่คนนี้เป็นมนุษย์ที่จะครอบครองกับพระคริสต์ในฐานะกษัตริย์และปุโรหิตในยุคอาณาจักรนั้น

ข้อ 11-14:

5:11 และข้าพเจ้าก็มองเห็น และข้าพเจ้าได้ยินเสียง
ของทูตสวรรค์เป็นอันมากอยู่ล้อมรอบพระที่นั่ง
และรอบพวกสัตว์และผู้อาวุโสทั้งหลายนั้น และ
จำนวนทูตสวรรค์เหล่านั้นนับเป็นโกฏิ ๆ เป็นแสน
ๆ

5:12 โดยกล่าวด้วยเสียงดังว่า “พระเมษโปดก
ผู้ทรงถูกปลงพระชนม์แล้วนั้น ทรงสมควรที่จะได้
รับฤทธิ์เดช และทรัพย์สมบัติ และสติปัญญา และ
อำนาจ และเกียรติ และสง่าราศี และคำ
สรรเสริญ”

5:13 และข้าพเจ้าได้ยินเสียงของสิ่งมีชีวิตทั้งหมด

ซึ่งอยู่ในสวรรค์ และบนแผ่นดินโลก และได้แผ่น
ดินโลก และอย่างเช่นที่อยู่ในทะเล และบรรดาที่
อยู่ในที่เหล่านั้น กล่าวว่า “ขอให้คำสรรเสริญ และ
เกียรติ และสง่าราศี และฤทธิ์เดช จงมีแด่พระองค์
ผู้ประทับบนพระที่นั่ง และแด่พระเมษโปดกตลอด
ไปเป็นนิรันดร์และเป็นนิรันดร์”

5:14 และสัตว์ทั้งสิ้นนั้นก็กล่าวว่า “เอเมน” และผู้อาวุโสที่ยี่สิบสี่คนก็ทรุดตัวลงและนมัสการ
พระองค์ ผู้ทรงพระชนม์อยู่ตลอดไปเป็นนิรันดร์และ
เป็นนิรันดร์

เหล่าทูตสวรรค์ร่วมวงกับสิ่งมีชีวิตทั้งปวงเพื่อสรรเสริญพระเยซูคริสต์

มีทูตสวรรค์กี่องค์ในสวรรค์? เป็นโกฏิ ๆ คงจะเท่ากับหนึ่งร้อยล้าน และเพิ่มเข้าไปอีก “เป็นแสน ๆ”
นั่นคืออย่างน้อยเท่ากับสองพันคูณสองพันหรือขั้นต่ำคืออีกสี่ล้าน ดังนั้นจึงมีทูตสวรรค์อย่างน้อย 104 ล้านองค์

ทั้งหมดนี้ถูกเรียกให้นมัสการพระคริสต์ตอนที่พระองค์ประสูติ “และอีกครั้ง เมื่อพระองค์ทรงนำพระบุตรหัวปีที่ได้บังเกิดนั้นให้เสด็จเข้ามาในโลก พระองค์ก็ตรัสว่า ‘และให้บรรดาพวกทูตสวรรค์ทั้งสิ้นของพระเจ้านมัสการท่าน’” (ฮบ. 1:6)

เราคาดว่า “ชาวสวรรค์จำนวนมาก” ของลูกา 2:13 ที่ปาวร้องว่า “สง่าราศีจะมีแด่พระเจ้าในที่สูงที่สุด และบนแผ่นดินโลกจะมีสันติสุข ความปรารถนาดีจะมีแก่มนุษย์ทั้งหลาย” รวมทูตสวรรค์เหล่านั้นทุกองค์ที่ปกคลุมท้องฟ้า

ดังนั้นเหล่าทูตสวรรค์จึงสรรเสริญพระคริสต์, “พระเมษโปดกผู้คู่ควร” นั้น สิ่งทรงสร้างทุกตนบนแผ่นดินโลกและใต้แผ่นดินโลกและที่อยู่ในทะเลก็ทำเช่นนั้น นี่เป็นการสำเร็จจริงของฟิลิปปี 2:9-11 เมื่อทุกหัวเข่าจะต้องคุกลงและทุกลิ้นจะต้องกล่าวยอมรับว่าพระคริสต์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า คนเหล่านั้น “ใต้แผ่นดินโลก” (ข้อ 13) ซึ่งแน่นอนว่าหมายถึงนรก จะสรรเสริญพระคริสต์ด้วยอย่างน้อยหรือ? โอ ใช่แล้วครับ มีสัญญาไว้เช่นนั้นในเศคาริยาห์ 12:10; ยอห์น 19:37; วิวรณ์ 1:7 “พวกเขาจะมองดูพระองค์ผู้ซึ่งพวกเขาได้แทง” และ “นัยน์ตาทุกดวงจะเห็นพระองค์” แม้กระทั่งเหล่าคนชั่ว ส่วนมหาบุโรhitผู้นั้นที่เกี่ยวข้องในการประหารชีวิตพระคริสต์ พระเยซูตรัสแก่เขาว่า “ท่านว่าถูกแล้ว แต่อย่างไรก็ตามเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ต่อจากนี้ ท่านทั้งหลายจะเห็นบุตรมนุษย์นั่งข้างขวาพระหัตถ์แห่งฤทธาณภาพ และเสด็จมาในหมู่เมฆแห่งฟ้าสวรรค์” (มธ. 26:64)

“สิ่งมีชีวิตทั้งหมด!” คำกรีกที่ใช้สำหรับ “สิ่งมีชีวิต” ตรงนี้คือ คทีสมา, สิ่งใดก็ได้ที่ถูกทำขึ้นหรือถูกสร้างขึ้น นั่นอาจเป็นพวกสัตว์ด้วยไหม และไม่ใช่มนุษย์เท่านั้น? ใช่แล้วครับ เมื่อ “บรรดาต้นไม้แห่งท้องทุ่ง...ปรบมือของพวกมัน” และเมื่อ “ภูเขาและ...เนินเขาจะเปล่งเสียงร้องเพลง” และเมื่อหินเหล่านั้นร้องออกมาเพื่อถวายเกียรติพระคริสต์ (ลูกา 19:40) เราก็ไม่ต้องประหลาดใจเลยเมื่อพระคริสต์ประทานเสียงให้พวกสัตว์เพื่อสรรเสริญพระองค์!

โอ ฉะนั้น ขอให้เราแน่ใจว่าจะเต็มไปด้วยคำสรรเสริญถวายแด่พระผู้ช่วยให้รอดของเรา พระองค์ไม่เคยช่วยเหลือเหล่าทูตสวรรค์ให้รอดเลย รวมถึงบรรดาสิ่งที่ถูกสร้างในสวรรค์ด้วย ดังนั้นจึงไม่มีใครมีสิทธิ์และหน้าที่อันเหมาะสมที่จะสรรเสริญพระองค์มากเท่ากับคนเหล่านั้นที่ถูกไถ่โดยพระโลหิตของพระผู้ช่วยให้รอดแล้ว!

พระองค์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของคุณไหม? H.A. Ironside กล่าวว่า “ฝูงชนมากมายขนาดนั้น! คุณคงคิดว่าพระเจ้าทรงมีคนเยอะแล้วโดยไม่ต้องมีเราก็ดูได้ จอห์น บันยันผู้ซrakกล่าวว่า ‘โอ พระเมษโปดกองค์นี้ของพระเจ้า! พระองค์ทรงมีทั้งสวรรค์เพื่อสรรเสริญพระองค์ ทูตสวรรค์มากมายเหลือคณานับเพื่อกระทำตามความชอบพระทัยของพระองค์ แต่นี่ก็ไม่อาจทำให้พระองค์อิ่มพระทัยได้ พระองค์ต้องมีเหล่าคนบาปมาร่วมแบ่งปันมันกับพระองค์ด้วย!’ ถ้าคุณจะได้ไปร้องเพลงบนสวรรค์ คุณก็ต้องเริ่มต้นบนโลกนี้ก่อน คุณกล่าวได้ไหมว่า ‘พระองค์ทรงถูกฆ่า และได้ไถ่ข้าพระองค์โดยพระโลหิตของพระองค์แล้ว?’”

ช่วงสลับฉาก
ระหว่างบทที่ 5 และ 6
ดานีเอลพบฝันสำหรับวิวรรณ์

ตรงนี้เราต้องขอใส่ช่วงสลับฉากเข้ามา

เราไม่มีแผนการตรงนี้จะให้คำอธิบายแบบละเอียดเกี่ยวกับหนังสือดานีเอล แต่ให้เฉพาะส่วนเท่านั้นที่จะช่วยเหลือโดยตรงในการเข้าใจหนังสือวิวรรณ์ ดานีเอลเป็นคำพยากรณ์ที่ได้รับการคลี่คลาย รายละเอียดบางอย่างเกี่ยวกับเส้นทางของยูคินี่, สมัยความทุกข์ลำบากนั้น, การขึ้นเรืองอำนาจและการครอบครองของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ผู้ขึ้นตามที่ถูกเปิดเผยในดานีเอล เรื่องเหล่านี้มีความสำคัญ หลังจากบทที่ 5 ในวิวรรณ์ เราต้องการภูมิหลังซึ่งเป็นคำพยากรณ์ในดานีเอล

จักรวรรดิโลกทั้งสี่ก่อนอาณาจักรของพระคริสต์บนแผ่นดินโลก

ในดานีเอล บทที่ 2 เนบูคัดเนสซาร์ ผู้ก่อตั้งจักรวรรดิของชาวบาบิโลน ฝันเกี่ยวกับเรื่องหนึ่ง เขาได้เห็นรูปจำลองขนาดใหญ่ซึ่งเป็นรูปชายผู้หนึ่ง และถูกบอกว่า:

“พระองค์ โอ ข้าแต่กษัตริย์ ได้ทรงเห็น และดูเถิด มีปฏิมากรขนาดใหญ่ ปฏิมากรใหญ่นี้ ซึ่งมีความสูงใหญ่อย่างเลิศ ก่อตั้งอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ และรูปร่างของปฏิมากรนี้ก็น่ากลัว เศียรของปฏิมากรนี้เป็นทองคำเนื้อดี อกของปฏิมากรและแขนของปฏิมากรเป็นเงิน ท้องของปฏิมากรและโคนขาของปฏิมากรเป็นทองเหลือง ขาของปฏิมากรเป็นเหล็ก เท้าของปฏิมากรส่วนหนึ่งเป็นเหล็กและส่วนหนึ่งเป็นดินเหนียว พระองค์ได้ทรงเห็นจนกระทั่งหินก้อนหนึ่งถูกตัดออกมามิใช่ด้วยมือ ซึ่งกระทบปฏิมากรบนเท้าของปฏิมากรอันเป็นเหล็กและดินเหนียว และได้ทำให้เท้าเหล่านั้นแตกเป็นชิ้น ๆ แล้วส่วนเหล็ก ส่วนดินเหนียว ส่วนทองเหลือง ส่วนเงิน และส่วนทองคำ ก็ถูกทำให้แตกเป็นชิ้น ๆ พร้อมกัน และได้กลายเป็นเหมือนเกลบแห่งลานนวดข้าวทั้งหลายในฤดูร้อน และลมก็พัดพาสิ่งเหล่านั้นเอาไปเสีย จนหาสถานที่สำหรับสิ่งเหล่านั้นไม่พบเลย และก้อนหินที่กระทบปฏิมากรนั้นได้กลายเป็นภูเขาใหญ่ลูกหนึ่ง และเต็มแผ่นดินโลกทั้งหมด” - ดนล. 2:31-35

คำแก้ฝันถูกให้ไว้: เนบูคัดเนสซาร์ในฐานะผู้ครอบครองแห่งบาบิโลนคือเศียรทองคำนั้น หน้าอกและแขนที่เป็นเงินแสดงภาพของมีเดีย-เปอร์เซียที่จะมาต่อจากบาบิโลน จากนั้นท้องและโคนขาที่เป็นทองเหลืองแสดงภาพของอาณาจักรของชาวกรีกซึ่งถูกก่อตั้งโดยอเล็กซานเดอร์มหาราช ขาที่เป็นเหล็กแสดงภาพของจักรวรรดิโรมที่จะถูกแบ่งออกเป็นโรมตะวันออกและตะวันตก เท้าและนิ้วเท้าซึ่งบางส่วนเป็นเหล็กและบางส่วนเป็นดินเหนียวเป็นตัวแทนของสิบประชาชาตินั้นที่จะออกมาจากจักรวรรดิโรมเมื่อจักรวรรดินั้นล่มสลายและหินก้อนนั้นที่ถูกตัดออกจากภูเขาแสดงภาพของพระคริสต์เมื่อพระองค์เสด็จกลับมาเพื่อทำลายการปกครองของมนุษย์และเพื่อครอบครองทั้งโลก

อีกครั้งดานีเอลได้เห็นพวกสัตว์ร้ายซึ่งเป็นตัวแทนของจักรวรรดิโลกทั้งสี่

และยิ่งกว่านั้นคือ การผงาดขึ้นของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์

ดานีเอล 7:3-7 บอกเราว่า:

“และสัตว์มหัศจรรย์ตัวได้ขึ้นมาจากทะเล แต่ละตัวก็ต่างกัน ตัวแรกเหมือนสิงโต และมีปีกของนกอินทรี

ข้าพเจ้าได้มองดูจนชนปีนั้นถูกถอนออกไป และมันถูกยกขึ้นมาจากแผ่นดิน และถูกทำให้ยืนบนเท้าเหมือนมนุษย์ และใจของมนุษย์ถูกมอบให้แก่มัน และดูเถิด มีสัตว์อีกตัวหนึ่งเป็นสัตว์ที่สองเหมือนหมี และมันขยับตัวข้างหนึ่งขึ้น และมันมีกระดูกซี่โครงสามซี่อยู่ในปากของมันระหว่างซี่ฟันของมัน และพวกเขาพูดกับมันดังนี้ว่า ‘จงลุกขึ้นกินเนื้อให้มาก ๆ’ หลังจากนั้น ข้าพเจ้าก็ได้มองดู และดูเถิด อีกตัวหนึ่งเหมือนเสือดาว ซึ่งบนหลังของมันมีปีกของนกสีปีก สัตว์นั้นมีหัวสี่หัวด้วย และอำนาจครอบครองถูกมอบไว้แก่มัน หลังจากนั้น ข้าพเจ้าได้เห็นในบรรดานิมิตกลางคืน และดูเถิด สัตว์ตัวที่สี่ ร่ายกายและน่ากลัว และแข็งแรงยิ่งนัก และมันมีฟันเหล็กซี่ใหญ่ มันกินและหักเป็นชิ้น ๆ และกระแทบสิ่งที่เคลื่อนนั้นเสียด้วยเท้าของมัน และมันต่างกับสัตว์อื่นทั้งสี่ที่อยู่ก่อนมัน และมันมีเขาสิบเขา”

จากนั้นมีคำอธิบายให้ไว้ เช่นเคยสัตว์สี่ตัวนี้เป็นภาพของจักรวรรดิโลกทั้งสี่เดียวกันกับในความฝันของเนบูคัดเนสซาร์ในดาเนียล 2 สิ่งใดนั้นคือบาบิโลน หมีที่คาบซี่โครงสามซี่ในปากมันเป็นภาพของมีเดีย-เปอร์เซีย อันประกอบด้วยสามส่วน นั่นคือ บาบิโลน มีเดีย และเปอร์เซีย เสือดาวนั้นเป็นภาพของกรีก หัวทั้งสี่เป็นภาพของจักรวรรดินั้นหลังจากที่อเล็กซานเดอร์เสียชีวิต ถูกแบ่งออกให้แก่นายพลทั้งสี่ของเขา สัตว์ตัวที่สี่ในที่นี้ “ร่ายกายและน่ากลัว” เป็นภาพของโรม จักรวรรดิโลกลำดับสุดท้าย เขาทั้งสิบในที่นี้เป็นเหมือนนิ้วเท้าทั้งสิบของปฏิมากรนั้นในดาเนียล 2 พวกมันเป็นตัวแทนของอาณาจักรทั้งสิบที่จะออกมาจากจักรวรรดิโรมที่ล่มสลาย

แต่นี่เป็นการเปิดเผยเพิ่มเติม เขาเล็ก ๆ อีกเขาหนึ่งถูกแสดงให้เห็นว่างอกขึ้นมาในท่ามกลางเขาทั้งสิบนั้น และดูเหมือน เขาคือชายคนหนึ่ง ผู้เผด็จการโลกคนหนึ่ง ปฏิบัติต่อพระคริสต์ผู้นั้น

และดาเนียล 7:21 กล่าวว่า: “ข้าพเจ้าได้มองดู และเขาอันเดียวกันนั้นทำสงครามกับวิสุทธิชนเหล่านั้น และมีชัยต่อพวกเขา”

ดาเนียล 7:25,26 กล่าวว่า: “และท่านจะพูดบรรดาถ้อยคำใหญ่โตต่อต้านองค์ผู้สูงสุด และจะให้วิสุทธิชนทั้งหลายขององค์ผู้สูงสุดนั้นอดทนระอาใจ และคิดที่จะเปลี่ยนแปลงบรรดาอาระและกฎหมายทั้งหลาย และพวกเขาจะถูกมอบไว้ในมือของท่าน จนถึงหนึ่งวาระ และสองวาระ และครึ่งวาระ แต่การพิพากษานั้นจะนั่งบัลลังก์ และพวกเขาจะเอาราชอาณาจักรของท่านไปเสีย เพื่อจะเผาผลาญและทำลายมันเสียให้สิ้นสุด”

ดังนั้นจึงเป็นผู้หนึ่งที่เกลียดชังพระเจ้า, ปฏิบัติต่อพระคริสต์ผู้นั้น, ผู้จะข่มเหงวิสุทธิชนเหล่านั้นและจะได้รับอนุญาตให้ครอบครองเหนือพวกคริสเตียน “หนึ่งวาระ และสองวาระ และครึ่งวาระ” วาระหนึ่งในที่นี้คือ หนึ่งปี, บวกอีกสองกลายเป็นสามปี, และครึ่งวาระหรือครึ่งปีรวมกันเป็นสามปีครึ่ง สามปีครึ่งนี้คือ ครึ่งหลังของสัปดาห์ที่เจ็ดสิบแห่งคำพยากรณ์ของดาเนียลในบทที่ 9

นี่เป็นวาระแห่งความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งนั้น ทั้งหมดนี้จะมาหลังการรับขึ้นไป และในช่วงเวลานั้นที่ถูกกล่าวถึงในบางส่วนของหนังสือวิวรณ์

ปฏิบัติต่อพระคริสต์ถูกบอกล่วงหน้าอย่างชัดเจนมากกว่าในดาเนียล 9

ดาเนียล 9:24-27 เป็นภูมิหลังที่สำคัญยิ่งของคำพยากรณ์เกี่ยวกับอนาคต:

“เจ็ดสิบสัปดาห์ถูกกำหนดไว้สำหรับประชากรของท่าน และสำหรับนครบริสุทธิของท่าน เพื่อทำให้การละเมิดนั้นเสร็จสิ้น และเพื่อให้บาปทั้งหลายจบสิ้น และเพื่อให้เกิดการคืนดีกันสำหรับความชั่วช้า

และเพื่อนำความชอบธรรมนิรันดร์เข้ามา และเพื่อประทับตรานิมิตนั้นและคำพยากรณ์ไว้ และเพื่อจะเจิมองค์พระผู้บริสุทธิ์ที่สุด เพราะฉะนั้นจึงทราบและเข้าใจเถิดว่า นับตั้งแต่การที่พระบัญชานั้นออกไปเพื่อให้ฟื้นฟูและสร้างกรุงเยรูซาเล็มขึ้นใหม่ จนถึงสมัยพระเมสสิยาห์ ประมุขของคัมภีร์นั้นก็เป็นเวลาเจ็ดสัปดาห์ และเป็นเวลาหกสิบสองสัปดาห์ ถอนนั้นจะถูกสร้างขึ้นอีก และกำแพงเมืองนั้น แม้ในยามลำบากทั้งหลาย และหลังจากหกสิบสองสัปดาห์แล้ว พระเมสสิยาห์ก็จะถูกตัดออก แต่มิใช่เพื่อตัวท่านเอง และประชากรของประมุขที่จะมานั้นจะทำลายกรุงและสถานบริสุทธิ์เสีย และที่สุดปลายของมันจะมาถึงด้วยน้ำท่วม และจนถึงการสิ้นสุดของสงครามนั้น การรกร้างทั้งหลายก็ถูกกำหนดไว้ และท่านจะยืนยันพันธสัญญากับคนเป็นอันมากหนึ่งสัปดาห์ และในระหว่างกลางสัปดาห์นั้นท่านจะกระทำให้การถวายเป็นบูชา และเครื่องบูชาหยุดไป และเพราะเหตุมีความสะอิดสะเอียนทั้งหลายแพร่กระจายไปทั่ว ท่านจะกระทำให้มันร้างเปล่า จนถึงความสำเร็จเสร็จสิ้นนั้น และสิ่งที่กำหนดไว้จะถูกหลงเหลืออยู่สำหรับผู้สร้างเปล่านั้น”

ข้อเท็จจริงบางประการมีความโดดเด่นดังนี้:

1. เจ็ดสิบสัปดาห์แห่งปีทั้งหลาย, ประวัติศาสตร์หนึ่งของชนชาติอิสราเอลในฐานะประชาชาติหนึ่งในแผ่นดินนั้น, ถูกกล่าวถึงในที่นี้
2. หกสิบเก้าสัปดาห์แห่งปีทั้งหลายได้ถูกสัญญาไว้จากคำบัญชาของไซรัส (เราคิด) ที่ให้สร้างกรุงเยรูซาเล็มขึ้นใหม่ มาจนถึงการประสูติของพระคริสต์ ดังนั้นพวกนักปราชญ์และคนอื่น ๆ จากบาบิโลนจึงคาดหมายการประสูติของพระองค์
3. หลังจากเจ็ดสิบสัปดาห์แห่งปีทั้งหลายนั้นที่ให้สร้างกรุงเยรูซาเล็มและอีกหกสิบสองสัปดาห์, 69 สัปดาห์แห่งปีทั้งหลาย, ‘พระเมสสิยาห์ก็จะถูกตัดออก’ นั่นคือ พระคริสต์จะเสด็จมาและถูกตรึงกางเขน
4. บรรดากองทัพแห่งโรมจะทำลายกรุงเยรูซาเล็ม จึงสังเกตว่าพวกเขาเป็นประชากร “ของประมุขที่จะมานั้น” นั่นคือ ของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ผู้นั้น เขาจะเป็นผู้เผด็จการคนหนึ่งของโรม ในฐานะจักรวรรดิโรมที่ฟื้นคืนชีพ

คราวนี้มีการกระโจนก้าวใหญ่ ช่วงเวลาที่เข้ามาแทรก; ระหว่างการทำลายกรุงเยรูซาเล็มและการที่พวกยิวถูกกระจัดกระจายไปทั่วโลกและการสิ้นสุดชั่วคราวของประวัติศาสตร์ประจำชาติของอิสราเอลเรื่อยไป จนถึงสมัยของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์นั้น นานหลายร้อยปีพวกยิวไม่มีตัวตนอยู่ในฐานะประชาชาติหนึ่ง แม้กระทั่งตอนนี้พวกเขาก็ไม่มีพระวิหาร ไม่มีระบบบุโรหิต ไม่มีการถวายเครื่องบูชา ไม่ถูกถือว่าเป็นชนอิสราเอลทางศาสนาตามพระคัมภีร์

5. จากนั้นสัปดาห์ที่เจ็ดสิบแห่งเจ็ดสิบสัปดาห์แห่งปีทั้งหลายของดานีเอลก็เริ่มต้น เมื่อคนแห่งบาบิโลน, ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์นั้น, จะทำพันธสัญญากับคนเป็นอันมากเพื่อสถาปนาพระวิหารและการถวายเครื่องบูชาต่าง ๆ ของชนชาติอิสราเอลขึ้นใหม่ นี่เป็นช่องว่างขนาดใหญ่ระหว่าง 69 สัปดาห์แห่งปีทั้งหลายนั้น (ช่วง 483 ปีแรกนั้นตั้งแต่สมัยของไซรัสมาจนถึงการมาของพระคริสต์) และสัปดาห์สุดท้ายของเจ็ดสิบสัปดาห์นั้น, หลังจากการรับขึ้นไปและหลังจากที่คนแห่งบาบิโลนขึ้นเรื่องอำนาจในซากปรักหักพังของจักรวรรดิโรมเพื่อฟื้นฟูมัน และจากนั้นก็ทำสนธิสัญญากับชนชาติอิสราเอลโดยอ้างว่าจะยาวนานเจ็ดปี พวกยิวจะมีวิหารหลังหนึ่งและ

ระบบไโรทิตและการถวายเป็นบูชาอีกครั้งและชีวิตประจำชาติของอิสราเอลในฐานะประชาชาติหนึ่งที่นมัสการพระเจ้าจะดำเนินต่อไป

6. แต่ในกลางสัปดาห์ที่เจ็ดสิบนั้นของประวัติศาสตร์พวกยิวที่ถูกพยากรณ์ไว้แล้ว ปฏิบัติต่อพระคริสต์นั้นจะยับยั้งการถวายเป็นบูชาของพวกยิว จะกระทำ “การนำสะอิดสะเอียนแห่งความรกรุงรังเปล่า” ที่ถูกพูดถึงในดานีเอล 9:27 และซึ่งพระเยซูทรงบอกล่วงหน้าไว้ในมัทธิว 24:15,16 ว่า “เหตุฉะนั้น เมื่อท่านทั้งหลายจะเห็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนแห่งการรกรุงรังเปล่า ที่ถูกกล่าวถึงโดยดานีเอลศาสดาพยากรณ์นั้น ยืนอยู่ในสถานที่บริสุทธิ์” (ผู้ใดที่อ่าน ก็จงให้ผู้นั้นเข้าใจเถิด) “แล้วจงให้คนทั้งหลายซึ่งอยู่ในแคว้นยูเดียหนีไปยังภูเขาทั้งหลาย” คนแห่งบาปผู้นี้จะอ้างตัวเป็นพระเจ้าบนแผ่นดินโลกและเรียกร้องการนมัสการ และการครอบครองที่เลวร้ายของเขาจะเป็นวาระที่มีมิติที่สุดแห่งความทุกข์ลำบากที่โลกนี้เคยประสบพบเจอ

ทั้งหมดนั้นจะปรากฏชัดเจนมากยิ่งขึ้นในหนังสือวิวรณ์

ในที่นี้เรามีโครงร่างย่อ ๆ ด้านคำพยากรณ์ ผู้ครอบครองคนหนึ่งแห่งจักรวรรดิโรมที่ฟื้นคืนชีพจะได้รับอำนาจเหนือกษัตริย์องค์อื่น ๆ จนกว่าเขาจะมีอำนาจเด็ดขาดสูงสุด เขาจะทำสนธิสัญญากับพวกยิวเพื่อที่จะมีวิหารหลังหนึ่งและการถวายเป็นบูชาต่าง ๆ และการนมัสการที่นั่นนานเจ็ดปี จากนั้นหลังจากผ่านไปสามปีครึ่ง เขาจะละเมิดสนธิสัญญาของตนและช่วงสามปีครึ่งหลังแห่งการครอบครองของเขาจะเป็นความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งนั้น

ทั้งดานีเอลและวิวรณ์ไม่ชี้ให้เห็นการรับขึ้นเมื่อพระคริสต์

จะเสด็จมารับคนของพระองค์ไปสวรรค์

เราต้องจดจำแผนการที่ถูกละเมิดของพระเจ้าให้ขึ้นใจ พระองค์ทรงเก็บไว้เป็นความลับจากทุกคนเรื่องเวลาแห่งการเสด็จกลับมาของพระคริสต์เพื่อรวบรวมคนของพระองค์ไปเมื่อคริสเตียนที่ตายไปแล้วจะถูกทำให้เป็นขึ้นและคริสเตียนที่มีชีวิตอยู่จะถูกเปลี่ยนแปลง

พระคัมภีร์บอกจริง ๆ อย่างชัดเจนข้อเท็จจริงเดียวที่ทำให้เราทราบว่าการรับขึ้นเป็นลำดับถัดไปบนรายการของพระเจ้า เราถูกเตือนซ้ำแล้วซ้ำอีกว่า “สิ่งที่เรากล่าวแก่พวกท่าน เราก็ก้าวแก่ทุกคนว่า จงเฝ้าระวังอยู่เถิด” และ “เหตุฉะนั้นจงเฝ้าระวังอยู่ เพราะท่านทั้งหลายไม่ทราบวันหรือโมงที่บุตรมนุษย์จะเสด็จมา” (มาระโก 13:37; มธ. 25:13)

คำเตือนนั้นถูกให้อย่างชัดเจนขนาดนั้นซ้ำแล้วซ้ำอีกในคำเทศนาบนภูเขาเมกกะเทศน์ในมัทธิว 24 และในคำอุปมาเรื่องหญิงพรหมจารีสิบคนนั้นในมัทธิว 25, ในลูกา 13 ฯลฯ การเสด็จกลับมาของพระคริสต์เพื่อมารับคนของพระองค์ไป, ขั้นแรกนี้ในการเสด็จมาครั้งที่สอง, มาถึงได้ทุกเมื่อ, ใกล้เข้ามาเรื่อย ๆ, ถูกคาดหมายได้ทุกชั่วขณะ, เมื่อไรก็ได้, กลางวันหรือกลางคืน นั้นหมายความว่าสิ่งอื่น ๆ ที่เหลือที่ถูกพยากรณ์ไว้ว่าจะมาในอนาคต-ปฏิบัติต่อพระคริสต์นั้น, ความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งนั้น, การรวบรวมชนชาติอิสราเอลกลับคืนมา, และสิ่งต่าง ๆ เช่นนี้-ไม่อาจมาได้จนกว่าหลังจากการรับขึ้นนั้น การรับขึ้นนั้นไม่ได้อยู่ในกำหนดการของเหตุการณ์ทั้งหลาย มันมาก่อนพวกมัน

องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงบอกล่วงหน้าอย่างแจ่มชัดถึงการเสด็จมาครั้งแรกของพระคริสต์และทรงบอกว่า

มันจะนานเท่าใดตั้งแต่คำบัญชาให้สร้างกรุงเยรูซาเล็มขึ้นใหม่ เรื่อยมาจนถึงการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์ หลังจากการรับขึ้นนั้น เมื่อเราทุกคนไปสวรรค์กันหมดแล้ว พระเจ้าก็ทรงมีกำหนดการที่ถูกร่างไว้อย่างชัดเจน มาก ๆ สำหรับเจ็ดปี เราไม่ทราบว่ามันจะเริ่มต้นทันทีหรือไม่หลังจากการรับขึ้นนั้นหรือหลังจากผ่านไปสักพัก แต่เจ็ดปีถูกสัญญาไว้เมื่อประชาชาติอิสราเอลจะได้รับพันธสัญญาหนึ่งเพื่อจะนมัสการพระเจ้าของพวกเขาและ มีการถวายเครื่องบูชาต่าง ๆ และวิหารหลังหนึ่งในกรุงเยรูซาเล็ม ขณะเดียวกันคนแห่งบาปนั้นจะเริ่มมีอำนาจ และความโอหังมากขึ้น และในกลางยุคเจ็ดปีนั้น เขาจะอ้างตัวเป็นพระเจ้าบนแผ่นดินโลก จะเข้าไปในพระวิหารนั้น แสดงตัวว่าตนเป็นพระเจ้า (2 ธส. 2:4) เมื่อนั้น “หลังจากความทุกข์ลำบากแห่งวันเหล่านั้นเสร็จแล้ว ในทันใดนั้น” ตามที่พระเยซูตรัสบอกล่วงหน้าไว้ในมัทธิว 24:29 และที่ตามมา พระคริสต์จะเสด็จกลับมาใน สงครามพร้อมกับวิสุทธิชนทั้งหมดและเหล่าทูตสวรรค์ จะทรงสู้ศึกแห่งอารมาเกดดอน จะทรงรวบรวมชนชาติ อิสราเอลที่เหลืออยู่กลับมาไว้ในถิ่นทุรกันดารแห่งการพเนจร ที่นั่นพวกกบฏจะถูกชำระออกไปเสีย ที่นั่นพวก ยิวที่เหลืออยู่จะรับความรอด และจากนั้นพระเยซูเจ้าจะทรงก่อตั้งอาณาจักรของพระองค์และครอบครองบน พระที่นั่งของดาวิดเหมือนกับที่ทูตสวรรค์นั้นสัญญามารีย์ไว้ในลูกา 1:32

การรับขึ้นนั้นจะมาถึงเมื่อไร ระยะเวลาสั้นหรือขึ้นแรกนั้นแห่งการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์? ไม่มีผู้ใดทราบได้ เราทราบเพียงว่ามันเป็นขั้นตอนถัดไปในคำพยากรณ์ สิ่งเดียวนั้นที่เราจะต้องเฝ้าคอย และ ไม่มีเหตุการณ์ใดที่ถูกพยากรณ์ไว้จะบังเกิดขึ้นจริงได้ก่อนหน้าการรับขึ้นนั้น ยกเว้นเส้นทางปกติของยุคนี้

บทที่ 6

ข้อ 1,2:

6:1 และข้าพเจ้าได้เห็น เมื่อพระเมษโปดกทรงแกะ
ตราดวงหนึ่งนั้นออกแล้ว และข้าพเจ้าได้ยิน
เหมือนเป็นเสียงของฟ้าร้อง สัตว์ตัวหนึ่งในสัตว์สี่
ตัวนั้นกล่าวว่า “มาและดูเถิด”

6:2 และข้าพเจ้าก็แลเห็น และดูเถิด มีม้าสีขาวตัว
หนึ่ง และผู้ที่ขี่ม้านั้นถือคันธนู และมีมงกุฎอัน
หนึ่งมอบไว้แก่ผู้นั้น และผู้นั้นก็ออกไปอย่างมีชัย
และเพื่อได้ชัยชนะ

ตราประทับดวงแรก: การผงาดขึ้นของผู้เผด็จการคนหนึ่ง

นี่คือผู้หนึ่งที่ขี่ม้าขาว (ข้อ 1) เราถูกเตือนความจำเกี่ยวกับพระเยซู ที่ถูกแสดงภาพในวิวรณ์ 19:11-16 แต่ที่นี่เป็นผู้ครอบครองอีกคนหนึ่ง เห็นได้ชัดว่าเป็นการขึ้นเรืองอำนาจของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์นั้น ชายคนหนึ่งที่ขี่ม้าสวยตัวหนึ่งก็เป็นตัวแทนของอำนาจ เหล่านายพลผู้ยิ่งใหญ่มักถูกทำเป็นรูปแกะสลักที่ขี่ม้า เหล่านักรบที่เก่งกาจก็ขี่ม้า พวกเขาไม่เดิน Robert E. Lee ขี่เจ้าม้า Traveler อเล็กซานเดอร์มหาราชขี่เจ้าม้าบูเซฟาลัส ในเรื่องปกติธรรมดาผู้คนก็ขี่รถเทียมม้าหรือขี่อูฐและพวกคนที่ด้อยกว่าก็ขี่ลา เหล่าผู้พิชิตในสงครามขี่ม้า

ในภาคพันธสัญญาเดิม ม้ามักเป็นสัญลักษณ์ของสงคราม (โยบ 39:25; สดด. 76:6; สภษ. 21:31; อสค. 26:10) Seiss เตือนความจำเราว่าในการศึกษาเกี่ยวกับการแกะตราเหล่านี้ เราต้องจำให้ขึ้นใจว่าเรากำลังศึกษาภาพเหตุการณ์ต่าง ๆ ของการพิพากษานั้น พวกมันเชื่อมโยงกับ “วันขององค์พระผู้เป็นเจ้า” “การสำเร็จจริงต่าง ๆ ที่เป็นการรอคอยนั้นได้เกิดขึ้นแล้ว แต่การแกะตราเหล่านี้ และสิ่งใดก็ตามที่เชื่อมโยงกับการแกะตราเหล่านี้ เป็นเรื่องเกี่ยวกับอนาคต และเกี่ยวข้องกับช่วงเวลาที่สำคัญยิ่งนั้น บัดนี้มาถึงแล้ว ซึ่งจะเป็นการปิดท้ายระเบียบทั้งสี่ของสิ่งต่าง ๆ ที่มีอยู่ตอนนี้ ภาพเหตุการณ์นี้ทั้งหมดนำเสนอการกระทำแห่งพระที่นั่งพิพากษานั้นในสวรรค์ที่มีต่อคนเหล่านั้นที่มีชีวิตอยู่บนแผ่นดินโลกในขณะนั้น”

“คันธนู” (ข้อ 2) สำหรับทำสงคราม นี่ไม่ใช่การขึ้นครองบัลลังก์ของรัชทายาทในความสงบสุข ตรงกันข้าม มันเป็นการสู้รบเพื่อพิชิตผู้คนและบรรดาประชาชาติ เราจำได้เกี่ยวกับ “เขาเล็ก” อันนั้น ซึ่งแสดงภาพการผงาดขึ้นของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์นั้นในท่ามกลางกษัตริย์สิบองค์นั้นที่จะครอบครองเหนือสิบอาณาจักรจากจักรวรรดิโรมที่ล่มสลาย ซึ่งถูกแสดงภาพในดาเนียล 7:8 เขาจะถอนหรือชิงอาณาจักรนั้นไปจากกษัตริย์สามองค์จากสิบองค์นั้น มีอธิบายไว้เกี่ยวกับเขาว่า: “และท่านจะพูดบรรดาถ้อยคำใหญ่โตต่อต้านองค์ผู้สูงสุด และจะให้วิสุทธิชนทั้งหลายขององค์ผู้สูงสุดนั้นอดทนระอาใจ และคิดที่จะเปลี่ยนแปลงบรรดาอาระและกฎหมายทั้งหลาย และพวกเขาจะถูกมอบไว้ในมือของท่าน จนถึงหนึ่งวาระ และสองวาระ และครึ่งวาระ” (ดนล. 7:25)

ในที่นี้ก่อนอื่นเลยคือ การขึ้นเรืองอำนาจของ “คนแห่งบาป” ผู้นี้ (2 ธส. 2:3) เขาได้รับมงกุฎอันหนึ่ง ดังนั้นเขาผู้นี้ซึ่งไม่ได้เป็นกษัตริย์จึงได้กลายเป็นกษัตริย์ ยึดบัลลังก์ต่าง ๆ และโค่นล้มผู้อื่น นี่น่าจะเป็นภาพแห่งการเริ่มต้นของเขา ต่อมาเขาจะกระทำ “การนำสะอิดสะเอียนแห่งความมรกายว่างเปล่า” นั้น จะละเมิดพันธสัญญานั้นที่ทำไว้กับชนชาติอิสราเอล ยับยั้งการนมัสการและการถวายบูชาต่าง ๆ แต่พระเจ้าในกลางพันธสัญญานั้น, สัปดาห์หนึ่งที่มีเจ็ดปี

การผงาดขึ้นของ “คนแห่งบาป” ผู้นี้ไม่อาจเกิดขึ้นได้จนกว่าหลังจากการรับขึ้นนั้น ในที่นี้จึงอ่าน 2 เธสะโลนิกา 2:1-8 และพบลำดับของเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่จะช่วยเหลือเรา

“บัดนี้ พวกเราขออ้อนวอนพวกท่าน พี่น้องทั้งหลาย โดยการเสด็จมาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเรา และโดยการถูกรวบรวมของพวกเราให้ไปอยู่กับพระองค์ ว่า พวกท่านอย่าให้ใจหวั่นไหวโดยเร็ว หรือเป็นทุกข์ร้อนไป ทั้งโดยทางวิญญาณ หรือโดยทางคำพูด หรือโดยทางจดหมายเหมือนกับว่ามาจากพวกเรา อ้างว่าวันของพระคริสต์มาใกล้แล้ว อย่าให้ผู้ใดล่อลวงพวกท่านโดยทางหนึ่งทางใดเลย เพราะว่าวันนั้นจะไม่มาถึง นอกจากจะมีการจากไปเสียก่อน และคนแห่งบาปนั้นจะถูกเปิดเผย คือบุตรแห่งความพินาศ ผู้ซึ่งต่อต้านและยกตัวเองขึ้นเหนือสิ่งสารพัดที่ได้ชื่อว่าเป็นพระเจ้า หรือที่ได้รับการนมัสการ แล้วเพื่อมัน เหมือนอย่างพระเจ้า จะนั่งในพระวิหารของพระเจ้า โดยสำแดงตัวเองว่ามันเป็นพระเจ้า พวกท่านจำไม่ได้หรือว่า เมื่อข้าพเจ้ายังอยู่กับพวกท่าน ข้าพเจ้าได้บอกสิ่งเหล่านี้ให้แก่พวกท่านแล้ว และพวกท่านก็รู้จักผู้คนที่กำลังหวังเหนี่ยวมนไว้ในขณะนี้ เพื่อมันจะถูกเปิดเผยในเวลาของมัน เพราะว่าความลึกลับแห่งคนนอกกฎหมายนั้นก็ทำงานอยู่แล้ว เพียงแต่ผู้ที่คอยหวังเหนี่ยวเดี่ยวนั้นนั้นจะยังหวังเหนี่ยวอยู่ จนกว่าผู้ที่คอยหวังเหนี่ยวนั้นจะถูกพาออกไปพ้นทางเสีย และคนนอกกฎหมายนั้นจึงจะถูกเปิดเผย ผู้ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงประหารด้วยวิญญาณแห่งพระโอษฐ์ของพระองค์ และจะทรงผลาญให้สูญไปด้วยความเจิดจ้าแห่งการเสด็จมาของพระองค์”

บัดนี้จึงหมายเหตุคำเรียก “วันของพระคริสต์” ซึ่งเป็นอันเดียวกันกับ “วันขององค์พระผู้เป็นเจ้า” เมื่อพระคริสต์ทรงก่อตั้งอาณาจักรของพระองค์ มันไม่เข้ามาใกล้จนกว่าบางสิ่งจะเกิดขึ้นเสียก่อน (ข้อ 2)

1. อย่างแรก ต้องมี “การจากไป” เสียก่อน ซึ่งตามตัวอักษรคือ การออกเดินทาง นั่นคือ ตามที่เราเข้าใจมันว่าเป็นการรับขึ้นของพวกวิสุทธิชน, “การถูกรวบรวมของพวกเราให้ไปอยู่กับพระองค์” ของข้อ 1 คำกรีกในที่นี้คือ อะพอสตาเซีย ดังนั้นมันจึงเป็นเรื่องธรรมดาที่ผู้คนจะคิดว่ามันหมายถึงการละทิ้งความเชื่อทางศาสนา, การหล่นจากพระคุณ แต่มันแทบจะไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้นเลย คำ ๆ นี้บางครั้งถูกใช้เพื่อหมายถึงการออกเดินทาง และ “วันขององค์พระผู้เป็นเจ้า” ก็เป็นเวลาแห่งการเสด็จกลับมาของพระคริสต์เพื่อพิชิตและครอบครอง มันไม่รอคอยให้เกิดการละทิ้งความเชื่อทางศาสนาแต่รอคอยการออกเดินทางของพวกวิสุทธิชน คนแห่งบาปนั้นไม่สามารถปรากฏตัวได้จนกว่าจะถึงเวลานั้น (ดูหนังสือโดย E. Schuyler English ที่มีชื่อว่า *Re-thinking the Rapture*) Dr. Ironside และผู้รู้ท่านอื่น ๆ เห็นพ้องตรงกันว่า การจากไปในที่นี้หมายถึงการออกเดินทางของพวกวิสุทธิชน

2. ไม่มีสิ่งใดในที่นี้ที่ต้องมาก่อนการรับขึ้นนั้น แต่เป็นกำหนดการปกติของเหตุการณ์ทั้งหลายที่จะเกิดขึ้นต่อจากการรับขึ้นนั้น เนื่องจากเราถูกเตือนบ่อย ๆ ให้ในทุกวันคาดหมายการรับขึ้นนั้น, ระยะแรกนั้นแห่งการเสด็จมาของพระคริสต์ซึ่งอาจเกิดขึ้นได้ทุกเมื่อ, “ในพริบตาเดียว”, จึงไม่อาจมีและจึงไม่มีเหตุการณ์ใด ๆ ที่ถูกพยากรณ์ไว้เลยว่าจะต้องเกิดขึ้นก่อนการรับขึ้นนั้น ดังนั้นก่อนการขึ้นเรื่องอำนาจของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์นั้น ก่อนสัปดาห์ที่เจ็ดสิบแห่งปีทั้งหลายของดานีเอลจะเริ่มต้นได้ ก่อนยุคความทุกข์ลำบากนั้น การรับขึ้นไปของพวกวิสุทธิชนต้องมาก่อน

3. แต่จากนั้นใครสักคน “ผู้ที่คอยหวังเหนี่ยวเดี่ยวนั้น” หรือหวังเหนี่ยวเส้นทางของ

ประวัติศาสตร์เพื่อที่คนแห่งบาปนั้นจะปรากฏตัวไม่ได้-ผู้นี้เป็นใคร? ผู้หนึ่งเห็นว้นนั้นคือพระวิญญาณบริสุทธิ์
อิทธิพลที่ครอบคลุมทั่วโลกของพระองค์ผ่านทางเหล่าคริสเตียนที่บังเกิดใหม่แล้วทำให้จักรวรรดิโรมที่ถูกรื้อฟื้น
ไม่สามารถผงาดขึ้นมาได้และปฏิเสธต่อพระคริสต์นั้นปรากฏตัวไม่ได้จนกว่าคริสเตียนทั้งหลายถูกพาออกไป
แล้ว และเมื่อนั้นอิทธิพลของพระวิญญาณบริสุทธิ์ผ่านทางพวกเขาก็จะถูกเอาออกไปจากอำนาจในการหน่วง
เหนี่ยวของมันที่มีต่อโลกที่ชั่วนี้

ก็คนแล้วได้พยายามที่จะสร้างจักรวรรดิโลกขึ้นมาหลังจากการล่มสลายของโรม ซึ่งเป็นจักรวรรดิที่ยิ่ง
ใหญ่ขนาดนั้น! ชาร์เลอมาญ, พระสันตะปาปา, นโปเลียน, ไคเซอร์ วิลเฮล์ม, มุสโสลินี, ฮิตเลอร์! แต่ไม่มีใครสัก
คนสามารถประสบความสำเร็จได้จนกว่าคริสเตียนทั้งหลายและอิทธิพลของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่มีต่อสังคม
ผ่านทางพวกเขา ถูกเอาออกไป

นั่นไม่ได้หมายความว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์เองจะเสด็จจากไป ไม่พ้องใจและช่วยให้รอดหรือสถิตอยู่
ในคริสเตียนเหล่านั้นอีกต่อไป ผู้ซึ่งจะกลับใจรับเชื่อในความทุกข์ลำบากนั้น เพื่อช่วยเหลือและประทอนฤทธิ์
เดชแก่พวกเขา ผู้คนมหาศาลจะกลับใจรับเชื่อและรับความรอดโดยฤทธิ์เดชพระวิญญาณบริสุทธิ์ในระหว่าง
ความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งนั้น (ดู 7:9-14)

นอกจากนี้ โยเอล 2:28-30 และกิจการ 2:14-21 กล่าวชัดเจนว่าช่วงเวลานั้นที่เรียกว่า “วันสุดท้าย”
เหล่านั้น การเทออกของพระวิญญาณบริสุทธิ์ลงบนเนื้อหนังทั้งปวงเพื่อที่พวกเขาจะเป็นพยานเรื่องพระคริสต์
วิ้งยาวไปตลอดจนจบยุคนี้ จนถึง “วันใหญ่ยิ่งและเกรียงไกรนั้นขององค์พระผู้เป็นเจ้า” ดังนั้นพระวิญญาณ
บริสุทธิ์จะไม่เสด็จไปจากโลกนี้ แต่อิทธิพลที่สะสมมากขึ้นเรื่อย ๆ ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่มีต่อสังคมผ่าน
ทางคริสเตียนทั้งหลายก็คอยเชื้ออยู่ตลอดตอนนี้ “ความลึกกลับแห่งคนนอกกฎหมายนั้นก็ทำงานอยู่แล้ว” (2
ธส. 2:7) แต่ไม่อาจประสบผลสำเร็จได้จนกว่าหลังจากการรับขึ้นนั้น ผู้คนที่ “ออกไปอย่างมีชัย และเพื่อได้
ชัยชนะ” (ข้อ 2) จะเป็น “ประมุข” ของประชากรนั้นที่ได้ทำลายกรุงเยรูซาเล็มในปี ค.ศ. 70 นั่นคือ ของโรม
(ดนล. 9:26; ดนล. 7:7,8) เขาจะรื้อฟื้นจักรวรรดิโรมนั้นขึ้นใหม่ จงหมายเหตุว่าวิวรณ์ 13:3 บอกเราว่าหัว ๆ
หนึ่งของโรมได้รับบาดเจ็บจนถึงตาย “แต่แผลที่ทำให้ถึงตายนั้นได้รับการรักษาให้หาย” เพื่อที่โรมจะมีชีวิตขึ้น
มาอีกในฐานะจักรวรรดิโลกภายหลังหนึ่งภายใต้ปฏิเสธต่อพระคริสต์ผู้ขึ้น

ข้อ 3,4:

6:3 และเมื่อพระองค์ทรงแกะตราดวงที่สองนั้น
แล้ว ข้าพเจ้าก็ได้ยินสัตว์ตัวที่สองกล่าวว่า “มาและ
ดูเถิด”

6:4 และมีม้าอีกตัวหนึ่งออกซึ่งเป็นม้าสีแดงสด

และอำนาจได้ถูกมอบไว้แก่ผู้ที่ขี่ม้านั้นเพื่อที่จะ
เอาสันติสุขไปจากแผ่นดินโลก และเพื่อให้คนทั้ง
ปวงฆ่าฟันซึ่งกันและกัน และได้มอบดาบใหญ่เล่ม
หนึ่งให้แก่ผู้ขี่

ตราประทับดวงที่สอง: ความสงบสุขถูกพรากไปจากแผ่นดินโลก

Seiss เตือนความจำเราว่า: “อย่างไรก็ตาม เราไม่ควรคิดว่าการกระทำของม้าตัวหนึ่งสิ้นสุดลงอย่างสิ้น
เชิง ก่อนที่ม้าอีกตัวโผล่เข้ามามีบทบาท พวกมันมาติด ๆ กัน ในการขบขันหลักของพวกมัน และในสภาพ

การณ์แวดล้อมที่โดดเด่นมากกว่าของพวกเขา มันบางประการ แต่พวกมันทุกตัวก็อยู่ในช่วงเวลาเดียวกัน

ม้าแดงนั้นแห่งสงครามตามหลังม้าขาวนั้นแห่งความเป็นเผด็จการ สงคราม การบีบบังคับและความทุกข์ลำบากที่มีต่อผู้คนมากมายย่อมเกิดขึ้นตามมาในที่ ๆ มีพวกแย่งชิงอำนาจ ลองให้มุสโสลินีมีอำนาจเด็ดขาดสูงสุดในอิตาลี เขาก็ฝันที่จะพิชิตโลกและเริ่มต้นการเข่นฆ่าของเขาในเอธิโอเปีย ลองให้ฮิตเลอร์มีอำนาจที่ไม่ถูกท้าทายในเยอรมนี เขาก็เริ่มต้นที่จะพิชิตโลก ลองให้สปีโทผู้น้อยโนเลียน โบนาปาร์ตยึดอำนาจในฝรั่งเศส เขาก็มุ่งหมายทั้งยุโรปต่อไปและทำให้บรรดาประชาชาติอาบเลือด ความทุกข์ลำบากแห่งสงครามจะตามมาพร้อมกับหลายประชาชาติที่โชกเลือดจนกระทั่งเหล่ากองทัพบกและกองทัพเรือแห่งประเทศอังกฤษปราบเขาลงได้ในที่สุด นี่คือนิยามของพระเจ้าในธรรมชาติที่ว่าบาปนำมาซึ่งความตาย ว่าความเป็นเผด็จการนำไปสู่สงคราม

พระเยซูตรัสไว้เกี่ยวกับเส้นทางของยุคนี้:

“และท่านทั้งหลายจะได้ยินถึงเรื่องบรรดาสงครามและข่าวลือเรื่องสงครามทั้งหลาย พวกท่านจงอย่าเป็นทุกข์เลย ด้วยว่าสิ่งสารพัดเหล่านี้จะต้องบังเกิดขึ้น แต่ที่สุดปลายยังไม่มาถึง เพราะประชาชาติจะลุกขึ้นต่อสู้ประชาชาติ และราชอาณาจักรต่อราชอาณาจักร และจะเกิดบรรดาการกันดารอาหาร และโรคระบาดอย่างร้ายแรงทั้งหลาย และแผ่นดินไหวในสถานที่ต่าง ๆ สารพัดเหล่านี้เป็นขั้นแรกแห่งบรรดาความเจ็บปวด” - มธ. 24:6-8

ดังนั้นสงครามและการเข่นฆ่าของยุคนี้เป็นเพียงการเริ่มต้นของความเศร้าโศกที่จะตามมาเมื่อผู้คนของพระเจ้าถูกพาออกไปและอิทธิพลของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่มีต่อโลกนี้ผ่านทางพวกเขาถูกเอาออกไป ม้าแดงนั้นแสดงภาพของการสิ้นสุดของความสงบสุขบนแผ่นดินโลกเมื่อปฏิบัติต่อพระคริสต์ผู้นั้นยึดอำนาจ

โลทอาจชนะมาได้อีกเก้าคนเพื่อจะเป็นคนชอบธรรมและพร้อมกับคนชอบธรรมสิบคนก็อาจยับยั้งพระพิโรธของพระเจ้าที่มีต่อเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ได้ แต่เขาก็ล้มเหลวและถูกพาออกไป และเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์, เมืองอัทมาห์และเมืองเศบอียิมถูกทำลาย ดังนั้นพระพิโรธของพระเจ้าที่มีต่อเหล่าคนชั่วจะก่อให้เกิดความตายในช่วงสัปดาห์ที่เจ็ดสิบของดาเนียล “ดาบใหญ่” เล่มนั้นไปพร้อมกับม้าแดงนำกลัwnั้น

ข้อ 5,6:

6:5 และเมื่อพระองค์ทรงแกะตราดวงที่สามนั้น แล้ว ข้าพเจ้าก็ได้ยินสัตว์ตัวที่สามกล่าวว่า “มาและดูเถิด” และข้าพเจ้าก็แลเห็น และดูเถิด มีม้าสี่ดำตัวหนึ่ง และผู้ที่ขี่ม้านั้นถือตราอยู่ในมือของตน

6:6 และข้าพเจ้าก็ได้ยินเสียงในท่ามกลางสัตว์ทั้งสี่นั้นกล่าวว่า “ข้าวสาธิตราคาทะนนานละหนึ่งเดनาร์อัน และข้าวบาร์เลย์สามทะนนานต่อหนึ่งเดนาร์อัน และเจ้าอย่าทำอันตรายแก่น้ำมันและน้ำองุ่น”

ตราประทับดวงที่สาม: ความอดอยาก

จงชั่งน้ำหนักอาหารอย่างระวัง! มันมีน้อย สงครามพรากผู้คนไปจากการไถ่ถอนและการเก็บเกี่ยว เหล่ากองทัพที่มาต่อสู้ก็จุดไฟเผาทุ่งนาและปล้นคลังเก็บอาหาร บัดนี้ความอดอยากมาแล้ว นั่นคือวิถีที่สามที่ถูกแสดงเป็นภาพเมื่อตราประทับดวงที่สามถูกแกะบนหนังสือนั้น ข้าวบาร์เลย์สามทะนนานที่ต้องจ่ายหนึ่งเดนาร์อัน, ค่าแรงหนึ่งวัน, ข้าวสาธิตหนึ่งทะนนาน-ข้าวสาธิตที่ไม่พอสำหรับคนสองคนในหนึ่งวัน ราคาพุ่งสูงเพราะความ

ขาดแคลน นั่นเป็นราคาของความเป็นเผด็จการ สงคราม และการนองเลือด จงระวังเพราะน้ำมันและน้ำอุ่นมีน้อย มีไม่พอที่จะแจกจ่ายไปทั่ว! จงหมายเหตุความอดอยากในสมาเรียเมื่อถูกกองทัพซีเรียล้อมกรุงตามที่มีพรรณนาไว้ใน 2 พงศกัศัตร์ 6:24-29

ในการปกครองของอเมริกาการเข้าแทรกแซงกับพืชผลและราคา, การใช้จ่ายแบบมือเดิบ, สวัสดิการแบบสุรุ่ยสุร่าย, หมายถึงราคาที่พุ่งจนเพื่อและคุกคามจนอาจเกิดหายนะในที่สุดหากไม่ถูกตรวจสอบ ม้าดำนั้นแห่งความอดอยาก, ภาวะเงินเฟ้อ, ความขาดแคลน, จะติดตามระบอบเผด็จการและสงครามในสัปดาห์ที่เจ็ดสิบของดานีเอล

Seiss เสริมความเห็นนี้เกี่ยวกับข้อพระคำเหล่านี้:

ผู้คนมักไม่คิดว่าพระเจ้าทรงมีอิทธิพลมากนักกับราคาข้าวของ ราคาของสิ่งต่าง ๆ เพิ่มขึ้นและลดลง และหลายล้านคนที่ต้องรองราคาของสิ่งต่าง ๆ กันทุกวัน แต่ไม่มีใครคิดเลยว่าพระเจ้าทรงมีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องพวกนั้น แต่ไม่ว่ามนุษย์จะรู้ตัวหรือไม่ ราคาข้าวของก็ถูกกำหนดในสวรรค์ ยอห์นได้ยืนยันอัตราราคาของข้าวและขนมปังซึ่งถูกประกาศโดยฤทธิ์เดชแห่งสวรรค์เดียวกันนั้น ซึ่งมาลิกกลับเหล่านี้ถูกเรียกให้กระทำกิจ ไม่ว่าสภาพอากาศ พืชผล ปริมาณของเงิน, ขนาดของการขาดแคลนในตลาดจะเป็นอย่างไรในประเทศนี้, หรือสาเหตุรองอื่น ๆ จะมีส่วนอะไรก็ตามกับมัน สาเหตุหลักที่ควบคุมทุกสิ่งคือประกาศิตแห่งพระที่นั่งนั้น พระเจ้าทรงเป็นผู้ประทานอาหารประจำวันให้แก่เรา และโดยน้ำพระทัยของพระองค์ อาหารนั้นจึงอุดมสมบูรณ์และราคาถูก หรือมีน้อยและราคาแพง

ข้อ 7,8:

6:7 และเมื่อพระองค์ทรงแกะตราดวงที่สี่นั้นแล้ว	และนรกกัติดตามมาพร้อมกับเขา และอำนาจได้
ข้าพเจ้าก็ได้ยินเสียงของสัตว์ตัวที่สี่กล่าวว่า “มาและดูเถิด”	ถูกมอบให้แก่ทั้งสองนี้ให้ล้างผลาญหนึ่งในสี่ส่วนของแผ่นดินโลก เพื่อที่จะฆ่าด้วยดาบ และด้วย
6:8 และข้าพเจ้าก็แลเห็น และดูเถิด มีม้าสี่กะเลียว	ความอดอยาก และด้วยความตาย และด้วยสัตว์ป่า
ตัวหนึ่ง และชื่อของผู้ขี่ม้าตัวนั้นคือความตาย	แห่งแผ่นดินโลก

ตราประทับดวงที่สี่: ความตาย

ผู้เผด็จการที่พิชิตคนนั้นบนม้าขาว พร้อมกับดาบและสงครามและการบีบบังคับของม้าแดง และการกันดารอาหารและความขาดแคลนและความอดอยากของม้าดำ ถูกตามมาโดย “ม้าสี่กะเลียว” โดยชื่อแห่ง “ความตาย และนรกกัติดตามมา” (ข้อ 8) จงหมายเหตุ “หนึ่งในสี่ส่วนของแผ่นดินโลก” ตรงนี้ มันหมายความว่าหนึ่งในสี่ส่วนของพื้นผิวของพิภพโลก หรือหนึ่งในสี่ส่วนของประชากรของโลก? ไม่ว่าจะอย่างไรหลายล้านคนก็จะตาย

แต่ที่นี่เป็นเพียงการเริ่มต้นของความตายนั่นที่จะแข่งสาปแผ่นดินโลก วิวรณ์ 8:11 บอกเล่าเกี่ยวกับผู้คนที่ตายเพราะน้ำที่เป็นพิษ และข้อ 15 ของบทที่ 9 บอกเล่าเกี่ยวกับพวกทูตสวรรค์ที่ถูกปล่อย “เพื่อที่จะให้ฆ่า

มนุษย์เสียหนึ่งในสามส่วน” อีกครั้งแผ่นดินไหวครั้งหนึ่งจะฆ่าคนเจ็ดพันคน (11:13) จากนั้นกองทัพผีสิงของ
ปฏิปักษ์ต่อพระคริสตนั้นที่มีกำลังพลสองร้อยล้านคน (9:16) จะถูกทำลายที่อาร์มาเกดโดน (14:14-20)

ตราประทับเหล่านี้ยังไม่สิ้นสุด ตราประทับดวงที่เจ็ดเปิดเผยแด่เร่เจ็ดคนและวิถีที่จะตามมา แตรคันที่
เจ็ดเปิดเผยวิถีอื่น ๆ และข้อเท็จจริงที่ว่าเลขเจ็ดถูกทวนซ้ำก็บ่งบอกว่าการพิพากษาเหล่านี้มาจากพระเจ้า
แม้ว่าพระองค์จะทรงยอมให้เหล่าคนชั่วทำส่วนของตนก็ตาม พระเจ้าทรงยอมให้ยูดาสทรยศพระคริสต์เพื่อเงิน
สามสิบเหรียญแม้ว่าพระคริสต์ทรง “ถูกมอบไว้โดยพระดำริที่กำหนดไว้แล้ว และการทรงทราบล่วงหน้าของ
พระเจ้า” (กิจการ 2:23) พระเจ้าทรงยอมให้บรรดาประชาชาติต่างชาติลงโทษอิสราเอลแทนพระองค์ จากนั้น
พระองค์ก็ทรงพิพากษาประชาชาติเหล่านั้น

จงหมายเหตุว่าความตายโดยพวกลัทธิปาเซนต์เดียวกับโดยดาบและความหิวโหยถูกกล่าวถึงในข้อ 8 ใน
ลูกา 13:1-5 พระเยซูทรงสอนว่าความตาย ไม่ว่าจะโดยน้ำมือของปีศาจหรือกำแพงถล่ม ล้วนเป็นการกระทำ
กิจของพระเจ้าและเป็นคำเตือนแก่มนุษย์ทั้งปวง

ข้อ 9-11:

6:9 และเมื่อพระองค์ทรงแกะตราดวงที่ห้าขึ้นแล้ว

ข้าพเจ้าก็แลเห็นได้แทนบูซา คือบรรดาดวง

วิญญาณของคนเหล่านั้นที่ถูกฆ่าเพราะพระวามะ
ของพระเจ้า และเพราะคำพยานซึ่งพวกเขายึดถือ
นั้น

6:10 และเขาเหล่านั้นร้องด้วยเสียงดัง โดยกล่าวว่า

“อีกนานเท่าใด โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้

บริสุทธิ์และสัตย์จริง พระองค์ยังไม่ทรงพิพากษา

และแก้แค้นให้เลือดของพวกเขาต่อคนทั้งหลายที่
อาศัยอยู่บนแผ่นดินโลก”

6:11 และได้ประทานเสื้อคลุมยาวสีขาวให้แก่คน
เหล่านั้นทุกคน และได้ตรัสแก่พวกเขาว่า พวกเขา
ควรหยุดพักอีกหน่อยหนึ่ง จนกว่าบรรดาเพื่อน

ผู้รับใช้ของพวกเขาด้วย และพวกพี่น้องของพวกเขา

เขา จะถูกฆ่าเหมือนกับพวกเขานั้นจะครบจำนวน

ตราประทับดวงที่ห้า: เหล่ามรณะสักขีแห่งสมัยความทุกข์ลำบาก

คนเหล่านี้เป็นใคร “ที่ถูกฆ่าเพราะพระวามะของพระเจ้า และเพราะคำพยานซึ่งพวกเขายึดถือ”
(ข้อ 9)? จำไว้ว่าคนเหล่านี้เป็นพวกที่อยู่หลังจากที่พวกคริสเตียนถูกพาขึ้นไปสวรรค์แล้ว พวกที่มีชีวิตอยู่ที่ถูก
เปลี่ยนแปลงและคนเหล่านั้นที่ “หลับ” ได้ถูกปลุกขึ้นมา ดังนั้นจึงมีพวกมรณะสักขีที่จะถูกฆ่าหลังจากการรับ
ขึ้นนั้น นี่เป็นหนึ่งในวิถีเหล่านั้นที่ถูกเปิดเผยในหนังสือที่ถูกประทับตรานี้ ตลอดจนผู้พิชิตนั้นบนม้าขาว,
สงครามที่ถูกแสดงภาพโดยผู้คนที่ขี่ม้าแดง, ความอดอยากและความตายที่ถูกแสดงภาพโดยม้าดำและม้าสีกะ
เลียว และในสวรรค์พวกเขาก็ถามว่าคนเหล่านั้นที่ฆ่าพวกเขาจะยังไม่ถูกลงโทษต่อไปอีกนานเท่าใด คนเหล่านั้น
ที่เกลียดชังคริสเตียนจะยังมีชีวิตอยู่บนแผ่นดินโลก J.A. Seiss กล่าวว่า: “ดูเหมือนว่าจากคำกล่าวนี้ พวกคนที่
ฆ่าพวกเขายังมีชีวิตอยู่ในตอนนั้น ด้วยเหตุนี้ คนที่ฆ่าให้เหล่านี้จึงเป็นพวกมรณะสักขีกลุ่มหนึ่งที่เฉพาะเจาะจง
ผู้ซึ่งเพิ่งถูกฆ่าหมด ๆ ในตอนนั้น... มันเป็นเรื่องของวิสุทธิชนเหล่านั้นที่จิตวิญญาณออกจากร่างแล้ว ซึ่งมี
ความรู้สึกและความหมายคล้ายกับที่ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมามีตอนที่เขาส่งคนจากคุกไปหาพระผู้ช่วยให้รอด

(มธ. 11:2-10)”

Bede ได้ออกความเห็นเกี่ยวกับพระคำตอนนี้ว่า “จิตวิญญาณเหล่านั้นซึ่งได้ถวายตัวเองเป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิตแด่พระเจ้าอธิฐานอยู่เสมอโดยขอให้พระองค์เสด็จมาเพื่อพิพากษา ไม่ใช่เพราะความรู้สึกเจ้าคิดเจ้าแค้นต่อเหล่าศัตรูของพวกเขา แต่ในจิตใจแห่งความอ่อนน้อมและความรักที่มีต่อสง่าราศีและความยุติธรรมของพระเจ้า และพวกเขาอยากให้อาณัติมาถึงเมื่อบาป ซึ่งเป็นการกบฏต่อพระองค์ จะถูกทำลาย และร่างกายของพวกเขาถูกทำให้เป็นขึ้น”

เมื่อเหล่าคนบาปถูกปล่อยให้ทำตามใจชอบ พร้อมกับการเหนี่ยวรั้งของคริสเตียนที่บังเกิดใหม่แล้ว หลายล้านคนที่จากไป ซาตานก็จะรู้ว่า “มันเหลือเวลาเพียงนิดเดียวแล้ว” (12:12) ดังนั้นมันจะรุกเข้าใส่พระเจ้าและเหล่าวิสุทธิชนของพระเจ้า ซาตานจะเข้าถึงในผู้ชายคนหนึ่งซึ่งจะกลายเป็น “บุตรแห่งความพินาศ”, “คนแห่งบาปนั้น” (2 ธส. 2:3), ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์นั้น เขาจะเป็นซาตานที่มารับสภาพมนุษย์ เขาจะเริ่มเช่นฆ่าพวกคริสเตียน จะนำเหล่ากองทัพของ “บรรดาจักรวรรดิแห่งทิศตะวันออก” มาด้วยซ้ำ (16:12) จะนำโกลและมาโกมา, จากนั้นกองทัพทั้งสิ้นแห่งจักรวรรดิโรมที่ถูกคืนสภาพเดิม, มาต่อสู้เหล่าพลโยธาแห่งสวรรค์ของพระเยซูเจ้าในหุบเขาเมกิดโดอันเป็นที่ซึ่งกองทัพชั่วทั้งหมดนั้นจะถูกทำลาย (19:21)

ดังนั้นคนเหล่านั้นที่ได้รับความรอดหลังจากการรับขึ้น จะเผชิญการข่มเหงอันน่ากลัว พร้อมกับคนมากมายที่ถูกฆ่าเพราะความเชื่อของตนและ “วิสุทธิชนทั้งหลาย...จะถูกมอบไว้ในมือของท่าน” (ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์นั้น) เป็นเวลาสามปีครึ่ง (ดนล. 7:25)

มรณสักขีเหล่านั้นในสวรรค์จะได้รับ “เสื้อคลุมยาวสีขาว” (ข้อ 11) เราคิดว่าพวกเขาเป็นเพียง “จิตวิญญาณ” ในสวรรค์จนกว่าจะได้รับเสื้อคลุมยาวสีขาว พวกเขาจะได้รับร่างกายชั่วคราวไหม? จิตวิญญาณดวงหนึ่งจะสวมเสื้อคลุมได้อย่างไรเล่าหากไม่มีร่างกาย? เปาโลได้รับการดลใจให้กล่าวว่า:

“เพราะพวกเราทราบว่า ถ้าเรือนดินแห่งพลับพลาของพวกเราเน่าสลายไป พวกเราก็ยังมีสิ่งปลูกสร้างของพระเจ้า คือเรือนที่มีได้ถูกสร้างด้วยมือมนุษย์ ตั้งอยู่ชั่วนิรันดร์ในสวรรค์ทั้งหลาย เพราะว่าในพลับพลาเหล่านี้ พวกเรายังครวญคร่ำอยู่ โดยมีความปรารถนาอย่างจริงใจที่จะได้สวมเรือนของพวกเราซึ่งมาจากสวรรค์ ถ้าได้สวมเช่นนั้นแล้ว พวกเราก็จะไม่ได้ถูกพบว่าเปลือยเปล่า เพราะว่าพวกเราที่อยู่ในพลับพลาเหล่านี้ก็คร่ำครวญอยู่จริง ๆ โดยเป็นทุกข์หนัก มิใช่เพราะพวกเราปรารถนาที่จะถอดออก แต่ปรารถนาที่จะสวมใส่ เพื่อความตายนั้นจะได้ถูกกลืนไปเสียด้วยชีวิต” - 2 คร. 5:1-4

เปาโลคาดหวัง “มิใช่เพราะพวกเราปรารถนาที่จะถอดออก แต่ปรารถนาที่จะสวมใส่” เสื้อผ้าเป็นสิ่งของด้านร่างกายและบ่งบอกถึงร่างกายที่จับต้องได้ โมเสสจากสวรรค์ปรากฏให้เห็นบนภูเขาแห่งการจำแลงพระกายนั้นราวกับว่าเขามีร่างกายที่จับต้องได้ แม้ว่าร่างกายของเขาถูกฝังบนภูเขาเนโบแล้วก็ตาม เราอาจแน่ใจได้ว่าเมื่อพวกเขาเป็นขึ้นจากตาย มีบอกไว้แล้วว่าคนเหล่านั้นที่ “ถูกตัดศีรษะ เพราะคำพยานของพระเยซู...คนเหล่านั้นได้มีชีวิตและได้ครอบครองร่วมกับพระคริสต์เป็นเวลาหนึ่งพันปี” (20:4) ยอห์นเห็นสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดและบันทึกมันไว้ราวกับว่ามันผ่านพ้นไปแล้ว แต่เฉพาะนิมิตเกี่ยวกับมัน, การเปิดเผยเกี่ยวกับมันเท่านั้น, ที่ผ่านพ้นไปแล้ว ทั้งหมดนี้เป็นส่วนหนึ่งของ “สิ่งทั้งหลายซึ่งจะอุบัติขึ้นในไม่ช้า” (1:1) นั่นคือ

เหตุการณ์ต่าง ๆ ในอนาคต

และมรรณสักขีเหล่านี้ในสวรรค์ถูกบอกว่าเหล่าเพื่อนผู้รับใช้และพี่น้องจะต้องทนทุกข์การเป็นมรรณสักขีเช่นกัน เราคิดว่านี่อยู่ในช่วงสามปีครึ่งแรกนั้นของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ก่อนการข่มเหงอันน่ากลัวนั้นที่จะตามมาในช่วงสามปีครึ่งหลัง, “ความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งนั้น” จากนั้นปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์นั้นจะอ้างตัวเป็นพระเจ้า, จะเรียกร้องให้ผู้คนกราบไหว้เขาเอง, จักรพรรดิแห่งโรม; จะเรียกร้องให้ผู้คนซื้อหรือขายไม่ได้อีกต่อไปหากไม่มีเครื่องหมายของเขา ดังนั้นคริสเตียนจำนวนมหาศาลที่รับความรอดหลังจากการรับขึ้นนั้นจะถูกฆ่าตาย

จงหมายเหตุเช่นกันว่าจิตวิญญาณเหล่านี้ในสวรรค์ทราบสิ่งที่เกิดขึ้นบนแผ่นดินโลก โมเสสและเอเลียห์จากสวรรค์พูดคุยกับพระเยซูเกี่ยวกับ “การจากไปของพระองค์ ซึ่งพระองค์จะทำให้สำเร็จที่กรุงเยรูซาเล็ม” (ลูกา 9:31) คนเหล่านั้นในสวรรค์ทราบทุกอย่างเกี่ยวกับเรื่องนั้น ในสวรรค์พวกเขาเรียนรู้และชื่นชมยินดีทุกครั้งที่จิตวิญญาณดวงหนึ่งบนโลกได้รับความรอด (ลูกา 15:10) พยานหมู่ใหญ่ในสวรรค์ ‘ห้อมล้อม’ และเฝ้าดูแผนผังของเรบบนแผ่นดินโลก (ฮบ. 12:1) ในสวรรค์พวกเขาเฝ้ามองและทราบเกี่ยวกับเรา ทำไมจะไม่ได้เล่า ในเมื่อเหล่าทูตสวรรค์ไป ๆ มา ๆ ทุกวันเพื่อดูแลเรา (ฮบ. 1:14)? และเหล่าวิสุทธิชนที่ไปสวรรค์ก็คงติดต่อสื่อสารกับคนอื่น ๆ ในสวรรค์อย่างแน่นอน พวกเขาเฝ้ามองเราและทราบเกี่ยวกับเรา

ข้อ 12-14:

6:12 และข้าพเจ้าได้เห็น เมื่อพระองค์ทรงแกะ
ตราดวงที่หกนั้นแล้ว และดูเถิด มีแผ่นดินไหวใหญ่
โต และดวงอาทิตย์ก็กลายเป็นสีดำเหมือนผ้า
กระสอบที่ทำจากขนสัตว์ และดวงจันทร์ก็กลายเป็นเหมือนเลือด
6:13 และบรรดาดวงดาวแห่งฟ้าสวรรค์ก็ร่วงลง

มายังแผ่นดิน เหมือนกับต้นมะเดื่อสลัดผลไม้ที่สุก
ของมัน เมื่อต้นไม้นั้นถูกพัดด้วยลมกล้า
6:14 และท้องฟ้าอากาศก็หายไปเหมือนกับ
หนังสือม้วนเมื่อมันถูกม้วนขึ้นไปหมด และภูเขาทุก
ลูกและเกาะทุกเกาะก็ถูกเคลื่อนไปจากสถานที่ของ
พวกมัน

ตราประทับดวงที่หก: ความโกลาหลและพระพิโรธของพระเจ้าในธรรมชาติ

ตราประทับดวงก่อน ๆ ที่ถูกแกะเปิดเผยภัยพิบัติเหล่านั้นที่ถูกนำมาโดยเหล่าคนชั่วและในเศรษฐกิจอันเป็นผลมาจากบาป แต่ตราประทับดวงที่ห้า, การเข่นฆ่าพวกคริสเตียน, แสดงให้เห็นความเกลียดชังและการต่อต้านพระเจ้าแบบเปิดเผย บัดนี้เราต้องคาดหวังว่าบาปเช่นนั้นจะนำพระพิโรธของพระเจ้ามา ดังนั้นพระเจ้าจะส่งแผ่นดินไหวที่รุนแรงมา เมื่อพระเยซูทรงสิ้นพระชนม์ “มีแผ่นดินไหว และศิลาทั้งหลายก็แตกออกจากกัน” (มธ. 27:51) แผ่นดินไหวอีกหนหนึ่งจะตามมา (8:5), อีกหนหนึ่ง (11:13) และอีกหน (16:18) ธรรมชาติทั้งหมดถูกรบกวนและสำแดงพระพิโรธของพระเจ้า

Seiss เตือนความจำเราว่า:

ในหลายแห่งจริง ๆ การสิ้นสະเทือนใหญ่โตของธรรมชาติถูกกล่าวถึงแบบเชื่อมโยงกับการเผย
ให้ประจักษ์เป็นพิเศษของความเป็นพระเจ้า

เมื่อพระเจ้าประทานพระราชบัญญัติ “ภูเขาซีนายมีควันกลุ้มรุมล้อมอยู่ทั่วไป เพราะพระเยโฮวห์เสด็จลงมาบนภูเขานั้นในไฟ และควันไฟนั้นพลุ่งขึ้นเหมือนควันของเตาไฟใหญ่ และทั้งภูเขานั้นก็สะท้อนหวั่นไหวยิ่งนัก” (อพย. 19:18)

เมื่อเอลียาห์ร้องทุกข์ต่อพระเยโฮวห์ว่าชนชาติอิสราเอลได้ทำให้โลหิตของพวกเขาตก พยากรณ์ของพระองค์ตก และหวาดกลัวตัวสั่นเพราะห้วงชีวิตของตน “...พระเยโฮวห์ได้ทรงผ่านไป และลมใหญ่และแรงกล้าได้พัดพังภูเขาเหล่านั้น และทำให้ศิลาทั้งหลายแตกเป็นเสี่ยง ๆ ...และหลังจากลมนี้ก็มีแผ่นดินไหว” (1 พงศ์กษัตริย์ 19:11)

เมื่อพระเยซูทรงถูกฆ่า “ม่านแห่งพระวิหารก็ถูกฉีกออกเป็นสองท่อนตั้งแต่บนตลอดล่าง และมีแผ่นดินไหว และศิลาทั้งหลายก็แตกออกจากกัน” (มธ. 27:50,51)

เมื่อเปาโลกับสิลาสถูกทุบตี ถูกจำคุก และถูกจับใส่คุก และร้องทูลต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าในบทเพลงและคำอธิษฐาน “และในทันใดนั้น มีแผ่นดินไหวใหญ่ จนรากทั้งหลายของคุณสะเทือน สะท้าน และในทันทีทันใดประตูทั้งหลายของคุณก็ถูกเปิดออก และบรรดาเครื่องพันธนาการของทุกคนก็หลุดออก” (กิจการ 16:26)

โดยเฉพาะอย่างยิ่งการสั่นสะเทือนเช่นนั้นที่ถูกพยากรณ์ไว้แบบเชื่อมโยงกับการพิพากษานั้น และการเข้าใกล้และการสำเร็จครบถ้วนแห่งอวสานของโลก พระเยซูทรงบอกเราอย่างชัดเจนแล้วว่า ความอดอยาก และโรคระบาด และแผ่นดินไหวจะบังเกิดมากยิ่งเรื่อย ๆ ถึงการมาของอวสานนั้น (มธ. 24:7-9)

“...และดวงอาทิตย์ก็กลายเป็นสีดำเหมือนผ้ากระสอบที่ทำจากขนสัตว์” ข้อ 12 กล่าว เคยมีภัยพิบัติหนึ่งที่เป็นความมืดเที่ยงคืนในอียิปต์ (อพย. 10:21,22) เมื่อพระเยซูทรงตายบนกางเขนนั้น “...ตั้งแต่เวลาเที่ยงวันบังเกิดความมืดทั่วทั้งแผ่นดินจนถึงเวลาบ่ายสามโมง” (มธ. 27:45) สิ่งมหัศจรรย์อื่น ๆ จะทำให้ธรรมชาติปั่นป่วน ดวงดาวร่วงหล่น ฝนฟ้าหายไ้ไป การสั่นสะเทือนของแผ่นดินโลกเคลื่อนภูเขาและหมู่เกาะไปจากที่ของพวกเขา มัน เหตุการณ์เหล่านี้ถูกบอกล่วงหน้ามากกว่าหนึ่งหน (ดู มธ. 24:29; โยเอล 2:30,31 ซึ่งถูกยกคำพูดมาในกิจการ 2:19-21) ข้อพระคำสองตอนหลังนี้แสดงให้เห็นว่าพระมหาบัญชาและพระสัญญาเรื่องการประทานฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์มีผลไปตลอดยุคนี้ทั้งหมดและเลยจากการรับขึ้นนั้นไปอีก ไปจนจบความทุกข์ลำบากนั้น จนถึง “วันใหญ่ยิ่งและเกรียงไกรนั้นขององค์พระผู้เป็นเจ้า”

ข้อ 15-17:

6:15 และกษัตริย์ทั้งหลายแห่งแผ่นดินโลก และพวกคนใหญ่คนโต และพวกเศรษฐี และพวกนายทหารใหญ่ และผู้มีอำนาจทั้งหลาย และทุกคนที่เป็นทาส และทุกคนที่เป็นไท ก็ซ่อนตัวอยู่ในบรรดาถ้ำและในบรรดาซอกหินแห่งภูเขาต่าง ๆ

6:16 และกล่าวแก่บรรดาภูเขาและซอกหินว่า “จงลี้ภัยกับพวกเราเถิด และซ่อนพวกเราไว้ให้พ้นจากพระพักตร์พระองค์ ผู้ประทับอยู่บนพระที่นั่ง และให้พ้นจากพระพิโรธของพระเมษโปดกนั้น”
6:17 เพราะว่าวันสำคัญแห่งพระพิโรธของพระองค์

มาถึงแล้ว และผู้ใดจะสามารถทนอยู่ได้เล่า”

ผู้คนจะเกรงกลัวพระพิโรธของพระเมษโปดกยิ่งนัก

วิบัติและภัยพิบัติเหล่านี้เป็นส่วนหนึ่งของพระพิโรธของพระเจ้า ความกลัวพระคริสต์จะตกอยู่บนเหล่ากษัตริย์และเหล่าผู้ครอบครอง วิวรณ์ 1:7 กล่าวว่า “ดูเถิด พระองค์เสด็จมาพร้อมกับหมู่เมฆ และนัยน์ตาทุกดวงจะเห็นพระองค์ และคนเหล่านั้นที่ได้ทรงพระองค์ด้วย และมนุษย์ทุกชาติทั่วโลกจะร้องไห้เพราะพระองค์’ จงเป็นไปอย่างนั้น เอเมน” พระพิโรธของพระคริสต์ที่มีต่อรัฐบาลเหล่านั้นของแผ่นดินโลกซึ่งจะขึ้นสู่จุดสุดยอดในระบอบเผด็จการโลกของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์นั้น ถูกแสดงภาพในหินก้อนนั้นที่ถูกตัดออกจากภูเขาสูงหนึ่งโดยปราศจากมือซึ่งจะชนรูปปฏิมากรนั้นแห่งความฝันของเนบูคัดเนสซาร์ รูปจำลองนั้นที่แสดงภาพจักรวรรดิโลกเหล่านั้นและถูกชนเข้าที่เท้าของมัน หินก้อนนั้นจะทำลายรูปปฏิมากรนั้นทั้งหมดและจากนั้นก็ครอบครองทั้งโลก, ภาพของการครอบครองของพระคริสต์ มัทธิว 24:30 บอกว่าทุกเผ่าของแผ่นดินโลกจะคร่ำครวญเมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมาเพื่อครอบครอง ความพินาศของเหล่ากษัตริย์ถูกบอกล่วงหน้าแล้วในเพลงสดุดี 2:4-12 จงหมายเหตุความสิ้นหวังของผู้หลงหายทุกคน ทั้งผู้ใหญ่และผู้เยาว์ เมื่อพวกเขาเผชิญหน้าการเสด็จมาของพระคริสต์

เหล่ากษัตริย์และนายพล, พวกรัฐบุรุษ, สามัญชนทุกแห่งหน ผู้คนที่ไม่ได้กลับใจเชื่อและผู้ไปเข้าร่วมกับปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์นั้น จะซ่อนตัวอยู่ตามโพรงและตามถ้ำ จะขอให้ภูเขาถล่มทับพวกเขาเพื่อที่พวกเขาจะไม่ต้องเผชิญพระพิโรธของพระเยซูคริสต์! พวกเขาได้รับความรอดไม่ได้แล้วหรือ? คนเหล่านั้นทุกคนน่าจะตัดสินใจแน่วแน่แล้วว่าที่ปฏิเสธพระคริสต์จนพวกเขากลับใจใหม่ไม่ได้ เปลี่ยนใจที่ดื้อรั้นและแข็งกระด้างของตนต่อพระเจ้าไม่ได้แล้ว และดังนั้นจึงทำใจไม่ได้ที่จะหันมาหาพระองค์

เราอ่านในวิวรณ์ 13:8 ว่า “และบรรดาคนที่อาศัยอยู่บนแผ่นดินโลกจะบูชาสัตว์ร้ายนั้น ผู้ซึ่งชื่อของพวกเขาไม่ถูกจดไว้ในหนังสือแห่งชีวิตของพระเมษโปดก ผู้ทรงถูกปลงพระชนม์ตั้งแต่ทรงวางรากฐานของโลก” ดังนั้นทุกคนที่กราบไหว้สัตว์ร้ายนั้น (ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์นั้น) จึงไม่มีชื่อจดไว้ในหนังสือแห่งชีวิต

วิวรณ์ 14:9-11 กล่าวว่า:

“และทูตสวรรค์องค์ที่สามตามสององค์แรกนั้นมา โดยกล่าวด้วยเสียงอันดังว่า “ถ้ามนุษย์คนใดบูชาสัตว์ร้ายและรูปจำลองของมัน และรับเครื่องหมายของมันไว้ในหน้าผากของตนหรือในมือของตน ผู้นั้นเองจะดื่มเหล้าอุุ่นแห่งพระพิโรธของพระเจ้า ซึ่งถูกเทออกโดยปราศจากการระคนกับสิ่งใดลงในถ้วยแห่งความเดือดดาลของพระองค์ และเขาจะถูกทรมานด้วยไฟและกำมะถันต่อหน้าเหล่าทูตสวรรค์ผู้บริสุทธิ์ และต่อพระพักตร์พระเมษโปดก และควันแห่งการทรมานของพวกเขาก็พลุ่งขึ้นตลอดไปเป็นนิรันดร์และเป็นนิรันดร์ และพวกเขาไม่มีการพักผ่อนเลยทั้งกลางวันหรือกลางคืน ผู้ซึ่งบูชาสัตว์ร้ายและรูปจำลองของมัน และผู้ใดก็ตามที่รับเครื่องหมายแห่งชื่อของมัน”

ดังนั้นทุกคนที่รับเครื่องหมายของสัตว์ร้ายนั้นและบูชามัน เราเชื่อว่า พวกเขาจะกระทำบาปนั้นที่ภัยให้ไม่ได้แล้ว หลังจากการให้ความสว่างอันยิ่งใหญ่และการฟ้องใจ “เพราะว่าสำหรับคนเหล่านั้นที่ได้รับความสว่างมาครั้งหนึ่งแล้ว... ถ้าเขาเหล่านั้นจะหลงไป [จากการฟ้องใจและการให้ความสว่างเช่นนั้น] ก็เป็นไปไม่ได้ที่

จะพาพวกเขากลับมาอีกสู่การกลับใจใหม่ โดยเห็นว่าพวกเขาตรึงพระบุตรของพระเจ้าเสียอีกสำหรับตนแล้ว และทำให้พระองค์ขายหน้าอย่างเปิดเผย” (ฮบ. 6:4-6)

มันเป็นเช่นนั้นกับยูดาส อิสคาริโอทผู้ซึ่งไปไกลเหลือเกินแล้วในการต่อสู้ความสว่างเช่นนั้นจนแม้ว่าเขาทุกขใจขนาดนั้นจนเขาฆ่าตัวตาย ทว่าเขาก็ทำใจไม่ได้ที่จะต้องการพระเยซูหรือทูลขอพระเมตตา สำหรับคนเหล่านั้นที่ตรึงพระองค์ที่กางเขน พระเยซูทรงอธิษฐานบนกางเขนนั่นว่า “ข้าแต่พระบิดา ขอโปรดอภัยโทษพวกเขา เพราะว่าพวกเขาไม่ทราบว่าเขาทำอะไร” (ลูกา 23:34) ดังนั้นคนที่ได้รับความสว่างอย่างสมบูรณ์แล้วและจากนั้นก็ตัดสินใจขั้นเด็ดขาดว่าจะไม่เอาพระคริสต์และความรอดจึงเลยจุดที่กลับใจใหม่ไปเสียแล้ว

บาปที่อภัยให้ไม่ได้มันไม่ได้หมายความว่าข้อเสนอแห่งพระเมตตาของพระเจ้าถูกถอนออกหรือว่าถ้าคนบาปนั้นยอมมาหาพระคริสต์ เขาก็จะถูกปฏิเสธ พระสัญญาอันยังมีผลเหมือนเดิมที่ว่า “สารพัดที่พระบิดาประทานแก่เราจะมาสู่เรา และผู้ที่มาหาเรา เราก็จะไม่ขับไล่ออกไปเลย” (ยอห์น 6:37) และเราได้รับคำสัญญาอีกหนว่า “เพราะว่า ‘ผู้ใดก็ตามที่จะร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็จะรอด’” (รม. 10:13) แต่คนบาปคนหนึ่งอาจไปไกลเสียจนเขาหันมาไม่ได้แล้วเพราะว่าเขาไม่ปรารถนาที่จะหันกลับ บาปที่อภัยให้ไม่ได้มันไม่ได้เปลี่ยนแปลงพระคริสต์ แต่เปลี่ยนแปลงคนบาปนั้น และเขาหันไปเสียจากพระเจ้าตลอดกาล

เท่าที่เราทราบทุกคนในนรกหลังจากตายไปก็เลยจุดที่เกินจะหันกลับไปแล้วและกลับใจไม่ได้

บทที่ 7

Dr. J. Sidlow Baxter ใน *Explore the Book* ดึงความสนใจมายังข้อเท็จจริงที่ว่าบทที่ 12 ถึง 19 ขนานกันและทวนซ้ำคำสอนของบทที่ 6 ถึง 11 จงหมายเหตุโครงร่างของเขาที่แสดงให้เห็นว่าเหตุการณ์และภัยพิบัติเหล่านั้นในส่วนที่สองไม่จำเป็นต้องเกิดขึ้นตามลำดับ แต่เป็นการทวนซ้ำ พร้อมกับภาพเปรียบเทียบที่แตกต่างของคำสอนเหล่านั้นในส่วนแรก ในที่นี้เขาวางคำสอนที่ขนานกันในสองแถวดังต่อไปนี้:

บทที่ 6-11	บทที่ 12-19
6 ตราเจ็ดดวง 7 เนื้อหาแทรก: (1) ซนอิสราเอลที่เหลื่ออยู่ถูกประทับตรา (2) ความเปี่ยมสุขของวิสุทธิชนในสวรรค์ 8, 9 แตรเจ็ดคัน 1. บนแผ่นดินโลก 2. บนทะเล 3. บนแม่น้ำ 4. ดวงอาทิตย์, ดวงจันทร์, ดวงดาว 5. ความมืด, การโอบยตี 6. ยูเฟรติส: กองทัพ 7. “เหล่าประชาชาติโกรธแค้น”; “พระพิโรธ”; “เสียงกัมปนาท”; “ไม่ล่าช้าอีกต่อไป” 10, 11 เนื้อหาแทรก: กรุงเยรูซาเล็มใน “ความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่ง” 11 การสิ้นสุดของแตรคันที่เจ็ด 1. “อาณาจักรขององค์พระผู้เป็นเจ้า” 2. ผู้อาวุโส 24 คนนมัสการ 3. “พระพิโรธ” มาถึงแล้ว	บุคคลทั้งเจ็ดนั้น (12, 13) เนื้อหาแทรก (14): (1) ซนอิสราเอลที่เหลื่ออยู่ถูกประทับตรา (2) ความเปี่ยมสุขของพวกวิสุทธิชน ชั้นเจ็ดใบ (15, 16) 1. บนแผ่นดินโลก 2. บนทะเล 3. บนแม่น้ำ 4. ดวงอาทิตย์ 5. ความมืด, การโอบยตี 6. ยูเฟรติส: เหล่ากษัตริย์ 7. “บรรดาประชาชาติล่มสลาย”; “พระพิโรธ”; “เสียงต่าง ๆ”; “ฟ้าร้อง”; “สำเร็จแล้ว” เนื้อหาแทรก (17-18): บาบิโลนใน “พระพิโรธของพระเจ้า” หลังจากชั้นใบที่เจ็ด (19) 1. “องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าทรงครอบครอง” 2. ผู้อาวุโส 24 คนนมัสการ 3. “อารมาเกดโดน”

การขนานกันแบบพ้องกันนี้สามารถถูกค้นดูและตรวจสอบความถูกต้องได้ ซึ่งเพื่อจุดประสงค์นั้นควรใช้ฉบับ American Revised Version ไม่มีทางเข้าใจผิดพลาดไปได้เลย มันอยู่ที่นั่นจริง ๆ และการตีความพระธรรมวิวรณ์ขึ้นอยู่กับมัน

ข้อ 1-3:

7:1 และภายหลังสิ่งเหล่านี้ ข้าพเจ้าได้เห็นทูตสวรรค์สี่องค์ยืนอยู่ที่มุมทั้งสี่ของแผ่นดินโลก โดยถือลมทั้งสี่ทิศของแผ่นดินโลกไว้ เพื่อลมนั้นจะไม่พัดบนบก หรือบนทะเล หรือบนต้นไม้ใด ๆ

7:2 และข้าพเจ้าได้เห็นทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งขึ้นมาจากทิศตะวันออก โดยมีดวงตราของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ และท่านได้ร้องด้วยเสียงดังแก่

ทูตสวรรค์ทั้งสี่องค์นั้น ผู้ซึ่งได้รับมอบอำนาจให้ทำอันตรายแก่แผ่นดินและทะเลนั้น

7:3 โดยกล่าวว่า “อย่าทำอันตรายแก่แผ่นดิน หรือทะเล หรือบรรดาต้นไม้ จนกว่าพวกเราได้ประทับตราพวกผู้รับใช้ของพระเจ้าของพวกเราไว้ที่หน้าผากของพวกเขาก่อน”

A.T. Robertson เตือนใจเราในที่นี้ว่า “แทนที่ตราประทับดวงที่เจ็ดจะถูกแกะ อีกสองเหตุการณ์หรือนิमितเบื้องต้นครอบคลุมเนื้อหาบทที่ 7 -การประทับตราเหล่าผู้รับใช้ของพระเจ้า (1-8) และนิमितเกี่ยวกับผู้ถูกไล่หน้าพระที่นั่งนั้น (9-17)”

คนมากมายจะรับความรอดในช่วงความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่ง

บัดนี้เป็นเนื้อหาหลักฉากที่เข้ามาแทรก ขณะที่วิบัติและภัยพิบัติเหล่านั้นแห่งพระพิโรธของพระเจ้าและความเกลียดชังของมนุษย์เดินทางต่อไป หนังสือวิวรณ์เลี้ยวออกข้างทางเพื่อกล่าวถึงคนเหล่านั้นที่จะรับความรอดในช่วงความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งนั้น จำไว้ว่าพระมหาบัญชาและพระสัญญาของมัน, ในมัทธิว 28:19,20 มีอยู่ต่อไป “แม้กระทั่งถึงการสิ้นสุดของโลกนี้” หรือแน่ชัดยิ่งขึ้นคือ “ไปจนถึงการสำเร็จบริบูรณ์ของยุคนี้” และยุคนี้, “เวลาทั้งหลายแห่งพวกคนต่างชาติ” (ลูกา 21:24), ไม่สิ้นสุดจนกว่าผู้ครอบครองคนต่างชาติรายสุดท้าย, ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ผู้นั้น, จะถูกปราบ กิจการ 2:14-21 ซึ่งยกคำพูดโยเอล 2:28-32 บอกเราว่าการเทออกของพระวิญญาณบริสุทธิ์เพื่อที่ผู้คนของพระเจ้าจะพยากรณ์ นั่นคือ เป็นพยานในฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ จะดำเนินต่อไปจนกว่าจะถึง “วันใหญ่ยิ่งและเกรียงไกรนั้นขององค์พระผู้เป็นเจ้า” “วันขององค์พระผู้เป็นเจ้า” นั้นเกี่ยวข้องกับการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ในสง่าราศีเพื่อทำลายรัฐบาลเหล่านั้นของโลกและยึดครองอำนาจแห่งอาณาจักรของพระองค์ และข้อพระคำเหล่านี้กล่าวชัดเจนว่าตลอดช่วงเวลานั้นไปจนถึงการเสด็จกลับมาของพระคริสต์เพื่อครอบครอง, “วันขององค์พระผู้เป็นเจ้า”, และ “ผู้ใดก็ตามที่ร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็จะรอด” ดังนั้นคนมากมายจะรับความรอดในสมัยความทุกข์ลำบากนั้น

ครูสอนพระคัมภีร์บางท่านคิดว่าคนที่เคยได้ยินข่าวประเสริฐแล้วก่อนการรับขึ้นนั้นและไม่ได้รับความรอด ไม่สามารถรับความรอดได้ในช่วงความทุกข์ลำบากนั้น ผมคิดว่าพวกเขาเข้าใจผิด ไม่มีการเปลี่ยนแปลงเลยในข่าวประเสริฐและในพระสัญญานั้น และ “ผู้ใดก็ตามที่มีใจปรารถนา ก็ให้ผู้นั้นรับน้ำแห่งชีวิตโดยไม่ต้องเสียอะไรเลย” (22:17)

ในคำอุปมาเรื่องหญิงพรหมจารีสิบคนนั้น ห้าคนนั้นที่ไม่มีน้ำมันแห่งความรอดแต่มีเพียงคบไฟที่ลุกไหม้อยู่ซึ่งดับไปไม่ช้า ก็ไม่สามารถเข้าไปเห็นเจ้าบ่าวได้ พวกเธอเป็นภาพของบางคนที่พลาดการรับขึ้นนั้นและงานเลี้ยงสมรสนั้นในสวรรค์ แต่พวกเธอถูกบอกว่า “พวกเจ้าจะไปหาพวกคนขาย และซื้อสำหรับพวกเจ้า

เองจะดีกว่า” (มธ. 25:9) นั้นบ่งชี้ว่าพวกเธอสามารถได้น้ำมันแห่งความรอดได้ แต่สายเกินไปสำหรับงานสมรสแห่งสวรรค์นั้น

เฉพาะคนที่ได้กระทำความบาปซึ่งอภัยให้ไม่ได้ ผู้ซึ่งได้รับความสว่างเต็มที่แล้ว แต่สุดท้ายยังปฏิเสธพระคริสต์เป็นนิตย์ ก็ไม่อาจรับความรอดได้ในภายหลัง พระเจ้าทรงเรียกแล้วเรียกอีก ถ้าผู้ใดหันมาวางใจพระคริสต์ เขาก็ได้รับความรอดเป็นนิตย์ พระเจ้าไม่เคยเปลี่ยนแผนการแห่งความรอด กิจการ 10:43 กล่าวว่า “บรรดาศาสนายากรณ์เป็นพยานถึงพระองค์ว่า โดยพระนามของพระองค์ ผู้ใดก็ตามที่เชื่อในพระองค์นั้นจะได้รับการทรงยกบาปทั้งหลาย” และยอห์น 6:37 กล่าวว่า “สารพัดที่พระบิดาประทานแก่เราจะมาสู่เรา และผู้ที่มาหาเรา เราก็จะไม่ขับไล่ออกไปเลย”

การดูแลของพระเจ้าที่มีต่อคนของพระองค์ในท่ามกลางการพิพากษาและการลงโทษ

ทูตสวรรค์สี่องค์ยังลมนทั้งสี่นั้น เพื่อที่ลมเหล่านั้นจะทำอันตรายคนของพระเจ้าไม่ได้ ไม่ว่าบนบก ในทะเล หรือต้นไม้! ทูตสวรรค์อีกองค์มาเพื่อประทับตราผู้รับใช้เหล่านั้นของพระเจ้าที่หน้าผากของพวกเขาและโลกธาตุทั้งสี่ถูกระงับไว้ไม่ให้ทำร้ายแผ่นดินโลก, ทะเลและพืชผักจนกว่าจะถึงตอนนั้น ดังนั้นในความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งนั้น เหล่าวิสุทธิชนของพระเจ้าจึง “ได้รับการคุ้มภัยในอ้อมกอดของพระเจ้า” พวกเขา “อยู่ใต้ร่มปีกของพระองค์” ไม่มีภัยใดจะมาถึงพวกเขาได้ นอกจากที่พระเจ้าทรงอนุญาตเพื่อให้เกิดผลดีนิรันดร์แก่พวกเขาและเพื่อเกียรติของพระองค์เอง

เราไม่ได้หมายความว่า ไม่มีความยากลำบาก ไม่มีการข่มเหงจะมาสู่คริสเตียนเลย เราหมายความว่าใน ความยากลำบากทั้งปวงพระเจ้าจะทรงอยู่กับพวกเขาเพื่อควบคุมหรือบรรเทาหรือต้านทานความยากลำบากทุกอย่างนั้น ความยากลำบากได้มาสู่โยบ แต่เฉพาะที่พระเจ้าทรงอนุญาตเท่านั้น ซาตานบ่นว่า “พระองค์มิได้ทรงกันรั้วรอบตัวเขา และรอบครัวเรือนของเขา และรอบทุกสิ่งที่เขามีอยู่เสียทุกด้านหรือ...” (โยบ 1:10) และเราทราบจากบั้นปลายของโยบ “ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้านั้นทรงเปี่ยมด้วยความสงสาร และพระเมตตาอ่อนโยน สักเท่าใด” (ยก. 5:11)

ลูกหลานของอิสราเอลได้ทนทุกข์การตกเป็นทาสอันแสนเจ็บปวดในอียิปต์และเมื่อภัยพิบัติเหล่านั้นมาพวกเขาก็มีความสว่างในที่อาศัยของตนเมื่อทั้งอียิปต์มืดสนิท; ผีเสื้อของพวกเขาได้รับการปกป้องเมื่อฝูงสัตว์ของคนอื่นตายในภัยลูกเห็บนั้น พระเจ้าอาจทรงอนุญาตให้คนของพระองค์ทนทุกข์ความลำบากหรือแม้กระทั่งความตาย แต่เหมือนเปาโลและซิลัส พวกเขาอาจอธิษฐานให้คุกเปิดและเห็นนายคุกรับความรอด (กิจการ 16:31) หรือเหมือนเปาโลที่ติดคุก พวกเขาอาจเรียนรู้ว่า “...ข้าพเจ้าจะอยู่ฐานะอย่างไรก็ตาม ก็จะไม่พอใจอยู่อย่างนั้น” (ฟป. 4:11) และจากนั้นก็ทนทุกข์การถูกประหารชีวิตด้วยความยินดี จำไว้ว่าพระเจ้าทรงประทับตราคริสเตียนทุกคนไว้แล้ว เฉพาะสิ่งที่พระองค์ทรงอนุมัติด้วยความรักและพระปัญญาจะมาสู่คริสเตียนได้

จงยังสายลมไว้ พวกท่านเหล่าทูตสวรรค์เอ๋ย! อย่าทำร้ายสิ่งใดจนกว่าเหล่าวิสุทธิชนของพระเจ้าถูกประทับตราแล้ว!

ดังนั้นเอเสเคียล ซึ่งเศร้าใจในการตกเป็นเชลย จึงถูกสำแดงให้เห็นว่าพระเจ้าได้ทรงทำเครื่องหมายและถนอมรักษาคนเหล่านั้น ‘ที่ถอนหายใจ และที่ร่ำไห้’ เพราะการนำสะอิดสะเอียนทั้งสิ้นนั้นที่กำลังเกิดขึ้นใน

อิสราเอลเมื่อบาปของพวกเขาเป็นเหตุให้พระเจ้าต้องส่งเนบูคัดเนสซาร์ไปต่อสูักรุงเยรูซาเล็ม เบื้องหลังภาพเหตุการณ์เหล่านั้น ทูตสวรรค์องค์หนึ่งที่คนมองไม่เห็นได้ทำเครื่องหมายจิตวิญญาณที่รื้อร่นเหล่านั้นที่เศร้าใจ เพราะบาปรอบตัวพวกเขา เพื่อที่พวกเขาจะถูกเก็บรักษาไว้และเหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้าพร้อมกับเครื่องอาวุธเพื่อการเข่นฆ่าได้ทำลายคนอื่น ๆ (อสค. 9:1-7) เหล่าทูตสวรรค์เอ๋ย พวกเจ้าจงยับยั้งการทำลายเมืองโสโดมไว้จนกว่าโลทจะถูกนำออกไปได้-พวกเจ้าทำอะไรไม่ได้เลยในการพิพากษาต่อคนอื่น ๆ ก่อนที่โลทจะถูกถนอมรักษาไว้ (ปฐก. 19:22)

และคริสเตียนทุกคน “ถูกประทับตราไว้จนถึงวันแห่งการไถ่ถอน” (อฟ. 4:30) เราถูกทำเครื่องหมายไว้ว่าเป็นของพระคริสต์ ถูกลถนอมรักษาไว้โดยพระองค์ “ถูกพิทักษ์รักษาโดยฤทธิ์เดชของพระเจ้าโดยทางความเชื่อไปสู่ความรอด...” (1 ปต. 1:5) ไม่มีผู้ใดสามารถพรากเราไปจากพระหัตถ์ของพระคริสต์และของพระบิดาได้ (ยอห์น 10:27-30) เราอาจ “ถูกเหวี่ยงลงแล้ว แต่ไม่ถูกทำลาย” (2 คร. 4:9), “เหมือนถูกตีสอน และไม่ถูกฆ่า” (2 คร. 6:9)

ข้อ 4-8:

7:4 และข้าพเจ้าได้ยिनจำนวนของคนเหล่านั้นซึ่งได้รับการประทับตรา และผู้ที่ได้รับการประทับตรานั้นมีหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคน จากทุกเผ่าของลูกหลานของอิสราเอล

7:5 จากเผ่ายูดาห์ผู้ที่ได้รับการประทับตรามีหนึ่งหมื่นสองพันคน จากเผ่ารูเบนผู้ที่ได้รับการประทับตรามีหนึ่งหมื่นสองพันคน จากเผ่ากาดผู้ที่ได้รับการประทับตรามีหนึ่งหมื่นสองพันคน

7:6 จากเผ่าอาเชอร์ผู้ที่ได้รับการประทับตรามีหนึ่งหมื่นสองพันคน จากเผ่านัฟทาลีผู้ที่ได้รับการ

ประทับตรามีหนึ่งหมื่นสองพันคน จากเผ่ามันัสเสห์ผู้ที่ได้รับการประทับตรามีหนึ่งหมื่นสองพันคน

7:7 จากเผ่าสิเมโอนผู้ที่ได้รับการประทับตรามีหนึ่งหมื่นสองพันคน จากเผ่าเลวีผู้ที่ได้รับการประทับตรามีหนึ่งหมื่นสองพันคน จากเผ่าอิสสาการ์ผู้ที่ได้รับการประทับตรามีหนึ่งหมื่นสองพันคน

7:8 จากเผ่าเศบูลุนผู้ที่ได้รับการประทับตรามีหนึ่งหมื่นสองพันคน จากเผ่าโยเซฟผู้ที่ได้รับการประทับตรามีหนึ่งหมื่นสองพันคน จากเผ่าเบนยามินผู้ที่ได้รับการประทับตรามีหนึ่งหมื่นสองพันคน

คนอิสราเอล 144,000 คนถูกประทับตรา

นี่คือชนสิบสองเผ่าของชนชาติอิสราเอล ข้อเท็จจริงที่แปลกประการหนึ่งปรากฏ เผ่าดานไม่ถูกกล่าวถึงเพราะเหตุใด? ไม่มีใครทราบ ข้อพระคัมภีร์ไม่ได้บอก สิบสองเผ่าถูกเอ่ยชื่อแทนจากบุตรชายทั้งสองของโยเซฟ-มันัสเสห์และเอฟราอิม-และนั่นรวมเป็นสิบสองเผ่าซึ่งรวมเผ่าของเลวีที่เป็นบุโรหิตไว้ด้วย เผ่าดานส่วนใหญ่ถูกดุคกลืนเข้าไปในเผ่าอื่น ๆ ตอนตกเป็นเชลยและหลังจากนั้นไหม? หรือดานไม่ได้รับที่ใด ๆ ตรงนี้เพราะความอัยยศ? เราไม่ทราบ เลขสิบสองเป็นเลขของชนชาติอิสราเอลและจึงนับเอฟราอิมกับมันัสเสห์ บุตรชายทั้งสองของโยเซฟ ให้เป็นเผ่าที่แยกจากกัน มันจึงรวมเป็นสิบสองเผ่า ตัดดานออกไป Ironside กล่าวว่า: “พวกเรีบิเคยกล่าวไว้ว่าพระเมสสิยาห์เท็จ (ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์นั้น) จะผงาดขึ้นจากเผ่าดาน และพวกเขาวินิจฉัยสมมติฐานนี้บนถ้อยคำของยาโคบในปฐมกาล 49:17 ที่ว่า ‘ดานจะเป็นงูพิษอยู่ตามทาง เป็นอสรพิษที่อยู่

หนทาง ที่กีดกันเท้าของม้า จนคนที่ขี่มันนั้นจะร่วงลงภายหลัง’ เราหมายเหตุดูจากบันทึกตามประวัติศาสตร์ในหนังสือผู้วินิจฉัย ว่าดาเนนเป็นเผ่าแรกที่เข้าไปสู่การนับถือรูปเคารพ และมันคงไม่เป็นเรื่องน่าประหลาดใจเลยหากดาเนนจะเป็นผู้นำในการบูชารูปเคารพครั้งใหญ่ในท้ายที่สุดนั้น-การบูชาปฏิบัติต่อพระคริสต์”

หนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคนคือ ยกกำลังสองของสิบสอง คูณด้วยหนึ่งพันเท่า และบางคนคิดว่าเราต้องเข้าใจตัวเลขนี้ไม่ใช่แบบเป็นตัวเลขแต่ในเชิงสัญลักษณ์ โดยเป็นตัวแทนของยอดรวมทั้งหมดของชนชาติอิสราเอลที่ถูกเลือกสรร, ผลแรกของข้าวประเสริฐ, หรือยอดรวมของพวกคริสเตียน

มีความคล้ายคลึงในที่นี้บ้างไหมกับกรณีของอัครทูตสิบสองคนนั้น? แต่ยุคาสที่ทำความอภัยและตายไปแล้ว พวกเขาจึงต้องเลือกอัครทูตอีกคนมาแทนที่เขา (กิจการ 1:15-26)

เราเชื่อว่าจะมีตัวเลขนี้จริง ๆ ของคนอิสราเอล 144,000 คนที่ถูกเลือกโดยเฉพาะให้เป็นผู้ใช้ของพระเจ้า นั่นคือ 12,000 คนจากแต่ละเผ่าของลูกหลานของอิสราเอล เราจำได้ว่าความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งนั้นเกี่ยวข้องกับชนชาติอิสราเอลโดยเฉพาะ-มันถูกเรียกว่า “เวลาแห่งความทุกข์ใจของยาโคบ” (ยรม. 30:7)

นี้อยู่ในสัปดาห์ที่เจ็ดสิบแห่งปีทั้งหลายที่ถูกพยากรณ์ไว้แล้วของดาเนียล ซึ่งเกี่ยวข้องกับอิสราเอลที่เป็นชนชาติยิว สนธิสัญญาหนึ่งโดยปฏิบัติต่อพระคริสต์นั้นกับชนชาติอิสราเอลจะอนุญาตให้พวกเขาซื้อพื้นพระวิหาร ระบอบปุโรหิต และการถวายบูชาต่าง ๆ (ดนล. 9:24) ในตอนกลางของพันธสัญญาเจ็ดปีนั้น คนแห่งบาบิโลนนี้จะละเมิดพันธสัญญานี้และกระทำ “การนำสะอิดสะเอียนแห่งความรกร้างว่างเปล่า” และเริ่มต้นข่มเหง กดขี่และเข่นฆ่าพวกยิวและพวกคริสเตียนในช่วงสามปีครึ่งหลังนั้น (ดนล. 9:27)

เมื่อความทุกข์ลำบากนั้นสิ้นสุด พระเยซูเจ้าจะทรงรวบรวมชนชาติอิสราเอลทั้งสิ้นกลับคืนมา (มธ. 24:29-31, พบญ. 30:1-6, ยรม. 23:3-6, อสค. 36:24-28) เมื่อนั้นชนชาติอิสราเอลทุกคนจะถูกพาไปยังถิ่นทุรกันดารแห่งการพเนจรและพวกกบฏจะถูกชำระออกไป (อสค. 20:33-38) พวกเขาจะเห็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดจะถูกฟ่องใจและรับความรอด (ศคย. 12:10; 13:1-6; ฮบ. 10:16-18) นี่เป็นการตอ้งครั้งใหญ่ของกิ่งมะกอกแท้เหล่านั้น (ชนชาติอิสราเอล) ซึ่งได้ถูกหักออกไปแต่จะถูกฟื้นฟู (รม. 11:13-26)

ดังนั้นจึงมีเหตุผลที่จะบอกเล่าเกี่ยวกับพวกยิวของสิบสองเผ่าที่ถูกประทับตราในช่วงความทุกข์ลำบากนั้น จงหมายเหตุว่าพวกยิวจำนวนน้อยถูกกล่าวถึงในที่นี้ว่ารับความรอด- 144,000 คนเมื่อเทียบกับ “คนจำนวนมากมาย ซึ่งไม่มีมนุษย์สามารถนับได้เลย” ของพวกคนต่างชาติจากทุกประเทศของแผ่นดินโลก ซึ่งถูกกล่าวถึงว่ารับความรอดในข้อพระคำที่ตามมา ชนชาติอิสราเอลอีกหลายคนจะรับความรอดเมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมาด้วยพระองค์เอง

ข้อ 9-14:

7:9 ภายหลังสิ่งนี้ ข้าพเจ้าก็มองดู และดูเถิด คนจำนวนมากมาย ซึ่งไม่มีมนุษย์สามารถนับได้เลย จากทุกประชาชาติ จากทุกตระกูล และประชากร และทุกภาษา ยืนอยู่หน้าพระที่นั่ง และต่อพระ

พักตร์พระเมษโปดก โดยสวมเสื้อคลุมยาวสีขาว และถือใบตาลในมือของพวกเขา

7:10 และร้องด้วยเสียงดัง โดยกล่าวว่า “ความรอดมีอยู่ที่พระเจ้าของเรา ผู้ประทับบน

พระที่นั่ง และมืออยู่ที่พระเมษโปดก”

7:11 และทูตสวรรค์ทั้งปวงยืนรอบพระที่นั่ง และรอบพวกผู้อาวุโสและสัตว์ทั้งสี่นั้น และก้มลงกราบหน้าพระที่นั่ง และนมัสการพระเจ้า

7:12 โดยกล่าวว่า “เอเมน การสรรเสริญ และสง่าราศี และสติปัญญา และการขอบพระคุณ และพระเกียรติ และอำนาจ และอาณาภาพ จะมีแด่พระเจ้าของพวกเรตาลอดไปเป็นนิตย์และเป็นนิตย์ เอเมน”

7:13 และคนหนึ่งในพวกผู้อาวุโสนั้นตอบ โดยกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า “คนเหล่านี้ที่สวมเสื้อคลุมยาว สีขาวนี้คือใคร และพวกเขามาจากไหน”

7:14 และข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านว่า “ท่านเจ้าข้า ท่านก็ทราบอยู่แล้ว” และท่านกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า “คนเหล่านี้เป็นคนที่ได้ออกมาจากความทุกข์เวทนาครั้งใหญ่ และได้ชำระล้างเสื้อคลุมยาวของพวกเขาแล้ว และได้ทำให้เสื้อคลุมยาวนั้นขาวสะอาดในพระโลหิตของพระเมษโปดก

คนต่างชาติจำนวนมากรับความรอดในช่วงความทุกข์ลำบาก

เราถูกบอกอย่างชัดเจนว่ามี “...คนที่ได้ออกมาจากความทุกข์เวทนาครั้งใหญ่ และได้ชำระล้างเสื้อคลุมยาวของพวกเขาแล้ว และได้ทำให้เสื้อคลุมยาวนั้นขาวสะอาดในพระโลหิตของพระเมษโปดก” (ข้อ 14) คนเหล่านี้จะถูกขนานนามถึงพระคริสต์ได้อย่างไร?

1. ไม่ต้องสงสัยเลยว่าคนเป็นอันมากจะได้ยินข่าวประเสริฐแล้วแต่จะไม่หันมาหาพระคริสต์จนกว่าคนที่พวกเขารักถูกพาตัวไปอย่างฉับพลัน พวกเขาทราบวิธีที่จะรับความรอด พวกเขาจึงหันมาหาพระคริสต์ซ้ำเกินไปสำหรับการรับขึ้นนั้น

มีอยู่คราวหนึ่งชายคนหนึ่งได้ยินผมเทศนาในการฟื้นฟูครั้งใหญ่ในเต็นท์ กลับบ้านไปพร้อมกับการถูกฟ่องใจอย่างมาก ไปที่ยุ่งฉวางและเขาคูกเขาลงในรางเก็บข้าวและวางใจพระคริสต์ในอีกหลายชั่วโมงต่อมาหลังจากที่เขาได้ยินข่าวประเสริฐแล้ว อีกคราวหนึ่งชายคนหนึ่งได้ยินผมเทศนาและถูกฟ่องใจอย่างลึกซึ้ง เขาจากไปขับรถวนไปในยามค่ำคืนหลายชั่วโมง จากนั้นก็กลับมาบ้านและรับความรอด ไม่ต้องสงสัยเลยว่าคนเป็นอันมากที่เคยได้ยินข่าวประเสริฐจะหันมาหาพระคริสต์เมื่อถูกเกาะกุมด้วยการมาเยือนที่น่าอัศจรรย์นั้น เมื่อพระคริสต์เสด็จมารับคนของพระองค์ไป เมื่อคนหนึ่งถูกรับไปและอีกคนถูกทิ้งไว้ (มธ. 24:29-41)

2. ผู้เชื่อใหม่เหล่านี้จะชนะจิตวิญญาณผู้อื่นอย่างแน่นอน

3. พยานพิเศษแสนอัศจรรย์สองคน จะพยากรณ์ในช่วง 1,260 วัน นั่นคือ 3 ปีครึ่งในระหว่างความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งนั้น

4. วิวรณ์ 14:6,7 กล่าวว่า: “และข้าพเจ้าได้เห็นทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งบินอยู่ในท่ามกลางท้องฟ้าอากาศ โดยมีข่าวประเสริฐนิรันดร์เพื่อประกาศแก่คนทั้งหลายที่อาศัยอยู่บนแผ่นดินโลก และแก่ทุกประชาชาติและตระกูล และภาษา และประชากร โดยกล่าวด้วยเสียงอันดังว่า “จงยำเกรงพระเจ้า และถวายสง่าราศีแด่พระองค์ เพราะว่าชั่วโมงแห่งการพิพากษาของพระองค์มาถึงแล้ว และจงนมัสการพระองค์ ‘ผู้ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์ และแผ่นดินโลก และทะเล’ และบ่อน้ำพุทั้งหลาย”

ดังนั้นคนเหล่านั้นที่จะรับความรอดจะได้ยินข่าวประเสริฐ จะถูกฟ่องใจโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ เหมือนอย่างที่คุณรับความรอดตอนนี้

จำไว้ว่ากิจการ 10:43 แสดงให้เห็นว่ามีแผนการแห่งความรอดหนึ่งเดียวเท่านั้นในทุกยุคสมัย มันคือ “ข่าวประเสริฐนิรันดร์” เดียวกันนั้นที่จะถูกประกาศในช่วงความทุกข์ลำบากนั้นซึ่งเป็นการกระทำตามพระมหาบัญชาเดียวกันนั้นที่ตอนนี้เราเชื่อฟัง (มธ. 28:19,20)

ข้อ 15-17:

7:15 เพราะฉะนั้นเขาทั้งหลายจึงอยู่หน้าพระที่นั่ง
ของพระเจ้า และรับใช้พระองค์ในพระวิหารของ
พระองค์ทั้งกลางวันและกลางคืน และพระองค์ผู้ที่
ประทับบนพระที่นั่งนั้นจะสถิตอยู่ท่ามกลางเขา
เหล่านั้น

7:16 พวกเขาจะไม่หิวอีกต่อไป หรือกระหายอีก
เลย และแสงแดดจะไม่ส่องต้องพวกเขา หรือความ

ร้อนใด ๆ อีกต่อไป

7:17 เพราะว่าพระเมษโปดกผู้ทรงอยู่ท่ามกลาง
พระที่นั่งนั้นจะทรงเลี้ยงดูพวกเขาไว้ และจะทรง
นำพวกเขาไปให้ถึงบรรดาน้ำพุแห่งชีวิต และ
พระเจ้าจะทรงเช็ดน้ำตาทุกหยดจากตาของเขา
เหล่านั้น”

ความบรรเทาอันเปี่ยมสุขและบำเหน็จที่ถูกลัญญาไว้แก่คนเหล่านั้น ที่รับความรอดในช่วงเวลาทุกข์ลำบากเช่นนั้น

เราถูกเตือนใจเกี่ยวกับจดหมายเหล่านั้นที่ส่งถึงคริสตจักรทั้งเจ็ดแห่งในบทที่ 2 และ 3 พระคริสต์ทรง
เตือนใจเหล่าผู้มิชชันนารีเสมอเกี่ยวกับพระพรยิ่งใหญ่ที่รออยู่ ดังนั้นในที่นี้ คนเหล่านั้นที่จะต้องทนทุกข์ภายใต้
ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์นั้นและอีกหลายคนที่ต้องเป็นมรณสักขีอย่างไม่ต้องสงสัย ก็ถูกเตือนใจว่าพวกเขาจะรับ
ใช้องค์พระผู้เป็นเจ้าหน้าพระที่นั่งของพระองค์ในสวรรค์ จะพ้นจากความเจ็บปวดและการลงโทษต่าง ๆ ของ
ชีวิต จะถูกนำไปสู่บ่อน้ำพุแห่งน้ำที่มีชีวิตและน้ำตาแห่งการติดคุก การถูกข่มเหงและการเป็นมรณสักขีจะถูก
เช็ดออกไปจนหมดโดยองค์พระผู้เป็นเจ้า! จงอ่านสิ่งที่ Dr. H.A. Ironside กล่าว:

การดิ้นรนเพื่อปากท้องจะหมดสิ้นไป-พวกเขาจะไม่หิวอีกต่อไป ความพยายามอันสูญเปล่า
บ่อยครั้งที่ระดับความกระหายของพวกเขาจะสิ้นสุดลง-พวกเขาจะไม่กระหายอีกเลย แม้กระทั่งสิ่ง
เหล่านั้นที่ไม่น่าอภิรมย์และไม่น่าพอใจซึ่งมนุษย์ถูกรบกวนเสมอมาเพราะวิธีที่บาปได้ทำให้สิ่งทรง
สร้างของพระเจ้ามัวหมองก็จะสิ้นสุดไปด้วย ดวงอาทิตย์จะไม่สาธแสงต้องกายพวกเขา และพวก
เขาจะไม่ร้อนเลย

ในวันนั้นผู้ที่รอดแล้วทุกคนของประชาชาติเหล่านั้นจะสามารถกล่าวถ้อยคำอันไพเราะของผู้
แต่งเพลงสดุดีได้เต็มปาก ซึ่งเรากล่าวได้เพียงเสียงอ่อย ๆ ในตอนนี้: “พระเยโฮวาห์ทรงเป็นผู้เลี้ยงดู
ของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่ขัดสน พระองค์ทรงกระทำให้ข้าพเจ้านอนลงในทุ่งหญ้าเขียวสด พระองค์
ทรงนำข้าพเจ้าไปริมน้ำแดนสงบ พระองค์ทรงฟื้นฟูจิตใจของข้าพเจ้า พระองค์ทรงนำข้าพเจ้าไปในวิถี
เหล่านั้นแห่งความชอบธรรม เพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์”

ช่างเป็นคำคืนที่ยาวนานและชวนหดหู่ พร้อมกับฝันร้ายอันน่ากลัวที่คอยรบกวน หากผมจะ
กล่าวว่าโลกนี้เคยรู้จักมาตั้งแต่บาปพร้อมกับสิ่งชั่วร้ายต่าง ๆ ที่มาด้วยกันกับมัน ได้เข้ามาเพื่อ

ทำลายความหวังของมนุษย์ในเรื่องความขึ้นบานและความยินดี! แต่ช่างเป็นสุขจริง ๆ ที่ได้ว่าความชั่วร้ายจะไม่เป็นฝ่ายได้เปรียบเสมอไป; ว่าวระหนึ่งกำลังจะมา และใกล้เข้ามาแล้ว เมื่อคำแข่งสาปนั้นจะถูกถอน ทะเลทรายจะขึ้นบานและผลิดอกดุกะหลาบ; แม้แต่สิ่งทรงสร้างชั้นต่ำกว่าก็จะถูกเปลี่ยนแปลงและย้อนกลับสู่นิสัยก่อนหน้าก่อนบาปได้เข้ามา; “สิ่งใดจะกินฟางเหมือนวัว”; เด็กน้อยไม่ต้องกลัวสัตว์ป่าที่ดุร้ายมากที่สุด; เพราะว่าพวกมันจะไม่ทำร้ายหรือทำลายในวันนั้นเลย การปกครองจะถูกกำกับด้วยความชอบธรรม; การใช้อำนาจในทางที่ผิดทุกชนิดจะถูกยับยั้ง และเป็นเวลาหนึ่งพันปีอันเปี่ยมสง่าราศี องค์พระผู้เป็นเจ้าเองจะทรงครอบครองในความชอบธรรม

บทที่ 8

ข้อ 1:

8:1 และเมื่อพระองค์ทรงแกะตราดวงที่เจ็ดนั้นแล้ว ครึ่งชั่วโมง
มีความเงียบอยู่ในสวรรค์เป็นระยะเวลาประมาณ

จงเงียบ! ตั้งใจฟัง: คำประกาศอันน่าเศร้า

ในฮาบากุก 2:20 ศาสดาพยากรณ์ผู้นี้ในภาคพันธสัญญาเดิมได้รับการตลใจให้กล่าวว่า “แต่พระเยโฮ
วาห์ทรงสถิตอยู่ในพระวิหารบริสุทธิ์ของพระองค์ จงให้แผ่นดินโลกทั้งสิ้นอยู่สงบต่อพระพักตร์พระองค์เถิด”

ในห้องพิจารณาคดีของศาล ต้องมีความเงียบสนิท ทุกหูต้องคอยฟังคำตัดสินของคณะลูกขุน บริสุทธิ์
หรือมีความผิด ทุกหูต้องรอฟังคำตัดสินของผู้พิพากษา

คนเราย่อมเดินเข้าไปแบบค่อย ๆ และนั่งลงเงียบ ๆ ที่งานศพ

ในกรุงลอนดอนเมื่อเสียงหวอเตือนดังขึ้น ทั้งเมืองก็หยุดนิ่งเพื่อจะฟังว่าลูกระเบิดจะหย่อนลงที่ไหนใน
สงครามโลกครั้งที่สอง

ดังนั้นคำเตือนหนึ่งทีสื่อความหมายที่จริงจังถึงขั้นคอขาดบาดตายจึงกำลังจะถูกเปิดเผย ความเงียบใน
สวรรค์นานครึ่งชั่วโมง!

จงเอาใจใส่อย่างจริงจังที่สุดถึงสิ่งที่กำลังจะมานั้น!

“ความสงบเงียบก่อนพายุที่จะมา-พายุที่น่ากลัวมากที่สุดที่จะเคยกระหน่ำใส่โลกที่น่าสังเวชนี้...เมื่อ
ตราประทับดวงสุดท้ายนี้ถูกแกะ มันจะเป็นที่ประจักษ์ชัดว่าพระเจ้าทรงอยู่ฝ่ายไหนในบรรดากิจการทั้งสิ้นของ
แผ่นดินโลก” Dr. Ironside กล่าว “พระองค์จะทรงพิพากษาตามความบริสุทธิ์แห่งอุปนิสัยของพระองค์และ
ความชอบธรรมแห่งพระที่นั่งของพระองค์ ตราประทับดวงที่เจ็ดนั้นนำเข้าสู่ละครฉากสุดท้ายแห่งความทุกข์
ลำบากใหญ่ยิ่งนั้น ไม่แปลกที่มีความเงียบในสวรรค์นานครึ่งชั่วโมงก่อนตราประทับดวงนั้นถูกแกะ!”

ข้อ 2-6:

8:2 และข้าพเจ้าได้เห็นทูตสวรรค์ทั้งเจ็ดองค์ที่ยืน
อยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้านั้น และได้พระราชทาน
แทระเจ็ดคันแก่ทูตสวรรค์ทั้งเจ็ดนั้น

8:3 และทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งมาและยืนอยู่ที่แท่น
บูชา โดยถือกระถางไฟทองคำ และได้ประทาน
เครื่องหอมเป็นอันมากแก่ทูตองค์นั้น เพื่อทูตองค์
นั้นจะถวายเครื่องหอมนั้นร่วมกับคำอธิษฐานของ
บรรดาวิสุทธิชนบนแท่นบูชาทองคำ ซึ่งอยู่หน้า
พระที่นั่งนั้น

8:4 และควันแห่งเครื่องหอมนั้น ซึ่งมาพร้อมกับ
บรรดาคำอธิษฐานของวิสุทธิชนทั้งหลาย ก็ลอยขึ้น
ไปสู่เบื้องพระพักตร์พระเจ้า จากมือของทูตสวรรค์
องค์นั้น

8:5 และทูตสวรรค์องค์นั้นก็เอากระถางไปและ
บรรจุกระถางนั้นด้วยไฟจากแท่นบูชาจนเต็ม และ
โยนกระถางนั้นลงบนแผ่นดินโลก และมีเสียงต่าง
ๆ และบรรดาฟ้าร้อง และฟ้าแลบทั้งหลาย และ
แผ่นดินไหว

8:6 และทูตสวรรค์เจ็ดองค์ซึ่งถือแตรทั้งเจ็ดนั้นได้

เตรียมตัวพร้อมที่จะเป่า

Dr. H.A. Ironside ให้ความเห็นเพิ่มเติมในที่นี้:

ผู้ที่อ่านพระคัมภีร์อย่างระมัดระวังจะเชื่อมโยงแตรทั้งเจ็ดกับการล่มสลายของเมืองเยรีโค: นครใหญ่นั้นที่อยู่อีกฟากของแม่น้ำจอร์แดนที่ขัดขวางการรุกรานไปของชนชาติอิสราเอลเพื่อเข้าในแผ่นดินที่ทรงสัญญาไว้นั้น-นครใหญ่นั้นที่ถล่มพร้อมกับเสียงดังสนั่นของพระเจ้าเพียงผู้เดียว พวกเขาบุโรหิตของอิสราเอลได้รับแตรเหล่านั้นแห่งการพิพากษา และเป็นเวลาเจ็ดวันพวกเขาเดินวนรอบนครนั้นและเป่าแตร; เจ็ดรอบในวันที่เจ็ดพวกเขาทำเช่นนั้นและพองเป่าแตรครั้งที่เจ็ดกำแพงเมืองนั้นก็ถล่มพังราบ เมืองเยรีโคเป็นภาพเสียงของโลกปัจจุบันนี้ในการที่มันเหินห่างไปจากพระเจ้า พร้อมกับความเป็นศัตรูต่อประชากรของพระเจ้า เมืองเยรีโคถล่มเมื่อเจอกับเสียงของแตรเจ็ดคัน และโลกแบบที่คุณและผมรู้จักมัน ก็จะถล่มเมื่อเจอกับเสียงของแตรทั้งเจ็ดแห่งหายนะ ซึ่งถูกเป่าโดยทูตสวรรค์แห่งการพิพากษาเหล่านี้

ก่อนภัยพิบัติ พระเจ้าทรงระลึกถึงคำอธิษฐานของพวกวิสทูธิชน

ช่างเป็นวิธีหนึ่งอันงดงามในการแสดงให้เห็นว่าคำอธิษฐานของเหล่าวิสทูธิชนมีความอ่อนหวานและความสำคัญในพระตำริของพระเจ้าขนาดไหน! คำอธิษฐานเหล่านั้นถูกแสดงภาพว่าถูกถวายแด่พระเจ้าพร้อมกับเครื่องหอมบนแท่นบูชาทองคำนั้นหน้าพระที่นั่ง

ในวิวรณ์ 5:8 เราถูกเตือนใจว่าสิ่งมีชีวิตเหล่านั้นและผู้อาวสุยสี่สิบสี่คน “ทรุดตัวลงต่อพระพักตร์พระเมษโปดก ทุกคนถือพิณเขาคู่และถือขันทองคำบรรจุเครื่องหอม ซึ่งเป็นบรรดาคำอธิษฐานของพวกวิสทูธิชน” คำอธิษฐานที่จริงจังและออกมาจากใจผู้คนของพระเจ้ายกดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ ไม่ใช่การพูดซ้ำไปซ้ำมาแบบเป็นพิธีหรือขอไปที ไม่ใช่การพูดจาแบบเป็นทางการกับพระเจ้า แต่เป็นเสียงร้องของใจที่จริงจัง ลอยขึ้นไปจุดเครื่องหอมถวายแด่พระเจ้า

และเหล่านี้เป็นคำอธิษฐานที่ถูกบันทึกไว้ ที่ถูกเก็บไว้และเป็นที่จดจำ เนื่องจากคำอธิษฐานเหล่านี้มาก่อนการพิพากษาเหล่านั้นของพระเจ้า ไม่ต้องสงสัยเลยว่านี่เป็นคำอธิษฐานของคนเหล่านั้นที่หมายพึ่งพระเจ้าเพื่อขอความช่วยเหลือในความทุกข์ลำบากของพวกเขาและหมายพึ่งพระเจ้าสำหรับการแก้แค้นที่เหล่าผู้ถูกบีบบังคับจะไม่ยอมแก้แค้นให้ตัวเอง เหล่านี้เป็นคำอธิษฐานที่เหมือนกับ “บรรดาดวงวิญญาณของคนเหล่านั้นที่ถูกฆ่าเพราะพระวอนของพระเจ้า และเพราะคำพยานซึ่งพวกเขายึดถือนั้น” ผู้ซึ่งวิงวอนในสวรรค์ว่าเพราะเหตุใดผู้บีบบังคับที่เลวร้ายเหล่านี้ถึงไม่ถูกลงโทษเสียที (6:9-11)

คำอธิษฐานและน้ำตาไปด้วยกันอย่างใกล้ชิดมาก ๆ ในเพลงสดุดี 56:8 คือคำร้องทูลว่า “พระองค์ทรงนับการระหกระเหินของข้าพระองค์ ขอพระองค์ทรงเก็บน้ำตาทั้งหลายของข้าพระองค์ใส่ไว้ในขวดของพระองค์ น้ำตาเหล่านั้นไม่อยู่ในหนังสือของพระองค์แล้วหรือ”

เหล่าวิสทูธิชนชาวตะวันตกบางครั้งก็มีขวดใบจิ๋วที่เก็บน้ำตาในช่วงเวลาแห่งความทุกข์ใจครั้งใหญ่ไว้ เพื่อที่จะเป็นเครื่องเตือนใจอยู่เสมอเกี่ยวกับความทุกข์ใจของพวกเขา และผู้แต่งเพลงสดุดีก็อยากให้พระเจ้าเก็บน้ำตาเหล่านั้นไว้เหมือนกับที่ตรึงนี้พระองค์ทรงเก็บคำอธิษฐานของวิสทูธิชนเหล่านั้นไว้และทรงยอมให้คำ

อธิษฐานเหล่านั้นขึ้นมาต่อพระพักตร์พระองค์ดูเครื่องหอม

เราจำได้ว่าเฮเซคียาห์ ผู้ซึ่งถูกสั่งว่า “จงจัดการการบ้านการเมืองของเจ้าให้เรียบร้อย ด้วยว่าเจ้าจะต้องตายและไม่มีชีวิตอยู่ต่อไป” ได้อธิษฐานทูลต่อพระเจ้าอย่างจริงใจจนพระเจ้าทรงส่งข่าวมาบอกเขาว่า “เราได้ยินคำอธิษฐานของเจ้าแล้ว เราได้เห็นน้ำตาทั้งหลายของเจ้าแล้ว ดูก่อน เราจะทำรักษาเจ้าให้หาย ในวันที่สาม เจ้าจะขึ้นไปยังพระนิเวศน์ของพระเยโฮวาห์ และเราจะเพิ่มวันทั้งหลายของเจ้าอีกสิบห้าปี” (2 พงศกษัตริย์ 20:5,6)

บางครั้งคำอธิษฐานก็ดูเหมือนงมงายและพอกพูนและจากนั้นหลังจากผ่านไปหลายปีคำอธิษฐานเหล่านั้นก็สำเร็จตามเป้าหมายของพวกมัน มีคุณความดีในการอธิษฐานอย่างไม่ย่อท้อ ในการร้องทูลจากหัวใจที่ถูกนำไปถึงพระเจ้าบ่อย ๆ

เศคาริยาห์และเอลีซาเบธอธิษฐานมานานหลายปีก่อนที่พระเจ้าทรงตอบคำอธิษฐานของพวกเขาด้วยการก่อกำเนิดบุตรให้รับบัพติศมา ซาร่าห์และอับราฮัมได้อธิษฐานนานเหลือเกินเช่นกันก่อนที่จะมีความรักเมตตา ประทานอิสอัคให้แก่พวกเขา

โอ คำอธิษฐานที่คุณได้อธิษฐานไปเมื่อวานและวันก่อนหน้าและก่อนหน้านั้นอีกยาวนาน คำอธิษฐานนั้นที่ยังเผ็ดคอยอยู่ เสียงร้องทูลจากหัวใจแห่งจิตวิญญาณของคุณ-อย่าคิดว่าพระเจ้าทรงลืมเสียแล้ว! อย่าคิดว่าคำอธิษฐานนั้นถูกลืมพัดปลิวไปเสียแล้ว! “ขันธองคำบรรจเครื่องหอม ซึ่งเป็นบรรดาคำอธิษฐานของพวกวิสุทธิชน” เหล่านั้นถูกเก็บไว้อย่างดีจนถึงเวลาที่กำหนดไว้ที่พระเจ้าจะทรงตอบ

คำอธิษฐานเหล่านี้ถูกถวายบนแท่นทองคำนั้นต่อพระพักตร์พระเจ้า พร้อมกับเครื่องหอม แน่แน่นอนว่ามีไว้เพื่อที่เราจะระลึกถึงแท่นเผาเครื่องหอมนั้นที่พระเจ้าทรงสั่งโมเสสให้เตรียมไว้ในอพยพ 30:1-10 และเครื่องหอมนั้นเองก็ถูกจัดเตรียมเป็นพิเศษตามอพยพ 30:34-38 กล่าวว่า:

“และพระเยโฮวาห์ทรงกล่าวแก่โมเสส โดยตรัสว่า “เจ้าจงเอาบรรดาเครื่องเทศหอมมายังเจ้า ยางไม้หอม และชะมด และมหาหิงค์ เครื่องเทศเหล่านี้กับกำยานบริสุทธิ์ ของแต่ละอย่างต้องมีน้ำหนักเท่ากัน และเจ้าจงทำมันเป็นน้ำหอม เป็นเครื่องหอมปรุงตามศิลปะช่างปรุง ผสมด้วยกัน บริสุทธิ์และศักดิ์สิทธิ์ และเจ้าจงบดส่วนหนึ่งของมันให้ละเอียด และวางส่วนนั้นไว้ข้างหน้าหีบพระโอวาห์ในพลับพลาแห่งชุมนุมชน ที่ที่เราจะพบกับเจ้า เครื่องหอมนั้นจะเป็นที่บริสุทธิ์ที่สุดแก่พวกเจ้า และสำหรับน้ำหอมนั้นซึ่งเจ้าจะทำนั้น พวกเจ้าต้องไม่ทำสำหรับพวกเจ้าเองตามการผสมของน้ำหอมนั้น สำหรับเจ้าน้ำหอมนั้นจะเป็นที่บริสุทธิ์แด่พระเยโฮวาห์ ผู้ใดก็ตามจะทำน้ำหอมเช่นนี้ไว้เพื่อสุดคม ผู้นั้นต้องถูกตัดขาดจากชนชาติของเขา”

มันเป็นเครื่องหอมชนิดที่ศักดิ์สิทธิ์ ถูกแยกตั้งไว้สำหรับการนมัสการพระเจ้าเช่นนี้ ไม่มีใครสามารถปรุงน้ำหอมเช่นนี้ได้สำหรับตัวเองหรือภรรยาของเขา

และเครื่องหอมนั้นจะต้องถูกเผาทุกเช้าโดยอาโรนเมื่อเขาแต่งตะเกียงในพลับพลาและเมื่อเขาจุดตะเกียงตอนเย็น (อพย. 30:7,8)

เราจำได้ว่าแท่นบูชาอันใหญ่แห่งการพิพากษานั้นทำด้วยทองเหลืองและอยู่ข้างนอกในลานนั้นหน้าพระวิหาร แต่แท่นเผาเครื่องหอมนี้ทำด้วยทองคำและอยู่ด้านในของพลับพลา หน้าม่าน หน้าหีบแห่งสักขี

“ลูกเห็บใหญ่” ถูกกล่าวถึงอีกหนในวิวรณ์ 11:19 และอีกครั้งวิวรณ์ 16:21 กล่าวว่า “และมีบรรดา ลูกเห็บใหญ่ตกออกจากฟ้าสวรรค์ลงมาบนมนุษย์ แต่ละก้อนหนักประมาณห้าสิบกิโลกรัม และคนทั้งหลายได้ พุดหมั่นประมาทพระเจ้า เพราะเหตุภัยพิบัติแห่งลูกเห็บนั้น เพราะว่าภัยพิบัตินั้นร้ายแรงยิ่งนัก” ในอียิปต์ ลูกเห็บได้หักโคนต้นไม้มาก่อน

ในกรณีนี้ในข้อ 7 เราถูกบอกว่ายอห์นเห็น “หนึ่งในสามส่วนของต้นไม้ทั้งหลายถูกไหม้ไป และหญ้าเขียวสดไหม้ไปหมดสิ้น” เหมือนอย่างที่เราได้ตรัสแก่อาดัมว่า “แผ่นดินจึงถูกสาปแช่งเพราะเห็นแก่เจ้า” (ปฐม. 3:17) พระเจ้าทรงใช้พายุลูกหนึ่งและ “ปลาวาฬใหญ่ตัวหนึ่ง” เพื่อยับยั้งโยนาห์ เหมือนอย่างที่เราได้ตรัสว่า “ดวงดาวทั้งหลายในวงโคจรของตนได้ต่อสู้กับสิรา” (ผู้วินิจฉัย 5:20) การพิพากษาของพระเจ้านั้นจะปรากฏ ในธรรมชาติเช่นกันในช่วงเวลาแห่งพระพิโรธของพระเจ้า, ความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งนั้น

ชนชาติอิสราเอลชักช้าในการก่อสร้างพระนิเวศของพระเจ้า ฮักกัยกล่าวว่า:

“พวกเจ้าได้หว่านมาก และนำเข้ามาเพียงเล็กน้อย พวกเจ้ารับประทาน แต่พวกเจ้ามีไม่พอ พวกเจ้า ต้ม แต่พวกเจ้าไม่อิ่มด้วยของต้ม พวกเจ้าเอาเสื้อผ้าคลุมตัวพวกเจ้า แต่ก็ไม่มีผู้ใดอุ่น และผู้ที่ได้รับค่าจ้าง ก็ได้ รับค่าจ้างเพื่อใส่ในถุงที่มีรูทั้งหลาย...และเราได้เรียกความแห้งแล้งมาสู่แผ่นดิน และมาสู่ภูเขาทั้งหลาย และมาสู่ข้าว และมาสู่หญ้าใหม่ และมาสู่หญ้าแห้ง และมาสู่สิ่งต่าง ๆ ซึ่งดินอำนวยการผล และมาสู่มนุษย์ และมาสู่สัตว์ และมาสู่ผลงานทั้งสิ้นแห่งมือเหล่านั้น” - ฮักกัย 1:6,11

และเมื่อพวกเขาปล้นพระเจ้า พืชผลของพวกเขาจะขาดไป (มลค. 3:7-10) พระเจ้าทรงควบคุม ธรรมชาติเพื่ออวยพรและเพื่อลงโทษ

มนุษย์ต้องพึ่งพาธรรมชาติ สัตว์และพืชต้องพึ่งพาซึ่งกันและกัน พืชให้ออกซิเจนเพื่อสัตว์จะได้หายใจ สัตว์หายใจเอาคาร์บอนไดออกไซด์ออกมาซึ่งพืชดูดซับเข้าไป

และสิ่งสารพัดที่สัตว์กินก็ต้องมาจากโลกพืชโดยตรง หรือไม่ก็มาจากสัตว์อื่นที่กินพืช กระต่ายกินหญ้า และพืชพรรณ และสุนัขป่ากินกระต่าย วัวกินหญ้า และคนกินเนื้อวัวและนมเนย ทุกสิ่งที่อยู่รอบตัวเราล้วนเป็น เหล่าชุมพลแห่งธรรมชาติที่ถูกรักษาสมดุลอย่างแสนวิเศษซึ่งพระเจ้าทรงควบคุมเพื่อความสุขและสวัสดิภาพ ของเรา คำแช่งสาปที่ตกอยู่บนธรรมชาติก็เป็นคำแช่งสาปที่ตกอยู่บนมนุษยชาติและบนแผ่นดินโลก

ข้อ 8, 9:

8:8 และทูตสวรรค์องค์ที่สองเป่าแตรขึ้น และเป็นเหมือนภูเขาใหญ่ที่มีไฟลุกไหม้อยู่ถูกทิ้งลงไปในทะเล และหนึ่งในสามส่วนของทะเลนั้นได้กลายเป็นเลือด

8:9 และหนึ่งในสามส่วนของสัตว์ทั้งปวงซึ่งอยู่ในทะเล และที่มีชีวิตอยู่นั้น ก็ตายเสีย และหนึ่งในสามส่วนของบรรดาเรือก็ถูกทำลาย

แตรคันที่สอง

ก่อนหน้านี้ เมื่อแตรคันแรกดัง “หนึ่งในสามส่วนของต้นไม้ทั้งหลายถูกไหม้ไป และหญ้าเขียวสดไหม้ไปหมดสิ้น” บัดนี้แตรคันที่สองนำคำแช่งสาปที่เหมือนกันมาสู่ทะเล: “...และหนึ่งในสามส่วนของทะเลนั้นได้กลายเป็นเลือด”

เป็นเลือด และหนึ่งในสามส่วนของสัตว์ทั้งปวงซึ่งอยู่ในทะเล และที่มีชีวิตอยู่นั้น ก็ตายเสีย และหนึ่งในสามส่วนของบรรดาเรือกก็ถูกทำลาย” “ภูเขาใหญ่ที่มีไฟลุกไหม้อยู่ถูกทิ้งลงไปในทะเล” เป็นภาพของการระเบิดของภูเขาไฟ เมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ถูกทำลายไปด้วยไฟและกำมะถันจากสวรรค์ สองเมืองใหญ่ในอิตาลี นั่นคือ เฮอร์คูลานูมและปอมเปอีถูกทำลายไปเมื่อภูเขาเวซุเวียสระเบิดในปี ค.ศ. 79- ผู้คนยังขุดเอาซากบ้านเรือนและซากศพของผู้คนออกมาในตอนนี้อยู่เลยซึ่งถูกปกคลุมและถูกทำลายในการระเบิดครั้งใหญ่นั้น Port Royal เมืองใหญ่ที่ชั่วร้ายในประเทศจาไมก้า ถูกทำลายไปโดยแผ่นดินไหวครั้งใหญ่ในปี 1692

เราถูกเตือนความจำเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อน้ำท่วมมาบนแผ่นดินโลกเพื่อทำลายเผ่าพันธุ์มนุษย์ทั้งหมดและทุกสิ่งที่มีลมหายใจยกเว้นคนเหล่านั้นที่ถูกไว้ชีวิตในเรือใหญ่นั้นที่พระเจ้าได้ทรงส่งโนอาห์ให้สร้างสำหรับครอบครัวของเขาและพวกสัตว์ที่ถูกคัดเลือก และผู้คนส่วนใหญ่ก็ไม่ค่อยจดจำว่าการสิ้นสະเทือนเหล่านั้นได้ปกคลุมแผ่นดินโลก จนอันดับแรกเลย ผืนน้ำขนาดใหญ่ที่อยู่นือแผ่นดินโลกได้ถล่มลงมาและท่วมแผ่นดินโลกทั้งหมด: จากนั้นก้นทะเลก็ถูกจมลงและเทือกเขายกตัวขึ้นและคลื่นน้ำที่อาจสูงถึงหลายพันฟุต ได้ซัดไปทั่วแผ่นดินโลกและทำลายทุกสิ่งจนซากฟอสซิลเหล่านั้นไปอยู่บนยอดเขาทุกลูก ผืนป่าขนาดใหญ่ของแผ่นดินโลกถูกอัดจนกลายเป็นแอ่งถ่านหินและปกคลุมลึกเป็นไมล์ ดังนั้นน้ำท่วมโลกและการสิ้นสະเทือนต่าง ๆ ของธรรมชาติที่มายุกันจึงกินเวลาประมาณหนึ่งปี

ฉะนั้นมันจึงไม่น่าประหลาดใจเลยที่ในช่วงความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งนั้น พระพิโรธของพระเจ้าจะถูกเผยอีกครั้งและภัยพิบัติอันน่ากลัวต่าง ๆ ที่จะมาสู่มนุษย์โดยธรรมชาติซึ่งแสดงภาพและสำแดงพระพิโรธของพระเจ้าให้ประจักษ์

พระเจ้าทรงสัญญาแล้วว่าแผ่นดินโลกจะไม่ถูกน้ำท่วมอีกเลย และเวลานั้นเมื่อแผ่นดินโลกจะถูกเผาอย่างสิ้นเชิงและถูกทำลายโดยไฟ (เหมือนอย่างที่มีนเคยถูกทำลายโดยน้ำก่อนหน้านั้น) ก็รอคอยจนสิ้นสุดยุคพันปีนั้นก่อนจะถึง “วันแห่งการพิพากษาและความหายนะของบรรดาคนอธรรม” (2 ปต. 3:7) แต่ในสมัยความทุกข์ลำบากนั้น หนึ่งพันปีก่อนไฟจะทำลายโลก และเปลี่ยนสิ่งสารพัดที่ไฟจะเปลี่ยนได้ในดาวเคราะห์ดวงนี้เพื่อที่มันจะสามารถถูกปลูกให้เป็นสวนเอเดนแห่งใหม่ได้-ภัยพิบัติเหล่านี้จะยังแสดงให้เห็นพระพิโรธของพระเจ้าในสมัยความทุกข์ลำบากนั้น

ข้อ 10,11:

8:10 และทูตสวรรค์องค์ที่สามเป่าแตรขึ้น และมีดาวใหญ่ดวงหนึ่งตกจากท้องฟ้าอากาศ โดยลูกโพล่งเหมือนโคมไฟ และดาวนั้นตกลงบนหนึ่งในสามส่วนของบรรดาแม่น้ำ และบนบรรดาบ่อน้ำพุทั้งหลาย

8:11 และชื่อของดาวดวงนี้เรียกว่า บอระเพ็ด และหนึ่งในสามส่วนของน้ำกลายเป็นรสขมเสีย และคนเป็นอันมากได้ตายไปเพราะน้ำนั้น เพราะน้ำนั้นถูกทำให้มีรสขมไป

แตรคันที่สาม

“...และมีดาวใหญ่ดวงหนึ่งตกจากท้องฟ้าอากาศ”-เห็นได้ชัดว่าเป็นอุกกาบาต เราไม่ต้องประหลาดใจ

เลยเพราะว่า “ดาวตก” ทุกดวงที่เรามองเห็นเป็นสะเก็ดของอุกกาบาตที่เข้ามาในชั้นบรรยากาศของแผ่นดินโลก บ่อยครั้งการเสียดสีทำให้เกิดก้อนนั้นลุกไหม้ไปก่อนที่มันมาถึงแผ่นดินโลก แต่ก็ไม่เสมอไป

ในประเทศรัสเซีย หุบอุกกาบาตขนาดใหญ่ยักษ์พิสูจน์ให้เห็นว่าอุกกาบาตลูกหิมาลูกหนึ่งจากนอกโลกเคยพุ่งเข้ามาชนที่นั่นเมื่อหลายปีก่อน นักวิทยาศาสตร์จำนวนมากเคยคิดว่าสิ่งที่เรียกกันว่า “รอยแยกขนาดใหญ่” ซึ่งรวมถึงหุบเขาเจอร์แดน, ทะเลกาลิลีและทะเลตายด้วย (ทั้งหมดอยู่ต่ำกว่าระดับน้ำทะเล) และเป็นหุบเขาที่ทอดยาวเป็นเส้นตรงเข้าไปในทวีปแอฟริกา ได้ถูกทำให้เกิดขึ้นโดยดาวเคราะห์ดวงหนึ่งหรือเทหวัตถุจากท้องฟ้าที่พุ่งชนด้านข้างของแผ่นดินโลก

บางคนคิดว่ามันเป็นไปได้ที่การปะทะกับดาวเคราะห์ดวงอื่นได้ทำให้เกิดน้ำท่วมโลก พวกเขาคิดว่าแกนของแผ่นดินโลกตอนนี้ซึ่งเอียงยี่สิบสามองศาออกจากจุดศูนย์กลางของเส้นทางโคจรของมันรอบดวงอาทิตย์อาจมีต้นเหตุมาจากการสัมผัสหรือแรงดึงดูดที่รุนแรงของดาวเคราะห์ดวงหนึ่งที่อยู่ใกล้เคียง และดังนั้นคนดี ๆ หลายคนคิดว่าสภาพอากาศที่เหมือนกันหมดของแผ่นดินโลกก่อนน้ำท่วมนั้น เมื่อฝนป่าที่แห้งและป่าเขตร้อนและสัตว์เขตร้อนเคยอาศัยอยู่ที่ขั้วโลกเหนือและขั้วโลกใต้ ได้ถูกเปลี่ยนให้กลายเป็นฤดูกาลต่าง ๆ แบบที่เราอยู่ตอนนี้ หลังจากน้ำท่วมนั้น

นักวิทยาศาสตร์นามว่า Velikovsky ผู้ซึ่งแม้ไม่เป็นคริสเตียน ก็ยังเชื่อว่าพระคัมภีร์กล่าวความจริงทางประวัติศาสตร์ คิดว่ามีหลักฐานที่แสดงถึงการปะทะกันครั้งใหญ่ที่ทำให้เกิดโกลาหล (ดูหนังสือสองเล่มของเขาที่ชื่อว่า *Worlds in Collision* และ *Ages in Chaos*) และหลังจากน้ำท่วมนั้น พระเยซูฮาว์ทรงสัญญาโนอาห์ว่า “ในขณะที่แผ่นดินโลกยังดำรงอยู่นั้น ฤดูหนาวและฤดูเก็บเกี่ยว ทั้งเวลาเย็นและเวลาร้อน ทั้งฤดูร้อนและฤดูหนาว ทั้งกลางวันและกลางคืน จะไม่สิ้นสุดเลย” (ปฐมก. 8:22) ไม่มีการพูดถึงฤดูกาลต่าง ๆ บนแผ่นดินโลกก่อนน้ำท่วมนั้นเลย

เราสามารถเข้าใจได้ว่าอุกกาบาตลูกหนึ่งจากนอกโลกและเมฆฝุ่นอุกกาบาตที่อาจมาพร้อมกับมันอาจทำให้น้ำเหล่านั้นเป็นพิษจนผู้คนมากมายจะตายเพราะสารเคมีเหล่านั้นที่ถูกนำเข้ามาอยู่ในน้ำ

ข้อ 12,13:

8:12 และทิวสรวงศ์ที่สี่เป่าแตรขึ้น และหนึ่งในสามส่วนของดวงอาทิตย์ก็ถูกทำลายไป และหนึ่งในสามส่วนของดวงจันทร์ และหนึ่งในสามส่วนของดวงดาวทั้งหลาย จนหนึ่งในสามส่วนของพวกมันถูกทำให้มืดไป และกลางวันก็ไม่สว่างเสียหนึ่งในสามส่วน และกลางคืนก็เช่นเดียวกัน

8:13 และข้าพเจ้าก็มองดู และได้ยินทิวสรวงศ์หนึ่งบินอยู่ในท่ามกลางท้องฟ้าอากาศ โดยกล่าวด้วยเสียงดังว่า “วิบัติ วิบัติ วิบัติ จะมีแก่คนทั้งหลายที่อาศัยอยู่บนแผ่นดินโลก เพราะเหตุเสียงแตรที่เหลื่อของทิวสรวงศ์ทั้งสามองค์นั้น ซึ่งกำลังจะเป่าอยู่แล้ว”

แตรคันที่สี่

จงหมายเหตุความก้าวหน้าในภัยพิบัติเหล่านี้ ภัยพิบัติแรกนั้นในข้อ 7 ส่งผลต่อต้นไม้และหญ้าของแผ่นดินโลกและไม่ได้ไปไกลเกินกว่าภัยพิบัติต่าง ๆ ที่มาพร้อมกับธรรมชาติ มีแค่เลือดเพื่อแสดงให้เห็นความ

กริ้วของพระเจ้า

แต่ครั้งถัดมา (ข้อ 8,9) นำมาซึ่งภูเขาไฟระเบิด ซึ่งแม้ยังเป็นเหตุธรรมชาติอยู่ ภายใต้การควบคุมของพระเจ้าองค์หนึ่งผู้ทรงกริ้ว จะเช่นฆ่าผู้คนเป็นอันมาก

ถัดมา มีอุกกาบาตลูกหนึ่งจากนอกโลก เทหวัตถุจากท้องฟ้า เพื่อนำสารพิษมาสู่แผ่นดินโลกและความพินาศครั้งใหญ่และความตาย (ข้อ 10,11)

และบัดนี้ภัยพิบัติในแต่ครั้งที่เราได้ขยายไปถึงดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์และดวงดาวต่าง ๆ ฟ้าสวรรค์เองได้รับผลกระทบจากการพิพากษานั้นซึ่งเป็นผลมาจากการเป่าแต่ครั้งที่ผ่านมา ชีวิตบนแผ่นดินโลกต้องพึ่งพาดวงอาทิตย์เป็นส่วนใหญ่ และแม้ว่าท้องฟ้าจะถูกบดบัง ดวงอาทิตย์ก็ยังทำงานของมันต่อไปเพื่อให้ความอบอุ่นแก่แผ่นดินโลก เพื่อให้ชีวิตแก่พืชพรรณและทำให้ชีวิตดำเนินต่อไปได้สำหรับสัตว์และมนุษย์ แต่การบอกเป็นนัยตรงนี้ก็คือนั่นว่า ดวงอาทิตย์เองจะมีความสว่างแค่สองในสามของที่มีแต่ก่อน อย่างน้อยก็ชั่วระยะหนึ่ง และมันเป็นเช่นนั้นด้วยกับดวงจันทร์และดวงดาวทั้งหลาย

ทำไมต้อง “หนึ่งในสามส่วน” ในข้อ 7, ในข้อ 8 และ 9 และ 10? คุณต้องจำไว้ว่าพระเจ้าทรงสงวนบางส่วนของ การพิพากษาทั้งหลายของพระองค์ไว้แล้ว มีผู้ที่รับความรอดแล้วที่ยังอยู่บนแผ่นดินโลก แต่ในเวลาต่อมา เมื่อมนุษย์ทุกคนแห่งจักรวาลถูกนำมาอยู่รวมกันในอวกาศที่พระที่นั่งใหญ่สีขาวนั้น, ใน “วันแห่งการพิพากษาและความพินาศของเหล่าคนชั่ว” แผ่นดินโลกนี้จึงจะถูกเผาผลาญและทุกเครื่องหมายและที่อาศัยและการงานของมนุษย์จะถูกทำลาย เพื่อที่พระเจ้าจะสามารถเริ่มต้นใหม่หมดและปลูกแผ่นดินโลกให้เป็นสวนเอเดนแห่งใหม่และนำกรุงเยรูซาเล็มแห่งสวรรค์มาสู่มันในฐานะนครหลวง!

แต่วิบัติมากกว่านี้จะต้องมา “วิบัติ วิบัติ วิบัติ”-สามวิบัติเพราะว่าจะต้องเป่าแต่ครั้งสามคัน!

บทที่ 9

ข้อ 1,2:

9:1 และทูตสวรรค์องค์ที่ห้าเป่าแตรขึ้น และ
ข้าพเจ้าได้เห็นดาวดวงหนึ่งตกจากท้องฟ้าอากาศ
ลงมาที่แผ่นดินโลก และได้มอบลูกกุญแจแห่งเหวที่
ไม่มีก้นเหวให้แก่เขา

9:2 และเขาเปิดเหวที่ไม่มีก้นเหวนั้น และมีควัน
พลุ่งขึ้นมาจากเหวนั้น เหมือนควันของเตาไฟใหญ่
และดวงอาทิตย์และท้องฟ้าอากาศก็มืดไปเพราะ
เหตุควันของเหวนั้น

แดรคันที่ห้า: วิบัติที่หนึ่ง

“ดาว” นั้นที่ตกมาจากสวรรค์เป็นบุคคลผู้หนึ่ง “เขา” เห็นได้ชัดว่าเป็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งที่กระทำการ
แทนพระคริสต์, “ทูตสวรรค์ผู้รักษาทะลึงนั้น, เรือนจำของพวกผีปีศาจ” (ลูกา 8:30,31) Unger กล่าวว่า จำ
ไว้ว่าพระเยซูตรัสว่า “ฤทธิ์านุภาพทั้งสิ้นทรงมอบไว้แก่เราแล้ว ทั้งในสวรรค์และในแผ่นดินโลก” (มธ. 28:18)
พระคริสต์ทรงถือ “กุญแจเหล่านั้นแห่งนรกและความตาย” (วิว. 1:8) พระองค์ทรงมีอำนาจทั้งสิ้นเหนือพวกผี
และเหนือซาตาน ดังนั้นในที่นี้พระคริสต์จึงประทานกุญแจแห่งนรกให้แก่ทูตสวรรค์องค์หนึ่ง และนรก, เหวไม่มี
ก้นนั้น, จึงถูกเปิด และภัยพิบัติแห่งแดรคันที่ห้าก็ออกมาจากมัน

มีการบอกเป็นนัยมากมายว่านรกอยู่ในใจกลางของแผ่นดินโลก ดาวดวงหนึ่งตก “มาที่แผ่นดินโลก”
และเหวไม่มีก้นนั้นก็ถูกเปิดบนแผ่นดินโลก ควันของมันลอยขึ้นจนเต็มอากาศของแผ่นดินโลกและบดบังดวง
อาทิตย์ พระเยซูตรัสว่า “เมื่อคาเปอรนาอุม...จะถูกนำลงไปถึงนรก” (มธ. 11:23) ความหมายนี้อยู่ในเชิงฝ่าย
วิญญาณอย่างแน่นอน แต่ก็มีคามหมายตรงตัวเช่นกัน พวกคนที่ปฏิเสธพระคริสต์ในเมืองคาเปอรนาอุมไป
นรกแล้ว บนแผ่นดินโลก “ลงไป” หมายถึง ไปยังใจกลางของแผ่นดินโลก

มีกล่าวซ้ำแล้วซ้ำอีกว่าพวกคนบาปจะถูก “ทิ้งเสียที่มีดภายนอก” (มธ. 22:13) หรือ “ทิ้ง...ลงใน
เตาไฟ” (มธ. 13:42,50) หรือ “ถูกขับไล่ใส่ส่งออกไปในที่มิดภายนอก” (มธ. 8:12) หรือ “ถูกทิ้งลงในนรก”
(มธ. 5:29,30) ดังนั้นคนบาปทั้งหลายจะ “ถูกทิ้งลงไปในบึงไฟ” (20:10) และคำเรียก “ทิ้ง” ในพระคัมภีร์ดู
เหมือนจะหมายถึงเหวลงเสมอ ไม่ใช่ขึ้น ดังนั้น “ถูกทิ้งลงในนรก” หรือ “ถูกทิ้งลงในบึงไฟ” จึงต้องหมายถึง
ไปยังใจกลางของแผ่นดินโลก

นรกเป็น “เหวไม่มีก้น” นั้น ที่ใจกลางของแผ่นดินโลกอันเป็นที่ซึ่งไม่มีแรงดึงดูดและไม่มีลง และดังนั้น
จึงไม่มีก้น แต่ที่ใจกลางของแผ่นดินโลกมีแรงดึงดูดเท่ากันในทุกทิศทาง คน ๆ หนึ่งหรือสิ่งของอย่างหนึ่งอาจ
ลอยได้โดยไม่มีแรงดันให้ไปในทิศทางใดเลย แน่แน่นอนว่าสถานการณ์เช่นนั้นคงจะเป็น “เหวไม่มีก้น”

เมื่อโคราห์ ดาธาน อับิรัม และเพื่อนฝูงของพวกเขาบฏต่อการปกครองของโมเสส พระเจ้าก็ทรงให้
โมเสสเรียกประชาชนให้แยกออกจากคนชั่วเหล่านี้และกล่าวว่า:

“ถ้าคนเหล่านี้ตายด้วยความตายอย่างธรรมดาของคนทั้งสิ้น หรือถ้าพวกเขาถูกเย็บเยียนตามการ
เย็บเยียนของคนทั้งสิ้น แล้วพระเยโฮวาห์ก็ไม่ได้ทรงส่งข้าพเจ้ามา แต่ถ้าพระเยโฮวาห์ทรงทำให้สิ่งใหม่อย่าง
หนึ่งเกิดขึ้น และแผ่นดินอาปากของเธอ และกลืนคนเหล่านี้เข้าไป พร้อมกับบรรดาสิ่งของที่เกี่ยวข้องกับพวก
เขา และพวกเขาหลงไปสู่แดนคนตายทั้งเป็น แล้วพวกท่านจะเข้าใจว่า คนเหล่านี้ได้ช่วยพระเยโฮวาห์”- กดว.

16:29,30

พระคำสองข้อถัดไปกล่าวว่า:

“และต่อมา เมื่อท่านกล่าวบรรดาคำเหล่านี้จบ พื้นดินก็แยกออกที่อยู่ภายใต้พวกเขานั้น และแผ่นดินก็อ้าปากของเธอ และกลืนพวกเขาเข้าไป และครอบครัวของพวกเขา และชายทุกคนที่เกี่ยวข้องกับโคราห์ และสิ่งของทั้งสิ้นของพวกเขา”

ในที่นี้คนเหล่านั้น “ลงไปสู่แดนคนตายอย่างรวดเร็ว” (ข้อ 30) หรือ “ลงไปสู่แดนคนตายทั้งเป็น” (ข้อ 33) แต่คำว่า “แดนคนตาย” คือคำว่า เซโอล คำฮีบรูที่ถูกใช้ทุกแห่งในภาคพันธสัญญาเดิมเพื่อหมายถึงนรก หรือบางครั้งก็เป็นคำเรียกแบบเหมารวมเพื่อหมายถึงความตาย ผู้คนลงไปนรกทั้งเป็น แน่นอนว่าเราคิดว่าร่างกายของพวกเขาพินาศไปในวินาศภัยนั้น แต่ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพวกเขาไปนรกในใจกลางของแผ่นดินโลกทันที แน่นอนว่านั่นถูกให้ไว้เป็นภาพเพื่อแสดงให้เห็นว่าเหล่าคนบาปที่ลงหายไปนรกทันทีเมื่อพวกเขาตาย

มหาบุโรhitช่วยคนนั้นที่กดดันให้ตรึงกางเขนพระเยซูเจ้า และไปนรกแล้วอย่างไม่ต้องสงสัย “จะเห็นบุตรมนุษย์...เสด็จมาในหมู่เมฆแห่งฟ้าสวรรค์” พระเยซูตรัสไว้ (มธ. 26:64) และฟิลิปปี 2:10 สัญญาว่า “เพื่อเมื่อออกพระนามของพระเยซู ‘หัวเข่าทุกหัวเข่าจะต้องคุกกราบลง’ ของบรรดาสิ่งในสวรรค์ และบรรดาสิ่งในแผ่นดินโลก และบรรดาสิ่งใต้พื้นแผ่นดินโลก” แน่นอนว่านั่นหมายถึงผู้คนในสวรรค์และบนแผ่นดินโลก และคนเหล่านั้นในนรกที่อยู่ “ใต้พื้นแผ่นดินโลก”

ข้อ 3-12:

9:3 และมีฝูงตักแตนบินออกจากคัวนั้นขึ้นมาบนแผ่นดินโลก และได้มอบอำนาจแก่ตักแตนเหล่านั้น เหมือนกับพวกแมงป่องแห่งแผ่นดินโลกมีอำนาจ

9:4 และมีคำบัญชาแก่พวกมันไม่ให้ทำร้ายหญ้าแห่งแผ่นดินโลก หรือพืชเขียวใด ๆ หรือต้นไม้ใด ๆ แต่เฉพาะคนเหล่านั้นที่ไม่มีตราประทับของพระเจ้าในหน้าผากของพวกเขาเท่านั้น

9:5 และได้มอบให้แก่พวกมันว่า ไม่ให้พวกมันฆ่าคนเหล่านั้น แต่ให้คนเหล่านั้นถูกทรมานเป็นเวลาห้าเดือน และการทรมานของคนเหล่านั้นเป็นเหมือนการทรมานของแมงป่อง เมื่อมันต่อยมนุษย์

9:6 และในวันเหล่านั้น คนทั้งหลายจะแสวงหาความตาย และจะไม่พบความตายนั้น และพวกเขาจะปรารถนาที่จะตาย และความตายจะหนีไปจากพวกเขา

9:7 และรูปร่างของตักแตนเหล่านั้นเหมือนพวกม้าที่ถูกเตรียมพร้อมสำหรับการสู้รบ และบนหัวของพวกมันมีสิ่งหนึ่งเหมือนเป็นมงกุฎทำด้วยทองคำ และหน้าของพวกมันเหมือนอย่างหน้ามนุษย์

9:8 และพวกมันมีผมเหมือนผมของผู้หญิง และฟันของพวกมันเหมือนฟันของสิงโต

9:9 และพวกมันมีทับทรวงป้องกันอก เหมือนกับเป็นทับทรวงป้องกันอกทำด้วยเหล็ก และเสียงแห่งปีกของพวกมันเหมือนเสียงของรถม้าศึกเป็นอันมากกำลังวิ่งเข้าการสู้รบ

9:10 และพวกมันมีหางเหมือนหางของแมงป่อง และมีเหล็กในอยู่ในหางของพวกมัน และพวกมันมีอำนาจที่จะทำร้ายมนุษย์เป็นเวลาห้าเดือน

9:11 และพวกมันมีกษัตริย์ปกครองพวกมัน ซึ่งเป็นทูตแห่งเหวที่ไม่มีกั้นเขื่อนั้น ชื่อของทูตนั้นใน

ภาษาฮีบรูคือ อาบัดโดน แต่ในภาษากรีกชื่อของ
ทูตนั้นคือ อปอลลิออน

9:12 วิบัติอย่างหนึ่งที่หนึ่งผ่านไปแล้ว และดูเถิด ยังมี
วิบัติอีกสองอย่างที่จะมาต่อจากนี้

พวกปีศาจถูกปล่อยจากนรกเพื่อทรมานเหล่าคนชั่ว

เหล่าปีศาจหน้าตาเป็นยังไง? พวกมันเป็น “วิญญาณโสโครก” และพวกวิญญาณก็ไม่มีร่างกายนอก
เสียจากว่าพวกมันเข้าสิงร่างกายของผู้อื่น เราคาดว่าในที่นี้เรามีภาพ ๆ หนึ่งในภาษาที่ชัดเจน อาจในเชิง
สัญลักษณ์อยู่บ้าง เหมือนคำอุปมา เพื่อเปิดเผยความจริงฝ่ายวิญญาณหลายประการ เราไม่สงสัยว่า “ฝูง
ตึกแตน” (เพราะว่าพวกตึกแตนเป็นภัยพิบัติอย่างหนึ่งที่ทำลายล้าง) ในที่นี้เป็นพวกปีศาจ เคยมีภัยพิบัติที่เป็น
ฝูงตึกแตนจริง ๆ ในอียิปต์ที่กัดกินพืชผลจนหมด แต่พวกนี้ไม่ใช่แมลงจริง ๆ พวกมันถูกปล่อยออกมาจากเหว
ลึกแห่งนรก ข่าวสารนี้เป็นฝ่ายวิญญาณและตึกแตนเหล่านี้ก็ไม่กินหญ้า ต้นไม้ หรือสิ่งใดที่มีสีเขียว แต่มาเพื่อ
ทรมานเฉพาะ “คนเหล่านั้นที่ไม่มีตราประทับของพระเจ้าในหน้าผากของพวกเขา”

เมื่อถูกทรมานและถูกทำให้เจ็บปวดโดย “ฝูงตึกแตน” เหล่านี้, ปีศาจเหล่านี้จากนรก, “...คนทั้งหลาย
จะแสวงหาความตาย และจะไม่พบความตายนั้น และพวกเขาจะปรารถนาที่จะตาย และความตายจะหนีไป
จากพวกเขา” (ข้อ 6) เราจำได้ว่าโยบอยากตายในความปวดร้าวของหัวใจและความเจ็บปวดของร่างกายและ
ความเข้าใจผิดของมิตรสหาย: “โอ ข้าอยากจะได้ตามที่ข้าทูลขอ และขอพระเจ้าประทานสิ่งนั้นที่ข้าปรารถนา
คือที่พระเจ้าจะพอพระทัยที่จะทำลายตัวข้าเสีย ที่พระองค์จะใช้พระหัตถ์ของพระองค์อย่างเต็มที่ และตัดข้า
ออกเสีย!” (โยบ 6:8,9) เราถูกเตือนใจอีกครั้งเกี่ยวกับการทรมานจิตใจซึ่งพระเจ้าทรงสัญญาชนชาติอิสราเอล
ไว้ว่าจะมาหากพวกเขาทอดทิ้งองค์พระผู้เป็นเจ้า ในพระราชบัญญัติ 28 เป็นพระคำตอนหนึ่งที่ชวนให้สะท้อน
ใจ ข้อ 65 ถึง 67 กล่าวว่า:

“และในท่ามกลางประชาชาติเหล่านี้ ท่านจะไม่พบความสบายใจเลย และฝ่าเท้าของท่านจะไม่มีที่
หยุดพัก แต่ที่นั่นพระเยโฮวาห์จะประทานให้ท่านมีใจที่หวาดหวั่น และความมืดมัวลงแห่งตา และความโศก
เศร้าแห่งจิตใจ และชีวิตของท่านจะถูกแขวนอยู่อย่างเคลือบแคลงตรงหน้าท่าน และท่านจะหวาดกลัวอยู่ทั้ง
กลางวันและกลางคืน และจะไม่มีความแน่ใจใด ๆ เลยเกี่ยวกับชีวิตของท่าน ในเวลาเช้าท่านจะกล่าวว่า ‘ถ้า
พระเจ้าให้เป็นเวลาเย็นก็คงดี’ และในเวลาเย็นท่านจะกล่าวว่า ‘ถ้าพระเจ้าให้เป็นเวลาเช้าก็คงดี’ เพราะความ
หวาดกลัวแห่งใจของท่านซึ่งท่านจะหวาดกลัวนั้น และเพราะสิ่งนั้นที่ตาของท่านจะเห็น”

ผมคิดว่าการทรมานที่ถูกกล่าวถึงในที่นี้เป็นความทรมานฝ่ายวิญญาณพร้อมกับจิตใจที่เป็นทุกข์และ
ปวดร้าว นี่เป็นบางสิ่งที่เหมือนกับที่มาสูยุดาสเมื่อเขากล่าวว่า “ข้าพเจ้าได้ทรมานจิตใจซึ่งไม่มีความผิด” (มธ.
27:4) และออกไปแขวนคอตาย

ภาพของฝูงตึกแตนเหล่านี้ช่างน่าเหลือเชื่อ เป็นเหมือนฝันอันน่ากลัว เหมือนการสรุปย่อความกลัวและ
ความทุกข์ใจและความปวดร้าวใจทั้งสิ้นของมนุษย์ที่ถูกพรรณนาเป็นภาษาแบบกวี เพราะว่า “ฟันของพวกมัน
เหมือนฟันของสิงโต” (ข้อ 8) แต่พวกมันไม่ฉีกทิ้งร่างกายของมนุษย์ ตรงกันข้าม พวกมันทรมานจิตใจ “พวก
มันมีหางเหมือนหางของแมงป่อง” (ข้อ 10) ซึ่งทำร้ายมนุษย์ แต่การทำร้ายของพวกมันก็ไม่เพียงสร้างความ
เจ็บปวดฝ่ายร่างกายเท่านั้น แต่ยังทรมานจิตใจด้วย

“กษัตริย์ปกครองพวกมัน” (ข้อ 11) คือทูตสวรรค์หรือเทพบดีที่ตกต่ำองค์นั้น “ซึ่งเป็นทูตแห่งเหวที่ไม่มีก้นเหวนั้น ชื่อของทูตนั้นในภาษาฮีบรูคือ อาบัดโดน แต่ในภาษากรีกชื่อของทูตนั้นคือ อปอลลิออน” ทั้งสองคำแปลว่า “ผู้ทำลายนั้น” คุณจะหมายเหตุว่าความลำบากนี้มีไว้สำหรับพวกคนที่ไม่รอด, “คนเหล่านั้นที่ไม่มีตราประทับของพระเจ้าในหน้าผากของพวกเขา” (ข้อ 4) และพวกมันไม่ฆ่าพวกคนที่หลงหายแต่ทรมานพวกเขา (ข้อ 5) คุณนึกภาพออกไหมถึงความย่อยยับอันเลวร้ายของจิตใจเมื่อผู้คนถูกมอบไว้แก่เหล่าวิญญาณชั่ว!

ในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 1 ครั้งหนึ่งผมเคยรับหน้าที่เฝ้ายามดูแลพวกคนที่เป็นอาชญากรที่เสียสติในโรงพยาบาลแห่งหนึ่ง ชายคนหนึ่งที่มีอาการจิตและจิตใจปั่นป่วนชอบแหกนวมโป่งของเขาเข้าไปในดวงตาและพยายามที่จะควักดวงตาของเขาออกมา และพวกเราก็ดึงมือของเขาออกอย่างวุ่นวาย เขาชอบดึงเส้นผมของเขาออกมาเป็นกระจุก ๆ จนกระทั่งศีรษะของเขาถลอกไปส่วนหนึ่ง ตอนที่ยังคืนผมนั้นอยู่ใกล้เปลของเขาร่วมกับปืนเอนฟิลด์กระบอกหนึ่ง โดยทำหน้าที่เฝ้ายาม เขากะซิบกับผมว่า “ทั้งปืนของแกไว้ตรงนั้นแป๊บหนึ่งสิ และออกไปในห้องโถงเลย ไปดื่มน้ำสิ ฉันสัญญาว่าฉันจะไม่ทำร้ายคนอื่นเลยนอกจากตัวเอง โอ ให้โอกาสฉันได้ฆ่าตัวตายเถิด!” เขาวิงวอนผมให้ผมเอาปืนยิงเขา เขาทุกข์ทรมานขนาดนั้นเลย

ใครเล่าจะเข้าใจความทรมานของคน ๆ หนึ่งที่เลยพ้นเขตแดนแห่งความเมตตาไปแล้วตลอดกาล เลยพ้นเวลานั้นที่เขาจะตัดสินใจต้อนรับพระคริสต์ได้ หรืออยากที่จะตัดสินใจต้อนรับพระคริสต์แต่ก็ถูกควบคุมและถูกทรมานโดยเหล่าวิญญาณชั่ว! มันก็จะเป็นเช่นนั้นกับชายหญิงเหล่านี้บนแผ่นดินโลกในช่วงใกล้สิ้นสุดสมัยความทุกข์ลำบากนั้น

นี่จึงเป็น “วิบัติ” แรกนั้น “วิบัติอย่างหนึ่งที่หนึ่งผ่านไปแล้ว และดูเถิด ยังมีวิบัติอีกสองอย่างที่จะมาต่อจากนี้” (ข้อ 12)

ข้อ 13-19:

9:13 และทูตสวรรค์องค์ที่หกเป่าแตรขึ้น และข้าพเจ้าได้ยินเสียงออกมาจากเชิงนอนมุมนั่งสี่ของแท่นบูชาทองคำซึ่งอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้า

9:14 โดยกล่าวแก่ทูตสวรรค์องค์ที่หกซึ่งถือแตรนั้นว่า “จงแก้มัดทูตสวรรค์ทั้งสี่ซึ่งถูกมัดไว้ในยูเฟรติสแม่น้ำใหญ่นั้น”

9:15 และทูตสวรรค์ทั้งสี่นั้นได้ถูกแก้ปล่อยไป ซึ่งทรงเตรียมไว้สำหรับชั่วโมง และวัน และเดือน และปี เพื่อที่จะให้ฆ่านุชนีย์เสียหนึ่งในสามส่วน

9:16 และจำนวนพลทหารมามีสองร้อยล้าน และข้าพเจ้าได้ยินจำนวนของคนเหล่านั้น

9:17 และข้าพเจ้าได้เห็นบรรดาม้าในนิมิตนั้นเป็นดังนี้ และคนเหล่านั้นที่นั่งบนหลังพวกมัน โดยมีทับทรวงป้องกันอกแห่งไฟ และแห่งพลอยสีแดงและกำมะถัน และหัวของม้าทั้งหลายนั้นเป็นเหมือนหัวของสิงโต และจากปากของพวกมันมีไฟและควัน และกำมะถันพลุ่งออกมา

9:18 โดยสามสิ่งนี้หนึ่งในสามส่วนของมนุษย์ถูกฆ่าเสีย คือด้วยไฟ และด้วยควัน และด้วยกำมะถัน ที่พลุ่งออกมาจากปากของพวกมันนั้น

9:19 เพราะว่าฤทธิ์ของพวกมันนั้นอยู่ในปากของพวกมัน และในหางของพวกมัน ด้วยว่าหางของ

พวกมันเป็นเหมือนงูและมีหัว และด้วยสิ่งเหล่านี้

พวกมันทำร้ายคนได้

แตรคันที่หก

แตรคันที่หกตามมาพร้อมกับความตายจริง ๆ แก่เหล่าคนชั่ว; ตามหลังการทรมานฝ่ายวิญญาณที่ถูกประกาศภายใต้แตรคันที่ห้า นี่เป็นการบอกเป็นนัยว่ากองทัพเหล่านั้นของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์เริ่มรวมตัวกันแล้ว เสียหนี่งจากสวรรค์บัญชาทูตสวรรค์องค์ที่หกว่า “จงแก้มัดทูตสวรรค์ทั้งสี่ซึ่งถูกมัดไว้ในยูเฟรติสแม่น้ำใหญ่นั้น” (ข้อ 14) พวกเขาอยู่ที่นั่นแล้วแต่ไม่สามารถกระทำกิจใดจนกว่าจะได้รับอนุญาต และจากนั้นทูตสวรรค์สี่องค์นี้ได้เตรียมตัวพร้อมสำหรับชั่วโมงนั้น วันนั้น เดือนนั้นและปีนั้นโดยเฉพาะ จะต้อง “ฆ่ามนุษย์เสียหนึ่งในสามส่วน” (ข้อ 15)

สถานที่แห่งการปล่อยพวกเขา, แม่น้ำยูเฟรติส, เป็นที่ตั้งของบาบิโลนสมัยโบราณ Unger เตือนความจำเรา “ชั่วโมงนั้นที่พวกเขาจะถูกปล่อยถูกกำหนดไว้แล้วรวมถึงขอบเขตแห่งการทำลายของพวกเขาด้วย-ข้อ 15 จำนวนของพลทหารเหล่านั้นคือ 200,000,000 นาย ตามที่ยอห์นได้ยืนยัน-ข้อ 16”

เหตุใดต้องในยูเฟรติสแม่น้ำใหญ่? ในบทที่ 16 เรามีชิ้นเจ็ดใบนั้นแห่งพระพิโรธของพระเจ้าและมี “ทูตสวรรค์องค์ที่หก” อีกครั้ง และข้อ 12 กล่าวว่า “และทูตสวรรค์องค์ที่หกได้เทขันของตนลงบนยูเฟรติสแม่น้ำใหญ่นั้น และน้ำในแม่น้ำนั้นแห้งไป เพื่อที่จะได้เตรียมทางของบรรดากระษัตริย์แห่งทิศตะวันออกไว้”

ความเห็นของ Dr. Ironside เกี่ยวกับข้อ 14 มีดังนี้: “ทูตสวรรค์เหล่านี้เห็นได้ชัดว่า ณ เวลานั้นกำลังเหนี่ยวรั้งโยงใหญ่จากเอเชียมาให้แก่กันมายังแผ่นดินปาเลสไตน์และยุโรป แม่น้ำยูเฟรติสเป็นแนวกันด้านทิศตะวันออกของจักรวรรดิโรม และดังนั้นจึงเป็นเครื่องกีดขวางระหว่างโลกตะวันออกและโลกตะวันตก”

โอ ไม่ใช่แค่กองทัพเหล่านั้นของจักรวรรดิโรมที่ฟื้นขึ้นใหม่ แต่ในที่นี้มีโยงจากจีน ญี่ปุ่น อินโดนีเซีย และอาจมีอินเดีย แมนจูเรียและประชาชาติเอเชียอื่น ๆ ด้วย! เพราะพระเจ้าทรงวางแผนไว้แล้วว่ากองทัพเหล่านั้นของคนชั่วทั้งหมดในโลกจะถูกรวบรวมกันมายังหุบเขาอารมาเกดโดนและที่นั่นหลายล้านคนจะตายด้วยดาบที่ออกมาจากพระโอษฐ์ของพระคริสต์เมื่อพระองค์เสด็จกลับมาเพื่อครอบครองบนแผ่นดินโลก!” (19:1-21)

ในข้อ 7 เราได้เรียนรู้ว่า “รูปร่างของตึกแดนเหล่านั้นเหมือนพวกม้าที่ถูกเตรียมพร้อมสำหรับการสู้รบ” และสิ่งมีชีวิตที่มหัศจรรย์เหล่านั้นก็เป็นตัวแทนของอสุรกายฝ่ายวิญญาณ นั่นไม่เหมือนกับพวกทหารม้าจริง ๆ เหล่านั้นที่มีจำนวนสองร้อยล้านคน (ข้อ 16) ที่กำลังถูกรวบรวมตรงนี้ จำไว้ว่าในที่นี้มีการวางแผนแล้วว่าประชากรของทั้งแผ่นดินโลกหนึ่งในสามจะตาย (ข้อ 15) โดยไฟ โดยคว้น โดยกามะถันซึ่งออกมาจากปากของพวกมัน

คุณจะพรรณนาอาวุธสงครามในกองทัพสมัยใหม่อย่างไร เช่น พวกรถถัง ปืนใหญ่ เครื่องพ่นไฟ แก๊สพิษ ระเบิดที่ทิ้งจากอากาศและจรวด? ชื่อของอาวุธเช่นนี้ยังไม่มีด้วยซ้ำตอนที่ข้อความนี้ถูกเขียน ทว่าในที่นี้เรามีภาพของการทำลายล้างอันน่ากลัวที่สรุปรวมพระพิโรธแบบเหนือธรรมชาติของพระเจ้าและการกบฏอันชั่วของมนุษย์ต่อพระคริสต์เอง

จงหมายเหตุ “ไฟ และคว้น และกามะถัน” ที่มาจากม้าเหล่านั้น (ข้อ 18) ซึ่งแน่นอนว่าเป็นสัญลักษณ์

ของอาวุธทำลายล้างเหล่านั้นในศึกแห่งอาร์มาเกตโดนที่จะมา มันแสดงภาพของรถถังหลายคันพร้อมกับ “พลัง...ในปากของพวกมัน” (ข้อ 18) และปืนใหญ่ที่อยู่ด้านหน้า “ในทางของพวกมัน ด้วยว่าทางของพวกมันเป็นเหมือนงู” (ข้อ 19) และพวกปืนกลและเครื่องบินไฟอาจถูกแสดงภาพเช่นนั้นด้วย

ข้อ 20,21:

9:20 และมนุษย์ทั้งหลายที่เหลืออยู่ ที่ยังมิได้ถูกฆ่า โดยภัยพิบัติเหล่านี้ ก็ไม่ได้กลับใจเสียใหม่จาก บรรดาการงานแห่งมือของพวกเขา เพื่อพวกเขาจะ เลิกบูชาพวกผี และบูชา ‘รูปเคารพทั้งหลายที่ทำ ด้วยทองคำ และเงิน และทองเหลือง และหิน และ ไม้ ซึ่งไม่สามารถดู หรือฟัง หรือเดินได้’	9:21 และพวกเขาก็มิได้กลับใจเสียใหม่จากบรรดา การฆาตกรรมของพวกเขา หรือจากการเวทมนตร์ ทั้งหลายของพวกเขา หรือจากการล่วงประเวณี ของพวกเขา หรือจากบรรดาการลักขโมยของพวกเขา เขา
--	--

เหล่าคนชั่วที่เลยการกลับใจใหม่ไปแล้วและจึงเลยการช่วยให้รอดไปแล้ว

ในที่นี้เราเห็นเหล่าคนชั่วที่ไปไกลเกินพระเมตตาและได้ข้ามเส้นนั้นไปสู่บาปที่อภัยให้ไม่ได้แล้ว โปรดสังเกตว่าไม่มีสิ่งใดในที่นี้เลยที่บ่งบอกว่าพระเจ้าไม่รักพวกเขาหรือว่าพระเจ้าไม่ยอมยกโทษให้พวกเขา ไม่ใช่เลยครับ เราถูกบอกแต่เพียงว่าพวกเขาได้กลายเป็นคนชั่วเกินจะเยียวยาแล้วจนพวกเขาหันกลับไม่ได้ พวกเขาไม่ยอมหันกลับ เพราะว่าพวกเขา “ไม่ได้กลับใจเสียใหม่จากบรรดาการงานแห่งมือของพวกเขา เพื่อพวกเขาจะเลิกบูชาพวกผี และบูชา ‘รูปเคารพทั้งหลายที่ทำด้วยทองคำ และเงิน และทองเหลือง และหิน และไม้’” พวกเขาไม่ได้กลับใจจาก “บรรดาการฆาตกรรมของพวกเขา หรือจากการเวทมนตร์ทั้งหลายของพวกเขา หรือจากการล่วงประเวณีของพวกเขา หรือจากบรรดาการลักขโมยของพวกเขา”

นั่นไม่ได้หมายความว่าบัดนี้พระสัญญาเหล่านั้นของพระเจ้าไม่มีผลอีกต่อไป พวกมันยังมีผลอยู่เหมือนเดิม มันยังเป็นจริงเหมือนเดิมที่ว่าถ้าผู้ใดในคนเหล่านั้นยอมเข้ามาใกล้พระเจ้า เขาก็จะพบว่าพระเจ้าทรงยอมเสด็จเข้ามาใกล้เขา มันยังเป็นจริงเหมือนเดิมอย่างที่พระเยซูตรัสไว้ว่า “ผู้ที่มาหาเรา เราก็จะไม่ขับไล่ออกไปเลย” (ยอห์น 6:37) มันยังเป็นจริงเหมือนเดิมที่ว่า “ผู้ใดก็ตามที่จะร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็จะรอด” (รม. 10:13)

แต่คนชั่วเหล่านั้นไม่ยอกร้องทูลต่อพระเจ้า ไม่ยอกร้องถึงบาปต่าง ๆ ของตน ไม่กลับใจจากการบูชารูปเคารพของตน ความชั่วของตน การฆาตกรรมของตน การบูชาผีปีศาจของตน นี่เป็นเรื่องราวของผู้คนที่หลงหาย หลงหายตลอดกาลเพราะการที่พวกเขาทำใจของตนให้แข็งกระด้างและปฏิเสธพระคริสต์แบบถาวร

เราขอเตือนใจคุณอีกครั้งว่าคนเหล่านั้นที่บูชาปฏิบัติต่อพระคริสต์และรูปจำลองของมันก็ไปไกลเหลือเกินจนพวกเขาหันมาหาพระคริสต์และรับความรอดไม่ได้แล้ว อีกครั้งวิวรณ์ 14:9-11 กล่าวว่า:

“และทูตสวรรค์องค์ที่สามตามสององค์แรกนั้นมา โดยกล่าวด้วยเสียงอันดังว่า “ถ้ามนุษย์คนใดบูชาสัตว์ร้ายและรูปจำลองของมัน และรับเครื่องหมายของมันไว้ในหน้าผากของตนหรือในมือของตน ผู้นั้นเองจะดื่มเหล้าองุ่นแห่งพระพิโรธของพระเจ้า ซึ่งถูกเทออกโดยปราศจากการระคนกับสิ่งใดลงในถ้วยแห่งความ

เดือดดาลของพระองค์ และเขาจะถูกทรมานด้วยไฟและก้ำมะถันต่อหน้าเหล่าทูตสวรรค์ผู้บริสุทธิ์ และต่อพระ
พักตร์พระเมษโปดก และควันแห่งการทรมานของพวกเขาพุ่งขึ้นตลอดไปเป็นนิรันดร์และเป็นนิรันดร์ และพวก
เขาไม่มีการพักผ่อนเลยทั้งกลางวันหรือกลางคืน ผู้ซึ่งบูชาสัตว์ร้ายและรูปจำลองของมัน และผู้ใดก็ตามที่รับ
เครื่องหมายแห่งชื่อของมัน”

กระทั่งลงไปในนรกเศรษฐีผู้นั้นในลูกา 16 ก็กล่าวว่า “อับราฮัมบิดาเจ้าข้า ขอเมตตาข้าพเจ้าเถิด” แต่
ไม่ได้ทูลขอความเมตตาจากพระเจ้า เขารู้ว่าเขาอยู่ในนรกเพราะเขาไม่ได้กลับใจและดังนั้นเขาจึงอยากให้เหล่า
พี่น้องที่หลงหายของเขากลับใจ แต่ในนรกเขาก็ไม่ได้กลับใจ พระเจ้าตรัสว่า “วิญญาณของเราจะไม่วิงวอนกับ
มนุษย์ตลอดไป” (ปฐมก. 6:3) แต่พระวิญญาณของพระเจ้าทรงเลิกวินวอนเพราะว่ามนุษย์ได้ตัดสนใจแน่วแน่
แล้วว่าจะต่อต้านเสียงเรียกของพระเจ้า ผมคิดว่าในนรกผู้คนที่ต้องรับสารภาพว่าพระคริสต์ทรงเป็นองค์พระผู้
เป็นเจ้าจะทำเช่นนั้นโดยรู้ว่าตนเคยมีโอกาสดูแลรับความรอดได้ และกระนั้นพวกเขาก็จะเกลียดชังพระคริสต์
แทนที่จะรักพระองค์ จะรังเกียจพระองค์แทนที่จะยึดพระองค์ไว้ ตามที่มัทธิว 6:24 กล่าว

ขอให้เราสรุปบทนี้ด้วยถ้อยคำอันน่าเกรงขามของ Dr. Ironside:

ทั้งตรงนี้ และต่อไปในหนังสือเล่มเดียวกันนี้ เราพบว่าการพิพากษาที่หนักหน่วงที่สุดของ
พระเจ้า ที่ตกมาบนผู้คนที่มีความผิด ไม่ได้ทำให้ใจที่แข็งเป็นหินและดื้อรั้นเหล่านั้นอ่อนลงเลย แต่
ตรงกันข้ามผู้คนจะเริ่มทำตัวแข็งกระด้างในบาปต่าง ๆ ของตนและหมิ่นประมาทมากขึ้นและ
ทำลายพระเจ้ามากขึ้นกว่าแต่ก่อนเมื่อการพิพากษาถูกเทออกมาบนพวกเขา

ในนิรันดร์กาล พระเจ้าจะไม่ทรงยอมให้มีการทำลายอย่างเปิดเผยต่อหน้าพระทัยของพระองค์
เลย พระเยซูเจ้าของเราทรงบอกเราว่าในนรกจะไม่เพียงมี “การร้องไห้” เพราะการทนทุกข์เท่านั้น
แต่มี “การขบเคี้ยวเคี้ยวฟัน” ด้วยซึ่งแสดงออกไม่ใช่ว่าการต่อต้านอย่างเปิดเผยแต่เป็นการทำลาย
แบบโกรธแค้นของใจมนุษย์ ซึ่งจะเต็มไปด้วยความเกลียดชังต่อพระเจ้าแต่สิ้นฤทธิ์ที่จะต่อต้านการ
ปกครองของพระองค์อย่างเปิดเผย ถ้ากางเขนของพระคริสต์ พร้อมกับการแสดงออกอันแสน
มหัศจรรย์ของมันแห่งความรักอันบริสุทธิ์ จะไม่ทำให้มนุษย์คืนดีกับพระเจ้า การลงโทษก็จะไม่ได้
ผลเลยในการชนะใจพวกเขา”

บทที่ 10

ข้อ 1-4:

10:1 และข้าพเจ้าได้เห็นทูตสวรรค์ที่มีฤทธิ์มากอีกองค์หนึ่งลงมาจากสวรรค์ นุ่งห่มกายด้วยเมฆ และมีรุ่งอยู่บนศีรษะของท่าน และหน้าของท่านเป็นเหมือนดวงอาทิตย์ และเท้าของท่านเป็นเหมือนพวกเสาแห่งไฟ

10:2 และท่านถือหนังสือเล็ก ๆ ม้วนหนึ่งซึ่งคล้อยอยู่ในมือของท่าน และท่านวางเท้าขวาของท่านบนทะเล และเท้าซ้ายของท่านบนบก

10:3 และท่านร้องเสียงดัง เหมือนเสียงเมื่อสิงโต

คำราม และเมื่อท่านร้องแล้ว เสียงฟ้าร้องเจ็ดเสียงได้เปล่งเสียงของพวกมัน

10:4 และเมื่อเสียงฟ้าร้องทั้งเจ็ดได้เปล่งเสียงของพวกมันแล้ว ข้าพเจ้าก็จวนจะลงมือเขียน และข้าพเจ้าได้ยินพระสุรเสียงจากสวรรค์ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า “จงประทับตราปิดสิ่งเหล่านั้นซึ่งฟ้าร้องทั้งเจ็ดได้เปล่งเสียงนั้น และอย่าเขียนสิ่งเหล่านั้นเลย”

ทูตสวรรค์ทรงฤทธิ์องค์หนึ่งและฟ้าร้องทั้งเจ็ด

เนื้อหาแทรกเริ่มต้นตรงนี้ เรื่อยไปจนถึงบทที่ 11 ข้อ 12 แตรคันที่หกนั้นดังแล้วและภัยพิบัติต่าง ๆ ของมันก็ถูกบันทึกไว้ เรื่องราวตามลำดับของภัยพิบัติเหล่านั้นไม่เดินทางต่อไปจนกว่าจะถึงบทที่ 11 ข้อ 15 เมื่อแตรคันที่เจ็ดจะดัง ทูตสวรรค์ที่น่าประทับใจมากที่สุดองค์หนึ่งคือทูตสวรรค์ที่นั่งห่มกายด้วยเมฆก่อนหน้ารุ่งอันหนึ่งบนศีรษะของเขา ใบหน้าของเขาดุจดวงอาทิตย์ เท้าของเขาดุจเสาไฟ Dr. Ironside และ Dr. W.B. Riley ซึ่งตาม Scott เชื่อว่าทูตสวรรค์ทรงฤทธิ์ผู้นี้คือพระเยซูเจ้า Walvoord, J.B. Smith และคนอื่น ๆ ไม่คิดเช่นนั้น มันเป็นความจริงที่ว่าบางครั้งพระคริสต์ทรงถูกเรียกว่า “ทูตสวรรค์องค์หนึ่ง”, “ผู้สื่อสารคนหนึ่งจากพระเจ้า” พระองค์เคยถูกเรียกครั้งหนึ่งว่า “อัครทูตผู้หนึ่ง” (ฮบ. 3:1) แต่เราคิดว่าในที่นี้ทูตสวรรค์ผู้นี้ไม่ใช่พระเยซูคริสต์เจ้า เพราะว่าพระคริสต์ไม่ทรงมีกำหนดที่จะเสด็จกลับมายังแผ่นดินโลกในระหว่างสมัยความทุกข์ลำบากนั้น แต่จุดสุดยอดของยุคสมัยทั้งหลายใกล้เข้ามาแล้ว ความสง่าผ่าเผยทั้งสิ้นของพระเจ้าไปพร้อมกับคำประกาศของพระองค์

จงหมายเหตุทำยีน: เท้าข้างหนึ่งอยู่บนทะเล อีกข้างอยู่บนบก ดังนั้นพระเจ้าจึงทรงมี “อำนาจทั้งสิ้น...ในสวรรค์และในแผ่นดินโลก” บนบกและทะเล ดาวเคราะห์ทั้งดวงนี้มีส่วนเกี่ยวข้องกับสิ่งที่เขาจะประกาศเสียงของเขา “เหมือนเสียงเมื่อสิงโตคำราม”

ฟ้าร้องเจ็ดเสียงถูกเปล่ง-พวกมันกล่าวอะไร? ยอห์นได้ยินและเข้าใจแต่ถูกห้ามไม่ให้เขียนมันลงไปแน่นอนว่านั่นหมายความว่ามีความยิ่งใหญ่อื่น ๆ สำหรับการกระทำกิจของพระเจ้ากับมนุษยชาติในแผ่นดินโลกนี้ แต่พวกมันจะต้องมาหลังจากจุดสุดยอดอันยิ่งใหญ่ในที่ที่เราจะพบว่าเข้ามาใกล้แล้วตอนนี้ เราจะต้องไม่พะวงเกี่ยวกับพวกมันตรงนี้

ทูตสวรรค์องค์นี้มีหนังสือเล็ก ๆ เล่มหนึ่งอยู่ในมือของตน Dr. Ironside กล่าวว่าหนังสือนี้ “หาใช่เล่มอื่นใดไม่นอกจากหนังสือเล่มนั้นที่เราได้มาถึงตอนนี้ มันคือโฉนดที่ดินที่แสดงกรรมสิทธิ์ในแผ่นดินโลก ซึ่งตราประทับเหล่านั้นของมันถูกแกะแล้วทีละดวง ๆ จนกระทั่งหนังสือม้วนนั้นถูกเห็นแล้วว่าคล้อยออก องค์พระผู้เป็น

เจ้าเสด็จลงมาพร้อมกับหลักฐานทุกประการที่แสดงถึงความสง่าผ่าเผยแบบพระเจ้า และพร้อมกับโฉนดที่ดินนี้ ในพระหัตถ์ของพระองค์ พระองค์ทรงวางพระบาทข้างขวาของพระองค์บนทะเลและพระบาทข้างซ้ายของพระองค์บนแผ่นดิน อันเป็นการบ่งบอกถึงการรับกรรมสิทธิ์ในมรดกของพระองค์เอง-มรดกนั้นซึ่งตอนเป็นมนุษย์บนโลก พระองค์ได้ทรงไถ่ถอนแล้วด้วยพระโลหิตประเสริฐของพระองค์เอง”

ข้อ 5-7:

10:5 และทูตสวรรค์องค์ซึ่งข้าพเจ้าได้เห็นยืนอยู่ บนทะเลและบนบกนั้นได้ชูมือของท่านขึ้นสู่ท้องฟ้า อากาศ	ทะเล และสรรพสิ่งซึ่งมีอยู่ในทะเลนั้น’ ว่า จะไม่มี การเนินซ้ำอีกต่อไปแล้ว
10:6 และปฏิญาณโดยอ้างพระองค์ผู้ทรงพระชนม์ อยู่เป็นนิรันดร์และเป็นนิรันดร์ ผู้ได้ ‘ทรงสร้างฟ้าสวรรค์ และสรรพสิ่งที่มีอยู่ในฟ้าสวรรค์นั้น และแผ่นดิน โลก และสรรพสิ่งซึ่งมีอยู่ในแผ่นดินโลกนั้น และ	10:7 แต่ในวันเวลาแห่งเสียงของทูตสวรรค์องค์ที่ เจ็ดนั้น เมื่อท่านจะเริ่มเป่าแตรขึ้น ความลึกกลับของ พระเจ้ายิ่งจะสำเร็จ ตามที่พระองค์ได้ประกาศไว้แก่ พวกศาสตาศาพยากรณ์ พวกผู้รับใช้ของพระองค์นั้น

“จะไม่มีการเนินซ้ำอีกต่อไปแล้ว”

ข้างเป็นคำประกาศที่แปลกจริง ๆ! แต่ความหมายที่แท้จริงไม่ใช่ว่าจะไม่มีความเวลาที่วัดเป็นวันเดือนปีอีกต่อไปแล้ว พระเจ้าทรงสัญญาไว้ในปฐมกาล 8:22 ว่า “ในขณะที่แผ่นดินโลกยังดำรงอยู่นั้น ฤดูหว่านและฤดูเก็บเกี่ยว ทั้งเวลาเย็นและเวลาร้อน ทั้งฤดูร้อนและฤดูหนาว ทั้งกลางวันและกลางคืน จะไม่สิ้นสุดเลย” การครองราชย์หนึ่งพันปีของพระคริสต์บนแผ่นดินโลกถูกพยากรณ์ไว้อย่างชัดเจน (วว. 20) ดังนั้นจะยังมีเวลาที่วัดขนาดได้อยู่ แต่ทูตสวรรค์องค์นี้กำลังกล่าวในที่นี้ว่าจะไม่มีการเนินซ้ำอีกต่อไปก่อนการทำให้แผนการที่ยิ่งใหญ่ของพระเจ้าสำเร็จจริง! กล่าวอีกนัยหนึ่ง ไม่มีเวลาที่เข้ามาแทรกแซงอีกต่อไปก่อนความลึกกลับนั้นของพระเจ้าจะสำเร็จ

อะไรเป็นความลึกกลับนั้นที่ “พระองค์ได้ประกาศไว้แก่พวกศาสตาศาพยากรณ์ พวกผู้รับใช้ของพระองค์นั้น”? (ข้อ 7) มันคือ “วันขององค์พระผู้เป็นเจ้า” ที่คาดหวังไว้มานาน ซึ่งรวมถึงการครอบครองของพระคริสต์บนแผ่นดินโลกและถูกบอกล่วงหน้าแล้วตลอดทั้งภาคพันธสัญญาเดิมทั้งหมด แผ่นดินโลกในยุคพันปีนั้นถูกแสดงภาพในสวนเอเดน ซึ่งบ่งบอกว่าผู้คนที่ถูกไถ่และฟื้นคืนชีพแล้วจะอาศัยอยู่กับพระเจ้าบนแผ่นดินโลกที่ถูกชำระให้สะอาด พระสัญญาเหล่านั้นที่มีแก่อับราฮัม แก่ดาวิด แก่ชนชาติอิสราเอลรอคอยการสำเร็จจริงมานานแล้ว บัดนี้ “จะไม่มีการเนินซ้ำอีกต่อไป” ทูตสวรรค์ผู้ทรงฤทธิ์องค์นี้กล่าว จนกว่าคำพยากรณ์หลัก ๆ เหล่านี้จะถูกทำให้สำเร็จจริงอย่างรวดเร็ว พระคริสต์จะเสด็จมาจากสวรรค์พร้อมกับพวกวิสุทธิชนและเหล่าทูตสวรรค์ อาณาจักรเหล่านั้นของแผ่นดินโลกจะกลายเป็นเหล่าอาณาจักรของพระคริสต์ ศักดิ์แห่งอารมาเกตโดนจะเกิดขึ้น ชนชาติอิสราเอลจะถูกรวบรวมกลับมาและรับความรอด พวกคนต่างชาติที่มีชีวิตอยู่ในตอนนั้นจะถูกรวบรวมมาอยู่หน้าพระที่นั่งนั้นและถูกพิพากษา (มธ. 25:31-46) ไม่มีเวลาเนินซ้ำอีกต่อไปแล้วก่อนที่จะยิ่งใหญ่โตเหล่านั้นจะเกิดขึ้น

พระคริสต์ทรงชะลอการเสด็จมาของพระองค์แล้ว 2 เปโตร 3:9 กล่าวว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้ทรงเฉื่อยช้าเกี่ยวกับพระสัญญาของพระองค์ ตามที่บางคนคิดว่าเฉื่อยชานั้น แต่ได้ทรงอดกลั้นพระทัยไว้ต่อพวกเรา โดยไม่ทรงประสงค์ที่จะให้ผู้หนึ่งผู้ใดพินาศเลย แต่ประสงค์ให้คนทั้งปวงมาถึงการกลับใจเสียใหม่” มนุษย์ได้รับโอกาสทุกอย่างแล้วที่จะกลับใจใหม่ บัดนี้ “ความลึกกลับ” นั้นที่ถูกบอกล่วงหน้าไว้โดยพวกศาสตาศาพยากรณ์จะต้องสำเร็จจริง

“สัตย์จริงพอ ๆ กับชีวิตของพระเจ้า-แน่นอนพอ ๆ กับความเป็นนิรันดร์ของพระเจ้า-ไม่ล้มเหลวพอ ๆ กับฤทธิ์อำนาจนั้นซึ่งได้สร้างโลกทั้งหลายขึ้นมา-ไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้พอ ๆ กับคำสัตย์ปฏิญาณของพระเยซู-วันที่ทำให้สำเร็จครบบริบูรณ์อันยิ่งใหญ่ นั้นจะมา เมื่อความลึกกลับทั้งหมดนั้นของพระเจ้าจะถูกทำให้สำเร็จจริง ความไม่เชื่อเอ๋ย จงไปเสียเถิด! ความแคลงใจเอ๋ย เจ้าจงถูกฝังในเบ้องลึกของทะเลเถิด! ความสงสัยเอ๋ย จงอับอายเข้าสู่ความสับสนเป็นนิรันดร์เถิด!” (Seiss)

ข้อ 8-11:

10:8 และพระสุรเสียงซึ่งข้าพเจ้าได้ยินจากสวรรค์ นั้นตรัสกับข้าพเจ้าอีก และตรัสว่า “จงไปและรับหนังสือเล็ก ๆ ม้วนนั้นซึ่งคล้อยอยู่ในมือของทูตสวรรค์องค์ซึ่งยืนอยู่บนทะเลและบนบกนั้น”
10:9 และข้าพเจ้าได้ไปหาทูตสวรรค์องค์นั้นและกล่าวแก่ท่านว่า “ขอให้หนังสือม้วนเล็กนั้นแก่ข้าพเจ้าเถิด” และท่านได้กล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า “จงเอามันไปเถิด และกินมันเสีย และมันจะทำให้ท้องของเจ้าขม แต่ในปากของเจ้า มันจะหวานเหมือน

น้ำผึ้ง”

10:10 และข้าพเจ้ารับหนังสือม้วนเล็กนั้นจากมือของทูตสวรรค์ และกินมันเข้าไป และในปากของข้าพเจ้า มันก็หวานเหมือนน้ำผึ้ง และทันทีที่ข้าพเจ้าได้กินมันเข้าไปแล้ว ท้องของข้าพเจ้าก็ขม
10:11 และท่านกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า “เจ้าต้องพยากรณ์อีก ต่อหน้าชนชาติทั้งหลาย และบรรดาประชาชาติ และภาษาทั้งปวง และกษัตริย์ทั้งหลาย”

หนังสือเล็กนั้นมีรสหวานและขม

นี่ไม่ใช่หนังสือที่มีตราประทับเจ็ดดวงนั้นของวิวรณ์ 5:1-4 มันมีขนาดใหญ่ มันมีขนาดเล็ก มันมีตราประทับ นี่ถูกเปิด มันได้เปิดเผยการพิพากษาเหล่านั้นของพระเจ้าในสมัยความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่ง พระคริสต์ทรงมีชัยชนะในการแกะตราประทับเหล่านั้นของหนังสือนั้นแล้วในวิวรณ์ 5 ยอห์นจะต้องกินหนังสือเล่มนี้และเขาก็กินมันแล้ว มันเชื่อมโยงกับการประกาศข่าวประเสริฐ เพราะว่าจากนั้นยอห์น “ต้องพยากรณ์อีก ต่อหน้าชนชาติทั้งหลาย และบรรดาประชาชาติ และภาษาทั้งปวง และกษัตริย์ทั้งหลาย” ตามที่ข้อ 11 กล่าว

ข่าวประเสริฐ-มันช่างมีรสหวานสำหรับคนบาปที่เชื่อ! แต่หลังจากนั้นข่าวสารของพระเจ้ายกมาหมายถึงการลงพระอาญาสำหรับคนทั้งปวงที่ปฏิเสธมัน คนที่ถวายเป็นด้วยความยินดีเช่นยอห์นในการนำข่าวประเสริฐออกไปจะพบว่ามันหมายถึงความเศร้าโศกสำหรับชาวโลกที่หลงหาย “บรรดาคนที่หวนด้วยน้ำตาไหลจะได้เกี่ยวในความชื่นบาน คนที่ออกไปและร้องไห้ โดยหิวเมสสิตัสมีค่า จะมาอีกอย่างไม่ต้องสงสัยด้วยความชื่นบาน โดยนำบรรดาฟ่อนข้าวของเขามาพร้อมกับเขา” (สดด. 126:5,6) เราดีใจเพราะความรอด เรา

ร้องไห้ให้คนเหล่านั้นที่ยังไม่ได้รับความรอด คริสเตียนทั้งหลายจะต้องไม่เพียง “ปิตินดีกับคนทั้งหลายที่ปิตินดี” แต่จะต้อง “ร้องให้กับคนทั้งหลายที่ร้องไห้” (รม. 12:15)

ยอห์นชื่นชมยินดีได้ในรศหวานแห่งบาปที่ได้รับการยกโทษแล้ว เขาต้องพบว่าภัยพิบัติเหล่านั้นและการพิพากษาที่ถูกบอกล่วงหน้าแล้วตรงนี้มีรสขมมาก ๆ ต่อจิตวิญญาณของเขา และผ่านทางหนังสือวิวรณ์นี้ และพระกิตติคุณและจดหมายฝากเหล่านั้นของเขา ยอห์นจะยัง “พยากรณ์อีก ต่อหน้าชนชาติทั้งหลาย และบรรดาประชาชาติ และภาษาทั้งปวง และกษัตริย์ทั้งหลาย”

บทที่ 11

ข้อ 1,2:

11:1 และได้มอบไม้เท้าท่อนหนึ่งเป็นเหมือนไม้
เรียวแก่ข้าพเจ้า และทูตสวรรค์องค์นั้นยืนอยู่ โดย
กล่าวว่า “จงลุกขึ้น และไปวัดพระวิหารของ
พระเจ้า และแท่นบูชา และคนทั้งหลายที่นมัสการ
ในที่นั้น

11:2 แต่ลานซึ่งอยู่ข้างนอกพระวิหารนั้นให้อยู่ต่าง
หาก และไม่ต้องวัด เพราะว่าลานนั้นได้มอบไว้แก่
คนต่างชาติแล้ว และเมืองบริสุทธิจะถูกพวกเขา
เหยียบย่ำลงได้ทำเป็นเวลาสี่สิบสองเดือน

พระวิหารหลังใหม่ถูกวัดขนาด

พระวิหารที่ถูกกล่าวถึงในที่นี้ แน่แน่นอนว่าเป็นพระวิหารซึ่งจะถูกสร้างขึ้นหลังจากการรับขึ้นของพวกวิ
สุทธิชน เมื่อผู้เผยคำพยากรณ์ที่พงาดขึ้นหมาด ๆ ยึดอำนาจจากท่ามกลางประชาชาติเหล่านั้นที่เหลื่อมอยู่จากจักรวรรดิ
โรมเดิมนั้น ทำสนธิสัญญาหนึ่งกับกลุ่มชาวยิวที่เหลื่อมอยู่ในขณะนั้นซึ่งจะอยู่ในปาเลสไตน์เพื่อรื้อฟื้นการ
นมัสการของพวกเขา

“และท่านจะยืนยันพันธสัญญากับคนเป็นอันมากหนึ่งสัปดาห์ และในระหว่างกลางสัปดาห์นั้นท่านจะ
กระทำให้การถวายสัตวบูชา และเครื่องบูชาหยุดไป และเพราะเหตุมีความสะอิดสะเอียนทั้งหลายแพร่กระจาย
ไปทั่ว ท่านจะกระทำให้มันร้างเปล่า จนถึงสำเร็จเสร็จสิ้นนั้น และสิ่งที่กำหนดไว้จะถูกเทลงเหนือผู้ที่ร้าง
เปล่า” - ดนล. 9:27

พันธสัญญาหรือสนธิสัญญานั้นจะกินเวลาเจ็ดปี หรือ “สัปดาห์” หนึ่งของปีทั้งหลาย ดังนั้นจะมีพระ
วิหารหลังหนึ่ง ระบุอบบุโรหิตพร้อมกับการถวายบูชาและชนชาติอิสราเอล ในฐานะประชาชาติหนึ่ง ที่ถวาย
เครื่องบูชาต่าง ๆ และนมัสการพระเจ้าและยอมมอบต่อพิธีการเหล่านั้นแห่งพระราชบัญญัติของโมเสส จาก
นั้น พอถึงกลางสัปดาห์นั้นแห่งสนธิสัญญา หลังจากผ่านไปสามปีครึ่ง การนมัสการนั้นจะถูกขัดจังหวะโดยคน
แห่งบาบิโลน, ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ผู้นั้น ผู้เผยคำพยากรณ์นั้นจะบังคับใช้ระบอบเผด็จการขึ้นเด็ดขาดและอ้างตัว
เป็นพระเจ้า (2 ธส. 2:3,4) และจากนั้นสามปีครึ่งหลัง หรือสี่สิบสองเดือน (30 วันต่อเดือน) หรือ 1,260 วัน
สุดท้ายนั้นแห่งความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งจะเริ่มขึ้น นี่เป็นพระวิหารในสมัยความทุกข์ลำบากนั้น

ลานที่อยู่นอกพระวิหารนั้นถูกยกให้แก่พวกคนต่างชาติเพื่อจะเหยียบย่ำมันตลอดสมัยความทุกข์
ลำบากนั้น และการถวายเครื่องบูชาในพระวิหารนั้นเอง เราคิดว่า ต้องหยุดลงในเวลานี้ และไม่ให้อา
เครื่องบูชาใดเลยนอกจากถวายแก่ “บุตรแห่งความพินาศ” นี้ (2 ธส. 2:3) ผู้อ้างตัวเป็นพระเจ้า ลูกา 21:24
พูดถึง “เวลาทั้งหลายแห่งพวกคนต่างชาติ” Dr. Ironside กล่าวว่า: “สำนวน ‘เวลาทั้งหลายแห่งพวกคนต่าง
ชาติ’ หมายถึงช่วงเวลาทั้งหมดนั้นของการมีอำนาจสูงสุดของพวกคนต่างชาติ ซึ่งเริ่มต้นพร้อมกับวันนั้นเมื่อ
พระเจ้าได้ทรงมอบยูดาห์ไว้ในมือของเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน และดำเนินต่อไปจนถึงเวลานั้นเมื่อ
หินก้อนนั้นจากสวรรค์จะชนรูปจำลองนั้นที่เท้าของมัน; นั่นคือ เมื่อพระเยซูคริสต์เจ้า ในการเสด็จมาครั้งที่สอง
ของพระองค์ในการพิพากษา จะทรงทำลายอำนาจครอบครองของคนต่างชาติทั้งหมด และราชอาณาจักรของ
พระองค์เองจะมีชัยชนะเหนืออาณาจักรอื่นทั้งหมด”

ไม่วัดอันนั้น ซึ่งยาวประมาณสิบฟุต (สโกฟิลด์กล่าว) จะถูกใช้เพื่อวัด “พระวิหาร...แท่นบูชา” และคนเหล่านั้นด้วย นั่นหมายความว่าพระคริสต์ในที่นี่กำลังตรัสแก่ยอห์นและแก่พวกเราว่า พระเจ้าทรงมีสิ่งเหล่านี้และผู้คนเหล่านี้ทั้งสิ้นอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์, จะทรงนำความยุติธรรมออกมา, จะทรงนำความชอบธรรมออกมาจากความผิดบาป, ความเป็นระเบียบออกมาจากความโกลาหล, และจะทรงให้พระองค์เองได้รับเกียรติในการพิพากษาเช่นเดียวกับการช่วยให้อรุด? ผู้คนที่ถูกวัดหรือ? ฉะนั้นมนุษย์จึงถูกพิสูจน์ว่าเต็มเกินไปสำหรับการวัดขนาดนี้ ไม่มีมนุษย์คนใดสูงเท่ากับไม่วัดอันนี้ อีสยาห์ 28:15-20 กล่าวว่า:

“เพราะเจ้าทั้งหลายได้กล่าวแล้วว่า “พวกเราได้กระทำพันธสัญญาไว้กับความตาย และกับนรกพวกเรทำข้อตกลงไว้ เมื่อภัยพิบัติอันท่วมท้นจะผ่านไป มันจะไม่มาถึงพวกเรา เพราะพวกเราได้ทำให้คำสาปทั้งหลายเป็นที่ลี้ภัยของพวกเรา และได้ความเท็จพวกเราได้ซ่อนตัวไว้” เพราะฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจึงตรัสดังนี้ว่า “ดูเถิด เราวางศิลาไว้ในศิโยนเพื่อเป็นรากฐาน คือศิลาที่ทดสอบแล้ว เป็นศิลามุมเอกอันประเสริฐ เป็นรากฐานอันมั่นคง คนที่เชื่อจะไม่ริบร้อน เราจะกระทำความยุติธรรมให้เป็นเชือกวัดด้วย และความชอบธรรมให้เป็นลูกดิ่ง และลูกเห็บจะกวาดเอาที่ลี้ภัยแห่งบรรดาคำสาปไปเสีย และน้ำทั้งหลายจะท่วมท้นที่กำบังนั้น” และพันธสัญญาของพวกเจ้ากับความตายจะเป็นโมฆะ และข้อตกลงของพวกเจ้ากับนรกจะไม่ยั่งยืน เมื่อภัยพิบัติอันท่วมท้นจะผ่านไป แล้วพวกเจ้าจึงจะถูกเหยียบย่ำลงโดยภัยพิบัตินั้น ตั้งแต่เวลาที่มันออกไป มันก็จะเอาตัวพวกเจ้าไป เพราะมันจะผ่านไปเข้าแล้วเข้าเล่า ทั้งกลางวันและกลางคืน และมันจะเป็นความเดือดร้อนรำคาญใจแก่ได้เข้าไจรายงานช่วนั้น เพราะที่นอนก็สิ้นเกินที่คนหนึ่งคนใดจะเหยียดตัวอยู่บนมันได้ และผ้าห่มก็แคบเกินที่เขาจะคลุมตัวให้อยู่ในมันได้”

เอเสเคียล บทที่ 40 ถึง 43 บอกเล่าเกี่ยวกับการวัดขนาดและการบรรยายภาพพระวิหารนั้นที่จะถูกสร้างขึ้น มันจะถูกสร้างขึ้นใหม่เมื่อชนชาติอิสราเอลถูกรวบรวมกลับมาในสมัยของเอเสราและเนหะมียหรือ? หรือมันเป็นพระวิหารหลังนั้นที่จะถูกสร้างในระหว่างยุคอาณาจักรนั้น? ผู้ถือแนวคิดก่อนยุคพันปีส่วนใหญ่คิดว่ามันเป็นภาพของพระวิหารแห่งยุคอาณาจักรนั้น

ข้อ 3-6:

11:3 และเราจะให้ฤทธิ์อำนาจแก่พยานทั้งสองคนของเรา และเขาทั้งสองจะพยากรณ์เป็นเวลาหนึ่งพันสองร้อยหกสิบวัน นุ่งห่มกายด้วยผ้ากระสอบ
11:4 พยานทั้งสองนี้เป็นต้นมะกอกสองต้น และคันประทีปสองคันที่ตั้งอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าแห่งแผ่นดินโลก
11:5 และถ้าผู้ใดประสงค์จะทำร้ายพยานทั้งสองนั้น ไฟก็จะพลุ่งออกจากปากของเขาทั้งสอง และเผาผลาญบรรดาศัตรูของเขาทั้งสอง และถ้าผู้ใดจะ

ทำร้ายพยานทั้งสองนั้น ผู้นั้นก็ต้องถูกฆ่าเสียในลักษณะนี้

11:6 พยานทั้งสองมีฤทธิ์ที่จะปิดท้องฟ้าอากาศได้เพื่อไม่ให้ฝนตกในระหว่างวันเหล่านั้นแห่งการพยากรณ์ของเขาทั้งสอง และมีฤทธิ์อำนาจเหนือบรรดาน้ำเพื่อทำให้น้ำเหล่านั้นกลายเป็นเลือดได้ และเพื่อทำลายแผ่นดินโลกด้วยภัยพิบัติทั้งสิ้น ก็ครั้งก็ได้ตามที่เขาทั้งสองประสงค์

พยานสองคน

เราเชื่อว่าพวกเขาเป็นคนสองคนจริง ๆ, ผู้พยากรณ์ที่เปี่ยมด้วยพระวิญญาณ, ที่จะเป็นพยานเพื่อพระเยซูเจ้าในสมัยความทุกข์ลำบากนั้น นั่นคือ 1,260 วันนั้น

ในการอธิบายของเขาเกี่ยวกับข้อพระคำตอนนี้ Seiss กล่าวว่า:

“งานของพยานสองคนนี้เป็น...งานที่เปี่ยมเมตตา แม้ว่าพวกเขาปรากฏตัวในสมัยแห่งการพิพากษา และแสดงออกถึงความรุนแรงแห่งจิตวิญญาณของการพิพากษา โดยแจกจ่ายภัยพิบัติและไฟ เชียนติและรังควานสัตว์ร้ายอธรรมนั้นจากเหวลึก ทรมานคนทั้งหลายที่อาศัยอยู่บนโลก เช่นฆ่าทุกคนที่บังอาจมาทำร้ายพวกเขา และเป็นเหตุให้ประชาชาติทั้งปวงรู้สึกถึงผลกระทบที่รบกวนแห่งการมีอยู่ของพวกเขา พวกเขาก็กังเป็นสื่อสารแห่งพระเมตตาที่มากกระทำกิจแห่งความดีและพระคุณ...แต่เพราะผู้สื่อสารที่เหนือธรรมชาติสองคนนี้ เผ่าพันธุ์มนุษย์ทั้งหมดก็ยังคงยอมจำนนต่อปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์นั้น และพินาศไปพร้อมกับเขา”

เศคาริยาห์ 4:1-7 พยากรณ์เกี่ยวกับพยานสองคนนี้ว่า:

“และทูตสวรรค์ที่สนทนากับข้าพเจ้าได้มาอีก และปลุกข้าพเจ้าให้ตื่น เหมือนคนที่ถูกปลุกให้ตื่นจากการนอนหลับของเขา และท่านกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า “เจ้าเห็นอะไร” และข้าพเจ้ากล่าวว่า “ข้าพเจ้าได้มองดูและดูเถิด คันประทีปทำด้วยทองคำล้วนอันหนึ่ง พร้อมกับขามอันหนึ่งที่อยู่บนยอดของมัน และตะเกียงเจ็ดดวงของมันอยู่บนนั้น และท่อเจ็ดท่อของตะเกียงเจ็ดดวงซึ่งอยู่บนยอดนั้น และต้นมะกอกสองต้นอยู่ข้าง ๆ มัน ต้นหนึ่งอยู่ข้างขวาของขามนั้น และอีกต้นหนึ่งอยู่ข้างซ้ายของขามนั้น” แล้วข้าพเจ้าตอบและกล่าวแก่ทูตสวรรค์ผู้ที่สนทนากับข้าพเจ้า โดยกล่าวว่า “สิ่งเหล่านี้คืออะไร เจ้านายของข้าพเจ้า” แล้วทูตสวรรค์ที่สนทนากับข้าพเจ้าได้ตอบและกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า “เจ้าไม่ทราบหรือว่า สิ่งเหล่านี้คืออะไร” และข้าพเจ้ากล่าวว่า “ไม่ทราบ เจ้านายของข้าพเจ้า” แล้วท่านได้ตอบและกล่าวแก่ข้าพเจ้า โดยกล่าวว่า “นี่เป็นพระวจนะของพระเยโฮวาห์ที่มายังเศรุบบาเบล โดยตรัสว่า มิใช่ด้วยกำลัง และมิใช่ด้วยฤทธานุภาพ แต่ด้วยวิญญาณของเรา พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัส เจ้าเป็นใคร โอ ภูเขาใหญ่เอ๋ย ต่อหน้าเศรุบบาเบลเจ้าจะกลายเป็นที่ราบ และท่านจะนำศิลา มุมเอกของพระวิหารออกมา พร้อมด้วยเสียงโห่ร้องทั้งหลาย ซึ่งร้องว่า ‘พระคุณ พระคุณจงมีแก่พระวิหารนั้น’”

ในตอนนั้น หลังจากการตกเป็นเชลย ประชาชาติอิสราเอลกำลังสร้างพระวิหารหลังหนึ่งขึ้นมาใหม่ บัดนี้วิวรณ์ 11:3, 4 บอกเราว่าผู้พยากรณ์สองคนนี้ของพระเจ้าคือ “ต้นมะกอกสองต้น และคันประทีปสองคัน” นั้นที่เศคาริยาห์ได้บอกล่วงหน้าไว้

ชายสองคนนี้จะใคร? บางคนคิดว่าพวกเขาจะเป็นโมเสสและเอลียาห์ที่เป็นตัวแทนของพระราชบัญญัติและพวกราชพยากรณ์ของภาคพันธสัญญาเดิม มาลาคีย์ 4:5 บอกเราว่า:

“พวกเจ้าจงจดจำราชบัญญัติของโมเสสผู้รับใช้ของเรา ซึ่งเราได้บัญชาเขาไว้ในภูเขาไซเนสำหรับอิสราเอลทั้งสิ้น พร้อมกับบรรดากฎเกณฑ์และคำตัดสินทั้งหลาย ดูเถิด เราจะส่งเอลียาห์ผู้พยากรณ์มายังพวกเจ้าก่อนการมาของวันยิ่งใหญ่และน่าสะพรึงกลัวนั้น คือวันของพระเยโฮวาห์”

ดังนั้นเราจึงคิดว่าหนึ่งในสองคนนี้จะเป็เอลียาห์ เป็นความจริงที่ว่ายอห์นผู้ให้บัพติศมาได้มา “ใน
อารมณ์และฤทธิ์เดชของเอลียาห์” (ลูกา 1:17) แต่นั่นไม่ควรหลีกเลี่ยงการสำเร็จจริงตามตัวอักษรของคำ
พยากรณ์ เอลียาห์ต้องมาก่อนการเสด็จมาครั้งที่สองนั้น

เราจำได้ว่าโมเสสและเอลียาห์มาพบกับพระเยซูบนภูเขาแห่งการจำแลงพระกายนั้น และนั่นเป็นภาพ
เปรียบล่วงหน้าของการเสด็จมาของพระคริสต์ในสง่าราศี ตามลูกา 9:27 และพระกิตติคุณเล่มอื่น ๆ ที่เหลือ
และ 2 เปโตร 1:16-18 ก็บอกเรา ดังนั้นเราจึงมีแนวโน้มที่จะเชื่อว่าสองคนนั้นจะเป็นโมเสสและเอลียาห์

บางคนคิดว่าสองคนนี้จะเป็เอน็อคและเอลียาห์เพราะว่าเฉพาะสองคนนี้จะเท่านั้นในหมู่มวลมนุษย์
ทั้งหมด เท่าที่เราทราบ ได้ไปสวรรค์ทั้งเป็นโดยไม่ตาย และฮีบรู 9:27 กล่าวว่า “และตามที่กำหนดไว้สำหรับ
มนุษย์แล้วว่า จะต้องตายคนหนึ่ง และหลังจากนั้นก็จะมีการพิพากษาฉันใด” อย่างไรก็ตาม ผมไม่คิดว่าพระคำ
ข้อนี้จำเป็นต้องประยุกต์ใช้ตรงนี้ เพื่อจะหมายความว่าโมเสสตายอีกไม่ได้ พยานสองคนนี้จะต้องตายและ
โมเสสเคยตายไปแล้ว เขาจะตายอีกไหม? และมันเป็นความจริงที่ชัดเจนเหลือเกินว่าเมื่อพระคริสต์เสด็จมา
พร้อมกับเหล่าวิสุทธิชนของพระองค์เมื่อถึงการรับขึ้นนั้น คนมากมายที่มีชีวิตอยู่ก็จะไม่ตายเลย ดังนั้นมันจึงผิด
ที่จะยืนยันรานว่าฮีบรู 9:27 เป็นคำพยากรณ์หนึ่งที่ว่ามนุษย์ทุกคนต้องตายคนหนึ่งและต้องตายคนเดียวเท่านั้น
เราไม่เชื่อว่ามันเป็นความหมายนั้น มันถูกกำหนดไว้แบบเหมารวมว่ามนุษย์จะต้องตายคนเดียวและจากนั้นก็มา
ถึงการพิพากษา

ผมไม่คิดว่ามันจำเป็นต้องส่งผลต่อการตัดสินใจว่าใครจะเป็นพยานสองคนนี้ พวกเขาน่าจะเป็นโมเสส
และเอลียาห์

จงหมายเหตุฤทธิ์เดชของพระเจ้าที่อยู่บนชายสองคนนี้ พวกเขามีฤทธิ์ที่จะให้ไฟออกมาจากปากของ
ตนเพื่อเผาผลาญเหล่าศัตรูของพวกเขา เอลียาห์เคยทำเช่นนั้นใน 2 พงศ์กษัตริย์ บทที่ 1 พวกเขามีฤทธิ์ที่จะ
“ปิดท้องฟ้าอากาศได้ เพื่อไม่ให้ฝนตกในระหว่างวันเหล่านั้นแห่งการพยากรณ์ของเขาทั้งสอง” เอลียาห์ได้ทำ
เช่นนั้นใน 1 พงศ์กษัตริย์ 17 และยากอบ 5:17 และโมเสสก็ดูเหมือนจะมีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกับพระเจ้า
มากกว่าศาสดาพยากรณ์คนอื่นใดที่เคยมีชีวิตอยู่ ฉะนั้น มันคงไม่แปลกประหลาดอะไรที่ชายสองคนนี้จะกลับ
มาและถูกใช้การโดยพระเจ้าชั่วระยะหนึ่งบนแผ่นดินโลกอีกครั้ง

ชายสองคนนี้มีฤทธิ์ที่จะเปลี่ยนน้ำให้กลายเป็นเลือดเหมือนที่โมเสสเคยมีฤทธิ์เดชของพระเจ้าที่จะทำ
ในอียิปต์และที่จะเขียนตีแผ่นดินโลกด้วยภัยพิบัติเหล่านั้นทั้งสิ้นที่เหมือนภัยพิบัติเหล่านั้นที่เคยทรมาณอียิปต์
เมื่อชนชาติอิสราเอลได้รับการช่วยให้พ้น

ข้อ 7-12:

11:7 และเมื่อเขาทั้งสองจะเสร็จสิ้นคำพยานของ
เขาทั้งสองแล้ว สัตว์ร้ายที่ขึ้นมาจากเหวที่ไม่มีก้น
เหวก็จะทำสงครามกับเขาทั้งสอง และจะชนะเขา
ทั้งสอง และจะฆ่าเขาทั้งสองเสีย

11:8 และศพของเขาทั้งสองจะนอนอยู่ในถนนของ
เมืองใหญ่นั้น ซึ่งตามฝ่ายจิตวิญญาณเรียกว่า เมือง
โสโดมและอียิปต์ อันเป็นที่ ๆ องค์พระผู้เป็น
เจ้าของพวกเรากำลังตรึงด้วย

11:9 และคนทั้งหลายจากประชาชน และหลาย
ตระกูล และหลายภาษา และหลายประชาชาติ จะ
เห็นศพของเขาทั้งสองเป็นเวลาสามวันครึ่ง และจะ
ไม่ยอมให้เอาศพของเขาทั้งสองนั้นใส่ในอุโมงค์เลย
11:10 และคนทั้งหลายที่อาศัยอยู่บนแผ่นดินโลก
จะเปรมปรีดีเพราะเขาทั้งสอง และจะสนุกสนาน
รื่นเริง และจะส่งของขวัญให้กันและกัน เพราะว่าผู้
พยากรณ์ทั้งสองนี้ได้ทราบคนเหล่านั้นที่อาศัยอยู่
บนแผ่นดินโลก”

11:11 และหลังจากสามวันครึ่งแล้ว พระวิญญาณ
แห่งชีวิตจากพระเจ้าทรงเข้าไปในเขาทั้งสอง และ
เขาทั้งสองก็ลุกขึ้นยืนบนเท้าของตน และความ
หวาดกลัวเป็นอันมากตกอยู่บนคนทั้งหลายที่ได้
เห็นเขาทั้งสอง
11:12 และเขาทั้งสองได้ยินพระสุรเสียงดังมาจาก
สวรรค์ โดยตรัสแก่เขาทั้งสองว่า “จงขึ้นมาที่นี่
เถิด” และเขาทั้งสองขึ้นไปสู่สวรรค์ในเมฆก้อนหนึ่ง
และพวกศัตรูของเขาทั้งสองก็มองดูเขาทั้งสอง

ผู้พยากรณ์ที่ยิ่งใหญ่สองท่านนี้จะถูกฆ่าตาย

แม้ว่าศพของพวกเขาจะถูกวางทิ้งไว้โดยไม่ถูกฝังนานสามวัน และจากนั้นพวกเขาจะถูกทำให้ฟื้นคืนชีพ
และถูกพาไปสวรรค์ มันก็ดูเหมือนจะเหมาะสมที่ว่า การทนทุกข์และความเกลียดชังของมนุษย์อาจมาพร้อมกับ
คำพยากรณ์ที่ทรงฤทธิ์ พระเจ้าไม่ทรงเปลี่ยนแปลงแผนการของพระองค์ เปาโลผู้เปี่ยมด้วยฤทธิ์จะต้องเผชิญ
ภัยเรือแตกและการถูกทุบตีและการติดคุกและการถูกตัดศีรษะ และสเทเฟนต้องถูกหินขว้างจนตาย ยากอบผู้
เป็นอัครทูตถูกตัดศีรษะและเปโตรก็บอห์นถูกทุบตีในกิจการ บทที่ 5

มันเป็นส่วนหนึ่งแห่งแผนการของพระเจ้าที่คนเหล่านั้นผู้ประกาศข่าวประเสริฐจะต้องเข้าสู่การถูก
เหยียดหยามของพระคริสต์และการทนทุกข์เหล่านั้นของพระคริสต์ 1 เปโตร 2:21 กล่าวว่า “ด้วยว่าพวกท่าน
ได้ถูกเรียกไว้สำหรับการนี้นั่นเอง เพราะว่าพระคริสต์ได้ทรงทนความทุกข์ทรมานเพื่อพวกเราเช่นกัน โดยมอบ
แบบอย่างไว้แก่พวกเรา เพื่อพวกท่านจะได้ตามรอยพระบาทของพระองค์” และพระเยซูตรัสว่า “ถ้าผู้ใด
ปรารถนาจะตามเรามา ให้ผู้นั้นปฏิเสธตัวเอง และรับกางเขนของตนทุกวัน และตามเรามา” (ลูกา 9:23)

เมืองนั้นคือเมืองใด “ซึ่งตามฝ่ายจิตวิญญาณเรียกว่า เมืองโสโดมและอียิปต์” (ข้อ 8)? มันคือกรุง
เยรูซาเล็มอันเป็นที่ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงถูกตรึงกางเขน!

ผมรักกรุงเยรูซาเล็มเพราะอดีตของมันและเพราะพระสัญญาทั้งหลายของพระเจ้าสำหรับอนาคต ผม
เคยไปที่นั่นมาอย่างน้อยสิบห้าหนแล้ว เราควรหมายเหตุว่าในสายพระเนตรของพระเจ้ากรุงเยรูซาเล็มยังเป็น
นครนั้นที่พระคริสต์ทรงถูกตรึงกางเขนเหมือนเดิม และตราบไคที่พวกยิวปฏิเสธพระผู้ช่วยให้รอดและยังนับถือ
รูปเคารพและทำบาปต่อไป อยู่ห่างไกลจากพระคริสต์ กรุงเยรูซาเล็มก็ดูเหมือนเมืองโสโดมและอียิปต์ในสาย
พระเนตรของพระเจ้า และตราบไคที่พวกยิวในฐานะเผ่าพันธุ์หนึ่งปฏิเสธพระผู้ช่วยให้รอด เผ่าพันธุ์นั้นก็อยู่ภายใต้การ
แช่งสาปอันเดียวกับที่ทำให้พระเจ้ากระจัดกระจายพวกเขาไป ตอนแรกในการตกเป็นเชลยที่บาบิโลน
และจากนั้นในปี ค.ศ. 70 และปีต่อ ๆ มา

พระเจ้าทรงมีพระพรแสนวิเศษผ่านทางอับราฮัมแต่พระพรเหล่านั้นไม่ได้มีไว้สำหรับเชื้อสายฝ่ายเนื้อ
หนังเท่านั้น เพราะว่าคน ๆ หนึ่งไม่ใช่ยิวในสายพระเนตรของพระเจ้า ซึ่งเป็นยิวแต่ภายนอกเท่านั้น: และการ
เข้าสู่หน้ของเนื้อหนังก็ไม่ทำให้คน ๆ หนึ่งเป็นคนโปรดของพระเจ้า แต่ต้องเป็นการเข้าสู่หน้ในจิตใจ โรม

2:28,29 กล่าวว่า: “เพราะว่าผู้นั้นมีได้เป็นยิวแท้ ซึ่งเป็นยิวแต่ภายนอก และการเข้าสู่หน้ตแท้ก็ไม่ใช่การเข้าสู่หน้ตซึ่งอยู่ภายนอกในเนื้อหนัง แต่ผู้้นั้นเป็นยิวแท้ ซึ่งเป็นยิวภายใน และการเข้าสู่หน้ตแท้นั้นก็เป็นการเข้าสู่หน้ตของใจ ในจิตวิญญาณ และมีใช้ในตัวอักษร ผู้ซึ่งค้ายกย่องของเขาไม่ได้มาจากมนุษย์ แต่จากพระเจ้า” และ “บรรดาคนที่อยู่ฝ่ายความเชื่อ คนเดียวกันนั้นเองเป็นบุตรทั้งหลายของอับราฮัม” (กท. 3:7)

โรม 9:6-9 อธิบายว่า:

“แต่มีใช้ราวกับว่าพระวณะของพระเจ้าได้รั้ประโยชน์ไป เพราะว่าพวกเขาไม่ได้เป็นคนอิสราเอลทุกคน ซึ่งมาจากอิสราเอล และไม่ใช่เพราะว่าพวกเขาเป็นเชื้อสายของอับราฮัม พวกเขาทุกคนจึงเป็นลูกทั้งหลายแท้ของท่านด้วย แต่ ‘เชื้อสายของเจ้าจะถูกเรียกในอิสอัค’ คือว่า เขาทั้งหลายซึ่งเป็นลูกทั้งหลายตามเนื้อหนังคนเหล่านี้ก็ไม่นับว่าเป็นลูกทั้งหลายของพระเจ้า แต่ลูกทั้งหลายแห่งพระสัญญานั้นจึงจะนับว่าเป็นเชื้อสายได้ เพราะนี่คือถ้อยคำแห่งพระสัญญาว่า ‘คราวนี้เราจะมาและนางซาร่าห์จะมีบุตรชาย’”

ณ เวลานี้ เมื่อเราเขียนถ้อยคำเหล่านี้ อิสราเอลในฐานะประชาชาติหนึ่งได้ยึดบางส่วนของปาเลสไตน์แล้วและอิสราเอลชนชาติเล็ก ๆ นั้นดินร่นที่จะมีที่ทางในโลก เรามีความเห็นอกเห็นใจให้พวกเขา เรารักพวกเขาและปรารถนาดีต่อพวกเขา แต่เราต้องจำไว้ว่าการรวบรวมกลับมาของพวกเขาไซ่อนิสต์ที่ยังปฏิเสธพระผู้ช่วยให้รอดไม่ใช่การรวบรวมกลับมาที่ถูกบอกล่วงหน้าไว้ในพระราชบัญญัติ 30:1-6 และเอเสเคียล 36:1-15 เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าเองจะเสด็จกลับมา เมื่อชนชาติอิสราเอลจะถูกเข้าสู่หน้ตในจิตใจ และในฐานะประชาชาติหนึ่งจะได้รับความรอด คำแห่งสาปนั้นที่ตกอยู่บนประชาชาติหนึ่งที่ปฏิเสธพระคริสต์ก็ยังอยู่ที่เดิมเหมือนที่มันเคยอยู่ตอนที่พวกเขาถูกกระจัดกระจายไปทั่วโลก และความลำบากและความปวดร้าวใจของชาวยิวเหล่านั้นก็อาจเชื่อมโยงอยู่บ้างกับเสียงร้องของพวกเขายิวเหล่านั้นที่อยากตรึงกางเขนพระเยซู “ให้โลหิตของเขาตกอยู่บนพวกเรา และบนบุตรทั้งหลายของพวกเราเถิด” (มธ. 27:25) ตราบใดที่ลูกหลานเหล่านี้ยังคงปฏิเสธพระคริสต์ต่อไปเหมือนคนเหล่านั้นที่ได้ตรึงกางเขนพระผู้ช่วยให้รอด ดังนั้นพระองค์จึงทรงถูกตรึงกางเขนใหม่วันแล้ววันเล่าและกรุงเยรูซาเล็มยังเป็นเมืองโสโดมและอียิปต์ในฝ่ายวิญญาณเหมือนเดิม จนกว่าประชาชนของพวกเขาเรียนรู้ที่จะวางใจพระผู้ช่วยให้รอดและรักพระองค์

เป็นความจริงที่ว่าพวกเขยิวร่ำไห้อยู่ที่กำแพงร้องไห้นั้น แต่การแสวงหาพระเจ้าแบบใด ๆ ที่เกี่ยวข้องกับความเกลียดชังและการตรึงกางเขนพระเยซูเจ้าก็ไม่ใช่การแสวงหาพระเจ้าแบบที่ยอมรับได้ พระเยซูตรัสไว้อย่างชัดเจนว่า “...ไม่มีผู้ใดมาถึงพระบิดาได้ยกเว้นมาทางเรา” (ยอห์น 14:6)

จงหมายเหตุความเกลียดชังของมวลชนเหล่านั้นที่มีต่อพยานสองคนนี้ (ข้อ 9,10) นี่เป็นคนพวกเดียวกับที่เราอ่านว่าเมื่อพระเยซูเสด็จมา “ในหมู่เมฆแห่งฟ้าสวรรค์พร้อมกับฤทธาภาพและสง่าราศียิ่งใหญ่... และมนุษย์ทุกชาติทั่วโลกจะร่ำไห้เพราะพระองค์” (1:7) ผู้คนเหล่านั้นที่เกลียดชังพระเยซูคริสต์เจ้าและจะร่ำไห้เมื่อพระองค์เสด็จมาที่จะปิดยีนดีที่ผู้พยากรณ์ทั้งสองของพระองค์ตายในที่นี้ และสะใจในการมองดูศพของพวกเขาซึ่งไม่ถูกฝังนานสามวันครึ่ง!

Seiss กล่าวเกี่ยวกับเรื่องนี้ว่า “มันเป็นความเลื่อมทรมอย่างสุดขีดความเป็นมนุษย์จริง ๆ และมันบอกเป็นนัยยะมากในที่นี้ แม้กระทั่งพวกอาชญากรตามกฎหมายที่เลวทรมที่สุดก็ยังได้รับการฝังศพในวัน

เดียวกันกับที่พวกเขาถูกประหารชีวิต (พบญ. 21:22,23) แต่ไม่มีการเคารพกฎหมายและไม่มีการเห็นแก่ความรู้สึกอันถูกต้องเลยในส่วนของผู้พยากรณ์สองคนนี้ของพระเจ้า การให้ศพของเขาทั้งสองกองอยู่บนพื้นกลางแจ้งก็บอกถึงความผูกพยาบาทและความอาฆาตที่ผิดธรรมชาติมากที่สุด...”

มันจำเป็นอย่างเลียงไม่ได้ที่ชาวโลกซึ่งเกลียดชังพระเยซูคริสต์จะต้องเกลียดชังเหล่าผู้พยากรณ์แท้ของพระองค์ ถ้าชาวโลกได้ตรึงกางเขนพระเยซูคริสต์ ฉะนั้นถ้าเราเป็นเหมือนพระองค์มากพอ แน่ใจว่าพวกเขาก็คงเป็นทุกข์ใจเมื่อเราอยู่ใกล้ ๆ และเมื่อได้ยินสิ่งที่เราประกาศ และคงมีความเป็นศัตรูต่อเราในระดับที่พอ ๆ กับที่พวกเขามีต่อพระคริสต์

แต่หลังจากผ่านไปสามวันครึ่ง ผู้พยากรณ์สองคนนี้ก็จะถูกทำให้เป็นขึ้นจากตาย ฉะนั้นขอให้เราทุกคนถูกเตือนใจว่า “ในเวลาอันควรพวกเราก็จะเกี่ยวเก็บ ถ้าพวกเราไม่ถอดใจ” (กท. 6:9) และว่า “ถ้าพวกเราทนความทุกข์ยาก พวกเราก็จะครอบครองร่วมกับพระองค์ด้วย” (2 ทธ. 2:12)

คำเรียกที่ว่า “จงขึ้นมาที่นี่เกิด” (ข้อ 12) เตือนใจเราเกี่ยวกับการรับขึ้นของเหล่าวิสุทธิชน และการขึ้นไปในเมฆก้อนหนึ่งของพวกเขาก็เตือนใจเราเกี่ยวกับการลอยขึ้นสู่สวรรค์ของพระเยซูคริสต์เจ้าในกิจการ 1:9 “ผู้คนที่ไม่ยอมเชื่อเรื่องการคืนพระชนม์และการลอยขึ้นสู่สวรรค์ของพระคริสต์เพื่อให้เป็นความหวังและการปลอบโยนของตน บัดนี้ต้องจำใจเห็นการเป็นขึ้นจากตายและการลอยขึ้นสู่สวรรค์ของพยานสองคนสุดท้ายของพระองค์ ซึ่งทำให้พวกเขาหวาดกลัวและขยาดยิ่งนัก” (Seiss)

พยานสองคนนี้ เช่นเดียวกับ 144,000 คนของสิบสองเผ่าที่ถูกล่าวถึงในวิวรณ์ 7 และผู้คนที่รับความรอดที่กระทำตามพระมหาบัญชาซึ่งต้องแลกด้วยราคาแสนแพง จะนำข่าวประเสริฐไปถึงคนทั้งโลกในสมัยความทุกข์ลำบากนั้นและมวลชนมหาศาลจะรับความรอด

ข้อ 13,14:

11:13 และในชั่วโมงนั้นเองก็มีแผ่นดินไหวใหญ่	ราศีแต่พระเจ้าแห่งสวรรค์
และหนึ่งในสิบส่วนของเมืองนั้นก็ถล่มลงเสีย และ	11:14 วิบัติอย่างที่สองก็ผ่านไปแล้ว และดูเถิด
ในแผ่นดินไวนั้นมีคนถูกฆ่าเจ็ดพันคน และคนที่	วิบัติอย่างที่สามก็จะมาถึงโดยเร็ว
เหลืออยู่นั้นมีความหวาดกลัวยิ่ง และได้ถวายสง่า	

วิบัติที่สอง

วิวรณ์ 8:13 ประกาศสามวิบัติที่จะมาเมื่อแดรอีกสามคันดัง บทที่ 9 บอกเล่าวิบัติที่ขยายออกของฝูงตั๊กแตนปีศาจและกองทัพที่มีกำลังพล 200 ล้านนายและหนึ่งในสามของมนุษยชาติจะถูกฆ่าตาย ในบทที่ 10 เรามีเนื้อหาแทรกเรื่อยมาจนถึงบทที่ 11 ข้อ 12 ทั้งหมดนี้เกิดขึ้นในช่วงสมัยความทุกข์ลำบากนั้น บัดนี้ ในตอนกลางของการเป่าแตรคันที่หก เรากลับมาตามลำดับเหตุการณ์อีกครั้ง ซึ่งถูกบ่งชี้โดยแตรคันเดิมนั้น

“หนึ่งในสิบส่วนของเมืองนั้นก็ถล่มลงเสีย” เมืองใด? เยรูซาเล็ม (จากข้อ 8 ซึ่งเป็นที่ ๆ พระเยซูทรงถูกตรึงกางเขน) “แผ่นดินไหวใหญ่...” บัดนี้เมื่อถึงตอนจบของยุคความทุกข์ลำบากนั้น หนึ่งในสิบส่วนของเมืองนั้นจะถูกทำลาย แผ่นดินไหวที่ถูกล่าวถึงในข้อ 19 น่าจะลูกหลานมากกว่าแผ่นดินไหวในกรุงเยรูซาเล็มในข้อ

13 จากนั้นเมื่อพระเยซูเจ้าเสด็จมาในสง่าราศีด้วยพระองค์เอง หลังจากความทุกข์ลำบากนั้น เราก็อ่านว่า:

“และพระบาทของพระองค์จะยืนในวันนั้นบนภูเขามะกอกเทศ ซึ่งอยู่หน้ากรุงเยรูซาเล็มด้านทิศตะวันออก และภูเขามะกอกเทศนั้นจะแยกออกตรงกลางของมันไปทางทิศตะวันออกและไปทางทิศตะวันตก และจะมีหุบเขาใหญ่มาก และครึ่งหนึ่งของภูเขานั้นจะถอยไปทางทิศเหนือ และอีกครึ่งหนึ่งของภูเขานั้นจะถอยไปทางทิศใต้ และพวกท่านจะหนีไปยังหุบเขาแห่งภูเขาทั้งหลาย เพราะว่าหุบเขาแห่งภูเขาทั้งหลายจะไปจนถึงอาซาลไซแล้ว พวกท่านจะหนีไป อย่างที่พวกท่านเคยหนีไปจากต่อหน้าแผ่นดินไวนั้นในสมัยของอัสซีเรียห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ และพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้าจะเสด็จมา และเหล่าวิสุทธิชนทั้งสิ้นพร้อมกับท่าน” - ศคย.

14:4,5

เมื่อนั้นการสิ้นสະเทือนรุนแรงของธรรมชาติจะเกิดขึ้นจนถึงขนาดที่แม่น้ำหลายสายจะไหลจากกรุงเยรูซาเล็มลงไปยังทะเลตายและไปยังทะเลเมดิเตอร์เรเนียนอีก (ศคย. 14:8)

ผู้คนที่ไม่ยอมฟังข่าวประเสริฐต้องรู้สึกถึงการพิพากษาของพระเจ้าและตกใจกลัว บัดนี้วิถีที่สองผ่านพ้นไปแล้ว วิถีที่สามมาแล้ว

ข้อ 15-19:

11:15 และทูตสวรรค์องค์ที่เจ็ดเป่าแตรขึ้น และมีเสียงดังหลาย ๆ เสียงในสวรรค์ โดยกล่าวว่า “ราชอาณาจักรทั้งหลายของโลกนี้ได้กลายเป็นราชอาณาจักรทั้งหลายขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราแล้ว และเป็นของพระคริสต์ของพระองค์ และพระองค์จะทรงครอบครองตลอดไปเป็นนิตย์และเป็นนิตย์”

11:16 และผู้อาวุธโสสี่สิบสี่คนซึ่งนั่งต่อพระพักตร์พระเจ้าในบรรดาที่นั่งของตน ก็ชบหน้าลงและนมัสการพระเจ้า

11:17 โดยทูลว่า “ข้าพระองค์ทั้งหลายขอบพระคุณพระองค์ โอ ข้าแต่พระเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ทรงฤทธานภาพสูงสุด ผู้ซึ่งทรงดำรงอยู่บัดนี้ และทรงดำรงอยู่ในกาลก่อน และจะเสด็จมาในอนาคต เพราะว่าพระองค์ได้ทรงรับฤทธานภาพ

อันใหญ่ยิ่งของพระองค์ไว้สำหรับพระองค์แล้ว และได้ทรงครอบครอง

11:18 และเหล่าประชาชาติมีความโกรธแค้น และพระพิโรธของพระองค์ก็มาถึงแล้ว และเวลาแห่งคนทั้งหลายที่ตายแล้ว เพื่อพวกเขาจะถูกพิพากษา และเพื่อพระองค์จะประทานบำเหน็จแก่พวกผู้รับใช้ของพระองค์ คือพวกศาสนาดพยากรณ์ และแก่วิสุทธิชนทั้งปวง และแก่คนทั้งหลายที่ย่ำเกรงพระนามของพระองค์ทั้งผู้น้อยและผู้ใหญ่ และจะทรงทำลายคนเหล่านั้นซึ่งทำลายแผ่นดินโลก”

11:19 และพระวิหารของพระเจ้าได้ถูกเปิดออกในสวรรค์ และได้เห็นในพระวิหารของพระองค์นั้นมีหีบแห่งพันธสัญญาของพระองค์ และมีบรรดาฟ้าแลบ และเสียงต่าง ๆ และฟ้าร้องทั้งหลาย และแผ่นดินไหว และลูกเห็บท่าใหญ่

จงเข้าใจ “แตรคันที่เจ็ด”

นักเรียนบางคนสับสน “แตรคันที่เจ็ด” นี้แห่งภัยพิบัติต่าง ๆ ในช่วงความทุกข์ลำบากนั้นกับ “แตรครั้งสุดท้าย” นั้นของ 1 โครินธ์ 15:52 ไม่เลย “คำว่าสุดท้ายจำเป็นต้องหมายความว่ามีความหมายว่ามีแตรหลายคันที่มาก่อนหน้า

นี้” Godet กล่าว “แต่คันสุดท้ายคือ แต่คันที่ปิดท้ายแต่ชุดหนึ่งซึ่งส่งเสียงดังไปแล้ว...” Elicott กล่าว แต่ มันไม่สามารถหมายถึงแต่คันที่เจ็ดตรงนี้ในวิวรณ์ได้เพราะว่าหนังสือวิวรณ์ยังไม่ได้ถูกเขียนขึ้น ยังไม่ได้ถูกเปิดเผย และแต่ชุดนี้ก็ยังไม่เป็นที่รู้จัก “แต่คันสุดท้าย” นั้นต้องเป็นแต่ลำดับสุดท้ายของแต่ชุดหนึ่งที่ถูกให้ก่อนหน้านั้น

เพื่อเป็นภาพประกอบ ในโยชูวา 6 เราอ่านว่าชนชาติอิสราเอลเดินวนรอบเมืองเยรีโคหกวัน พร้อมกับพวกบุโรฮิตที่เป่าแตรหรือเขาแกะตัวผู้ จากนั้นในวันที่เจ็ด “และต่อมาในรอบที่เจ็ด เมื่อพวกบุโรฮิตเป่าด้วยแตรเหล่านั้น โยชูวากล่าวแก่ประชากรว่า “จงโห่ร้องขึ้นเถิด เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงมอบนครนี้ให้แก่พวกท่านแล้ว” (ยชว. 6:16) มีแต่ชุดหนึ่งในตอนนั้นและเมื่อถึงแต่คันสุดท้ายของชุดนั้น ซึ่งเป่ายาวเสียงดังกำแพงเหล่านั้นก็พังราบและเมืองเยรีโคก็ถูกยึด

ชนชาติอิสราเอลได้รับคำบัญชาให้มีการเฉลิมฉลองใหญ่ทุก ๆ ห้าสิบปี เลวีนิติ 25:8-10 กล่าวว่า:

“และเจ้าต้องนับปีสะบาโตเจ็ดปีสำหรับเจ้า เจ็ดปีคุณด้วยเจ็ดปี และระยะเวลาแห่งปีสะบาโตเจ็ดปีนั้นจะเป็นสี่สิบเก้าปีสำหรับเจ้า แล้วเจ้าต้องทำให้แตรแห่งการเฉลิมฉลองถูกเป่าในวันที่สิบของเดือนที่เจ็ด ในวันแห่งการลบมลทินพวกเจ้าต้องทำให้แตรถูกเป่าทั่วแผ่นดินของพวกเจ้า และพวกเจ้าต้องถือปีที่ห้าสิบไว้เป็นปีบริสุทธิ และประกาศอิสรภาพทั่วแผ่นดินนั้นแก่บรรดาคนที่อาศัยอยู่ที่นี่ มันจะเป็นการเฉลิมฉลองสำหรับพวกเจ้า และพวกเจ้าต้องให้ทุกคนกลับไปยังที่ดินที่เป็นกรรมสิทธิ์ของตน และพวกเจ้าต้องให้ทุกคนกลับไปสู่ครอบครัวของตน”

การเฉลิมฉลองห้าสิบปีนี้ หลังจากเจ็ดปีสะบาโต แต่ละปีพร้อมกับแตรของมัน ถูกต้อนรับโดยเสียงแตรดังสนั่น ดังนั้นการเฉลิมฉลองของเรา สะบาโตของเราในสวรรค์ จึงควรถูกประกาศอย่างเหมาะสมโดย “แต่ครั้งสุดท้าย” เช่นกัน มีความคล้ายคลึงกันหลายประการในแต่สุดท้ายนั้นของ 1 โครินธ์ 15:52 กับแต่คันที่เจ็ดหรือแต่สุดท้ายนั้นของวิวรณ์ แต่พวกมันไม่ใช่อันเดียวกัน ในแต่ละกรณีมันเป็นการสำเร็จจริงของ “ข้อลึกลับ” หนึ่ง นั่นคือเหตุการณ์หนึ่งที่จะทราบได้โดยการเปิดเผยเท่านั้น เปาโลกล่าวว่า “ข้าพเจ้าจะสำแดงความลึกลับให้พวกท่านเห็น” และเล่าเกี่ยวกับเสียงแตรนั้นเมื่อการรับขึ้นมาถึง (1 คร. 15:51,52) นั่นเป็นการช่วยให้พ้นอันเปี่ยมสง่าราศีของคริสเตียนทั้งหลายจากร่างกายเก่าและความตาย และการชุมนุมกันกับพระคริสต์ในสวรรค์ แต่วิวรณ์ 10:7 กล่าวว่า “แต่ในวันเวลาแห่งเสียงของทูตสวรรค์องค์ที่เจ็ดนั้น เมื่อท่านจะเริ่มเป่าแตรขึ้น ความลึกลับของพระเจ้าย่ก็จะสำเร็จ ตามที่พระองค์ได้ประกาศไว้แก่พวกศาสนทายากรณ พวกผู้รับใช้ของพระองค์นั้น” ดังนั้นแต่สุดท้ายนี้ของอีกชุดหนึ่งจึงเกริ่นนำการปลดปล่อยอันแสนชื่นบานแบบเดียวกันของคริสเตียนทั้งหลาย แต่คราวนี้มันเป็นของคนเหล่านั้นที่กลับใจรับเชื่อในระหว่างสมัยความทุกข์ลำบากนั้น มันประกาศการเสด็จกลับมาของพระคริสต์พร้อมกับพวกวิสุทธิชนและเหล่าทูตสวรรค์มาสู่การครอบครองยุคพันปีอันเปี่ยมสง่าราศี

“พระวิหารของพระเจ้าได้ถูกเปิดออกในสวรรค์” (ข้อ 19) พระวิหารบนแผ่นดินโลกที่กรุงเยรูซาเล็ม ณ เวลานั้นจะทนทุกข์กับ “การนำสะอิดสะเอียนแห่งความรกร้างว่างเปล่า” โดยคนแห่งบาปนั้นไปแล้ว ผู้อ้างตัวเป็นพระเจ้าและทำให้การถวายเครื่องบูชาต่าง ๆ ต้องหยุด (ดนล. 9:27; 2 ธส. 2:4) แม้ว่าวิหารที่อยู่บน

โลกอาจลึ้มเหลว แต่ต้นแบบในสวรรค์ พระวิหารนั้นก็ไม่มีวันลึ้มเหลว และแม้ว่าแผ่นศิลาแห่งพระราชบัญญัติบนแผ่นดินโลกบางครั้งก็แตกหักและไม่ถูกเชื่อฟังอย่างน่าเกลียด “หีบแห่งพันธสัญญาของพระองค์” ในสวรรค์ก็คงอยู่เสมอไป มี “บรรดาฟ้าแลบ และเสียงต่าง ๆ และฟ้าร้องทั้งหลาย และแผ่นดินไหว และลูกเห็บห่าใหญ่” (ข้อ 19) เราเข้าใจว่าสิ่งเหล่านี้บนแผ่นดินโลกเป็นสัญญาณที่บอกว่าการพิพากษาที่มีต่อแผ่นดินโลกและของผู้คนที่ผิดบาปกำลังจะมาแล้ว

บทที่ 12

พระเจ้าทรงประกาศไปแล้วเกี่ยวกับการสิ้นสุดของความทุกข์ลำบากนั้นและการที่พระคริสต์จะทรงรับอาณาจักรของพระองค์ในพระคำข้อปิดท้ายของบทที่ 11 แต่การเล่าเรื่องต้องย้อนกลับไปยังบุคคลต่าง ๆ และเหตุการณ์ต่าง ๆ มากว่านี้ก่อนที่การครอบครองของพระคริสต์จะถูกกล่าวเพิ่มเติม

ข้อ 1,2:

12:1 และมีการมหัศจรรย์ใหญ่ยิ่งปรากฏในสวรรค์
ผู้หญิงคนหนึ่งนุ่งห่มกายด้วยดวงอาทิตย์ และดวง
จันทร์อยู่ใต้เท้าของนาง และบนศีรษะของนางมี
มงกุฎทำด้วยดวงดาวสิบสองดวง

12:2 และผู้หญิงนั้นซึ่งมีเด็กในครรภ์ได้ร้อง โดย
ทรมานในการคลอดบุตร และเจ็บครรภ์เพื่อที่จะ
คลอด

หญิงนั้น: ประชาชาติอิสราเอล

หญิงนี้เป็นใคร? ไม่มีทางเป็นมารีย์ได้ เพราะว่าทั้งมารีย์และผู้หญิงจริง ๆ คนอื่นใดไม่ได้ “นุ่งห่มกายด้วยดวงอาทิตย์ และดวงจันทร์อยู่ใต้เท้าของนาง” ฯลฯ หญิงผู้นี้เป็นสัญลักษณ์แสดงถึงประชาชาติอิสราเอล เลขสิบสองเตือนใจเราถึงสิบสองเผ่า อัครทูตสิบสองคนผู้ซึ่งจะพิพากษาสิบสองเผ่าของอิสราเอล (มธ. 19:27-29)

บุตรนั้นจากประชาชาติอิสราเอลคือ พระเมสสิยาห์ผู้ทรงถูกพยากรณ์ไว้มานาน พระคริสต์ผู้เป็นความจริงที่ว่า “ผู้นั้นมีได้เป็นยิวแท้ ซึ่งเป็นยิวแต่ภายนอก และการเข้าสู่หน้ตแท้ก็ไม่ใช่การเข้าสู่หน้ตซึ่งอยู่ภายนอกในเนื้อหนัง แต่ผู้เป็นยิวแท้ ซึ่งเป็นยิวภายใน และการเข้าสู่หน้ตแท้นั้นก็เป็นการเข้าสู่หน้ตของใจ ในจิตวิญญาณ และมีไว้ในตัวอักษร ผู้ซึ่งค้ายกย่องของเขาไม่ได้มาจากมนุษย์ แต่จากพระเจ้า” (รม. 2:28,29) ใช่แล้วครับ และเหล่าคริสเตียนคนต่างชาตก็จะได้รับการอวยพรในฐานะเชื้อสายของอับราฮัม เพราะกาลาเทีย 3:29 กล่าวว่า “และถ้าท่านทั้งหลายเป็นของพระคริสต์แล้ว ท่านทั้งหลายก็เป็นเชื้อสายของอับราฮัม และเป็นทายาทตามพระสัญญา”

แต่ “พระเจ้ามิได้ทรงทอดทิ้งชนชาติของพระองค์นั้นซึ่งพระองค์ทรงทราบล่วงหน้าแล้ว” นั่นคือประชาชาติอิสราเอล (รม. 11:2) ทูตสวรรค์องค์นั้นกล่าวแก่มารีย์หญิงพรหมจารีว่า “และองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจะประทานพระที่นั่งของดาวิดบรรพบุรุษของท่านให้แก่ท่าน และท่านจะครอบครองเหนือวงศ์วานของยาโคบเป็นนิตย์” ไม่ใช่เหนือชนชาติอิสราเอลฝ่ายวิญญาณ แต่เหนือยาโคบจริง ๆ ลูกหลานของยาโคบจริง ๆ นั่นคือพวกยิว

เราไม่เชื่อว่าประชาชาติเล็ก ๆ นั้นของพวกยิวไฮอันซิสต์, พวกยิวที่ปฏิเสธพระคริสต์, ถูกนับว่าเป็นประชาชาติอิสราเอลในสายพระเนตรของพระเจ้า พระเจ้าได้ทรงขับไล่บรรพบุรุษของพวกเขาออกไปเพราะความไม่เชื่อและบาปฉันทใด คนเหล่านี้ก็ถูกขับไล่ออกไปจนกว่าพวกเขาจะกลับใจฉันนั้น คน ๆ หนึ่งไม่ได้เป็นยิวผู้ซึ่งเป็นยิวแต่ฝ่ายร่างกายและไม่ใช่อยิววิญญาณ แต่พระเจ้าจะยังคงรักษาพระสัญญาเหล่านั้นของพระองค์ที่ทำไว้กับอับราฮัม และดาวิดและชนชาติอิสราเอลเหมือนเดิม พวกยิว “เป็นที่รักเพราะเห็นแก่บรรพบุรุษ” (รม. 11:28) เราถูกเตือนใจว่า “บรรดาพระคำรัสของพระเจ้าได้ถูกมอบให้แก่พวกยิว” (รม. 3:2) และพระคริสต์ทรง

มาจากชนชาติอิสราเอล ดังนั้นจึงมีเขียนไว้ว่า “และดังนั้น อิสราเอลทั้งหมดก็จะได้รับความรอด ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘พระเจ้าช่วยให้รอดพ้นจะเสด็จออกมาจากเมืองศิโยน และจะทรงหันความอธรรมไปเสียจากยาโคบ’ (รม. 11:26) นั่นจะเป็นพวกที่ได้รับความรอด พวกที่เหลื่ออยู่ที่เชื่อ พวกยิวที่แท้จริง พระเยซูคริสต์ผู้ทรงเป็น “บุตรชายนั้น” ทรงมาจากชนชาติอิสราเอล

ข้อ 3,4:

12:3 และมีการมหัศจรรย์อีกอย่างหนึ่งปรากฏใน สวรรค์ และดูเถิด มีพญานาคใหญ่สีแดงตัวหนึ่ง โดยมีหัวเจ็ดหัวและมีเขาสิบเขา และมีมงกุฎเจ็ด อันบนหัวของมัน	ของดวงดาวทั้งหลายในฟ้าสวรรค์ และได้ทิ้ง ดวงดาวเหล่านั้นลงมายังแผ่นดินโลก และ พญานาคนั้นยืนอยู่ตรงหน้าผู้หญิงซึ่งพร้อมที่จะ คลอดแล้ว เพื่อที่จะกินบุตรของนางทันทีที่บุตรคน นั้นถูกคลอดออกมา
12:4 และหางของพญานาคตัวหนึ่งในสามส่วน	

ชาตานเกลียดชังชนชาติอิสราเอลเพราะเหตุพระคริสต์

“พญานาคใหญ่สีแดง” นั้นในสวรรค์ที่มีเจ็ดหัวและสิบเขาคือชาตาน เราเห็นสัตว์ร้ายนั้นที่มีสิบเขาเหมือนสัตว์ร้ายในดาเนียล 7:23-25 ซึ่งเป็นภาพของจักรวรรดิโรมที่ฟื้นคืนชีพภายใต้ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์นั้น ในสมัยความทุกข์ลำบาก จากนั้นวิวรณ์ 13:1 บอกเล่าเกี่ยวกับสัตว์ร้ายตัวหนึ่งที่มีเจ็ดหัวและสิบเขาเช่นกัน และสัตว์ร้ายนั้นออกมาจากทะเล (นั่นคือ จากมวลมนุษย์) เห็นได้ชัดว่าเขาคือปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ผู้นั้น, ผู้เผด็จการโลกคนนั้น

สองคนนี้เป็นคนเดียวกันไหม คนหนึ่งในฟ้าสวรรค์ อีกคนจากมวลมนุษย์? เอาล่ะ พวกเขาถูกแสดงภาพว่าเป็นคนเดียวกันเพราะว่าชาตานจะมาจัดเป็นเนื้อหนังในปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ผู้นั้น พระคริสต์กับพระบิดาทรงเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันฉันใด ชาตานกับเครื่องมือของมัน, “บุตรแห่งความพินาศ” ของมัน, ก็ถูกนำเสนอในแบบเดียวกันฉันนั้น และเมื่อในบทถัดไป เราพบผู้พยากรณ์เท็จนั้น เราก็จะเห็นว่าชาตานและปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์และผู้พยากรณ์เท็จนั้น ซึ่งทำการอัศจรรย์ต่าง ๆ เป็นตรีเอกภาพแบบหนึ่ง ซึ่งล้อเลียนตรีเอกภาพของพระเจ้าด้วยพระเจ้าเท็จ, พระคริสต์เท็จ และวิญญาณเท็จ

พญานาคใหญ่สีแดงตัวนั้นปรากฏ “ในสวรรค์” แต่ตรงตัวคือ “ในฟ้าสวรรค์” ไม่ใช่ในเมืองบรมสุขเกษมนี้ของพระเจ้าโดยเฉพาะ

“หางของพญานาคตัวหนึ่งในสามส่วนของดวงดาวทั้งหลายในฟ้าสวรรค์” (ข้อ 4) นี่อ้างอิงถึงการตกต่ำของชาตานผู้ซึ่งเคยเป็นเทพบิดงค์หนึ่ง (อสค. 28:13-15; อสย. 14:12-15) และของทูตสวรรค์เหล่านั้นที่ร่วมมาพร้อมกับมันมิใช่หรือ (2 ปต. 2:4)? ชาตานเคยอยู่ในสวรรค์ และ Dr. Riley กล่าวว่า “ไม่ต้องอาศัยใครอื่นเลยนอกจากเทพบิดงค์เอลสำหรับการเหวี่ยงทั้งชาตานลงมา และการที่ชาตานใช้อิทธิพลกว้างขวางในโลกสวรรค์ก็ถูกพิสูจน์ในการที่หางของมันตัวหนึ่งในสามส่วนของดวงดาวเหล่านั้นแห่งสวรรค์ให้ตามันไปด้วย”

ชาตานพยายามที่จะทำลาย “บุตรชาย” นั้นทันทีที่พระองค์ประสูติ การเช่นฆ่าของเฮโรดที่กระทำต่อเด็ก ๆ ที่ไร้เดียงสาเหล่านั้นเป็นความพยายามหนึ่งที่จะทำลายพระเยซูตอนที่พระองค์ประสูติ พวกยิวในเมือง

นาซาเรธก็พยายามทำแบบเดียวกันเมื่อพวกเขาพยายามที่จะผลักพระเยซูให้ตกหน้าผาเพื่อทำลายพระองค์เสีย (ลูกา 4:29,30) พวกยิวที่โกรธแค้นก็ทำแบบเดียวกันเมื่อพวกเขา “หยิบบรรดาก่อนหินขึ้นมาอีกเพื่อจะขว้างพระองค์” (ยอห์น 10:31) แต่พระเจ้ามิได้ทรงอนุญาตพวกเขา

ข้อ 5,6:

12:5 และผู้หญิงนั้นคลอดบุตรชายคนหนึ่ง ผู้ซึ่งจะ
ครอบครองบรรดาประชาชาติด้วยคทาทำด้วย
เหล็ก และบุตรของผู้หญิงนั้นได้ถูกรับขึ้นไปยัง
พระเจ้า และไปยังพระที่นั่งของพระองค์

12:6 และผู้หญิงนั้นได้หนีเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร ที่
นางมีสถานที่ซึ่งถูกจัดเตรียมไว้โดยพระเจ้า เพื่อ
พวกเขาจะได้เลี้ยงดูนางอยู่ที่นั่นเป็นเวลาหนึ่งพัน
สองร้อยหกสิบวัน

บุตรชายนั้น: พระเยซูคริสต์

พระคริสต์จะ “ครอบครองบรรดาประชาชาติด้วยคทาทำด้วยเหล็ก” แต่ก่อนอื่น พระองค์ต้องเสด็จ
กลับไปสวรรค์และเสด็จไปแล้ว จนกว่าจะเสด็จมาครั้งที่สอง พระองค์ได้เสด็จมาครั้งแรกนั้นเพื่อจะช่วยให้รอด
พระองค์จะเสด็จกลับมาอีกเป็นครั้งที่สองเพื่อครอบครอง

จงหมายเหตุว่าความพยายามของซาตานที่จะทำลายหรือขัดขวางพระเยซูไม่ได้เกิดขึ้นเฉพาะตอนที่
พระองค์ยังมีชีวิตอยู่บนโลกเท่านั้น แต่จะขยายออกไปจนถึงยุคความทุกข์ลำบากนั้นด้วยซ้ำ ดังนั้นซาตานจะ
พยายามทำลายประชาชาติอิสราเอล ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์นั้นจะละเมิดพันธสัญญาของตนกับพวกยิว จะเริ่ม
เข่นฆ่าทุกคนที่ไม่ “รับเครื่องหมายของสัตว์ร้ายนั้น”

การข่มเหงชนชาติอิสราเอลในสมัยความทุกข์ลำบากนั้นถูกบอกล่วงหน้าไว้แล้วโดยพระเยซูเจ้าใน
มัทธิว 24:15-21:

“เหตุฉะนั้น เมื่อท่านทั้งหลายจะเห็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนแห่งการรกร้างว่างเปล่า ที่ถูกกล่าวถึงโดย
ดานีเอลศาสดาพยากรณ์นั้น ยืนอยู่ในสถานที่ที่บริสุทธิ์” (ผู้ใดที่อ่าน ก็จงให้ผู้นั้นเข้าใจเถิด) “แล้วจงให้คนทั้ง
หลายซึ่งอยู่ในแคว้นยูเดียหนีไปยังภูเขาทั้งหลาย จงให้คนซึ่งอยู่บนดาดฟ้าบ้าน อย่าลงมาเพื่อเก็บสิ่งของใด ๆ
ออกจากบ้านของตน และจงอย่าให้คนซึ่งอยู่ตามทุ่งนา กลับมาเอาเสื้อผ้าของตนไป และวิบัติแก่คนทั้งหลายที่มี
เด็กในครรภ์ และแก่คนทั้งหลายที่มีลูกอ่อนกินนมอยู่ในวันเหล่านั้น แต่ท่านทั้งหลายจงอธิษฐานว่า การหนีไป
ของพวกท่านจะไม่เกิดขึ้นในฤดูหนาว หรือในวันสะบาโต ด้วยว่าในเวลานั้นจะเกิดความทุกข์ลำบากครั้งใหญ่
อย่างที่ไม่เคยมีตั้งแต่การเริ่มต้นของโลกมาจนถึงเวลานี้ ไม่ และจะไม่เคยมีอย่างนี้เลย”

พระเยซูตรัสในลูกา 21:20-24 ว่า:

“และเมื่อพวกท่านจะเห็นกรุงเยรูซาเล็มถูกล้อมรอบไว้ด้วยกองทัพทั้งหลาย เมื่อนั้นจงรู้เถิดว่าการทิ้ง
ร้างของกรุงนั้นก็ใกล้เข้ามาแล้ว แล้วจงให้คนทั้งหลายซึ่งอยู่ในแคว้นยูเดียหนีไปยังภูเขาทั้งหลาย และจงให้คน
ทั้งหลายซึ่งอยู่ในท่ามกลางกรุงออกไป และอย่าให้คนทั้งหลายที่อยู่บ้านนอกเข้ามาในกรุง เพราะว่าวันเหล่านั้น
เป็นวันทั้งหลายแห่งการแก้แค้น เพื่อสิ่งสารพัดซึ่งถูกเขียนไว้นั้นจะสำเร็จจริง แต่วิบัติแก่คนทั้งหลายที่มีเด็กใน
ครรภ์ และแก่คนทั้งหลายที่มีลูกอ่อนกินนมอยู่ในวันเหล่านั้น เพราะว่า จะมีความทุกข์ร้อนใหญ่หลวงในแผ่นดิน

และพระพิโรธบนประชาชนนี้ และเขาทั้งหลายจะล้มลงด้วยคมดาบ และจะถูกกวาดเอาไปเป็นเชลยในทุก
ประชาชาติ และกรุงเยรูซาเล็มจะถูกพวกคนต่างชาติเหยียบย่ำ จนกว่าเวลาทั้งหลายแห่งพวกคนต่างชาตินั้นจะ
ครบถ้วน”

เศคาริยาห์ 12:2 บอกล่วงหน้าถึงเหตุการณ์นี้ว่า:

“ดูเถิด เราจะทำกรุงเยรูซาเล็มให้เป็นถ้ำแห่งการสิ้นสະเทือนสำหรับบรรดาประชาชนที่อยู่ล้อมรอบ
เมื่อพวกเขาจะล้อมทั้งยูดาห์และกรุงเยรูซาเล็มไว้”

จากนั้นเศคาริยาห์ 14:1-3 บอกเล่าเกี่ยวกับการล้อมกรุงเยรูซาเล็มโดยกองทัพทั้งหมดนั้นของปฏิปักษ์
ต่อพระคริสต์:

“ดูเถิด วันของพระเยโฮวาห์มาใกล้แล้ว และของปล้นของเจ้าจะถูกแบ่งกันในท่ามกลางเจ้า เพราะเรา
จะรวบรวมประชาชาติทั้งสิ้นมาสู้รบกับกรุงเยรูซาเล็ม และกรุงนั้นจะถูกยึด และบ้านทั้งหลายจะถูกปล้นสะดม
และผู้หญิงทั้งหลายจะถูกข่มขืน และพลเมืองครึ่งหนึ่งจะตกไปเป็นเชลย และส่วนที่เหลืออยู่จะไม่ถูกตัดออก
เสียจากกรุงนั้น แล้วพระเยโฮวาห์จะเสด็จออกไป และต่อสู้กับประชาชาติเหล่านั้น เหมือนเมื่อพระองค์ได้ทรง
ต่อสู้ในวันแห่งการสู้รบ”

เพราะความพยายามอันมุ่งมั่นของชาตานที่จะฆ่ายวทุกคน พระเจ้าจะทรงจัดเตรียมสถานที่แห่งหนึ่งไว้
สำหรับอิสราเอลหญิงผู้นั้น “ในถิ่นทุรกันดาร” เพื่อจะซ่อนตัวที่นั่นไปตลอดความทุกข์ลำบากนั้น, 1,260 วัน
หรือ 3 ปีครึ่ง คริสตอพระคัมภีร์บางท่านคาดว่ามันน่าจะเป็นเปตรา เมืองสีกุหลาบแดงนั้นที่ถูกสลักออกมาจาก
หิน ในประเทศของคอนเอโดม ปัจจุบันคือในประเทศจอร์แดน ทางใต้ของทะเลตาย W.E. Blackstone ผู้ล่งลับ
ผู้ซึ่งเขียนหนังสือเล่มนั้นที่มีค่ามากและเป็นที่ยอมรับมากที่ชื่อว่า *Jesus Is Coming* ถูกกล่าวว่าเขาได้เก็บพระ
คัมภีร์กลองใหญ่ ๆ ไว้ในบ้านรูปทรงเหมือนถ้ำหลายหลังที่นั่นเพื่อให้พวกยิวได้อ่านและหวังว่าจะรับความรอด
แต่พระคริสต์ไม่ได้เสด็จมาเร็วเท่ากับที่ Blackstone คาดหวังไว้ เราคิดว่าพวกคนอาหรับได้ปล้นยึดพระคัมภีร์
ที่ถูกเก็บไว้เหล่านั้นไปแล้ว

ในสมัยของ Blackstone ไม่มีเครื่องบินเคยหย่อนลูกระเบิดและเปตราถูกคิดว่าเกือบจะไม่มีทางถูก
เจาะทะลุได้ แน่แน่นอนว่าเราไม่ทราบว่าจะพระเจ้าจะทรงซ่อนพวกยิวที่หลบหนีไว้ที่ไหนในสมัยความทุกข์ลำบาก
นั้น มันอาจเป็นที่เปตราก็ได้

ข้อ 7-12:

12:7 และมีสงครามในสวรรค์ มีคาเอลและพวกทูต
สวรรค์ของท่านได้ต่อสู้กับพญานาค และพญานาค
ได้ต่อสู้ พร้อมกับเหล่าทูตของมัน

12:8 และไม่ชนะ และไม่ได้พบสถานที่สำหรับพวก
มันในสวรรค์อีกต่อไปเลย

12:9 และพญานาคใหญ่ได้ถูกผลักทิ้งออกไป งู

โบราณนั้น ที่ถูกเรียกว่า พญามารและชาตาน ผู้ซึ่ง
ล่อลวงมนุษย์ทั้งโลก พญานาคได้ถูกผลักทิ้งออกไป
เข้ามาในแผ่นดินโลก และพวกทูตของมันก็ถูกผลัก
ทิ้งออกไปพร้อมกับมัน

12:10 และข้าพเจ้าได้ยินเสียงดังในสวรรค์ โดย
กล่าวว่า “บัดนี้ความรอด และฤทธิ์เดช และราช

อาณาจักรของพระเจ้าของพวกเรา และอำนาจ
แห่งพระคริสต์ของพระองค์ได้มาถึงแล้ว เพราะว่า
ผู้ที่กล่าวหาพวกพี่น้องของพวกเราได้ถูกผลักทิ้งลง
มาแล้ว ซึ่งได้กล่าวหาคนเหล่านั้นต่อพระพักตร์
พระเจ้าของพวกเราทั้งกลางวันและกลางคืน
12:11 และเขาเหล่านั้นได้ชนะพญามารโดยพระ
โลหิตของพระเยซูโปดก และโดยถ้อยคำแห่งคำ
พยานของพวกเขາเอง และพวกเขาไม่ได้รักชีวิต

ของตนจนกระทั่งถึงความตายเช่นนั้น
12:12 เหตุฉะนั้นจึงรีบเร่งยินดีเถิด พวกเจ้า ฟา
สวรค์ทั้งหลาย และพวกเจ้าที่อาศัยอยู่ในที่เหล่านี้นั้น
วิบัติแก่บรรดาผู้อาศัยแห่งแผ่นดินโลกและแห่ง
ทะเล เพราะว่าพญามารได้ลงมายังพวกเจ้าแล้ว
โดยมีความโกรธยิ่งนัก เพราะมันรู้ว่ามันเหลือเวลา
เพียงนิดเดียวแล้ว”

เทพดินันและสงครามในสวรรค์

ทูตสวรรค์มีคาเอลปรากฏห้าครั้งในพระคัมภีร์: ในดาเนียล 10:13; 10:21; 12:1; ยูดา 9 และตรงนี้
ในวิวรณ์ 12:7 เขาถูกเรียกว่า “มีคาเอลเจ้าผู้พิทักษ์ของพวกท่าน” ในดาเนียล เห็นได้ชัดมากเหลือเกินว่าเขามี
ความห่วงใยชนชาติอิสราเอลมากเป็นพิเศษ ทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งนามว่ากาบรีเอลปรากฏตัวในคำประกาศแก่
มารีย์ แก่เศคาริยาห์และแก่ดาเนียล เราคาดตามบริบทว่ามีคาเอลเป็นตัวแทนของพระเจ้าในการพิพากษาและ
ในสงครามต่อสู้เหล่าคนชั่วมากกว่า ในขณะที่กาบรีเอลปกติแล้วเป็นผู้สื่อสาร มีคาเอลเทพต้องค์หนึ่ง จะนำ
ทูตสวรรค์องค์อื่น ๆ ในสงครามนั้นในสวรรค์หรือในฟ้าสวรรค์ ตอนนี้ซาตานถูกเรียกว่า “เจ้าแห่งอำนาจของ
ย่านอากาศ” (อฟ. 2:2) และ “ผู้ครองแห่งโลกนี้” (ยอห์น 12:31; 14:30; 16:11)

ดูเหมือนว่าซาตานและเหล่าทูตของมันจะถูกโยนทิ้งออกจากฟ้าอากาศเบื้องบนและต้องอาศัยอยู่บน
แผ่นดินโลกในวันท้าย ๆ ของความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งนั้นก่อนที่ซาตาน (และเราคาดว่าเหล่าทูตของมันเช่นกัน)
ถูกโยนทิ้งในบึงไฟตลอดไปเป็นนิรันดร์ Dr. Unger กล่าวว่า: “มีคาเอลเป็นผู้ปกป้องพิเศษของพวกยิวซึ่งเป็น
ชนชาติของดาเนียล (ดนล. 12:1; เทียบ ดนล. 10:13-21) เขาเกี่ยวข้องในสงครามนั้นเมื่อการเนรเทศซาตาน
จากสวรรค์สถานเข้ามาใกล้ ตั้งแต่การกบฏดั้งเดิมของมัน ซาตานกับเหล่าพลโยธาของมันก็ไปมาได้อิสระใน
สวรรค์สถาน (โยบ 1:6; 2:1; ปฐม. 3:1-10; อฟ. 2:2; 6:10-12) ในตอนกลางของสมัยความทุกข์ลำบากนั้นมัน
กับเหล่าทูตของมันจะถูกขับออกและถูกทิ้งมาบนแผ่นดินโลก (เทียบ ดนล. 10:10-14)”

บัดนี้ ซาตานมีชื่อเรียกและคำบรรยายมากมายจริง ๆ! มันเป็น “พญานาคใหญ่สีแดง” ตัวนั้น มันคือ
“งูนั้น” มันเป็น “เจ้าแห่งอำนาจในย่านอากาศ” มันคือ “อาบัตโดน” และ “อปอลลิโยน”, ผู้ทำลายนั้น มันคือ
“เบเอลเซบูบ” มันเป็น “พ่อของการมูสา” มันเป็น “ผู้ที่กล่าวหาพวกพี่น้อง” ฯลฯ

การที่ซาตานถูกขับออกจากฟ้าสวรรค์พร้อมกับเหล่าผีปิศาจของมันเป็นการเริ่มต้นแห่งอวสานสำหรับ
มัน A.T. Robertson ออกความเห็นในที่นี้ว่า “การที่พญามารต้องออกจากการสงครามของมันในฟ้าสวรรค์
เปิดเผยแก่มันว่าเวลาของมันสำหรับการทำความเสียหายแก่มนุษย์ถูกจำกัดแล้ว และดังนั้นมันจึงโกรธแค้นยิ่ง
นัก” (คำกรีกสำหรับความโกรธในที่นี้คือ รุมอน, “โทสะที่เดือดดาล”)

ในฟ้าสวรรค์มันเคยได้รับอนุญาตให้เข้าเฝ้าพระเจ้าและกล่าวหาโยบ เราแน่ใจได้เลยว่า มันเป็นความ
พยายามอยู่เสมอที่จะ “กล่าวหาพวกพี่น้อง” นั่นคือคริสเตียนทุกคน ดังนั้นจะมีความขึ้นบานใหญ่โตในสวรรค์

เมื่อมันถูกขับออกมา เพื่อที่จะกล่าวหาประชากรของพระเจ้าไม่ได้อีกต่อไป มันจะทำการโจมตีอันชั่วร้ายของมันบนแผ่นดินโลกต่อไปเพื่อทำร้ายพวกคริสเตียน เพราะมันจะมี “ความโกรธยิ่งนัก เพราะมันรู้ว่ามีเวลาเพียงนิดเดียวแล้ว” (ข้อ 12)

แต่คริสเตียนทั้งหลายที่ถูกทดลองและได้รับความทุกข์ลำบาก ทั้งตอนนั้นเช่นเดียวกับตอนนี้ สามารถมีชัยชนะเหนือซาตานได้ เราได้รับคำสัญญาว่า “จงต่อต้านพญามาร และมันจะหนีไปจากพวกท่าน” (ยก. 4:7) ในสมัยความทุกข์ลำบากเหล่านั้นพวกเขาจะมีชัยต่อมัน “โดยพระโลหิตของพระเมสโปดก และโดยถ้อยคำแห่งคำพยานของพวกเขาเอง และพวกเขาไม่ได้รับชีวิตของตนจนกระทั่งถึงความตายเช่นนั้น”

“พระโลหิตของพระเมสโปดก” ให้ความมั่นคงไม่หลุดหายชั่ววินาที พร้อมกับบาปทั้งหมดที่ถูกชำระแล้ว และความรู้เกี่ยวกับเรื่องนี้และการพึ่งพามันให้สันติสุขและชัยชนะประจำวัน

“ถ้อยคำแห่งคำพยานของพวกเขา” (ข้อ 11) จะมีชัยต่อซาตานโดยการชนะจิตวิญญาณทั้งหลายและเป็นพยาน และการเป็นมรณะสักขีก็เป็นชัยชนะยิ่งใหญ่เหนือซาตาน “โลหิตของเหล่ามรณะสักขีเป็นเมล็ดพันธุ์ของคริสตจักร” ดังนั้นมันจึงเป็นพระพรใหญ่โตในการถูกข่มเหงเพื่อพระเยซู มรดกแห่งบรรพบุรุษของเราที่ถูกข่มเหงก็มีค่าประเสริฐจริง ๆ!

ความเชื่อแห่งบรรพบุรุษของเรา! ยังคงชีพอยู่
แม้เผชิญห้องขัง ไฟ และดาบ
โอ ใจของเราเต้นโลดด้วยความยินดี
เมื่อใดก็ตามที่เราได้ยินคำเปี่ยมสง่าราศีนั้น!
ความเชื่อแห่งบรรพบุรุษของเรา! ความเชื่ออันบริสุทธิ์!
เราจะสัตย์ซื่อต่อพระองค์จนชีพวางวาย!
บรรพบุรุษของเรา ผู้ถูกจำจองในห้องขังมืดมิด
ยังคงเป็นไทในหัวใจและจิตสำนึก
ลูกหลานของพวกเขาคงเป็นสุขจริง ๆ
หากได้ตายเพื่อพระองค์ เหมือนอย่างบรรพบุรุษ!
ความเชื่อแห่งบรรพบุรุษของเรา! ความเชื่ออันบริสุทธิ์!
เราจะสัตย์ซื่อต่อพระองค์จนชีพวางวาย!

แต่ชั่วระยะเวลาหนึ่งมีวิบัติแก่คนเหล่านั้นที่อยู่บนโลกเพราะซาตานจะอยู่บนโลกท่ามกลางมนุษย์อย่างต่อเนื่องหลังจากที่มันถูกขับออกจากฟ้าสวรรค์

ข้อ 13-16:

12:13 และเมื่อพญานาคนั้นเห็นว่ามันถูกผลักดันลงมายังแผ่นดินโลกแล้ว มันก็ข่มเหงผู้หญิงที่ได้คลอดบุตรชายคนนั้น

12:14 และได้มอบปีกนกอินทรีใหญ่สองปีกแก่ผู้หญิงนั้น เพื่อให้นางบินเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร เข้าไปในสถานที่ของนาง ที่ซึ่งนางจะได้รับการ

เลี้ยงดู เป็นเวลาวาระหนึ่ง และสองวาระ และครึ่ง
วาระ จากหน้าของพญานาคนั้น
12:15 และงูนั้นก็พ่นน้ำออกมาจากปากของมัน
เหมือนน้ำท่วมไหลตามผู้หญิงนั้น เพื่อมันจะทำให้

นางถูกพัดไปโดยน้ำท่วม
12:16 และแผ่นดินได้ช่วยผู้หญิงนั้นไว้ และแผ่น
ดินได้อำปากของมัน และได้กลืนน้ำท่วมนั้นที่
พญานาคได้พ่นออกมาจากปากของมันลงไป

ชาตานข่มเหงชนชาติอิสราเอลในความทุกข์ลำบาก

ชนชาติอิสราเอลจะถูกข่มเหงมากขึ้นในระหว่างสมัยความทุกข์ลำบากนั้น ชาตานรู้ว่าพวกเขาจะหันมา
หาพระเจ้า ความมืดบอดฝ่ายวิญญาณที่บัดนี้ส่งผลต่อชนชาติอิสราเอล (รม. 11:25) จะเริ่มถูกเอาออกไป อาจ
เป็นได้ว่าความยากลำบากอันเลวร้ายแห่งเวลานั้นจะเกี่ยวข้องอย่างมากกับการทำให้ชนชาติอิสราเอลหัน
กลับมาหาพระเจ้า มันเคยเกิดขึ้นบ่อย ๆ ในหนังสือผู้วินิจฉัยและอีกครั้งในการตกเป็นเชลยที่บาบิโลน

“ปีกนกอินทรีใหญ่สองปีก” (ข้อ 14) อิทธิพลเหนือธรรมชาติบางอย่างถูกแสดงภาพในที่นี้-เราไม่ทราบ
ว่ามันคืออะไร เรายกคำพูด Dr. Unger อีกครั้ง: “ปีกนกอินทรีที่ถูกมอบให้แก่หญิงนั้นเพื่อที่จะหนีไปยังถิ่น
ทุรกันดารชวนให้นึกถึงการที่พระเยซูคริสต์ทรงช่วยชนชาติอิสราเอลให้รอดพ้นจากอียิปต์และทรงแบกเธอ ‘บน
ปีกของนกอินทรี’ (อพย. 19:4; พบย. 32:11,12; อสย. 26:20; 27:1)”

อีกครั้ง การถูกเนรเทศของชนชาติอิสราเอลถูกกล่าวว่าจะกินเวลา “วาระหนึ่ง” (หนึ่งปี) “และสอง
วาระ” (สองปี) “และครึ่งวาระ” (นั่นคือ ครึ่งปี)- 3 ปีครึ่ง ช่วงเวลาเดียวกับ 1,260 วันของข้อ 6 ด้านบน

“น้ำเหมือนน้ำท่วม” (ข้อ 15) ที่ชาตานจะส่งออกไปคืออะไร? เราไม่ทราบ มันจะเป็นเหมือนฟาโรห์
หรือเหมือนเฮโรดที่พยายามให้ผู้คนฆ่าเด็กทารกเพศชายทุกคนไหม? หรือเหมือนฮามานชาวอากัในหนังสือ
เอสเธอร์ ในสมัยของโมเรเดคัยและเอสเธอร์ ผู้ซึ่งอยากหลอกล่อกษัตริย์ให้สั่งฆ่ายิวให้หมด? พระเจ้าผู้ทรง
ปกป้องบรรดาผู้ที่พระองค์โปรดปรานในช่วงเวลาเหล่านั้น จะทรงปกป้องพวกเขาอีก ชาตานและปฏิปักษ์ต่อ
พระคริสต์นั้นจะไปได้ไกลเท่าที่พระเจ้าทรงอนุญาต ธรรมชาติหรือผู้คนหรือสภาพการณ์แวดล้อมจะถูกใช้งาน
เพื่อปกป้องชนอิสราเอลเหล่านี้ที่หนีตายและซ่อนตัว

ข้อ 17:

12:17 และพญานาคโกรธแค้นกับผู้หญิงนั้น และ
ได้ออกไปเพื่อทำสงครามกับเชื้อสายของนางที่

เหลืออยู่นั้น ผู้ซึ่งรักษาบรรดาพระบัญญัติของ
พระเจ้า และยึดถือคำพยานของพระเยซูคริสต์

พวกยิวที่เหลืออยู่หันมาหาพระคริสต์

เราถูกบอกเกี่ยวกับ 144,000 คนจาก 12 เผ่าของชนชาติอิสราเอลที่จะหันมาหาพระคริสต์ ดังนั้นในที่
นี้ “เชื้อสายของนางที่เหลืออยู่นั้น” นั่นคือ ไม่ใช่ยิวทุกคนแต่บางคน จะเรียนรู้ที่จะวางใจพระคริสต์และรับใช้
พระองค์ พระราชบัญญัติ 30:1-6 บอกเล่าเกี่ยวกับการรวบรวมชนชาติอิสราเอลกลับมาและการที่พวกเขากลับ
ใจรับเชื่อพระเจ้า และมีการบ่งบอกว่ายิวบางคนกำลังหันมาหาพระเจ้าก่อนที่จะพวกเขาถูกรวบรวมกลับมา พระ
ราชบัญญัติ 30:1-3 กล่าวว่า:

“และจะเป็นไปอย่างนี้ เมื่อสิ่งสารพัดเหล่านี้มาบนท่านแล้ว คือพระพรและคำสาปแช่ง ซึ่งข้าพเจ้าได้

ตั้งไว้ต่อหน้าท่านแล้วนั้น และท่านจะระลึกถึงพวกมันในท่ามกลางบรรดาประชาชาติ ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้ทรงขับไล่ท่านไปอยู่นั้น และจะกลับมาหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และจะเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์ตามทุกสิ่งที่ข้าพเจ้าบัญชาท่านวันนี้ ตัวท่าน และลูก ๆ ของท่าน ด้วยสุดใจของท่าน และด้วยสุดจิตของท่าน แล้วพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะโปรดให้ท่านกลับมาจากการเป็นเชลย และทรงพระกรุณาต่อท่าน และจะหันกลับมา และรวบรวมท่านจากบรรดาประชาชาติ ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้ทรงกระจัดกระจายท่านไปอยู่นั้น”

จงหมายเหตุการช่วยชนชาติอิสราเอลให้รอดพ้นจะเป็นคำตอบสำหรับการที่พวกเขาแสวงหาพระเจ้า พระคริสต์จะเสด็จกลับมาหลังจากที่หลายคนหันมาหาพระเจ้าด้วยสิ้นสุดใจของตน

เศคาริยาห์ 12:10 กล่าวว่า: “และเราจะเทวิญญาณแห่งพระคุณและแห่งการวิงวอนทั้งหลาย บนราชวงศ์ของดาวิดและบนชาวกรุงเยรูซาเล็ม และพวกเขาจะมองดูเราผู้ซึ่งพวกเขาได้แทง และพวกเขาจะไว้วางใจเพื่อท่าน เหมือนคนไว้วางใจเพื่อบุตรชายคนเดียวของตน และจะอยู่ในความขมขื่นเพื่อท่าน เหมือนอย่างคนที่อยู่ในความขมขื่นเพื่อบุตรหัวปีของตน”

และเศคาริยาห์ 13:6 บอกเป็นนัยว่าพวกเขายินดีที่จะตกใจและถูกปลุกให้ตื่นเพื่อที่จะเรียนรู้ว่าพระเยซูทรงเป็นผู้ใดและว่าพวกเขายินดีสร้างรอยแผลเหล่านี้ไว้ในพระหัตถ์และพระบาทของพระองค์! พวกเขาจะเห็นว่าการตรึงกางเขนนั่นเป็นความประสงค์ของพวกเขายินดี ดังนั้นในสมัยความทุกข์ลำบากนั้นยิวบางคนจะ “รักษาบรรดาพระบัญญัติของพระเจ้า และยึดถือคำพยานของพระเยซูคริสต์”

บทที่ 13

ข้อ 1-3:

13:1 และข้าพเจ้าได้ยืนอยู่บนหาดทรายของ
ชายทะเล และได้เห็นสัตว์ร้ายตัวหนึ่งขึ้นมาจาก
ทะเล โดยมีหัวเจ็ดหัวและเขาสิบเขา และบนเขา
ทั้งหลายของมันนั้นมีมงกุฎสิบอัน และบนหัวทั้ง

หลายของมันมีชื่อแห่งการหมิ่นประมาท

13:2 และสัตว์ร้ายซึ่งข้าพเจ้าได้เห็นนั้น เป็น

เหมือนเสือดาว และเท้าของมันเป็นเหมือนเท้าของ

หมี และปากของมันเป็นเหมือนปากของสิงโต และ
พญานาคได้มอบอำนาจของมัน และที่นั่งของมัน
และสิทธิอำนาจอันใหญ่ยิ่งแก่สัตว์ร้ายนั้น

13:3 และข้าพเจ้าได้เห็นว่าหัว ๆ หนึ่งของสัตว์ร้าย

ดูเหมือนได้รับบาดเจ็บจนถึงแก่ความตาย แต่แผล
ที่ทำให้ถึงตายนั้นได้รับการรักษาให้หาย และคนทั้ง
โลกก็อัศจรรย์ใจตามสัตว์ร้ายนั้นไป

จักรวรรดิโรมจะต้องคืนสู่สภาพเดิม

ในที่นี้เราพบสัตว์ร้ายชนิดเดียวกันกับที่เป็นตัวแทนของโรม จักรวรรดิโลกที่สืบตามที่ถูกแสดงภาพใน
ดานีเอล 7:3-7:

“และสัตว์มหัศจรรย์ตัวได้ขึ้นมาจากทะเล แต่ละตัวก็ต่างกัน ตัวแรกเหมือนสิงโต และมีปีกของนกอินทรี
ข้าพเจ้าได้มองดูจนจนปีกนั้นถูกถอนออกไป และมันถูกยกขึ้นมาจากแผ่นดิน และถูกทำให้ยืนบนเท้าเหมือน
มนุษย์ และใจของมนุษย์ถูกมอบให้แก่มัน และดูเถิด มีสัตว์อีกตัวหนึ่งเป็นตัวยี่สิบเหมือนหมี และมันขยี้ตัว
ข้างหนึ่งขึ้น และมันมีกระดูกซี่โครงสามซี่อยู่ในปากของมันระหว่างซี่ฟันของมัน และพวกเขาพูดกับมันดังนี้ว่า
‘จงลุกขึ้นกินเนื้อให้มาก ๆ’ หลังจากนั้น ข้าพเจ้าก็ได้มองดู และดูเถิด อีกตัวหนึ่งเหมือนเสือดาว ซึ่งบนหลังของ
มันมีปีกของนกสี่ปีก สัตว์นั้นมีหัวสี่หัวด้วย และอำนาจครอบครองถูกมอบไว้แก่มัน หลังจากนั้น ข้าพเจ้าได้เห็น
ในบรรดานิมิตกลางคืน และดูเถิด สัตว์ตัวที่สี่ ร่ายกายและน่ากลัว และแข็งแรงยิ่งนัก และมันมีฟันเหล็กซี่ใหญ่
มันกินและหักเป็นชิ้น ๆ และกระเทิบสิ่งที่เหลือนั้นเสียด้วยเท้าของมัน และมันต่างกับสัตว์อื่นทั้งสี่ที่อยู่มาก่อนมัน
และมันมีเขาสิบเขา”

แต่สิบเขานั้นของสัตว์ตัวที่สี่เป็นภาพของสิบประชาชาติหรือสิบอาณาจักรที่ถูกเหลือไว้จากจักรวรรดิ
โรมตอนที่มันได้ล่มสลายไป ในท่ามกลางเขาทั้งสิบนั้น คำพยากรณ์ของพระเจ้ากล่าวในที่นี้ว่า จะมีเขาเล็ก ๆ
อีกเขาหนึ่งงอกขึ้นมา ซึ่งเป็นกษัตริย์องค์หนึ่งผู้จะใช้กำลังยึดอำนาจสามอาณาจักรจากอาณาจักรทั้งสิบนั้นและ
ก่อตั้งสหพันธรัฐหนึ่งกับอาณาจักรอื่น ๆ ที่เหลือ เราจะพบว่าเขาจะเป็นปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์หรือผู้เผด็จการ
โลกนั้น ดานีเอล 7 กล่าวต่อไปในข้อ 8 ถึง 11 ดังต่อไปนี้:

“ข้าพเจ้าพิเคราะห์เรื่องเขาเหล่านั้น และดูเถิด ในท่ามกลางเขาเหล่านั้นมีเขาเล็กอีกอันหนึ่งงอกขึ้นมา
ต่อหน้ามันเขาสามอันในเขารุ่นแรกเหล่านั้นได้ถูกถอนรากออกไป และดูเถิด ในเขานี้มีตาเหมือนตามมนุษย์
และมีปากพูดเรื่องใหญ่โตทั้งหลาย ข้าพเจ้าได้มองดูจนมีหลายบัลลังก์ถูกโยนลง และผู้ทรงเจริญด้วยวัยวุฒิมา
ประทับ ผู้ซึ่งฉลองพระองค์ของพระองค์ขาวอย่างหิมะ และพระเกศาแห่งพระเศียรของพระองค์เหมือนขนแกะ
บริสุทธิ์ พระบัลลังก์ของพระองค์เป็นเหมือนเปลวเพลิงร้อนแรง และกงจักรของบัลลังก์นั้นเป็นเหมือนไฟลุก
ธารไฟร้อนแรงพุ่งออกและไหลออกมาต่อพระพักตร์พระองค์ คนนับเป็นแสน ๆ ประณินบัติพระองค์ และคนนับ

เป็นโกลี ๑ ยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ การพิพากษานั้นก็พร้อมแล้ว และหนังสือเหล่านั้นก็ถูกเปิดแล้ว แล้วข้าพเจ้าก็มองดู เพราะเสียงของบรรดาถ้อยคำใหญ่โตซึ่งเขาเหล่านั้นได้พูด ข้าพเจ้าได้มองดูจนสัตว์ตัวนั้นถูกฆ่าเสีย และศพของมันก็ถูกทำลาย และถูกมอบให้แก่เปลวเพลิงที่แผดเผา”

นี่เป็นคำพยากรณ์สำหรับอนาคต ไม่ใช่สิ้นสุดในประวัติศาสตร์ที่ผ่านมาแล้ว เพราะว่ากษัตริย์หรือผู้เผด็จการที่ชอบความรุนแรงนั้นจะต้องถูกทิ้งลงเมื่อ “ผู้ทรงเจริญด้วยวัยวุฒิ” เสด็จมาและนำคนทั้งปวงมาสู่การพิพากษา จงหมายเหตุลักษณะเฉพาะตัวเหล่านั้นของเสือดาว หมี และสิงโตนั้น ตามที่วิวรณ์ 13:2 บอกเรา ดังนั้นอาณาจักรนี้จะมีลักษณะเฉพาะตัวต่าง ๆ ของจักรวรรดิโลกเหล่านั้นที่มาก่อนหน้า, บาบิโลน, มีเดีย-เปอร์เซียและกรีก ตามที่ถูกแสดงภาพในดานีเอล 7:4-6

“และบนหัวทั้งหลายของมันมีชื่อแห่งการหมิ่นประมาท” เราถูกบอกในข้อ 1 ดังนั้นเราจึงเรียกผู้เผด็จการคนนี้ว่า “ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์”

“และพญานาค” นั่นคือ ซาตาน “ได้มอบอำนาจของมัน และที่นั่งของมัน และสิทธิอำนาจอันใหญ่ยิ่งแก่สัตว์ร้ายนั้น” (ข้อ 2) ดังนั้นชายผู้นี้จึงได้รับอำนาจจากซาตานและเป็นซาตานในร่างมนุษย์

หัว ๆ หนึ่งในหลายหัวของมัน “ได้รับบาดแผลจนถึงแก่ความตาย” ข้อ 3 กล่าว ดร. สโกฟิลด์กล่าวว่า:

เศษเสี้ยวแห่งจักรวรรดิโรมสมัยโบราณไม่เคยสิ้นสุดการมีอยู่ในฐานะอาณาจักรต่าง ๆ ที่แยกจากกัน มันเป็นการปกครองในรูปแบบของจักรวรรดิซึ่งได้สิ้นสุดไปแล้ว หัวเดียวนั้นที่ได้รับบาดแผลจนตาย สิ่งที่เราเห็นในรูปแบบของคำพยากรณ์ในวิวรณ์ 13:3 คือ การฟื้นคืนของรูปแบบจักรวรรดินั้นอย่างที่เคยเป็น แม้จะอยู่เหนือจักรวรรดิหนึ่งที่เป็นสหพันธรัฐอันประกอบด้วยสิบอาณาจักรก็ตาม “หัวนั้น” ได้รับการ “รักษาให้หายแล้ว” นั่นคือ ถูกฟื้นฟูสู่สภาพเดิมแล้ว มีจักรพรรดิองค์หนึ่งอีกครั้ง-สัตว์ร้ายนั้น

ดังนั้นจักรวรรดิโรมจึงจะต้องถูกฟื้นฟูสู่สภาพเดิม

“และคนทั้งโลกก็อัศจรรย์ใจ” (ข้อ 3) เพราะชายที่ชอบใช้ความรุนแรงผู้นี้ยึดอำนาจทั่วโลก หลังจากที่เขาได้ยึดและพิชิตสามในสิบอาณาจักรนั้นแล้วของจักรวรรดิโรม เขาก็จะก่อตั้งสหพันธรัฐหนึ่งกับประชาชาติอื่น ๆ ที่เหลือ ซึ่งเป็นเศษเสี้ยวของจักรวรรดิโรมเดิมนั้น จากนั้นเขาก็จะเริ่มต้นพิชิตชาวโลก

ข้อ 4-10:

13:4 และเขาทั้งหลายได้บูชาพญานาคที่ได้มอบอำนาจแก่สัตว์ร้ายนั้น และพวกเขาได้บูชาสัตว์ร้ายนั้น โดยกล่าวว่า “ใครจะเปรียบเหมือนสัตว์ร้ายนี้ ใครสามารถทำสงครามกับสัตว์ร้ายนี้ได้”
13:5 และได้มอบปากแก่สัตว์ร้ายนั้นที่พูดบรรดาสิ่งใหญ่โตและคำหมิ่นประมาททั้งหลาย และได้มอบอำนาจแก่สัตว์ร้ายนั้นให้กระทำต่อไปเป็นเวลา

สี่สิบสองเดือน
13:6 และมันอ้าปากของมันในการกล่าวคำหมิ่นประมาทต่อพระเจ้า เพื่อหมิ่นประมาทพระนามของพระองค์ และพลับพลาของพระองค์ และคนเหล่านั้นที่อาศัยอยู่ในสวรรค์
13:7 และได้มอบให้มันทำสงครามกับพวกวิสุทธิ

ชน และชนะพวกเขา และให้มันมีอำนาจเหนือทุก
ตระกูล และทุกภาษา และทุกประชาชาติ
13:8 และบรรดาคนที่อาศัยอยู่บนแผ่นดินโลกจะ
บูชาสัตว์ร้ายนั้น ผู้ซึ่งชื่อของพวกเขาไม่ถูกจดไว้ใน
หนังสือแห่งชีวิตของพระเมษโปดก ผู้ทรงถูกปลง
พระชนม์ตั้งแต่ทรงวางรากฐานของโลก

13:9 ถ้าผู้ใดมีหูก็ให้ผู้นั้นฟังเถิด

13:10 ผู้ที่นำให้เข้าในการเป็นเชลย ก็จะเข้าไปใน
การเป็นเชลย ผู้ที่ฆ่าด้วยดาบ จะต้องถูกฆ่าด้วย
ดาบ นี่แหละคือความอดทนและความเชื่อของพวกเขา
วิสุทธิชน

การครอบครองทั่วโลกของสัตว์ร้าย ผู้ได้รับการบูชาจากพระเจ้า

“และเขาทั้งหลายได้บูชาพญานาค” นั่นคือ ซาตาน บางคนทำเช่นนั้นแล้วตอนนี้ แต่บางคนก็บูชา
ซาตานภายใต้คำบรรยายอื่น แนวคิดมนุษยนิยมทั้งหมดที่ปฏิเสธพระเจ้ายกยูดาสาน ศัตรูทั้งปวงของพระ
คริสต์ก็เป็นมิตรของซาตาน พระเยซูตรัสแก่พวกฟาริสีที่ปฏิเสธพระคริสต์ว่า “ท่านทั้งหลายมาจากพ่อของท่าน
ทั้งหลายคือพญามาร” (ยอห์น 8:44) พระเยซูตรัสว่า “ผู้ที่ไม่อยู่ฝ่ายเราก็คือศัตรูกับเรา และผู้ที่ไม่รวบรวมไว้กับ
เราก็คือทำให้กระจัดกระจายไปทั่ว” (มธ. 12:30)

คนเหล่านั้นที่เลือกบาร์บัสแทนพระคริสต์ (มธ. 27:21) ก็กำลังเลือกซาตานแทนพระเจ้า ยูดาตาย
และไป “ยังสถานที่ของเขาเอง” (กิจการ 1:25) ดังนั้นการระบุตัวของเขากับซาตานในฐานะ “บุตรแห่งความ
พินาศ” จึงได้ลงเอยในสถานที่ของซาตานเหมือนเป็นสถานที่ของเขาเอง นั่นคือ ซาตานจะถูกทิ้งลงในนรกเป็น
นิรันดร์ เช่นเดียวกับยูดา

ผู้คนที่ยังไม่กลับใจเชื่อส่วนใหญ่อ้างว่าตนมีความชอบธรรมอยู่บ้าง และไม่ยอมรับ (แม้กระทั่งกับตัว
เอง) ว่าพวกเขาบูชาและติดตามซาตาน แต่พวกเขาก็ทำแบบนั้นจริง ๆ ไม่ว่าจะรู้ตัวหรือไม่ก็ตาม

1 โครินธ์ 10:19-21 กล่าวว่า:

“ถ้าอย่างนั้นแล้วข้าพเจ้าจะว่าอะไร รูปเคารพนั้นศักดิ์สิทธิ์หรือ หรือสิ่งซึ่งถวายบูชาแก่รูปเคารพต่าง
ๆ นั้นเป็นของศักดิ์สิทธิ์หรือ แต่ข้าพเจ้ากล่าวว่า สิ่งเหล่านั้น ซึ่งพวกคนต่างชาติถวายบูชา พวกเขาก็ถวายบูชา
แก่พวกผีปิศาจ และไม่ได้ถวายแด่พระเจ้า และข้าพเจ้าไม่ปรารถนาให้พวกท่านมีส่วนร่วมไปกับพวกผีปิศาจ พวก
ท่านจะดื่มจากถ้วยขององค์พระผู้เป็นเจ้าและจากถ้วยของพวกผีปิศาจไม่ได้ พวกท่านจะเป็นผู้เข้าส่วนของโต๊ะ
ขององค์พระผู้เป็นเจ้าและที่โต๊ะของพวกผีปิศาจก็ไม่ได้”

“และพวกเขาได้บูชาสัตว์ร้ายนั้น” เช่นเดียวกับซาตาน ข้อ 4 กล่าว แต่คนเหล่านั้นที่บูชาซาตานโดยที่
ไม่เข้าใจมันก็บูชามนุษย์หรือระบบต่าง ๆ ของการนับถือรูปเคารพผู้เป็นตัวแทนของซาตานและทำมันแบบรู้ตัว
การนับถือรูปเคารพ ไม่ว่าจะเป็นการบูชารูปจำลองอันหนึ่งในวิหารหนึ่ง หรือบูชานางมารีย์ในฐานะคนกลาง
หรือพิธีมิสซาในฐานะเป็นการถวายเครื่องบูชาบนแท่นบูชาเพื่อชำระสิ่งที่พระเยซูทรงชำระแล้ว หรือระบบ
ศาสนาหนึ่งหรือลำดับสงฆ์ซึ่งพวกเขาหวังว่าจะช่วยพวกเขาให้รอดได้ ไม่ว่าจะไม่รู้ตัวขนาดไหน ทว่ามนุษย์ก็
กำลังบูชาซาตานที่อยู่เบื้องหลังการนับถือรูปเคารพนั้น เครื่องบูชาเหล่านั้นของพวกคนต่างชาติถูกถวายให้แก่
พวกผีปิศาจ เปาโลกล่าว

ซาตานได้แสวงหามานานแล้วที่จะให้ผู้คนบูชาพระสันตะปาปาคนหนึ่งในฐานะเป็นผู้ที่ไม่มีทางล้ม

เหลวได้ในทางศาสนา หรือบาทหลวงคนหนึ่งที่ว่ายากโทษบาปได้ หรือโมฮัมหมัดในฐานะศาสตาศาพยากรณ์ คนหนึ่งของพระเจ้า หรือความชอบธรรมของตัวเอง เหมือนพวกยิวเหล่านั้นในโรม 10:3 ที่เที่ยวแสวงหาที่จะ ก่อตั้งความชอบธรรมของตัวเองขึ้นมา “เพราะว่าพวกเขาขาดความรู้เกี่ยวกับความชอบธรรมของพระเจ้า และ โดยที่พยายามจะตั้งความชอบธรรมของตนเอง จึงไม่ยอมให้พวกเขาเองอยู่ได้อำนาจของความชอบธรรมของ พระเจ้า” หรือบางคนเป็นพวกนับถือรูปเคารพ เช่นพวกสมาชิกของสมาคมลับที่วางใจในการเป็นคนดีมีศีล ธรรมของตัวเองที่จะพาพวกเขาเข้าสู่ “แดนสุขาวดี” เป็นที่ยอมรับโดย “องค์กรสถาปนิกผู้ยิ่งใหญ่แห่งจักรวาล” สุดท้ายแล้วปฏิบัติต่อพระคริสต์ผู้นั้น ในฐานะชาตานที่มาจากจิตในร่างมนุษย์ จะเรียกร้องและรับการบูชากราบ ไหว้ดูพระเจ้า

การหมิ่นประมาททั้งหลายและการครอบครองของมันจะต่อเนื่อง 42 เดือนทั่วโลก นั่นคือ 3 ปีครึ่งนั้น ของความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งนั้น

มันจะได้รับอนุญาตให้ “ทำสงครามกับพวกวิสุทธิชน” (ข้อ 7) นั่นคือ กับผู้ที่ได้รับความรอดแล้ว พล โยธาใหญ่โตนั้นที่ถูกเอ่ยชื่อในวิวรณ์ 7:9-14 ซึ่งกลับใจรับเชื่อในช่วงสมัยความทุกข์ลำบากนั้นและกับพวกยิวที่ กลับใจรับเชื่อผู้พยากรณ์มัสการพระเจ้า

จงหมายเหตุอำนาจที่ครอบคลุมทั่วโลกของมัน “เหนือทุกตระกูล และทุกภาษา และทุกประชาชาติ” (ข้อ 7) จะมีการขีดเส้นชัดเจนมากเหลือเกินจนไม่มีใครสามารถซื้อหรือขายได้โดยปราศจากเครื่องหมายของ สัตว์ร้ายนั้น (ดู ข้อ 16,17) จงหมายเหตุว่าทุกคนที่มีชีวิตอยู่จะบูชาปฏิบัติต่อพระคริสต์ผู้นี้ “ผู้ซึ่งชื่อของพวกเขา ไม่ถูกจดไว้ในหนังสือแห่งชีวิต” (ข้อ 8) และตามวิวรณ์ 14:9,10 คนเหล่านั้นที่รับเครื่องหมายของสัตว์ร้าย นั้นและบูชามันจึงกำลังทำบาปที่อภัยให้ไม่ได้แล้ว เส้นนั้นถูกลากอย่างใกล้ชิดมากเหลือเกินจนคน ๆ หนึ่ง สามารถบอกได้ว่าใครเป็นพวกคริสเตียนโดยการที่พวกเขาไม่รับเครื่องหมายของสัตว์ร้ายนั้น คนทั้งหลายที่ต่อ ต้านมัน

หายนะของปฏิบัติต่อพระคริสต์นั้นเข้ามาใกล้แล้ว Dr. W.B. Riley กล่าวว่า:

มันเป็นเพราะพระเมตตาของพระเจ้าจริง ๆ ที่ขณะที่พระคริสต์จะต้องครอบครองบนแผ่นดิน โลกเป็นเวลาหนึ่งพันปี และเมื่อสิ้นสุดเวลานั้น อำนาจสูงสุดที่รับส่งของพระองค์จะถูกโอนย้ายให้ แก่พระบิดา เพื่อจะสานต่อต่อไป; การครอบครองอันนงเลียดของคู่ปรับที่ร้ายกาจของพระองค์, ปฏิบัติต่อพระคริสต์นั้น, จะถูกหั่นลงเหลือสามปีครึ่ง และผู้แย้งซึ่งคนนี้จะประสบกับหายนะของ มัน (วิว. 20:1-3) มันเป็นเช่นนั้นมาตั้งแต่แรกแล้ว! เมื่อชาตานได้มีชัยชนะในสวนเอเดน แทบในทันที องค์กรผู้พิชิตมันได้เสด็จมา; ขณะที่ฮามานนั่งอยู่ที่โต๊ะเสวยของกษัตริย์ ตะแลงแกงก็ถูกสร้างแล้ว; เมื่อ เบลซัสซาร์ยกตัวขึ้นไปถึงสวรรค์ คีนันเขาก็ถูกสังหาร; ขณะที่เฮโรดกำลังฟังคำสรรเสริญของ ประชาชนที่กำลังป่าวร้องว่าเขาคือพระเจ้า เขาก็ถูกหนอนกัดกินและสิ้นใจ; และเมื่อถึงเวลานั้นที่ ปฏิบัติต่อพระคริสต์ผู้นี้จะกุมคทาจักรวรรดิโดยมีอำนาจสูงสุดเหนือทุกผู้แล้ว พระหัตถ์แห่งอำนาจ และฤทธิ์เดชจะมาแตะต้องตัวเขา อาณาจักรของเขาจะถูกโค่นลง และตัวเขาเองถูกโยนทิ้งลงสู่โซ่ ตรวนและการจองจำที่จะตามมาด้วยการทรมานเป็นนิตย์ ด้วยว่านิมิตของยอห์นยังไม่สิ้นสุด เขา

กล่าวในวิวรณ์ 19:19,20 ว่า:

“และข้าพเจ้าได้เห็นสัตว์ร้ายนั้น และบรรดาภคินีแห่งแผ่นดินโลก และกองทัพของภคินีเหล่านั้น มารวมตัวกันเพื่อที่จะทำสงครามกับพระองค์ผู้ทรงม้า และกับพลโยธาของพระองค์ และสัตว์ร้ายนั้นถูกจับ และพร้อมกับสัตว์ร้ายนั้น ผู้พยากรณ์เท็จที่ได้กระทำการอัศจรรย์ทั้งหลายต่อหน้าสัตว์ร้ายนั้น ซึ่งด้วยการอัศจรรย์เหล่านั้นผู้พยากรณ์เท็จได้หลอกลวงคนทั้งหลายที่ได้รับเครื่องหมายของสัตว์ร้ายนั้น และคนทั้งหลายที่ได้บูชารูปจำลองของมัน ทั้งสองนี้ได้ถูกทิ้งทั้งเป็นลงในบึงไฟที่ไหม้ด้วยกำมะถัน”

เนื้อหาบทการพิพากษาของพวกคนต่างชาติที่มีชีวิตอยู่ในมัทธีว 25

เมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมายังแผ่นดินโลกเพื่อจะครอบครองหลังศึกอารมาเกดโดนนั่นสิ้นสุดลง มัทธีว 25:31-33 บอกเราว่า:

“เมื่อบุตรมนุษย์จะเสด็จมาในสง่าราศีของพระองค์ และบรรดาทูตสวรรค์อันบริสุทธิ์มาพร้อมกับพระองค์ เมื่อนั้นพระองค์จะประทับนั่งบนพระที่นั่งแห่งสง่าราศีของพระองค์ และต่อพระพักตร์พระองค์ บรรดาประชาชาติต่าง ๆ จะถูกรวบรวมกัน และพระองค์จะทรงแยกคนเหล่านั้นโดยแยกพวกหนึ่งออกจากอีกพวกหนึ่ง เหมือนอย่างผู้เลี้ยงแกะแยกแกะทั้งหลายของท่านออกจากแพะทั้งหลาย และพระองค์จะทรงจัดแกะเหล่านั้นให้อยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์ แต่แพะเหล่านั้นจะให้อยู่เบื้องซ้าย”

คำเรียกตรงนั้น “บรรดาประชาชาติต่าง ๆ” ควรเป็นตัวแทนของพวกคนต่างชาติ, ชาวโลกที่เป็นคนต่างชาติ, คนต่างชาติเหล่านั้นที่รอดชีวิตอยู่หลังจากศึกอารมาเกดโดนนั่น และการพิพากษานี้ดูแวบแรกเหมือนจะมีพื้นฐานอยู่บนการงานที่ดี พระมหากษัตริย์จะตรัสแก่คนเหล่านั้นที่อยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์ว่า:

“มาเถิด ท่านทั้งหลายที่ได้รับพระพรจากพระบิดาของเรา จงรับราชอาณาจักรซึ่งได้เตรียมไว้สำหรับท่านทั้งหลายตั้งแต่ทรงวางรากฐานของโลกเป็นมรดก เพราะว่าเราหิว และพวกท่านได้จัดหาอาหารให้แก่เรา เรากระหายน้ำ และพวกท่านได้ให้เราดื่ม เราเป็นคนแปลกหน้า และพวกท่านได้ต้อนรับเราไว้ เปลือยกาย และพวกท่านได้ให้เสื้อผ้าเราอุ่นห่ม เราเจ็บป่วย และพวกท่านได้มาเยี่ยมเรา เราอยู่ในคุก และพวกท่านได้มาหาเรา”

จากนั้นผู้ที่รอดแล้วเหล่านี้ที่ประหลาดใจจะถูกบอกว่า “ซึ่งพวกท่านได้กระทำสิ่งนี้แก่คนหนึ่งคนใดที่ต่ำต้อยที่สุดในพวกพี่น้องของเรา呢 พวกท่านได้กระทำสิ่งนั้นแก่เรา”

และคนเหล่านั้นที่อยู่ทางซ้ายมือก็ถูกบอกว่า “จงถอยไปจากเรา พวกเจ้าที่ถูกสาปแช่ง จงเข้าไปอยู่ในไฟซึ่งไหม้อยู่เป็นนิตย์ ซึ่งเตรียมไว้สำหรับพญามารและเหล่าทูตของมันนั้น” และมีกล่าวเกี่ยวกับการพิพากษานี้ว่า: “เพราะว่าเราหิว และพวกเจ้ามิได้จัดหาอาหารให้แก่เรา เรากระหายน้ำ และพวกเจ้ามิได้ให้เราดื่ม เราเป็นคนแปลกหน้า และพวกเจ้ามิได้ต้อนรับเราไว้ เปลือยกาย และพวกเจ้ามิได้ให้เสื้อผ้าเราอุ่นห่ม เราเจ็บป่วย และอยู่ในคุก และพวกเจ้ามิได้มาเยี่ยมเรา” (มธ. 25:42,43)

เช่นเคย คนเหล่านี้ก็จะถามในทำนองเดียวกันว่า พวกเขาได้ปฏิเสธที่จะไปเยี่ยมและให้อาหารและปกป้องพระเยซูเจ้าเมื่อไรกัน? “แล้วพระองค์จะทรงตอบพวกเขา โดยตรัสว่า ‘เรากล่าวความจริงแก่เจ้าทั้ง

หลายว่า ซึ่งพวกเจ้ามิได้กระทำให้สิ่งนี้แก่คนหนึ่งคนใดที่ต่ำต้อยที่สุดในคนเหล่านี้ พวกเจ้าก็มิได้กระทำให้สิ่งนั้นแก่เรา”

ผมขอกล่าวว่า มองแวบแรก ดูเหมือนว่าผู้คนจะได้รับความรอดโดยการงานที่ดีของตน แต่มันหาเป็นเช่นนั้นไม่ ถ้าคุณได้รับบทเรียนตรงนี้ในวิวรรณ์ คุณก็จะเห็นว่าในสมัยความทุกข์ลำบากนั้นทุกคนที่รับเครื่องหมายของสัตว์ร้ายนั้นและปกป้องมันก็ทำบาปประการหนึ่งที่ยกยให้ไม่ได้แล้วและจะตกนรกเป็นนิตย์ และคนเหล่านั้นที่ขัดขึ้นปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์และร่วมรับส่วนกับคนเหล่านั้นที่มันเกลียดชัง, รับส่วนกับคนเหล่านั้นที่มันเฝ้าเอาเปรียบและข่มเหงและฆ่าตาย, ก็เป็นผู้คนที่ได้รับความรอดแล้ว ดังนั้นพวกเขาจะเข้าในอาณาจักรของพระคริสต์ ไม่ใช่เพราะว่าพวกเขาได้กระทำการงานที่ดี แต่พวกเขาได้กระทำการงานที่ดีเพราะว่าพวกเขาได้ตัดสินใจอยู่ฝ่ายพระคริสต์และต่อต้านปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ พวกเขาหวังใจพระคริสต์แล้วและได้รับความรอด และในกรณีนี้พวกเขาเป็นคนพวกเดียวที่หลงเหลืออยู่ในโลกผู้ซึ่งต่อต้านปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์และอยู่ฝ่ายผู้ที่ได้รับความรอด นั่นพิสูจน์ให้เห็นว่าพวกเขาได้รับความรอดแล้ว ว่าพวกเขาเป็นของพระคริสต์ เนื่องจากพวกเขาพิสูจน์มันโดยการเสี่ยงชีวิตเพื่อสนับสนุนพวกคริสเตียนและต่อต้านปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์

และคนเหล่านั้นที่รับเครื่องหมายของสัตว์ร้ายนั้นจะถูกสั่งให้ไปลงนรกเสีย เพราะข้อเท็จจริงนั้นแสดงให้เห็นว่าพวกเขาได้ปฏิเสธพระคริสต์และบูชาซาตาน พวกเขาจึงไม่ได้ร่วมรับส่วนกับคนเหล่านั้นที่ถูกข่มเหงและถูกฆ่าตายโดยปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์

ข้อพระคำตอนนั้นในมัทธิว 25:31-46 ไม่ได้สอนว่าผู้คนจะได้รับความรอดโดยการงานที่ดีของตน มันสอนในที่นั้นว่าคนเหล่านี้ที่ถูกบ่งบอกชัดเจนว่ารอดหรือหลงหายสามารถถูกคูดอกได้โดยการที่พวกเขาได้รับเครื่องหมายของสัตว์ร้ายนั้นและบูชาปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์หรือไม่ หรือว่าพวกเขาต่อต้านปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ ไม่ยอมรับเครื่องหมายของมันและยอมรับส่วนกับคนเหล่านั้นที่รอดแล้ว

พระเจ้าทรงให้มีการลากเส้นเหล่านี้กันอย่างใกล้ชิดมาก ๆ ตอนนี้ แต่พวกมันไม่ปรากฏชัดเจนในตอนนี้อย่างมากเท่ากับที่จะชัดเจนเมื่อถึงตอนนั้น ในสมัยของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ มนุษย์ทุกคนที่ไม่ได้รับความรอดจะรับเครื่องหมายของสัตว์ร้ายนั้น มนุษย์ทุกคนที่รอดแล้วจะต่อต้านมันและอยู่ฝ่ายคริสเตียนเหล่านั้นที่ถูกข่มเหงและถูกฆ่าตาย ดังนั้นพวกเขาจะถูกระบุตัวได้อย่างง่ายดายเมื่อพระเยซูเจ้าทรงพิพากษาพวกคนต่างชาติที่เหลืออยู่หลังจากศึกอามาเกดโดนั้น หลังจากสมัยความทุกข์ลำบากนั้น

คุณจะหมายเหตุว่าพระคำตอนนั้นมีเนื้อหาเกี่ยวกับ “ประชาชาติเหล่านั้น” นั่นคือ พวกคนต่างชาติ การพิพากษาชนชาติอิสราเอลจะเป็นคนละเรื่องเลย เหล่าทูตสวรรค์จะรวบรวมยิวทุกคนที่เหลืออยู่ในโลก (มธ. 24:31) พวกเขาจะถูกพามายังถิ่นทุรกันดารแห่งการพเนจรและพวกกบฏจะถูกชำระออกไป (อสค. 20:33-38) จากนั้นพระคริสต์จะทรงเปิดเผยพระองค์เองแก่พวกยิวคนอื่น ๆ เหล่านี้ที่กำลังแสวงหาพระเจ้าและพวกเขาจะกลับใจและหวังใจพระองค์และจากนั้นพวกที่เหลืออยู่เหล่านั้น- “...อิสราเอลทั้งหมดก็จะได้รับความรอด” (รม. 11:26)

แต่นี่เป็นการปลอมประโลมใจอันแสนหวานในข้อ 10 คนแห่งบาปนั้นจะมาสู่การพิพากษา ผู้คนที่ขังคุกพวกคริสเตียน ผู้คนที่ฆ่าด้วยดาบ ต้องถูกฆ่าตาย พระเจ้าประทานความอดทนให้แก่พวกคริสเตียนเพื่อจะสู้

ทนการทดลองและวางใจว่าพระเจ้าทรงทำสิ่งที่ถูกต้องเสมอ “พระเยโฮวาห์ทรงประกอบความชอบธรรมและความยุติธรรมให้แก่บรรดาคนที่ถูกบีบบังคับ” (สดด. 103:6)

เราทุกคนควรเรียนรู้คำเตือนนั้นของเพลงสดุดี 37:1-11:

“อย่าให้ท่านกลัดกลุ้มใจเพราะเหตุบรรดาคนที่กระทำความชั่วร้าย ทั้งท่านอย่าอิจฉาต่อคนเหล่านั้นที่กระทำความชั่ว เพราะไม่ช้าพวกเขาจะถูกตัดลงเหมือนอย่างหญ้า และเหี่ยวแห้งไปเหมือนอย่างพืชผักเขียวสด จงวางใจในพระเยโฮวาห์ และกระทำความดี ดังนั้นท่านจึงจะอาศัยอยู่ในแผ่นดินและท่านจะได้รับการเลี้ยงดูอย่างแท้จริง ท่านจงชื่นชมยินดีในพระเยโฮวาห์ด้วย และพระองค์จะประทานแก่ท่านตามความปรารถนาทั้งหลายแห่งใจของท่าน จงมอบทางของท่านไว้กับพระเยโฮวาห์ จงวางใจในพระองค์ด้วย และพระองค์จะทรงกระทำให้สิ่งนั้นสำเร็จ และพระองค์จะทรงให้ความชอบธรรมของท่านกระจ่างเหมือนอย่างความสว่าง และให้ความยุติธรรมของท่านแจ่มเหมือนอย่างเที่ยงวัน จงสงบนิ่งในพระเยโฮวาห์ และเพียรรอคอยพระองค์อยู่ อย่าให้ท่านกลัดกลุ้มใจเพราะเหตุคนที่เจริญในทางของเขา เพราะเหตุคนที่ทำให้บรรดาอุบายแห่งความชั่วสำเร็จ จงระงับความโกรธ และละทิ้งความพิโรธเสีย อย่าให้ท่านกลัดกลุ้มใจที่จะกระทำความชั่วร้ายเลย เพราะบรรดาคนที่ทำความชั่วร้ายจะถูกตัดออกไป แต่คนเหล่านั้นที่รอคอยพระเยโฮวาห์ พวกเขาจะได้แผ่นดินโลกเป็นมรดก เพราะอีกหน่อยหนึ่ง และคนชั่วจะไม่อยู่แล้ว ไซ้แล้ว ท่านจะพิจารณาสถานที่ของเขาย่างย่นชันแข็ง และสถานที่นั้นจะไม่อยู่แล้ว แต่คนที่มีความใจอ่อนสุภาพจะได้แผ่นดินโลกเป็นมรดก และพวกเขาจะชื่นชมยินดีในสันติภาพอันอุดมสมบูรณ์”

การข่มเหงบางอย่าง ความยากลำบากบางอย่างเป็นเรื่องที่ไม่อาจเลี่ยงได้สำหรับทุกคนที่ดำเนินชีวิตตามทางพระเจ้าในพระเยซูคริสต์ และคนเหล่านั้นที่ถูกข่มเหงเช่นกันและบางคนที่ถูกฆ่าตายในสมัยความทุกข์ลำบากนั้นก็ได้รับการปลอบประโลมใจอันอ่อนหวานว่าพระเจ้าจะทรงนำการพิพากษามานับปฏิบัติต่อพระคริสต์เช่นกัน และเมื่อถึงเวลาอันควร “ผู้มีใจอ่อนสุภาพจะได้รับแผ่นดินโลกเป็นมรดก” และ “ทางของคนอธรรมนั้นจะพินาศไป”

ข้อ 11-15:

13:11 และข้าพเจ้าเห็นสัตว์ร้ายอีกตัวหนึ่งขึ้นมาจากแผ่นดิน และมันมีเขาสองเขาเหมือนลูกแกะ และมันพูดเหมือนเป็นพญานาค

13:12 และมันใช้อำนาจทั้งสี่ของสัตว์ร้ายตัวแรกนั้นที่มาก่อนมัน และทำให้แผ่นดินโลกและคนทั้งหลายที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินโลกนั้นบูชาสัตว์ร้ายตัวแรกนั้น ผู้ซึ่งผลถึงตายของมันนั้นได้รับการรักษาให้หายแล้ว

13:13 และสัตว์ร้ายนี้แสดงการมหัศจรรย์ต่าง ๆ

อันใหญ่ยิ่ง จนกระทั่งมันทำให้ไฟตกลงจากท้องฟ้า อากาศมาสู่แผ่นดินโลกในสายตาของมนุษย์ทั้งหลาย

13:14 และได้ล่อลวงคนทั้งหลายที่อาศัยอยู่บนแผ่นดินโลกโดยใช้การอัศจรรย์เหล่านั้น ซึ่งมันมีอำนาจที่จะกระทำในสายตาของสัตว์ร้ายนั้น โดยกล่าวแก่คนทั้งหลายที่อาศัยอยู่บนแผ่นดินโลก ว่าพวกเขาควรสร้างรูปจำลองให้แก่สัตว์ร้าย ซึ่งได้รับบาดเจ็บนั้นโดยดาบเล่มหนึ่ง และยังมีชีวิตอยู่นั้น

13:15 และมันมีอำนาจที่จะให้ลมหายใจแก่รูป
จำลองของสัตว์ร้ายนั้น เพื่อให้รูปจำลองของสัตว์
ร้ายนั้นทั้งพูดได้ และกระทำให้บรรดาคนที่ไม่ยอม

บูชารูปจำลองของสัตว์ร้ายนั้นต้องถูกประหารชีวิต
เสีย

การผงาดของผู้พยากรณ์เท็จ: บุโรหิตของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์

ซาตานพยายามเลียนแบบพระเจ้าและทำตัวเหมือนพระเจ้า พระคริสต์ ผู้ทรงเป็นพระเจ้าที่รับสภาพ
เนื้อหนัง ได้เสด็จเข้ามาในโลกและตั้งนั้นซาตานจึงนำเสนอคนแห่งบาปนั้น ซาตานที่มาจากดีในร่างมนุษย์ พระ
วิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้าเสด็จมาสถิตในตัวคริสเตียนและประทานฤทธิ์เดชอัศจรรย์และการปลอบประโลม
ใจและความช่วยเหลือในแต่ละวัน ดังนั้นปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์จึงต้องมีผู้พยากรณ์เท็จคนหนึ่งและอำนาจฝ่าย
วิญญาณที่ชั่วร้ายเช่นกัน ตามที่ Seiss กล่าว “มีฤทธิ์เดชเหนือธรรมชาติซึ่งต่อต้านพระเจ้าและความจริง เช่น
เดียวกับมีฤทธิ์เดชที่สนับสนุนพระเจ้าและความจริง การอัศจรรย์หนึ่ง ซึ่งเป็นเพียงการกระทำที่มหัศจรรย์
ไม่จำเป็นต้องมาจากพระเจ้า มีสิ่งเหนือธรรมชาติที่มาจากผีปศาจในโลกอยู่เสมอ ซึ่งตีคู่ไปกับสิ่งเหนือธรรมชาติ
ที่มาจากพระคุณและความรอดของพระเจ้า”

เราจำได้ว่าในอียิปต์เมื่ออาโรนทิ้งไม้เท้าของตนต่อหน้าฟาโรห์และมันกลายเป็นงู “แล้วฟาโรห์ก็เรียก
พวกนักปราชญ์ และพวกนักวิทยาคมมาด้วย บัดนี้พวกนักแสดงกลแห่งอียิปต์ พวกเขาก็ทำในลักษณะเดียวกัน
ด้วยไม้เท้าทั้งหลายของตนเช่นกัน ด้วยว่าพวกเขาทุกคนโยนไม้เท้าของตนลง และไม้เท้าเหล่านั้นก็กลายเป็นงู
แต่ไม้เท้าของอาโรนได้กลืนกินไม้เท้าของพวกเขาเสียหมด” (อพย. 7:11,12)

เมื่อโมเสส พร้อมกับไม้เท้าของพระเจ้า ทำให้น้ำกลายเป็นเลือดในแม่น้ำและทะเลสาบเหล่านั้น จาก
นั้น “พวกนักแสดงกลแห่งอียิปต์ได้กระทำการดั่งนั้นด้วยไม้เท้าทั้งหลายของพวกเขา และพระทัยของฟาโรห์ก็แข็ง
กระด้าง และฟาโรห์ไม่ตั้งใจฟังท่านทั้งสอง ตามที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสไว้” (อพย. 7:22)

เมื่อโมเสสนำภัยพิบัติแห่งฝูงกบจากแม่น้ำและบึงเหล่านั้นมาท้าวอียิปต์ จากนั้น “พวกนักแสดงกลได้
กระทำการดั่งนั้นด้วยไม้เท้าทั้งหลายของพวกเขา และนำฝูงกบขึ้นมามากบนแผ่นดินอียิปต์” (อพย. 8:7) หลังจากนั้น
พวกนักแสดงกลของฟาโรห์ไม่สามารถที่จะเทียบเคียงการอัศจรรย์เหล่านั้นในภัยพิบัติต่าง ๆ ที่โมเสสนำมาจาก
พระเจ้าได้

แต่เราควรหมายเหตุไว้ว่าอำนาจของซาตานก็ใหญ่โตยิ่งกว่าอำนาจของมนุษย์ ซาตานไม่สามารถไป
ไกลเกินกว่าที่พระเจ้าจะทรงอนุญาตให้มันกระทำได้ แต่ซาตานสามารถและบางครั้งก็ทำการอัศจรรย์ต่าง ๆ
จริง ๆ มันทำเช่นนั้นกับพวกนักแสดงกลในอียิปต์ พวกผู้พยากรณ์เท็จอาจได้รับอนุญาตให้ทำการอัศจรรย์ต่าง
ๆ ได้ ในพระราชบัญญัติ 13:1-3 พระเจ้าประทานข้อปฏิบัตินี้:

“ถ้าในท่ามกลางพวกท่านมีผู้พยากรณ์เกิดขึ้น หรือผู้ฝันเห็นความฝันทั้งหลาย และสำแดงหมายสำคัญ
หรือการมหัศจรรย์แก่ท่าน และหมายสำคัญหรือการมหัศจรรย์ซึ่งเขาบอกท่านนั้นเกิดขึ้นจริง โดยกล่าวว่า ‘ให้
พวกเราไปติดตามพระอื่น ๆ กันเถิด’ ซึ่งท่านไม่เคยรู้จัก ‘และให้พวกเราปรนนิบัติพระเหล่านั้น’ ท่านต้องไม่
ตั้งใจฟังบรรดาคำของผู้พยากรณ์นั้นหรือผู้ฝันเห็นความฝันทั้งหลายคนนั้น เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวก
ท่านกำลังพิสูจน์พวกท่าน เพื่อที่จะทราบว่าคุณท่านรักพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่านด้วยสุดใจของพวก

ท่าน และด้วยสัจจิตของพวกเขาหรือไม่”

ไม่มีการอัศจรรย์ใดจะมาแทนที่พระวามะของพระเจ้าได้

ฉะนั้น ขอให้เราระวังตัวไว้ เพราะว่าซาตานเที่ยวไปทั่ว “ดูสิ่งใดที่คำราม...โดยเสาะหาคนที่มันจะกัดกินได้” (1 ปต. 5:8) และมันมีมากกว่าอำนาจของมนุษย์ คนทรงเจ้าเข้าผี, หมอดู, อาจได้รับอนุญาตให้เปิดเผยบางสิ่งที่ถูกปิดซ่อนไว้ในลักษณะที่อัศจรรย์ได้

ตอนผมเป็นเด็ก ลูกพี่ลูกน้องของผมถูกขโมยไปตัวหนึ่งในนอร์ทเท็กซัส เขาไปหาหมอดูคนหนึ่ง หมอดูคนนั้นบอกเขาว่าชายคนหนึ่งที่มีรูปร่างหน้าตาแบบนั้นแบบนั้นขโมยมาตัวนั้นไป ว่าเขาพามันขึ้นเหนือเข้าไปในโอคลาโฮมาถึงอาร์ดมอร์แล้ว ลูกพี่ลูกน้องของผมไปที่นั่น พบมาตัวนั้นและเอามันกลับมา มันเป็นเรื่องลึกลับอย่างหนึ่งซึ่งซาตานได้เปิดเผยแก่หมอดูคนหนึ่ง ไม่ต้องสงสัยเลยว่าคนมากมายถูกล่อลวงเช่นนั้นแล้วโดยซาตานให้ฟังเสียงพวกคนทรงเจ้าเข้าผีและพวกครูที่พญามารเข้าสิง เพราะว่าพระเจ้าทรงอนุญาตให้กระทำการอัศจรรย์แบบซาตานได้ แต่เราจะต้องจำไว้เสมอว่าสิ่งใดที่ไม่เป็นตามพระคัมภีร์ก็ยังไม่เป็นสิ่งที่ชั่วร้ายและผิดเหมือนเดิม

ฉะนั้นในที่นี้เราจึงมีผู้พยากรณ์เท็จคนหนึ่งของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์นั่นซึ่งมีฤทธิ์อำนาจอัศจรรย์ ผู้พยากรณ์เท็จคนนี้จะมา “เขาสองเขาเหมือนลูกแกะ” (ข้อ 11) ซึ่งดูเหมือนจะรักสงบและดี “และมันพูดเหมือนเป็นพยานาค” (ข้อ 11) นั่นคือ มันพูดแทนพญามาร, ซาตาน และเหมือนอย่างที่เราเหล่ากษัตริย์และรัฐบาลฝ่ายโลกในสมัยยุคมืดและยุคกลางให้อำนาจทั้งหมดของตนหนุนหลังพระศาสนจักรโรมในศาสนาอันชั่วร้ายของมันและการข่มเหงและเช่นฆ่าเหล่าภรรยาและลูกศิษย์ที่ไม่น้อมติดตามพระศาสนจักรโรม อำนาจเหล่านั้นของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ก็จะถูกยกให้แก่ผู้พยากรณ์เท็จคนนี้เพื่อที่เขาจะสามารถสอนผู้คนให้บูชาปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ ผู้เผด็จการของจักรวรรดิโรมที่ถูกฟื้นฟู ผู้ซึ่งความเป็นจักรพรรดิของเขาถูกฟื้นฟู

จงหมายเหตุข้อ 13 ผู้พยากรณ์เท็จคนนี้จะทำให้ไฟลงมาจากสวรรค์ และเขาจะหลอกลวงผู้คนโดยการอัศจรรย์เหล่านี้ (ข้อ 14) เขาจะสอนผู้คนให้บูชารูปจำลองหนึ่งของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ เขาจะทำให้รูปเคารพนี้มีชีวิตและพูดได้และเริ่มเช่นฆ่าทุกคนที่ไม่ยอมบูชามัน

ฉะนั้นขอให้คริสเตียนทุกคนระวังตัวไว้ เพราะว่าซาตานอยู่เบื้องหลังศาสนาเทียมเท็จทั้งหลาย มันหลอกลวงผู้คน บางครั้งมันก็ทำการอัศจรรย์ต่าง ๆ เพื่อหลอกลวง และวิธีการของมันก็จะขัดแย้งมากกว่าที่เคย ในสมัยความทุกข์ลำบากนั้นเมื่อผู้พยากรณ์เท็จคนนั้น พร้อมกับอำนาจทั้งสิ้นของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ ทำการอัศจรรย์ต่าง ๆ และยั่วยุให้ทุกคนบูชาปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์และรูปจำลองของมัน หรือไม่ก็ตาย

ข้อ 16-18:

13:16 และมันได้บังคับคนทั้งปวง ทั้งผู้น้อยและผู้ใหญ่ คนมั่งมีและคนยากจน ไทและทาส ให้รับเครื่องหมายอันหนึ่งไว้ในมือขวาของพวกเขาหรือในหน้าผากของพวกเขา

13:17 และเพื่อไม่ให้ผู้ใดซื้อหรือขายได้ เว้นแต่ผู้ที่มีเครื่องหมายนั้น หรือชื่อของสัตว์ร้ายนั้น หรือหมายเลขแห่งชื่อของมัน

13:18 นี่คือการสาปแช่ง จงให้ผู้ที่มีความเข้าใจนับ

หมายเลขของสัตว์ร้ายนั้น เพราะว่าเป็นหมายเลข ร้อยหกสิบหก
ของมนุษย์คนหนึ่ง และหมายเลขของเขาคือหก

เครื่องหมายของสัตว์ร้ายนั้น: 666

เหล่านักเทศน์ที่ฉาบฉวยและพวกคลั่งความตื่นตาตื่นใจได้สร้างทฤษฎีมากมายเกี่ยวกับเลข 666 บางคนได้รวมตัวเลขโรมันเข้าด้วยกันซึ่งแทนที่ด้วยตัวอักษรประจำตัวเลขเหล่านั้น และโดยการขยายความเพิ่มเติมได้ทำให้ตัวเลขเหล่านั้นออกมาเป็น 666 และพยายามที่จะพิสูจน์ว่าพระสันตะปาปาคือปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์นั้น หรือจะเป็น คนอื่น ๆ ได้พยายามที่จะหาเลข 666 ให้เจอในประชาชาติเหล่านั้นแห่งข้อตกลงตลาดร่วมยุโรป

รถบัสทัศนารบางคันในอิสราเอลให้ตัวเลขในป้ายทะเบียนของพวกมันรวมเลข 666 เข้าไปด้วย โอ ในความคิดของบางคน นั้นคงมีความหมายเป็นแนวว่าการเสด็จมาของพระคริสต์เข้ามาใกล้แล้ว ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ใกล้จะปรากฏตัวแล้ว ฯลฯ ทั้งหมดนี้เป็นเรื่องโง่เขลา มันไม่ใช่ธรรมาธิบายพระคัมภีร์ที่ดีเลย

จงหมายเหตุข้อเท็จจริงต่อไปนี้ให้ดี ๆ

1. คนแห่งบาปนั้นไม่สามารถปรากฏตัวได้จนกว่าหลังจากการรับขึ้นนั้น ถ้าเขามีชีวิตอยู่วันนี้ ไม่มีใครในโลกที่จะทราบมัน และตัวเขาเองก็คงไม่ทราบเช่นกัน

2. คนแห่งบาปนั้นต้องปรากฏตัวขึ้นก่อนหลังจากการรับขึ้นนั้นและเข้ายึดอำนาจหนึ่งในประชาชาติเหล่านั้นที่เคยอยู่ในจักรวรรดิโรมเดิม พระคัมภีร์ไม่ได้กล่าวว่ามันจะนานเท่าใดหลังจากการรับขึ้นนั้นก่อนที่เขาจะปรากฏตัว มันเป็นเวลาหนึ่งที่ไม่แน่ชัด

3. เขาจะไม่เป็นที่รู้จักในฐานะปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์นั้นกระทั่งในตอนต้นของเจ็ดปีนั้น เขาจะเอาชนะสามประชาชาติของจักรวรรดิโรมเดิม เราไม่ทราบว่าเป็นประชาชาติใดบ้าง จากนั้นเขาจะก่อตั้งสหพันธรัฐหนึ่งอันประกอบด้วยประชาชาติอื่น ๆ ที่เหลือของจักรวรรดิโรมและเข้าสู่ความโดดเด่นระดับโลก และเมื่อถึงตอนนั้นเท่านั้นเขาจึงจะเป็นที่ยอมรับว่ามีสิทธิอำนาจเหนือปาเลสไตน์และโลก; เมื่อถึงตอนนั้นเท่านั้นเขาจึงจะสามารถทำสนธิสัญญาหนึ่งกับหมู่ชนที่เหลืออยู่ซึ่งจะอยู่ในปาเลสไตน์ตอนนั้น อนุญาตให้พวกเขามีพระวิหารหลังหนึ่งและระบอบปุโรหิตและการถวายเครื่องสัตวบูชาและเริ่มต้นการนมัสการแบบยิวสมัยโบราณ และอิสราเอลจะเป็นประชาชาติหนึ่ง จงหมายเหตุว่า ไม่ใช่แค่พวกยิวจะได้รับอนุญาตให้อยู่ในปาเลสไตน์เท่านั้น แต่การนมัสการพระเจ้าที่แท้จริงของพวกยิวจะถูกเริ่มต้นในกรุงเยรูซาเล็มในวิหารสักหลังที่พวกยิวจะจัดเตรียมในตอนนั้นและพร้อมกับระบอบปุโรหิตและเครื่องสัตวบูชาต่าง ๆ จนกว่าพันธสัญญานั้นที่กินเวลาเจ็ดปีถูกทำกับชนชาติอิสราเอล ไม่มีใครจะทราบได้ว่าคนแห่งบาปนั้นเป็นผู้ใด นั่นคือเครื่องหมายที่บ่งบอกตัวตนอันแรก

4. กระทั่งในตอนนั้น เขาก็จะไม่เริ่มต้นการครอบครองอันเลวร้ายของเขา ซึ่งถูกเผยให้ประจักษ์พร้อมกับปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์และอ้างตัวเป็นพระเจ้าบนแผ่นดินโลก จนกว่าจะถึงตอนกลางของเจ็ดปีนั้น หลังจากผ่านไปสามปีครึ่งเขาจะละเมิดพันธสัญญานั้น เขาจะตกลงกับพวกยิวไปแล้วว่าพวกเขาจะมีการนมัสการเช่นนั้นนานเจ็ดปีแต่เขาจะละเมิดสนธิสัญญานั้นและเข้าไปในพระวิหารนั้น ทำการนำสะอาดสะอ้านแห่งความร่ำรวยว่างเปล่า นั้น และอ้างตัวเป็นพระเจ้าบนแผ่นดินโลก ฯลฯ

ฉะนั้นคุณจึงเห็นได้ว่า ถ้าการรับขึ้นนั้นจะมาถึงวันนี้ มันก็คงเป็นเวลาหนึ่งที่ไม่แน่ชัด-เราไม่ทราบว่ นานเท่าใด-ก่อนที่คนแห่งบาบนั้นจะยึดครองหนึ่งในประชาชาติเหล่านั้นที่เคยช่วยก่อตั้งจักรวรรดิโรม จากนั้นก็ ยึดอำนาจได้ทั้งหมดสามประชาชาติ และก่อตั้งสหพันธรัฐหนึ่งกับประชาชาติอื่น ๆ ที่เหลือ และกล่าวได้ว่าก่อ ตั้งจักรวรรดิโรมขึ้นใหม่ นั้นไม่สามารถเกิดขึ้นได้จนกว่าผ่านไปสักพักหลังจากการรับขึ้นนั้น

คนแห่งบาบนั้นไม่เป็นที่รู้จักตอนนี้และไม่อาจเป็นที่ทราบได้ มันเป็นการศึกษาพระคัมภีร์แบบจอม ปลอมและสะเพร่า ที่จะเสแสร้งว่าใคร ๆ ก็ทราบเวลาของการรับขึ้นนั้นหรือเวลาในภายหลังเมื่อคนแห่งบาบ นั้นจะปรากฏตัว เขาไม่อาจถูกระบุตัวได้ตอนนี้ และไม่สามารถถูกระบุตัวได้อย่างแน่ชัดจนกว่าเขาจะมีอำนาจ ครอบคลุมทั่วโลกมากพอที่จะทำสนธิสัญญากับพวกยิวที่เหลืออยู่ ผู้ซึ่งจะอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม สร้างวิหารหลัง หนึ่ง มีพวกปุโรหิตและเครื่องสัตวบูชาและพื้นปูอิสรเอลในฐานะประชาชาติหนึ่งภายใต้พระเจ้าในแผ่นดินของ พวกเขาอีกครั้ง นั่นคือ ประชาชาติหนึ่งที่นมัสการพระเจ้าและถือรักษาพิธีการและระเบียบปฏิบัติต่าง ๆ แห่ง บัญญัติของโมเสส

เจ็ดสิบสัปดาห์ถูกกำหนดไว้แล้วสำหรับชนชาติของดาเนียล หนึ่งสัปดาห์, สัปดาห์สุดท้ายของสัปดาห์ เหล่านั้นที่มีเจ็ดปี, ถูกเลื่อนออกไปก่อน นั่นหมายความว่าเจ็ดปีพร้อมกับพระวิหารนั้น พร้อมกับเครื่องสัตวบูชา ต่าง ๆ พร้อมกับระบอบปุโรหิตและผู้ที่พยายามทำตามบัญญัติของโมเสสในฐานะชนชาติของพระเจ้า และ เวลานั้นจะมาถึง สนธิสัญญาแห่งสัปดาห์นั้นกับพวกยิว ซึ่งทำโดยปฏิบัติต่อพระคริสต์นั้นเมื่อเขาเริ่มมีอำนาจ ครอบคลุมทั่วโลก

ทำไมต้องเป็นเลข 666? หกในพระคัมภีร์ในบางนัยยะเป็นเลขของมนุษย์ ประการแรก จำไว้ว่าเจ็ดมี ความหมายแฝงเกี่ยวกับพระเจ้า พระเจ้าทรงสร้างแผ่นดินโลกในหกวันและวันที่เจ็ดพระองค์ทรงหยุดพัก และ ดังนั้นวันที่เจ็ดจึงเป็นภาพเล็งหนึ่งถึงสวรรค์ พวกยิวถูกบัญชาในบัญญัติสิบประการนั้นให้ทำงานหกวันและจาก นั้นก็ถือวันสะบาโต ซึ่งเป็นภาพของสวรรค์ ถ้าผู้ได้รับใช้พระเจ้าอย่างสมบูรณ์แบบและทำทุกสิ่งถูกต้อง เขาก็คง ลงแรงเพื่อจะได้รับความรอด แน่แน่นอนว่าข้อเท็จจริงอันน่าเศร้าก็คือว่าบาบได้เข้ามาและไม่มีใครเคยทำทุกสิ่งถูก ต้องหมด ดังนั้นพระเจ้าจึงต้องมีลูกแกะปัสกาตัวหนึ่งและเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อและผู้คนเข้าสู่สะบาโตหนึ่ง แห่งการหยุดพักในวันแรกนั้นเลย โดยอาศัยคุณความดีแห่งโลหิตที่หลังรินนั้นและไม่ใช่อาศัยการงานต่าง ๆ ของพวกเขา

ฉะนั้นเจ็ดจึงถูกใช้เพื่อหมายถึงความสมบูรณ์แบบ มันปรากฏในวัฏจักรต่าง ๆ ของชีวิตในหลาย ๆ ด้าน รอบเดือนของผู้หญิงปกติแล้วมาทุกสี่สัปดาห์ ไก่ฟักไข่เป็นตัวในสามสัปดาห์ ไก่วงฟักเป็นตัวในสี่สัปดาห์ นกบางชนิดในสองสัปดาห์ เจ็ดถูกฝังอยู่ในธรรมชาติและดังนั้นจึงเป็นตัวแทนของพระเจ้า

แต่มนุษย์ก็ขาดจากพระเจ้า และดังนั้นหกจึงเป็นตัวแทนของเลขของมนุษย์ และในที่นี้ 666 คงจะ หมายความว่าสูงที่สุดที่มนุษย์คนใดจะไปถึงได้เพื่อเข้าหาเจ็ดและเข้าหาความสมบูรณ์แบบที่ปฏิบัติต่อพระ คริสต์นั้นอยากไปถึง แต่เขาก็ไม่ถึงเลขเจ็ดนั้นไม่ได้ มันเป็น 666 แต่ไม่ใช่ 7

บทที่ 14

ข้อ 1-5:

14:1 และข้าพเจ้าได้แลเห็น และดูเถิด พระเมษโปดกทรงยืนอยู่บนภูเขาศิโยน และพร้อมกับพระองค์มีจำนวนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคน โดยมีพระนามแห่งพระบิดาของพระองค์เขียนไว้ในหน้าผากของพวกเขา

14:2 และข้าพเจ้าได้ยินเสียงมาจากสวรรค์ เป็นเหมือนเสียงของน้ำมากหลาย และเป็นเหมือนเสียงแห่งฟ้าร้องใหญ่โต และข้าพเจ้าได้ยินเสียงของพวกเขา ดัดพิณเขาคู่กำลังบรรเลงพิณเขาคู่ทั้งหลายของพวกเขาอยู่

14:3 และคนเหล่านั้นร้องเพลงราวกับว่า เป็นเพลงบทใหม่ต่อหน้าพระที่นั่ง และต่อหน้าสัตว์ทั้งสี่นั้น และต่อหน้าพวกผู้อาวุโส และไม่มีมนุษย์คนใด

สามารถเรียนรู้เพลงบทนั้นได้ นอกจากคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคนนั้น ซึ่งได้ทรงไถ่ไว้แล้วจากแผ่นดินโลก

14:4 คนเหล่านี้เป็นบรรดาคนที่มิได้เป็นมลทินกับผู้หญิง เพราะว่าพวกเขาเป็นพวกพรหมจารี คนเหล่านี้เป็นบรรดาคนที่ติดตามพระเมษโปดกไปยังที่ไหนก็ตามที่พระองค์เสด็จไปนั้น พวกเขาได้ถูกไถ่ไว้แล้วจากท่ามกลางมนุษย์ โดยเป็นผลแรกถวายแด่พระเจ้าและแด่พระเมษโปดก

14:5 และในปากของพวกเขาไม่ได้พบคำอูบายใด ๆ เลย เพราะพวกเขาปราศจากความผิดต่อหน้าพระที่นั่งของพระเจ้า

พระเมษโปดกนั้นและ 144,000 คนนั้น

ในบทนี้เรามีเนื้อหาแทรกที่ไม่เชื่อมโยงกับลำดับเหตุการณ์ก่อนหลัง นี่เป็นหกภาพเหตุการณ์, ภาพถ่ายเร็ว ๆ แบบแยกจากกัน, ซึ่งแสดงภาพข้อเท็จจริงต่าง ๆ และเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่อยู่รอบและหลังจากยุคความทุกข์ลำบากนั้น

“พระเมษโปดก” (A Lamb) นี่คือพระเยซู ในวิวรณ์ 5:5 พระองค์ทรงเป็น “สิงโตแห่งเผ่ายูดาห์” ผู้ทรงคู่ควรที่จะแกะหนังสือที่มีตราประทับเจ็ดดวงนั้น แต่ก็อีกครั้งที่นั่นพระองค์ทรงถูกเรียกว่า “พระเมษโปดก” (the Lamb)

“ภูเขาศิโยน”: ที่กรุงเยรูซาเล็ม บนแผ่นดินโลก ตามที่มันจะเป็นหลังจากสมัยความทุกข์ลำบากนั้นอีกครั้ง “หนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคน”- คนกลุ่มเดิมนั้นจากสิบสองเผ่าของชนชาติอิสราเอลที่ได้รับความรอดในช่วงสมัยความทุกข์ลำบากนั้น ซึ่งถูกกล่าวถึงในบทที่ 7

“มีพระนามแห่งพระบิดาของพระองค์เขียนไว้ในหน้าผากของพวกเขา” พวกเขามีมรดกหนึ่งจากพวกคนอิสราเอลสมัยภาคพันธสัญญาเดิมผู้ซึ่งนมัสการพระเจ้าแห่งภูเขาซีนาย พระเจ้าองค์นั้นของพวกเขา ศาสดาพยากรณ์ คริสเตียนจำนวนมากจะถูกจับตัวไปสวรรค์แล้วในการรับขึ้นนั้นและพวกเขียเหล่านี้ อาจไม่มีการติดต่อใกล้ชิดกับเรื่องเล่าในภาคพันธสัญญาใหม่เกี่ยวกับชีวิตของพระคริสต์อย่างที่เรามี พวกเขาได้รับความรอดและอยู่กับพระคริสต์, พระเมษโปดกนั้น, แต่ผมคิดว่าพวกเขานั้นหนักพวกศาสนาดพยากรณ์สมัยภาคพันธสัญญาเดิม

ในช่วงครึ่งหลังของสัปดาห์ที่เจ็ดสิบของดาเนียล การถวายบูชาและพิธีการต่าง ๆ สมัยภาคพันธสัญญา

เดิมจะถูกบังคับใช้แล้ว เหล่าคริสเตียนสมัยภาคพันธสัญญาเดิมได้ไว้วางใจในพระเมสสิยาห์ที่จะเสด็จมานั้น คนเหล่านี้ได้วางใจในพระเมสสิยาห์ผู้ได้เสด็จมาแล้วแต่อาจได้รับอิทธิพลจากภาคพันธสัญญาเดิมมากกว่าพวกเรา หลังจากหนึ่งพันเก้าร้อยปีแห่งวัฒนธรรมคริสเตียนแบบคนต่างชาติและภาคพันธสัญญาใหม่ในชีวิตประจำวัน เราอาจรู้จักพระเยซูมากกว่าพระบิดา แต่คนเหล่านี้มีพระนามของพระบิดาผู้สถิตในสวรรค์ในหน้าผากของพวกเขา

เราอาจไม่ตระหนักว่าเรื่องของพระคริสต์และชีวิตและความตายและคำสอนต่าง ๆ มีส่วนน้อยขนาดไหนในชีวิตของชาวยิวตอนนี้ ถูกข่มเหงโดยพวกคริสเตียนแต่ในนามนานหลายศตวรรษ ถูกเกลียดชังในฐานะ “พวกคนที่ไม่ใช่พระคริสต์” พร้อมกับการสังหารหมู่พวกยิวในประเทศโปแลนด์และรัสเซีย ฮิตเลอร์ในเยอรมนีที่ฆ่าไปหกล้านคน เศคาริยาห์ 10:10-13 และ 13:6 บอกเล่าเกี่ยวกับพวกยิวที่เห็นพระคริสต์เป็นครั้งแรกหลังจากการเสด็จกลับมาของพระองค์ พวกเขาพาเชื้อ สะเทือนใจ อัศจรรย์ใจที่พระองค์ทรงถูกฆ่าตายโดยชนชาติของพระองค์เอง และพวกคนต่างชาติที่มีภูมิหลังแบบคริสเตียนก็มีประเพณีและวัฒนธรรมอันไพบูรณ์ที่นำมาถึงพระคริสต์ คนเหล่านี้ดูเหมือนว่าจะพบพระคริสต์ผ่านทางพวกศาสนาดำพวยากรณ์และภาพเลื่องต่าง ๆ และจากนั้นก็รู้จักพระเจ้า

วงศ์วานของดาวิดและประชาชาติอิสราเอลจะต้องถูกฟื้นฟู มันเป็นสมัยของอิสยาห์ 32:1,2 ซึ่งกล่าวว่า:

“ดูเถิด กษัตริย์องค์หนึ่งจะครอบครองในความชอบธรรม และประมุขทั้งหลายจะครอบครองในความยุติธรรม และมนุษย์คนหนึ่งจะเป็นเหมือนที่กำลังจากลม และที่ค้ำให้พ้นจากพายุฝน เหมือนบรรดาแม่น้ำแห่งน้ำในที่แห้ง เหมือนร่มเงาของศิลาหิมะในแผ่นดินที่เหนียวอ่อน”

มันเป็นสมัยของอิสยาห์ 35:1,2,5,6:

“ถิ่นทุรกันดารและสถานที่แห้งแล้งจะยินดีเพื่อเขาทั้งหลาย และทะเลทรายจะเปรมปรีดิ์ และผลิดอกเหมือนอย่างดอกกุหลาบ มันจะออกดอกอุดม และเปรมปรีดิ์ด้วยความชื่นบานและการร้องเพลง สง่าราศีแห่งเลบานอนก็จะประทานให้มัน ความรุ่งโรจน์ของการเมลงและซาโรน ที่เหล่านี้จะเห็นสง่าราศีของพระเยโฮวาห์ และความรุ่งโรจน์ของพระเจ้าของพวกเรา...แล้วนัยน์ตาทั้งหลายของคนตาบอดจะถูกเปิด และหูทั้งหลายของคนหูหนวกจะถูกเปิด แล้วคนง่อยจะกระโดดได้เหมือนอย่างกวาง และลิ้นของคนใบ้จะร้องเพลง เพราะในถิ่นทุรกันดารน้ำทั้งหลายจะพลุ่งขึ้นมา และลำธารทั้งหลายในทะเลทราย”

ทั้งอิสยาห์ 42:10 และเพลงสดุดี 33:3 บอกเราเกี่ยวกับ “เพลงบทใหม่” (ข้อ 3) 144,000 คนนั้นมีเพลงบทใหม่บทหนึ่งที่ไม่มีการอื่นเรียนรู้ได้ เพลงบทนั้นคงต้องบอกเล่าเกี่ยวกับประสบการณ์ต่าง ๆ ที่ใครอื่นไม่มี บอกเล่าคำสรรเสริญต่าง ๆ ถวายแด่พระเจ้าสำหรับพระพรทั้งหลายที่ผู้อื่นไม่เคยรู้จัก คนอื่น ๆ อาจเรียนรู้ถ้อยคำของบทเพลงนี้ได้แต่ไม่เข้าถึงความหมาย

144,000 คนนี้เป็น “พรหมจารี” ไม่เคย “ได้เป็นมลทินกับผู้หญิง” (ข้อ 4) มันไม่บาปที่จะแต่งงานและมีชีวิตเช็กส์แบบปกติของสามีและภรรยา เพราะว่า “การสมรสเป็นที่นับถือในทุกสิ่ง และที่นอนก็ปราศจากมลทิน” (ฮบ. 13:4) 1 โครินธ์ 7:28 กล่าวว่า “แต่ถ้าท่านแต่งงาน ท่านก็ไม่ได้ทำผิด และถ้าหญิงสาวพรหมจารี

แต่งงาน เธอก็ไม่ได้ทำผิด แต่อย่างไรก็ตามคนเช่นนั้นจะมีความยากลำบากในเนื้อหนัง แต่ข้าพเจ้าละเว้นพวกท่านไว้” พระเจ้าเองได้ตรัสเกี่ยวกับอาดัมว่า “ไม่ดีเลยที่มนุษย์นั้นจะอยู่ตัวคนเดียว” (ปฐมก. 2:18)

Dr. Ironside เรียกคนเหล่านี้ว่า “คณะพรหมจารี ผู้ซึ่งได้รับการรักษาจากความมลทินทุกแห่งหนที่ดาสดีนในวันน้ำกัลลวเหล่านั้น” เขากล่าวต่อไปอีกว่า: “พระพรของเพลงสดุดี 32 ที่ถูกประกาศว่ามีแก่บุคคลผู้ไม่มีอุบาย, พระพรนั้นที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงประกาศแก่นาธานาเอล, เป็นส่วนของกลุ่มคนพิเศษนี้ คนที่ไร้อุบายไม่ใช่คนที่ไร้บาป เขาเป็นคนหนึ่งที่ไม่มีความผิดต้องปิดซ่อนไว้ เมื่อบาปถูกสารภาพหมดและถูกพิพากษาต่อเบื้องพระพักตร์ของพระเจ้า อุบายก็หายไป และดังนั้นกลุ่มคนที่ไร้อุบายนี้จึงถูกพรรณนาว่าปราศจากความผิดต่อหน้าพระที่นั่งของพระเจ้า...” แต่มีการเสียสละอันมหาศาลจริง ๆ ในการสมควรใจสละทั้งชีวิตปกติและความรัก, ภรรยาและลูก ๆ, เพื่อรับใช้พระเจ้า เปาโลสละทิ้งทุกสิ่งเหล่านี้เพื่อรับใช้พระเจ้าโดยปราศจากสิ่งที่ยึดติด เราเรียนรู้ในกัณฑ์การวิถิ 6 ว่าพวกนาซีร์ได้ให้คำสัตย์ปฏิญาณว่าจะไม่ดื่มน้ำองุ่น ไม่แม้แต่กินองุ่นหรือลูกเกด เขาจะต้องไม่ทำให้ตัวเองเป็นมลทินเพราะการไว้วางใจให้คนที่พวกเขารักซึ่งเสียชีวิต เป็นการดีที่คริสเตียนทั้งหลายจะสมควรใจสละทั้งบางสิ่ง แม้กระทั่งสิ่งที่ดี ๆ เพื่อที่พวกเขาจะรับใช้พระเจ้าได้ดีขึ้น คุณจำได้ว่าโมเสสได้ทิ้งประเทศอียิปต์และราชวงศ์และทรัพย์สมบัติทั้งสิ้นของอียิปต์เพื่อที่จะแบกรับการถูกเหยียดหยามของพระคริสต์และชนชาติหนึ่งที่เป็นทาส (ฮบ. 11:23-29)

ดังนั้นบางครั้งพวกเราที่ตั้งใจแสวงหาที่จะมีฤทธิ์เดชของพระเจ้า อาจสละทั้งการกินหรือทอดหลับนอนในยามค่ำคืนขณะที่คนอื่น ๆ นอนหลับ เพื่อที่จะอธิษฐานและกระทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้าได้ดีขึ้น และรับฤทธิ์เดชของพระองค์ พวกเราบางคนได้ใช้เวลายาวนานหลายปีแห่งชีวิตของเราห่างไกลจากครอบครัวและพวกคนที่เรารักในการเผยแพร่ข่าวประเสริฐ คนอื่น ๆ ก็ทำแบบนี้เช่นกันเพื่องานประกาศในต่างแดน

ดังนั้นคนอิสราเอลเหล่านี้ที่ท่วมเท “ติดตามพระเมสสิยาห์ไปอยู่ที่ไหนก็ตามที่พระองค์เสด็จไปนั้น” (ข้อ 4) พวกเขาได้รับการไถ่ “โดยเป็นผลแรกถวายแด่พระเจ้า” (ข้อ 4) นั่นคือ เราถูกบอกว่าพวกเขาเป็นผลแรกของระลอกนั้นของการกลับใจรับเชื่อทั้งหลายที่จะตามมา คนอื่น ๆ ได้รับความรอดแล้วก่อนหน้าพวกเขาและแม้กระทั่งการกระจัดกระจายไปของพวกยิวตลอดหลายปีนั้น แต่ว่าในความหมายของการพันธสัญญาชาติอิสราเอลกลับมาหาพระเจ้า พวกเขาเป็น “ผลแรก” นั้น อาจเป็นไปได้ว่าขณะที่พวกเขาถูกเอ่ยชื่อต่อหน้าฝูงชนหมู่ใหญ่นั้นที่ถูกราชานาได้รับ ความรอดในสมัยความทุกข์ลำบากนั้นในบทที่ 7 ว่าพวกเขาเป็นผลแรกแบบพิเศษของความทุกข์ลำบากนั้น ช่างน่ารักจริง ๆ ที่พวกเขาจะได้อยู่ใกล้กับพระผู้ช่วยให้รอดในการครอบครองยุคพันปีของพระองค์และถูกนับว่าปราศจากความผิดหรืออุบาย!

ข้อ 6,7:

14:6 และข้าพเจ้าได้เห็นทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งบินอยู่ในท่ามกลางท้องฟ้าอากาศ โดยมีข่าวประเสริฐนิรันดร์เพื่อประกาศแก่คนทั้งหลายที่อาศัยอยู่บนแผ่นดินโลก และแก่ทุกประชาชาติ และตระกูล

และภาษา และประชากร

14:7 โดยกล่าวด้วยเสียงอันดังว่า “จงยำเกรงพระเจ้า และถวายสง่าราศีแด่พระองค์ เพราะว่าชั่วโม่งแห่งการพิพากษาของพระองค์มาถึงแล้ว

และงานนมัสการพระองค์ ‘ผู้ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์
และแผ่นดินโลก และทะเล’ และบ่อน้ำพุทั้ง

ทูตสวรรค์นั้นและข่าวประเสริฐนิรันดร์

ดร. สโกฟิลด์ ในหมายเหตุที่กล่าวถึงพระคำสองข้อนี้ กล่าวว่า “จะต้องมีการแบ่งแยกข่าวประเสริฐ
ออกเป็นสี่แบบ” และเขาเอ่ยชื่อข่าวประเสริฐเหล่านั้น:

1. ข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรนั้น
2. ข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้า
3. ข่าวประเสริฐนิรันดร์
4. สิ่งซึ่งเปาโลเรียกว่า “ข่าวประเสริฐของข้าพเจ้า”

นั่นดูเหมือนเป็นสิ่งที่ไม่เหมาะสมมาก ๆ และเป็นการแบ่งแยกที่พระเจ้าไม่ได้ทรงประสงค์ไว้ ผมเชื่อว่า
มีข่าวประเสริฐแท้หนึ่งเดียวเท่านั้น ข่าวประเสริฐที่เปาโลประกาศแก่ชาวแคว้นกาลาเทียไม่ได้เป็นหนึ่งในสี่แบบ
ของข่าวประเสริฐแต่เป็นข่าวประเสริฐแท้หนึ่งเดียวนั้น เปาโลกล่าวว่า “แต่ถึงแม้ว่าพวกเราเอง หรือทูตสวรรค์
องค์หนึ่งจากสวรรค์ ประกาศข่าวประเสริฐอื่นใดแก่ท่านทั้งหลาย นอกจากข่าวประเสริฐที่พวกเราได้ประกาศ
แก่ท่านทั้งหลายแล้ว ก็จงให้คนนั้นถูกสาปแช่ง ตามที่พวกเราได้กล่าวไว้แต่ก่อนแล้ว บัดนี้ข้าพเจ้ากล่าวดังนั้น
อีกว่า ถ้าคนใดคนหนึ่งประกาศข่าวประเสริฐอื่นใดแก่ท่านทั้งหลายนอกจากข่าวประเสริฐซึ่งท่านทั้งหลายได้รับ
ไว้แล้ว จงให้คนนั้นถูกสาปแช่ง” (กท. 1:8,9)

เปาโลกล่าวว่า “พี่น้องทั้งหลาย แต่ข้าพเจ้าขอรับรองแก่พวกท่านว่า ข่าวประเสริฐซึ่งข้าพเจ้าได้
ประกาศไปแล้วนั้นไม่ใช่ของมนุษย์ เพราะข้าพเจ้าไม่ได้รับข่าวประเสริฐนั้นจากมนุษย์ และข้าพเจ้าไม่ได้รับคำ
สอนเรื่องข่าวประเสริฐนั้น แต่โดยการเปิดเผยของพระเยซูคริสต์” (กท. 1:11,12)

ดังนั้นมีข่าวประเสริฐแท้ที่พระเจ้าประทานให้หนึ่งเดียวเท่านั้น

เปาโลให้คำนิยามที่ได้รับการดลใจของข่าวประเสริฐที่เขาประกาศและซึ่งทำให้ผู้คนได้รับความรอดใน
1 โครินธ์ 15:1-4:

“ยิ่งกว่านี้ พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าประกาศข่าวประเสริฐแก่พวกท่านซึ่งข้าพเจ้าเคยประกาศแก่พวก
ท่านแล้ว ซึ่งพวกท่านได้ยอมรับไว้ด้วย และในข่าวประเสริฐนั้นพวกท่านตั้งมั่นคงอยู่ โดยข่าวประเสริฐนั้นพวก
ท่านได้รับความรอดด้วย ถ้าพวกท่านระลึกอยู่เสมอถึงสิ่งที่ข้าพเจ้าได้ประกาศไว้แก่พวกท่านนั้น เว้นเสียแต่
พวกท่านได้เชื่ออย่างไร้ประโยชน์ ด้วยว่าข้าพเจ้าได้มอบแก่พวกท่านเป็นอันดับแรกคือสิ่งซึ่งข้าพเจ้ารับไว้นั้น
ด้วย ว่าพระคริสต์ได้ทรงวายพระชนม์เพื่อบาปของเราทั้งหลาย ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์ และพระองค์ได้ทรง
ถูกฝังไว้ และพระองค์ได้ทรงเป็นขึ้นมาใหม่ในวันที่สามตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์”

เปาโลเขียนไปถึงพี่น้องที่กรุงโรมว่า “ดังนั้น เท่าที่ข้าพเจ้าทำได้ ข้าพเจ้าก็พร้อมที่จะประกาศข่าว
ประเสริฐแก่พวกท่านที่อยู่กรุงโรมด้วย” (รม. 1:15) ข่าวประเสริฐเดียว, หนึ่งเดียวนั้น, อันเดียวกัน

มันเป็นข่าวประเสริฐเดียวกันนั้น “ซึ่งได้ถูกประกาศแล้วแก่มนุษย์ทุกคนที่อยู่ใต้ฟ้าสวรรค์” (คส. 1:23)

เปาโลได้รับการดลใจให้กล่าวว่า “ข่าวประเสริฐของข้าพเจ้า” (รม. 2:15) และ “ข่าวประเสริฐของ

พวกเรา” (2 คร. 4:3) เขาแค่หมายถึงข่าวประเสริฐเท่านั้นตามที่เขาประกาศมัน

พระคริสต์จะเสด็จมา “ในเปลวเพลิงจะลงโทษสนองต่อคนเหล่านั้นที่ไม่รู้จักพระเจ้า และที่ไม่เชื่อฟังข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” (2 ธส. 1:8)

มีข่าวประเสริฐเดียวเท่านั้น-ข่าวประเสริฐนั้นที่ช่วยให้รอด

ในความหมายแฝงและสภาพการณ์แวดล้อมที่แตกต่างกัน ข่าวประเสริฐก็เชื่อมโยงกับแนวคิดที่แตกต่างกัน เมื่อเปโตรประกาศข่าวประเสริฐแก่พวกยิว มันก็ถูกเรียกว่า “ข่าวประเสริฐของพวกที่เข้าสู่หนัด” แต่เมื่อเขาประกาศข่าวประเสริฐเดียวกันนั้นแก่พวกคนต่างชาติ มันก็เป็น “ข่าวประเสริฐของพวกที่ไม่เข้าสู่หนัด” กาลาเทีย 2:7 กล่าว เมื่อพระเยซูทรงประกาศข่าวประเสริฐนั้นโดยตรัสว่า “ท่านทั้งหลายจงกลับใจเสียใหม่ เพราะว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์มาใกล้แล้ว” (มธ. 3:2) มันเป็นข่าวประเสริฐเดียวกัน แม้มันถูกเรียกว่าข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรนั้นก็ตาม

ดังนั้นแนวคิดสมัยใหม่ที่ว่าข่าวประเสริฐหนึ่งที่พระคริสต์ทรงตายเพื่อคนบาปและอีก “ข่าวประเสริฐเพื่อสังคม” ก็เป็นแนวคิดที่ผิดและไม่ตรงตามพระคัมภีร์ มีข่าวประเสริฐเดียวเท่านั้น เหมือนกับในทุกยุคสมัย, ภาคนิพนธ์สัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่, มีแผนการแห่งความรอดแค่หนึ่งเดียวซึ่งถูกประกาศโดยศาสดาพยากรณ์ทุกคนเหล่านั้น (กิจการ 10:43)

พวกถือแนวคิดเสรีนิยมที่ยินกรานเรื่อง “ข่าวประเสริฐเพื่อสังคม” บางครั้งก็ไม่รู้เรื่องราว บางครั้งก็ไม่เชื่อตรงอย่างแข็งขันในการเสแสร้งว่าพวกคริสเตียนที่เน้นรากฐาน ที่เชื่อพระคัมภีร์, พวกชนะจิตวิญญาณ, ไม่ห่วงใยเกี่ยวกับการแสดงความเมตตาและสวัสดิภาพของมนุษย์ ความจริงก็คือว่าความเชื่อแบบคริสเตียนที่เน้นรากฐานต่างหากที่สร้างพันธกิจบรรเทาทุกข์, ช่วยเหลือคนยากจน, ดูแลเด็กกำพร้า, สร้างโรงพยาบาลเพื่อการกุศลต่าง ๆ ไม่มีพวกถือแนวคิดเสรีนิยมคนใดที่รักคนยากจนและทำเพื่อคนด้อยโอกาสและผู้ยากไร้มากเท่ากับ John Wesley, George Muller, General Booth, D.L. Moody, Mel Trotter และผู้ชนะจิตวิญญาณคนอื่น ๆ ที่เป็นคริสเตียน ความจริงอันเรียบง่ายก็คือว่าพวกเสรีนิยมที่ไปไกลจากข่าวประเสริฐแท้ก็นำการนอกใจคู่สมรส, การเมาเหล้า, ความทุจริตและอาชญากรรมเข้ามาพร้อมกับ “ข่าวประเสริฐ” ของพวกเขา

ดังนั้น “ข่าวประเสริฐนิรันดร์” นั้น (ข้อ 6) ตามที่ถูกประกาศโดยทูตสวรรค์องค์นี้ในข้อพระคำเหล่านี้จะเป็นข่าวประเสริฐแห่งความรอดเดียวกันนั้นอย่างแน่นอน คำพยากรณ์ที่ว่า “ข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรนี้จะถูกประกาศไปทั่วโลกให้เป็นพยานแก่บรรดาประชาชาติ และเมื่อนั้นที่สุดปลายจะมาถึง” (มธ. 24:14) อาจหมายถึงการประกาศของทูตสวรรค์องค์นี้ มันอ้างอิงถึงการสิ้นสุดความทุกข์ลำบากนั้นอย่างแน่นอน ไม่ใช่การรับขึ้นที่มาก่อนหน้านั้น

ทูตสวรรค์องค์นี้ประกาศว่าคนบาปทั้งหลายควร “ยำเกรงพระเจ้า และถวายสง่าราศีแด่พระองค์ เพราะว่าชั่วโมงแห่งการพิพากษาของพระองค์มาถึงแล้ว” (ข้อ 7) ใช่แล้วครับ และบรรดานักเทศน์ที่เชื่อตรงได้เทศนาเช่นนั้นมาตลอดหลายปีเหล่านั้น เดือนเกี่ยวกับการพิพากษาที่จะมานั้นและเรียกร้องให้ผู้คนกลับใจ แต่นั่นเป็นส่วนหนึ่งของข่าวประเสริฐที่ช่วยให้รอดนั้นที่ว่าผู้คนควรกลับใจและเชื่อบนพระคริสต์

ข้อ 8:

14:8 และทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งตามมา โดยกล่าว บวงตี๋มจากเหล่าองุ่นแห่งความเดือดดาลแห่งการ
ว่า “บาบิโลนล่มจมแล้ว ล่มจมแล้ว มหานครนั้น ล่วงประเวณีของนาง”
เพราะว่านครนั้นได้กระทำให้บรรดาประชาชาติทั้ง

โรมที่ถูกฟื้นฟู, ซึ่งในที่นี้ถูกเรียกว่าบาบิโลน, ล่มจม

ในวิวรณ์ 11:8 กรุงเยรูซาเล็มถูกเรียกในเชิงสัญลักษณ์ว่า “เมืองโสโดมและอียิปต์” ในที่นี้โรมถูกเรียกว่า “บาบิโลน” มันต้องเป็นโรม เพราะในดาเนียล 9:26 เราถูกบอกว่า “และประชากรของประมุขที่จะมานั้น จะทำลายกรุงและสถานบริสุทธิ์เสีย” นี่พูดถึงการทำลายกรุงเยรูซาเล็มในปี ค.ศ. 70 หลังจากการตรึงกางเขน พระเยซู การทำลายนั้นเกิดขึ้นโดยกองทัพของพวกโรมภายใต้ทิตัส ดังนั้นปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์จะต้องมาจาก โรมและนั่นเป็นนครหลวงของเขา วิวรณ์ 16:19 กล่าวว่า “และมหานครนั้นได้ถูกแยกออกเป็นสามส่วน” ซึ่ง หมายถึงที่นั่งของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์นั้น วิวรณ์ 17:9 บอกเราเกี่ยวกับศาสนาเทียมเท็จนั้นของปฏิปักษ์ต่อ พระคริสต์ซึ่งมีศูนย์กลางอยู่ในนครแห่งเนินเขาเจ็ดลูกนั้น ซึ่งก็คือกรุงโรม

ทำไมถึงเรียกมันว่าบาบิโลน? เพราะว่ามันเป็นการขึ้นถึงจุดสูงสุดของบรรดาจักรวรรดิโลกตั้งแต่บาบิโลน, มีเดีย-เปอร์เซีย, กรีกและโรม จากนั้นจึงของโรมที่ถูกฟื้นฟู มันเป็นสัญลักษณ์ที่แสดงถึงอำนาจโลกคนต่างชาติทั้งหมดที่จะถูกทำลายเมื่อพระคริสต์เสด็จมาครั้งที่สอง เพื่อจะทรงครอบครองหลังจากสมัยความทุกข์ลำบากนั้น ตั้งแต่สมัยของหอบาเบลจนถึงปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์นั้น มนุษยชาติได้พยายามที่จะพัฒนาการปกครองโลกที่ปราศจากพระเจ้า แม้กระทั่งตอนนี้ “ความลึกลับแห่งคนนอกกฎหมายนั้นก็ทำงานอยู่แล้ว เพียงแต่ผู้ที่คอยหวังเหนี่ยวเดียวนั้นจะยังหวังเหนี่ยวอยู่ จนกว่าผู้ที่คอยหวังเหนี่ยวนั้นจะถูกพาออกไปพ้นทางเสีย และคนนอกกฎหมายนั้นจึงจะถูกเปิดเผย ผู้ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงประหารด้วยวิญญานแห่งพระโอษฐ์ของพระองค์ และจะทรงผลาญให้สูญไปด้วยความเจิดจ้าแห่งการเสด็จมาของพระองค์ คือผู้นั้น ผู้ซึ่งการมาของมันจะเป็นตามการกระทำกิจของชาตान พร้อมกับบรรดาการอิทธิฤทธิ์และหมายสำคัญ และการมหัศจรรย์ที่โป๊ปด” (2 ธส. 2:7-9) มันเป็นแผนการของชาตानและทั้งหมดนั้นก็ถูกแสดงเป็นสัญลักษณ์โดยชื่อเรียกบาบิโลน

จงตั้งใจหมายเหตุในส่วนที่มาก่อนของภาคพันธสัญญาใหม่ว่าโรมไม่เคยถูกเรียกว่าบาบิโลนเลย เปโตรประกาศแก่พวกที่กระจัดกระจายไปของชนชาติอิสราเอลในประเทศบาบิโลนจริง ๆ และจากที่นั่นเขาก็ฝากความคิดถึงมาใน 2 เปโตร 5:13 เปโตรไม่เคยอยู่ที่กรุงโรมเลย เขาไม่ถูกกล่าวถึงในยี่สิบแปดคนนั้นและครอบครัวเหล่านั้นที่เปาโลเขียนไปถึงในโรม 16 เขาไม่ได้พบกับเปาโลที่นั่นตอนที่เปาโลมาในกิจการ 28 เขาไม่ได้อยู่ที่นั่นตอนที่เปาโลเขียนคำอำลาของตนใน 2 ทิโมธี 4 และกล่าวว่า “ลูกาคนเดียวเท่านั้นที่อยู่กับข้าพเจ้า”

แต่ตรงนี้ในวิวรณ์ โรมเป็นการขึ้นสู่จุดสูงสุดแบบฟื้นคืนชีพของการครองโลกโดยชาตानและถูกเรียกในเชิงสัญลักษณ์ว่าบาบิโลน

เหตุใดเมืองนี้จะต้องถูกทำลาย? เพราะว่ามันจะกลายเป็นศูนย์รวมของการนับถือรูปเคารพและการล่วงประเวณีฝ่ายวิญญาน นี่จะถูกกล่าวถึงอีกครั้งในวิวรณ์ 17:1,2 ที่กษัตริย์เหล่านั้นถูกกล่าวว่าได้ทำการล่วง

ประเวณีกับศาสนาที่เจ้านั้นของโรม

ข้อ 9-12:

14:9 และทูตสวรรค์องค์ที่สามตามสององค์แรกนั้น
มา โดยกล่าวด้วยเสียงอันดังว่า “ถ้ามนุษย์คนใด
บูชาสัตว์ร้ายและรูปจำลองของมัน และรับ
เครื่องหมายของมันไว้ในหน้าผากของตนหรือในมือ
ของตน

14:10 ผู้นั้นเองจะดื่มเหล้าองุ่นแห่งพระพิโรธของ
พระเจ้า ซึ่งถูกเทออกโดยปราศจากการระคนกับ
สิ่งใดลงในถ้วยแห่งความเดือดดาลของพระองค์
และเขาจะถูกทรมานด้วยไฟและกำมะถันต่อหน้า
เหล่าทูตสวรรค์ผู้บริสุทธิ์ และต่อพระพักตร์พระ

เมฆโปดก

14:11 และควันแห่งการทรมานของพวกเขาจะปลุ้ง
ขึ้นตลอดไปเป็นนิรันดร์และเป็นนิรันดร์ และพวกเขา
ไม่มีการพักผ่อนเลยทั้งกลางวันหรือกลางคืน ผู้ซึ่ง
บูชาสัตว์ร้ายและรูปจำลองของมัน และผู้ใดก็ตาม
ที่รับเครื่องหมายแห่งชื่อของมัน”

14:12 นี่คือการอดทนของพวกวิสุทธิชน นี่คือการ
ทั้งหลายที่รักษาบรรดาพระบัญญัติของพระเจ้า
และความเชื่อมั่นของพระเยซูไว้

ทุกคนที่บูชาสัตว์ร้ายนั้นก็ตกนรกเป็นนิรันดร์

“สัตว์ร้าย” นั้น, “บุตรแห่งความพินาศ” นั้น, ผู้เผด็จการโลกคนนั้น, ปฏิบัติต่อพระคริสต์นั้นจะอ้าง
ตัวเป็นพระเจ้าแล้ว เรียกร้องการกราบไหว้บูชาในฐานะพระเจ้า (2 ธส. 2:4) จากนั้นรูปจำลองหนึ่งหรือรูป
เคารพที่เป็นตัวแทนของเขาจะถูกทำให้มีชีวิตขึ้นอย่างอัศจรรย์โดยผู้พยากรณ์เท็จนั้น ทุกคนที่ไม่ยอมบูชา
สัตว์ร้ายนั้นและรูปจำลองของมันจะถูกฆ่าตาย พวกเขาต้องรับเครื่องหมายของสัตว์ร้ายนั้นในฐานะเป็นเหล่าผู้
บูชาสัตว์ร้ายเพื่อที่จะได้รับอนุญาตให้ซื้อหรือขายได้ แต่ทุกคนที่ทำเช่นนั้น (บูชาสัตว์ร้ายนั้น) จะต้องตกนรก
เป็นนิรันดร์

ข้อ 10 และ 11 มีนัยสำคัญ: สองข้อนี้กล่าวถึงนรกว่าเป็นความทรมานเป็นนิรันดร์ บางคนอาจกล่าวว่า
ไฟนั้นในนรกจะเป็นเชิงเปรียบเทียบ ควันนั้นจะเป็นเชิงเปรียบเทียบด้วยหรือ? และกำมะถันล่ะ? และหนอน
เหล่านั้นที่ “ไม่ตาย” ตามที่พระเยซูตรัสไว้ในมาระโก 9:44,46,49- พวกมันเป็นเชิงเปรียบเทียบด้วยหรือ? น้ำ
นั้นที่เศรษฐีคนนั้นในนรกร้องขอก็เป็นเชิงเปรียบเทียบด้วยหรือ? และความกระหายของเขาเป็นเชิงเปรียบเทียบ
หรือ? เราารู้สึกว่าต้องตีความตามที่ปรากฏ เมื่อพระคริสต์ตรัสถึงไฟนั้นในนรกหลายครั้งเหลือเกิน

ไฟนั้นจะทรมานและไม่ทำให้สิ้นสูญและไม่ทำลายร่างกายจริง ๆ เหล่านั้นในนรกได้อย่างไร? ผมไม่
ทราบ เมื่อเราผู้ซึ่งเป็นมนุษย์ที่อ่อนแอ ไม่รู้เรื่องราว ก้าวเข้าไปในสิ่งทั้งหลายที่เป็นนิรันดร์ เราก็คือเหมือน
คนโง่ที่ไม่รู้หมดทุกสิ่ง ผมไม่รู้ว่าเด็กหนุ่มชาวฮีบรู 3 คนนั้นในดานีเอล 3 ไม่ได้รับอันตรายในเตาไฟร้อนแรงนั้น
ได้อย่างไร ซึ่งร้อนจนมันฆ่าคนอื่น ๆ ที่โยนพวกเขาเข้าไป แต่เรื่องราวนั้นเป็นความจริงอย่างเห็นได้ชัด เมื่อ
พระเจ้าตรัสว่านรกเป็นบึงไฟและกำมะถันแห่งหนึ่งและมันลุกไหม้ตลอดไปเป็นนิรันดร์ ใครเล่าจะฉลาดเหลือเกิน
จนใช้เหตุผลอธิบายมันได้? เห็นได้ชัดว่าทุกคนที่บูชาสัตว์ร้ายนั้นหันไปเสียตลอดกาลแล้วจากข้อเสนอของ
พระเจ้าที่เป็นความรอดโดยทางพระคริสต์ บาปของพวกเขาจึงกลายเป็นบาปนั้นที่อภัยให้ไม่ได้แล้ว

ข้อ 13:

14:13 และข้าพเจ้าได้ยินพระสุรเสียงจากสวรรค์ เขาจะได้หยุดพักจากบรรดาการทำงานหนักของ
ซึ่งกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า “จงเขียนไว้เถิดว่า ตั้งแต่นี้ พวกเขา และการงานทั้งหลายของพวกเขา
สืบไปคนทั้งหลายซึ่งตายในองค์พระผู้เป็นเจ้าจะได้ ติดตามพวกเขาไปแน่นอน”
รับพร” “ใช่แล้ว” พระวิญญาณตรัสว่า “เพื่อพวก

เหล่าคนตายผู้เป็นสุขของพระเจ้า

พระเจ้าตรัสถึงเหล่าคริสเตียนที่ตายไปแล้วอย่างอ่อนหวานยิ่งนัก พวกเขาถูกเรียกว่า “บรรดาคนซึ่ง
ล่องกลับไปในพระเยซู” (1 ธส. 4:14) นำแปลกที่ผู้ที่บังเกิดใหม่แล้วคนใดจะหวาดกลัวความตายนั้น

ล่องกลับในพระเยซู! กลับอย่างมีความสุข

ไม่มีใครจะตื่นมาร้องให้อีกเลย!

การเอนกายอันสงบและไม่มีใครรบกวน

ไม่มีศัตรูรายสุดท่ายทำให้ขาดตอน

ล่องกลับในพระเยซู! โอ ช่างแสนยินดี

ที่เหล่าผู้ล่องกลับนั้นจะประชุมพร้อมกัน!

เพื่อขับร้องด้วยความมั่นใจอันบริสุทธิ์

ว่าความตายได้เสียเหล็กไนพิษของมันไปแล้ว

ล่องกลับในพระเยซู! การหยุดพักแสนสงบ

การตื่นของพวกเขาที่เปี่ยมสุขยิ่งนัก

ความกลัวและวิตถจะไม่ทำให้โมงนั้นเศร้าหมอง

เมื่อฤทธิ์เดชพระผู้ช่วยให้รอดถูกเผยให้ประจักษ์

ล่องกลับในพระเยซู! โอ ขอให้ข้า

ได้อยู่ในที่ลี้ภัยอันแสนสุขนั้น!

ถ้ากระดูกของข้าจะนอนพักอย่างปลอดภัย

เผ้าคอยเสียงเรียกจากเบื้องบนนั้น

เรากล่าวอำลาแต่ไม่นานนักหรอก เราร้องไห้โหมที่พวกเขาจะให้พระเจ้าเสียน้ำตาทุกหยดของพวกเขา
ออกไปเสีย? เราเศร้าใจโหมที่พวกเขาเข้าในความเป็นสุขชั่วนิรันดร์?

Ira D. Sankey เขียนบทเพลงนมัสการสั้น ๆ เกี่ยวกับการอำลาอันไพเราะนั้น

กลับไปเกิด ท่านที่รัก กลับต่อไป และเชิญท่านหยุดพักเถิด

เอนศีรษะของท่านแนบพระทรงพระผู้ช่วยให้รอดเถิด

พวกเรารักท่าน แต่พระเยซูรักท่านมากที่สุด-

ราตรีสวัสดิ์! ราตรีสวัสดิ์! ราตรีสวัสดิ์!

การหลับไหลของท่านก็สงบสุขดูการนอนของท่าน
แต่ท่านจะไม่ตื่นมาเพื่อตรากตรำและร่ำให้อีกต่อไป
การหยุดพักของท่านนั้นสมบูรณ์ ปลอดภัย และหลับลึก

ราตรีสวัสดิ์! ราตรีสวัสดิ์! ราตรีสวัสดิ์!

จนกว่าสง่าราศีนิรันดร์สาดส่องผืนฟ้า

จนกว่าผู้ที่ตายในพระเยซูจะเป็นขึ้นมา

และพระองค์จะเสด็จมา แต่มีไข้ในสภาพอันต่ำต้อย-

ราตรีสวัสดิ์! ราตรีสวัสดิ์! ราตรีสวัสดิ์!

แค่ “ราตรีสวัสดิ์” ท่านที่รัก- มีไข้ “ลาก่อน!”

อีกหน่อยเดียว และวิสุทธิชนทุกคนของพระองค์

จะอาศัยอยู่ในความเป็นหนึ่งเดียวกันที่ไม่แยกขาด-

ราตรีสวัสดิ์! ราตรีสวัสดิ์! ราตรีสวัสดิ์!

จนกว่าเราจะเจอกันอีกหน้าพระที่นั่งของพระองค์

หมกอยู่ในชุดไร้ดำหนิที่พระองค์ประทานให้แก่คนของพระองค์

จนกว่าเราจะรู้เหมือนอย่างที่คุณทรงรู้จักเราแล้ว-

ราตรีสวัสดิ์! ราตรีสวัสดิ์! ราตรีสวัสดิ์!

แผนนี้ ครอสบีผู้ดาบอดได้ตายไปอย่างขึ้นบานที่โบหน้าแรกที่ดวงตาก็มีดบาดยาวนานคุณนั้นจะมองเห็นจะเป็นโบหน้าของพระเยซู! คุณแม่ของผม ขณะใกล้ตาย ได้ชูมือที่อ่อนแรงของท่านขณะที่เราร้องเพลง “How Firm A Foundation” (“ความเชื่อศิษย์พระเยซู”) ตามที่ท่านขอข้างเตียงของท่าน และท่านกล่าวด้วยความขึ้นบานว่า “แม่เห็นพระเยซูและลูกน้อยของแม่ได้แล้วตอนนี้!” จากนั้นก็ล่องลับไป ความสุขมีแก่คนตายเหล่านั้นที่ตายในองค์พระผู้เป็นเจ้าเพราะว่าพวกเขาได้มีการหยุดพักอันแสนสุขจากความเหนื่อยยากของพวกเขาและการทำงานของพวกเขาก็ติดตามพวกเขาไป

คำว่าสะบาโตหมายถึงการหยุดพัก และสวรรค์ถูกแสดงภาพในวันสะบาโตในพระคัมภีร์และในฮีบรู 4:9 พระคำข้อนั้นกล่าวว่า “ฉะนั้นจึงยังมีการหยุดพักสำหรับประชาชนของพระเจ้า” โอ ขอขอบคุณพระเจ้าสำหรับสะบาโตแห่งสวรรค์เพื่อที่จะวางภาระทั้งหลายของเราและหยุดพัก!

เป็นความจริงที่ว่าพระคัมภีร์กล่าวว่า “...และบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์จะรับใช้พระองค์” (22:3) แต่คน ๆ หนึ่งสามารถเข้าสู่การหยุดพักอันแสนหวานได้ชั่วนิรันดร์ ความยากลำบากทั้งปวงหมดสิ้นไป ความเหนื่อยยากและความอ่อนล้าทั้งหมดจากไปเป็นนิรันดร์ เมื่อเราไปถึงสวรรค์ เหตุฉะนั้น “คนทั้งหลายซึ่งตายในองค์พระผู้เป็นเจ้าจะได้รับพร”

“การทำงานทั้งหลายของพวกเขาติดตามพวกเขาไปแน่นอน” โอ ช่างสำคัญจริง ๆ เมื่อเรามาถึงบัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ที่บางคนกำลังรับใช้องค์พระผู้เป็นเจ้าต่อไป ซึ่งเป็นผู้ที่เราได้ชนะมาถึงพระคริสต์

วันนี้ในสนามบินชายหนุ่มคนหนึ่งหยุดพักผม บอกชื่อของเขาแก่ผมและเตือนความจำผมว่าหลายปี

ก่อนในงานฟื้นฟูหนึ่งในสปริงฟิลด์, มิสซูรีตอนที่ผมเทศนาเขาได้รับความรอด การงานของพวกเขาติดตามต่อไป

และพระคำขื่อนี้กล่าวเกี่ยวกับคนเหล่านั้นที่เชื่อฟังพระบัญญัติทั้งหลายของพระองค์และถือรักษาพันธสัญญาของพระองค์ว่า “ความเมตตาของพระเยซูฮาวานั้นดำรงอยู่ตั้งแต่นิรันดร์กาลจนถึงนิรันดร์กาล...และความชอบธรรมของพระองค์ต่อหลานเหลน” (สดด. 103:17) การงานที่ดีติดตามไป!

เราต้องไปจากภาพเหตุการณ์นี้สักครู่ การงานแบบไหนจะติดตามคุณไป? Dr. Ironside กล่าวว่าคำวิงวอนที่จริงจังนี้:

ถ้าคุณรอดแล้ว คุณได้ทำอะไรบ้างเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า? ถ้ายังไม่รอด โอ ฉะนั้น ผมขออ้อนวอนคุณให้ระลึกว่า บาปทั้งหลายของคุณจะติดตามคุณไป-บาปเหล่านั้นที่คุณพยายามมาตลอดที่จะลืมเสีย; บาปเหล่านั้นที่คุณได้หนีมาจากพวกมัน; บาปเหล่านั้นซึ่งในความโง่เขลาของคุณเคยคิดว่าคุณจะชดใช้มันได้โดยความพยายามของคุณเอง เมื่อคุณยืนขึ้นในท้ายที่สุด ในสภาพน่าสังเวชและเปลือยเปล่าและน่าสมเพช หน้าพระที่นั่งใหญ่สีขาวนั้น คุณก็จะพบว่าบาปทั้งหมดของคุณอยู่ที่นั่น และบาปเหล่านั้นจะรัดตัวคุณไว้แน่นดุจฝูงสุนัขล่าเนื้อจากนรกอย่างพวกมันเป็นจริง ๆ และลากตัวคุณลงไปสู่บึงไฟนั้น ผมขอร้องคุณ อย่าหันไปเสียจากความจริงอันน่ากลัวนี้

ข้อ 14-20:

14:14 และข้าพเจ้าได้แลเห็น และดูเถิด มีเมฆสีขาวก้อนหนึ่ง และบนเมฆนั้นมีผู้หนึ่งประทับอยู่ เหมือนกับบุตรมนุษย์ โดยสวมมงกุฎทองคำบนพระเศียรของพระองค์ และในพระหัตถ์ของพระองค์ทรงถือเคียวอันคม
14:15 และมีทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งได้ออกมาจากพระวิหาร โดยร้องด้วยเสียงดังต่อพระองค์ ผู้ประทับบนเมฆนั้นว่า “ขอทรงตัดสินเคียวของพระองค์และเกี่ยวไปเถิด เพราะว่าถึงเวลาที่พระองค์จะเกี่ยวแล้ว เพราะว่าการเก็บเกี่ยวแห่งแผ่นดินโลกนั้นก็สุกแล้ว”
14:16 และพระองค์ผู้ประทับบนเมฆนั้น ได้ทรงตัดสินเคียวของพระองค์นั้นบนแผ่นดินโลก และแผ่นดินโลกก็ได้ถูกเกี่ยวแล้ว
14:17 และทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งก็ได้ออกมาจากพระ

วิหารซึ่งอยู่ในสวรรค์ ท่านก็ถือเคียวอันคมเช่นเดียวกัน
14:18 และทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งได้ออกมาจากแท่นบูชา ผู้ซึ่งมีฤทธิ์เหนือไฟ และร้องด้วยเสียงดังแก่ทูตองค์นั้นที่ถือเคียวอันคมนั้นว่า “ท่านจงตัดสินเคียวอันคมของท่าน และเกี่ยวเก็บบรรดาพวงองุ่นแห่งดั่งองุ่นของแผ่นดินโลก เพราะบรรดาพวงองุ่นนั้นของมันสุกเต็มที่แล้ว”
14:19 และทูตสวรรค์องค์นั้นก็ตัดสินเคียวของท่านเข้าไปในแผ่นดินโลก และรวบรวมเถาองุ่นนั้นแห่งแผ่นดินโลก และขว้างมันลงไปในบ่อย่ำองุ่นอันใหญ่แห่งพระพิโรธของพระเจ้า
14:20 และบ่อย่ำองุ่นนั้นถูกย่ำภายนอกเมือง และโลหิตไหลออกจากบ่อย่ำองุ่นนั้น สูงกระพริ้วถึงบังเหียนม้า ไหลนองไปประมาณสามร้อยกิโลเมตร

ภาพของอารามาเกตโดน

ในวิวรณ์ 19:11-20 เรามีภาพ ๆ หนึ่งราวกับว่าบนแผ่นดินโลกเกี่ยวกับการเสด็จมาของพระคริสต์พร้อมกับเหล่ากองทัพทูตสวรรค์เพื่อต่อสู้และทำลายปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์นั้น ในที่นี้เรามีมุมมองของทูตสวรรค์องค์หนึ่งที่เห็นความชั่วร้ายที่ต้องถูกพิพากษา

ในที่นี้ศึคนั้นถูกแสดงภาพเป็นเหมือนการเก็บเกี่ยว ในอิสยาห์ 63:1-5 ศึกเดียวกันนั้นถูกแสดงภาพเป็นเหมือนการย่ำในบ่ออย่างรุนแรง

“การเก็บเกี่ยวแห่งแผ่นดินโลกนั้นก็สุกแล้ว” (ข้อ 15) เราถูกเตือนใจว่าพระเจ้าทรงบอกอับราฮัมว่า “ความชั่วช้าของคนอาโมไรต์ยังไม่ครบถ้วน” (ปฐมก. 15:16) และพวกเขาจึงยังไม่ถูกทำลายในตอนนั้น ต่อมาพวกเขาจะต้องถูกทำลายอย่างสิ้นเชิง (อพยพ. 20:17; ยชว. 3:10) ก่อนน้ำท่วมนั้น บาปก็ดาษต้นมากเสียจนในที่สุดพระเมตตาที่ถูกยับยั้งได้กลายเป็นการพิพากษา ดังนั้นในการครอบครองของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ในที่นี้เผ่าพันธุ์ของคนบาปต้องถูกทำลาย

จงสังเกตว่าพระคริสต์เองทรงเป็นผู้ที่จะทำการเก็บเกี่ยว ผู้ที่จะลงโทษบาป ดังนั้นพระคริสต์เองทรงเป็นผู้ที่จะตรัสแก่บรรดาคนที่ไม่รอดว่า “และในเวลานั้นเราจะกล่าวยอมรับแก่พวกเขาว่า ‘เราไม่เคยรู้จักพวกเจ้าเลย จงไปเสียให้พ้นจากเรา พวกเจ้าที่กระทำความชั่วช้า’” (มธ. 7:23) พระคริสต์เองทรงเป็นผู้ที่จะประทับบนพระที่นั่งแห่งอาณาจักรของพระองค์และจะตรัสว่า “จงถอยไปจากเรา พวกเจ้าที่ถูกสาปแช่ง จงเข้าไปอยู่ในไฟซึ่งไหม้อยู่เป็นนิตย์ ซึ่งเตรียมไว้สำหรับพญามารและเหล่าทูตของมันนั้น” (มธ. 25:41)

Dr. H.A. Ironside กล่าวว่า:

เราต้องจดจำไว้ว่าพวกยิวได้นำการพิพากษาของตนมาบนศีรษะของตัวเองโดยการปฏิเสธองค์สันติราชันเมื่อพระองค์เสด็จมาในพระคุณเพื่อช่วยพวกเขาให้รอดพ้น การหึงโง่ดัดสันความของปเลาตพวกเขาร้องบอกว่า “ขอให้โลหิตของเขาตกอยู่บนเราและบนลูกหลานของเรา” คำขออันน่ากลัวนี้ได้รับคำตอบอันน่าสะพรึงกลัวจริง ๆ จากพระเจ้าผู้ทรงยุติธรรม หลายศตวรรษได้เป็นพยานแล้ว...

แผ่นดินของอิมมานูเอล ครั้นเประเพื่อนพระโลหิตประเสริฐของพระองค์เองแล้ว ก็จะมีสีแดงฉานไปด้วยเลือดของคนเหล่านั้นที่ปฏิเสธพระองค์...เมื่อนานมาแล้ว พวกเขาเลือกการรับบัสแทนที่พระเยซูผู้ทรงถูกเรียกว่าพระคริสต์ พวกเขาไม่ยอมเปลี่ยนใจจนถึงที่สุด พวกเขาจะขอเลือก “บุตรแห่งความพินาศ” มากกว่าพระบุตรของพระเจ้า และจะนำความพินาศฉิบพลันมาสู่ตัวเอง

บทที่ 15

ข้อ 1:

15:1 และข้าพเจ้าได้เห็นหมายสำคัญอีกประการ หนึ่งในสวรรค์ ใหญ่ยิ่งและมหัศจรรย์นัก มีทูตสวรรค์เจ็ดองค์ถือถ้อยพิบัติเจ็ดอย่างสุดท้าย เพราะ

ว่าในถ้อยพิบัติเหล่านั้นพระพิโรธของพระเจ้าจะสำเร็จ

ถ้อยพิบัติเจ็ดประการสุดท้ายถูกประกาศ

Dr. Riley กล่าวว่า: “หนังสือวิวรณ์นี้ถูกเรียกว่าหนังสือแห่งเลขเจ็ดทั้งหลาย มีนิมิตเจ็ดอย่าง, พระวิญญาณทั้งเจ็ดของพระเจ้า, คันประทีปเจ็ดคัน, ดาวเจ็ดดวง, ประทีปเจ็ดดวง, ตราประทับเจ็ดดวง, เขาเจ็ดเขา และพระเนตรเจ็ดดวงของพระเมษโปดก, ทูตสวรรค์เจ็ดองค์พร้อมกับแตรเจ็ดคัน, ฟ້าร้องทั้งเจ็ด, เจ็ดหัวของสัตว์ร้ายนั้นพร้อมกับมงกุฎเจ็ดอันบนหัวเหล่านั้น, ถ้อยพิบัติเจ็ดประการ, ขันเจ็ดใบ, ภูเขาเจ็ดลูกและกษัตริย์เจ็ดองค์” Jacob Seiss กล่าวว่า “ทั้งหมดนี้เป็นเพราะว่าหนังสือวิวรณ์เป็นหนังสือแห่งความครบบริบูรณ์ของทุกสิ่งที่มันกล่าวถึง!”

บทนี้เป็นบทเบื้องต้น: บทถัดไปจะกล่าวถึงถ้อยพิบัติทั้งเจ็ดนั้น ในที่นี้พระเจ้าทรงถูกนับว่าชอบธรรมแล้วในถ้อยพิบัติใหญ่โตเหล่านั้นที่พระองค์ทรงส่งมาบนแผ่นดินโลก ถ้อยพิบัติเหล่านี้แสดงออกถึงการพิพากษาของพระเจ้าที่มีต่อบาป

“พระพิโรธของพระเจ้า” สมัยความทุกข์ลำบากนั้นเป็นวาระแห่งพระพิโรธ, วาระแห่ง “วันขององค์พระผู้เป็นเจ้า” (อสย. 13:9; 34:8) เรื่องทั้งหมดนั้นของการพิพากษาสำหรับความตายของหลายพันคนที่ถูกฆ่าตายโดยปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์, ความชั่วของผู้คนที่บูชามัน, การพิพากษาจักรวรรดิโลกที่ยิ่งใหญ่เหล่านั้น-บาบิโลน, มีเดีย-เปอร์เซีย, กรีก, โรม-กฏแห่งการหว่านและการเกี่ยวของพระเจ้าต้องสำเร็จจริง “ทางของเหล่าผู้ละเมิดก็ยากลำบาก” “จงแน่ใจเถิดว่าบาปของท่านจะหาท่านจนเจอ” “เพราะพวกเขาได้หว่านลม และพวกเขาจะเกี่ยวลมหมุน”

ในที่นี้ความชั่วของคริสตจักรเทียมเท็จนั้นต้องถูกลงโทษอย่างเปิดเผย เป็นทางการต่อหน้าสาธารณชน (ดู บทที่ 17) เราเชื่อว่าหลายคนถูกลงโทษแล้วและกำลังถูกลงโทษอยู่ในนรก เพราะศาสนานั้น (Spanish Inquisition), การจับมัดเสาและจุดไฟเผา, การที่โรมจับคนที่ถูกเรียกว่านอกรีตมัดกับเครื่องทรมานหักแขนขา ในช่วงยุคกลางนั้น นี่เป็นคำตอบแบบเป็นทางการต่อหน้าสาธารณชนของพระเจ้าต่อการเข่นฆ่าหลายพันคนของฮิตเลอร์, การกดขี่และเข่นฆ่าพวกคริสเตียนโดยพวกคอมมิวนิสต์ในรัสเซีย, จีน, โรมาเนีย, อัลบาเนีย, เวียดนาม ฯลฯ มันเป็นจุดสูงสุดแห่งยุคสมัยในถ้อยพิบัติเหล่านั้นที่ตกมาบนบาป

จำไว้ว่าพระเมตตาของพระเจ้าเหนือวัง, ตกเดือน, วิงวอน, อวยพรและในที่สุดก็เปิดทางให้แก่พระพิโรธ หลังจากข้อเสนอทั้งหลายที่ประกอบด้วยความรักและพระเมตตาในการดำเนินพวกฟาริสีและพวกสะดูสี ในที่สุดพระเยซูก็ตรัสว่าความผิดของการสังหารเหล่าศาสนพยากรณ์ของพระเจ้า ผู้ถูกฆ่าในทุกยุคสมัย ตั้งแต่การฆ่าอาเบลมาจนถึงการปฏิเสธพระคริสต์และการตรึงกางเขนพระองค์จะถูกเรียกเอาจากคนชั่วอายุนั้น ในลูกา 11:47-50 พระเยซูตรัสว่า:

“วิบัติแก่พวกเจ้า เพราะพวกเจ้าก่อสร้างบรรดาอุโมงค์ฝังศพของพวกศาสดาพยากรณ์ และบรรพบุรุษของพวกเจ้าก็ได้ฆ่าพวกศาสดาพยากรณ์นั้น แท้จริงพวกเจ้าเป็นพยานว่า พวกเจ้าเห็นชอบในบรรดาการกระทำของบรรพบุรุษของพวกเจ้า ด้วยว่าพวกเขาได้ฆ่าศาสดาพยากรณ์เหล่านั้นจริง และพวกเจ้าก่อสร้างบรรดาอุโมงค์ฝังศพของพวกศาสดาพยากรณ์นั้น เหตุฉะนั้น พระปัญญาของพระเจ้าก็ตรัสแล้วด้วยว่า ‘เราจะส่งพวกศาสดาพยากรณ์และพวกอัครทูตไปหาพวกเขา และบางคนในคนเหล่านั้น พวกเขาจะฆ่าเสียและข่มเหง’ เพื่อโลหิตของบรรดาศาสดาพยากรณ์ ซึ่งได้ถูกทำให้ไหลออกตั้งแต่การวางรากฐานของโลก จะถูกเรียกร้องจากคนชั่วอายุนี้”

การลงโทษในระดับสาธารณชนและระดับประชาชาติที่มีต่อคนเหล่านั้นที่ข่มเหงเหล่าศาสดาพยากรณ์ของพระเจ้ามาตลอดหลายปีนั้นได้ถูกสำแดงในความพินาศย่อยยับของกรุงเยรูซาเล็ม การถูกฆ่าอย่างทรมาณ หรือการตกเป็นทาสหรือการถูกขับไล่ไปของพวกยิวทั้งหมดจากปาเลสไตน์ ดังนั้นตรงนี้ในวิวรณ์ 15 เราพบการประกาศภัยพิบัติประการสุดท้ายเหล่านั้นของพระเจ้า ซึ่งพิสูจน์ว่าพระเจ้าทรงชอบธรรมในการลงโทษบาปทั้งปวงเหล่านั้นของทุกยุคสมัย

“พระพิโรธของพระเจ้า” ความชั่วของมนุษย์คือ การเกลียดชังและปดทิ้งและไม่ยอมรับพระพิโรธของพระเจ้า คนชั่วอายุหนึ่งที่หยุดยั้งโทษประหารชีวิตสำหรับการฆ่าคน ที่ให้ความกรุณาทั้งหมดของมันแก่อาชญากรแทนที่จะให้แก่คนเหล่านั้นที่ถูกฆ่าหรือถูกจับหรือถูกข่มขืนหรือถูกทำให้ตกเป็นเหยื่อโดยอาชญากรเหล่านั้น ไม่รู้จักพระเจ้าองค์หนึ่งผู้ทรงเกลียดชังบาป ยุคสมัยหนึ่งๆที่เรียกการติสอนเด็กว่า “การทารุณกรรมเด็ก” แม้ว่าพระคัมภีร์บัญชาให้ทำเช่นนั้นอย่างชัดเจนก็ตาม (สภษ. 13:24; 19:18; 20:30; 22:15; 23:24) ไม่ยอมเห็นพ้องกับ “พระพิโรธของพระเจ้า” การหลบเลี่ยงก็ครั้งแล้ว, การบิดเบือนพระคัมภีร์อย่างทุจริตก็เห็นแล้วที่พวกชายจัด, พวกเสรีนิยมทางศาสนา, พวกนักศาสนาที่สมองเหลวเหล่านั้นกระทำเพื่อหลีกเลี่ยงความจริงที่ว่าพระเจ้าทรงเกลียดชังบาปและต้องลงโทษมัน! บางคนกล่าวว่าภาคพันธสัญญาเดิมพูดถึงพระพิโรธของพระเจ้าแต่ภาคพันธสัญญาใหม่แก้ไขมัน บอกเล่าเกี่ยวกับพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดองค์หนึ่งที่เมตตาและเปี่ยมด้วยความรักผู้ซึ่งคงจะไม่มีวันส่งเหล่าคนบาปลงนรก ไม่ใช่เลยครับ ข้อเท็จจริงก็คือว่าพระเยซูเจ้าตรัสเกี่ยวกับนรกและการลงทัณฑ์ชั่ววันนั้นมากกว่าศาสดาพยากรณ์คนใดก่อนหน้านั้นหรือนับแต่นั้น

คำสอนที่ชัดเจนของพระคัมภีร์ทุกตอนเป็นพยานถึงคำสอนที่ว่า “พระเจ้าพระพิโรธต่อคนชั่วทุกวัน” (สดด. 7:11), ที่ว่า “ผู้ที่ไม่เชื่อพระบุตรก็จะไม่เห็นชีวิต แต่พระพิโรธของพระเจ้าตกอยู่บนเขา” (ยอห์น 3:36) ในท่ามกลางการลงโทษอันน่ากลัวของพระเจ้าที่มีต่อชนชาติอิสราเอลโดยการตกเป็นเชลยที่บาบิโลน ศาสดาพยากรณ์สองคนผู้ดำเนินตามทางของพระเจ้าในวาระที่ต่างกันได้อธิฐานขอพระเมตตาของพระเจ้าที่จะมีแก่ชนชาติอิสราเอลเพื่อที่ชนที่เหลือนอยู่จะได้กลับมา เขาทั้งสองคนยอมรับความชอบธรรมของพระเจ้าในการพิพากษา

เนหะมีอ์อธิษฐานว่า “โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งสวรรค์ พระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่และน่าเกรงกลัว...” (เนห. 1:5)

ดาเนียลอธิษฐานด้วยจิตใจและความตะลึงพรึงเพริดแบบเดียวกันที่มีต่อพระพิโรธของพระเจ้าผู้ชอบ

ธรรมผู้ทรงลงโทษบาปและหยิбыื่นพระเมตตา: “และข้าพเจ้าได้อธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้า และทำการสารภาพของข้าพเจ้า และทูลว่า “โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าผู้ใหญ่ยิ่งและที่น่าสะพรึงกลัว...” (ดนล. 9:4)

ทั้งคู่อธิษฐานขอพระเมตตาของพระองค์

พระเจ้าทรงเป็น “พระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่และน่าเกรงกลัว”

พระองค์ทรงเป็น “พระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่และที่น่าสะพรึงกลัว”

1. คำแช่งสาปแห่งความตายของพระองค์ที่ตกอยู่บนมนุษยชาติเพราะบาปของอาดัมและคำแช่งสาปของพระองค์ที่ตกอยู่บนธรรมชาติทั้งปวงก็น่าเกรงกลัว!

2. ภัยพิบัติเหล่านั้นของอียิปต์ก็น่าเกรงกลัวในความตายของผู้คนมากมาย

3. การตกเป็นเชลยที่บาบิโลนของชนชาติอิสราเอล พร้อมกับกรุงเยรูซาเล็มที่ถูกทำลาย หลายพันคนถูกฆ่าตาย พวกผู้หญิงถูกข่มขืน หลายคนตกเป็นทาส ก็เป็นเรื่องน่าสะพรึงกลัว

4. การทำลายกรุงเยรูซาเล็มโดยทิตัสในปี ค.ศ. 70 พร้อมกับประชากรตึ้นที่กระจัดกระจาย “ไปทั่วโลก” และเป็นที่เกลียดชังอย่างน่าประหลาดในทุกประชาชาติ อย่างที่พวกยิวได้ประสบมา ก็เป็นเรื่องน่ากลัว

5. การส่งเหล่าคนบาปที่ปฏิเสธพระคริสต์ไปสู่การทรมานชั่วนิรันดร์ในบึงไฟและกัมมธันแห่งหนึ่งก็เป็นข้อเท็จจริงที่น่ากลัวมากที่สุดเกี่ยวกับชีวิตมนุษย์ทั้งหมดในประวัติศาสตร์ มันเป็นเรื่องจริงแต่น่ากลัว

6. ที่ว่าพระคริสต์ได้ทรงถูกมอบไว้เพื่อชำระค่าบาปของมนุษย์ เพื่อทนทุกข์ความทรมานเหล่านั้นของบรรดาผู้ที่ถูกลงพระอาชญา เพื่อจะเหวี่ยงหยดเป็นเลือด ถูกจับโดยศัตรู ถูกเยียนตี ถูกถอนเครา ถูกสวมมงกุฎหนาม ถูกตอกตรึงที่กางเขนในท่ามกลางความเกลียดชังที่ไร้ปราณี ถูกล้อเลียนนานหกชั่วโมงขณะที่พระองค์ทรงแขวนอยู่ระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ เมื่อพระบิดาทรงเห็นพระพักตร์ของพระองค์ไปเสียเพื่อปล่อยให้พระเยซูตายอย่างคนบาปคนหนึ่ง-ช่างน่าสะพรึงกลัวจริง ๆ!

โอ แต่ความรักของพระเจ้ายิ่งใหญ่พอ ๆ กับความชอบธรรมของพระองค์ ถ้าพระเจ้าทรงยอมเมตตาต่อเหล่าคนบาปผู้มีความผิด พระองค์ก็ต้องยอมให้พระพิโรธอันชอบธรรมและบริสุทธิ์ตกมาบนผู้ทรงเป็นตัวแทนของเรา, “พระเมษโปดกของพระเจ้า ผู้ซึ่งทรงนำบาปของโลกไปเสีย” (ยอห์น 1:29)

เราไม่แปลกใจที่บทที่ 15 ทั้งบทเตรียมใจเราให้พร้อมสำหรับภัยพิบัติเจ็ดประการสุดท้ายนั้น

ข้อ 2-4:

15:2 และข้าพเจ้าได้เห็นเป็นเหมือนทะเลแห่งแก้วปนด้วยไฟ และคนทั้งหลายที่ได้มีชัยเหนือสัตว์ร้ายนั้นแล้ว และเหนือรูปจำลองของมัน และเหนือเครื่องหมายของมัน และเหนือหมายเลขแห่งชื่อของมัน ยืนอยู่บนทะเลแห่งแก้วนั้น โดยถือพิณเขา

คู่ทั้งหลายของพระเจ้า

15:3 และพวกเขาร้องเพลงของโมเสส ผู้รับใช้ของพระเจ้า และเพลงของพระเมษโปดก โดยกล่าวว่า “บรรดาพระราชกิจของพระองค์ใหญ่ยิ่งและมหัศจรรย์นัก ข้าแต่พระเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด วิธีทางทั้งหลายของพระองค์ยุติธรรมและเที่ยงตรง ข้าแต่พระองค์

พระมหากษัตริย์แห่งวิสุทธิชนทั้งหลาย
15:4 ผู้ใดเล่าจะไม่ยำเกรงพระองค์ โอ ข้าแต่องค์
พระผู้เป็นเจ้า และไม่ถวายสง่าราศีแด่พระนามของ
พระองค์ เพราะว่าพระองค์แต่เพียงผู้เดียวทรง

บริสุทธิ ด้วยว่าประชาชาติทั้งปวงจะมาและ
นมัสการต่อพระพักตร์พระองค์ เพราะว่าบรรดา
การพิพากษาของพระองค์ปรากฏแจ้งแล้ว”

เพื่อเห็นแก่คนเหล่านั้นที่ทนทุกข์ ภัยพิบัติหลายประการต้องมา

ในท่ามกลางพวกนักศาสนาสัมัยใหม่ พวกชายจัด มันถือว่าเป็นความใจบุญมาก ๆ ที่มีความเวทนา
ต่อพวกอาชญากรและเมินเหี้ยทั้งหลายของพวกเรา ดังนั้นพวกเขาจึงอยากเลิกโทษประหารชีวิตเสีย พวกเขา
เยาะเย้ยแนวคิดเกี่ยวกับการห้ามขายเหล้า; พวกเขายกเลิกกฎหมายต่าง ๆ ที่ต่อต้านกัญชา พวกเขายิน
กรานให้พวกกรักร่วมเพศ ผู้ซึ่งพระเจ้าทรงเรียกว่าเป็นพวกคนบาปที่ต่ำช้ามากที่สุด ได้รับการยอมรับในสังคม
โดยปราศจากการตำว่า พวกเขาถึงขนาดอยากเจิมตั้งพวกคนกรักร่วมเพศให้เป็นผู้รับใช้ในคริสตจักรด้วยซ้ำ!
พวกเขาไม่ต้องการเทศนาเกี่ยวกับบาปและการพิพากษา ไม่อยากได้มาตรฐานทางศีลธรรม “แบบพวกพิวริ
ตัน” พวกเขาเมินเฉยเหี้ยเหล่านั้นของการฆาตกรรมและเหล้าและยาเสพติดและการมีเซ็กส์นอกสมรส แต่
พระเจ้าไม่ทรงเมิน พระองค์ต้องรับประกันว่าเหี้ยเหล่านั้นของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ ผู้ซึ่งยืนหยัดต่อต้านการ
หมิ่นประมาททั้งหลายของมัน และยืนหยัดเพื่อพระเจ้า จะถูกนับว่าชอบธรรมและได้รับการแก้แค้น

ดังนั้นในที่นี้เราเห็นการขึ้นขมยินดีที่สุดในที่สุดแล้วจะต้องมาสู่คนเหล่านั้นที่ “ได้มีชัยเหนือสัตว์ร้ายนั้น”
ในการข่มเหงทั้งสิ้นของมัน โอ พวกเขาจะสรรเสริญพระเจ้าสำหรับการช่วยให้พ้นของพระองค์ และชัยชนะชั่ว
นิรันดร์ในท้ายที่สุดของพระเจ้าและพระคริสต์เหนือปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ เหนือซาตานและเหล่าคนชั่ว เมื่อ
ประชาชาติทั้งปวงจะมาหมอบกราบลงต่อพระคริสต์ในท้ายที่สุดในการครอบครองยุคพันปี

โอ พระเจ้าต้องลงโทษบาป! ผืนดินนั้นที่รับโลหิตของอาเบลผู้ถูกฆ่าตายได้ร้องทูลต่อพระเจ้าเพื่อขอ
การแก้แค้น (ปฐมก. 4:10) น้ำตาของภรรยาผู้ถูกละเลยหรือถูกทอดทิ้ง ‘คลุมแทนบูชานั้น’ และทำให้พระเจ้าไม่
ทรงสนพระทัยเครื่องบูชานั้นอีกต่อไป มาลาคีย์ 2:13-16 กล่าวไว้ โดยพระเจ้าผู้ทรง “เกลียดชังการหย่าร้าง”
หรือการหย่าขาดจากภรรยา พระองค์จึงตรัสว่า “จงรู้แน่เถิดว่า บาปของพวกท่านจะหาพวกท่านจนเจอ”
(กตว. 32:23) และ “พวกเขาได้หว่านลม และพวกเขาจะเกี่ยวลมหมุน” (โฮเซยา 8:7) “องค์พระผู้เป็นเจ้า
ตรัสว่า “การแก้แค้นเป็นของเรา เราจะตอบสนอง” (รม. 12:19)

บทเพลงของโมเสสและพระเมษโปดก

เราคิดว่าในข้อ 3 มีการอ้างอิงถึงบทเพลงที่ได้รับการคลไ่นั้นของโมเสสและชนชาติอิสราเอลในอพยพ
15 หลังจากกองทัพแห่งรถรบและพลม้าของฟาโรห์จมน้ำตายในทะเลแดง หลังจากที่ชนชาติอิสราเอลเดินข้าม
ไปบนดินแห้ง แต่มันเป็น “เพลงของพระเมษโปดก” เช่นกัน ฟาโรห์เป็นภาพเลื่องหนึ่งของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์
ฉันทิ ความพินาศของกองทัพของเขาก็เป็นภาพเลื่องหนึ่งของความพินาศของกองทัพของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์
ฉันทินั้นเมื่อทหารหลายล้านคน (9:16) จะถูกฆ่าโดยโดยพระแสงจากพระโอษฐ์ของพระคริสต์ (10:15,21) เมื่อ
โลหิตจะนอง “สูงกระทั้งถึงบังเหียนม้า” (14:20)

จงหมายเหตุสิ่งเหล่านั้นที่เหมือนกันเกี่ยวกับภัยพิบัติเหล่านั้นของอียิปต์ในหนังสืออพยพ เมื่อเทียบกับ

ความทุกข์ลำบากนั้นและภัยพิบัติต่าง ๆ ของมัน

1. ในที่นี้ผู้ครอบครองที่ทรงฤทธิ์ทั้งสิ้นคนหนึ่งบีบบังคับพวกยิว
2. เหล่าผู้พยากรณ์เท็จของฟาโรห์กระทำการอัศจรรย์ต่าง ๆ ผู้พยากรณ์เท็จคนนั้นของคนแห่งบาปก็ทำแบบเดียวกัน
3. ภัยพิบัติต่าง ๆ ของน้ำที่กลายเป็นเลือด, ลูกเห็บ, แผ่นดินไหว, ฝูงตั๊กแตน มีความคล้ายคลึงกันหลายประการในทั้งสองกรณี
4. ในทั้งสองกรณี เหล่าผู้ปกครองที่เป็นคนชั่วได้ต่อต้านพระเจ้าอย่างเปิดเผย อย่างหมิ่นประมาท และต้องถูกทำลาย
5. ในแต่ละกรณี ประชาชาติอิสราเอลถูกนำกลับมาหาพระเจ้า ถูกนำเข้าสู่ปาเลสไตน์ ในกรณีนั้นในหนังสืออพยพ มันสิ้นสุด 430 ปีของการสัญจรตั้งแต่สมัยอับราฮัมจนถึงวันนั้นที่พวกเขาได้ออกมา (อพย. 12:40,41) แต่เมื่อพระเจ้าทรงสัญญาการช่วยให้พ้นแก่อับราฮัมหลังจาก 400 ปี (ปฐม. 15:13) เราก็คิดว่าเขาได้สัญจรห่างไกลจากบ้านของเขาในเมืองเออร์ของคนเคลเดียมาแล้ว 30 ปี (ฮบ. 11:8,9) ในวิวรณ์ ประชาชาติอิสราเอลจะหนีเข้าไปในถิ่นทุรกันดารแห่งหนึ่ง เพื่อหลบซ่อนและรับการปกป้อง (12:14) จะถูกรวบรวมกลับมา (มธ. 24:31; พย. 30:1-6; ยรม. 23:3-6; อสค. 36:24-28) และหลังจากที่พวกเขากบฏถูกชำระออกไปแล้ว (อสค. 20:33-38) พวกเขาจะรับความรอด (ศคย. 12:10-14; 13:1; รม. 11:26)

ข้อ 5-8:

15:5 และหลังจากนั้นข้าพเจ้าได้แลเห็น และดูเถิด พระวิหารของพลับพลาแห่งพระโอวาทในสวรรค์ได้ถูกเปิดออก	สวรรค์ทั้งเจ็ดองค์นั้น ชั้นทองคำเจ็ดใบเต็มไปด้วยพระพิโรธของพระเจ้า ผู้ทรงพระชนม์อยู่เป็นนิรันดร์และเป็นนิรันดร์
15:6 และทูตสวรรค์ทั้งเจ็ดองค์ได้ออกมาจากพระวิหารนั้น โดยถือภัยพิบัติทั้งเจ็ด นุ่งห่มกายด้วยผ้าป่านสีขาวและบริสุทธิ์ และคาดหน้าอกของพวกเขาด้วยรัดประคดทองคำทั้งหลาย	15:8 และพระวิหารก็เต็มไปด้วยควันจากสง่าราศีของพระเจ้า และจากฤทธาณาภาพของพระองค์ และไม่มีผู้ใดสามารถเข้าไปในพระวิหารนั้นได้ จนกว่าภัยพิบัติทั้งเจ็ดของทูตสวรรค์เจ็ดองค์นั้นจะได้สำเร็จ
15:7 และสัตว์หนึ่งตัวในสัตว์สี่ตัวนั้นได้มอบแก่ทูต	ได้สำเร็จ

ทั้งสวรรค์เห็นชอบ รอคอยภัยพิบัติสุดท้ายเหล่านี้

ทูตสวรรค์เจ็ดองค์อยู่ที่นั่นเพื่อประกาศภัยพิบัติเจ็ดประการสุดท้ายนั้น พวกเขาเป็นตัวแทนของทูตสวรรค์ทั้งปวง เจ็ดหมายถึงทั้งหมด ครบถ้วน สมบูรณ์ ดังนั้นเหล่าพลโยธาทูตสวรรค์ทั้งสิ้นจึงเห็นพ้องกับพระเจ้าเกี่ยวกับการลงโทษบาปบนแผ่นดินโลก เมื่อพระคริสต์ได้เสด็จมายังโลกเพื่อตายแทนคนบาป พระเจ้าก็ทรงบัญชาทูตสวรรค์ทั้งปวงให้หมัสการพระองค์ (ฮบ. 1:6) ดังนั้นสวรรค์จึงเต็มไปด้วย “ชาวสวรรค์จำนวนมากมาย” เมื่อทูตสวรรค์องค์นั้นประกาศการประสูติของพระคริสต์แก่ผู้เลี้ยงแกะเหล่านั้น (ลูกา 2:13) บัดนี้ทูตสวรรค์ทั้งเจ็ดก็ยินดีเช่นกันที่จะได้เห็นการพิพากษาของพระคริสต์ และเมื่อพระคริสต์เสด็จมาเพื่อผู้ศักดิ์แห่งอา

รมาเกิดโดนโดยต่อสู้กับหลายล้านคนของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์และเหล่ากษัตริย์แห่งทิศตะวันออก (19:11-16) พระองค์ก็จะมี ‘เหล่ากองทัพแห่งสวรรค์’ ติดตามมาด้วย นั่นคือ เหล่าทูตสวรรค์ทั้งหมดของพระเจ้า

และสิ่งมีชีวิตทั้งนั้น, เหล่าชาวสวรรค์, นอกเหนือจากทูตสวรรค์เหล่านั้น, ก็ร่วมวงในการประกาศนี้ ในการเห็นชอบนี้ ไข่แล้วครับ และสุดท้ายแล้ว สรรเสริญพระเจ้า ทุกหัวเข้าในสวรรค์และแผ่นดินโลกและนรก จะคุกงต่อพระคริสต์และทุกสิ่งจะสารภาพว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า พระผู้สร้างและองค์พระผู้เป็นเจ้า (ฟป. 2:10,11)

เราหมายเหตุ “สง่าราศีของพระเจ้า” เช่นกัน (ข้อ 8) ที่เต็มพระวิหารในสวรรค์ ด้วยเหตุที่พระคริสต์ ทรงรับสง่าราศีในการลงโทษอันสมควรและเหมาะสมต่อบาป นี่เป็นการพิสูจน์ความชอบธรรมของพระองค์ “ถ้าพระเจ้า ซึ่งทรงประสงค์จะสำแดงพระอาญาของพระองค์ และเพื่อทรงให้ฤทธิ์เดชของพระองค์เป็นที่รู้จัก ได้ทรงอดกลั้นพระทัยไว้ช้านานกับบรรดาภาชนะแห่งพระอาญา ซึ่งจัดเตรียมไว้สำหรับความพินาศ และเพื่อ พระองค์จะทรงให้ความอุดมสมบูรณ์แห่งสง่าราศีของพระองค์เป็นที่รู้จักแก่บรรดาภาชนะแห่งพระเมตตา ซึ่ง พระองค์ได้ทรงจัดเตรียมไว้ล่วงหน้าแล้วให้เข้าสู่สง่าราศี” (รม. 9:22,23)

พระเจ้าผู้ซึ่งความเมตตาของพระองค์จะได้รับเกียรติในการกลับใจใหม่และการรับความรอดของเหล่า คนบาป จะทรงให้ความชอบธรรมของพระองค์ได้รับเกียรติในการที่พวกเขาจะถูกลงโทษอย่างยุติธรรมหาก พวกเขาปฏิเสธความเมตตา

ภัยพิบัติทั้งเจ็ดหรือชั้นทั้งเจ็ดแห่งพระพิโรธถูกบอกเล่าในบทถัดไป Dr. W.B. Riley ให้โครงร่างพวก มั่นดังต่อไปนี้ใน *The Bible of the Expositor and the Evangelist*:

ชั้นใบแรกก่อให้เกิดผีร้ายที่สร้างความเจ็ดปวดแก่มนุษย์ที่มีเครื่องหมายของสัตว์ร้ายนั้น และ ที่บูชารูปจำลองของมัน

ชั้นใบที่สอง “ทำให้ทะเลกลายเป็นเหมือนเลือดที่จับตัวเป็นก้อน เหมือนเลือดของคนตาย และบรรดาสิ่งที่มีชีวิต คือสิ่งเหล่านั้นที่อยู่ในทะเลก็ตายหมดสิ้น”

ชั้นใบที่สามจะต้องบ่อน้ำพุทั้งหลาย ซึ่งเป็นแหล่งที่มาของน้ำทั้งหลายที่ไหล และเปลี่ยนมัน ให้เป็นเลือดเพื่อที่คนเหล่านั้นที่ได้ปรากฏโลหิตของพวกวิสุทธิชนและผู้พยากรณ์จะไม่มีอะไรให้ดื่ม นอกจากเลือด

ชั้นใบที่สี่ส่งผลต่อดวงอาทิตย์จนมันเผาผลาญมนุษย์ด้วยไฟ

ชั้นใบที่ห้านำสัตว์ร้ายนั้นและอาณาจักรของมันเข้าสู่ความมืด จนพวกเขาขบลิ้นของตนด้วยความ เจ็ดปวด

ชั้นใบที่หกทำให้แม่น้ำใหญ่คือยูเฟรติสแห้งเหือดและทำให้เกิดทางหลวงสำหรับเหล่ากษัตริย์

ชั้นใบที่เจ็ดทำให้อากาศเต็มไปด้วยประจุสายฟ้าแห่งความมรณา และเขย่าพิภพด้วยแผ่นดิน ไหวในแบบที่มันไม่เคยพบเห็นมาก่อนเลยตั้งแต่มนุษย์มาอยู่บนมัน ทำให้หลายคนแยกออก ทำให้ หลายเกาะจมและบดขยี้ร่างมนุษย์ นำความสับสนอลหม่านมาให้ซึ่งต่อหน้าความน่าสะพรึงกลัวนั้น ไม่มีเสียงใดถูกได้ยินนอกจากเสียงพุดหมื่นประมาทของเหล่าผู้ติดตามสัตว์ร้ายนั้น

บัดนี้เราขอสารภาพว่าเราไม่เห็นทางในการตีความสัญลักษณ์เหล่านี้เลยนอกจากรับพวกมันตามที่พระ
วณะกล่าว...

เคยมีอยู่สมัยหนึ่งเมื่ออียิปต์ถูกโจมตีด้วยภัยพิบัติทุกประการเหล่านี้ เพราะท่านางเคยปีบ
บังคับประชากรของพระเจ้า ถ้าเรายอมรับบันทึกนั้นว่าเป็นของจริง ทำไมถึงไม่ยอมรับเรื่องนี้ว่าอาจ
มาถึงได้ทุกเมื่อ และเผ่าคอยการสำเร็จจริงจนถึงที่สุดของมัน...ทำไมเราถึงควรคาดหวังสิ่งต่าง ๆ ที่
ใหญ่โตน้อยกว่านี้เล่าเพื่อเป็นลักษณะเฉพาะของอวสานของยุค? เหตุใดเราถึงควรเชื่อว่าพระเจ้าได้
ทรงทำให้อียิปต์เต็มไปด้วยภัยพิบัติต่าง ๆ เพราะพวกเขาได้กดขี่ประชากรของพระองค์และจะทรง
เปลามือกับชาตานเอง และเหล่าผู้ช่วยของมัน เมื่อเห็นว่าพวกมันเป็นผู้กดขี่มาตั้งแต่แรกเริ่ม?....

การพิพากษาทุกอย่างในอดีตสะท้อนให้ได้ยินความรู้สึกของพระเจ้าที่มีต่อบาป แต่ความเต็ม
เปี่ยมแห่งพระพิโรธของพระองค์จะถูกสงวนไว้สำหรับวันสุดท้ายนั้น และถูกแสดงออกในการเทออก
ของภัยพิบัติทั้งเจ็ดนั้น โอ มนุษย์เอ๋ย! ผมขออ้อนวอนคุณไม่ให้ล้อเล่นกับบาป รวากับว่ามันเป็นเรื่อง
จิบจ้อย!

บทที่ 16

ข้อ 1,2:

16:1 และข้าพเจ้าก็ได้ยินเสียงดังออกมาจากพระวิหาร กล่าวแก่ทูตสวรรค์ทั้งเจ็ดองค์นั้นว่า “จงไปตามทางของพวกท่านเถิด และเทบรรดาชั้นแห่งพระพิโรธของพระเจ้าลงบนแผ่นดินโลก”
ของตลงบนแผ่นดินโลก และเกิดไฟที่แตกออกและมีน้ำหนองไหลบนตัวคนทั้งหลายซึ่งมีเครื่องหมายของสัตว์ร้ายนั้น และบนคนเหล่านั้นซึ่งบูชารูปจำลองของมัน

16:2 และทูตสวรรค์องค์แรกได้ออกไป และเทชั้น

ชั้นใบแรกแห่งพระพิโรธของพระเจ้า

คำกรีกที่แปลเป็น “ชั้น” บ่งบอกถึงภาชนะที่กว้างมากกว่าแคบ เป็นเหมือนภาชนะเหล่านั้นที่ถูกใช้ในการในพระวิหารเบื้องล่าง

“ไฟที่แตกออกและมีน้ำหนองไหลบนตัวคนทั้งหลายซึ่งมีเครื่องหมายของสัตว์ร้ายนั้น” จงหมายเหตุว่าเหมือนในอียิปต์ พวกยิวเหล่านั้นได้รับการยกเว้นจากภัยพิบัติบางประการในอียิปต์ พระเจ้าตรัสว่า “และเราจะวางแผนแยกระหว่างประชากรของเรากับประชาชนของเจ้า ในวันพรุ่งนี้หมายสำคัญนี้จะบังเกิดขึ้น” (อพย. 8:23) ดังนั้นเมื่อส่วนที่เหลือทั้งหมดของอียิปต์ได้รับภัยพิบัติจากฝูงเหือบ ไม่มีฝูงเหือบเลยในเมืองโกเซนซึ่งเป็นที่ ๆ พวกยิวอาศัยอยู่ (อพย. 8:22) ฝูงสัตว์ของชนอิสราเอลได้รับการยกเว้นจากโรคระบาดของฝูงสัตว์ (อพย. 9:6,7) และคนอิสราเอลก็ได้รับการช่วยให้รอดจากลูกเห็บมรณะที่ตกมาบนพวกคนอียิปต์และฝูงสัตว์ของคนเหล่านั้น (อพย. 9:26)

ภัยพิบัติเหล่านั้นส่วนหนึ่งมาในฐานะเป็นผลลัพธ์ตามธรรมชาติของบาป คนที่ดื่มเหล้าอาจเป็นโรคตับแข็งและปวดอ่อนแอ นอกเหนือจากการประสบอุบัติเหตุ การทะเลาะวิวาทและการก่ออาชญากรรมต่าง ๆ และครอบครัวที่แตกแยกที่เกิดขึ้นเพราะเหล้า บุหรื้นามะเร็งปอดและโรคหัวใจมาให้ บาปทางเพศมักนำไปสู่กามโรค นอกเหนือจากความไม่สบายใจ ความสุขในชีวิตคู่ที่หายไป ความละอายใจที่เข้ามาเกี่ยวข้องและการคบหากับคนชั่ว ความโลภ ความไม่เชื่อและการดิ้นรนที่จะเป็นคนมั่งมี-ทั้งหมดนี้นำมาซึ่งความวุ่นใจ, โรคหัวใจ, โรคประสาท, อาหารไม่ย่อยและความทุกข์ระทม บาปนำความยุ่งยากมาให้จริง ๆ

แต่นอกเหนือจากผลลัพธ์ตามธรรมชาติของบาปแล้ว พระหัตถ์ของพระเจ้าย่มาด้วย โรคหัวใจวาย อุบัติเหตุทางรถยนต์ เหตุฆาตกรรมที่ไร้คำอธิบาย บุตรหลานที่เอาแต่ใจ สุขภาพที่ย่ำแย่ ธุรกิจที่ล้มเหลว บ้านที่แตกสลายแตกหักมากมายแล้วเป็นการลงโทษโดยตรงของพระเจ้าเพราะบาป? แม้แต่พวกคริสเตียนที่ทำบาปเกี่ยวกับพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าที่เมืองโครินธ์ก็ล้มป่วยหรือตายเพราะทำแบบนั้น (1 คร. 11:29-32) อานาเนียและสัปปิราถูกฆ่าตายเพราะโกหกพระวิญญาณบริสุทธิ์ (กิจการ 5:1-11) สิบแปดคนถูกฆ่าตายเมื่อกำแพงเมืองซีโลอัมถล่มทับพวกเขาเพราะบาป (ลูกา 13:3) และการลงโทษโดยรัฐบาลก็เป็นการลงโทษของพระเจ้า (ลูกา 13:1,2; รม. 13:1-4)

ข้อ 3-7:

16:3 และทูตสวรรค์องค์ที่สองได้เทขันของตนลงบนทะเล และทะเลก็กลายเป็นเหมือนเลือดของคนตาย และบรรดาสิ่งที่มีชีวิตอยู่ในทะเลนั้นก็ตายหมดสิ้น

16:4 และทูตสวรรค์องค์ที่สามได้เทขันของตนลงบนแม่น้ำและบ่อน้ำพุทั้งปวง และน้ำเหล่านั้นก็กลายเป็นเลือด

16:5 และข้าพเจ้าได้ยินทูตสวรรค์แห่งน้ำมากหลายกล่าวว่า “พระองค์ทรงชอบธรรม โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ซึ่งทรงดำรงอยู่บัดนี้ และทรง

ดำรงอยู่ในกาลก่อน และจะทรงดำรงอยู่ในอนาคต เพราะพระองค์ได้ทรงพิพากษาอย่างนั้น

16:6 เพราะว่าเขาทั้งหลายได้กระทำโลหิตของพวกวิสุทธิชนและของพวกศาสนาดพยากรณ์ไหลออก และพระองค์ได้ประทานโลหิตให้เขาทั้งหลายดื่ม ด้วยว่าเขาทั้งหลายก็สมควรอยู่แล้ว”

16:7 และข้าพเจ้าได้ยินอีกองค์หนึ่งจากแท่นบูชากล่าวว่า “จริงอย่างนั้น พระเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด บรรดาการพิพากษาของพระองค์แท้จริงและชอบธรรม”

ชั้นใบที่สองและที่สาม

ทะเลกลายเป็นเลือด! เราไม่ทราบว่สารเคมีตัวใดที่ถูกเติมเข้าไปทำให้ทะเลกลายเป็นเหมือนเลือด หรือว่ามันเป็นเลือดจริง ๆ เหมือนในร่างกายของสัตว์และมนุษย์ แต่สิ่งมีชีวิตทั้งหมดตายในทะเล นั่นคือ ตามตัวอักษร ทุกสิ่งที่มีชีวิต ดังนั้นเราจึงคิดว่าปลาทุกตัว นั้นหมายความว่าแม้กระทั่งผู้คนบนเรือก็จะตายด้วยหรือ? ในอียิปต์แม่น้ำไนล์กลายเป็นเลือดเพียงช่วงสั้น ๆ พวกเขาขุดบ่อน้ำเพื่อหาน้ำ ในที่นี้ภัยพิบัติใหญ่โตกว่า: ประการแรก เราเข้าใจว่าทะเลนั้นทั้งหมด จากนั้นก็แม่น้ำทุกสายและบ่อน้ำพุทุกบ่อถูกทำให้กลายเป็นเลือด และไม่ว่านี่จะเป็นเลือดที่เป็นพลาสมาและเม็ดเลือดหรือเลือดในทางเคมี มันก็มีไว้เพื่อตอบแทนโลหิตทารุณที่ถูกทำให้ตกโดยเหล่าคนชั่ว ขอให้พวกเขาดื่มเลือดเถิดเพราะพวกเขาเป็นคนกระหายเลือด ทูตสวรรค์องค์นั้นกล่าว! พระเจ้าผู้ชอบธรรมจะทรงตอบแทน

โลหิตของนาโบทผู้รู้ความผิดถูกทำให้หลังรินในสวนองุ่นของเขา ถูกยึดไปเพื่อเอาใจภักษัตริย์อาหับ ดังนั้นโลหิตของอาหับจะถูกเลียกินโดยสุนัขเหล่านั้นในที่แห่งเดียวกันและเยเซเบลจะถูกกินโดยพวกสุนัข (1 พงศกษัตริย์ 21:17-19; 22:37,38; 2 พงศกษัตริย์ 9:30-37) ขอให้ผู้อ่านทุกท่านทวนซ้ำถ้อยคำของ “อีกองค์หนึ่งจากแท่นบูชา” ที่กล่าวว่า “จริงอย่างนั้น พระเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด บรรดาการพิพากษาของพระองค์แท้จริงและชอบธรรม” เราขออยู่ฝ่ายเดียวกับพระเจ้า

ข้อ 8,9:

16:8 และทูตสวรรค์องค์ที่สี่ได้เทขันของตนลงบนดวงอาทิตย์ และได้มอบอำนาจแก่ดวงอาทิตย์นั้นที่จะคลอกมนุษย์ด้วยไฟ

16:9 และมนุษย์ทั้งหลายได้ถูกคลอกด้วยความ

ร้อนแรงกล้า และได้พูดหมิ่นประมาทพระนามของพระเจ้า ผู้ซึ่งมีฤทธิ์เหนือภัยพิบัติเหล่านั้น และคนเหล่านั้นไม่ได้กลับใจเพื่อถวายสง่าราศีแด่พระองค์

ชั้นใบที่สี่: ดวงอาทิตย์ถูกแข่งสาป

พวกนักวิทยาศาสตร์ที่ไม่เชื่อคิดว่าโลกเป็นดาวเคราะห์ดวงเล็ก ๆ ดวงหนึ่งที่โคจรรอบดวงอาทิตย์ เป็นหนึ่งในเทหวัตถุหลายล้านดวงและไม่ได้มีความสำคัญมากไปกว่าดาวอื่น ๆ อีกมากมาย พวกเขาคิดว่าทุกสิ่งเป็นมาโดยเหตุบังเอิญ ไม่ใช่โดยการอัศจรรย์หนึ่ง พวกเขาคิดว่าดาวเคราะห์ดวงอื่น ๆ ซึ่งเกิดขึ้นโดยกระบวนการทางวิวัฒนาการและปราศจากพระเจ้า มีผู้คนอาศัยอยู่ซึ่งอาจเหมือนมนุษย์ และหลายคนคิดว่าพวกเขามีวิวัฒนาการที่ก้าวหน้ามากกว่าเผ่าพันธุ์มนุษย์!

พวกคนที่ถูกเรียกว่านักวิทยาศาสตร์เช่นนั้นไม่ได้มีสำนักทางวิทยาศาสตร์เลยในความไม่เชื่ออันต้อร้นของพวกเขาที่คิดเกี่ยวกับสิ่งทรงสร้างที่ปราศจากผู้ทรงสร้าง, เกี่ยวกับแผนการอันลับซับซ้อนที่ปราศจากผู้ทรงวางแผน, เกี่ยวกับความรักเมตตาที่ปราศจากพระเจ้าองค์หนึ่งผู้ทรงเป็นบุคคล แนวคิดเหล่านั้นโดยผู้คนที่ถูกบังตาข้างโง่เขลาและชั่วช้า คนไม่เชื่อเหล่านั้นเพิกเฉยคำสอนของพระคัมภีร์ที่ว่าพระเจ้าได้ทรงสร้างแผ่นดินโลกให้เป็นศูนย์กลางแห่งการทรงสร้างของพระองค์ ทรงสร้างมันไว้เพื่อมนุษย์ ทรงสร้างดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และดวงดาวต่าง ๆ เพื่อเป็นดาวบริวารของโลก เพื่อรับใช้แผ่นดินโลก

แน่นอนว่าดวงอาทิตย์มีขนาดใหญ่กว่าโลก ดาวบางดวงก็มีขนาดใหญ่กว่าดวงอาทิตย์อย่างไม่อาจพรรณนาได้ แต่มนุษย์คนหนึ่งก็มีความสำคัญมากกว่าภูเขาสูงหนึ่ง และจิตวิญญาณที่เป็นอมตะดวงหนึ่งก็มีความสำคัญมากกว่าดาวเคราะห์ดวงหนึ่งที่ประกอบด้วยหินและดินและสารเคมีต่าง ๆ พระเจ้าทรงสร้างดวงอาทิตย์เพื่อให้แสงสว่างตอนกลางวันและดวงจันทร์เพื่อให้แสงสว่างตอนกลางคืน (ปฐมก. 1:14-18) พืชและสัตว์ถูกสร้างมาเพื่อมนุษย์ สัตว์ส่วนของแผ่นดินและน้ำบนพื้นผิวของโลก ความลึกหลายระดับของอากาศเบื้องบนล้วนถูกสร้างเพื่อภูมิภาคและพื้นที่ที่อยู่อาศัยที่เหมาะสมสำหรับมนุษย์

ฉะนั้นดวงอาทิตย์ในที่นี้จะถูกแข่งสาปเพราะมนุษย์ชั่วระยะเวลาหนึ่ง เพื่อคลอกมนุษย์ด้วยไฟ ช่างง่ายดายจริง ๆ ที่พระเจ้าจะทรงควบคุมองค์ประกอบเหล่านั้นที่พระองค์ได้ทรงสร้างและค้ำจุนในแต่ละวัน (คส. 1:16,17)! และเราไม่ต้องประหลาดใจเลยที่หลังจากยุคพันปีนั้น เมื่อดาวเคราะห์ดวงนี้จะถูกชำระด้วยไฟและ “แผ่นดินโลกแรก” อย่างที่เรารู้จักมันล่องพ้นไป จะมีฟ้าใหม่ นั่นคือ จักรวาลแห่งดวงดาวต่าง ๆ ดวงอาทิตย์และดาวเคราะห์ทั้งหลายจะถูกเปลี่ยนโฉมใหม่หมด (21:1,2) และนครแห่งสวรรค์ที่จะมาลงมาจากพระเจ้าจะไม่ต้องการดวงอาทิตย์และดวงจันทร์เลย เนื่องจาก “สง่าราศีของพระเจ้าให้ความสว่างแก่คนนั้น และพระเมษโปดกทรงเป็นความสว่างของคนนั้น” (21:23) ดังนั้นแผ่นดินโลกใหม่ ซึ่งไม่ได้รับความสว่างของมันจากดวงอาทิตย์และดังนั้นจึงไม่มีกลางวันซึ่งเกิดจากการหมุนรอบตัวเองของแผ่นดินโลก จึงจะไม่มีกลางวันและไม่ต้องการกลางวันแต่อย่างใด (21:25)

จำไว้ว่าดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และดวงดาวต่าง ๆ ล้วนอยู่ภายใต้การควบคุมของพระเจ้า มีประโยชน์และจากนั้นก็ถูกทำให้เป็นคำแข่งสาปหนึ่งที่ตกบนบาป หรือถูกทอดทิ้งเมื่อพระเจ้าทรงหมดธุระกับพวกมันแล้ว

และในท่ามกลางการลงโทษที่ชัดเจนจากพระเจ้า คนทั้งหลายที่บูชาคนแห่งบาปนั้นจะยังหมั่นประมาทพระเจ้าในความเจ็บปวดของตน ตั้งใจมันตลอดไปในการปฏิเสธพระคริสต์ของตน

ข้อ 10,11:

16:10 และทูตสวรรค์องค์ที่ห้าได้เทขันของตนลงบนที่นั่งของสัตว์ร้ายนั้น และอาณาจักรของมันก็เต็มไปด้วยความมืด และคนเหล่านั้นได้ทะเล้นของตนเพราะเหตุความเจ็บปวด

16:11 และได้พุดหมื่นประมาทพระเจ้าแห่งสวรรค์เพราะเหตุความเจ็บปวดของพวกเขาและเพราะเหตุผีของพวกเขา และไม่ได้กลับใจเสียใหม่จากบรรดาการกระทำของตน

ขั้นไปที่ห้า: ความมืดบนอาณาจักรของ “สัตว์ร้ายนั้น”

คำแข่งสาปนี้ตกอยู่บน “อาณาจักร” ของสัตว์ร้ายนั้นและบนที่นั่งของมันโดยเฉพาะ ซึ่งเราคิดว่าเป็นกรุงโรม, บาบิโลนเชิงสัญลักษณ์, ศูนย์กลางแห่งจักรวรรดิโรมที่ถูกฟื้นฟู นี่เป็นนครแห่งเนินเขาทั้งเจ็ดของวิวรณ์ 17:9, “มหานครนั้น ซึ่งครอบครองเหนือกษัตริย์ทั้งหลายแห่งแผ่นดินโลก” (17:18) จำไว้ว่าเมื่อยอห์นเขียนหนังสือวิวรณ์ กรุงโรมก็ครอบครองอยู่ในขณะนั้นจริง ๆ มันจะครอบครองอีกครั้งเหนือส่วนนั้นที่มันเคยครอบคลุม

ตอนนี้ เหมือนในอียิปต์ พระเจ้าทรงทำให้เกิดความแตกต่างระหว่างประชากรของพระองค์กับประชากรของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์นั้น

“ผี” และ “ความเจ็บปวด” เหล่านี้ซึ่งทำให้ผู้คน “ทะเล้นของตนเพราะเหตุความเจ็บปวด” และหมื่นประมาทพระเจ้าคืออะไร? มันเป็นเหมือน “โรคระบาดที่ร้ายแรงมาก” ที่มาบนฝูงสัตว์ของคนอียิปต์ในอพยพ 9:1-7 ไหม? หรือมันมาเหมือนกับภัยพิบัติแห่งผีหนอนที่มาจากแม่น้ำไนล์ในอพยพ 10:1-7 ไหม? หรือมันมาเหมือนกับภัยพิบัติแห่งผีหนอนที่มาจากแม่น้ำไนล์ในอพยพ 10:1-7 ไหม? เราถูกเตือนใจให้นึกถึงคำแข่งสาปนั้นที่พระเจ้าทรงสัญญาไว้ว่าจะตกมาบนชนชาติอิสราเอลหากพวกเขาจะไปนับถือรูปเคารพและทอดทิ้งพระบัญญัติทั้งหลายของพระองค์:

“พระเยโฮวาห์จะทรงส่งคำสาปแช่ง ความเดือดร้อนวุ่นวาย และการประณามมายังท่าน ในทุกสิ่งที่ท่านลงมือของท่านกระทำ จนกว่าท่านจะถูกทำลาย และจนกว่าท่านจะพินาศอย่างรวดเร็ว ‘เพราะเหตุความชั่วแห่งการกระทำทั้งหลายของเจ้า ซึ่งโดยการเหล่านั้นเจ้าได้ทอดทิ้งเราเสีย’ พระเยโฮวาห์จะทรงทำให้โรคร้ายติดพันท่าน จนกว่าพระองค์จะทรงเผาผลาญท่านให้สูญสิ้นเสียจากแผ่นดิน ซึ่งท่านเข้าไปยึดครองแผ่นดินนั้น พระเยโฮวาห์จะทรงเยียนตีท่านด้วยความชုပ်ผอม และด้วยความป่วยไข้ และด้วยความอักเสบ และด้วยการเผาไหม้อย่างรุนแรง และด้วยดาบ และด้วยข้าวมาน และด้วยรากินข้าว และสิ่งเหล่านี้จะไล่ตามท่านไปจนกว่าท่านพินาศ และฟ้าสวรรค์ของท่านที่อยู่เหนือศีรษะของท่านจะเป็นทองเหลือง และแผ่นดินที่อยู่ใต้ท่านจะเป็นเหล็ก พระเยโฮวาห์จะทรงทำให้ฝนแห่งแผ่นดินของท่านเป็นฝุ่นและละออง สิ่งเหล่านี้จะลงมาจากฟ้าสวรรค์อยู่เหนือท่าน จนกว่าท่านจะถูกทำลาย” - พบบัญ. 28:20-24

แต่ก็ยังไม่มีอาการกลับใจใหม่อยู่ดี

ข้อ 12-16:

16:12 และทูตสวรรค์องค์ที่หกได้เทขันของตนลงบนยูเฟรติสแม่น้ำใหญ่นั้น และน้ำในแม่น้ำนั้นแห้ง

ไป เพื่อที่จะได้เตรียมทางของบรรดาษัตริย์แห่งทิศตะวันออกไว้

16:13 และข้าพเจ้าได้เห็นผีโสโครกสามตนเป็น
เหมือนนกบอออกมาจากปากของพญานาค และออก
มาจากปากของสัตว์ร้ายนั้น และออกมาจากปาก
ของผู้พยากรณ์เท็จ

16:14 ด้วยว่าผีเหล่านั้นเป็นวิญญาณของพวกผี
ร้าย ที่กระทำการอัศจรรย์ต่าง ๆ ซึ่งออกไปยัง
กษัตริย์เหล่านั้นแห่งแผ่นดินโลกและแห่งทั่วพิภพ
เพื่อจะรวบรวมกษัตริย์เหล่านั้นให้มายังการสู้รบ

แห่งวันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า ผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด

16:15 “จงดูเถิด เราจะมาเหมือนอย่างขโมย ผู้ที่
เฝ้าระวังให้ดีและรักษาเสื้อผ้าของตนไว้จะได้รับพร
เกรงว่าผู้นั้นจะเดินเปลือยกาย และคนทั้งหลายจะ
ได้เห็นความน่าละอายของเขา”

16:16 และมันรวบรวมเขาทั้งหลายให้มาชุมนุมกัน
ในสถานที่แห่งหนึ่ง ที่ถูกเรียกในภาษาฮีบรูว่า อา
รมาเกตโดน

ชั้นใบที่หก: เหล่ากษัตริย์แห่งทิศตะวันออกพร้อมกับผู้อื่น

มายังอารมาเกตโดน

กองทัพเหล่านั้นของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์จะรวมพล นับได้ 200 ล้านคน (วว. 9:16) การเคลื่อนพล
ของทหารหลายล้านนายจากประเทศจีน, อินเดียและส่วนที่เหลือของเอเชียจะเป็นปัญหาหนึ่ง และพระเจ้าจะ
ทรงให้ทูตสวรรค์สี่องค์ที่เฝ้ายามอยู่ถูกจองไว้ในแม่น้ำยูเฟรติสเพื่อจุดประสงค์เดียวกันนี้ “เพื่อที่จะให้ฆาตมุษย์
เสียชีวิตหนึ่งในสามส่วน” เมื่อกองทัพนั้นรวมพล (9:14,15) พวกเขาเป็นส่วนหนึ่งของการจัดเตรียมของพระเจ้า
สำหรับเวลาและช่วงโมงหนึ่งที่กำหนดไว้ บัดนี้ทูตสวรรค์องค์ที่หกนั้นจะเทขึ้นแห่งพระพิโรธบนแม่น้ำนั้นเพื่อ
ทำให้มันแห้งเหือดและพร้อมสำหรับโยงเหล่านั้นที่จะข้ามมาสู่ความพินาศของพวกเขาก่อนที่อารมาเกตโดน

ในที่นี้เหล่าวิญญาณชั่วได้รับอนุญาตให้ทำงาน-เพื่อทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้า “วิญญาณชั่วร้ายตน
หนึ่งจากพระเจ้า” ทำให้กษัตริย์ซาอูลซิมเศร่า (1 ซมอ. 18:10) พระเจ้าทรงใส่วิญญาณมูสาตนหนึ่งในปากของ
เหล่าผู้พยากรณ์ของอาหับเพื่อล่อลวงอาหับไปสู่ความตายของเขา (1 พงศกษัตริย์ 22:19-23) พระเจ้าทรง
อนุญาตให้ซาตานทดลองโยบแต่ทรงจำกัดขอบเขตเสมอตามที่พระเจ้าทรงเลือก

Dr. Walvoord เตือนความจำเราว่า “แม่น้ำยูเฟรติส ซึ่งในที่นี้ถูกเรียกว่า ‘แม่น้ำใหญ่’ เป็นหนึ่งใน
แม่น้ำสายหลักของโลกและทำหน้าที่เป็นเขตแดนด้านทิศตะวันออกของจักรวรรดิโรมสมัยโบราณเช่นเดียวกับ
เป็นเขตแดนด้านทิศตะวันออกตามคำพยากรณ์ของแผ่นดินนั้นซึ่งพระเจ้าทรงสัญญาไว้แก่เชื้อสายของอับราฮัม
(ปฐก. 15:18; พบญ. 1:7; 11:24; ยชว. 1:4)”

ข้อพระคำอ้างอิงด้านบนยังเรียกมันว่า “แม่น้ำใหญ่, แม่น้ำยูเฟรติส” ด้วย ดังนั้น Dr. Walvoord จึง
ให้ความเห็นอย่างฉลาดว่า “ข้ออ้างอิงเหล่านี้ดูเหมือนจะรับรองอย่างไม่มีทางผิดพลาดได้ถึงการใช้งานทาง
ภูมิศาสตร์นั้นในข้อพระคำตอนนี้”

Dr. Merrill Unger ซึ่งให้ความเห็นเกี่ยวกับข้อ 12 กล่าวว่า:

การทำให้แม่น้ำยูเฟรติสแห้งเหือด ซึ่งมีความยาวถึง 1,780 ไมล์ เป็นแม่น้ำสายใหญ่ที่สุดใน
เอเชียตะวันตก เป็นสัญลักษณ์ที่แสดงถึงการขจัดสิ่งกีดขวางทุกอย่างออกไป เพื่อสนับสนุนการยก
ทัพของ “บรรดากษัตริย์แห่งทิศตะวันออก” มายังอารมาเกตโดน แม่น้ำใหญ่สายนี้ทำหน้าที่เป็น
เขตแดนด้านทิศตะวันออกของจักรวรรดิโรมและถูกระบุชัดเจนให้เป็นเขตแดนด้านทิศตะวันออก

ของปาเลสไตน์ที่ถูกขยาย (ปฐมก. 15:18) มันเป็นเครื่องกีดขวางทางธรรมชาติอย่างหนึ่งในสมัยโบราณเพื่อขัดขวางเหล่ากองทัพที่รุกรานจากทิศตะวันออก มันจะไม่เป็นเครื่องกีดขวางอีกต่อไปเมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรวบรวมพลโยธาเหล่านั้นมายังอารมาเกตโดนหรือเมื่อพระองค์ทรงรวบรวมชนชาติอิสราเอลกลับเข้าสู่อาณาจักรนั้น (อสย. 11:15,16) เหล่ากษัตริย์จากทิศตะวันออกคือเหล่าผู้ครอบครองผู้มีอำนาจซึ่งอยู่ทางทิศตะวันออกของแม่น้ำยูเฟรติส

ผมขอยกคำพูดจาก Dr. Unger อีกหน:

“พวกกบ” ในข้อ 13 เป็นสัญลักษณ์ของพวกผีปศาจผู้ซึ่งจะเป็นพลวัตฝ่ายวิญญาณที่อยู่เบื้องหลังอารมาเกตโดน (1 พงศ์กษัตริย์ 22:20-28) พญานาค (ซาตาน), สัตว์ร้าย (ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์) และผู้พยากรณ์เท็จนั้นเป็นสัญลักษณ์ของตรีเอกภาพแห่งความชั่วร้ายของซาตาน, แหล่งที่มาแห่ง “วิญญาณของพวกผีร้าย” (ข้อ 14) นั่นคือ เหล่าวิญญาณผีปศาจ ปิศาจเหล่านี้ใช้วิธีการอันล่อลวงในการชักจูงประชาชาติเหล่านั้นให้มารวมตัวกันเพื่อความโง่เขลาขีดสุดแห่งอารมาเกตโดน-การต่อสู้อันไร้จิตสำนึกของมนุษย์ที่ต่อสู้พระเจ้าและอำนาจอธิปไตยของพระคริสต์เหนือแผ่นดินโลก อารมาเกตโดน, “เนินเขาเมกิดโด”, เป็นสมรภูมิสมัยโบราณและสถานที่แห่งการสู้รบที่ตัดสินชี้ขาดหลายคราวในประวัติศาสตร์ของชนชาติอิสราเอล (ผู้วินิจฉัย 5:19; 2 พงศ์กษัตริย์ 9:27; 2 พงศาวดาร 35:22) มันเป็นสัญลักษณ์ของสถานที่แห่งการรวมตัวกันของประชาชาติเหล่านั้นเหมือนกับที่หุบเขาเยโฮซาฟัท (โยเอล 3:2,12) เป็นสัญลักษณ์ของสถานที่แห่งการฆ่าฟันในศึกอวสานยุคสุดท้ายนั้น ศิกนี้ตัดสินคำถามด้านการปกครองเกี่ยวกับอำนาจอธิปไตยแห่งแผ่นดินโลก

“วันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า ผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด” (ข้อ 14) จะเป็นวันแห่งการสู้รบ ถูกเรียกว่าศึกแห่งอารมาเกตโดน มันจะเป็นวันใหญ่นั้นที่สิ้นสุด “เวลาทั้งหลายแห่งพวกคนต่างชาติ” (ลูกา 21:24) และเริ่มต้น “วันขององค์พระผู้เป็นเจ้า” เมื่อพระเยซูเจ้าทรงยึดครองอาณาจักรเหล่านั้นแห่งแผ่นดินโลก อารมาเกตโดน, “ภูเขาแห่งการฆ่าฟัน” จะอยู่ในหุบเขาเมกิดโดอันเป็นที่ซึ่งเนินแห่งหนึ่งของป้อมปราการและเมืองสมัยโบราณแห่งหนึ่งถูกขุดค้นแล้วตอนนี้ ที่นั่นชาโลมอนมีคอกม้าสำหรับม้าและรถรบจำนวนมากมาย หุบเขาเมกิดโดหรือยิสเรเอลหรือเอสตราเอลอน เป็นหุบเขาหนึ่งซึ่งงดงามซึ่งเป็นเส้นทางปกติสำหรับกองทัพใดที่จะรุกรานอิสราเอลจากทิศเหนือและทิศตะวันออก “วงเดือนอุดม” (Fertile Crescent) เป็นรูปจันทร์ครึ่งเสี้ยวเหนือทะเลทรายอาหรับ ดังนั้นตามธรรมดาแล้วพวกศัตรูจึงขึ้นเหนือไปทางทะเลกาลิลีและจากนั้นก็ไปทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ที่นี้พวกครูเสดสู้รบกับพวกอาหรับ ในเขตแดนที่เต็มไปด้วยภูเขานี้ของอิสราเอล ไม่มีทางอื่นจากทิศเหนือและทิศตะวันออกที่จะสะดวกสำหรับกองทัพใหญ่โตนอกจากผ่านทางหุบเขากว้างที่อุดมสมบูรณ์นั้น ดังนั้นชาโลมอนและกษัตริย์องค์อื่น ๆ แห่งยูดาห์และอิสราเอลจึงเสริมความแข็งแกร่งให้เมกิดโดเพื่อปกป้องหุบเขานั้นจากเหล่ากองทัพที่เข้ามาใกล้

พระคำตรึงนี้พูดถึง “การสู้รบแห่งวันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า ผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด” แต่ดูเหมือนว่าการสู้รบนี้เป็นเพียงส่วนหนึ่งของสงครามใหญ่ที่เกิดขึ้นทั่วปาเลสไตน์ทั้งหมด ดาเนียล 11:42,43 กล่าวเกี่ยวกับปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ว่า:

“เขาจะยื่นมือของเขาออกต่อประเทศเหล่านั้นด้วย และแผ่นดินอียิปต์ก็จะหนีไม่พ้น แต่เขาจะมีอำนาจเหนือทรัพย์สมบัติที่เป็นทองคำและเงิน และเหนือสิ่งประเสริฐทั้งปวงของอียิปต์ และคนลิเบียกับคนเอธิโอเปียก็จะอยู่ที่รอยเท้าของเขา”

เราอ่านไปแล้วว่า “และท่านจะพุดบรรดาถ้อยคำใหญ่โตต่อด้านองค์ผู้สูงสุด และจะให้วิสุทธิชนทั้งหลายขององค์ผู้สูงสุดนั้นอดทนระอาใจ และคิดที่จะเปลี่ยนแปลงบรรดาอาระและกฎหมายทั้งหลาย และพวกเขาจะถูกมอบไว้ในมือของท่าน จนถึงหนึ่งวาระ และสองวาระ และครึ่งวาระ” (ดนล. 7:25) ดังนั้นปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์จะมีกองทหารต่าง ๆ ที่ควบคุมปาเลสไตน์อย่างแน่นนอน เศคาริยาห์ 14:1-3 กล่าวว่า:

“ดูเถิด วันของพระเยโฮวาห์มาถึงแล้ว และของปล้นของเจ้าจะถูกแบ่งกันในท่ามกลางเจ้า เพราะเราจะรวบรวมประชากรที่ทั้งสิ้นมาสู้รบกับกรุงเยรูซาเล็ม และกรุงนั้นจะถูกยึด และบ้านทั้งหลายจะถูกปล้นสะดม และผู้หญิงทั้งหลายจะถูกข่มขืน และพลเมืองครึ่งหนึ่งจะตกไปเป็นเชลย และส่วนที่เหลืออยู่จะไม่ถูกตัดออกเสียจากกรุงนั้น แล้วพระเยโฮวาห์จะเสด็จออกไป และต่อสู้กับประชากรที่เหล่านั้น เหมือนเมื่อพระองค์ได้ทรงต่อสู้ในวันแห่งการสู้รบ”

เศคาริยาห์ 12:2 ซึ่งพุดถึงเวลานั้น กล่าวว่า “ดูเถิด เราจะทำกรุงเยรูซาเล็มให้เป็นถ้ำแห่งการซ่อนสะเทือนสำหรับบรรดาประชาชนที่อยู่ล้อมรอบ เมื่อพวกเขาจะล้อมทั้งยูดาห์และกรุงเยรูซาเล็มไว้”

จากนั้นเศคาริยาห์ 12:8,9 กล่าวว่า:

“ในวันนั้นพระเยโฮวาห์จะทรงป้องกันชาวกรุงเยรูซาเล็มไว้ และคนที่อ่อนแอในท่ามกลางพวกเขาในวันนั้นจะเป็นเหมือนดาวิด และราชวงศ์ของดาวิดจะเป็นเหมือนพระเจ้า เหมือนทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ต่อหน้าพวกเขา และจะเป็นเช่นนี้ในวันนั้น คือเราจะแสวงหาที่จะทำลายประชากรที่ทั้งสิ้นที่มาต่อสู้กับกรุงเยรูซาเล็ม”

เอเสเคียล บทที่ 38 และ 39 บอกเล่าเกี่ยวกับการผงาดของโกก เจ้านายแห่งมาโกก ผู้จะนำกองทัพใหญ่โตมาต่อสู้อิสราเอล และเห็นได้ชัดว่ามีหลายชาติจะเข้าร่วมกับเขา อันได้แก่ “เปอร์เซีย เอธิโอเปีย และลิเบียอยู่กับพวกเขา พวกเขาทุกคนมีโล่และหมวกเหล็ก โกเมอร์และกองทัพทั้งสิ้นของเขา วงศ์วานแห่งโทการมาห์จากส่วนทิศเหนือ และกองทัพทั้งสิ้นของเขา และคนเป็นอันมากอยู่กับเจ้า” (อสค. 38:5,6) ดร. สโกฟิลด์ กล่าวว่า “ทุกคนเห็นพ้องตรงกันว่าการอ้างอิงหลักกล่าวถึงเหล่าอำนาจฝ่ายเหนือ (คนยุโรป) ซึ่งนำโดยรัสเซีย” เขากล่าวต่อไปว่า: “รัสเซียและเหล่าอำนาจฝ่ายเหนือเป็นเหล่าผู้ข่มเหงล่าสุดของชนชาติอิสราเอลที่กระจัดกระจายไปนั้น และมันก็สอดคล้องกับความยุติธรรมของพระเจ้าและกับพันธสัญญาเหล่านั้น (ต.ย. ปฐก. 15:18, หมายเหตุ: พบญ. 30:3, หมายเหตุ) ที่ความพิณาศจะตกลงมาเมื่อถึงจุดสูงสุดของความพยายามอันบ้าคลั่งครั้งสุดท้ายที่จะทำลายคนที่เหลืออยู่ของชนชาติอิสราเอลในกรุงเยรูซาเล็ม”

นักอรรถาธิบายหลายท่านคิดว่าประชาชาติอื่น ๆ เหล่านี้จะลุกฮือเพื่อต่อสู้ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ แต่ไม่ว่าอย่างไรพวกเขาก็จะรวมตัวกันต่อสู้อิสราเอลและในสงครามบ้าคลั่งคราวเดียวพวกเขาทั้งหมดก็รวมตัวกันต่อสู้พระคริสต์และประชากรของพระองค์และจะถูกกลบออกในสงครามอันน่ากลัวนั้นซึ่งศึกสำคัญของมันถูกเรียกว่า อารมาเกดดอน

เอเสเคียล 39:4 กล่าวเกี่ยวกับกองทัพใหญ่โตเหล่านั้นของโลก “เจ้าจะล้มลงบนภูเขาทั้งหลายแห่งอิสราเอล ตัวเจ้าและกองทัพทั้งสิ้นของเจ้า และประชาชนที่อยู่กับเจ้า เราจะมอบเจ้าไว้แก่ฝูงเหยี่ยวทุกชนิด และแกสตัวป่าทั้งหลายแห่งท้องทุ่งให้ถูกกัดกิน”

จากนั้นเอเสเคียล 39:12-15 กล่าวว่า:

“และวงศ์วานแห่งอิสราเอลจะฝังเขาทั้งหลายอยู่เป็นเวลาเจ็ดเดือน เพื่อพวกเขาจะชำระแผ่นดินนั้นให้สะอาด ไข้แล้ว ประชาชนทุกคนแห่งแผ่นดินจะฝังเขาทั้งหลาย และมันจะเป็นชื่อเสียงแก่พวกเขาในวันที่เราสำแดงสง่าราศีของเรา องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัส และพวกเขาจะแยกบางคนไว้สำหรับการจ้างงานเรื่อยไป โดยผ่านเข้าไปทั่วแผ่นดินนั้นเพื่อฝังศพพร้อมกับบรรดาผู้ที่สัญจรผ่านไปมา คือคนเหล่านั้นที่เหลื่ออยู่บนพื้นแผ่นดิน เพื่อจะชำระแผ่นดินให้สะอาด หลังจากสิ้นเวลาเจ็ดเดือนแล้ว พวกเขาจะค้นหา และบรรดาผู้ที่สัญจรผ่านไปมาที่ผ่านเข้ามาในแผ่นดินนั้น เมื่อผู้ใดเห็นกระดูกของคน ๆ หนึ่ง แล้วเขาจะตั้งเครื่องหมายปักไว้ข้างกระดูกนั้น จนกว่าพวกผู้ฝังจะฝังกระดูกนั้นไว้ในหุบเขาแห่งฮาโมนโกก”

ฉะนั้นจงหมายเหตุว่ากองทัพทั้งหมดของอาณาจักรเหล่านั้นของโลกเข้าร่วมกับปฏิบัติต่อพระคริสต์ เพื่อต่อสู้กับพระคริสต์และเหล่ากองทัพแห่งสวรรค์ของพระองค์

มันดูไร้เหตุผลไหมที่มนุษย์จะหลบลี้หนีหนีต่อสู้กับพระเจ้าเอง? นั่นก็ไม่มากไปกว่าซาตาน เมื่อเทพบดิ่งคหนึ่งใน “เอเดน อุทยานของพระเจ้า” จะตัดสินใจที่จะกบฏต่อพระเจ้าหรือที่ปฏิบัติต่อพระคริสต์ นั่นจะ “อ้างตัวเป็นพระเจ้า” ตัดสินใจเช่นนั้นและมีซาตานสิงอยู่ภายใน “โดยสำแดงตัวเองว่ามันเป็นพระเจ้า” (2 ธส. 2:4) เราคิดว่ามันไม่แปลกกว่าการที่เหล่าคนบาปผู้ชั่วร้ายจะต่อกรกับพระเจ้าและเกลียดชังพระองค์ และคิดที่จะเอาชนะคำเตือนที่ชัดเจนเหล่านั้นของพระองค์!

ศึกสุดท้ายนี้จะเกี่ยวข้องกับ “กษัตริย์เหล่านั้นแห่งแผ่นดินโลกและแห่งทั่วพิภพ” (ข้อ 14) ดังนั้นเราคิดว่าคำพยากรณ์เหล่านั้นของเอเสเคียลเกี่ยวกับโกกและมาโกกต้องถูกรวมไว้ในที่นี้ด้วย

ข้อ 17-21:

16:17 และทูตสวรรค์องค์ที่เจ็ดได้เทขันของตนลงในท้องฟ้าอากาศ และมีพระสุรเสียงดังออกมาจากพระวิหารแห่งสวรรค์ จากพระที่นั่ง โดยตรัสว่า “สำเร็จแล้ว”

16:18 และมีเสียงต่าง ๆ และบรรดาฟ้าร้อง และฟ้าแลบทั้งหลาย และมีแผ่นดินไหวครั้งใหญ่ ซึ่งตั้งแต่มนุษย์อยู่บนแผ่นดินโลก ไม่เคยมีแผ่นดินไหวรุนแรงและยิ่งใหญ่เช่นนี้เลย

16:19 และมหานครนั้นได้ถูกแยกออกเป็นสามส่วน และนครต่าง ๆ ของบรรดาประชาชาติก็

ล่มจม และมหานครบาบิโลนนั้นได้เข้ามาอยู่ในความทรงจำต่อพระพักตร์พระเจ้า เพื่อจะมอบถ้วยแห่งเหล้าองุ่นของความเดือดดาลแห่งพระพิโรธของพระองค์ให้แก่มหานครนั้น

16:20 และบรรดาเกาะต่าง ๆ ก็หนีไป และภูเขาทั้งหลายก็หาไม่พบ

16:21 และมีบรรดาภูเขใหญ่ตกล่อออกจากฟ้าสวรรค์ลงมาบนมนุษย์ แต่ละก้อนหนักประมาณห้าสิบกิโลกรัม และคนทั้งหลายได้พุดหมั่นประมาทพระเจ้า เพราะเหตุภัยพิบัติแห่งลูกเห็บนั้น เพราะ

ว่าภัยพิบัตินั้นร้ายแรงยิ่งนัก

ชั้นใบที่เจ็ด

ภัยพิบัติทั้งหลายของบัพติศมา ซึ่งถูกเปิดเผยในฐานะชั้นเจ็ดใบนั้นแห่งพระพิโรธของพระเจ้า ลงมาสู่:

1. คนที่ไม่ได้รับความรอด
2. ทะเลและชีวิตทั้งหมดในทะเล
3. แม่น้ำและบ่อน้ำพุบนแผ่นดินโลกที่กลายเป็นเลือด
4. ดวงอาทิตย์เอง แสงที่มาทางกายภาพของแสงสว่าง ทำให้มันเป็นคำแช่งสาปต่อมนุษย์
5. กรุงโรมและอาณาจักรของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์โดยเฉพาะ
6. แม่น้ำยูเฟรติส โดยเฉพาะการปล่อยไปสู่การทำลายล้างกองทัพที่รุกรานเหล่านั้นของเหล่ากษัตริย์

แห่งทิศตะวันออก ซึ่งนำโดยเหล่าวิญญาณชั่วไปสู่ความพินาศของพวกเขา

7. บัดนี้คำแช่งสาปนั้นถูกเทเข้าสู่อากาศ อากาศอยู่ทุกแห่งหน ไม่นั่นอาจหมายความว่าลมหายใจของผู้คนทั้งหมดนั้นถูกแช่งสาป ว่าธรรมชาติทั้งหมดรอบตัวพวกเขาถูกแช่งสาป คำแช่งสาปนั้นเกี่ยวข้องกับศีลธรรมและจิตวิญญาณเช่นเดียวกับร่างกาย

ซาตานถูกเรียกว่า “เจ้าแห่งอำนาจของย่านอากาศ” (อฟ. 2:2) และถูกขับออกจากเมืองบรมสุขเกษม อิทธิพลของมันก็ยังอยู่ทุกแห่งหนในอากาศ เราจึงคิดว่าคำแช่งสาปพิเศษนี้ตกอยู่บนอาณาจักรของมัน

เกี่ยวกับข้อ 17 เรายกคำพูดจาก Dr. Unger: “สำเร็จแล้ว!” ประกาศความครบบริบูรณ์แห่งพระพิโรธของพระเจ้าที่มีต่อคนเหล่านั้นที่ได้ปฏิเสธเสียงร่ำร้องนั้นจากกางเขนที่ว่า ‘สำเร็จแล้ว!’ เสียงของพระเจ้าจากทั้งพระวิหารและพระที่นั่งถูกได้ยิน การกระทำกิจในเชิงพิพากษาของพระองค์ซึ่งถูกแสดงเป็นสัญลักษณ์โดยเสียงต่าง ๆ, ฟาร้องและฟ้าแลบ, มาก่อนแผ่นดินไหวใหญ่นั้น (ข้อ 18) แผ่นดินไหวนี้เป็นแผ่นดินไหวของจริง เพราะไม่มีทางอื่นที่จะเกิดการโคล่นล้มอันครบถ้วนเช่นนี้ได้ซึ่งการพิพากษาก่อนหน้าทั้งหมดนั้นเป็นเพียงขั้นต้น คำพยากรณ์อื่น ๆ บอกล่วงหน้าถึงแผ่นดินไหวเช่นนั้น (ศคย. 14:4,5) และบ่งบอกถึงผลลัพธ์ต่าง ๆ ซึ่งหายนะภัยของจริงเท่านั้นจะทำให้เกิดขึ้นได้”

แผ่นดินไหวคราวนี้จะใหญ่โตที่สุดเท่าที่เคยสัมผัสบนแผ่นดินโลก “และมหานครนั้นได้ถูกแยกออกเป็นสามส่วน” (ข้อ 19) โดยแผ่นดินไหวนี้ “และนครต่าง ๆ ของบรรดาประชาชาติก็ล่มจม” นครใหญ่ ๆ ทั้งหมดของโลกงั้นหรือ? ใช่แล้วครับ พระคัมภีร์บ่งบอกเช่นนั้น การสัมผัสเช่นนั้นของธรรมชาติไม่เคยเป็นที่รู้จักในธรรมชาติมาก่อนเลย สมัยแห่งน้ำท่วมนั้นพร้อมกับคลื่นรุนแรง พร้อมกับก้นมหาสมุทรที่ยุบตัวลงเพื่ออุ้มน้ำมหาศาลเหล่านั้น พร้อมกับภูเขาต่าง ๆ ที่ยกตัวขึ้น พร้อมกับภูเขาไฟระเบิด ตามที่เราทราบตอนนี้-การสัมผัสเช่นนั้นในคราวน้ำท่วมโลกก็มีความรุนแรงถัดจากแผ่นดินไหวครั้งใหญ่นี้ที่จะมา แต่น้ำท่วมนั้นได้คร่าชีวิตผู้คนและไม่ใช่แผ่นดินไหวและกิจกรรมของภูเขาไฟในสมัยนั้น

ในแผ่นดินไหวคราวนี้เกาะทุกเกาะจะเลื่อนออกจากที่เดิม และภูเขาทั้งหลายก็หายไป ช่างเป็นอวสานของยุคหนึ่งและเป็นการเกริ่นนำสู่การครอบครองของพระคริสต์บนแผ่นดินโลก!

ลูกเห็บที่หนักประมาณหนึ่งตะลันต์ Biedewolf กล่าวว่า “น้ำหนักหนึ่งตะลันต์” ในข้อ 21 เท่ากับห้า

สืบเจ็ดปอนด์ Attic, หรือเก้าสิบหกปอนด์ฮีบรู; หนักกว่าที่เคยรู้จักกันมาถึงหกสิบเท่า มันจะเป็นภัยพิบัติที่ใหญ่โตกว่าลูกเห็บในอียิปต์ที่ได้เข่นฆ่าคนและสัตว์

“และมหานครบาบิโลนนั้ได้เข้ามาอยู่ในความทรงจำต่อพระพักตร์พระเจ้า เพื่อจะมอบถ้วยแห่งเหล้าองุ่นของความเดือดดาลแห่งพระพิโรธของพระองค์ให้แก่มหานครนั้น”- ข้อ 19

การกบฏของมนุษย์เพื่อต่อสู้พระเจ้า ซึ่งได้เริ่มต้นหลังจากน้ำท่วมโลกพร้อมกับการก่อสร้างหอบาเบลนั้น ไปสู่การสร้างบาบิโลน จักรวรรดิโลก จากนั้นก็มีเดีย-เปอร์เซีย, กรีกและโรมและบัดนี้คือโรมที่ถูกฟื้นฟูซึ่งมีเครื่องหมายทั้งหมดของบาบิโลนและการปกครองฝ่ายโลกเพื่อเฝ้าพระเจ้าและต่อสู้พระเจ้า: การปกครองของมนุษย์นั้นจะต้องถูกทำลาย เราเชื่อว่าจักรวรรดิโรมที่ถูกฟื้นฟูนี้และกรุงโรมถูกเรียกเป็นเชิงสัญลักษณ์ในที่นี้ว่าบาบิโลน

บทที่ 17

ข้อ 1-7:

17:1 และทูตสวรรค์องค์หนึ่งในเจ็ดองค์นั้นซึ่งถือ
ชั้นเจ็ดใบนั้นก็มา และได้พูดกับข้าพเจ้า โดยกล่าว
แก่ข้าพเจ้าว่า “เชิญมาที่นี่เถิด ข้าพเจ้าจะแสดงให้
ท่านเห็นการพิพากษาของหญิงโสเภณีผู้ยิ่งใหญ่ที่
นั่งอยู่บนน้ำมากหลาย

17:2 ผู้ซึ่งบรรดาภคินีแห่งแผ่นดินโลกได้ล่วง
ประเวณีด้วย และบรรดาชาวแผ่นดินโลกก็ได้
มัวเมาด้วยเหล้าองุ่นแห่งการล่วงประเวณีของนาง”

17:3 ดังนั้น ทูตสวรรค์องค์นั้นจึงหอบข้าพเจ้าไป
โดยจิตวิญญูณให้เข้าไปในถิ่นทุรกันดาร และ
ข้าพเจ้าได้เห็นผู้หญิงคนหนึ่งนั่งอยู่บนสัตว์ร้ายสี่
แดงเข้มตัวหนึ่ง เต็มไปด้วยชื่อทั้งหลายแห่งการ
หมิ่นประมาท โดยมีหัวเจ็ดหัวและเขาสิบเขา

17:4 และหญิงผู้นั้นนุ่งห่มกายด้วยผ้าสีม่วงและสี
แดงเข้ม และประดับด้วยเครื่องทองคำ และเพชร
พลอยต่าง ๆ และไข่มุกทั้งหลาย โดยถือถ้วย

ทองคำในมือของนางซึ่งเต็มไปด้วยสิ่งน่า
สะอิดสะเอียนและของโสโครกแห่งการล่วง
ประเวณีของนาง

17:5 และบนหน้าผากของนางมีชื่อเขียนไว้ว่า
“ความลึกลับ บาปโลนมหานคร แม่ของหญิง
โสเภณีทั้งหลาย และของบรรดาสิ่งน่า
สะอิดสะเอียนแห่งแผ่นดินโลก”

17:6 และข้าพเจ้าเห็นหญิงผู้นั้นเฝ้าด้วยโลหิต
ของพวกวิสุทธิชน และด้วยโลหิตของพวกพยานผู้
ยอมตายของพระเยซู และเมื่อข้าพเจ้าเห็นนางแล้ว
ข้าพเจ้าก็ประหลาดใจด้วยความอัศจรรย์ยิ่งนัก

17:7 และทูตสวรรค์องค์นั้นได้กล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า
“เหตุไฉนท่านจึงประหลาดใจ ข้าพเจ้าจะเล่าให้
ท่านฟังถึงความลึกลับของผู้หญิงคนนั้น และของ
สัตว์ร้ายที่แบกนางมา ซึ่งมีหัวเจ็ดหัวและเขาสิบ
เขา

คริสตจักรรัฐที่ละทิ้งความเชื่อของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์

Dr. Ironside ดึงความสนใจมายังข้อเท็จจริงที่ว่า “ตามลำดับเหตุการณ์แล้ว บทที่ 19 ตามหลังบทที่
16 ทันที และก่อนไปต่อตามลำดับเหตุการณ์ต่าง ๆ ยอห์นถูกพาออกไปราวกับเพื่อจะเห็นนิมิตอันน่าทึ่งนี้เกี่ยว
กับคริสตจักรเท่านั้น ก่อนที่เขาจะได้เห็นการรวมเป็นหนึ่งของคริสตจักรแท่นนั้นกับพระเมษโปดกในสง่าราศี”

บัดนี้อีกภาพหนึ่ง ระยะเวลาของการครอบครองของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ ซึ่งไม่ถูกพรรณนาในการเล่า
เรื่องตามลำดับเหตุการณ์ก่อนหน้านี้ นั่นคือ การเล่าเรื่องเกี่ยวกับทูตสวรรค์ทั้งเจ็ดกับชั้นทั้งเจ็ดแห่งพระพิโรธ
ของพระเจ้า

Dr. Walvoord คิดว่า “หญิงโสเภณีผู้ยิ่งใหญ่” ที่ถูกแสดงเป็นภาพนั้นจะครอบครองทางศาสนาในช่วง
ครั้งแรกของสัปดาห์ที่เจ็ดสิบแห่งปีทั้งหลายของดานิเอล ก่อนความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งนั้นแห่งสามปีครึ่งหลัง
นั้นอาจเป็นไปได้แต่ไม่ถูกระบุไว้ชัดเจน ข้อ 16 และ 17 ด้านล่างบ่งบอกถึงความพินาศของศาสนาเท็จนี้ก่อน
การสิ้นสุดของสมัยความทุกข์ลำบากนั้น

“หญิงโสเภณี” (ข้อ 1) เป็นตัวแทนของศาสนาเท็จศาสนาหนึ่งที่กล่าวอ้างความเป็นคริสเตียน ตอนที่
ชนชาติอิสราเอลในภาคพันธสัญญาเดิมเข้าสู่การนับถือรูปเคารพ มันก็ถูกเรียกว่าการเล่นชู้ ชนชาติอิสราเอลใน
สมัยนั้นถูกแสดงภาพเป็นภรรยาที่นอกใจของพระเยโฮวาห์ ไม่เชื่อตรงต่อพระองค์ ดูตัวอย่างต่าง ๆ ในเยเรมีย์

13:27 และเอเสเคียล 23:43,44

ยากอบ 4:4 กล่าวว่า: “พวกท่าน บรรดาผู้เล่นชู้ชายและหญิงแอ้ย พวกท่านไม่ทราบหรือว่า การเป็นมิตรกับโลกนั้นคือการเป็นศัตรูกับพระเจ้า เหตุฉะนั้นผู้ใดก็ตามที่ประสงค์เป็นมิตรกับโลก ก็เป็นศัตรูของพระเจ้า”

ดังนั้นหญิงโสเภณีในที่นี้จึงเป็นภาพของความเป็นคริสเตียนแบบที่ละทิ้งความเชื่อ นาง “นั่งอยู่บนน้ำมากหลาย” (ข้อ 1) ข้อ 15 ด้านล่างกล่าวว่า “และทูตสวรรค์นั้นกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า “น้ำมากหลายซึ่งท่านได้เห็น ซึ่งเป็นที่ ๆ หญิงโสเภณีนั่งอยู่นั้น คือบรรดาชนชาติ และมวลชน และประชาชาติทั้งหลาย และภาษาต่าง ๆ”

ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ก็มาจากทะเลเช่นกัน (13:1) ดาเนียล 7:3 แสดงให้เห็นว่าจักรวรรดิโลกที่ยิ่งใหญ่เหล่านั้นก่อนหน้าบาบิโลน (บาบิโลน, มีเดีย-เปอร์เซีย, กรีกและโรม) “ออกมาจากทะเล” นั่นคือ ออกมาจากมวลชนมากมาย ดังนั้นผู้เผด็จการโลกคนนี้และคริสตจักรเท็จนี้จึงมาจากมวลชนมหาศาลและได้รับการสนับสนุนจากพวกเขา เหล่าผู้เผด็จการกลายเป็นผู้กดขี่และการทำให้ประชาชนตกเป็นทาสอาจกลายเป็นสิ่งที่น่าเกลียดชังสำหรับพวกเขา แต่ในตอนแรกคนอย่างฮิตเลอร์, มุสโสลินี, สตาลินหรือแฟรงคลิน รูสเวลท์ในอเมริกา หรืออำนาจควบคุมของรัฐบาลกลางก็ได้รับแรงสนับสนุนและขึ้นสู่อำนาจผ่านทางประชาชน ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ก็จะมาแบบนั้นและศาสนาเท็จที่ละทิ้งความเชื่อนี้ก็จะมาในแบบเดียวกัน

กระทั้งตอนนี้หลายล้านคนก็ยอมรับอำนาจปกครองของพระสันตะปาปาว่าไม่อาจล้มเหลวได้ เป็นผู้แทนของพระเจ้าบนโลก ในที่ ๆ เขาพูดอย่างเป็นทางการ ดังนั้นพวกเขาจึงยอมรับประเพณีของมนุษย์ที่ทำให้พระคัมภีร์ไร้ผล โจทย์บาปหนาของมนุษยชาติหันไปหาศาสนาที่บิดเบือนได้อย่างง่ายดาย ของปลอมที่มาแทนที่ของจริง

“ผู้ซึ่งบรรดากษัตริย์แห่งแผ่นดินโลกได้ล่วงประเวณีด้วย...” (ข้อ 2) หญิงโสเภณีผู้นี้เป็นใคร? นางเป็นคริสตจักรรัฐหนึ่งที่ถูกละทิ้งโดยปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์และรัฐบาลของเขา “ชื่อทั้งหลายแห่งการหมิ่นประมาท” (ข้อ 3) หมายความว่าปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์นั้นเป็นผู้หนึ่งที่เกลียดชังพระเจ้าและหญิงโสเภณีคนนั้นก็มีแต่รูปแบบของทางของพระเจ้า ไม่มีรักแท้ให้พระเจ้า ไม่มีข่าวประเสริฐ ไม่มีข่าวสารที่ช่วยให้รอด

“...นุ่งห่มกายด้วยผ้าสีม่วงและสีแดงเข้ม” (ข้อ 4) จงหมายเหตุสีสันของเสื้อคลุมของพวกพระคาร์ดินัลและพระสันตะปาปา จงหมายเหตุ “เพชรพลอยต่าง ๆ และไข่มุกทั้งหลาย” (ข้อ 4) และคิดถึงความมั่งคั่งที่ไม่อาจจะนับได้ซึ่งพระศาสนจักรโรมเป็นเจ้าของ มันมีมูลค่าถึงหลายพันล้านดอลลาร์ โดยเฉพาะในอิตาลีแต่ทั่วโลก

“ถ้วยทองคำ...ซึ่งเต็มไปด้วยสิ่งน่าสะอิดสะเอียนและของโสโครกแห่งการล่วงประเวณีของนาง” (ข้อ 4) คงต้องหมายถึงความเทียมเท็จแห่งคำสอนที่ว่าความรอดต้องผ่านทางพระศาสนจักรและโดยพิธีกรรมต่าง ๆ ของพระศาสนจักร พระเจ้าคงเกลียดชังพิธีมิสซามากจริง ๆ ที่พวกบาทหลวงอ้างว่าถวายพระคริสต์เป็นเครื่องบูชาสดใหม่และพระโลหิตของพระองค์เพื่อไถ่บาปทุกวัน! “สำเร็จแล้ว” พระเยซูตรัสไว้ในยอห์น 19:30 และ “ไม่มีเครื่องบูชาสำหรับบาปทั้งหลายหลงเหลืออยู่อีกต่อไป” (ฮบ. 10:26) การพึ่งพาสิ่งใดเพื่อช่วยคนบาปให้รอดนอกจากการไถ่ของพระเยซู ซึ่งทรงจ่ายไปแล้ว ก็เป็นที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเจ้าและเป็นการล่วง

ประเวณีฝ่ายวิญญาณ

นางเป็น “แม่ของหญิงโสเภณีทั้งหลาย” (ข้อ 5) นั่นคือ แม่ของบรรดาศาสนาเทียมเท็จ นางสอนพวกอังกลิกันและพวกคริสตจักรเอพิสโคปัลให้มี “บาทหลวง” แทนที่เหล่านักเทศน์ นางสอนพวกพิโดแบปติสต์ทั้งหมดให้พาเด็กทารกเข้ามาอยู่ในคริสตจักร ให้ประพรมน้ำเด็กเหล่านั้นและเรียกพิธีนั้นว่าบัพติสมาแทนที่การจุ่มลงในน้ำของผู้เชื่อเมื่อกล่าวยอมรับความเชื่อแล้ว ตามที่พระคัมภีร์สอน นางสอนพวกแบปติสต์และพวก “เชิร์ช ออฟ ไครสต์” ให้โอ้อวดเกี่ยวกับสายโซ่แห่งองค์กรแบบมนุษย์ แบบที่เป็น “การสืบทอดความเป็นอัครทูต” ให้เรียกตัวเองว่าคริสตจักรแท้และให้ยืนยันสิทธิหนึ่งเดียวที่จะให้บัพติสมาและเจิมตั้ง สิทธิอำนาจเดียวหรือทางเดียวที่ได้รับมอบสิทธิอำนาจเพื่อแจกจ่ายข่าวประเสริฐ!

นางสอนพวกเขาว่าองค์กรแบบมนุษย์หรือเหล่าศิษยาภิบาลของมันเป็นคนพวกเดียวที่ต้องสั่งคุณว่าคุณต้องถวายเงินของคุณที่ไหน หญิงโสเภณีผู้นี้สอนคนอื่นว่าคริสตจักรเป็นคำที่มีความหมายเหมือนกับอาคารที่สวยงาม ว่าคุณต้องให้ความเคารพยำเกรงต่อพระนิเวศหลังนั้น นางสอนคนมากมายให้ปกครองโดยการบังคับ ชูเชื้อและใช้กฎหมายเพื่อลงโทษ

“แม่ของหญิงโสเภณีทั้งหลาย และของบรรดาสิ่งน่าสะอิดสะเอียน!”

“โลหิตของพวกพยานผู้ยอมตาย” (ข้อ 6) ก็ล้านคนแล้วในประเทศคาทอลิกทุกประเทศที่ตายไปในฐานะมรณะสักขี! *Foxe's Book of Martyrs* เป็นหนังสือที่เราแนะนำให้อ่าน ศาสดา! การฆ่าหมู่ที่เซนต์บาร์โธโลมิว! “พระนางมารีย์ผู้นองเลือด!” การข่มเหงโดยพวกคริสเตียนในดินแดนคนเถื่อนทั้งหลายไม่เคยทำให้ผู้บริสุทธิ์ต้องตายมากเท่ากับพระศาสนจักรคาทอลิก พวกคาทอลิกในกายออร์โดอกซ์ไม่ได้ต่อต้านคำสอนและหลักปฏิบัติของคริสเตียนอิสระใด ๆ อย่างเข้มงวดและดุเดือดทั่วโลกเท่ากับพวกคาทอลิก

แต่เราต้องกล่าวว่าหญิงโสเภณีผู้นี้เป็นตัวแทนของเฉพาะส่วนที่ไม่ได้กลับใจเชื่อของพระศาสนจักรโรมเท่านั้น เราเชื่อว่าพวกคาทอลิกจำนวนมหาศาลได้วางใจในพระคริสต์ ได้มองทะลุผ่านรูปแบบและพิธีการเหล่านั้น ประเพณีทั้งหลายที่ชวนให้เข้าใจผิด และมองฟังพระเยซูคริสต์และวางใจพระองค์แล้ว เราทราบว่าคุณพระเยซูตรัสว่า “ผู้ที่มาหาเรา เราจะไม่ขับไล่เขาออกไปเลย” ดังนั้นคนทั้งหลายที่มาโดยที่ไม่รู้เรื่องราว มีความสว่างแค่เพียงเล็กน้อย ก็ไม่ถูกปฏิเสธ และพระคัมภีร์กล่าวว่า “จงเข้ามาใกล้พระเจ้า และพระองค์จะเสด็จเข้ามาใกล้ท่าน” ดังนั้นหญิงโสเภณีผู้นี้จึงไม่ได้เป็นตัวแทนของพระศาสนจักรคาทอลิกทั้งหมดแต่เฉพาะส่วนที่ไม่ได้รับความรอดเท่านั้นที่จะถูกทิ้งไว้ที่นั่นเมื่อถึงการรับขึ้น เมื่อคริสเตียนทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วถูกพาไปสวรรค์กับพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด

และหญิงโสเภณีผู้นี้แน่นอนว่าจะเป็นตัวแทนของคนเป็นอันมากที่ได้ชื่อว่าเป็นพวกโปรเตสแตนต์ พวกที่ได้ชื่อว่าคริสเตียนแต่ไม่ได้กลับใจใหม่ ผู้คนจำนวนมหาศาลในพวกเขาจากทุกกลุ่มศาสนาผู้ซึ่งจะถูกทิ้งไว้บนโลกนี้เมื่อพระเยซูเสด็จมารับคนของพระองค์ไป ไม่ต้องสงสัยเลยว่า เมื่อถึงตอนนั้น แนวโน้มแบบโลกของยุคปัจจุบันที่จะให้ทุกศาสนารวมกันเป็นหนึ่งเดียวก็จะทำให้เกิดพระศาสนจักรโลกขนาดยักษ์หนึ่งเดียว เราเชื่อว่าเหล่าผู้นำที่มีแนวคิดเสรีนิยม และไม่ได้กลับใจใหม่ (มีคนเป็นอันมากที่เป็นแบบนี้) ในสภาคริสตจักรโลกจะจับมือกับพวกคาทอลิกในตอนนั้น แบบที่หลายคนอยากทำแล้วตอนนี้ เราเชื่อว่าบางคนในพวกแบปติสต์, พวก

เมโธดิสต์, พวกเพรสไบทีเรียน, พวกลูเธอรันและคนอื่น ๆ อีกมากมายที่ถูกทิ้งไว้ข้างหลังเมื่อการรับขึ้นมาถึง เพราะว่าพวกเขาไม่เคยกลับใจเชื่อเลย จะพร้อมที่จะเข้าร่วมกับ “พระศาสนจักรใหญ่” นั้น มันจะได้รับการสนับสนุนโดยรัฐ และจะเป็นที่นิยม

ดังนั้นแม้ว่าเครื่องประดับตกแต่งนั้นและสถานที่นั้น (นครแห่งเนินเขาทั้งเจ็ดนั้น, ข้อ 9); การเชื่อมโยงกับการเข่นฆ่าเหล่าวิสุทธิชนในอดีตและการเล่นชู้ฝ่ายวิญญาณกับบรรดากษัตริย์ ทั้งหมดชี้ไปที่โรม เราอาจแน่ใจได้ว่าคริสตจักรรัฐที่เทียมเท็จนี้จะเป็นตัวแทนของความเป็นคริสเตียนในนามแบบที่ไม่รอด คนเหล่านั้นที่ถูกทิ้งไว้จากคนกลุ่มอื่น ๆ นอกเหนือจากโรม

ผมขอยกคำพูดจาก *Halley's Bible Handbook* ดังนี้:

หญิงโสเภณีผู้นั้น ซึ่งร่วมเป็นพันธมิตรกับสัตว์ร้ายนั้น โดยถูกเรียกว่าบาบิโลน อยู่บนบัลลังก์หนึ่งแห่งการปกครองโลก ครอบครองเหนือบรรดากษัตริย์แห่งแผ่นดินโลก...

หญิงสองคน-หญิงโสเภณีนั้นและเจ้าสาวแท่นของพระคริสต์ สองเมือง-บาบิโลนและกรุงเยรูซาเล็มใหม่ คริสตจักรโสเภณีนั้นและคริสตจักรแท่นซึ่งเป็นปฏิปักษ์กัน จึงถูกวางให้อยู่ตรงข้ามกัน ฝ่ายหนึ่งมีอำนาจอยู่บนบัลลังก์แห่งความเจตจรัสแบบโลก ขบไล่อีกฝ่ายให้ไปอยู่ใต้ดิน โดยการข่มเหง ทั้งหมดนี้ดูเหมือนระบุตัวบาบิโลนหญิงโสเภณีของบทนี้ว่าเป็นคนเดียวกับสัตว์ร้ายที่เป็นเสือดาว-ลูกแกะนั้นของบทที่ 13

ข้อ 8:

17:8 สัตว์ร้ายที่ท่านได้เห็นนั้นเป็นอยู่ในกาลก่อน	เขาไม่ได้จดไว้ในหนังสือแห่งชีวิตตั้งแต่ทรงวาง
และบัดนี้มีได้เป็น และจะขึ้นมาจากเหวที่ไม่มีก้น	รากฐานของโลกนั้น เมื่อพวกเขาเห็นสัตว์ร้ายที่เป็น
เหว และไปสู่ความพินาศ และคนทั้งหลายที่อาศัย	อยู่ในกาลก่อน และบัดนี้มีได้เป็น และกำลังจะเป็น
อยู่บนแผ่นดินโลกจะประหลาดใจ ผู้ซึ่งชื่อของพวกเขา	

“สัตว์ร้ายที่เป็นอยู่ในกาลก่อน และบัดนี้มีได้เป็น และกำลังจะเป็น”

จงหมายเหตุข้อเท็จจริงเหล่านี้เกี่ยวกับปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์:

1. เขา “เคยเป็นอยู่” จักรวรรดิโรมเคยเป็นจักรวรรดิโลกลำดับที่สี่ที่ครอบครองในสมัยของยอห์น
2. มัน “ไม่เป็นอยู่” ช่วงระยะเวลาหนึ่ง ณ เวลานี้ไม่มีจักรวรรดิโรม ไม่มีจักรพรรดิแห่งโรม
3. ทว่า มัน “จะขึ้นมาจากเหวที่ไม่มีก้นเหว” เขาจะเป็นซาตานที่มาจุติในร่างมนุษย์ เขาจะเป็น “บุตรแห่งความพินาศนั้น” (2 ธส. 2:3)

4. หัว ๆ หนึ่งหรือบัลลังก์หนึ่งของจักรวรรดิโรมนี้ “ได้รับบาดเจ็บจนถึงตาย” จักรวรรดินั้นตายไปแล้ว แต่เมื่อถึงสมัยความทุกข์ลำบากนั้นยอห์นได้เห็น “บาดเจ็บถึงตายนั้ถูกรักษาให้หายแล้ว” และมันจะเกิดขึ้นตามนี้ อำนาจเผด็จการนั้นจะถูกฟื้นฟูขึ้นใหม่

5. คนทั้งโลกจะอัศจรรย์ใจตามสัตว์ร้ายนี้ผู้ซึ่งฟื้นฟูจักรวรรดิโรมขึ้นใหม่ อ้างตัวเป็นพระเจ้า ซึ่งผู้พยากรณ์เท็จของเขากระทำการอัศจรรย์หลายประการ ผู้ซึ่งทำให้รูปจำลองหนึ่งมีชีวิตเพื่อให้ผู้คนบูชา คนทั้ง

ปวงจะอัศจรรย์ใจและจะประทับใจ จะบูชาเขา ทุกคนยกเว้นคนเหล่านั้นที่ชื่อของพวกเขาอยู่ “ในหนังสือแห่งชีวิต”

ข้อ 9:

17:9 และนี่คือจิตใจซึ่งมีสติปัญญา หัวใจที่หิวกระหาย เป็นภูเขาเจ็ดยอด ซึ่งผู้หญิงคนนั้นนั่งอยู่บนนั้น

นครแห่งเนินเขาทั้งเจ็ด, กรุงโรม

คำกรีกตรงนี้ที่ถูกแปลเป็นภูเขาเป็นคำที่เหมาะสมมาก ๆ และอาจหมายถึงเนินเขาเล็กๆ ๆ ก็ได้ ซึ่งผมคิดว่ามันเป็นความหมายในที่นี้ แม้ว่าตลอดหลายร้อยปีโรมขึ้นชื่อว่าตั้งอยู่บนเนินเขาเจ็ดลูกก็ตาม: พาลาทีน, อาเวنتين, คาเอลิโน, เอสควีลิน, วีมินัล, คีรีนัล, และคาพิโทลิน

นี่ดูเหมือนจะให้คริสตจักรรัฐนี้ตั้งอยู่ที่กรุงโรม ซึ่งเป็นการสานต่อของพระศาสนจักรคาทอลิกที่กลายเป็นคริสตจักรรัฐหนึ่งที่ได้รับการสนับสนุนจากรัฐบาลของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ เหมือนอย่างที่นิกายคาทอลิกเคยได้รับการสนับสนุนในหลายประเทศ บัดนี้ก็ได้รับการสนับสนุนในบางประเทศ

ข้อ 10-14:

17:10 และมีกษัตริย์เจ็ดองค์ ทำองค์ได้ล้มลงแล้ว และองค์หนึ่งกำลังเป็นอยู่ และอีกองค์หนึ่งนั้นยังไม่ได้เป็นขึ้นมา และเมื่อกษัตริย์องค์นั้นเป็นขึ้นมาแล้ว กษัตริย์องค์นั้นจะต้องดำรงอยู่ชั่วขณะหนึ่ง

17:11 และสัตว์ร้ายที่เป็นอยู่ในกาลก่อน และบัดนี้มิได้เป็นนั้น กษัตริย์องค์นั้นก็เป็นที่แปด และเป็นองค์หนึ่งในเจ็ดองค์นั้น และจะไปสู่ความพิณาศ

17:12 และเขาสืบเขาซึ่งท่านได้เห็นนั้นเป็นกษัตริย์สิบองค์ซึ่งจนถึงเวลานี้ยังมิได้รับอาณาจักรใด ๆ แต่จะรับอำนาจเหมือนอย่างบรรดากษัตริย์ทั่วไปเป็นเวลาหนึ่งชั่วโมงด้วยกันกับสัตว์ร้ายนั้น

17:13 กษัตริย์เหล่านี้มีความคิดอย่างเดียวกัน และจะยกอำนาจและความแข็งแกร่งของพวกเขาให้แก่สัตว์ร้ายนั้น

17:14 กษัตริย์เหล่านี้จะกระทำสงครามกับพระเมสสิยาห์ และพระเมสสิยาห์จะทรงชนะพวกเขา เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นเจ้านายเหนือเจ้านายทั้งหลาย และทรงเป็นพระมหากษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งหลาย และคนเหล่านั้นที่อยู่กับพระองค์นั้นเป็นผู้ที่ได้รับการทรงเรียก และทรงเลือกไว้ และสัตย์ชื่อ”

บรรดากษัตริย์ที่ติดตามและรับใช้กับปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์

สัตว์ร้ายนั้น, ผู้เผด็จการนั้น, คนแห่งบาป, ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์, ถูกแสดงภาพโดยสัตว์ร้ายตัวหนึ่งที่มีเจ็ดหัวและสิบเขา สิบเขานั้นเป็นภาพของสิบประชาชาติที่เคยก่อร่างจักรวรรดิโรมและเหลืออยู่เมื่ออำนาจจักรพรรดินั้นล่มสลายไป ดู ดานิเอล 7:24 ซึ่งกล่าวว่า “และเขาสิบเขานั้นซึ่งออกมาจากราชอาณาจักรนี้จะ เป็นกษัตริย์สิบองค์ที่จะขึ้นมา และกษัตริย์อีกองค์หนึ่งจะขึ้นมาจากภายหลังพวกเขา และกษัตริย์องค์นี้จะพิณาศจากกษัตริย์พวกแรกนั้น และกษัตริย์องค์นี้จะปราบกษัตริย์สามองค์ลง”

พวกเขาถูกแสดงเป็นภาพเช่นกันโดยนิ้วเท้าทั้งสิบนั้นของรูปจำลองใหญ่แห่งความฝันของเนบูคัดเนส

ซารินดานีเอล 2 เขาเลิกอันนั้นเป็นการผงาดของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ เขาจะถอนหรือพิชิตสามเขา นั่นคือสามอาณาจักรหรือสามประชาชาติที่เคยก่อร่างจักรวรรดิโรม บัดนี้เจ็ดประชาชาติที่เหลืออยู่จากจักรวรรดิโรมเดิมนั้นเข้าร่วมกับปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์และ “ยกอำนาจและความแข็งแกร่งของพวกเขาให้แก่สัตว์ร้ายนั้น” (ข้อ 13) นั่นทำให้เป็นแปด นั่นคือรวมทั้งเจ็ดนั้นกับปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์, สัตว์ร้ายนั้น, ที่ปกครองพวกที่เหลือ กษัตริย์เหล่านี้ที่รวมเป็นหนึ่งเดียวภายใต้การครอบครองของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ผู้เผด็จการโลกนั้นได้กระทำ “สงครามกับพระเมสโปดก” (ข้อ 14) พวกเขาจะมายังศึกแห่งอาร์มาเกดโดนนั่นเพื่อต่อต้านพระคริสต์ในความโง่เขลาอันขาดสติมากที่สุด และแน่นอนว่าพวกเขาจะถูกทำลาย

ข้อ 15-18:

17:15 และทูตสวรรค์นั้นกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า “น้ำมากหลายซึ่งท่านได้เห็น ซึ่งเป็นที่ ๆ หญิงโสเภณีนั่งอยู่นั้น คือบรรดาชนชาติ และมวลชน และประชาชาติทั้งหลาย และภาษาต่าง ๆ

17:16 และเขาสิบเขาซึ่งท่านได้เห็นอยู่บนสัตว์ร้าย เขาเหล่านี้จะเกลียดชังหญิงโสเภณีนั้น และจะกระทำให้นางโดดเดี่ยวและเปลือยกาย และจะกินเนื้อของนาง และเผาางเสียด้วยไฟ

17:17 เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงดลใจพวกเขาให้กระทำน้ำพระทัยของพระองค์สำเร็จ และให้เห็นพ้องตรงกัน และมอบอาณาจักรของพวกเขาให้แก่สัตว์ร้ายนั้น จนกระทั่งบรรดาพระวณะของพระเจ้าจะถูกทำให้สำเร็จจริง

17:18 และผู้หญิงซึ่งท่านเห็นนั้นคือมหานครนั้น ซึ่งครอบครองเหนือกษัตริย์ทั้งหลายแห่งแผ่นดินโลก”

หญิงโสเภณียิ่งใหญ่นั้นจะถูกทำลาย

หญิงผู้นั้นมาจากประชาชนของโลก เหมือนสัตว์ร้ายนั้นและเหมือนจักรวรรดิโลกทั้งสี่นั้นที่มาก่อนหน้ามัน, บาบิโลน, มีเดีย-เปอร์เซียและกรีกและโรมเก่าแก่ นั่น คุณเห็นมิใช่หรือว่าหอบาเบลนั้นได้ถูกสร้างขึ้นในการกบฏต่อพระเจ้า? จักรวรรดิโลกเหล่านั้นสานต่อความมุ่งมั่นที่จะมีรัฐบาลแบบมนุษย์ที่ปราศจากพระเจ้า, ศาสนาหนึ่งที่ปราศจากพระคริสต์ในฐานะพระบุตรของพระเจ้าผู้บังเกิดจากหญิงพรหมจารี

เนบูคัดเนสซาร์เคยมีรูปจำลองใหญ่ในที่ราบดูรา และเรียกร้องให้คนทั้งปวงบูชามัน เบลซัสซาร์และบรรดาเจ้าขุนมูลนายของเขาและเหล่านางสนมบูชาและสรรเสริญพวกพระที่ทำด้วยทองคำและเงินและหิน โดยนำภาชนะต่าง ๆ ที่ถูกเอามาจากพระวิหารของพระเจ้าที่กรุงเยรูซาเล็มมาใส่เหล้าองุ่นของพวกเขา (ดนล.

5) ดาริอัสซามีเดียได้ออกพระราชกฤษฎีกาที่ทำให้การอธิษฐานต่อพระใดเป็นเวลาสามสิบวันนอกจากต่อตัวเขาเองเป็นอาชญากรรมที่ต้องรับโทษประหารชีวิต (ดนล. 6)

โรม ในฐานะประมุขของ “จักรวรรดิโรมศักดิ์สิทธิ์” นั้น ได้รับตำแหน่งผู้เผด็จการทางศาสนาเช่นกัน ในที่นี้องค์ประกอบแห่งการทำตามใจชอบ การปกครองและศาสนาที่ปราศจากพระเจ้าของบาบิโลนได้ปรากฏในปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ ตอนแรกพร้อมกับคริสตจักรนั้นที่ละทิ้งความเชื่อซึ่งเต็มไปด้วยพวกคนไม่เชื่อที่ถือแนวคิดเสรีนิยม จากนั้นก็มีการบูชาตัวปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์เองและรูปจำลองของเขา

เกี่ยวกับข้อ 16 ถึง 18 Dr. Ironside กล่าวว่า:

ไม่มีทางเข้าใจผิดอัตลักษณ์ของนางเลย โรมที่นับถือรูปเคารพเป็นผู้สืบทอดตามเชื้อ

สายของบาบิโลน

โรมที่มีพระสันตะปาปาได้ดูดซับความลึกลับเหล่านั้นของบาบิโลน และโรมของสัตว์ร้ายนั้นในยุคสุดท้ายจะเป็นที่ตั้งของระบบแบบชาตานิพัตินที่ฟื้นคืนชีพที่ได้เริ่มต้นพร้อมกับนิมโรดและนางเซมิรามิสคู่สมรสชื่อนางของเขาส่งตั้งแต่นั้นจนถึงวันนี้ได้ขัดขวางทุกสิ่งที่เป็นของพระเจ้า และซึ่งได้เปลี่ยนความจริงของพระเจ้าให้กลายเป็นความมึนงง บูลาและปรณนิบัติสิ่งที่ถูกสร้างมากกว่าพระเจ้าผู้สร้างนั้น

บาบิโลนสมัยโบราณ ตามที่เราได้เห็นแล้ว เคยเป็นแม่ของการนับถือรูปเคารพ ในเยเรมีย์ 50:38 เราอ่านว่า “มันเป็นแผ่นดินแห่งบรรดารูปเคารพแกะสลัก และพวกเขาก็คลั่งไคล้รูปเคารพทั้งหลายของพวกเขา” นางเป็นผู้ที่ได้สอนประชาชาติเหล่านั้นให้อาการนับถือรูปเคารพมาแทนที่การนมัสการฝ่ายวิญญาณ และวันนี้หนึ่งในสามของผู้นับถือศาสนาคริสต์ได้ติดตามนางไปในการบูชารูปจำลองต่าง ๆ และอีกหนึ่งในสามบูชารูปเคารพหรือรูปภาพต่าง ๆ ไม่ต้องสงสัยเลยเกี่ยวกับต้นกำเนิดแบบบาบิโลนของสิ่งนำสะอิดสะเอียนเหล่านี้ ไม่มีการรู้จักสิ่งเหล่านี้เลยในคริสตจักรทั้งหลายของพระเจ้าจนกระทั่งข้อลึกลับของพวกนับถือรูปเคารพได้ถูกตอกเข้าในความเชื่อแบบคริสเตียน รูปจำลองเหล่านั้นที่เป็นรูปแม่และเด็กที่ถูกประดิษฐานอยู่ในวิหารทั้งหลายของโรมแค่เป็นคนละชื่อกับรูปจำลองเหล่านั้นที่ถูกกราบไหว้บูชาในซุ้มเสารูปเคารพและวิหารต่าง ๆ ของเซมิรามิส, อัชโทเรท, ไอซิส, และ “เจ้าแม่แห่งฟ้าสวรรค์” องค์กรอื่น ๆ ตามที่เรียกกัน ในหลายกรณีรูปเคารพเก่าแก่เหล่านั้นแค่ถูกตั้งชื่อใหม่และถูกเทิดทูนเหมือนแต่ก่อน ในยุโรปตอนใต้มีรูปปั้นหนึ่งของอโพลโล, เทพสุริยะ, ซึ่งเป็นองค์เดียวกับพระทัมมุสและพระบาอัล, ซึ่งถูกบูชาโดยพวกเถื่อนิกายโรมให้เป็นนักบุญอโพลโล; และตัวอักษร S ก็ถูกแกะสลักบนฐานรูปปั้นนั้นโดยคนในสมัยต่อมาแทนที่จะเป็นชื่อเดิมนั้น!

คุณเห็นไหมว่าทำไมหญิงโสเภณีผู้นี้จึงเป็นส่วนสำคัญยิ่งของมรดกแห่งบาบิโลน ความสับสนทางศาสนา? นางเป็น “บาบิโลนผู้ยิ่งใหญ่” ในทางศาสนา และนครนั้นในทางการเมืองก็อยู่ในอาณาจักรของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์หรือบาบิโลนในทางการเมือง ตามที่จะกล่าวถึงในบทถัดไป

“สืบทอด” นั้น (ข้อ 16), เหล่าผู้ครอบครองนั้นที่ได้ยกอำนาจของตนให้แก่สัตว์ร้ายนั้น, เป็นกษัตริย์แต่ในนามขณะที่เขามีอำนาจแบบผู้เผด็จการจริง ๆ โดยได้รับความยินยอมจากพวกเขา พวกเขาเกลียดชังคริสตจักรรัฐที่ละทิ้งความเชื่อนั้น พวกเขายึดทรัพย์สินและทำลายอำนาจของลำดับสงฆ์ที่ยิ่งใหญ่, หญิงโสเภณีผู้นี้จำเป็นต้องเกิดขึ้นประมาณช่วงต้นของสามปีครึ่งนั้นของความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่ง ตอนแรกสัตว์ร้ายนั้นอนุญาตให้พวกเขามีพระวิหารหลังหนึ่ง ระบอบปุโรหิตและการถวายบูชาต่าง ๆ จากนั้นในตอนกลางของเจ็ดปีนั้นเขาก็ละเมิดสนธิสัญญานั้น เข้ามาในพระวิหาร ทำการนำสะอิดสะเอียนแห่งความรกร้างว่างเปล่า นั้น อ้างตัวเป็นพระเจ้าบนแผ่นดินโลกและเรียกร้องให้ผู้คนบูชาเขา ดังนั้นในระหว่างช่วงเวลาเดียวกันนี้เมื่อพวกเขียได้รับอนุญาตให้นมัสการได้ เราคิดว่าหญิงโสเภณีผู้นี้, คริสตจักรรัฐแห่งหนึ่ง, จะได้รับการสนับสนุนและหนุนหลัง

ปฏิบัติต่อพระคริสต์ แต่เมื่อเขาอ้างตัวเป็นพระเจ้าและเรียกร้องให้ประหารชีวิตทุกคนที่ไม่ยอมบูชาเขาและรูปจำลองของเขา เมื่อนั้นกษัตริย์ที่ตกเป็นรองเหล่านี้จะอยากทำลายความเป็นหญิงโสเภณีที่แอบอ้างชื่อคริสเตียนนี้เพื่อหยุดยั้งศาสนาทั้งหมดยกเว้นการบูชาสัตว์ร้ายนั้น เราจึงเห็นด้วยกับ Dr. Walvoord ว่าคริสตจักรรัฐที่เป็นหญิงโสเภณีนี้น่าจะเจริญขึ้นแค่ในช่วงสามปีครึ่งแรกของสัปดาห์ที่เจ็ดสิบของดาเนียลเมื่อปฏิบัติต่อพระคริสต์อนุญาตให้พวกยิวและพวกอื่น ๆ มีอิสรภาพในการนมัสการอยู่บ้าง

“ผู้หญิงซึ่งท่านเห็นนั้นคือมหานครนั้น ซึ่งครอบครองเหนือกษัตริย์ทั้งหลายแห่งแผ่นดินโลก” (ข้อ 18) ดังนั้นเหมือนอย่างที่จักรพรรดิองค์นั้นจะครอบครองในทางการเมือง นครแบบবাদิกันภายในจักรวรรดินั้นของโรมก็จะครอบครองในทางศาสนาจนกว่านางจะถูกทำลายและคนแห่งบาปนั้นจะอ้างตัวและได้รับการสนับสนุนให้เป็นพระองค์เดียวที่ผู้คนกราบไหว้บูชา

บทที่ 18

ข้อ 1-3:

18:1 และภายหลังสิ่งเหล่านี้ ข้าพเจ้าได้เห็นทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งลงมาจากสวรรค์ โดยมีอำนาจใหญ่ยิ่ง และแผ่นดินโลกถูกทำให้สว่างไปด้วยสง่าราศีของท่าน

18:2 และท่านได้ร้องอย่างเปี่ยมอำนาจด้วยเสียงดังว่า “บาบิโลนมหานครล่มจมแล้ว ล่มจมแล้ว และกลายเป็นที่อยู่อาศัยของพวกผีปีศาจ และเป็นที่พักพิงของผีโสโครกทุกคน และเป็นกรงของนก

ทุกตัวที่ไม่สะอาดและน่าเกลียด

18:3 เพราะว่าประชาชาติทั้งปวงได้ดื่มจากเหล้าองุ่นแห่งความเดือดดาลของการล่วงประเวณีของนาง และบรรดาษัตริย์แห่งแผ่นดินโลกได้ล่วงประเวณีกับนาง และพ่อค้าทั้งหลายแห่งแผ่นดินโลกก็ได้มั่งมีขึ้นโดยความอุดมสมบูรณ์แห่งความฟุ่มเฟือยของนาง”

บาบิโลนฝ่ายวิญญาณที่เป็นนครนั้นล่มจม

มีบางสิ่งที่คล้ายคลึงกันระหว่าง “หญิงโสเภณีผู้ยิ่งใหญ่” ผู้ซึ่งถูกเรียกว่า “บาบิโลนมหานคร” ใน 17:3 และ “บาบิโลนมหานคร” ตรงนี้ใน 18:2 แต่พวกมันไม่ใช่อันเดียวกัน “การพิพากษาของหญิงโสเภณีผู้ยิ่งใหญ่” นั้นถูกประกาศโดย “ทูตสวรรค์องค์หนึ่งในเจ็ดองค์นั้น” (17:1) การพิพากษานี้ถูกประกาศโดย “ทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่ง” ไม่ใช่องค์เดียวกัน และเวลาที่ใช้เวลาเดียวกัน หญิงโสเภณีผู้ใหญ่นั้นจะถูกเกลียดชังโดยเหล่าษัตริย์ผู้ซึ่ง “จะกระทำให้นางโดดเดี่ยวและเปลือยกาย และจะกินเนื้อของนาง และเผานางเสียด้วยไฟ” ประมาณตอนต้นของความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งนั้น นั่นคือ เราเข้าใจว่าเป็นตอนที่ษัตริย์เหล่านี้มุ่งมั่นที่จะรับรองว่าการนมัสการทั้งหมดตกเป็นของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ นั่นเป็นการกบฏฝ่ายวิญญาณ การกำราบคริสตศาสนาอันเทียมเท็จนี้ที่ละทิ้งความเชื่อ

แต่คราวนี้ในบทที่ 18 สามปีครึ่งต่อมาเราเห็น การล่มจม, การรกร้างว่างเปล่าของนครหนึ่ง, “ที่นั่งของสัตว์ร้ายนั้น”, “นครใหญ่นั้นที่ถูกแบ่งออกเป็นสามส่วน” ตามที่เราอ่านในวิวรณ์ 16:19 นี่คือนครบาบิโลนครที่ชั่วร้ายนั้น: หญิงโสเภณีผู้ใหญ่นั้นเป็นบาบิโลนในฝ่ายวิญญาณ

โรมนครใหญ่นี้ ซึ่งในฝ่ายวิญญาณถูกเรียกว่าบาบิโลน จะ “กลายเป็นที่อยู่อาศัยของพวกผีปีศาจ และเป็นที่คุมขังของผีโสโครกทุกคน และเป็นกรงของนกทุกตัวที่ไม่สะอาดและน่าเกลียด” (ข้อ 2) ใช่แล้วครับ และเหมือนที่เป็นกับหญิงโสเภณีผู้ใหญ่นั้น “บรรดาษัตริย์แห่งแผ่นดินโลกได้ล่วงประเวณีกับนาง” (ข้อ 3) นั่นเป็นการล่วงประเวณีฝ่ายวิญญาณ ศาสนาเท็จศาสนาหนึ่ง เพราะว่าการบูชาปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์และรูปจำลองของเขาจะแทนที่การนมัสการของคริสตจักรรัฐนั้น ศาสนาที่ละทิ้งความเชื่อนั้นแบบหญิงโสเภณี!

ในครั้งแรกของเจ็ดปีนั้นเราเข้าใจว่าศาสนาเท็จนั้นของคริสตจักรเท็จนี้จะทำให้ผู้คนเสื่อมทราม และษัตริย์หลายองค์จะพอใจให้มัน แต่หลังจากที่ “หญิงโสเภณีผู้ใหญ่นี้” ถูกทำลาย ผ่านไปแล้วสามปีครึ่งเมื่อโรมจะเป็นที่นั่งของการนับถือรูปเคารพอันต่ำช้าที่สุด การบูชาสัตว์ร้ายนั้นและรูปจำลองของเขา และเพื่อจะได้รับความชอบและเอาใจปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ เหล่าษัตริย์จะเข้าร่วมในการนับถือรูปเคารพนั้น

จงสังเกตการบอกเป็นนัยถึงการเติบโตของการนับถือรูปเคารพไปทั่วโลก แต่มีศูนย์กลาง พร้อมกับผี

ปีศาจที่มากกว่า การสำแดงที่ชั่วร้ายมากกว่า ในกรุงโรมนั่นเอง ทำไมจะไม่ได้เล่า-ในเมื่อมีผู้พยากรณ์เท็จคนหนึ่งที่มีอำนาจที่จะทำให้รูปจำลองหนึ่งของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์มีชีวิตและพูดได้? ทำไมจะไม่ได้เล่า-ในเมื่อเขามีอำนาจที่จะทำการอัศจรรย์ต่าง ๆ และทำให้ไฟตกมาจากฟ้าได้? มันก็มีศูนย์กลางอยู่ที่นครนั้นแล้วตอนนี้ตามที่คุณเห็นในวิวรณ์ 13:11-15

“พระองค์ตรัสคำอุปมาอีกเรื่องหนึ่งแก่เขาทั้งหลาย โดยกล่าวว่า “อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนเมล็ดมีสตาร์ดเมล็ดหนึ่ง ซึ่งชายคนหนึ่งเอาไป และหว่านในนาของตน ซึ่งที่จริงก็เล็กกว่าเมล็ดทั้งปวง แต่เมื่อเมล็ดนั้นงอกขึ้นแล้ว มันก็มีขนาดใหญ่โตที่สุดท่ามกลางผักทั้งหลาย และกลายเป็นต้นไม้ จนพวกนกแห่งฟ้าอากาศมา และอาศัยอยู่ตามกิ่งก้านของต้นนั้นได้” (มธ. 13:31,32)

งานข่าวประเสริฐเริ่มต้นด้วยการหว่านเมล็ด ประกาศข่าวประเสริฐ ชาทานและธรรมชาติฝ่ายเนื้อหนังที่บาปหนาของเราเปลี่ยนแปลงงานของคริสตจักรและคริสเตียนทั้งหลายและเหล่านักเทศน์ให้กลายเป็นการปลุกต้นไม้! ต้นไม้นั้นเป็นสัญลักษณ์ของสถาบันหนึ่งที่ถูกก่อตั้งขึ้นมาและของอาณาจักรหนึ่งเป็นหลัก ดูต้นไม้ของเนบูคัดเนสซาร์ (ดนล. 4) และพระคริสต์ที่เป็นเหมือนกิ่งหนึ่งหรือหน่อของต้นไม้แบบกษัตริย์ของดาวิด (อสย. 11:1) และชนชาติอิสราเอลที่เป็นเหมือนต้นมะกอกเทศต้นหนึ่ง (รม. 11:6-21) ดังนั้นจึงเกิดความเสื่อมทราม การกลับสัตย์จากการชนะจิตวิญญาณไปสู่การสร้างนิกายและสถาบันทั้งหลาย และบั้นปลายของความเสื่อมลงนั่นก็คือ โรมที่มีพระสันตะปาปา จากนั้นก็เป็นศาสนาของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์

เมื่องานของคริสเตียนเติบโตจนเป็นต้นไม้ต้นหนึ่ง “พวกนกแห่งฟ้าอากาศมา และอาศัยอยู่ตามกิ่งก้านของต้นนั้น” พระเยซูตรัส การเน้นหนักเปลี่ยนจากการชนะจิตวิญญาณไปสู่ความเป็นนักวิชาการ จากความเชื่อตรงต่อพระวจนะของพระเจ้าไปสู่ปรัชญาที่ถือแนวคิดมนุษยนิยม และจากโลกหน้าไปสู่โลกนี้ ดังนั้นพวกถือแนวคิดเสรีนิยม, พวกคนไม่เชื่อ, จึงเข้ามาหลบภัยอยู่ในนิกายเหล่านั้น พวกคนไม่เชื่อสอนอยู่ในวิทยาลัยและโรงเรียนพระคริสต์ธรรมต่าง ๆ ของพวกเขา พวกบิชอปที่ไม่เชื่อได้รับเกียรติยศและการสนับสนุนที่นั่น และเช่นเดียวกับในที่นี้ ต้นไม้เหล่านั้นกลายเป็น “ที่อยู่อาศัยของพวกผีปีศาจ และเป็นที่คุมขังของผีโสโครกทุกคน และเป็นกรงขังของนกทุกตัวที่ไม่สะอาดและน่าเกลียด” ดังนั้นแนวโน้มที่เป็นอยู่เสมอก็คือ เมื่อนิกายทั้งหลายเติบโตและเริ่มเป็นที่นิยมและเข้มแข็งและสร้างสถาบันหลายแห่ง มันก็เริ่มปล่อยให้แนวคิดสมัยใหม่นิยมเข้ามาและยึดอำนาจ นั่นจึงลงเอยในโรมแบบที่มีพระสันตะปาปาตอนนี้และสุดท้ายแล้วในศาสนานั้นของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์

ข้อ 4:

18:4 และข้าพเจ้าได้ยินเสียงอีกเสียงหนึ่งจาก	ในบาปทั้งหลายของนาง และเพื่อพวกเจ้าจะไม่รับ
สวรรค์ โดยกล่าวว่า “จงออกมาจากนครนั้นเถิด	ภัยพิบัติต่าง ๆ ของนาง
ประชาชนของเราเอ๋ย เพื่อเจ้าทั้งหลายจะไม่มีส่วน	

“จงออกมาจากนครนั้นเถิด ประชาชนของเราเอ๋ย”

หลายบทเหล่านี้กล่าวมากมายเหลือเกินเกี่ยวกับปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ ผู้พยากรณ์เท็จ คริสตจักรรัฐที่

เล่นชู้ นั่น จนเราอาจลืมไปว่าพระเจ้าจะทรงมีวิสุทธิชนจำนวนมหาศาลบนโลก ณ เวลานั้น คือทุกคนที่รับความรอดตั้งแต่พระองค์เสด็จเข้ามาในฟ้าอากาศเพื่อรับคนของพระองค์ไปเมื่อคริสเตียนที่มีชีวิตอยู่จะถูกเปลี่ยนแปลงและคริสเตียนที่ตายไปแล้วจะถูกทำให้เป็นขึ้น

Dr. Ironside กล่าวว่า:

เสียงเรียกของข้อ 4...ไม่ได้เป็นเพียงคำเตือนที่มาถึงเหล่าวิสุทธิชนในวันหนึ่งที่จะมา ผู้ซึ่งอาจถูกนางหลอกลวง แต่มันเป็นข่าวสารหนึ่งสำหรับทุกคนที่กระทั้งตอนนี้ก็ดูออกถึงอุปนิสัยที่แท้จริงของนาง: “ข้าพเจ้าได้ยินเสียงอีกเสียงหนึ่งจากสวรรค์ โดยกล่าวว่า “จงออกมาจากนครนั้นเถิด ประชาชนของเราเอ๋ย เพื่อเจ้าทั้งหลายจะไม่มีส่วนในบาปทั้งหลายของนาง และเพื่อพวกเจ้าจะไม่รับภัยพิบัติต่าง ๆ ของนาง” การแยกออกจากความชั่วร้ายเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับทุกคนที่อยากได้รับความเห็นชอบจากองค์พระผู้เป็นเจ้า นี่เป็นเสียงเรียกที่ถูกได้ยินโดยเหล่านักปฏิรูปแห่งศตวรรษที่ 16 แต่อนิจจา อนิจจา คนมากมายที่ควรจะเป็นผู้สืบทอดของนักปฏิรูปเหล่านั้นได้มีใจหันกลับไปหาสิ่งซึ่งบรรพบุรุษของพวกเขาได้ทิ้งไว้ข้างหลัง และที่นั่นมีเสื้อผ้าของบาบิโลนหลายชุดวันนี้ที่ถูกซ่อนอยู่ในเต็นท์ของโปรเตสแตนต์ หรือแม้กระทั่งถูกสวมใส่อยู่บนกายของโปรเตสแตนต์...”

จะมีเวลาอยู่ช่วงหนึ่งระหว่างการรับขึ้นไปของพวกวิสุทธิชนและการเริ่มต้นของสัปดาห์ที่เจ็ดสิบของดาเนียลซึ่งเป็นประวัติศาสตร์ของยิวในฐานะประชาชาติหนึ่งที่มีพระวิหาร บุโรหิตและเครื่องบูชาต่าง ๆ จะต้องใช้เวลาให้ปฏิบัติต่อพระคริสต์ได้ปรากฏตัว ยึดอำนาจมากพอและมีสิทธิอำนาจในปาเลสไตน์เพื่อที่เขาจะสามารถรับประกันพวกยิวให้มีสนธิสัญญานานเจ็ดปีเพื่อจะมีพระวิหารหลังหนึ่ง พวกบุโรหิต และการถวายเครื่องสัตวบูชาต่าง ๆ

อาจเป็นไปได้ว่าในช่วงเวลานั้นระหว่างการรับขึ้นไปกับสนธิสัญญาเจ็ดปี ในอิสราเอลจะมีพวกยิวซึ่งเป็นคนส่วนใหญ่และมีอำนาจที่ท่วมท้นในการแสวงหาพระเจ้าที่อยากให้มีการรื้อฟื้นพระวิหาร การถวายบูชา ระบอบบุโรหิตและพระราชบัญญัติด้านพิธีการ ขณะที่เขียนอยู่นี้มีแค่คนส่วนน้อยในอิสราเอลที่ปรารถนาเช่นนั้น มวลชนมหาศาลในอิสราเอลวันนี้เป็นพวกยิวในแง่ประชาชาติ ไม่ใช่ในทางศาสนา พวกเขาไม่เพียงไม่รับความรอดเท่านั้น แต่บ่อยครั้งเป็นพวกคนไม่เชื่อ บางครั้งก็เป็นพวกคอมมิวนิสต์ เราพบว่าพวกยิวในอิสราเอลเป็นผู้ที่ชนะจิตวิญญาณยากกว่าพวกคนอาหรับที่เราพบเจอในทุกทวีปที่ไปยังตะวันออกกลาง

ดังนั้นจะมีช่วงเวลาหนึ่งอยู่ระหว่างการรับขึ้นไปกับสภาวะของกิจการต่าง ๆ ในตอนต้นของสัปดาห์ที่เจ็ดสิบของดาเนียลตามที่ถูกแสดงภาพในพระคัมภีร์ และเนื่องจากการเสด็จมาของพระคริสต์เพื่อมารับคนของพระองค์ไปอาจมาถึงได้ทุกเมื่อ นั่นเป็นไปได้เสมอ และเนื่องจากไม่มีทางที่จะบอกได้ล่วงหน้า ฉะนั้นเหตุการณ์เหล่านี้ในอิสราเอลและกับคนแห่งบาปนั้นจึงไม่สามารถเกิดขึ้นได้จนกว่าหลังจากการรับขึ้นไป ไม่มีเหตุการณ์ใดจะมาได้ที่แสดงให้เห็นว่าการเสด็จมาในทันทีของพระคริสต์เข้ามาใกล้แล้ว

จะมีมวลชนมหาศาลที่รับความรอดในสมัยความทุกข์ลำบากนั้น วิวรณ์ 7:9 กล่าวว่า “ภายหลังสิ่งนี้ ข้าพเจ้าก็มองดู และดูเถิด คนจำนวนมากมาย ซึ่งไม่มีมนุษย์สามารถนับได้เลย จากทุกประชาชาติ จากทุกตระกูล และประชากร และทุกภาษา ยืนอยู่หน้าพระที่นั่ง และต่อพระพักตร์พระเมษโปดก โดยสวมเสื้อคลุม

ยารสขาว และถือใบตาลในมือของพวกเขา” จากนั้นข้อ 14 ที่ตามมาก็กล่าวว่า “คนเหล่านี้เป็นคนที่ได้ออกมาจากความทุกข์เวทนาครั้งใหญ่ และได้ชำระล้างเสื้อคลุมขาวของพวกเขาแล้ว และได้ทำให้เสื้อคลุมขาวนั้นขาวสะอาดในพระโลหิตของพระเมษโปดก”

จะมีการข่มเหงครั้งใหญ่และหลายคนจะถูกฆ่าตาย (ดู 6:9-11 อีกครั้ง) แต่ข่าวประเสริฐจะถูกประกาศด้วยฤทธิ์เดชโดย 144,000 คนนั้นของชนชาติอิสราเอล โดยทูตสวรรค์ที่บินอยู่องค์หนึ่งผู้จะประกาศข่าวประเสริฐนั้น (14:6) และคำพยานของการฟื้นฟูที่น่าอัศจรรย์ซึ่งนำโดยพยานทั้งสองนั้น (11:3-12) แต่จำนวนผู้กลับใจรับเชื่อที่มากมายขนาดนั้นในตอนกลางของการถูกข่มเหงเช่นนั้นก็แสดงภาพกระแสที่ทรงพลังเหมือนกับในกิจการ 8:4 เมื่อคริสเตียนทั้งหลาย “ไปทุกแห่งหนโดยประกาศพระวจนะนั้น” ใช่แล้วครับ พวกเขาเจอการข่มเหงเช่นนั้นในหนังสือกิจการ แต่ผู้คนมากมายก็ได้รับความรอด มันจะเป็นเช่นนั้นด้วยในสมัยความทุกข์ลำบากนั้น

ดังนั้นพร้อมกับกฎของเขาที่ไม่ให้มีการซื้อขายโดยปราศจากเครื่องหมายของสัตว์ร้ายนั้นและความพยายามของเขาที่จะบังคับคนทั้งปวงให้บูชาเขาและรูปจำลองของเขา รัฐบาลนั้นของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์จะไม่สามารถยับยั้งข่าวประเสริฐได้ เหมือนอย่างที่เราพบในประวัติศาสตร์ใหญ่ พวกฟาริสีและกษัตริย์เฮโรดก็ทำไม่ได้ในสมัยของพวกอัครทูต!

คริสเตียนทั้งหลายที่ติดคุกจะถูกเยี่ยมเยียนโดยคริสเตียนทั้งหลายที่ช่วยเหลือพวกเขา คริสเตียนทั้งหลายที่หิวโหยเพราะว่าพวกเขาซื้อหรือขายไม่ได้ก็จะได้รับอาหารจากคริสเตียนคนอื่น ๆ ตามที่พระเยซูจะเตือนความจำพวกเขาในภายหลัง (มธ. 25:11-40) แม้เป็นที่เกลียดชัง ถูกข่มเหง และติดคุก คริสเตียนทั้งหลายก็จะยังทวีคูณอย่างรวดเร็วจนกระทั่งจะมีมวลชนมหาศาลที่ไม่มีผู้ใดนับได้จากทุกประเทศชาติและทุกเผ่า

ดังนั้นก่อนความพิณาสลื่นเชิงของกรุงโรม ประชากรของพระเจ้าได้รับคำบัญชาว่า “จงออกมาจากนครนั้นเถิด ประชาชนของเราเอ๋ย เพื่อเจ้าทั้งหลายจะไม่มีส่วนในบาปทั้งหลายของนาง และเพื่อพวกเจ้าจะไม่รับภัยพิบัติต่าง ๆ ของนาง” (ข้อ 4)

นี่เป็นหลักการหนึ่งที่ถูกละเลยในพระคัมภีร์ ชนชาติอิสราเอลจะต้องออกมาจากอียิปต์ จากนั้นเมื่อเข้าไปในแผ่นดินนั้นที่ถูกจับจองโดยเผ่าพันธุ์ต่างชาติทั้งหลาย พวกเขาได้รับคำบัญชาว่า:

“และท่านต้องไม่ทำการสมรสกับพวกเขา บุตรสาวของท่านท่านต้องไม่ยกให้แก่บุตรชายของเขา หรือบุตรสาวของเขาท่านต้องไม่รับมาให้แก่บุตรชายของท่าน ‘เพราะว่าพวกเขาจะทำให้บุตรชายของเจ้าหันเหไปจากการติดตามเรา เพื่อพวกเขาจะปรนนิบัติพระอื่น ๆ’ ดังนั้นพระพิโรธของพระเยโฮวาห์จะพลุ่งขึ้นต่อพวกท่าน และจะทรงทำลายท่านเสียโดยเร็ว”- พบบัญ. 7:3,4

มีบัญชาไว้อย่างชัดเจนว่าคริสเตียนทั้งหลายจะต้องออกมาจากสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการให้การร่วมสามัคคีธรรมแบบคริสเตียนหรือจุดยืนแบบคริสเตียนแก่เหล่าคนชั่ว คนที่ไม่กลับใจเชื่อ

เพลงสดุดี 1:1 กล่าวว่า “บุคคลผู้ไม่ดำเนินตามคำแนะนำของคนอธรรม หรือยืนอยู่ในทางของพวกคนบาป หรือนั่งอยู่ในที่นั่งของคนที่ชอบเยาะเย้ย ผู้นั้นจะได้รับพร” และเอเฟซัส 5:11 บัญชาเราว่า “และอย่าร่วมสามัคคีธรรมกับบรรดากิจการอันไร้ผลของความมืด แต่จงดำเนินกิจการเหล่านั้นดีกว่า” และดู 2 โครินธ์

6:14-18:

“พวกท่านอย่าเข้าเทียมแอกอย่างไม่เท่าเทียมกันกับพวกคนที่ไม่เชื่อ เพราะว่าความชอบธรรมจะมีมิตรภาพอะไรกับความอธรรม และความสว่างจะมีส่วนร่วมอะไรกับความมืด และพระคริสต์ทรงมีการลงรอยอะไรกับเบลีอัล หรือคนที่เชื่อมีส่วนอะไรกับคนที่ไม่เชื่อเล่า และวิหารของพระเจ้ามีการเห็นพ้องอะไรกับเหล่ารูปเคารพ เพราะว่าพวกท่านเป็นวิหารของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ตามที่พระเจ้าตรัสไว้ว่า ‘เราจะสถิตอยู่ในพวกเขา และดำเนินในท่ามกลางพวกเขา และเราจะเป็นพระเจ้าของพวกเขา และพวกเขาจะเป็นประชากรของเรา’ เหตุฉะนั้นจงออกมาจากท่ามกลางพวกเขา และพวกเจ้าจงแยกตัวออกมา’ องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัส ‘และอย่าแตะต้องสิ่งที่เป็นมลทิน และเราจะรับพวกเจ้าไว้ และจะเป็นบิดาแก่พวกเจ้า และพวกเจ้าจะเป็นบุตรชายบุตรสาวของเรา’ องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ตรัส”

2 ยอห์น ข้อ 9 ถึง 11 กล่าวว่า:

“ผู้ใดก็ตามที่ละเมิดและไม่ดำรงอยู่ในหลักคำสอนของพระคริสต์ ก็ไม่มีพระเจ้า ผู้ใดที่ดำรงอยู่ในหลักคำสอนของพระคริสต์ ผู้นั้นก็มีทั้งพระบิดาและพระบุตร ถ้ามีผู้ใดมาหาพวกท่านและไม่นำหลักคำสอนนี้มาด้วย อย่ารับเขาไว้ให้เข้ามาในบ้านของพวกท่าน และอย่าขอพระเจ้าอวยพรให้เขาเลย เพราะว่าผู้ที่ขอพระเจ้าอวยพรให้เขา ก็เป็นผู้เข้าส่วนในบรรดาการกระทำชั่วร้ายของเขานั้น”

เห็นได้ชัดว่าเราจะต้องไม่ต้อนรับเข้ามาในบ้านเรือนของเรา เข้ามาในคริสตจักรของเรา เข้ามาในวิทยาลัยคริสเตียนหรือพระคริสตธรรมของเรา หรือเข้ามาในการร่วมสามัคคีธรรมแบบคริสเตียนใด ๆ คนเหล่านั้นที่ไม่ดำรงอยู่ในหลักคำสอนตามพระคัมภีร์เกี่ยวกับพระเยซูคริสต์ การทำเช่นนั้นเท่ากับเป็นผู้เข้าส่วนในการกระทำที่ชั่วร้ายเหล่านั้น ดังนั้นพระบัญชาขององค์พระผู้เป็นเจ้าที่มาถึงคนเหล่านั้นในกรุงโรมตอนที่มันกำลังจะถูกทำลายจึงเป็นคำบัญชาหนึ่งสำหรับเราวันนี้เช่นกัน นั่นคือ จงออกไปจากการร่วมสามัคคีธรรมกับคนที่ไม่รอด

ท่ามกลางประชากรหลายล้านคนที่จะอาศัยอยู่ในกรุงโรมตอนนั้น ซึ่งเป็นเมืองหลวงของโลกในตอนใกล้สิ้นสุดสมัยความทุกข์ลำบากนั้น จะมีผู้คนที่รับความรอดจำนวนมาก พวกเขาได้รับคำบัญชาให้ออกมาประการแรก “เพื่อเจ้าทั้งหลายจะไม่มีส่วนในบาปทั้งหลายของนาง” (ข้อ 4) บางครั้งการที่คน ๆ หนึ่งยังอยู่ต่อไปในท่ามกลางบาปที่โจ่งแจ้งก็หมายถึงการยอมรับบาปนั้นอยู่ในที่ หรือการเป็นกลางต่อบาปนั้น มันเป็นเช่นนั้นกับเปโตรที่นั่งอยู่นานเป็นชั่วโมงสองชั่วโมงข้างกองไฟของพวกทหารที่จะตรึงกางเขนพระเจ้า มันเป็นอย่างนั้นกับซาโลมอนที่รับพวกหญิงต่างชาติที่นับถือพระอื่นมาเป็นภรรยา

ประการที่สอง พวกเขาควรออกมาเพื่อที่พวกเขาจะ “ไม่รับภัยพิบัติต่าง ๆ ของนาง” (ข้อ 4) ดังนั้นวันนี้คนเหล่านั้นที่ยังอยู่ในสมาคมลับที่มีการสอนว่าการทำดีจะรับประกันว่าพวกเขาจะได้เข้าใน “แดนสุขาวดี” และได้รับการยอมรับจาก “องค์สถาปนิกผู้ยิ่งใหญ่แห่งจักรวาล” ก็ถูกนับว่าเห็นชอบกับชาวประเสริฐเจ้านั้น แม้ว่าพวกเขาจะแข็งขันสักเพียงใดในคริสตจักรหนึ่งที่เชื่อพระคัมภีร์ในวันอาทิตย์ก็ตาม คนที่อยู่ต่อในระบอบนิกายใดซึ่งเป็นที่ ๆ เงินถวายของเขาสนับสนุนพวกผู้นำที่ไม่เชื่อของมันเป็นโรงเรียนพระคริสตธรรม วิทยาลัย และวรรณกรรม ก็เป็น “ผู้เข้าส่วนในการชั่วต่าง ๆ ของเขา” และต้องทนทุกข์เพราะมัน

นักเทศน์คนหนึ่งที่อยู่ทิศใต้ พระจิตวิญญาณและเชื่อพระคัมภีร์มากที่สุดที่ผมรู้จักเคยอยู่ต่อในนิยาย
หนึ่งที่ถูกลบโดยพวกคนไม่เชื่อที่ถือแนวคิดเสรีนิยม ลูก ๆ ของเขาก็เคยอยู่ต่อในนั้นเช่นกัน ตอนนี้เขาอยู่
ในสวรรค์แล้วแต่ลูก ๆ ของเขาที่เคยอยู่ในสภาพแวดล้อมแบบนั้นก็เป็นคนไม่เชื่ออย่างเปิดเผย และคนหนึ่งเป็น
คนติดสุรา การอยู่ต่อกับพวกคนไม่เชื่อก็หมายถึงการรับความทุกข์ยากนั้นที่มาสู่พวกคนไม่เชื่อ

หลักการนั้นตอนนี้และในสมัยความทุกข์ลำบากนั้นก็เป็นเหมือนเดิม คริสเตียนทั้งหลายควร “ออกมา
จากนางเถิด ประชาชนของเราเอ๋ย” ออกมาจากการร่วมสามัคคีธรรมกับความไม่เชื่ออันชั่วร้ายเถิด

กรุงโรมนั้นกำลังจะล่มสลาย คริสเตียนทั้งหลายต้องหนีไป แต่วันนี้คนมากมายอยู่ในปัญหาฝ่าย
วิญญาณเดียวกันนั้นและควรหนีไปจากอิทธิพลและคำแข่งسابของความไม่เชื่อและความชั่ว

ข้อ 5-8:

18:5 เพราะว่าบาปทั้งหลายของนางได้ไปถึงสวรรค์
แล้ว และพระเจ้าได้ทรงจดจำบรรดาความชั่วช้า
ของนางแล้ว

18:6 จงตอบแทนนางเหมือนอย่างที่ท่านได้
ตอบแทนเจ้าทั้งหลาย และจงตอบแทนนางเป็น
สองเท่าตามการงานทั้งหลายของนาง ในถ้วยซึ่ง
นางได้เติมให้เต็มนั้นจงเติมเป็นสองเท่าให้นางเถิด

18:7 นางได้ยกย่องตัวเองและมีชีวิตอย่างหรูหรา
มากเท่าใด ก็จงให้นางได้รับการทรมานและความ

โศกเศร้ามากเท่านั้น เพราะนางกล่าวในใจของ
ตนว่า ‘ข้าดำรงอยู่ในตำแหน่งราชินี และไม่ได้เป็น
หญิงม่าย และจะไม่เห็นความโศกเศร้าเลย’

18:8 เหตุฉะนั้น ภัยพิบัติต่าง ๆ ของนางจะมาถึง
ในวันเดียว ความตาย และการคร่ำครวญ และการ
กันดารอาหาร และนางจะถูกเผาด้วยไฟจนหมดสิ้น
เพราะว่าองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้า ผู้ทรง
พิพากษานางนั้น ทรงอำนาจอย่างยิ่งใหญ่”

โรมเก็บเกี่ยวสิ่งที่นางเคยหว่าน

บาปโหลแห่งความชั่วช้าในคำพยากรณ์นี้ ที่นั่งของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ ศูนย์กลางแห่งจักรวรรดิโลก
บัดนี้ต้องเกี่ยวสิ่งที่นางเคยหว่าน “เพราะว่าบาปทั้งหลายของนางได้ไปถึงสวรรค์แล้ว และพระเจ้าได้ทรงจดจำ
บรรดาความชั่วช้าของนางแล้ว” (ข้อ 5)

บาปต้องมีการเก็บเกี่ยว “อย่าถูกหลอกลวงเลย พระเจ้าทรงถูกเยาะเย้ยไม่ได้ เพราะว่าสิ่งใดก็ตามที่
คนหนึ่งคนใดหว่านลง เขาก็จะเกี่ยวเก็บสิ่งนั้นเช่นกัน ด้วยว่าคนที่หว่านแก่เนื้อหนังของตน ก็เกี่ยวเก็บความ
เปื่อยเน่าจากเนื้อหนังนั้น...” (กท. 6:7,8) ไม่มีใครทำบาปแล้วลอยนวลได้ “ค่าจ้างของบาปคือความตาย”

คาร์ล มาร์กซพยายามปฏิเสธความจริงนี้ คำขวัญของลัทธิคอมมิวนิสต์ก็คือว่า ทุกคนต้องทำงานตาม
ที่ตนสามารถ และทุกคนจะต้องได้รับตามความต้องการต่าง ๆ ของตน ไม่ว่าเขาจะสมควรได้รับมันหรือไม่ก็ตาม
ไม่มีใครทำงานเพื่อรัฐบาลที่จับต้องไม่ได้และเพื่อผู้เผด็จการคนหนึ่ง ผู้ซึ่งถือปิ่นจ่อเขาอยู่ ในแบบเดียวกับที่คน
ๆ หนึ่งทำงานเพื่อผลประโยชน์ของตัวเอง ระบบธุรกิจแบบเสรีเป็นสิ่งที่ถูกต้องแล้ว มันมีพื้นฐานอยู่บนหลัก
การที่สำคัญต่าง ๆ ที่พระเจ้าเองทรงใส่ไว้ในมนุษยชาติและการทำธุรกิจต่าง ๆ ของมนุษย์

ชายผู้หนึ่งที่เงินมีนาเดียวของเขาได้กำไรสิบมินาจะได้ครอบครองสิบเมือง พระเยซูตรัส ชายคนนั้นที่เงิน

มินาเดียวของเขาได้กำไรหามินาก็จะได้ครองห้าเมือง (ลูกา 19:1-25) ในการให้ “คนซึ่งหว่านอย่างเสียตาย ก็
จะเกี่ยวเก็บอย่างเสียตายด้วย และคนที่หว่านอย่างบริบูรณ์ ก็เกี่ยวเก็บอย่างบริบูรณ์เช่นกัน” (2 คร. 9:6)

มันเป็นเช่นนั้นในเรื่องอื่น ๆ พระเจ้าทรงบอกคนเหล่านั้นที่อยู่ในสองเผ่ากับอีกครั้งเผ่านั้นที่อยู่อาศัยอยู่
ต่อบนฝั่งตะวันตกของแม่น้ำจอร์แดนว่าพวกเขาต้องไปต่อกับเหล่าสหายของตนเพื่อสู้ศึกเหล่านั้นแห่ง
ปาเลสไตน์ และพระองค์ตรัสว่า “แต่ถ้าพวกท่านไม่กระทำดังนี้ ดูเถิด พวกท่านได้กระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์
และจงรู้แน่เถิดว่า บาปของพวกท่านจะหาพวกท่านจนเจอ” (กตว. 32:23) โอ บาปมีทางที่จะออกมาอยู่แล้ว!
บาปทั้งหลายขึ้นไปเผชิญหน้าพระเจ้า! พระเจ้าทรงจดจำความชั่วช้า

การพิพากษาสำหรับบาปทั้งหลายไม่เพียงเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้เท่านั้น แต่มันยังถูกเร่งและทวีการ
พิพากษาด้วย “จงตอบแทนนางเหมือนอย่างที่ท่านได้ตอบแทนเจ้าทั้งหลาย และจงตอบแทนนางเป็นสองเท่า
ตามการงานทั้งหลายของนาง ในถ้วยซึ่งนางได้ดื่มให้เต็มนั้นจงดื่มเป็นสองเท่าให้นางเถิด” (ข้อ 6) โอ ใช่แล้ว
ครับ ถ้านางเคยตวงบาปให้ถ้วยหนึ่ง จงตวงการลงโทษของนางให้สองถ้วยไปเลย

“เพราะว่าพวกเขาได้หว่านลม และพวกเขาจะเกี่ยวลมหมุน” (ฮชย. 8:7) ดาวิดเล่นซู้และฆ่าคน แต่
เขาต้องคืนให้สี่เท่า ลูกน้อยของเขาตาย ทามาร์ธิดาคนสวยของเขาถูกข่มขืน อัมโนนโอรสของเขาถูกฆ่า จากนั้น
อับซาโลมได้กบฏและอยากฆ่าบิดาของตนผู้เป็นกษัตริย์เสีย และตัวเขาเองได้ตายพร้อมกับอีกหลายคน โอ
บาปไม่จบง่าย ๆ เลย!

พระเจ้าทรงมีหลักการนี้ในการให้บำเหน็จแก่คริสเตียนเช่นกัน “คนที่หว่านแก่พระวิญญาณ ก็เกี่ยว
เก็บชีวิตนิรันดร์จากพระวิญญาณนั้น” กาลาเทีย 6:8 กล่าว คนที่ให้ก็จะพบว่าเมื่อเขาได้รับการตอบแทนมันจะ
เป็น “ทะนานถ้วน กดลงให้แน่น ยัดสั้นลง และเขย่าเข้าด้วยกัน และพูนล้นใส่ให้ มนุษย์จะให้ไว้ในทรงออกของ
พวกท่าน” (ลูกา 6:38) บาปจึงต้องชดใช้สองเท่าและมากกว่านั้น

ชายหนุ่มกำยำคนหนึ่งเดินก้าวฉับ ๆ ไปตามทางเท้าในเมืองเล็ก ๆ ทางตะวันตก ข้างทางเท้านั้นมีชาย
ผมหงอกคนหนึ่งนั่งอยู่ในรถเข็น เขาเรียกชายหนุ่มคนนั้นและถามว่า “เธอช่วยแก้สมการเลขให้ฉันหน่อยได้
ไหม?”

ชายหนุ่มคนนั้นยิ้มและตอบกลับ “ผมจะพยายามครับ สมการอะไรล่ะครับ?”

ชายแก่คนนั้นกล่าวว่า “ด้านหนึ่งของสมการนี้คือ สิบห้าปีที่แห่งความเพลิดเพลินกับสาวน้อยชาว
สเปนบนพรมแดนเม็กซิโก อีกด้านของสมการคือ สิบห้าปีในรถเข็น มันเท่ากันไหม?”

“ไม่เท่ากันเลยครับ!” ชายหนุ่มคนนั้นตอบด้วยความตกใจ

“ฉะนั้นจงแน่ใจเถิดว่าบาปของเธอยังหาเธอจนเจอ” เขี่ยผู้หนึ่งของโรคซิฟิลิสตอบ

บาปทั้งหลายของนางได้ขึ้นไปถึงสวรรค์และพระเจ้าทรงจดจำบรรดาความชั่วช้าของนาง ใครบางคน
กระซิบบว่า “มาเถื่อน่า! ไม่มีใครรู้หรอก!” แต่พระเจ้าทรงทราบและพระองค์จะทรงจดจำและนำบาปทุกอย่าง
มาสู่การพิพากษา พระเจ้าจะทรงเปิดสมุดบันทึกหลายเล่ม ผู้คนจะถูกพิพากษาจากสิ่งที่มีอยู่ในสมุดบันทึก
เหล่านั้น

ความพินาศฉับพลันหลังจากคำเตือนมานานจะเกิดขึ้นตรงนี้ มันได้มาสู่เมืองโซโดมและเมืองโกโมราห์

มันได้มาสู่กรุงเยรูซาเล็ม ซึ่งถูกพิชิตทำลายในปีค.ศ. 70 ดังนั้นมันจะมาสู่คนนั้นและอาณาจักรของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์

ข้อ 9,10:

18:9 และบรรดาภคินีแห่งแผ่นดินโลก ผู้ซึ่งได้
ล่องประเวณีและได้มีชีวิตอย่างหรรหากับนาง จะ
พิลาปรา้ให้เพราะนาง และคร่ำครวญเพราะนาง
เมื่อพวกเขาจะเห็นควันแห่งการถูกเผาไหม้ของนาง

18:10 โดยยืนอยู่ไกลออกไปเพราะกลัวการทรมาน
ของนาง โดยกล่าวว่า “อนิจจาเอ๋ย อนิจจาเอ๋ย บา
บิโลนมหานครที่ยิ่งใหญ่นั้น นครที่แข็งแรง เพราะ
ว่าในชั่วโหม่งเดียวการพิพากษาของเจ้ามาถึงแล้ว”

เหล่าภคินีคร่ำครวญเพราะต้องสูญเสียทุกสิ่ง

ภคินีเหล่านั้นจะ “ล่องประเวณี” กับบาบิโลนฝ่ายวิญญาณนี้ไปแล้วอย่างไร? พวกเขาจะสนับสนุน
ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ของมันไปแล้ว การอ้างตัวเป็นพระเจ้าของเขา การนับถือรูปเคารพของเขา การฆ่าคนของเขา การถูกผีปีศาจเข้าสิงอย่างชัดเจนของเขา!

พวกเขาได้ทรยศความภักดีใดไปแล้ว พวกเขาได้ฝ่าฝืนคำปฏิญาณศักดิ์สิทธิ์และความไว้วางใจใดไป
บ้างจนถูกเรียกว่าพวกล่องประเวณีในฝ่ายวิญญาณ?

คุณคิดหรือว่าพวกเขาจะคิดจริง ๆ ว่าสัตว์ร้ายนั้นเป็นพระเจ้าองค์นั้นที่เขากล่าวอ้าง? พวกเขาช่วย
เหลือเขาและยกอำนาจทั้งหมดของตนให้แก่เขาเพราะพวกเขาเชื่ออย่างจริงจังหรือ? ผมไม่คิดเช่นนั้น พวกเขา
ยอมขายความเชื่อมั่นต่าง ๆ ของตนเพื่อรักษาตำแหน่งของตน ความมั่งคั่งและเกียรติยศของตน!

เมื่อผู้คนประพาศชั่ว พวกเขาก็ไม่ไร้คำหยาบ พวกเขาคงจะทราบว่าคนทั้งหลายที่มีสิทธิอำนาจเหนือ
ประชาชนเป็นคนเหล่านั้นที่ต้องให้การ เมื่อเขาได้รับตำแหน่งใหม่ ๆ คือภคินีเกือบทุกองค์เลย ประธานาธิบดี
เกือบทุกคนเลย ให้คำสัตย์ปฏิญาณว่าจะประพฤติตนอย่างยุติธรรม และที่จะรับใช้ประชาชนของตนอย่างดี
และแม้ว่าบุคคลเช่นนั้นมักพิสูจน์ตัวว่าไม่สัตย์ซื่อ ออมชอมกับความเชื่อมั่นอันบริสุทธิ์และขายสิทธิ์เหล่านั้นของ
ประชาชน พวกเขาในช่วงแรก ๆ ของการรับตำแหน่งก็น่าจะตั้งใจที่จะทำดี

จงระลึกถึงการขึ้นครองราชย์ของซาโลมอน คำอธิษฐานของเขา เจตนาของเขาที่จะปกครองประชากร
ของเขาให้ดี ในตอนนั้นเขาไม่ได้วางแผนที่จะนับถือรูปเคารพ ไม่ได้เรียกเก็บภาษีแพงมหาโหดจนทำให้โอรส
ของเขาเสียคน ทำให้อิสราเอลแตกแยกและทำให้พระเจ้าทรงหันพระพักตร์ไปเสียด้วยความกริ้ว

ฉะนั้นภคินีเหล่านี้ ก็จะทรยศต่อคำสัตย์ ต่อความเชื่อมั่น ต่อคำปฏิญาณตอนเข้ารับตำแหน่งเพื่อที่
จะมีอำนาจร่วมกับปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ พวกเขาจะเห็นชอบกับวิถีทางแบบผีปีศาจของเขา พวกเขาจะ “ได้มี
ชีวิตอย่างหรรหา” กับบาบิโลนนี้ชั่วระยะเวลาหนึ่งและบัดนี้ก็จะเห็นควันแห่งความพิณาศและการทรมานของ
นางในหนึ่งชั่วโหม่งและความล่มจมและความย่อยยับชั่ววันรันดร์ของพวกเขาเอง!

ข้อ 11-19:

18:11 และบรรดาพ่อค้าแห่งแผ่นดินโลกจะร้องไห้ และคร่ำครวญเพราะนาง เพราะว่าไม่มีใครซื้อสินค้าของพวกเธออีกต่อไปแล้ว

18:12 สินค้าที่ทำด้วยทองคำ และเงิน และเพชรพลอยต่าง ๆ และไข่มุกทั้งหลาย และผ้าป่านเนื้อละเอียด และผ้าสีม่วง และผ้าไหม และผ้าสีแดงเข้ม และไม้หอมทุกชนิด และภาชนะที่ทำด้วยงาช้างทุกชนิด และภาชนะไม้ที่มีราคาแพงทุกชนิด และที่เป็นทองเหลือง และเหล็ก และหินอ่อน

18:13 และอบเชย และบรรดาเครื่องเทศ และเครื่องหอมทั้งหลาย และกำยาน และเหล้าองุ่น และน้ำมัน และแป้งละเอียด และข้าวสาลี และสัตว์ต่าง ๆ และแกะ และม้าทั้งหลาย และบรรดาธัญพืช และพวกทาส และชีวิตของมนุษย์ทั้งหลาย

18:14 และบรรดาผลที่จิตใจของเจ้ากระหายใคร่อยากนั้นก็ล่องลอยไปจากเจ้าแล้ว และสิ่งสารพัดอันวิเศษยิ่งและหรูหราก็ไปจากเจ้าแล้ว และเจ้าจะไม่ได้พบสิ่งของเหล่านั้นอีกเลย

18:15 บรรดาพ่อค้าของสิ่งของเหล่านี้ ซึ่งได้กลายเป็นคนมั่งมีเพราะนาง จะยืนอยู่ไกลออกไปเพราะ

กลัวการทรمانของนครนั้น โดยร้องไห้และคร่ำครวญ

18:16 และกล่าวว่า “อนิจจาเอ๋ย อนิจจาเอ๋ยมหานครนั้น ที่เคยรุ่งโรจน์ในผ้าป่านเนื้อละเอียด และผ้าสีม่วง และผ้าสีแดงเข้ม และเคยประดับตัวด้วยทองคำ และเพชรพลอยต่าง ๆ และไข่มุกทั้งหลาย

18:17 เพราะว่าในชั่วโง่งเดียว ทรัพย์สมบัติอันยิ่งใหญ่นั้นก็พินาศสูญไปสิ้น” และนายเรือทุกคน และบรรดาคนที่โดยสารในเรือ และพวกลูกเรือ และคนใดก็ตามที่ทำการค้าขายโดยทางทะเล ก็ได้ยืนอยู่ไกลออกไป

18:18 และร้องไห้เมื่อพวกเขาได้เห็นควันแห่งการถูกเผาไหม้ของนาง โดยกล่าวว่า “นครใดเล่าจะเป็นเหมือนมหานครนี้”

18:19 และเขาทั้งหลายก็ซัดผงคลื่นบนศีรษะของตน และร้องไห้ โดยร้องไห้และคร่ำครวญ กล่าวว่า “อนิจจาเอ๋ย อนิจจาเอ๋ย มหานครนั้น ซึ่งในนครนั้นได้กลายเป็นคนมั่งมี คือทุกคนที่มีเรือในทะเล เพราะเหตุความฟุ้งเฟ้อของนาง เพราะในชั่วโง่งเดียวนางก็ถูกทำให้รกร้างไป”

การโอศกรรมของพวกพ่อค้าให้แก่บาบิโลนที่ถูกไหม้

ถ้านิวยอร์ก, ลอนดอน, หรือโตเกียวจะต้องถูกทำลายอย่างฉับพลันโดยแผ่นดินไหวและถูกเผาจนราบและถ้ำนครใหญ่อื่น ๆ ทั้งหมดที่ค้าขายกับพวกมันถูกทำลายอย่างฉับพลัน จะเกิดความหายนะยิ่งใหญ่ได้สักเพียงใดต่อการค้าและการพาณิชย์ จะสูญเสียเงินกี่พันล้าน จะทำลายชีวิตความเป็นอยู่และความหวังของกี่ล้านคน!

สิ่งที่จะเกิดขึ้นกับบาบิโลนเชิงพาณิชย์จะเลวร้ายยิ่งกว่ากรุงเบอร์ลินที่ถูกกระเบิดซึ่งได้ทำลายประเทศเยอรมนีตอนที่กรุงเบอร์ลินยอมจำนนและส่วนที่เป็นยุโรปของสงครามโลกครั้งที่สองได้สิ้นสุดลง ใครจะนึกภาพออกถึงความตื่นตระหนกที่ญี่ปุ่นได้เห็นเมื่อความย่อยยับที่ไม่อาจจินตนาการได้ของระเบิดปรมาณูของอเมริกาถูกทำให้กลายเป็นจริง!

การครอบครองของฮิตเลอร์ถูกทำให้เกิดขึ้นจริงได้โดยพวกคนผลิตปืน พวกคนสร้างเครื่องบิน พวกนักอุตสาหกรรม พวกนักธุรกิจที่ทำกำไรภายใต้ความโปรดปรานของเขา ดังนั้นในบาบิโลนที่ชั่วร้ายในคำพยากรณ์

นี้ ปฏิบัติต่อพระคริสต์จะถูกรักษาให้อยู่ในอำนาจโดยความโลภของคนเหล่านั้นที่ได้กำไรผ่านทางการค้าโลก ความฟุ้งเพื่อแห่งนครหลวงของโลก บัดนี้พ่อค้าเหล่านี้จะร่ำไห้และคร่ำครวญ

จงหมายเหตุความมั่งคั่งของการค้าในข้อ 12 และ 13 พ่อค้าทั้งหลายจะไม่เพียงซื้อและขายความมั่งมีแห่งการพาณิชย์โลก ทรัพย์และมรดกเท่านั้น แต่ “พวกทาส และชีวิตของมนุษย์ทั้งหลาย” เช่นกัน (ข้อ 13) และคนเหล่านั้นที่จะไม่สนใจแม้กระทั่งจิตวิญญาณของมนุษย์เพื่อทำกำไรของตนก็จะมาสู่การพิพากษา พระเจ้าอาตรัสแก่พวกเขาเหมือนที่ตรัสแก่เศรษฐีนั้นในลูกา บทที่ 12 ผู้สะสมความมั่งคั่งโดยไม่คิดถึงพระเจ้าหรือความตายหรือการพิพากษาเลย ว่า “เจ้าคนโง่ ในคืนวันนี้จิตวิญญาณของเจ้าจะถูกเรียกเอาไปจากเจ้า แล้วสิ่งของเหล่านั้นจะเป็นของใครเล่า ซึ่งเจ้าได้เก็บไว้นั้น?”

แต่ความฉ้อฉลอันน่ากลัวที่อวสานนั้นจะมาสู่คนใหญ่และอาณาจักรทั้งหมดของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ที่อยู่ในชั่วโมงเดียว!

ข้อ 20-24:

18:20 จงรำเรงยินดีเพราะนางเกิด เจ้าสวรรค์เอ๋ย และพวกเจ้า พวกอัครทูตผู้บริสุทธิ์และพวกศาสนาดิยากรรมทั้งหลาย เพราะพระเจ้าได้ทรงแก้แค้นนางให้เจ้าทั้งหลายแล้ว

18:21 และทูตสวรรค์องค์หนึ่งที่มีฤทธิ์มากได้หยิบหินก้อนหนึ่งเหมือนหินโมใหญ่ และปาหินนั้นลงไปในทะเล โดยกล่าวว่า “บาบิโลนมหานครนั้นจะถูกทุ้มลงด้วยความรุนแรงเช่นนี้แหละ และจะไม่ถูกพบเจออีกต่อไปเลย

18:22 และเสียงของบรรดานักคิดพิณเขาคู่ และนักเล่นมโหรีทั้งหลาย และของพวกนักเป่าปี และนักเป่าแตรทั้งหลาย จะไม่ได้ยินในเจ้าอีกต่อไป

และจะไม่มีช่าง ไม่ว่าจะเป็นวิชาใดก็ตามของเขา จะถูกพบในเจ้าอีกต่อไป และเสียงของหินโมเป้งจะไม่ได้ยินในเจ้าอีกต่อไปเลย

18:23 และแสงแห่งพระทัยจะไม่ส่องสว่างในเจ้าอีกต่อไปเลย และเสียงของเจ้าบ่าวและของเจ้าสาวจะไม่ได้ยินในเจ้าอีกต่อไปเลย เพราะว่าบรรดาพ่อค้าของเจ้าเคยเป็นคนใหญ่คนโตแห่งแผ่นดินโลก ด้วยว่าโดยบรรดาวิยาคมของเจ้าประชาชาติทั้งปวงได้ถูกลอกหลวง

18:24 และในนางได้พบโลหิตของพวกศาสนาดิยากรรมและของพวกวิสุทธิชน และของบรรดาคนที่ได้ถูกฆ่าบนแผ่นดินโลก”

ประชาชนของพระเจ้าในสวรรค์และแผ่นดินโลกขึ้นบานเมื่อบาบิโลนนี้ล่มจม

“จงรำเรงยินดีเพราะนางเกิด เจ้าสวรรค์เอ๋ย” (ข้อ 20) พระเยซูตรัสว่า “เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า เช่นนั้นแหละ จะมีความปิติยินดีในสวรรค์เพราะคนบาปคนเดียวที่กลับใจเสียใหม่ มากกว่าคนชอบธรรมเก้าสิบเก้าคนซึ่งไม่ต้องการกลับใจเสียใหม่” (ลูกา 15:7) จากนั้นพระองค์ตรัสอีกว่า “เช่นนั้นแหละ เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า มีความปิติยินดีต่อหน้าพวกทูตสวรรค์ของพระเจ้า เพราะคนบาปคนเดียวที่กลับใจเสียใหม่” (ลูกา 15:10) ในสวรรค์พวกเขาขึ้นบานเพราะจิตวิญญาณทั้งหลายที่รับความรอด แต่ในที่นี้พวกเขาจะขึ้นบานเมื่อบาปได้รับการแก้แค้นและเมื่อเหล่าคนบาปถูกกำราบ

ในวิวรณ์ 6:9-11 เราอ่านเกี่ยวกับความหวั่นพรวนมากของเหล่าวิสุทธิชนในสวรรค์หลังจากที่ตายไปใน

ฐานะมรณะสักขี:

“และเมื่อพระองค์ทรงแกะตราดวงที่หน้านั้นแล้ว ข้าพเจ้าก็แลเห็นได้แท่นบูชา คือบรรดาดวงวิญญาณของคนเหล่านั้นที่ถูกฆ่าเพราะพระวาระของพระเจ้า และเพราะคำพยานซึ่งพวกเขายึดถือกัน และเขาเหล่านั้นร้องด้วยเสียงดัง โดยกล่าวว่า “อีกนานเท่าใด โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้บริสุทธิ์และสัตย์จริง พระองค์ยังไม่ทรงพิพากษา และแก้แค้นให้เลือดของพวกเราต่อคนทั้งหลายที่อาศัยอยู่บนแผ่นดินโลก” และได้ประทานเสื้อคลุมยาวสีขาวให้แก่คนเหล่านั้นทุกคน และได้ตรัสแก่พวกเขาว่า พวกเขาควรหยุดพักอีกหน่อยหนึ่ง จนกว่าบรรดาเพื่อนผู้รับใช้ของพวกเขาด้วย และพวกพี่น้องของพวกเขา จะถูกฆ่าเหมือนกับพวกเขานั้นจะครบจำนวน”

บัดนี้พวกเขาจะชื่นชมยินดีที่ความมอดทนของพวกเขาได้รับบำเหน็จ ที่ความตายของพวกเขาได้รับการแก้แค้น!

เหล่าทูตสวรรค์ในสวรรค์คงชื่นชมยินดีเช่นกันกับคนเหล่านั้นที่ชื่นชมยินดี “ต่อหน้าทูตสวรรค์เหล่านั้น” ความยินดีของพวกเขาคงส่งผ่านออกมาในคำร้องสรรเสริญอันไพเราะนั้นเมื่อพระคริสต์ประสูติเมื่อท้องฟ้าเต็มไปด้วยเหล่าทูตสวรรค์! เหล่าทูตสวรรค์เป็นผู้นำทางและผู้รับใช้ ผู้ปกป้องดูแลของคริสเตียนทั้งหลาย (ฮบ. 1:14; มธ. 18:10; สดด. 37:7; 91:11,12) พวกเขาจะไม่ชื่นชมยินดีหรือไม่เมื่อคนเหล่านั้นที่พวกเขารักและปรณิบัติชื่นชมยินดี? เพราะพวกเขาเป็นสิ่งที่ทรงสร้างที่บริสุทธิ์ พวกเขาจะไม่ชื่นชมยินดีหรือที่บาปถูกลงโทษและพระเจ้าทรงได้รับการพิสูจน์ว่าเป็นฝ่ายถูก?

ดังนั้นเหล่าทูตสวรรค์ พร้อมกับพวกอัครทูตและเหล่าผู้พยากรณ์ของทุกยุคสมัย จะชื่นชมยินดีที่บาปถูกกำราบและในความพินาศของนครใหญ่แห่งบาปนั้น บาปโชนฝ่ายวิญญาณแห่งสมัยความทุกข์ลำบากนั้น

ดังนั้นเหล่าวิสุทธิชนที่ทนทุกข์บนโลก เมื่อความมีชัยและการช่วยให้พ้นในวันเหล่านั้นใกล้เข้ามา ก็ชื่นชมยินดีเช่นกัน พวกเขาอาจชื่นชมยินดีเหมือนอย่างที่คุณแต่งเพลงสดุดีได้ชื่นชมยินดี

“พระเยโฮวาห์ทรงเป็นความสว่างของข้าพเจ้าและเป็นความรอดของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะกลัวผู้ใดเล่า พระเยโฮวาห์ทรงเป็นความเข้มแข็งแห่งชีวิตของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะต้องเกรงกลัวผู้ใดเล่า เมื่อคนชั่ว คือบรรดาศัตรูของข้าพเจ้าและคู่อริทั้งหลายของข้าพเจ้า ได้เข้ามาหาข้าพเจ้าเพื่อจะกินเนื้อของข้าพเจ้า พวกเขาได้สะดุดและล้มลง ถึงแม้ว่ากองทัพจะตั้งค่ายต่อสู้ข้าพเจ้า ใจของข้าพเจ้าจะไม่กลัว ถึงแม้ว่าสงครามจะขึ้นมาต่อสู้ข้าพเจ้า ในสิ่งนี้ข้าพเจ้าจะยังมั่นใจอยู่”- สดด. 27:1-3

บัดนี้ในนครใหญ่นั้นไม่มีเหล่านักดนตรี ไม่มีนักร้องในไนท์คลับที่แสดงอยู่ ไม่มีคอนเสิร์ตที่เล่นอยู่ ไม่มีแม่บ้านที่ฮัมเพลงไปทั่วบ้าน ไม่มีผู้คนที่ผิวปากขณะทำงาน ไม่มีวงล้อที่หมุนวนในโรงงาน ไม่มีโรงโม่ที่ทำแป้งอยู่ ไม่มีเทียนหรือดวงสว่างอื่นที่ส่องแสง บัดนี้มีแต่ควันที่ลอยขึ้นและความทรมานและความพินาศสิ้นเชิงของนครนั้น ไม่มีงานวิวาท์ ไม่มีการขึ้นบาน บัดนี้มีแต่เสียงโอดครวญแห่งความทรมาน ถ้อยคำแห่งความปวดร้าว น้ำตาแห่งความสูญเสียและความละอาย!

บาปโชนได้มีการใช้อาคมต่าง ๆ ของนาง ความชั่วของนาง การโอดในบาปของนางและการทำงานของพวกผีปิศาจ แต่จะไม่มีอีกต่อไปแล้ว! โดยการอัศจรรย์ต่าง ๆ แบบซาตานและคำสาปทั้งหลาย เหล่าคนชั่วก็ถูก

หลอกลวงแล้วอย่างเต็มที่ บัดนี้การพิพากษามาถึงแล้ว

บัดนี้ ราวกับว่าไม่เคยเกิดขึ้นจริงมาก่อน เราถูกบอกว่า “และในนางได้พบโลหิตของพวกศาสนาพยากรณ์และของพวกวิสุทธิชน และของบรรดาคนที่ได้ถูกฆ่าบนแผ่นดินโลก” (ข้อ 24)

เหมือนอย่างที่บาปเหล่านั้นที่กระทำต่อพวกศาสนาพยากรณ์และพยานทุกคนตั้งแต่อาเบลจนถึงพระคริสต์ถูกเรียกเอาจากคนเหล่านั้นในสมัยของพระคริสต์ (ลูกา 11:47-50) บัดนี้บาปเหล่านั้นที่กองสูงของยุคสมัยเหล่านั้นก็มาสู่การพิพากษาในที่นี้ โดยมีศูนย์กลางอยู่ที่อำนาจโลกเหล่านั้นที่ได้บ่มเพาะบาป

บัดนี้โครงกระดูกทั้งหลาย ซึ่งถูกซ่อนไว้นานหลายศตวรรษ ออกมาจากตู้เก็บของแล้ว บัดนี้สมบัติที่ถูกขโมยมาของอาคาน ที่ถูกซ่อนไว้ในเต็นท์ของเขา ถูกเปิดโปงแล้ว สมุดหลายเล่มของพระเจ้าถูกเปิดแล้ว บาปมาสู่การพิพากษาแล้ว

ข้อ 1-6:

19:1 และภายหลังสิ่งเหล่านี้ ข้าพเจ้าได้ยินเสียงดัง
ของประชาชนจำนวนมากในสวรรค์ ที่กล่าวว่า
“อาเลลูยา ความรอด และสง่าราศี และพระเกียรติ
และฤทธิ์เดชจงมีแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของ
พวกเรา

19:2 ‘ด้วยว่าบรรดาการพิพากษาของพระองค์นั้น
แท้จริงและชอบธรรม’ เพราะว่าพระองค์ได้ทรง
พิพากษาหญิงโสเภณีผู้ยิ่งใหญ่มาแล้ว ซึ่งได้กระทำ
ให้แผ่นดินโลกชั่วไปด้วยการล่วงประเวณีของนาง
และ ‘ได้ทรงแก้แค้นโลหิตของพวกผู้รับใช้ของ
พระองค์จากมือของผู้หญิงนั้นแล้ว’”

19:3 และคนเหล่านั้นกล่าวอีกว่า “อาเลลูยา ‘และ
คว้นของนางพลุ่งขึ้นตลอดไปเป็นนิตย์และเป็น
นิตย์’”

19:4 และพวกผู้อาวุโสทั้งยี่สิบสี่คนกับสัตว์ทั้งสี่นั้น
ก็ได้ทูลดั่งลงและนมัสการพระเจ้า ผู้ประทับบน
พระที่นั่งนั้น โดยกล่าวว่า “เอเมน อาเลลูยา”

19:5 และมีเสียงออกมาจากพระที่นั่ง โดยกล่าวว่า
“จงสรรเสริญพระเจ้าของพวกเรา ท่านทั้งหลาย
บรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ และพวกท่านที่ยาเกรง
พระองค์ ทั้งผู้น้อยและผู้ใหญ่”

19:6 และข้าพเจ้าได้ยินเสียงเหมือนเสียงของ
ประชาชนเป็นอันมาก และเหมือนเสียงของน้ำมาก
หลาย และเหมือนเสียงของบรรดาฟ้าร้องสนั่น โดย
กล่าวว่า “อาเลลูยา เพราะว่ององค์พระผู้เป็นเจ้า
พระเจ้า ผู้ทรงฤทธานุภาพทั้งสิ้น ทรงครอบครอง
อยู่

เสียงร้องอาเลลูยาของพวกวิสุทธิชนและเหล่าทูตสวรรค์เพราะการแก้แค้นของพระเจ้า

นี่เป็นการร้อง “อาเลลูยา” สี่ครั้ง เราอ่านว่า “ข้าพเจ้าได้ยินเสียงดังของประชาชนจำนวนมากใน
สวรรค์” (ข้อ 1) นี่เป็นการตอบสนองต่อคำบัญชาในบทที่ 18 ข้อ 20 เมื่อพวกเขาได้รับคำบัญชาว่า “จง
ร่ำเร่ยินดีเพราะนางเถิด เจ้าสวรรค์เอ๋ย และพวกเจ้า พวกอัครทูตผู้บริสุทธิ์และพวกศาสนตพพยากรณ์ทั้งหลาย
เพราะพระเจ้าได้ทรงแก้แค้นนางให้เจ้าทั้งหลายแล้ว” พวกอัครทูต พวกศาสนตพพยากรณ์และคนทั้งปวงใน
สวรรค์ ผู้ซึ่งการถูกบีบบังคับของพวกเขาโดยบาบิโลนฝ่ายวิญญาณสมควรได้รับการแก้แค้นนี้ บัดนี้ก็ชื่นชมยินดี

เราคาดว่าพวกอัครทูตและพวกศาสนตพพยากรณ์ในสมัยอดีตชื่นชมยินดีในการสรุปรวมของการ
พิพากษาที่มีต่อระบบโลกที่ได้ข่มเหงพวกเขา ตลอดหลายปีมานี้ “ความลึกกลับแห่งคนนอกกฎหมายนั้นก็
ทำงานอยู่แล้ว เพียงแต่ผู้ที่คอยหวังเหนี่ยวเดียวนั้นนั้นจะยังหวังเหนี่ยวอยู่ จนกว่าผู้ที่คอยหวังเหนี่ยวนั้นจะ
ถูกพาออกไปพ้นทางเสีย” (2 ธส. 2:7) ในที่สุดความอยู่ดีธรรมทั้งมวล การบีบบังคับทั้งปวง ความรุนแรงและ
การฆาตกรรมทุกอย่างที่กระทำต่อผู้คนของพระเจ้าและต่อผู้ที่ไร้ความผิด จะถูกนำมาสู่การพิพากษาแบบเป็น
ทางการต่อหน้าสาธารณชนในการทำลายบาบิโลนฝ่ายวิญญาณนั้น

การลงโทษที่ถูกชะลอไว้สำหรับบาป

มีเหตุผลอันดีหลายประการที่ว่าทำไมบาปถึงไม่ถูกลงโทษทันทีเสมอไป พระคัมภีร์กล่าวเกี่ยวกับเครื่อง
ดื่มแอลกอฮอล์ว่า “ในที่สุดมันก็เหมือนอย่างงู และผึ้งเขี้ยวเหมือนอย่างงูพิษ” (สภข. 23:32) ในที่สุด ไม่ใช่ใน
ตอนแรก ในตอนแรกเหล้าองุ่นดูเหมือนนำความรื่นเริง การร่วมสนทนาให้ ในตอนแรกมันไม่ใช่ภาวะดับแข็ง
นิสยที่ทำให้ตกเป็นทาส บ้านที่แตกสลาย อุบัติเหตุ ความยากจน หลุมศพของคนขี้เมา นั้นมาในภายหลัง

พระคัมภีร์กล่าวเกี่ยวกับหญิงโสเภณีและสหายของนางว่า “แต่ที่สูญปลายของนางขมขึ้นเหมือนอย่างบอระเพ็ด คมเหมือนอย่างดาบสองคม เท้าของนางก้าวลงไปสู่ความตาย บรรดาอย่างเท้าของนางติดตามวิถีสู่นรก” (สภข. 5:4,5) ไม่ใช่ตอนต้น แต่ตอนจบ ต้นหา ความตื่นเต้น ความเปลือยเปลือยในตอนแรก แต่โรคร้าย ความรู้สึกผิดและนรกในตอนจบ

และสำหรับคนดีที่ยำเกรงพระเจ้า เพลงสดุดี 37:37 กล่าวว่า “บั้นปลายของคนนั้นคือสันติภาพ” ไม่ใช่ปลอดการทะเลาะวิวาทเสมอไป แต่บั้นปลายนั้นจะออกมาดีสำหรับผู้ที่ดำเนินในทางของพระเจ้า

ในเพลงสดุดี 73 ผู้เขียนที่ได้รับการตลใจบอกว่าตอนแรกเขาบ่นเกี่ยวกับความเจริญรุ่งเรืองชั่วครวของคนชั่ว แต่จากนั้นโดยพระวิญญาณของพระเจ้าเขาบอกเราว่า “จนกระทั่งข้าพระองค์ได้เข้าไปในสถานบริสุทธิ์ของพระเจ้า แล้วข้าพระองค์จึงได้เข้าใจปลายทางของพวกเขา แน่นอน พระองค์ได้ทรงตั้งพวกเขาไว้ในบรรดาสถานที่ที่สิ้น พระองค์ได้ทรงเหวี่ยงพวกเขาลงไปในความพินาศแล้ว” (สดด. 73:17,18) บั้นปลายของคนชั่วเป็นเช่นนั้นแหละ

เหตุใดบำเหน็จสำหรับคุณธรรมและการลงโทษสำหรับบาปจึงถูกชะลอออกไป? ทำไมไม่มาในทันที?

อย่างหนึ่งเลยก็คือ พระเจ้าทรงอยากให้ผลลัพธ์ตามธรรมชาติของการทำงานที่ดี ผลลัพธ์ตามธรรมชาติของบาป ปรากฏในเวลาอันควร กฎของการหว่านและการเกี่ยวถูกสร้างไว้ในธรรมชาติแล้ว การงานอันสัตย์ซื่อของชาวนา-การไถ, การเพาะปลูก, การถอนวัชพืช-ได้รับค่าตอบแทนเฉพาะเมื่อถึงการเก็บเกี่ยว มันเป็นส่วนหนึ่งของความชอบธรรมที่จะเชื่อว่าการทำดีจะได้รับผลตอบแทน ที่จะเชื่อว่า “ในเวลาอันควรพวกเราก็จะเกี่ยวเก็บ ถ้าพวกเราไม่ถอดใจ” (กท. 6:9) คนเราควรทำสิ่งที่ถูกต้องเพราะเราเชื่อว่าพระเจ้าผู้บริสุทธิ์จะทรงให้บำเหน็จหรือลงโทษอย่างยุติธรรม จะทรงตอบแทนสำหรับสิ่งเหล่านั้นที่เรามองไม่เห็นในทันทีแต่คาดหวัง เพราะพระเมตตาของพระเจ้าไม่ล้นเหลือ

พระเมตตาที่อดกลั้นของพระเจ้าเป็นเหตุผลอันดีสำหรับการชะลอในการลงโทษบาป “พระเยโฮวาห์ทรงเปี่ยมด้วยพระเมตตาและมีพระคุณ กริ้วข้าและอุดมด้วยความเมตตา พระองค์จะไม่ทรงดูว่าเสมอ และพระองค์จะไม่กริ้วอยู่เป็นนิตย์ พระองค์ไม่ได้ทรงกระทำต่อพวกเราตามเรื่องบาปทั้งหลายของพวกเรา และไม่ทรงสนองพวกเราตามบรรดาความชั่วช้าของพวกเรา” (สดด. 103:8-10)

ผมดีใจเหลือเกินที่พระเจ้าทรงใช้เวลาสำหรับการกลับใจใหม่และทรงอดทนรอคอยเพื่อที่เราจะหันกลับก่อนการพิพากษาจะมา เมื่อบาปดูเหมือนจะไม่ถูกลงโทษมานานเหลือเกิน เราควรเรียนรู้ที่จะ “หยุดพักอีกหน่อยหนึ่ง” เหมือนที่จิตวิญญาณของมรณสักขีเหล่านั้นถูกสั่งให้กระทำในวิวรณ์ 6:9-11

พระเจ้าทรงได้รับการถวายเกียรติ ในที่นี้ “ความรอด และสง่าราศี และพระเกียรติ และฤทธิ์เดช” ถูกยกให้เป็นของพระเจ้าในคำสรรเสริญ (ข้อ 1) นั่นคือ พระองค์ทรงได้รับคำสรรเสริญในการที่พระองค์ทรงช่วยคนของพระองค์ให้รอดหรือรอดพ้น จำไว้ว่าเกียรติของพระเจ้าถูกเติมพัน พระองค์ต้องลงโทษบาป พระองค์ต้องแน่ใจว่าคนของพระองค์ได้รับการปกป้องและได้รับการแก้แค้นเมื่อพวกเขาถูกทำผิดและถูกกดขี่

ความชั่วนั้น การล่วงประเวณีฝ่ายวิญญาณทั่วโลกนั้น “ซึ่งได้กระทำให้แผ่นดินโลกชั่วไป” (ข้อ 2) มีความสำคัญยิ่งในระดับสันตะเทือนโลกสำหรับพระเจ้า การบีบบังคับนั้นจะได้ไปถึง และแม้กระทั่งในสมัยของ

เราได้กระทำผิดและหลอกลวงและข่มเหงหลายล้านคนไปแล้ว

การทำผิดต่อสวรรค์ใหญ่โตเหลือเกินจนพระเจ้าทรงเน้นย้ำอีกรอบถึงการขึ้นชมยินดีที่ความยุติธรรมสำเร็จแล้วและ “หญิงโสเภณีผู้ยิ่งใหญ่” (ข้อ 2) และนครของนางถูกพิพากษาและถูกทำให้ร้าง ฉะนั้นจึงขึ้นชมยินดีเถิด บรรดาผู้ที่รับการไถ่แล้วในสวรรค์และพวกอัครทูตและศาสนายากรณ์ทุกคนเพราะความชอบธรรมของพระเจ้าในการนี้!

“อาเลลูลยา” จงเที่ยวร้องไปตามถนนทองคำและตามริมฝั่งแม่น้ำแห่งชีวิตในเมืองบรมสุขเกษมของพระเจ้า พวกเขากล่าวอีกครั้ง เสียงดังสนั่นของผู้คนเป็นอันมากในสวรรค์ที่ร้องว่า “อาเลลูลยา”

“และคว้นของนางพลุ่งขึ้นตลอดไปเป็นนิത്യและเป็นนิത്യ” (ข้อ 3) แน่นนอนว่า การเผาไหม้ของนครนั้นบนเนินเขาทั้งเจ็ด ซึ่งถูกแบ่งแยกและล่มจมในแผ่นดินไหวครั้งใหญ่ ถูกสานต่อในนรก พระเจ้าทรงให้ความพินาศแบบเหนือธรรมชาติจากสวรรค์ของบาบิโลนฝ่ายวิญญาณนี้เหมือนกับไฟนรก ความพินาศของนครนั้นในทางกายภาพจะมาพร้อมกับความทรมานของเหล่าผู้ถูกลงพระอาชญาและการเผาไหม้นั้นถูกสานต่อในนรกแห่งหนึ่งที่เผาไหม้จริง ๆ “ในทีนั้นตัวหนอนของพวกเขาก็ไม่ตาย และไฟนั้นก็ไม่ดับเลย” (มาระโก 9:44,46,48) อันเป็นที่ซึ่ง “คว้นแห่งการทรมานของพวกเขาก็พลุ่งขึ้นตลอดไปเป็นนิത്യและเป็นนิത്യ” (14:11)

ฉะนั้น ความพินาศของทีนังของสัตว์ร้ายนั้น จะไม่เพียงมาโดยทางสาเหตุธรรมชาติเท่านั้น แต่เป็นการกระทำกิจจริง ๆ อันอัศจรรย์ของพระเจ้าในพระพิโรธเพื่อทำลายเหล่าคนชั่ว ดังนั้นคว้นของโรมที่เผาไหม้ ทีนังของสัตว์ร้ายนั้น นครแห่ง “เขาเจ็ดยอด ที่หญิงนั้นนั่งอยู่” เป็นคว้นแห่งการพิพากษาชั่ววันรันดร์ ส่วนเล็กน้อยของนรกที่เริ่มต้นบนแผ่นดินโลกและสานต่อเป็นนิത്യในนรก “และคว้นของนางพลุ่งขึ้นตลอดไปเป็นนิത്യและเป็นนิത്യ” (ข้อ 3)

เราจำได้ว่าเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ถูกกล่าวว่าได้ทนทุกข์ “พระอาชญาแห่งไฟอันรันดร์” (ยูดาสา 7) เราอาจยกภาพประกอบมันโดยจินตนาการว่าพระเจ้าทรงเอาไฟและกำมะถันแห่งนรกสองหยิบมือมาและเทมันออกบนคนเหล่านั้นที่ชั่ว นครชั่วเหล่านั้นและทรงทำลายเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ตลอดจนเมืองอัดมาห์และเมืองเศโบอิม มันเป็น “พระอาชญาแห่งไฟอันรันดร์” และการพิพากษาแห่งนรกเป็นเพียงการสานต่อของการพิพากษาซึ่งบางครั้งก็เริ่มต้นบนแผ่นดินโลก

ไม่แน่อยูดาสาอิสคาริโอทได้รู้สึกถึงความทรมานแห่งนรกเมื่อเขานำเงินสินบนนั้นมาคืน เงินสามสิบเหรียญนั้นที่ทำให้เขายอมขายพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด โยนมันบนพื้นหินและร้องออกมาว่า “ข้าได้ทรยศโลหิตที่ไร้ความผิด” จากนั้นด้วยจิตใจที่ปวดร้าวเขาจึงออกไปและผูกคอตาย!

ผู้อาวุโสสี่สิบสี่คนที่จะได้ครอบครองกับพระคริสต์บนแผ่นดินโลก (5:8-10) ก็ร่วมในการร้อง “อาเลลูลยา” เช่นกัน สิ่งมีชีวิตทั้งสี่แห่งสวรรค์ที่เป็นตัวแทนแห่งความบริสุทธิ์ของพระเจ้าและป่าวร้องมันก็ร่วมวงกับผู้อาวุโสเหล่านั้นในการสรรเสริญและการเทิดทูนของพวกเขา มันคงวิเศษจริง ๆ สำหรับเวลานั้นที่จะมาเมื่อพวกเราแห่งแผ่นดินโลกจะมีใจจดจ่อและถูกปรับเข้ากับสวรรค์มากเสียจน เราผู้ซึ่งรับการไถ่และถูกชำระให้บริสุทธิ์เป็นนิത്യ จะสามารถร่วมวงกับเหล่าทูตสวรรค์และสิ่งมีชีวิตในสวรรค์ในการสรรเสริญพระเจ้าได้อย่างขอบพระทัย! และมันคงวิเศษจริง ๆ ที่การพิพากษานั้นและการตอบแทนสำหรับบาปซึ่งเราอาจเคยคิดว่าถูก

ชะลอมานานเหลือเกิน (และไม่แน่นอนอาจเคยสงสัยความยุติธรรมอันแน่นอนของพระเจ้าด้วยซ้ำ)-มันคงวิเศษจริง ๆ ที่เราจะทราบการพิพากษานั้นพอ ๆ กับเหล่าทูตสวรรค์ เมื่อนั้นในชั่วโมงที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้ เราทุกคนก็จะเห็นการพิพากษานั้นอย่างสมบูรณ์แบบพอ ๆ กับพวกเขา และร่วมวงในการเข้าใจพร้อมกับคำสรรเสริญอันชอบพระทัย! อาเลลูยา!

เสียงหนึ่งจากพระที่นั่งนั้นมาอีกเพื่อเตือนสติว่า “จงสรรเสริญพระเจ้าของพวกเรา ท่านทั้งหลาย บรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ และพวกท่านที่ยำเกรงพระองค์ ทั้งผู้น้อยและผู้ใหญ่” (ข้อ 5) การตอบสนองของผู้คนนั้นเป็นเหมือนเสียงกึกก้องของมหาสมุทรและน้ำตกและฟ้าร้องที่เต็มท้องฟ้า! พวกเขาจะโห่ร้องว่า “อาเลลูยา เพราะว่าองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้า ผู้ทรงฤทธานุภาพทั้งสิ้น ทรงครอบครองอยู่” (ข้อ 6)

เพลงยาวจากเนื้อหาในพระคัมภีร์ของแฮนเดล, *The Messiah*, จบด้วย “Hallelujah Chorus” ซึ่งถูกสร้างบนพระคำข้อนี้ บ่อยครั้งเหลือเกินที่เราเคยขับร้องเพลงนี้และได้ยืนยันด้วยความชื่นบานของหัวใจ! โอมันจะเป็นเวลาแสนยินดีเมื่อพระคริสต์เสด็จมาเพื่อครอบครองบนแผ่นดินโลกและ “แผ่นดินโลกจะเต็มไปด้วยความรู้เกี่ยวกับสง่าราศีขององค์พระผู้เป็นเจ้า ดุจน้ำปกคลุมทะเล”!

ข้อ 7,8:

19:7 ขอให้เราทั้งหลายยินดีและเปรมปรีดีและ
ถวายพระเกียรติแด่พระองค์ เพราะว่าการอภิเษก
สมรสของพระเมษโปดกมาถึงแล้ว และมเหสีของ
พระองค์ได้เตรียมตัวพร้อมแล้ว

19:8 และได้โปรดให้เธอแต่งกายในผ้าป่านเนื้อ
ละเอียด สะอาดและสีขาว เพราะว่าผ้าป่านเนื้อ
ละเอียดนั้นเป็นความชอบธรรมของพวกวิสุทธิชน”

มเหสีของพระเมษโปดกถูกจัดเตรียม

งานวิวาห์ทั้งหลายเป็นโอกาสอันน่ายินดี มันหมายความว่าความรักจับคู่กับความรัก พวกมันหมายถึงการรวมเป็นหนึ่งแบบถาวรของคนสองคนที่รักกัน พวกมันหมายถึงอนาคตอันแสนสุขและยาวนานร่วมกัน ดังนั้นเวลานั้นเมื่อผู้ที่รอดแล้วทุกคนจะถูกรวบรวมไว้กับพระคริสต์เป็นนิรันดร์จึงถูกเปรียบกับการสมรส และในที่นี้เหล่าผู้ที่รอดแล้วจึงถูกแสดงภาพดุจเจ้าสาวนั้น

เจ้าสาวผู้นั้นเป็นใคร? พระคริสต์ Seiss กล่าวว่า...

พระคริสต์ทรงแสดงภาพพระองค์เองในฐานะเจ้าสาว (มธ. 9:15) พระองค์ตรัสถึงอาณาจักรแห่งสวรรค์ว่าเป็น “เหมือนกษัตริย์องค์หนึ่ง ซึ่งได้จัดพิธีอภิเษกสมรสสำหรับราชโอรสของท่าน” และคนเหล่านั้นที่ถูกเรียกโดยข่าวประเสริฐว่าเป็นเหมือน “ได้รับเชิญมาในงานอภิเษกสมรสนั้น” (มธ. 22:1-13) พระองค์ตรัสบ่อยครั้งเกี่ยวกับวาระการพิพากษาว่าเป็นเหมือนการเสด็จมาของเจ้าสาวนั้นเพื่อมารับเจ้าสาวของพระองค์ (มธ. 25:1-10) ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาพูดถึงพระคริสต์ว่าเป็นเหมือนเจ้าสาว และพูดถึงตัวเขาเองว่าเป็นเหมือน “สหายของเจ้าสาว ซึ่งยืนและฟังเจ้าสาว ก็ปิดยินดียิ่งเพราะได้ยินเสียงของเจ้าสาว” (ยอห์น 3:29) เปาโลพูดถึงคนเหล่านั้นที่เขาได้ให้กำเนิดในข่าวประเสริฐว่าถูกหมั้นไว้กับสามีผู้เดียว ผู้ซึ่งเขาปรารถนาที่จะถวายเป็นหญิงพรหมจารี

บริสุทธิแต่พระคริสต์ (2 คร. 11:2) การสมรสฝ่ายโลกก็ถูกพูดถึงในทำนองเดียวกันว่าเป็นข้อลึกลับหนึ่ง มีนัยสำคัญถึงความสัมพันธ์ของพระคริสต์กับคริสตจักรของพระองค์ (อฟ. 5:23-32)

Dr. Riley เล่าเรื่องราวนี้ และให้การประยุกต์ใช้อันงดงาม:

ในเมืองหนึ่งที่ผมเคยเป็นศิษยาภิบาลเมื่อหลายปีก่อน หนุ่มสาวคู่หนึ่งจะแต่งงานกันตอนรุ่งเช้า ในคริสตจักรคาทอลิกแห่งหนึ่ง ด้วยความสัมพันธ์ส่วนตัวผมจึงไปร่วมงาน น้องสาวของเจ้าสาวนั้นมีเสียงอันไพเราะ และขณะที่เจ้าสาวเข้ามาในคริสตจักร และเริ่มเดินไปที่แท่นพิธีสมรส น้องสาวผู้นี้ ซึ่งอยู่ที่ที่นั่งชั้นบน ขับร้องเพลงสมรสอันไพเราะ “ช่างงดงามจริง ๆ!”

แต่โอ สักวันหนึ่ง เมื่อเจ้าสาวผู้เปี่ยมสุขนั้นจะขึ้นไปพบกับพระบุตรองค์เดียวของพระเจ้า ทั้งสวรรค์นั้นจะกึกก้อง มิใช่ด้วยดนตรีของเสียงเดียว แต่เป็นเสียงร้องประสานดุจ “เสียงของน้ำ” มากหลาย และเหมือนเสียงของบรรดาฟ้าร้องสนั่น โดยกล่าวว่า “อาเลลูยา...เพราะว่าการอภิเษกสมรสของพระเมสโปดกมาถึงแล้ว และมเหสีของพระองค์ได้เตรียมตัวพร้อมแล้ว”

อาจมีความชื่นบานต่อหน้าทูตสวรรค์เหล่านั้นของพระเจ้าเมื่อคนบาปคนหนึ่งกลับใจใหม่ แต่ใครเล่าจะนึกภาพออกถึงความชื่นบานของทูตสวรรค์เหล่านั้นของพระเจ้า เมื่อผู้ถูกไถ่ทุกคนที่เตรียมตัวพร้อมแล้ว จะถูกต้อนรับโดยพระองค์ ผู้ทรงรอคอยมานานสำหรับการตอบสนองนี้ต่อความรักที่ไม่อาจจะกล่าวได้ของพระองค์?

แต่เหมือนที่มีผู้กล่าวไว้ว่า “คำอุปมาต้องไม่ถูกตีความแบบตรงตามตัวอักษรทั้งหมด” ดังนั้นภาพเปรียบเทียบที่เหมาะสมและงดงามนี้ของงานสมรสจึงต้องไม่ถูกตีความให้มีรายละเอียดทุกอย่างเหมือนกับงานวิวาห์ของชายและหญิงคนหนึ่งที่รับกันและกันในฝ่ายร่างกายเข้าสู่อ้อมกอดและเตียงสมรสของตน

พระเยซูทรงใช้ภาพเปรียบเทียบของงานสมรสในหลากหลายวิธี ในคำอุปมาเรื่องหญิงพรหมจารีสิบคนนั้นในมัทธิว 25 พระองค์ทรงแสดงภาพคริสเตียนเหล่านั้นว่าเป็นเหมือนเพื่อนเจ้าสาวที่รอคอยเจ้าบ่าวนั้น; หญิงพรหมจารีที่มีปัญญาที่มีน้ำมันแห่งความรอดในตะเกียงของตนเป็นเหมือนคริสเตียนที่บังเกิดใหม่แล้วที่มีพระวิญญาณบริสุทธิ์สถิตอยู่ภายใน เพื่อนเจ้าสาวหรือ? ใช่แล้วครับ แต่ในคำอุปมาเรื่องการจัดงานสมรสของกษัตริย์ให้โอรสของตน ในมัทธิว 22 คริสเตียนทั้งหลายถูกแสดงภาพเป็นเหมือนแขกเหวี่ยงที่งานสมรสนั้น! และในเอเฟซัส 5:21-33 อัครทูตผู้ได้รับการตรึงใจเปรียบกายทั้งหมดของเหล่าคริสเตียนว่าเป็นเหมือนเจ้าสาวของพระคริสต์ ดังนั้นคริสเตียนทั้งหลายจึงเป็นเหมือนเพื่อนเจ้าสาวหรือเหมือนแขกเหวี่ยงที่งานสมรสแห่งสวรรค์นั้นหรือเป็นเหมือนเจ้าสาวนั้น ทั้งสามภาพนี้เป็นภาพที่ดีสำหรับเรา

และในวิวรณ์ 21:2,9,20 “เจ้าสาว มเหสีของพระเมสโปดก” เป็น “เยรูซาเล็มแห่งสวรรค์ ที่ลงมาจากสวรรค์จากพระเจ้า”

ฉะนั้น อย่าสร้างหลักคำสอนใด ๆ จากภาพอันน่ารักนี้ของงานสมรสมากเกินไปที่ถูกให้ไว้อย่างชัดเจนในพระคัมภีร์

บางคนทำให้ “คริสตจักร” ในเอเฟซัส 5 หมายถึงนิกายของพวกเขาหรือสถาบันแห่งคริสตจักรท้องถิ่น (แน่นอนว่าชนิดของพวกเขาเอง)

ไม่ใช่เลย เจ้าสาวนั้นไม่เคยหมายถึงนิยายหนึ่ง และไม่ใช่องค์กรหรือกลุ่มองค์กรฝ่ายโลกใด มันแสดงภาพเหล่าคริสเตียนทั้งหมดจริง ๆ มันแสดงภาพเยรูซาเล็มแห่งสวรรค์จริง ๆ

แต่ในที่นี้เราเข้าใจว่าผู้ที่รอดแล้วทุกคนถูกแสดงภาพให้เป็นเจ้าสาวนั้น “เพราะว่าผ้าป่านเนื้อละเอียดนั้นเป็นความชอบธรรมของพวกวิสุทธิชน” (ข้อ 8) และอิสยาห์ 61:10 พูดถึง “เสื้อผ้าทั้งหลายแห่งความรอด” ที่พระเจ้าทรงห่มกายประชาชนของพระองค์ เสื้อผ้าแห่งความรอดนั้นถูกแสดงภาพในเสื้อผ้านั้นที่ถูกจัดหาให้ งานสมรสของกษัตริย์นั้นสำหรับโอรสของเขาในมัทธิว 22:11,12 และชายผู้นั้นที่ไม่มีเสื้องานสมรสก็ถูกโยนออกไปข้างนอก เหมือนกับผู้ที่ไม่มีอ้าความชอบธรรมของพระคริสต์ให้ปกคลุมบาปทั้งหลายของตนก็ถูกกีดกันให้อยู่นอกสวรรค์

“ความชอบธรรมของพวกวิสุทธิชน” มีสองประการ แน่แน่นอนว่าประการแรกคือความชอบธรรมของพระคริสต์ที่ถูกยกให้ ซึ่งถูกนับว่าเป็นของทุกคนที่วางใจในพระองค์เพื่อรับความรอด เปาโลได้รับการตลใจให้กล่าวเกี่ยวกับพวกยิวว่า:

“พี่น้องทั้งหลาย ความปรารถนาแห่งใจของข้าพเจ้าและคำอธิษฐานต่อพระเจ้าเพื่อคนอิสราเอลนั้นคือขอให้เขาทั้งหลายรอด ด้วยว่าข้าพเจ้าเป็นพยานให้พวกเขาว่า พวกเขามีความกระตือรือร้นในเรื่องพระเจ้า แต่ไม่ได้เป็นตามความรู้ เพราะว่าพวกเขาขาดความรู้เกี่ยวกับความชอบธรรมของพระเจ้า และโดยที่พยายามจะตั้งความชอบธรรมของตนเอง จึงไม่ยอมให้พวกเขาเองอยู่ใต้อำนาจของความชอบธรรมของพระเจ้า เพราะว่าพระคริสต์ทรงเป็นจุดจบของพระราชบัญญัติ เพื่อความชอบธรรมแก่ทุกคนที่เชื่อ” - รม. 10:1-4

“อับราฮัมได้เชื่อพระเจ้า และความเชื่อนั้นทรงถือว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน” (ปฐมก. 15:6; รม. 4:3; คส. 3:6)

เกี่ยวกับมนุษย์ธรรมดาซึ่งเป็นมนุษย์เท่านั้น นั่นคือ ทุกคนที่ยังไม่กลับใจเชื่อ พระเจ้าตรัสว่า “ไม่มีคนที่ชอบธรรมสักคนเดียว ไม่ ไม่มีเลย” (รม. 3:10) แต่พระเจ้าตรัสต่อไปว่า:

“แต่บัดนี้ ความชอบธรรมของพระเจ้าโดยปราศจากพระราชบัญญัติได้ถูกสำแดงแล้ว โดยพระราชบัญญัติกับพวกศาสนพยากรณ์เป็นพยานอยู่ คือความชอบธรรมนั้นของพระเจ้า ซึ่งเป็นโดยความเชื่อแห่งพระเยซูคริสต์ ที่มายังทุกคนและมีแก่ทุกคนที่เชื่อ เพราะว่าไม่มีความแตกต่างกัน เหตุว่าทุกคนได้ทำบาป และขาดจากสง่าราศีของพระเจ้า โดยถูกนับว่าเป็นผู้ชอบธรรมโดยไม่คิดค่า โดยพระคุณของพระองค์ ผ่านทางการทรงไถ่ที่มีอยู่ในพระเยซูคริสต์ ผู้ซึ่งพระเจ้าได้ทรงตั้งไว้ให้เป็นທີ່ลบล้างพระอาชญา โดยทางความเชื่อในพระโลหิตของพระองค์ เพื่อประกาศความชอบธรรมของพระองค์สำหรับการทรงยกบาปทั้งหลายที่ผ่านพ้นไปแล้ว โดยความอดกลั้นพระทัยของพระเจ้า ข้าพเจ้ากล่าวว่า เพื่อประกาศความชอบธรรมของพระองค์ ณ เวลานี้ เพื่อพระองค์จะทรงชอบธรรม และเป็นผู้ทรงกระทำให้คนที่เชื่อในพระเยซูเป็นผู้ชอบธรรม” - รม. 3:21-26

ความชอบธรรมของพระคริสต์ที่ถูกยกให้ซึ่งพระเจ้าทรงใช้เพื่อปกคลุมคนบาปและนับว่าเขาเป็นคนชอบธรรมถูกแสดงภาพโดยเสื้อคลุมไร้ตะเข็บตัวนั้นของพระเยซูที่ถูกถอดที่กางเขนนั่นเพื่อที่พระองค์จะตายดูคนบาปคนหนึ่งและเสื้อคลุมนั้นถูกเอาไปเสียโดยทหารนายหนึ่งผู้มีความผิด (ยอห์น 19:23,24)

แต่มีอีกคำสอนหนึ่งเกี่ยวกับ “ความชอบธรรมของพวกวิสุทธิชน” ซึ่งถูกแสดงภาพในที่นี้ให้เป็นชุดงาน

สมรส เมื่อเราได้รับความรอด ก็มีผู้ถูกสร้างใหม่ พระคัมภีร์เรียกมันว่า “มนุษย์ใหม่” ซึ่งบังเกิดจากพระเจ้า และมีกล่าวถึงผู้ถูกสร้างใหม่นี้ใน 1 ยอห์น 3:9 ว่า “ผู้ใดก็ตามที่บังเกิดจากพระเจ้า ก็ไม่กระทำความบาป เพราะว่าเมล็ดของพระองค์ดำรงอยู่ในผู้นั้น และเขากระทำความบาปไม่ได้ เพราะเขาบังเกิดจากพระเจ้า” และอีกครั้ง 1 ยอห์น 5:17 กล่าวว่า “การอธิษฐานทุกอย่างเป็นบาป และมีบาปที่ไม่ได้นำไปสู่ความตาย”

ฉะนั้น เช่นเดียวกับเปาโล เราต้องกล่าวว่า “ด้วยจิตใจข้าพเจ้าเองรับใช้พระราชบัญญัติของพระเจ้า แต่ด้วยเนื้อหนังก็รับใช้บัญญัติแห่งบาป” (รม. 7:25) คริสเตียนคนใดที่บังเกิดใหม่แล้วมีบางสิ่งอยู่ภายในที่เศร้าใจเพราะบาปและกลับใจเกี่ยวกับบาปแล้ว ดูความเศร้าใจของดาวิดผู้ทำบาปในเพลงสดุดี 51 จงระลึกว่าเปโตรหลังจากที่เขาได้สภและสาบานและได้ปฏิเสธพระเยซูคริสต์สามหนแล้ว “ออกไปและร้องไห้อย่างขมขื่น” (มธ. 26:75; ลูกา 22:62) ดังนั้นเนื่องจากข้อเท็จจริงอันมั่นคงเกี่ยวกับความชอบธรรมของพระคริสต์ที่ประทานให้แก่เราแล้ว และความชอบธรรมที่ถูกลบให้ นั่นทำให้เราพยายามที่จะเป็นคนดี ผลที่ตามมาจึงเกิดขึ้น “เพื่อความชอบธรรมแห่งพระราชบัญญัติจะได้สำเร็จในพวกเรา ผู้ซึ่งไม่ดำเนินตามเนื้อหนัง แต่ตามพระวิญญาณ” (รม. 8:4)

แต่บัดนี้พระคัมภีร์กล่าวว่า “...และผมเห็นของพระองค์ได้เตรียมตัวพร้อมแล้ว” (ข้อ 7) ในวิสุทธิชนที่เป็นขึ้นจากตายแล้วเหล่านี้ ซึ่งบัดนี้ถูกทำให้สมบูรณ์แบบแล้ว ไม่มีการต่อสู้ของเนื้อหนังกับพระวิญญาณอีกต่อไป คือความตรงข้ามกันของสิ่งที่ผู้หนึ่งกระทำกับสิ่งที่ผู้อื่นอยากกระทำ บัดนี้ “เสื้อผ้าแห่งความรอด” ที่พระองค์ทรงสวมให้เจ้าสาวของพระองค์ก็ขาวสะอาดและสวยงามอย่างเปี่ยมสง่าราศีจริง ๆ!

ข้อ 9,10:

19:9 และทูตสวรรค์องค์นั้นกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า	เพื่อจะนมัสการท่าน และท่านได้กล่าวแก่ข้าพเจ้า
“จงเขียนไว้เถิดว่า คนทั้งหลายซึ่งได้รับเชิญมายังงานเลี้ยงอภิเษกสมรสของพระเมษโปดกจะได้รับพร” และท่านกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า “สิ่งเหล่านี้เป็นบรรดาพระดำรัสแท้จริงของพระเจ้า”	ว่า “ท่านอย่ากระทำให้สิ่งนั้นเลย ข้าพเจ้าเป็นเพื่อนผู้รับใช้ของท่าน และของพวกพี่น้องของท่านที่ยึดถือคำพยานของพระเยซู จงนมัสการพระเจ้าเถิด ด้วยว่าคำพยานของพระเยซูนั้นเป็นจิตวิญญาณแห่งคำพยากรณ์”
19:10 และข้าพเจ้าได้ทรุดตัวลงแทบเท้าของท่าน	

การเลี้ยงสมรส

การเลี้ยงสมรสนั้นจะเกิดขึ้นเมื่อไร? ข้อบ่งชี้ตรงนี้ก็คือน่าจะเกิดขึ้นหลังจากสมัยความทุกข์ลำบากนั้นเมื่อคริสเตียนทั้งหลาย ซึ่งกลับใจรับเชื่อและถูกฆ่าโดยปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ในระหว่างความทุกข์ลำบากนั้น จะได้รับร่างกายที่เป็นขึ้นใหม่และได้รับสง่าราศี “คนทั้งหลายซึ่งได้รับเชิญมายังงานเลี้ยงอภิเษกสมรสของพระเมษโปดกจะได้รับพร” (ข้อ 9) และนั่นบ่งชี้ว่าผู้ที่รอดแล้วทุกคนจะอยู่ที่นั่น และผู้ที่ไม่ได้กลับใจเชื่อทุกคนจะไม่ได้อยู่ที่นั่น ดังนั้นพิธีการหนึ่งที่เป็นทางการอันยิ่งใหญ่ ซึ่งมีเวลาจำกัดอย่างงานสมรส คงจะไม่ตัดคนเหล่านี้ ออกผู้ซึ่งชื่นชมยินดีในการพิพากษาของพระเจ้าที่มาสู่เหล่าฆาตกรที่ฆ่าพวกเขา

ทว่าเอเฟซัส 5 เปรียบ “คริสตจักร” ว่าเป็นเหมือนเจ้าสาวที่พระคริสต์ทรงยอมตายเพื่อ “คริสตจักร”

คือ “ที่ชุมนุมอันใหญ่และคริสตจักรของบุตรหัวปี ผู้ซึ่งมีชื่อจารึกไว้ในสวรรค์แล้ว” ฮีบรู 12:23 กล่าว คำกรีกที่แปลเป็นคริสตจักรคือ เอ็คเคเลเชีย ซึ่งหมายถึง “ชุมนุมชนหนึ่งที่ถูกระบุออกมา” การรับขึ้นของพวกวิสุทธิชนจะเป็นชุมนุมชนที่ยิ่งใหญ่ที่สุดเท่าที่เคยถูกระบุออกมาในโลกนี้

การเลี้ยงสมรสนั้นจะเกิดขึ้นทันทีหลังจากการรับขึ้นใหม่? หรือหลายปีต่อมาหลังจากสมัยความทุกข์ลำบากนั้น? เราคงคิดว่าการเลี้ยงสมรสนั้นไม่ได้หมายถึงช่วงพิธีสั้น ๆ ซึ่งไม่นานก็จบ; แทนที่จะเป็นแบบนั้นการเลี้ยงสมรสนี้อาจเป็นตัวแทนของการรวมเป็นหนึ่งอันมหัศจรรย์กับพระคริสต์ในทั้งสองคราวนั้น นั่นคือเมื่อถึงการรับขึ้นและเมื่อสิ้นสุดความทุกข์ลำบาก กับคนอีกกลุ่มหนึ่งและคนเหล่านั้นที่ได้รับความรอดแล้วและไปสวรรค์แล้วในระหว่างนั้น แน่นอนว่าคริสเตียนทุกคน-คนเหล่านั้นที่ถูกรับขึ้นไปแล้วเมื่อการรับขึ้นนั้นมาถึงและคนเหล่านั้นที่ไปสวรรค์ในระหว่างความทุกข์ลำบากนั้นและหลังจากนั้น-มีความชื่นบานในการรวมเป็นหนึ่งกับพระคริสต์และทุกคนที่เป็นของพระองค์ ในสิ่งใดก็ตามที่อาจถูกแสดงภาพโดย “การเลี้ยงสมรส” ที่ว่านี้

ผู้ที่กล่าวคำประกาศนี้คือ “เสียง” นั้นที่ “ออกมาจากพระที่นั่ง” ในข้อ 5 แต่เสียงนั้นไม่ได้มาจากพระคริสต์ แม้ว่าจะออกมาจากพระที่นั่งนั้นก็ตาม แต่เห็นได้ชัดว่าเป็นเสียงของทูตสวรรค์องค์หนึ่งหรือของวิสุทธิชนผู้หนึ่งในสวรรค์ เพราะยอห์นถูกห้ามมิให้สัมผัสการเขา และผู้พูดนั้นกล่าวว่าตนเป็น “เพื่อนผู้รับใช้” คนหนึ่ง, พี่น้องคนหนึ่งของยอห์นผู้กล่าวคำพยานของตนเพื่อพระคริสต์

“คำพยานของพระเยซูนี้เป็นจิตวิญญาณแห่งคำพยากรณ์” (ข้อ 10) การพยากรณ์หมายถึงการเป็นพยานในฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ หัวใจและจุดประสงค์ของคำพยานเช่นนั้น แน่นอนว่าคือพระเยซู ใจความหลักสองเท่าของผู้พยากรณ์ทุกคนนั้นถูกระบุในกิจการ 10:43, “บรรดาศาสดาพยากรณ์เป็นพยานถึงพระองค์ว่า โดยพระนามของพระองค์ ผู้ใดก็ตามที่เชื่อในพระองค์นั้นจะได้รับการทรงยกบาปทั้งหลาย” คำพยานของผู้พยากรณ์ทุกคนที่เป็นพยานถึงพระเยซู-คำพยากรณ์ของโยเอล 2:28-32, ตามที่ถูกยกมาโดยเปโตรในกิจการ 2:17,18 คือ “และต่อมาในวันสุดท้าย พระเจ้าตรัสว่า เราจะเทพระวิญญาณของเรามาบนเนื้อหนังทั้งสิ้น และบุตรชายบุตรสาวของพวกเจ้าจะพยากรณ์ และพวกคนหนุ่มของพวกเจ้าจะเห็นนิมิตทั้งหลาย และพวกคนชราของพวกเจ้าจะฝันความฝันต่าง ๆ และในวันเหล่านั้นเราจะเทพระวิญญาณของเราบนผู้รับใช้ชายของเราและผู้รับใช้หญิงของเรา และพวกเขาจะพยากรณ์” ดังนั้นการเทศนาและการเป็นพยานซึ่งได้รับฤทธิ์เดชมาจากพระวิญญาณบริสุทธิ์จึงกล่าวถึงพระเยซูและนำมาถึงพระองค์

ข้อ 11-16:

19:11 และข้าพเจ้าได้เห็นสวรรค์เปิดออก และ
ดูเถิด มีม้าสีขาวตัวหนึ่ง และผู้ทรงม้านั้นมีพระนาม
ว่า “สัตย์ซื่อและสัตย์จริง” และในความชอบธรรม
พระองค์ทรงพิพากษาและกระทำสงคราม
19:12 พระเนตรของพระองค์เหมือนเปลวไฟ และ
บนพระเศียรของพระองค์มีมงกุฎหลายอัน และ

พระองค์ทรงมีพระนามจารึกไว้ที่ไม่มีผู้ใดรู้จักเลย
นอกจากพระองค์เอง
19:13 และพระองค์ทรงฉลองพระองค์ที่ฉ่ำใน
เลือด และพระนามของพระองค์ถูกระบุว่า “พระ
วาตะของพระเจ้า”
19:14 และเหล่าพลโยธาซึ่งอยู่ในสวรรค์ได้ตาม

เสด็จพระองค์ไปบนหลังบรรดาม้าสีขาว โดยสวม
อาภรณ์ผ้าป่านเนื้อละเอียด สีขาวและสะอาด
19:15 และออกจากพระโอษฐ์ของพระองค์มี
พระแสงอันคมเล่มหนึ่ง ซึ่งด้วยพระแสงนั้น
พระองค์จะได้ทรงฟันฟาดบรรดาประชาชาติ และ
พระองค์จะทรงครอบครองประชาชาติเหล่านั้น
ด้วยคทาทำด้วยเหล็ก และพระองค์ทรงเหยียบบ่อ

ย่างงุ่นแห่งความเดือดและพระพิโรธของพระเจ้า
ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์
19:16 และบนฉลองพระองค์ของพระองค์ และบน
ต้นพระอุรุของพระองค์ พระองค์ทรงมีพระนาม
จารึกไว้ว่า “พระมหากษัตริย์แห่งกษัตริย์ทั้งปวง
และเจ้านายแห่งเจ้านายทั้งปวง”

เหล่ากองทัพของพระคริสต์ออกจากสวรรค์มายังอารมาเกดโดน

“ข้าพเจ้าได้เห็นสวรรค์เปิดออก” (ข้อ 11) ยอห์นเห็นสวรรค์เปิดออก เมื่อพระเยซูเสด็จขึ้นมา
จากน้ำหลังจากรับบัพติศมา “ฟ้าสวรรค์ทั้งหลายก็แหวกออกให้แก่พระองค์” และพระวิญญาณ
เสด็จลงมาบนพระองค์ และเสียงหนึ่งตรัสว่า “ผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา ผู้ซึ่งเราโปรดปรานมาก”
(มธ. 3:16)

ตอนที่เสเทเฟนถูกฆ่าเพราะเป็นพยาน เขาได้เห็น “ท้องฟ้าทั้งหลายแหวกออกเป็นช่อง และ
บุตรมนุษย์ยืนอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า” (กิจการ 7:56)

ตอนที่พระเยซูยังอยู่บนแผ่นดินโลก พระองค์ทรงสัญญาเหล่าสาวกของพระองค์ว่าพวกเขาจะ
เห็นท้องฟ้าเปิดออก (ยอห์น 1:51)

ในตอนต้นของนิมิตเหล่านี้ยอห์นได้เห็นประตูหนึ่งถูกเปิดในสวรรค์ และผ่านทางช่องที่เปิดนั้น
เขาถูกเรียกขึ้นไป ขณะที่ทั้งหมดถูกปิดแก่มวลชนส่วนใหญ่ (วิว. 4:1) - J.A. Seiss

พวกนายพลและกษัตริย์ที่พิชิตก็ขึ้นมา ดังนั้นภาพของความเป็นผู้เผด็จการที่ฝังงอของคนแห่งบาปนั้นใน
วิวรณ์ 6:2 จึงเป็นภาพของชายคนหนึ่งบนม้าสีขาวตัวหนึ่ง จากนั้นภัยพิบัติใหญ่โตแห่งสงครามและแห่งความ
อดอยากและแห่งความตายจึงถูกแสดงภาพโดยม้าสีแดงตัวหนึ่ง ม้าสีดำตัวหนึ่งและม้าสีกะเลียวตัวหนึ่งตาม
ลำดับ ไม่ต้องสงสัยเลยว่าปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ผู้นั้น ที่อยากเลียนแบบพระเยซูเจ้า จึงได้ปรากฏตัวราวกับอยู่
บนม้าขาวตัวหนึ่ง แต่เราคาดว่าม้าขาวตัวนี้เป็นภาพเปรียบเปรย เช่นเดียวกับม้าเหล่านั้นในวิวรณ์ 6; แต่นี่เป็น
พระเยซูเจ้าที่เสด็จมาจากสวรรค์พร้อมกับเหล่ากองทัพแห่งสวรรค์ที่ติดตามพระองค์มาบนม้าขาวหลายตัว
พระองค์จะทรงกำราบปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์นั้นและคว้าอาณาจักรทั้งปวงของโลกนี้ Dr. Ironside เตือนใจเรา
ว่า “เราอ่านเกี่ยวกับผู้ขี่ม้าขาวตัวหนึ่งเมื่อตราประทับดวงแรกถูกแกะ: แต่เขาไม่ได้มาจากสวรรค์ เขาออกไป
บนแผ่นดินโลกและเป็นคนของแผ่นดินโลก; และแผนการต่าง ๆ ของเขาก็ต้องประสบความหายนะและความ
ผิดหวัง ผู้ขี่ม้าองค์นี้เสด็จมาจากสวรรค์และแผนการต่าง ๆ ของพระองค์จะไม่ล้มเหลวเด็ดขาด”

พระองค์ทรงขี่ม้าขาวตัวหนึ่ง สัตว์ใช้งานตัวเล็ก ๆ ของพระองค์-ลาตัวนั้น-ถูกแลกเปลี่ยนกับม้าศึกตัวนี้

“สัตย์ซื่อและสัตย์จริง” (ข้อ 11) พระองค์ทรงถูกเรียกเช่นนั้น สงครามของพระองค์เป็นสงครามที่ชอบ
ธรรม พระองค์ทรงเป็น “พระวาหะ” ของพระเจ้าเหมือนที่พระเยซูทรงถูกเรียกในยอห์น บทที่ 1

เช่นเคย Dr. Ironside กล่าวเกี่ยวกับข้อ 13 ว่า: “เสื้อผ้าของพระองค์จะต้องถูกทำให้มีสีแดงด้วยเลือด

ของเหล่าศัตรูของพระองค์ ตามที่เราถูกบอกโดยศาสดาพยากรณ์อิสยาห์ แต่เสื้อผ้าที่จุ่มในโลหิตที่พระองค์ทรงถูกเห็นว่าสวมใส่อยู่ที่นี่ ผมเชื่อว่า มันเป็นเหมือนหนังของแกะตัวผู้ที่ถูกย้อมสีแดงในพลับพลานั้น เครื่องหมายแห่งการอุทิศถวายของพระองค์ให้ถึงความมรณา เราเห็นพระโลหิตของพระองค์เองในที่นี้ ราคาแห่งการไถ่ของเรา”

“เหล่าพลโยธาซึ่งอยู่ในสวรรค์” (ข้อ 14) อาจมีคนคิดว่านี่เป็นกองทัพทั้งหลายของเหล่าทูตสวรรค์ และพวกเขาอาจเป็นก็ได้ เพราะว่าทั้งเหล่าวิสุทธิชนและเหล่าทูตสวรรค์จะอยู่กับพระเยซู เอโนค “คนที่เจ็ดนับแต่อาดัม” ตามที่ถูกยกคำพูดในยูดาส 14 และ 15 “ได้พยากรณ์ถึงคนเหล่านี้ โดยกล่าวว่า “ดูเถิด องค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จมาพร้อมกับพวกวิสุทธิชนของพระองค์หลายหมื่นคน เพื่อที่จะพิพากษาบรรดาคนทั้งปวง และเพื่อกระทำให้บรรดาคนอธรรมในท่ามกลางพวกเขา รู้สึกตัวถึงบรรดาการกระทำที่อสังคายธรรมของพวกเขาซึ่งพวกเขาได้กระทำอย่างอสังคายธรรม และรู้สึกตัวถึงบรรดาคำพูดอันชั่วร้ายของพวกเขาซึ่งพวกคนบาปผู้อธรรมได้กล่าวร้ายต่อพระองค์”

แต่พระเยซูตรัสว่า “เรากล่าวความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า มีบางคนที่ยืนอยู่ที่นี่ ซึ่งจะไม่ล้มรสแห่งความตาย จนกว่าพวกเขาจะเห็นบุตรมนุษย์เสด็จมาในราชอาณาจักรของท่าน” (มธ. 16:28)

ดังนั้นทั้งวิสุทธิชนและเหล่าทูตสวรรค์จะมากับพระเยซูเมื่อพระองค์เสด็จกลับมาในสง่าราศียังแผ่นดินโลก ในมัดทิว 25:31 พระเยซูตรัสว่า “เมื่อบุตรมนุษย์จะเสด็จมาในสง่าราศีของพระองค์ และบรรดาทูตสวรรค์อันบริสุทธ์มาพร้อมกับพระองค์ เมื่อนั้นพระองค์จะประทับนั่งบนพระที่นั่งแห่งสง่าราศีของพระองค์”

ความตายของเหล่าคนชั่วตามที่ถูกรายงานในที่นี้จะมาจาก “พระแสงอันคมเล่มหนึ่ง” ซึ่ง “ออกจากพระโอษฐ์ของพระองค์” (ข้อ 15) 2 เธสะโลนิกา 2:8 บอกเล่าเกี่ยวกับผู้ชั่วร้ายนั้น “ผู้ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงประหารด้วยวิญญานแห่งพระโอษฐ์ของพระองค์ และจะทรงผลาญให้สูญไปด้วยความเจิดจ้าแห่งการเสด็จมาของพระองค์”

เราเข้าใจว่านี่เป็นศึกชี้ขาดสุดท้ายแห่งสงครามนั้นเมื่อพลโยธาทั้งหลายจะเริ่มดันออกไปทำลายชนชาติอิสราเอลแล้ว เศคาริยาห์ 12 บอกเล่าเกี่ยวกับการล้อมกรุงเยรูซาเล็ม ในบทนั้นข้อ 8 กล่าวว่า “ในวันนั้นพระเยโฮวาห์จะทรงป้องกันชาวกรุงเยรูซาเล็มไว้ และคนที่อ่อนแอในท่ามกลางพวกเขาในวันนั้นจะเป็นเหมือนดาวิด และราชวงศ์ของดาวิดจะเป็นเหมือนพระเจ้า เหมือนทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ต่อหน้าพวกเขา” ดังนั้นพระคริสต์ พร้อมกับพระแสงแห่งพระโอษฐ์ของพระองค์ จะทรงทำให้สงครามนั้นสิ้นสุดลง จะทรงช่วยกรุงเยรูซาเล็มและปาเลสไตน์ทั้งสิ้นให้รอดพ้น และจะทรงทำลายให้สิ้นทุกคนที่ขัดขวางพวกคริสเตียนและพวกยิวที่ยำเกรงพระเจ้าและพระเยซูเจ้าเอง

ศึกนั้นถูกแสดงภาพในที่นี้ว่าเป็นเหมือนบ่ออย่างร้อน และน้ำอย่างร้อนที่ถูกบีบออกมาคือเลือดของหลายล้านคนในที่ที่ถูกทำลายในช่วงหนึ่ง เลือดถูกปล่อยออกมาอย่างฉับพลันจากทหาร 200 ล้านนายนี้ (9:16) มันทำให้เกิดเลือดที่ท่วมถึงบังเหียนของม้า (14:20) ภาพนี้ของพระคริสต์ที่ทำลายกองทัพเหล่านั้นในการเสด็จมาครั้งที่สองในสง่าราศีหลังจากการรับขึ้นและความทุกข์ลำบากถูกใช้เช่นกันในอิสยาห์ 63:1-4 ที่นั่นก็เป็นพระคริสต์ที่ทรงย่ำบ่ออย่างร้อนเหมือนกัน:

“นี่ใครหนอที่มาจากเมืองเอโดม พร้อมกับบรรดาเสื้อฝ้าย้อมสีจากเมืองโบสร่าห์ พระองค์ผู้ซึ่งเปี่ยมสง่าราศีในเครื่องทรงของพระองค์ เสด็จมาในความยิ่งใหญ่แห่งอำนาจของพระองค์ “นี่เราเองที่กล่าวในความชอบธรรม ผู้มีอำนาจที่จะช่วยให้รอด” ทำไมพระองค์ทรงสวมเครื่องทรงของพระองค์ที่เป็นสีแดง และเสื้อผ้าทั้งหลายของพระองค์เหมือนกับคนที่ย่ำในบ่ออย่างงุ่น “เราได้ย่ำบ่ออย่างงุ่นแต่ลำพัง และจากประชากรนั้นไม่ได้มีใครอยู่กับเราเลย เพราะเราจะย่ำพวกเขาในความโกรธของเรา และเหยียบพวกเขาในความเกรี้ยวกราดของเรา และโลหิตของพวกเขาจะพรมอยู่บนเสื้อผ้าทั้งหลายของเรา และเราจะทำให้เสื้อผ้าของเราเปื้อนหมด เพราะวันแห่งการแก้แค้นอยู่ในใจของเรา และปีแห่งผู้ได้รับการไถ่ของเรามาถึงแล้ว”

พระโลหิตของพระเยซูมีความโดดเด่นในการถูกเทออกในการเสียสละด้วยความรักเพื่อรับใช้คนบาปทั้งหลาย ฉะนั้นในที่นี้เราพบว่าโลหิตของเหล่าศัตรูของพระคริสต์มีความโดดเด่นมาก ในคำอุปมาเรื่องเงินมินากษัตริย์องค์นั้นตรัสว่า “แต่พวกศัตรูเหล่านั้นของเรา ซึ่งไม่ยอมให้เราครอบครองเหนือพวกเขานั้น จงพามาที่นี่ และฆ่าพวกเขาเสียต่อหน้าเรา” (ลูกา 19:27)

นามของพระองค์นะหรือ? สำหรับเราพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์และพระคริสต์ ซึ่งเป็นคำฮีบรูและคำกรีกที่หมายถึง “ผู้ได้รับการเจิม” โอ พระองค์เสด็จมาเป็นความสว่างของโลกที่ลุกไหม้ในฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระองค์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเรา และเหล่าทูตสวรรค์ก็ยินดีประกาศข่าวนั้นแก่พวกคนเลี้ยงแกะเหมือนอย่างที่ว่าทูตสวรรค์องค์หนึ่งได้ประกาศแกโยเซฟ พระองค์ทรงเป็นสารพัดในสารพัดสำหรับคริสเตียนทั้งหลาย พระองค์ทรงถูกเรียกว่า “ผู้ที่มีหัตถ์จรรย ที่ปรึกษา พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ พระบิดา นิรันดร์ องค์สันติราช” โอ พระนามเหล่านั้นของพระเยซู!

บัดนี้พระองค์ทรงมาถึงเวลาที่จะเน้นอีกพระนามหนึ่งแล้ว ในที่สุดและพร้อมกับการครองราชย์จริง ๆ บนแผ่นดินโลกพระเยซูจะทรงเป็น “พระมหากษัตริย์แห่งกษัตริย์ทั้งปวงและเจ้านายแห่งเจ้านายทั้งปวง” (ข้อ 16) ในที่นี้พระองค์จะทรงครองราชย์ในฤทธาานุภาพทั้งสิ้น! เศคาริยาห์ 14:9 กล่าวถึงเวลานั้นว่า “และพระเยโฮวาห์จะทรงเป็นกษัตริย์เหนือแผ่นดินโลกทั้งสิ้น ในวันนั้นจะมีพระเยโฮวาห์องค์เดียว และพระนามของพระองค์หนึ่งเดียว”

ข้อ 17,18:

19:17 และข้าพเจ้าได้เห็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งยืนอยู่ในดวงอาทิตย์ และท่านร้องด้วยเสียงดัง โดยกล่าวแก่บรรดานกที่บินอยู่ในท่ามกลางท้องฟ้าอากาศว่า “จงมาและรวมตัวกันสำหรับการเลี้ยงของพระเจ้ายิ่งใหญ่

หลาย และเนื้อของพวกนายทหาร และเนื้อของบรรดาคนที่มีอำนาจ และเนื้อของบรรดาม้า และเนื้อของคนทั้งหลายที่นั่งบนม้าเหล่านั้น และเนื้อของมนุษย์ทั้งปวง ทั้งไทและทาส ทั้งผู้น้อยและผู้ใหญ่”

19:18 เพื่อพวกเขาจะได้กินเนื้อของกษัตริย์ทั้ง

ฝูงนกแห่งโลกจะกินศพของผู้ที่ถูกฆ่า

“เราจะมาดูสองภาพเหตุการณ์ที่ตรงข้ามกันในคราวนี้: ภาพเหตุการณ์หนึ่งจะเกิดขึ้นอีกไม่

นานในสวรรค์ และอีกภาพหนึ่งบนแผ่นดินโลก ทั้งคู่ถูกเรียกว่าการเลี้ยง ภาพหนึ่งเป็นการเลี้ยงสมรสของพระเมษโปดก อีกภาพเป็นการเลี้ยงใหญ่ของพระเจ้า อันแรกเป็นความชื่นบานและความยินดีทั้งสิ้น อันที่สองเป็นภาพเหตุการณ์อันน่าสลดหดหู่และแสนปวดร้าวยิ่งนัก

การเลี้ยงสมรสของพระเมษโปดกเกริ่นนำสู่ความเต็มเปี่ยมแห่งสง่าราศีสำหรับเหล่าวิสุทธิชนแห่งสวรรค์ การเลี้ยงใหญ่นั้นของพระเจ้าปิดฉากการพิพากษาเป็นชุดที่จะตกมาบนแผ่นดินโลกตามคำพยากรณ์ และเปิดทางให้แก่การสถาปนาอาณาจักรของพระเจ้าที่ถูกรอคอยมานาน” (H.A. Ironside)

ตอนนี้ในวิวรณ์ 19 คำพรรณนาที่มีรายละเอียดนี้เกี่ยวข้องกับศึกแห่งอารมาเกดดอน เหล่ากองทัพที่เชื่อมโยงโดยตรงกับปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์และที่ถูกฆ่าตายโดยพระแสงแห่งพระโอษฐ์ของพระเยซูเจ้า แต่เราต้องจำไว้ว่าเอเสเคียลได้พยากรณ์ว่า โลก ผู้ครอบครองคนหนึ่งแห่งทิศเหนือและน่าจะเป็นรัสเซีย จะนำฝูงชนของเขามาโจมตีกรุงเยรูซาเล็มและอิสราเอล เอเสเคียล 39:1-9 บอกเราเกี่ยวกับความพินาศของโลกและกองทัพของเขา:

“เพราะฉะนั้น เจ้า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงพยากรณ์กล่าวโทษโลก และกล่าวว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูกิจิต เราต่อสู้กับเจ้า โอ โลกเอ๋ย ผู้เป็นประมุของค์สำคัญแห่งเมเซคและทูบัล และเราจะทำให้เจ้าหันกลับ และจะเหลือไว้เพียงหนึ่งในหกส่วนของเจ้า และจะทำให้เจ้าขึ้นมาจากทางทิศเหนือทั้งหลาย และจะนำเจ้ามาอยู่บนภูเขาทั้งหลายแห่งอิสราเอล และเราจะตีคันทนูของเจ้าให้หลุดจากมือซ้ายของเจ้า และจะทำให้บรรดากระดูกของเจ้าร่วงออกจากมือขวาของเจ้า เจ้าจะล้มลงบนภูเขาทั้งหลายแห่งอิสราเอล ตัวเจ้าและกองทัพทั้งสิ้นของเจ้า และประชาชนที่อยู่กับเจ้า เราจะมอบเจ้าไว้แก่ฝูงเหยี่ยวทุกชนิด และแก่สัตว์ป่าทั้งหลายแห่งท้องทุ่งให้ถูกกัดกิน เจ้าจะล้มลงบนทุ่งโล่ง เพราะเราได้ลั่นวาจาแล้ว องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัส และเราจะส่งเพลิงมาเหนือมาโลก และในท่ามกลางคนทั้งหลายที่อาศัยอยู่อย่างไร้กังวลในเกาะต่าง ๆ และพวกเขาจะทราบว่าเป็นพระเยโฮวาห์ ดังนั้นเราจะทำให้นามบริสุทธิ์ของเราเป็นที่รู้จักในท่ามกลางอิสราเอล ประชากรของเรา และเราจะไม่ยอมให้พวกเขาทำให้นามบริสุทธิ์ของเราเป็นมลทินอีกต่อไป และพวกคนต่างชาติจะทราบว่า เราเป็นพระเยโฮวาห์ องค์บริสุทธิ์ในอิสราเอล ดูกิจิต สิ่งนั้นมาแล้ว และสิ่งนั้นถูกกระทำแล้ว องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า นี่คือวันนั้นซึ่งเราได้ลั่นวาจาไว้ และคนเหล่านั้นที่อาศัยอยู่ในนครทั้งหลายแห่งอิสราเอลจะออกไป และจะจุดไฟและเผาเครื่องอาวุธเหล่านั้นเสีย ทั้งบรรดาโล่และดั่งทั้งหลาย เหล่าคันทนู และลูกธนูทั้งหลาย และบรรดาหอกยาวและพวกหอกซัด และพวกเขาจะเผาพวกมันด้วยไฟเจ็ดปี”

แต่ฝูงนกแห่งอากาศบัดนี้ถูกเรียกให้มายังการเลี้ยงหนึ่ง มายัง “การเลี้ยงของพระเจ้ายิ่งใหญ่” (ข้อ 17) ไม่ใช่แค่คนไม่กี่ตัว ไม่ใช่แค่ฝูงแร้งที่กินซากศพของพื้นที่นั้นโดยรวม แต่คำเชิญนี้มีไปยัง “บรรดานกที่บินอยู่ในท่ามกลางท้องฟ้าอากาศ” (ข้อ 17) เพราะวาทนี้เป็นมหันตภัยที่ครอบคลุมทั่วโลก การพิพากษาหนึ่งที่ครอบคลุมทั่วโลก และฝูงนกแห่งฟ้าอากาศทั้งสิ้นทั่วโลกถูกเรียกให้มามีส่วนร่วมในการเลี้ยงนี้ พวกนกที่ปกติแล้วกินเมล็ดพืชบัดนี้จะกินเนื้อ ฝูงนกที่เป็นพวกแรกที่จิกกินผลเชอร์รี่หรือผลเคอร์แรนท์จากต้นไม้เมื่อพวกมันทำได้ก็จะกินเนื้อคนแล้วตอนนี้

มันไม่น่าประหลาดใจเลยที่พระเจ้าสามารถให้พวกสัตว์ทำตามน้ำพระทัยของพระองค์ได้ พระองค์ทรงให้พวกสัตว์ก่อนน้ำท่วมโลกเข้ามาหาโนอาห์เป็นคู่ ๆ ในเรื่อนั้น พระองค์ทรงให้ฝูงต่อช่วยขับไล่คนคานาอันไปจากปาเลสไตน์ พระองค์ทรงให้ลาตัวหนึ่งเป็นพยานแก่บาโลอัม พระองค์ทรงให้ปลาตัวหนึ่งนำเหรียญอันหนึ่งมาเพื่อจ่ายภาษีให้เปโตรและพระเยซู พระองค์ทรงให้ฝูงปลาอยู่นอกอวนของพวกสาวกที่กลับสัตย์ในยอห์น 21 จากนั้นก็ให้พวกมันเข้ามาเต็มอวนของเปโตร เหมือนอย่าง que พระองค์ทรงให้ปลาเข้ามาเต็มหลายอวนก่อนหน้านี้ นั้นเมื่อเปโตรถูกเรียกให้ไปเทศนา พระองค์ทรงให้ไก่ตัวผู้ขันเพื่อเตือนใจเปโตรเกี่ยวกับบาปใหญ่โตของเขาในการปฏิเสธองค์พระผู้เป็นเจ้า

ดังนั้นบัดนี้องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงให้ฝูงนกแห่งท้องฟ้าอากาศมาเพื่อ “กินเนื้อของกษัตริย์ทั้งหลาย และเนื้อของพวกนายทหาร และเนื้อของบรรดาคนที่มีอำนาจ และเนื้อของบรรดาม้า และเนื้อของคนทั้งหลาย ที่นั่งบนม้าเหล่านั้น และเนื้อของมนุษย์ทั้งปวง ทั้งไทและทาส ทั้งผู้น้อยและผู้ใหญ่” (ข้อ 18)

แผ่นดินนั้นจะถูกทำให้เป็นพิษและเป็นมลทินด้วยความตายของหลายล้านคนเหล่านี้หากพระเจ้าไม่ทรงจัดเตรียมพวกนกไว้เพื่อกินเนื้อของพวกเขา

และนอกเหนือจากศึกใหญ่ในหุบเขาอารมาเกดดอนหรือที่ราบยิสเรเอล หรือเอสตราเอลอน จะมีคนตายกระจายอยู่ทั่วปาเลสไตน์ และเอเสเคียล 39:11-15 บอกเราว่า:

“และต่อมาในวันนั้น ที่นั่นเราจะให้โกกมีสถานที่แห่งหลุมฝังศพทั้งหลายในอิสราเอล หุบเขาของบรรดาผู้ที่สัญจรผ่านไปมาทางทิศตะวันออกของทะเล และมันจะปิดจุมูกของบรรดาผู้ที่สัญจรผ่านไปมานั้น และพวกเขาจะฝังโกกและหมูนิกรทั้งสิ้นของท่านที่นั่น และพวกเขาจะเรียกสถานที่นั้นว่า หุบเขาแห่งฮาโมนโกก และวงศ์วานแห่งอิสราเอลจะฝังเขาทั้งหลายอยู่เป็นเวลาเจ็ดเดือน เพื่อพวกเขาจะชำระแผ่นดินนั้นให้สะอาด ไข้แล้ว ประชาชนทุกคนแห่งแผ่นดินจะฝังเขาทั้งหลาย และมันจะเป็นชื่อเสียงแก่พวกเขาในวันที่เราสำแดงสง่าราศีของเรา องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัส และพวกเขาจะแยกบางคนไว้สำหรับการจ้างงานเรื่อยไป โดยผ่านเข้าไปทั่วแผ่นดินนั้นเพื่อฝังศพพร้อมกับบรรดาผู้ที่สัญจรผ่านไปมา คือคนเหล่านั้นที่เหลื่ออยู่บนพื้นแผ่นดิน เพื่อจะชำระแผ่นดินให้สะอาด หลังจากสิ้นเวลาเจ็ดเดือนแล้ว พวกเขาจะค้นหา และบรรดาผู้ที่สัญจรผ่านไปมาที่ผ่านเข้ามาในแผ่นดินนั้น เมื่อผู้ใดเห็นกระดูกของคน ๆ หนึ่ง แล้วเขาจะตั้งเครื่องหมายปักไว้ข้างกระดูกนั้น จนกว่าพวกผู้ฝังจะฝังกระดูกนั้นไว้ในหุบเขาแห่งฮาโมนโกก”

และเมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเรียกนกทั้งปวงแห่งท้องฟ้ามารวมกันเพื่อช่วยเก็บกวาดศพคนตายหลังจากอารมาเกดดอน มันก็จะเป็นส่วนหนึ่งของการชำระแผ่นดินโลกทั้งสิ้นให้สะอาดเพื่อเตรียมพร้อมสำหรับยุคอาณาจักรนั้น

ข้อ 19-21:

19:19 และข้าพเจ้าได้เห็นสัตว์ร้ายนั้น และบรรดา
กษัตริย์แห่งแผ่นดินโลก และกองทัพของกษัตริย์
เหล่านั้น มารวมตัวกันเพื่อที่จะทำสงครามกับ

พระองค์ผู้ทรงม้า และกับพลโยธาของพระองค์
19:20 และสัตว์ร้ายนั้นถูกจับ และพร้อมกับสัตว์
ร้ายนั้น ผู้พยากรณ์เท็จที่ได้กระทำการอัศจรรย์ทั้ง

หลายต่อหน้าสัตว์ร้ายนั้น ซึ่งด้วยการอัศจรรย์เหล่านั้
นั้ผู้พยากรณ์เท็จได้หลอกลวงคนทั้งหลายที่ได้รับ
เครื่องหมายของสัตว์ร้ายนั้น และคนทั้งหลายที่ได้
บูชารูปจำลองของมัน ทั้งสองนี้ได้ถูกทิ้งทั้งเป็นลง
ในบึงไฟที่ไหม้ด้วยกำมะถัน

19:21 และคนที่เหลืออยู่นั้น ได้ถูกฆ่าเสียด้วย
พระแสงของพระองค์ผู้ทรงมานั้น ซึ่งพระแสงนั้นได้
ออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์ และนกทั้งปวง
เหล่านั้นก็อึดด้วยเนื้อของคนเหล่านั้น

จุดจบของสัตว์ร้ายและผู้พยากรณ์เท็จของมัน

จงหมายเหตุว่าในระหว่างการสู้รบนั้นสัตว์ร้ายเองจะถูกจับ พร้อมกับผู้พยากรณ์เท็จนั้นและ “ถูกทิ้งทั้ง
เป็นลงในบึงไฟที่ไหม้ด้วยกำมะถัน” (ข้อ 20) เขาทั้งสองจะได้รับการปฏิบัติเป็นพิเศษ การสาธิตที่ชัดเจนเป็น
พิเศษแก่เหล่ามนุษย์และทูตสวรรค์และพวกผีปีศาจ ให้เห็นการพิพากษาของพระเจ้าที่มีต่อผู้ปฏิเสธต่อพระ
คริสต์นั้นและความชั่วของมัน

แต่พร้อมกับสองคนนี้ที่ถูกจับและส่งตัวไปนรกทั้งเป็น จากนั้นพวกที่เหลืออยู่ก็ถูกฆ่าโดยพระแสงของ
พระคริสต์ ดาบนั้ที่ออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์ คุณจำได้จากข้อ 19 ว่ากองทัพทั้งหมดนี้ของอาณาจักร
เหล่านั้นแห่งแผ่นดินโลก “มารวมตัวกันเพื่อที่จะทำสงครามกับพระองค์ผู้ทรงมา และกับพลโยธาของ
พระองค์” มันเป็นการประทุษร้ายโดยตรงต่อพระเยซูคริสต์ มันเป็นสงครามที่ต่อสู้พระเจ้า

ในที่นี้เป็นปลายทางอันน่ากลัวของคนเหล่านั้นที่ต่อสู้พระเจ้า “...บึงไฟที่ไหม้ด้วยกำมะถัน” (ข้อ 20)
เราไม่เห็นด้วยกับ ดร. สโกฟิลด์และท่านอื่น ๆ บางคนที่สอนว่ามี หรือเคยมี สถานที่สองแห่งของการหยุดพัก
แบบสวรรค์สำหรับเหล่าวิสุทธิชนที่จากไปแล้วและนรกที่แตกต่างกันสองแห่ง หมายเหตุใน Scofield
Reference Bible เกี่ยวกับลูกา 16:23 มีดังต่อไปนี้:

“คำกรีก ฮาเดส ‘โลกที่มองไม่เห็น’ ถูกเปิดเผยว่าเป็นสถานที่ของเหล่าวิญญาณของ
มนุษย์ที่จากไปแล้วซึ่งอยู่ระหว่างความตายกับการฟื้นคืนชีพ คำนี้ปรากฏใน มธ. 11:23;
16:18; ลก. 10:15; กจ. 2:27, 31; วว. 1:18; 6:8; 20:13,14 และเทียบเท่ากับคำว่า เซโอล
ในภาคพันธสัญญาเดิม (ฮบก. 2:5, หมายเหตุ) ฉบับเซปทัวจินต์แปลคำว่า เซโอล เป็น ฮา
เดส อย่างสม่ำเสมอ

“สรุป: (1) ฮาเดสก่อนการขึ้นสวรรค์ของพระคริสต์ ข้อพระคำหลายตอนที่คำนี้
ปรากฏแสดงให้เห็นชัดเจนว่าฮาเดสเดิมที่แบ่งเป็นสองส่วน, ที่อยู่ของผู้ที่รอดแล้วและของผู้
ที่ลงหลุมตามลำดับ ที่อยู่อันแรกนั้นถูกเรียกว่า ‘เมืองบรมสุขเกษม’ และ ‘อกของอับรา
ฮัม’ ทั้งสองคำนี้มาจากคัมภีร์ฮีบรู แต่ถูกนำไปใช้โดยพระคริสต์ในลูกา 16:22; 23:43
เหล่าคนตายผู้รับพระพรก็อยู่กับอับราฮัม พวกเขา มีสติรับรู้และ ‘ได้รับการปลอบประโลม
ใจ’ (ลก. 16:25) โจรที่เชื่อคนนั้นจะได้อยู่กับพระคริสต์ใน ‘เมืองบรมสุขเกษม’ วันนั้น ผู้ที่
ลงหลุมเคยถูกแยกออกจากผู้ที่รอดโดย ‘เหวใหญ่ตั้งขวางอยู่’ (ลก. 16:26) ตัวแทนของผู้ที่
ลงหลุมซึ่งตอนนี้อยู่ในฮาเดสคือเศรษฐกิจคนนั้นของ ลก. 16:19-31 เขามีชีวิตอยู่ มีสติรับรู้ มี
ความรู้สึก ความจำ ฯลฯ ทุกอย่าง และอยู่ในความทรมาน

“(2) ฮาเดสตั้งแต่การขึ้นสวรรค์ของพระคริสต์ เเท่าที่เกี่ยวข้องกับผู้ตายไปแล้วซึ่งไม่ได้รับความรอด ไม่มีการเปิดเผยในพระคัมภีร์เกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงสถานที่หรือสภาพของพวกเขา เมื่อถึงการพิพากษาที่พระที่นั่งใหญ่สี่ขานั้น ฮาเดสจะคืนคนเหล่านั้น พวกเขาจะถูกพิพากษา และจะผ่านเข้าไปในบึงไฟนั้น (วว. 20:13,14) แต่การเปลี่ยนแปลงหนึ่งเกิดขึ้นแล้วซึ่งส่งผลต่อเมืองบรมสุขเกษม เปาโล ‘ได้ถูกรับขึ้นไปยังสวรรค์ชั้นที่สาม...ขึ้นไปยังเมืองบรมสุขเกษม’ (2 คร. 12:1-4) ดังนั้น เมืองบรมสุขเกษมในตอนนี้อยู่ต่อเบื้องพระพักตร์ของพระเจ้าโดยตรง เชื่อกันว่า อฟ. 4:8-10 บ่งบอกถึงเวลาของการเปลี่ยนแปลงนั้น ‘เมื่อพระองค์ได้เสด็จขึ้นสู่เบื้องสูง พระองค์ได้ทรงนำพวกเขาไปเป็นเชลยอีก’ มีการเสริมในทันทีว่าก่อนหน้านี้พระองค์ ‘ได้เสด็จลงไปสู่บรรดาเบื้องต่ำของแผ่นดินโลก’ นั่นคือส่วนที่เป็นเมืองบรมสุขเกษมของฮาเดส ในระหว่างยุคคริสตจักรปัจจุบันนี้ ผู้ที่รอดที่ตายไปแล้วก็ ‘ออกจากร่างกาย ไปอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้า’ เหล่าคนชั่วที่ตายไปในฮาเดส และเหล่าผู้ชอบธรรมที่ตายไปแล้วซึ่ง ‘อยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้า’ ต่างก็รอคอยการฟื้นคืนชีพ (โยบ 19:25; 1 คร. 15:52) ดู มธ. 5:22, หมายเหตุ”

เราขอออกความเห็นตรงนี้ ทั้งฮาเดสและเฮโอลในภาคพันธสัญญาใหม่และภาคพันธสัญญาเดิมตามลำดับ ต่างก็หมายถึง “โลกที่มองไม่เห็น” หรือ “แดนคนตาย” คำฮีบรู เฮโอล ถูกแปลเป็น “หลุมฝังศพ” หลายครั้ง เช่นในปฐมกาล 37:35 เมื่อยาโคบกล่าวว่า “พ่อจะลงไปยังหลุมฝังศพโดยการไว้ทุกข์ให้บุตรชายของพ่อ...” และเช่นในเพลงสดุดี 6:5, “...ในแดนคนตายผู้ใดเล่าจะขอบพระคุณพระองค์?” มันไม่เคยหมายถึงอุโมงค์ฝังศพใดโดยเฉพาะแต่หมายถึงสภาวะของคนตาย, หมายถึงโลกที่มองไม่เห็น, ชีวิตหลังความตาย ดังนั้นมันจึงไม่ระบุเจาะจง

ใน 1 โครินธ์ 15:55 เปาโลได้รับการตลใจให้กล่าวว่า “โอ ความตาย เหล็กในของเจ้าอยู่ที่ไหน โอ หลุมฝังศพ ชัยชนะของเจ้าอยู่ที่ไหน”

ดังนั้น ฮาเดส และ เฮโอล จึงไม่ได้ระบุสถานที่แห่งหนึ่งจริง ๆ ที่ถูกแบ่งออกเป็นหลายส่วน ทั้งสวรรค์และนรกเป็นสถานที่จริง ๆ แต่คำเรียกอย่าง “แดนคนตาย” และ “โลกที่มองไม่เห็น” ก็เป็นเชิงสัญลักษณ์ของ “หลุมศพ” และแค่หมายถึงชีวิตหลังความตายของผู้คนที่รอดแล้วหรือหลงหาย ดังนั้นเมื่อเพลงสดุดี 16:10 มีคำกล่าวหนึ่งที่เป็นเชิงพยากรณ์เหมือนมาจากพระเยซูว่า “พระองค์จะไม่ทรงละทิ้งจิตใจของข้าพระองค์ไว้ในนรก ทั้งพระองค์จะไม่ทรงยอมให้องค์บริสุทธิของพระองค์เห็นความเปื้อนเน่า” มันก็แค่หมายความว่าพระเจ้าจะไม่ทรงทิ้งพระเยซูให้อยู่ในสภาพคนตายและไม่ทิ้งพระกายของพระองค์ให้เปื้อนเน่า

เพลงสดุดี 68:18 ซึ่งถูกยกคำพูดมาในเอเฟซัส 4:8-10 กล่าวว่า: “เหตุฉะนั้นพระองค์จึงตรัสว่า ‘เมื่อพระองค์ได้เสด็จขึ้นสู่เบื้องสูง พระองค์ได้ทรงนำพวกเขาไปเป็นเชลยอีก และได้ประทานของประทานทั้งหลายแก่มนุษย์’ (บัดนี้ ที่พระองค์ได้เสด็จขึ้นไปนั้น จะหมายความว่าอะไรเล่า นอกจากว่าพระองค์ได้เสด็จลงไปสู่บรรดาเบื้องต่ำของแผ่นดินโลกก่อนด้วย พระองค์ผู้ได้เสด็จลงไปนั้น ก็เป็นองค์เดียวกันกับที่ได้เสด็จขึ้นไปเหนือฟ้าสวรรค์ทั้งปวงด้วย เพื่อพระองค์จะได้เต็มอยู่ทั่วสิ่งสารพัด)”

เราเชื่อว่ามันแค่หมายถึงการคืนพระชนม์ฝ่ายร่างกายของพระเยซูเจ้าและของประธานเหล่านั้นที่พระองค์ประทานไว้ในคริสตจักรของพระองค์แล้วนับตั้งแต่ตอนนั้น “...เบื้องต่ำของแผ่นดินโลก” คงจะเป็นหลุมศพนั้นที่พระองค์ได้เสด็จเข้าไปและจากนั้นก็ทรงขึ้นมา บนทางเขนพระเยซูตรัสแก่โจรที่ใกล้ตายผู้นั้นว่า “วันนี้เจ้าจะอยู่กับเราในเมืองบรมสุขเกษม” นั่นเป็นอันเดียวกันกับ “สวรรค์ชั้นที่สาม” และ “เมืองบรมสุขเกษม” ที่เปาโลกล่าวถึงใน 2 โครินธ์ 12:2 และ 4 มิไซหรือ?

บึงนั้นที่ลุกไหม้ด้วยไฟและกำมะถันซึ่งสัตว์ร้ายนั้นถูกโยนลงไปและนรกที่พระเยซูตรัสถึงในลูกา 16:19-31 ต้องเป็นสถานที่เดียวกันแห่งความทรมานในไฟ และเป็นสถานที่ที่พระเยซูทรงเตือนเกี่ยวกับ “ในทีมนั้นตัวหนอนของพวกเขาจะไม่ตาย และไฟนั้นก็ไม่ดับเลย” (มาระโก 9:44,46,48)

สวรรค์และนรกเป็นสถานที่ที่แยกจากกันเสมอมา ในภาคพันธสัญญาเดิมเอเลียห์ขึ้นไปในรถเพลิง (2 พงศ์กษัตริย์ 2:11) แต่โคราห์ ดาธาน และอาบิรัมผู้เป็นคนชั่ว ผู้ซึ่งนำการกบฏต่อสุโมเสส ได้ลงไป มิไซขึ้นกันดารวิถี 16:32,33 กล่าวว่า:

“และแผ่นดินก็อ้าปากของเธอ และกลืนพวกเขาเข้าไป และครอบครัวของพวกเขา และชายทุกคนที่เกี่ยวข้องกับโคราห์ และสิ่งของทั้งสิ้นของพวกเขา พวกเขา และสิ่งของทั้งสิ้นที่เกี่ยวข้องกับพวกเขา ได้ลงไปสู่แดนคนตายทั้งเป็น และแผ่นดินก็ปิดทับพวกเขาไว้ และพวกเขาก็พินาศเสียจากท่ามกลางชุมนุมชน”

เอเลียห์ได้ขึ้นไปสู่สวรรค์และคนชั่วเหล่านั้นได้ลงไปสู่นรก สวรรค์และนรกไม่ใช่สองส่วนของสถานที่แห่งหนึ่ง แม้ว่าพวกมันทั้งคู่เคยอยู่ในแดนคนตายหรือในชีวิตหลังความตายก็ตาม

ในลูกา 15:7 พระเยซูตรัสว่า “เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า เช่นนั้นแหละ จะมีความปิติยินดีในสวรรค์ เพราะคนบาปคนเดียวที่กลับใจเสียใหม่ มากกว่าคนชอบธรรมเก้าสิบเก้าคนซึ่งไม่ต้องการกลับใจเสียใหม่” อีกครั้งในข้อ 10 พระองค์ตรัสว่า “เช่นนั้นแหละ เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า มีความปิติยินดีต่อหน้าพวกทูตสวรรค์ของพระเจ้า เพราะคนบาปคนเดียวที่กลับใจเสียใหม่”

ดังนั้นเหล่าผู้ที่รอดแม้กระทั่งในตอนนั้นก็อยู่กับพระเจ้าแล้วต่อหน้าเหล่าทูตสวรรค์ในสวรรค์

บทที่ 20

ข้อ 1-3:

20:1 และข้าพเจ้าได้เห็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งลงมา
จากสวรรค์ โดยถือลูกกุญแจของเหวที่ไม่มีก้นเหว
นั้นและโซ่ใหญ่เส้นหนึ่งในมือของท่าน

20:2 และท่านได้จับพญานาค งูโบราณนั้น ซึ่งเป็น
พญามารและซาตาน และมัดมันไว้เป็นเวลาหนึ่ง
พันปี

20:3 และทิ้งมันลงไปในเหวที่ไม่มีก้นเหวนั้น และ
ได้ขังมันไว้ และได้ประทับตราไว้บนมัน เพื่อที่มัน
จะไม่หลอกลวงบรรดาประชาชาติได้อีกต่อไป

จนกว่าเวลาหนึ่งพันปีนั้นจะสำเร็จแล้ว และหลัง
จากนั้นมันจะต้องถูกปลดปล่อยออกไปชั่วขณะ
หนึ่ง

ซาตานถูกมัดไว้พันปี

มันถูกเรียกโดยชื่อ: พญานาค งูโบราณ พญามารและซาตาน (ข้อ 2) เราจำได้ว่าในสวนเอเดน
ซาตานเข้าสิงงูตัวหนึ่งเพื่อหลอกลวงเอวา และงูทั้งหลายก็ถูกแช่งสาปเพราะการที่พวกมันถูกใช้งานโดยซาตาน
ดังนั้นชื่อเรียกนี้จึงเป็นสัญลักษณ์หนึ่งของการกบฏต่อพระเจ้า ยอห์นผู้ให้บัพติศมาเรียกพวกฟาริสีที่
ชั่วว่า “ชั่วอายุแห่งงูร้ายทั้งหลาย” (มธ. 3:7) พระเยซูทรงเรียกพวกเขาว่า “พวกเจ้า งูทั้งหลาย พวกเจ้า ชั่ว
อายุแห่งงูร้ายทั้งหลาย” (มธ. 23:33) และพระคัมภีร์กล่าวถึงมนุษย์ธรรมดาว่า “...พิษของงูร้ายอยู่ใต้ริมฝีปาก
ของพวกเขา” (รม. 3:13)

เหวไม่มีก้น

นรกเป็นสถานที่ชั่วคราวหรือ? ไม่ใช่ เศรษฐีผู้นั้นในนรก ซึ่งถูกเล่าโดยพระเยซูเจ้าในข้อพระคำตอนที่
น่ากลัวและน่าสะเทือนใจนั้นในลูกา 16:19-31 ไม่สามารถได้นำเลยสักหยดเพื่อทำให้ลิ้นของเขาเย็น ไม่
สามารถไปสวรรค์ได้ แต่เขาต้องถูกพาออกมาจากนรกแน่นอนสำหรับการพิพากษาสุดท้ายนั้นแห่งวิวรรณ์
20:11-15

เมื่อนั้น เมื่อพระเจ้าทรงถูกพิสูจน์ว่าเป็นฝ่ายถูกและทุกสิ่งทุกอย่างที่อยากบนในสวรรค์หรือนรกต้องหุบปาก
เป็นนิรันดร์ เหล่าคนชั่วก็จะถูกโยน “ทั้งจิตวิญญาณและร่างกายในนรก” (มธ. 10:28) ดังนั้นนรกตอนนี้จึงมีเหล่า
จิตวิญญาณที่ถูกทรมานและรอคอยการพิพากษา

บัดนี้เราสามารถเรียกเหวไม่มีก้นนั้นว่า “เหวลึก” ที่ซาตานจะถูกคุมขังได้ไหม? ผมคิดว่ามันขึ้นอยู่กับ
การเลือกใช้คำของเรา ตอนที่โคราห์ อาบิรัม และเหล่าผู้ติดตามของพวกเขาถูกทำลายโดยพระหัตถ์ของ
พระเจ้าเพราะการกบฏของพวกเขา พวกเขาก็ “ลงไปสู่แดนคนตายทั้งเป็น” นั่นคือ “เหวไม่มีก้น” (the
bottomless pit) นั้นมีใช่หรือ? พระคัมภีร์ใช้คำเรียก “แดนคนตาย” (pit) ในโยบ 33:24; เพลงสดุดี 28:1
และเพลงสดุดี 143:7 รวากับว่ามันหมายถึงนรก แต่ซาตานในเหวไม่มีก้นนั้นถูก “จองจำ” นั่นคือ ถูกหน่วง
เหนี่ยว ถูกทำให้สิ้นท่า ถูกกักตัวให้อยู่ในสภาพที่สิ้นฤทธิ์ชั่วระยะเวลาหนึ่ง เราจำได้ว่า “เหล่าทูตสวรรค์ซึ่งไม่ได้
รักษาสถานะเดิมของตน แต่ได้ละทิ้งที่อยู่อาศัยของตนนั้น พระองค์ก็ได้ทรงสำแดงไว้ในบรรดาโชครวนอันเป็นนิ
รันดร์ ภายใต้ความมืดจนถึงการพิพากษาแห่งวันสำคัญยิ่งนั้น” (ยูดาส 6)

เราคาดว่า “การพิพากษาแห่งวันสำคัญยิ่งนั้น” หมายถึงการพิพากษาของบทนี้, วิวรรณ์ 20:11-15: ดัง
นั้นเหล่าทูตสวรรค์ที่ตกต่ำจะถูกพิพากษาในเวลาประมาณเดียวกันกับพวกคนที่หลงหาย เราคาดว่าพวกเขาจะ
ไปยังนรกแห่งเดียวกัน ทำไมจะไม่ได้เล่า? แม้กระทั่งตอนนี้ซาตานก็ถูกจำกัด ถูกหน่วงเหนี่ยว ตามที่พระเจ้า

ทรงปรารภ

ซาตานได้รับอนุญาตในตอนแรกให้นำความทุกข์ลำบากและความยากจนมาสู่โยบ เมื่อซาตานบ่นว่า “พระองค์มิได้ทรงกันรั้วรอบตัวเขา และรอบครัวเรือนของเขา และรอบทุกสิ่งที่เขาได้อยู่เสียทุกด้านหรือ” พระเจ้าก็ทรงยกทรัพย์สินของโยบไว้ในอำนาจของซาตานแต่ตรัสว่า “เพียงแต่อย่ายื่นมือของเจ้าแตะต้องตัวเขาเท่านั้น” จากนั้นเมื่อโยบยังคงสัตย์ซื่ออยู่เหมือนเดิม องค์พระผู้เป็นเจ้าก็ตรัสแก่ซาตานว่า “ดูเถิด เขาอยู่ในมือของเจ้า แต่จงไว้ชีวิตของเขาเท่านั้น” (โยบ 1:10-12; 2:6)

พระเจ้าทรงจำกัดกิจกรรมของซาตาน ซาตานขอและได้รับอนุญาตให้ฝืนรื้อเบโตรุดจ้าวสาเล (ลูกา 22:31) เราถูกหนุนใจให้อธิษฐานทุกวันว่า “...ขอทรงโปรดช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้พ้นจากความชั่วร้าย” นั่นคือ ตามตัวอักษร “จากผู้ชั่วร้ายนั้น”

เหล่าทูตสวรรค์ที่ตกต่ำ หรือพวกผีปีศาจด้วย ถูกจำกัดและถูกหน่วงเหนี่ยวตามน้ำพระทัยของพระเจ้า ผีทั้งกองในชายชาวกาเดราที่ถูกผีสิงคนนั้นอ่อนน้อมพระเยซูว่า “พระองค์มาที่นี่เพื่อจะทรมานพวกเราก่อนเวลานั้นหรือ” (มธ. 8:29) และ “พวกมันอ่อนน้อมพระองค์ขอร้องไม่ให้พระองค์ส่งพวกมันออกไปอยู่ในนรกขุมลึก” (ลูกา 8:31) ดังนั้นพวกมันจึงได้รับอนุญาตให้เข้าไปอยู่ในสุกรฝูงหนึ่งและทำลายสุกรเหล่านั้นเสีย “...ไปอยู่ในนรกขุมลึก” หมายถึงเหวไม่มีก้นแห่งเดียวกันนั้นที่ซาตานจะถูกโยนให้ไปอยู่นานหนึ่งพันปีมิใช่หรือ? และนั่นเป็นที่ ๆ เหล่าทูตสวรรค์ที่ตกต่ำ พวกผีปีศาจถูก “ลุ่มโซ่” หรือถูกจองจำไว้อยู่ ยกเว้นตามที่พระเจ้าทรงอนุญาตให้พวกมันทำงานบนโลกมิใช่หรือ? และผีเหล่านั้นก็รู้ว่า ณ เวลาหนึ่งในอนาคตพวกมันจะถูก “ทรมาน” ตามที่พวกมันกล่าว เหมือนอย่างที่เขาจะถูกทรมานเป็นนิรันดร์

เราคาดว่าเหล่าทูตสวรรค์ที่ตกต่ำตอนนั้นก็ทนทุกข์และอยู่ในเหวไม่มีก้นนั้นที่ซาตานจะทนทุกข์ แต่มันจะถูกจองจำไว้ที่นั่นก่อน ถูกขังไว้นานหนึ่งพันปี จากนั้นก็ถูกขังเป็นนิรันดร์ในบึงไฟนั้น หากคุณอยากเรียก “เหวไม่มีก้น” ว่าแตกต่างไปจากบึงไฟนั้น พวกมันทั้งสองก็จะเป็นส่วนหนึ่งของนรกนิรันดร์นั้น “ที่จัดเตรียมไว้สำหรับพญามารและเหล่าทูตของมัน” เราเชื่อเช่นนั้น ดังนั้นเราอาจเรียก “เหวนั้น” ของพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมและ “เหวไม่มีก้น” ของวิวรณ์ ว่านรก หรือเป็นสภาพทั้งหลายของพวกผีปีศาจและมนุษย์ที่ถูกปรับโทษชั่วนิรันดร์

ซาตานจะถูกโยนทั้งเป็นไปอยู่ในนรกในตอนต้นของการครอบครองยุคพันปีนั้น “เหวไม่มีก้น” เป็นหนึ่งในหลายชื่อที่ใช้เรียกนรก “บึงไฟที่ไหม้ด้วยกำมะถัน” เป็นอีกชื่อ; “ที่มีดภายนอก” เป็นอีกชื่อ ซาตานจะไม่ถูกทำให้ตายแต่จะถูกจองจำในนรกนานหนึ่งพันปี ต้องมีการทดสอบครั้งสุดท้ายสำหรับมนุษยชาติ ซาตานถูกสงวนไว้สำหรับการนั้น ไม่ได้ได้รับอนุญาตให้ “หลอกลวงบรรดาประชาชาติได้อีกต่อไป จนกว่าเวลาหนึ่งพันปีนั้นจะสำเร็จแล้ว” (ข้อ 3)

คำเรียก “หนึ่งพันปีนั้น” ถูกใช้หกครั้งในบทนี้และต้องหมายถึงหนึ่งพันปีจริง ๆ อาณาจักรนั้นถูกกล่าวถึงบ่อยครั้ง เช่นในอิสยาห์ 9:6, 7; 11:1-12; เศคาริยาห์ 14:9; มัทธิว 19:28; ลูกา 1:31-33 และข้อพระคัมภีร์อีกหลายตอน แต่ตรงนี้เวลาถูกบอกชัดเจนว่าเป็นหนึ่งพันปี

ข้อ 4-6:

20:4 และข้าพเจ้าได้เห็นบัลลังก์หลายบัลลังก์ และคนทั้งหลายที่นั่งบนบัลลังก์เหล่านั้น และได้ทรงมอบการพิพากษาให้แก่คนเหล่านั้น และข้าพเจ้าได้เห็นดวงวิญญาณของคนทั้งหลายที่ถูกตัดศีรษะ เพราะคำพยานของพระเยซู และเพราะพระวจนะของพระเจ้า และซึ่งไม่ได้บูชาสัตว์ร้ายนั้นหรือรูปจำลองของมัน และไม่ได้รับเครื่องหมายของมันไว้บนหน้าผากของพวกเขาหรือในมือของพวกเขา และคนเหล่านั้นได้มีชีวิตและได้ครอบครองร่วมกับ

พระคริสต์เป็นเวลาหนึ่งพันปี

20:5 แต่พวกคนตายที่เหลือนั้นไม่ได้กลับมีชีวิตอีก จนกว่าเวลาหนึ่งพันปีนั้นสำเร็จ นี่แหละเป็นการฟื้นจากความตายครั้งแรก

20:6 ผู้ใดที่ได้มีส่วนในการฟื้นจากความตายครั้งแรกจะได้รับพรและจะบริสุทธิ์ ความตายครั้งที่สองจะไม่มีอำนาจเหนือคนเช่นนี้ แต่เขาทั้งหลายจะเป็นบุตรโอรสของพระเจ้าและของพระคริสต์ และจะครอบครองร่วมกับพระองค์เป็นเวลาหนึ่งพันปี

การฟื้นคืนชีพสองคราว

ในข้อ 4 เราถูกบอกว่าคนเหล่านั้นที่ถูกตัดศีรษะเพราะคำพยานของตนและพระวจนะได้ตายไปและพวกเขามีชีวิตและครอบครองกับพระคริสต์ “หนึ่งพันปี” ดังนั้นวิสุทธิชนเหล่านั้นที่ได้กลับใจเชื่อหลังจากการรับขึ้นไปของคริสตจักรแต่ถูกฆ่าเพราะคำพยานของตนภายใต้ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ในสมัยความทุกข์ลำบากนั้นจะมีการฟื้นคืนชีพ นี่เป็นส่วนหนึ่งของการฟื้นคืนชีพครั้งแรกนั้น ข้อ 5 กล่าว ดังนั้นจึงมีการฟื้นคืนชีพสองคราว คราวหนึ่งเป็นของผู้ที่รอดซึ่ง “ความตายครั้งที่สองจะไม่มีอำนาจเหนือ” พวกเขา คนเหล่านั้นก็เป็นสุข แต่นั้นหมายความว่าจะมีการฟื้นคืนชีพอีกครั้งของพวกคนตายที่ไม่ได้รับความรอด จงหมายเหตุสิ่งต่อไปนี้-คนเหล่านี้ทุกคนมีส่วนในการฟื้นคืนชีพครั้งแรกนั้น

1. พระคริสต์, “ผลแรกของคนที่ได้ล่วงลับไปแล้วนั้น” (1 คร. 15:20) แต่แล้วลาซารัสและคนอื่น ๆ ที่ถูกทำให้เป็นขึ้นจากตายล่ะ? พวกเขาแค่ถูกทำให้กลับมีชีวิตอีกแต่ไม่มีร่างกายที่ได้รับสง่าราศี ดังนั้นพวกเขาก็ตายได้อีก แต่พระคริสต์ทรงเป็นขึ้นแล้วพร้อมกับสง่าราศีทั้งสิ้นของร่างกายที่เป็นขึ้นจากตาย ผู้แรกของมนุษยชาติที่ได้ทำเช่นนั้น

2. ในการฟื้นคืนชีพครั้งแรกนี้จะมีคนอื่น ๆ เช่นกัน: “พระคริสต์ทรงเป็นผลแรก แล้วภายหลังคนทั้งหลายที่เป็นของพระคริสต์ในการเสด็จมาของพระองค์” (1 คร. 15:23)

ดังนั้น ในระยะแรกของการเสด็จมาของพระคริสต์, 1 เธสะโลนิกา 4:14-16 บอกเราว่า:

“เพราะถ้าพวกเราเชื่อว่าพระเยซูทรงสิ้นพระชนม์ และทรงคืนพระชนม์แล้ว เช่นเดียวกันบรรดาคนที่ล่วงลับไปในพระเยซูนั้น พระเจ้าจะทรงนำมาพร้อมกับพระองค์ เพราะสิ่งนี้พวกเราขอบอกแก่พวกท่านตามพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าว่า พวกเราซึ่งยังเป็นอยู่และเหลืออยู่จนถึงการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้า จะล่วงหน้าไปก่อนคนเหล่านั้นที่ล่วงลับไปแล้วก็หาไม่ ด้วยว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าเองจะเสด็จลงมาจากสวรรค์ด้วยเสียงกู่ก้อง ด้วยสำเนียงของเทปติ และด้วยแตรของพระเจ้า และคนทั้งปวงที่ตายแล้วในพระคริสต์จะเป็นขึ้นมาก่อน”

จากนั้น 1 โครินธ์ 15:51, 52 กล่าวว่า: “ดูก่อน ข้าพเจ้าจะสำแดงความลึกลับให้พวกท่านเห็น คือพวก

เราจะไม่ล่องล่ำลอมทุกคน แต่พวกเราจะถูกเปลี่ยนแปลงใหม่หมด ในช่วงระยะเวลาเดียว ในพริบตาเดียว เวลาเป่าแตรครั้งสุดท้าย เพราะว่าแตรนั้นจะส่งเสียง และคนทั้งหลายที่ตายไปแล้วจะถูกบันดาลให้เป็นขึ้นมาปราศจากเปื่อยเน่า และพวกเราจะถูกเปลี่ยนแปลงใหม่”

นี่เป็นส่วนหนึ่งของการฟื้นคืนชีพครั้งแรกนั้น นั่นคือ การฟื้นคืนชีพของผู้คนที่รอดแล้วซึ่งเป็นคนละครวกับการฟื้นคืนชีพของผู้ที่ไม่รอด

3. แต่ตรงนี้ ในตอนต้นของยุคอาณาจักรนั้น การครองราชย์ยุคพันปีของพระคริสต์บนแผ่นดินโลก เราพบคริสเตียนคนอื่น ๆ ที่รอดแล้วและถูกฆ่าเพราะคำพยานของตนและพวกเขาก็ถูกกล่าวว่าเป็นส่วนหนึ่งของการฟื้นคืนชีพครั้งแรกนั้น” เหมือนกัน และคนเหล่านี้ทุกคนของการฟื้นคืนชีพครั้งแรกนั้นจะอยู่กับพระคริสต์ในร่างกายที่ฟื้นคืนชีพแล้ว เราถูกบอกอย่างชัดเจนว่าพวกเขาเป็นของ “การฟื้นจากความตายครั้งแรก” (ข้อ 6) และพวกเขาจะเป็น “ปุโรหิตของพระเจ้าและของพระคริสต์ และจะครอบครองร่วมกับพระองค์เป็นเวลาหนึ่งพันปี” แต่การฟื้นคืนชีพครั้งที่สองนั้นของพวกคนตายที่ไม่รอดจะเกิดขึ้นในอีกหนึ่งพันปีต่อมา ตามที่เราจะเห็นในข้อ 11 ถึง 15 พระคัมภีร์ไม่กล่าวอะไรเลยเกี่ยวกับ “การฟื้นคืนชีพแบบเหมารวม” และ “การพิพากษาแบบเหมารวม”

ครั้งหนึ่งตอนเป็นนักเทศน์หนุ่ม ผมเคยเตรียมคำเทศนาหนึ่งชื่อว่า “การฟื้นคืนชีพแบบเหมารวมและการพิพากษาแบบเหมารวม” มันเป็นเรื่องโง่เขลาที่ทำเช่นนั้นโดยไม่มีข้อพระคัมภีร์สนับสนุนเลย บาปอย่างหนึ่งที่ผมปิดทิ้งไปนานแล้ว แต่ตอนนั้นผมพยายามหาข้อพระคัมภีร์สักข้อที่จะกล่าวถึงคำเรียกเหล่านั้นและค้นพบว่าไม่มีคำกล่าวเช่นนั้นเลยในพระคัมภีร์! ไม่มีการฟื้นคืนชีพแบบเหมารวม ไม่มีการพิพากษาแบบเหมารวม

ข้อ 7-9:

20:7 และเมื่อเวลาหนึ่งพันปีนั้นล่องไปแล้ว ชาตาน
จะได้รับการปลดปล่อยออกจากคุกของมัน
20:8 และจะได้ออกไปเพื่อหลอกลวงบรรดา
ประชาชาติซึ่งอยู่ในทั้งสี่ทิศของแผ่นดินโลก โกล
และมาโกก เพื่อรวบรวมคนเหล่านั้นให้ชุมนุมกัน
เพื่อสู้รบ จำนวนของคนเหล่านั้นเหมือนเม็ดทราย

แห่งทะเล
20:9 และคนเหล่านั้นได้ขึ้นไปทั่วแผ่นดินโลก และ
ล้อมค่ายของพวกวิสุทธิชน และเมืองอันเป็นที่รัก
นั้นไว้รอบ และไฟได้ลงมาจากพระเจ้าออกจาก
สวรรค์ และเผาผลาญคนเหล่านั้นเสีย

ชาตานถูกปล่อย: การกบฏครั้งสุดท้าย

ในข้อ 1 และ 2 ชาตานถูกคุมขังในนรกนานหนึ่งพันปี เราไม่คิดว่าชาตานอยู่ในนรกตอนนี้ และชาตานไม่ได้เป็นเจ้าในนรกด้วย มันเป็น “เจ้าแห่งอำนาจของย่านอากาศ” มันเที่ยวไป “ดูสิ่งใดที่คำราม...เสาะหาคนที่มันจะกัดกินได้” (1 ปต. 5:8) บัดนี้มันถูกขังอยู่ในนรกแล้ว มันจะถูกจองจำเช่นนั้นตลอดระยะเวลาแห่งการครอบครองยุคพันปีของพระคริสต์ จากนั้นเมื่อสิ้นสุดยุคพันปีชาตานก็จะถูก “ปลดปล่อยออกไปชั่วขณะหนึ่ง” (ข้อ 3), “ปลดปล่อยออกจากคุกของมัน” (ข้อ 7) ทำไมต้องมีการทดสอบสุดท้ายนี้ของมนุษยชาติและมันจบลงอย่างไร?

เราเข้าใจว่าพวกคนต่างชาติ ในการพิพากษานั้นของมัทธิว 25:31-46 ผู้ซึ่งได้รับเชิญในฐานะหมู่ชนที่รอดให้ “รับราชอาณาจักรซึ่งได้เตรียมไว้สำหรับท่านทั้งหลายตั้งแต่ทรงวางรากฐานของโลกเป็นมรดก” จะได้รับร่างกายที่มีสง่าราศี และไม่มีการกบฏต่อพระเจ้าใด ๆ จะมาจากวิสุทธิชนที่รับสง่าราศีแล้วเหล่านี้นั้น ฉะนั้นคนเหล่านั้นที่กบฏมาจากไหนเล่า?

เราคิดว่าเด็กเล็ก ๆ พวกเด็กทารกที่ยังไม่รู้ผิดชอบชั่วดี จะเข้าสู่อาณาจักรนั้นและเติบโตในร่างกายธรรมดา พวกเขาบางคนจะรับความรอด บางคนจะไม่รับความรอด และเมื่อถึงเวลานั้นอิสยาห์ 65:20 กล่าวว่า “ที่นั่นจะไม่มีทารกที่มีชีวิตเพียงสองสามวัน หรือคนชราที่มีอายุไม่ครบกำหนดวันของเขาอีกต่อไป เพราะเด็กจะตายตอนที่มียายุหนึ่งร้อยปี แต่คนบาปที่มีอายุเพียงหนึ่งร้อยปีจะเป็นที่ถูกสาปแช่ง”

พร้อมกับชาตานที่ถูกคุมขัง พวกคนที่ไม่รับความรอดจะดำรงอยู่ต่อไปอย่างสบายมาก ๆ ในความชอบธรรมแต่ภายนอก แต่สภาวะแห่งใจของมนุษย์ธรรมดานั้นก็ยังบิดคดไปในทางชั่วเหมือนเดิม ตามที่พรรณนาไว้ในโรม 3:9-18 ดังนั้นเมื่อชาตานถูกปล่อยและเป็นอิสระอีกครั้งเพื่อหลอกลวงและทดลองมนุษย์ บางคนจะเริ่มเป็นกบฏแบบแข็งขันที่ต่อสู้พระเจ้า พระเจ้าจึงจะทรงพิสูจน์ว่าแม้กระทั่งในสภาพแวดล้อมที่สมบูรณ์แบบมนุษย์ก็ยังเป็นสิ่งทรงสร้างที่ตกต่ำเหมือนเดิม บาปไม่ได้มาจากอิทธิพลแก่ ๆ จากภายนอกแต่เป็นมาโดยใจชั่วที่อยู่ภายใน ถูกชาตานทดลอง

โกกและมาโกก ผู้ครอบครองและผู้คนจากพื้นที่ของรัสเซีย จะเป็นผู้นำในการกบฏครั้งนี้ พวกเขาถูกกล่าวถึงในเอเสเคียล 38 เราเข้าใจว่าประเทศนั้นและผู้ครอบครองของมันคงจะมีส่วนในสงครามนั้นที่ต่อสู้อิสราเอลและพระเจ้าในสมัยแห่งอารามาเกดโดนั้น เพราะว่า “บรรดาษัตริย์แห่งทิศตะวันออก” อยู่ที่นี่ (19:19) และการอ้างอิงหลายครั้งในเอเสเคียลน่าจะกล่าวถึงเวลานั้นเป็นหลัก แต่ประเพณีแห่งแนวคิดอเทวนิยมและความเกลียดชังพระเจ้าในรัสเซียที่เป็นคอมมิวนิสต์ก็เป็นพิษร้ายที่คงอยู่ยาวนาน เราคิดว่าส่วนที่หลงเหลืออยู่แห่งคำสอนของมันจะถูกเก็บรักษาไว้โดยเหล่าคนชั่วตอนใกล้สิ้นยุคและชาตาน ซึ่งถูกปล่อยตัวคงจะนำคำสอนนั้นกลับมาสู่ความคิดของคนรุ่นต่อ ๆ มาของคนเหล่านี้ที่ได้กบฏต่อพระเจ้า พวกเขาจะกบฏต่อสู้พระเจ้าเมื่อสิ้นยุคพันปีนั้น ดังนั้นผู้คนมากมาย ดุจเม็ดทรายแห่งทะเล ที่เป็นมนุษย์ธรรมดาหลังจากหนึ่งพันปีผ่านไปจะถูกนำไปให้หลงผิด

Jerome และ Theodoret ระบุตัวโกกและมาโกกว่าเป็น “เหล่าประชาชาติชาวสลาเวีย ซึ่งดุร้ายและมีจำนวนนับไม่ถ้วน ผู้ซึ่งอาศัยอยู่พันเทือกเขาคอเคซัสและทะเลสาบแมโอทิสไป และใกล้กับทะเลแคสเปียน และแผ่กระจายออกไปอีกจนถึงอินเดีย” Seiss กล่าวว่า เขากล่าวด้วยว่าคัมภีร์อัลกุรอานก็กล่าวเหมือนกัน และนำเสนอคนเหล่านั้นว่าเป็นพวกคนป่าเถื่อนแห่งทิศเหนือ ผู้ซึ่งถูกหน่วงเหนี่ยวไว้อยู่จนกว่าจะถึงช่วงสุดท้ายของโลก เมื่อพวกเขาจะแห่กันไปทางทิศใต้ในการถล่มแบบผู้ล่าครั้งใหญ่ เพียงเพื่อจะถูกโยนทิ้งลงในไฟgehenna “เราคงไม่สามารถตีความไปไกลเกินไปกว่านี้ได้โดยอาศัยการสืบค้นด้านชาติพันธุ์หรือภูมิศาสตร์ เท่าที่ความรู้แบบมนุษย์ในปัจจุบันจะเอื้ออำนวย มันชวนกังขาเช่นกันว่าโกกและมาโกกสมัยหลังยุคพันปีนี้เป็นพวกเดียวกันกับที่ถูกพรรณนาโดยเอเสเคียลหรือไม่ (38:1-14)” Seiss ให้ความเห็น “พวกเขาอาจเป็นพวกเดียวกัน หรือพวกหนึ่งอาจเป็นภาพเลื่องของอีกพวกก็ได้; แต่ไม่ว่าในกรณีใด นี่ก็อ้างอิงถึงหมู่ชนที่อาศัยอยู่ด้านนอกของโลกที่

มีอารยธรรมมากที่สุด ซึ่งในท่ามกลางพวกเขาอิทธิพลของพญามารเดิมนั้นยังหลงเหลืออยู่ยาวนานมากที่สุด...”

มนุษย์ที่ตกต่ำ แม้กระทั่งในสภาพแวดล้อมที่สมบูรณ์แบบ ก็ไม่ได้ดีพร้อมแต่ชั่วร้ายแบบฝังใน อยู่ห่างไกลจากพระเจ้า และตกเป็นเหยื่อการหลอกลวงของซาตานได้โดยง่าย จากนั้นเมื่อความชั่วร้ายถูกกำราบอีก หนและไม่มีผู้ที่มิได้บังเกิดใหม่ ที่มีได้รับสง่าราศีหลงเหลือแบบมีชีวิตอยู่แล้ว พระเจ้าก็จะทรงพร้อมที่จะมีการพิพากษาครั้งสุดท้ายของทุกคนที่ไม่รอดและจะส่งพวกเขาไปสู่นรกและนำกรุงเยรูซาเล็มแห่งสวรรค์ลงมาสู่แผ่นดินโลกที่ถูกไถ่และถูกเปลี่ยนโฉมใหม่

ข้อ 10:

20:10 และพญามารที่ได้หลอกลวงคนเหล่านั้นก็ พยากรณ์เท็จอยู่นั้น และจะถูกทรมานทั้งกลางวัน
ถูกทิ้งลงไปในบึงไฟและกำมะถัน ซึ่งสัตว์ร้ายและผู้ และกลางคืนตลอดไปเป็นนิตย์และเป็นนิตย์

ซาตานอยู่ในนรกเป็นนิตย์

ก่อนหน้านี้ซาตานถูก “ล่ามโซ่” ถูกจองจำในเหวไม่มีกั้นนั้นนานหนึ่งพันปี บัดนี้มันจะถูก “ทิ้งลงไปในบึงไฟและกำมะถัน” นั่นคือ สถานที่ “ซึ่งสัตว์ร้ายและผู้พยากรณ์เท็จอยู่นั้น” หมายเหตุ: พวกมันอยู่ที่นั่นมาหนึ่งพันปีแล้ว พวกมันยังอยู่ที่นั่นเหมือนเดิม ถูกทรมานอยู่เหมือนเดิม ดังนั้นนรกจึงไม่ได้หมายถึงการสิ้นสุดการบอกเป็นนัยตรงนี้ก็คือว่านรกและความทรมานดำรงอยู่ต่อไปเป็นนิตย์ มันเป็น “ไฟซึ่งไหม้อยู่เป็นนิตย์” (มธ. 25:41), “ไฟนิรันดร์” (ยูดาส 7), “การลงโทษเป็นนิตย์” (มธ. 25:46) “และคว้นแห่งการทรมานของพวกเขาที่พลุ่งขึ้นตลอดไปเป็นนิตย์และเป็นนิตย์ และพวกเขาไม่มีการพักผ่อนเลยทั้งกลางวันหรือกลางคืน...” (วิว. 14:11)

ดังนั้นซาตานจึงไม่ใช่ราชาในนรกแต่เป็นผู้ชั่วร้ายตนหนึ่งในเรือนจำนิรันดร์และ “จะถูกทรมานทั้งกลางวันและกลางคืนตลอดไปเป็นนิตย์และเป็นนิตย์” จำไว้ว่า นรกได้ถูก “เตรียมไว้สำหรับพญามารและเหล่าทูตของมัน” (มธ. 25:41) ทุกคนที่ติดตามซาตานในการปฏิเสธพระคริสต์ก็เข้าร่วมในการถูกลงโทษชั่วนิรันดร์ของซาตาน

ข้อ 11-15:

20:11 และข้าพเจ้าได้เห็นพระที่นั่งใหญ่สีขาว และ
พระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งนั้น ผู้ซึ่งแผ่นดินโลก
และท้องฟ้าอากาศก็อันตรธานไปเสียจากพระ
พักตร์พระองค์ และไม่ได้พบสถานที่สำหรับแผ่นดิน
โลกและท้องฟ้าอากาศนั้น

20:12 และข้าพเจ้าได้เห็นบรรดาผู้ที่ตายแล้ว ทั้งผู้
น้อยและผู้ใหญ่ ยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้า และ
หนังสือต่าง ๆ ก็ถูกเปิดออก และหนังสืออีกม้วน

หนึ่งก็ถูกเปิดออก ซึ่งเป็นหนังสือแห่งชีวิต และผู้ที่
ตายไปแล้วได้ถูกพิพากษาตามสิ่งทั้งหลายที่ถูก
จารึกไว้ในหนังสือเหล่านั้น ตามบรรดาการงานของ
พวกเขา

20:13 และทะเลได้ส่งคืนคนทั้งหลายซึ่งตายใน
ทะเล และความตายกับนรกได้ส่งคืนคนทั้งหลาย
ซึ่งอยู่ในที่เหล่านั้น และพวกเขาได้ถูกพิพากษาตาม
บรรดาการงานของตนหมดทุกคน

20:14 และความตายกับนรกได้ถูกทิ้งลงไปในบึงไฟ
นี่แหละเป็นความตายครั้งที่สอง

20:15 และผู้ใดก็ตามที่ไม่ได้ถูกพบเขียนไว้ใน
หนังสือแห่งชีวิต ก็ถูกทิ้งลงไปในบึงไฟ

การพิพากษาหลายคราวถูกกล่าวถึงในพระคัมภีร์

ไม่มีการพิพากษาแบบเหมารวมคนเดียว แต่การพิพากษาหลายคราวถูกพรรณนาในพระคัมภีร์

1. มี “บัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์” มันจะเป็นการพิพากษาของคริสเตียนทั้งหลายหลังจากที่เราได้รับร่างกายที่มีสง่าราศีแล้วและเมื่อเราได้พบกับพระคริสต์ เราไม่ถูกบอกว่าแต่ละคนจะถูกพิพากษาและรับบำเหน็จทันทีที่เขาตาย หรือเมื่อการรับขึ้นมาถึง แม้วานันถูกบอกเป็นนัยก็ตาม

2 โครินธ์ 5:9,10 กล่าวว่า: “เหตุฉะนั้นพวกเราจึงทำงานหนัก เพื่อที่ว่า ไม่ว่าจะอยู่หรือไม่อยู่ที่ใด พวกเราก็จะเป็นที่พอพระทัยของพระองค์ เพราะว่าพวกเราทุกคนต้องปรากฏตัวที่หน้าบัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ เพื่อทุกคนจะได้รับตามสิ่งทั้งหลายที่ถูกกระทำในร่างกายของตน ตามที่เขาได้กระทำแล้ว ไม่ว่าสิ่งนั้นจะดีหรือเลว”

เราจะถูกพิพากษาและ “รับตามสิ่งทั้งหลายที่ถูกกระทำในร่างกาย... ไม่ว่าสิ่งนั้นจะดีหรือเลว” ไม่ใช่พระพิโรธของพระเจ้าแต่ในความผิดต่าง ๆ ของเราเองเราต้องเผชิญผลลัพธ์ต่าง ๆ ของพวกมัน คนที่เรารักซึ่งไม่ได้รับคำเตือน ไม่ถูกชนะจิตวิญญาณมาและจากนั้นก็ไปอยู่ในนรก จะยังอยู่ในนรกเหมือนเดิมแม้เราจะร้องไห้หนักสักปานใดเพราะความผิดพลาดของเรา เราต้องรับผลตามสิ่งที่เราได้กระทำ

1 โครินธ์ 3:10-15 บอกเราอย่างชัดเจนมากกว่า:

“ตามพระคุณของพระเจ้าซึ่งได้โปรดประทานแก่ข้าพเจ้า เหมือนเป็นนายช่างผู้ชำนาญ ข้าพเจ้าได้วางรากฐานลงแล้ว และอีกคนหนึ่งก็มาก่อสร้างบนรากฐานนั้น แต่ขอทุกคนจงระวังให้ดีว่าเขาจะก่อสร้างบนรากฐานนั้นอย่างไร เพราะว่าผู้ใดจะวางรากฐานอื่นนอกจากรากฐานที่วางไว้แล้วไม่ได้ ซึ่งคือพระเยซูคริสต์ บัดนี้ถ้าผู้ใดก่อสร้างบนรากฐานนี้ ด้วยทองคำ เงิน เพชรพลอย ไม้ หญ้าแห้ง ฟาง การงานของทุกคนจะถูกสำแดงให้เห็นชัดเจน เพราะวันนั้นจะให้เห็นการงานนั้นได้ชัดเจน เพราะว่าการงานนั้นจะถูกเปิดเผยด้วยไฟ และไฟนั้นจะทดสอบการงานของทุกคนว่าเป็นชนิดอะไรบ้าง ถ้าการงานของผู้ใด ซึ่งผู้ผู้นั้นได้ก่อสร้างบนรากฐานนั้น ทนอยู่ได้ ผู้นั้นก็จะได้รับบำเหน็จ ถ้าการงานของผู้ใดจะถูกเผาไหม้ไป ผู้นั้นก็จะขาดบำเหน็จ แต่ตัวเขาเองจะรอด แต่เหมือนอย่างรอดจากไฟ”

ผมขอกล่าวว่ามีบัลลังก์พิพากษาหนึ่งของพระคริสต์สำหรับคริสเตียนทั้งหลายในสวรรค์ และการพิพากษานั้นก็ไม่ได้หมายถึงการพบว่าเรารอดหรือไม่ คนเหล่านั้นที่การงานของตนคงอยู่จะได้รับบำเหน็จ (พวกเขาได้รับความรอดแล้ว) และคนเหล่านั้นที่การงานของตนถูกเผา ก็ชนทุกซ์กับความสูญเสีย แต่ตัวพวกเขาเอง “จะรอด แต่เหมือนอย่างรอดจากไฟ”

2. จะมีการพิพากษาหนึ่งของชนชาติอิสราเอล หลังจากความทุกข์ลำบากนั้น ยิวทุกคนที่มีชีวิตอยู่จะถูกรวบรวมโดยเหล่าทูตสวรรค์จากทั่วโลก มัทธิว 24:31 กล่าวว่า “และพระองค์จะทรงส่งเหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์มาด้วยเสียงแตรอันดังยิ่งนัก และทูตสวรรค์เหล่านั้นจะรวบรวมบรรดาคนที่ทรงถูกเลือกสรรไว้แล้วของพระองค์จากลมทั้งสี่ทิศนั้น ตั้งแต่ที่สุตฟ้าสวรรค์ข้างหนึ่งจนถึงที่สุตฟ้าสวรรค์อีกข้างหนึ่งนั้น” จากนั้นพวก

เขาจะถูกพาไปยัง “ถิ่นทุรกันดารแห่งประชาชน” และที่นั่นพวกเขาจะถูกพิพากษาเป็นรายตัวและพวกกบฏจะถูกชำระออกไป เอเสเคียล 20:33-38 กล่าวว่า:

“เรามีชีวิตอยู่แน่นดินใด องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า ด้วยมือที่มีฤทธิ์ และด้วยแขนที่เหยียดออก และด้วยความกริ้วที่เทออกมา เราจะครอบครองเหนือพวกเจ้าเป็นแน่นดินนั้น และเราจะนำพวกเจ้าออกมาจากประชาชน และจะรวบรวมพวกเจ้าออกมาจากประเทศทั้งปวงซึ่งพวกเจ้าถูกกระจัดกระจายไปอยู่ในนั้น ด้วยมือที่มีฤทธิ์ และด้วยแขนที่เหยียดออก และด้วยความกริ้วที่เทออกมา และเราจะนำพวกเจ้าเข้ามาในถิ่นทุรกันดารแห่งประชาชน และที่นั่นเราจะเข้าสู่การพิพากษากับพวกเจ้าหน้าต่อหน้า เราได้เข้าสู่การพิพากษากับบรรพบุรุษของพวกเจ้าในถิ่นทุรกันดารของแผ่นดินอียิปต์อย่างไร เราจะเข้าสู่การพิพากษากับพวกเจ้าอย่างนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัส และเราจะทำให้พวกเจ้าล่องไปใต้คทา และเราจะนำพวกเจ้าให้เข้ามาในเครื่องผูกมัดแห่งพันธสัญญา และเราจะชำระพวกกบฏเสียจากท่ามกลางพวกเจ้า และคนทั้งหลายที่ละเมิดต่อเรา เราจะทำโทษพวกเจ้า และเราจะนำพวกเจ้าออกมาจากแผ่นดินที่พวกเจ้าอาศัยอยู่นั้น และพวกเจ้าจะไม่ได้เข้าไปในแผ่นดินอิสราเอล และพวกเจ้าจะทราบว่าเป็นพระเยโฮวาห์”

พวกอิสราเอลที่เหลือน้อยที่แสวงหาพระเจ้าด้วยสิ้นสุดใจของตนจะได้รับความรอด (อพย. 30:1-6; ศคย. 12:10; 13:1; รม. 11:26) โอ จะมีการฟื้นฟูครั้งใหญ่ในตอนนั้นเมื่อพวกเขามองดูพระองค์ผู้ที่พวกเขาได้แทง ทุกครอบครัวต่างหาก รวากับคนหนึ่งไว้ทุกชีวิตบุตรชายหัวปีของตน! ประชาชาติหนึ่งที่ได้รับความรอดในวันเดียว หลังจากที่ถูกกบฏชำระออกไปและถูกส่งไปนรก

3. จะมีการพิพากษาหนึ่งของพวกคนต่างชาติที่รอดชีวิตอยู่หลังจากศึกอารมาเกโดน มัทธิว 25:31-46 บอกเล่าถึงการพิพากษาหนึ่ง “เมื่อบุตรมนุษย์จะเสด็จมาในสง่าราศีของพระองค์ และบรรดาทูตสวรรค์อันบริสุทธิมาพร้อมกับพระองค์ เมื่อนั้นพระองค์จะประทับนั่งบนพระที่นั่งแห่งสง่าราศีของพระองค์ และต่อพระพักตร์พระองค์ บรรดาประชาชาติต่าง ๆ จะถูกรวบรวมกัน และพระองค์จะทรงแยกคนเหล่านั้น โดยแยกพวกหนึ่งออกจากอีกพวกหนึ่ง เหมือนอย่างผู้เลี้ยงแกะแยกแกะทั้งหลายของท่านออกจากแพะทั้งหลาย”

นี่มักถูกเรียกว่า “การพิพากษาบรรดาประชาชาติ” แต่นั่นก็ชวนให้เข้าใจผิด คำเรียกสำหรับบรรดาประชาชาติตรงนั้นคือ เอนนอส และหมายถึงประชาชาติทั้งหลายที่มีประชาชน มันเป็นคำเดียวกับที่อยู่ในมัทธิว 24:14, “และข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรนี้จะถูกประกาศไปทั่วโลกให้เป็นพยานแก่บรรดาประชาชาติ” คำเดียวกันนี้ถูกใช้ในมัทธิว 28:19 ในพระบัญชาอันยิ่งใหญ่ที่เราจะต้อง “สั่งสอน [หรือสร้างสาวก] คนทุกชาติ” มันเป็นการพิพากษาผู้คนจากทุกชนชาติจริง ๆ พระคัมภีร์กำลังกล่าวเช่นนั้น ประชาชาติหนึ่งไม่เยี่ยมคนป่วย หรือให้น้ำแก่ผู้กระหาย มันเป็นการพิพากษาผู้คนแห่งประชาชาติทั้งปวงที่รอดชีวิตอยู่หลังจากศึกอารมาเกโดน พระเจ้าจะทรงจัดการกับชนชาติอิสราเอลไปแล้วในการพิพากษาหนึ่งที่พิเศษ คราวนี้พวกคนต่างชาติที่รอดชีวิตอยู่จะถูกพิพากษาบ้าง

หลังจากการข่มเหงและการเข่นฆ่าอันเลวร้ายที่กระทำต่อพวกคริสเตียนและพวกยิวที่ย่ำเกรงพระเจ้า โดยปฏิบัติต่อพระคริสต์ เฉพาะคนเหล่านั้นที่รักและวางใจพระคริสต์จะอยู่ฝ่ายเดียวกับพวกคริสเตียนในตอน

นั่น ฉะนั้นมันจะง่ายที่จะคัดเลือกผู้ที่รอดแล้วในตอนนั้น ตอนนั้นมันไม่ยากขนาดนั้น พระเจ้าไม่ทรงฝากไว้ในมือของผู้คนที่จะตัดสินว่าใครรอดและใครไม่รอด “มนุษย์มองดูที่รูปลักษณ์ภายนอก แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงมองดูที่จิตใจ” แต่พระเยซูเจ้าจะทรงรู้จักผู้ที่รอดแล้ว และพระองค์จะทรงเป็นผู้พิพากษา แต่พระองค์ทรงกล่าวถึงหลักฐานอันเด่นชัดของความรอดในที่นี้

พระคำตอนนี้ไม่ได้สอนความรอดโดยการประพาศแต่การดูออกถึงการทำงานต่าง ๆ ที่มาจากหัวใจ คริสเตียน พระเยซูเจ้าทรงรู้จักใจทุกดวงและจะไม่ทรงทำอะไรผิดพลาดเลย เฉพาะคนเหล่านั้นที่บังเกิดใหม่แล้วโดยความเชื่อส่วนตัวในพระคริสต์พระผู้ช่วยให้รอดนั้นจะปรากฏในสายพระเนตรของพระองค์ว่าเป็น คริสเตียน

4. จากนั้นมีการพิพากษาครั้งใหญ่ของพวกคนตายที่ไม่ได้รับความรอดซึ่งถูกอภิปรายตรงนี้ในวิวรณ์ 20:11-15

การพิพากษาที่พระที่นั่งใหญ่สีขาว

หลายคำถามต้องถูกตอบเกี่ยวกับการพิพากษานี้

ใครจะถูกพิพากษา? เฉพาะผู้ที่ไม่รอดเท่านั้น คนเหล่านี้เป็น “บรรดาผู้ที่ตายแล้ว ทั้งผู้น้อยและผู้ใหญ่” (ข้อ 12) และเราพบแล้วว่าผู้ที่รอดแล้วจะถูกทำให้เป็นขึ้นจากตายไปแล้วใน “การฟื้นจากความตายครั้งแรก” และ “ความตายครั้งที่สองจะไม่มีอำนาจเหนือคนเช่นนี้” (ข้อ 6) คราวนี้เรามีการฟื้นคืนชีพครั้งที่สองนั้น นั่นคือ การฟื้นคืนชีพของพวกคนตายที่ไม่รอด

Seiss กล่าวว่า: “การฟื้นคืนชีพของเหล่าคนชั่วไม่เหมือนกับการฟื้นคืนชีพของพวกวิสุทธิชนเลย นอกเสียจากว่ามันจะเป็นการเรียกให้กลับคืนสู่ชีวิตในฝ่ายร่างกาย มี ‘การเป็นขึ้นมาแห่งชีวิต’ และมี ‘การเป็นขึ้นมาแห่งการลงพระอาชญา’ (ยอห์น 5:29) และเป็นไปไม่ได้เลยที่ทั้งสองนี้จะเป็นอย่างเดียวกันและเหมือนกัน” เขากล่าวอีกว่า “เปาโลบอกเราอย่างชัดเจนว่ามี ‘ลำดับ’ ในการเป็นขึ้นจากตายนี้ ซึ่งทำให้บางคนเป็นขึ้นในคราวหนึ่ง และคนอื่นในคราวอื่น ๆ”

“และความตายกับนรกได้ส่งคืนคนทั้งหลายซึ่งอยู่ในที่เหล่านั้น” (ข้อ 13) นั่นคือ แดนแห่งความตายส่งมอบพวกคนตายที่ไม่รอดเพื่อมาสู่การพิพากษานี้ ทะเลคืนศพบของคนที่จมน้ำตายในทะเล นี่เป็นการพิพากษาของเฉพาะคนตายที่ไม่รอด Dr. Riley ยกคำพูดของ Philips Brooks ที่กล่าวว่า “มันยากที่เราจะนึกภาพออกว่ามนุษย์คนสุดท้าย-ผู้ใหญ่และผู้น้อย-จะถูกนำตัวไปที่นั่น จำนวนของพวกเขามากมายมหาศาลก็ทำให้เราสมองดี และก่อให้เกิดคำถามที่ว่าคนที่เป็ผู้น้อยที่สุดบางคนจะไม่ถูกมองข้ามหรือ และคนที่เป็ใหญ่เป็นโตที่สุดบางคนในพวกที่ไม่ได้บังเกิดใหม่จะไม่ถูกปล่อยตัวไปหรือ แต่ความทรงสัพพัญญูของพระเจ้าจะไม่เปิดโอกาสให้คนที่เล็กน้อยที่สุดเล็ดลอดไปได้โดยไม่ถูกสังเกตเห็น และความทรงฤทธิ์ทั้งสิ้นของพระองค์ก็จะทำให้พวกคนมีกำลังมากที่สุดต้องเชื่อฟังหมายเรียกเหล่านี้”

คริสเตียนทั้งหลายจะถูกพิพากษาที่นี่ไหม? ไม่ แต่คริสเตียนทั้งหลายจะอยู่ที่นั่นทุกคนเพื่อเป็นประจักษ์พยาน อย่างหนึ่งก็คือ มีคำสัญญาไว้แก่คริสเตียนทั้งหลายที่เป็นขึ้นจากตายว่า “...อย่างนั้นแหละพวกเราก็จะอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นนิรันดร์” (1 ธส. 4:17) ดังนั้นเราจะอยู่ที่นั่นกับองค์พระผู้เป็นเจ้า และหลัง

จากการรับขึ้นนั้นเราจะไม่จากพระองค์ไปไหนเลย

คริสเตียนทุกคนต้องอยู่ในการพิพากษาที่พระที่นั่งใหญ่สีขาวของพวกคนตายที่ไม่รอดเพื่อที่จะเป็นพยานปรักปรำพวกเขา พระเยซูตรัสว่า “ชาวนี้นะเวห์จะลุกขึ้นในการพิพากษาพร้อมกับคนชั่วอายุนี้ และจะกล่าวโทษมัน เพราะว่าชาวนี้นะเวห์ได้กลับใจเสียใหม่เพราะการประกาศของโยนาห์ และดูเถิด ผู้หนึ่งที่เป็นใหญ่กว่าโยนาห์ก็อยู่ที่นี้” (มธ. 12:41) คุณแม่ที่ร้องไห้จะอยู่ฝ่ายพระเจ้าเพื่อปรักปรำลูกชายที่ไม่สำนึกผิดของนาง นักเทศน์ที่เคยเตือนจะให้การปรักปรำเหล่าผู้ฟังที่ไม่เชื่อของเขา ดังนั้นมนุษยชาติทั้งหมดจะอยู่ในการพิพากษานั้น ผู้ที่หลงหายจะถูกพิพากษา ผู้ที่รอดจะเป็นประจักษ์พยาน แต่เฉพาะผู้ที่ไม่รอดเท่านั้นจะถูกพิพากษาที่นี่

ผู้พิพากษานั้นจะเป็นพระเยซูคริสต์เอง ด้วยว่า “พระบิดา...ทรงมอบการพิพากษาทั้งสิ้นไว้กับพระบุตรแล้ว” (ยอห์น 5:22)

เกณฑ์การพิพากษา: “การทำงานของพวกเขา”

“หนังสือต่าง ๆ ก็ถูกเปิดออก” (ข้อ 12) นั่นคือ บันทึกเกี่ยวกับการกระทำทั้งหลายของมนุษย์ “และผู้ที่ยาตายไปแล้วได้ถูกพิพากษาตามสิ่งทั้งหลายที่ถูกจารึกไว้ในหนังสือเหล่านั้น ตามบรรดาการทำงานของพวกเขา” อีกที “และพวกเขาได้ถูกพิพากษาตามบรรดาการทำงานของตนหมดทุกคน” (ข้อ 13) สวรรค์จดบันทึกการกระทำทั้งหลายของมนุษย์ และความคิดและความรู้สึกทั้งหมดที่ควบคุมกระทำของพวกเขา Seiss กล่าวว่า: “มนุษย์มากมายเคยมีชีวิตอยู่และตายไปซึ่งโลกไม่ทราบอะไรเกี่ยวกับตัวเขาเลย แต่ชีวิตที่พวกเขาเคยใช้ การกระทำที่พวกเขาเคยก่อ ความคิดและอารมณ์ที่พวกเขาผลิตเพลิน ยังถูกจดไว้อยู่เหมือนเดิมในที่ ๆ ความทรงจำเกี่ยวกับพวกเขาไม่อาจพินาศไปได้ ไซแล้ว โอ ผู้ชายเอ๋ย! โอ ผู้หญิงเอ๋ย! ไม่ว่าคุณจะเป็นใคร ชีวิตประวัติของคุณถูกจดไว้แล้ว มือที่ไม่ปลั่งผิได้บันทึกทุกรายการ พร้อมกับทุกสิ่งที่เร้นลับ...” ไม่มีพระเมตตาในที่นี้ ไม่มีการกล่าวถึงการยกโทษ เกี่ยวกับพระคุณของพระเจ้า เกี่ยวกับการลบมลทิน สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดถูกเย้ยหยันไปแล้ว บัดนี้การพิพากษาที่ชอบธรรมเท่านั้นจะถูกใช้ ผู้คนไปนรกเพราะพวกเขาสมควรไป พวกเขาสมควรตกนรก บัญญัติของพระเจ้าคือ “ด้วยว่าค่าจ้างของบาปคือความตาย แต่ของประทานของพระเจ้าคือชีวิตนิรันดร์โดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา” (รม. 6:23) มันคือ “อย่าถูกล่อลวงเลย พระเจ้าทรงถูกเย้ยหยันไม่ได้ เพราะว่าสิ่งใดก็ตามที่คนหนึ่งคนใดหว่านลง เขาก็จะเกี่ยวเก็บสิ่งนั้นเช่นกัน” (กท. 6:7) สุภาษิต 29:1 กล่าวว่า “คนที่ถูกตำหนิบ่อย ๆ ก็ทำให้คอของตนแข็ง จะถูกทำลายอย่างฉับพลัน และไร้ทางแก้ไข” บาปต้องได้รับการชดใช้ คนเหล่านั้นที่ปฏิเสธการเสียสละของพระคริสต์เพื่อเราต้องใช้หนี้ของพวกเขาเองเพราะบาปนิรันดร์ที่พวกเขาไม่เคยกลับใจและที่ไม่ได้รับการยกโทษ

บางคนถามว่า “แต่ถ้าคน ๆ หนึ่งไม่เคยได้ยินข่าวประเสริฐล่ะ?” มนุษย์ไม่ได้ไปสวรรค์เพราะพวกเขาได้ยินข่าวประเสริฐ พวกเขาไปเพราะพวกเขาได้รับการยกโทษสำหรับบาปทั้งหลายของตน และคนเหล่านั้นที่ไม่อยากได้รับการยกโทษก็ไปนรกเพราะพวกเขาสมควรไป

มนุษย์จะถูกพิพากษาตามการทำงานของตน ฉะนั้นนั่นหมายความว่า การพิพากษาจะรุนแรงสำหรับบางคนมากกว่าคนอื่น ๆ นรกจะเบาสำหรับบางคนมากกว่าคนอื่น ๆ ขึ้นอยู่กับการงานของพวกเขา ทุกคนที่ปฏิเสธ

พระคริสต์ก็ไปนรก แต่คนจะไม่เหมือนกันสำหรับทุกคน ทุกคนที่รอดก็ไปสวรรค์ แต่บางคนจะได้รับบำเหน็จมากกว่าคนอื่น ๆ ได้รับความสุขมากกว่าคนอื่น ๆ เนื่องจากในนรกผู้คนทนทุกข์ “ตามการงานของตน” พระเจ้าจึงจะมีบันทึกการงานนั้นไว้ใกล้ตัว

“ตามบรรดาการงานของพวกเขา” (ข้อ 12) ใช่แล้ว แต่ในสายพระเนตรของพระเจ้าบาปนั้นก็ไม่ใช่เพียงอยู่ในการกระทำแต่อยู่ในจิตใจ “ด้วยว่าจากบรรดาสิ่งที่เต็มอยู่ในใจ ปากก็พูดออกมา” (มธ. 12:34) คนที่เกลียดชังพี่น้องของตนก็เป็นฆาตกรก่อนที่จะเขาจะเหนียวโกป็นหรือกวัดแกว่งมีดหรือไม้ตะบอง (1 ยอห์น 3:15) “ผู้ใดก็ตามที่มองผู้หญิงคนหนึ่งเพื่อให้เกิดใจกำหนัดในหญิงนั้น เขาก็ได้เล่นชู้กับหญิงนั้นในใจของตนแล้ว” พระเยซูตรัสไว้ในมัทธิว 5:28 คนที่อยากทำความชั่วหรือคงจะทำมันหากสถานการณ์อำนวย หรือถ้าเขาไม่กลัวว่าจะถูกแฉ ก็มีความผิดในบาปนั้นแล้วในใจ โอ บาปเหล่านั้นที่ใจเจตนาจะถูกอ่านให้ได้ยินจากสมุดบันทึกเหล่านั้นของพระเจ้าในวันอันน่ากลัวนั้น!

ไม่แปลกที่โรม 3:22,23 กล่าวว่า “เพราะว่าไม่มีความแตกต่างกัน เหตุว่าทุกคนได้ทำบาป และขาดจากสง่าราศีของพระเจ้า” เผ่าพันธุ์แห่งคนบาปนี้มีบาปที่เหมือนกันจริง ๆ!

ภรรยาและคุณแม่ที่รักนวลสงวนตัวในทางกฎหมายที่รับชมภาพยนตร์หรือรายการโทรทัศน์เกี่ยวกับการเกี่ยวพาราสีและอาจเป็นการเล่นชู้ของชายเจ้าเสน่ห์คนหนึ่งและนึกฝันว่ามันคงจะวิเศษจริง ๆ ที่ได้มีประสบการณ์อย่างนั้น พระเจ้าก็จะนับรวมกับหญิงโสเภณีหรือดาราหนังลามกที่เธออิจฉา ฆาตกรที่ต้องโทษ ประหารชีวิตและผู้หญิงที่เกลียดชังและฆ่าลูกน้อยที่ยังไม่เกิดของเธอให้ตายโดยการทำแท้ง ตลอดจนคุณหมอมือที่มั่งมีและผู้คนนับถือที่ร่ำรวยเพราะการฆาตกรรมเช่นนั้น (แม้ว่าการทำแท้งถูกทำให้ถูกกฎหมายและในบางกรณีเป็นเรื่องน่านับถือก็ตาม): คนเหล่านี้ทุกคนจะยืนต่อแถวเดียวกันกับฆาตกรผู้มีความผิดและทำให้โลหิตตกที่การพิพากษานั้น

และบรรดาบาปกลับ ๆ! สมุดเหล่านั้นของพระเจ้าบันทึกมากยิ่งขึ้นกว่าหนังสือพิมพ์ มากกว่าที่คนทั้งโลกทราบ เรื่องรักลับ ๆ การลักขโมยที่ไม่มีใครจับได้ อุบายการเงินอันคดโกง คดีฆาตกรรมที่ยังไขไม่ได้ ที่การพิพากษานั้นจะถูกเปิดโปงว่าน่าเกลียด น่าชัง ชั่วร้ายแบบนรกตามที่พระเจ้าทรงมองเห็นพวกมัน

“และหนังสืออีกม้วนหนึ่งก็ถูกเปิดออก ...หนังสือแห่งชีวิต” (ข้อ 12) เหตุใดมันถึงอยู่ที่นี่? ในหนังสือนี้มีชื่อของคนเหล่านั้นที่บังเกิดใหม่แล้วโดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดนั้น ทะเบียนของผู้ที่ถูกชำระล้างและแยกตั้งให้บริสุทธิ์โดยทางความเชื่อในพระโลหิตที่มีฤทธิ์ไถ่ของพระองค์ (ดู ฟป. 4:3; วว. 3:5; 13:8; 17:8; 20:12, 15; 21:27; 22:19) “หนังสือแห่งชีวิตถูกเปิด (ข้อ 12) ซึ่งเป็นทะเบียนของผู้ที่รอดแล้ว (13:8; 17:8) มันไม่มีชื่อของคนที่ไม่รอดเลยสักคนเดียว ซึ่งแสดงให้เห็นว่านี่เป็นการพิพากษาของคนบาปล้วน ๆ (ข้อ 15)” Dr. Unger กล่าว

ไม่มีผู้ที่รอดแล้วถูกพิพากษาที่นั่นเลยสักคน แล้วทำไมหนังสือแห่งชีวิต? มันเป็นคำพยานที่รักของพระเจ้าแก่คนทั้งปวงว่าคนที่ไม่รอดเหล่านั้นมีโอกาสรับความรอดได้และไม่ยอมรับความรอด มันเป็นหลักฐานของพระเมตตาของพระเจ้าที่ถูกดูหมิ่น ของคำเชิญชวนที่ถูกเยาะเย้ย ของการลบมลทินบาปของพวกเขาซึ่งพวกเขาได้ปฏิเสธ โดยเลือกบาปทั้งหลายของพวกเขา มากกว่า

ดังนั้น เมื่อผู้หลงหายเหล่านี้ (พวกเขาทุกคน) ถูกโยนเข้าไปในบึงไฟนั้น พวกเขาก็ถูกเตือนความจำอีกหนเกี่ยวกับความรอดนั้นซึ่งถูกซื้อแล้วโดยการทนทุกข์เหล่านั้นของพระคริสต์แต่ถูกปฏิเสธจนกระทั่งสายเกินไป ลึกลงไปในนรกเศเรฐฐ์นั้นแห่งลูกา 16 ถูกบอกว่า “ลูกเอ๋ย จงระลึกว่า...” บัดนี้เรื่องราวอันน่าเศร้าถูกบอกเล่าปลายทางของเหล่าคนบาปที่ปฏิเสธพระคริสต์มาถึงแล้ว คนบาปที่ไม่ยอมกลับใจคนสุดท้ายในโลกไปนรกแล้ว “ในส่วนของไฟนรินทร์ ไม่มีผู้ใดตั้งคำถามพวกนักวิทยาศาสตร์ว่าไฟลุกไหม้อยู่เสมอภายในใจกลางของแผ่นดินโลกนี้ และว่าภูเขาไฟทั้งหลาย เช่น ภูเขาเอทนา ถูกก่อขึ้นโดยไฟนั้นที่แตกทะลุออกมาผ่านทางจุดที่เปลือกโลกบางที่สุด ถ้าใครเชื่อนักวิทยาศาสตร์เหล่านั้นผู้ค้นพบ ทำไมถึงไม่เชื่อพระเจ้าผู้ได้ทรงสร้างเล่า? (Slemming)

Seiss สรุปบทนี้ด้วยถ้อยคำเหล่านี้ที่เป็นคำเตือน:

จงฟังเถิด ท่านทั้งหลายที่ไม่เชื่อ-ท่านทั้งหลายที่เป็นคนทุจริต-ท่านทั้งหลายที่เป็นคนหมิ่นประมาท-ชายหญิงที่ลามกทั้งหลายเอ๋ย-ท่านทั้งหลายที่เป็นทาสของตัณหาและความอยาก-ท่านทั้งหลายที่ย่ำแย่ความจริงของพระเจ้า- “พวกเจ้าจะหนีพ้นพระอาญาแห่งนรกอย่างไรได้?” (มธ. 23:33) ท่านทั้งหลายที่ทำธุรกิจ-ที่จิตวิญญาณของพวกท่านซึบซับอยู่กับการไขว่คว้าหากำไร-พวกท่านที่มั่งคั่งแต่ไม่ได้มีใจจำเพาะพระเจ้า-พวกท่านที่เป็นผู้โดยสารบนเรือแห่งชีวิต ที่ไม่มีการอธิษฐาน ไม่มีสัมพันธกับคริสตจักร ไม่สนใจประโยชน์สุขอันเป็นอมตะของท่าน พระเจ้าของท่านหรือนรินทร์กาลที่อยู่ตรงหน้าท่าน-จงฟังเถิด: “นรกได้ขยายตัวของมันออก และอ้าปากของมันเสียโดยไม่จำกัด และสง่าราศีของพวกเรา และฝูงชนของพวกเรา และความเอิกเกริกของพวกเรา และผู้ที่ขึ้นบาน จะลงไปสู่รณ!” (อสย. 5:14) พวกท่านที่เกือบจะเป็นคริสเตียนเอ๋ย ที่ชักช้าอยู่นานหลายปีที่ริมขอบอาณาจักรนั้น ที่มองลอดผ่านประตูเข้าไปแต่ไม่เคยพร้อมเลยที่จะเข้าประตูนั้น ตั้งใจว่าจะทำแต่ไม่เคยได้กระทำเลย บรรดาอยู่บ่อย ๆ แต่ก็ผิดไปก่อนเหมือนเดิม หวังอยู่แต่ไม่มีสิทธิ์ที่จะหวัง-คำถามนี้มาถึงพวกท่าน: “พวกท่านจะรอดพ้นไปอย่างไรได้ ถ้าพวกท่านละเลยความรอดอันยิ่งใหญ่เหลือเกินนั้น?” (ฮบ. 2:2-4)

และถ้ามีผู้ใดหลงลืมหรือไม่แยแสต่อสิ่งใหญ่โตเหล่านี้-หลบอยู่ท่ามกลางคลื่นโหมกระหน่ำแห่งการแก้แค้นที่จะมา-ข่าวสารนี้มาถึงท่าน: “โอ คนซีเซาเอ๋ย จงลุกขึ้นซี จงร้องขอต่อพระเจ้าของเจ้า บางทีพระเจ้าองค์นั้นจะทรงระลึกถึงพวกเราบ้าง เพื่อพวกเราจะไม่พินาศ!” (โยนาห์ 1:6) เพราะถ้าผู้ใดไม่ถูกพบว่ามีชื่อจดอยู่ในหนังสือแห่งชีวิต เขาก็ต้องถูกกลืนไปสิ้นโดยบึงไฟนั้น ท่านผู้อ่าน ชื่อของคุณถูกจดไว้ในหนังสือเล่มไหน? Frank M. Davis กล่าวมันไว้เช่นนี้:

พระองค์เจ้าข้า ข้าไม่หวังใยในสมบัติ เงินและทองคำ

ข้าอยากแน่ใจว่าได้ไปสวรรค์ ข้าอยากเข้าในคอกแกะนั้น

ในสมุดแห่งอาณาจักรของพระองค์ พร้อมกับหน้ากระตาดอันงามด

บอกข้าเถิด พระเยซูพระผู้ช่วยของข้า ชื่อของข้าจดหรือยัง?

บทที่ 21

ข้อ 1,2:

21:1 และข้าพเจ้าได้เห็นท้องฟ้าอากาศใหม่และ
แผ่นดินโลกใหม่ เพราะท้องฟ้าอากาศแรกและแผ่น
ดินโลกแรกนั้นหายไปแล้ว และไม่มีทะเลอีกต่อไป
เยรูซาเล็มใหม่ กำลังลงมาจากพระเจ้าจากสวรรค์
โดยถูกจัดเตรียมไว้แล้วเหมือนอย่างเจ้าสาวแต่งตัว
ไว้สำหรับสามีของเธอ

21:2 และข้าพเจ้า ยอห์น ได้เห็นเมืองบริสุทธิ กรุง

ยอห์นมองผ่านประตูนั้นและเห็น “ท้องฟ้าใหม่และแผ่นดินโลกใหม่”

“และข้าพเจ้าได้เห็นท้องฟ้าอากาศใหม่” J.A. Seiss กล่าวเกี่ยวกับเรื่องนี้:

ฟ้าใหม่นั้นจะเป็นเช่นไร ซึ่งมันจะต้องเกิดขึ้นแน่นอน! เราไม่อาจบรรยายได้ถึงอุดมคติของฟ้าใหม่นั้น แต่มันจะเป็นฟ้าหนึ่งซึ่งไม่มีพายุฝนฟ้าคะนองแปรปรวนและความดำทะมึนอันน่ากลัวอีกต่อไป ไม่มีแสงฟ้าแลบพร้อมกับเสียงฟ้าร้องแห่งพระพิโรธ ไม่มีภัยพิบัติแห่งลูกเห็บ ไม่มีฝนที่เทการพิพากษาอันน่ากลัวลงมา ไม่มีที่บ้วนปัสสาวะสำหรับพญามารและเหล่าทูตของมัน ไม่มีการบิดเบี้ยวซึ่งแสดงลางบอกเหตุอันน่าสะพรึง และไม่มีการสันสะเทือนที่ก่อให้เกิดความหวาดหวั่น และภัยพิบัติแก่บรรดาผู้อาศัยอยู่ใต้ผืนฟ้า

มีความแตกต่างมหาศาลตั้งอยู่ระหว่างท้องฟ้าใหม่และแผ่นดินโลกใหม่นี้กับแผ่นดินโลกเดิมและฟ้าอากาศที่อยู่รอบมันซึ่งเราค้นเคย การเปลี่ยนแปลงนั้นจะเกิดขึ้นไปแล้วเมื่อไร?

ใน 2 เปโตร 3:7 เราถูกบอกว่า: “แต่ท้องฟ้าอากาศและแผ่นดินโลกซึ่งเป็นอยู่เดี๋ยวนี้ โดยคำตรัสเดียวกันนั้นทรงเก็บไว้ คือสงวนไว้สำหรับไฟจนถึงวันแห่งการพิพากษาและความหายนะของบรรดาคนอธรรม”

พระคำข้อนี้พึงเตือนใจเราว่าโลกเก่านั้น ในน้ำท่วมมนั้น “ซึ่งถูกท่วมด้วยน้ำ ก็พินาศไป” วัตถุของดาวเคราะห์นี้ไม่ได้หายไป แต่พื้นผิวทั้งหมดของมันได้ถูกเปลี่ยนแปลงจนกำจัดทิ้งทุกร่องรอยแห่งอารยธรรมและชีวิตบนแผ่นดินโลกก่อนน้ำท่วมมนั้น ฉะนั้นเวลาหนึ่งจะมาถึงเมื่อโลกนี้จะถูกเผาหมดด้วยไฟและทุกสิ่งที่ไฟทำลายได้จะถูกทำลาย อารยธรรมในปัจจุบันทั้งหมด ร่องรอยแห่งการใช้งานของมนุษย์และการใช้แผ่นดินโลกนี้ในทางที่ผิด จะหมดสิ้นไป พระเจ้าจะทรงทำให้มันกลายเป็นแผ่นดินโลกใหม่

และในบทที่ 3 นั้นของ 2 เปโตร ข้อ 12 และ 13 กล่าวว่าคริสเตียนทั้งหลายควรมีการประพฤติที่บริสุทธิ์ในทุกลักษณะ “โดยคอยท่าและริบเร่งที่จะให้วันของพระเจ้ามาถึง ในวันนั้นไฟจะติดท้องฟ้าอากาศให้สลายไป และบรรดาโลกธาตุมวลจะละลายไปด้วยความร้อนอันแรงกล้า แต่อย่างไรก็ตาม พวกเรา ตามพระสัญญาของพระองค์นั้น จึงคอยท่าท้องฟ้าอากาศใหม่และแผ่นดินโลกใหม่ ซึ่งในทีนั้นความชอบธรรมดำรงอยู่” มันเป็นเรื่องที่น่าอัศจรรย์จริง ๆ ที่ไฟอันหนึ่งจะทำให้แม้กระทั่งดาวเคราะห์เหล่านั้นและฟ้าเหล่านั้น “สลายไป” เมื่อ “บรรดาโลกธาตุมวลจะละลายไปด้วยความร้อนอันแรงกล้า”! โอ แต่พวกเรา “คอยท่าท้องฟ้าอากาศใหม่และแผ่นดินโลกใหม่ ซึ่งในทีนั้นความชอบธรรมดำรงอยู่”

มหันตภัยใหญ่ยักษ์นี้จะเกิดขึ้นเมื่อไรเมื่อแผ่นดินโลกจะถูกชำระด้วยไฟ โลกธาตุมวลละลายด้วยไฟอันร้อนยิ่ง? มันจะเกิดขึ้น 2 เปโตร 3:7 กล่าวว่า “...สงวนไว้สำหรับไฟจนถึงวันแห่งการพิพากษาและความหายนะของบรรดาคนอธรรม” ดังนั้น ขณะที่พระคริสต์ทรงพบกับคนทั้งปวงที่ไม่รอด ซึ่งถูกลากตัวออกมาเผชิญหน้าพระองค์หน้าพระที่นั่งใหญ่สีขาวนั้นที่ถูกตั้งในอวกาศอันแวววาวไร้ขีดจำกัด ท้องฟ้าอากาศและแผ่นดินโลกอย่าง

ที่เราเห็นพวกมันตอนนี้จะถูกละลายและถูกชำระและถูกทำให้เป็นของใหม่ เมื่อนั้นพวกมันก็จะพร้อมสำหรับเหล่าวิสุทธิชนเมื่อพระเจ้าเสด็จมาเพื่อประทับอยู่กับมนุษย์และมนุษย์ที่ตกต่ำได้รับการไถ่และถูกพากลับเข้าไปอยู่ในสวนเอเดนของพระเจ้า!

“...และแผ่นดินโลกใหม่” Seiss พรรณนามกันอย่างงดงามดังนี้:

-แผ่นดินโลกหนึ่งซึ่งไม่เจ็บปวดและไม่พินควันภายใต้การแข่งสาปของบาปอีกต่อไป,-แผ่นดินโลกหนึ่งซึ่งไม่ต้องถูกทิ่มแทงด้วยตะขอและเหล็กอีกต่อไปเพื่อทำให้มันออกผล,-แผ่นดินโลกหนึ่งซึ่งหนามย่อยและหนามใหญ่ไม่รังควานผืนดินอีกต่อไป ไม่มีงูพิษ ๑ ท่ามกลางดอกไม้ ไม่มีสัตว์ร้ายคอยดักรุมเพื่อกัดกิน,-แผ่นดินโลกหนึ่งซึ่งผืนดินไม่ถูกขุดเพื่อทำหลุมฝังศพเลย ที่ซึ่งดินของมันไม่เคยเปียกชื้นด้วยน้ำตาหรือชุ่มโชกด้วยโลหิตของมนุษย์ ที่ซึ่งทุ่งนาของมันไม่เคยแห้งเหี่ยวเพราะอากาศผิดปกติ ที่ซึ่งบรรยากาศของมันไม่เคยเปิดช่องให้ภัยพิบัติและความตาย ที่ซึ่งทางทั้งหลายของมันไม่เคยมีขบวนแห่งงานศพ หรือถูกกีดขวางโดยคนถืออาวุธที่จะไปรบ,-แผ่นดินโลกหนึ่งซึ่งเนินเขาทั้งหลายของมันมีความรอดไหลบริบูรณ์อยู่เสมอ และที่ซึ่งหุบเขาทั้งหลายของมันรู้จักแต่ความอ่อนหวานแห่งรอยยิ้มของพระเยซูคริสต์,-แผ่นดินโลกหนึ่งซึ่งจากปลายสุดด้านหนึ่งไปอีกด้าน และจากใจกลางไปสู่ขอบนอกสุด ถูกห่มด้วยความเป็นสุขชั่ววันรันดร์แห่งอุทยานสวรรค์ที่กลับคืนมา!

การเปลี่ยนแปลงหลายอย่างที่ไม่อาจจินตนาการได้จะเกิดขึ้นในฟ้าอากาศและแผ่นดินโลกใหม่นี้ “ไม่มีทะเลอีกต่อไป” (ข้อ 1) และบัดนี้ “เมืองบริสุทธิ กรุงเยรูซาเล็มใหม่ กำลังลงมาจากพระเจ้าจากสวรรค์” มายังฟ้าอากาศใหม่และแผ่นดินโลกใหม่นี้

คริสตจักร วิสุทธิชนทุกคนแห่งทุกยุคสมัยที่ถูกเรียกออกมาเพื่อพบกับพระเยซู บางครั้งถูกแสดงภาพเป็นเจ้าสาวของพระคริสต์ (อฟ. 5:22-25) แต่ในที่นี้เจ้าสาวคือนครบริสุทธิอันงดงามนั้น ข้อ 9 และ 10 เรียกนครนั้นว่า “เจ้าสาว มเหสีของพระเมษโปดก”

ดร. สโกฟิลด์ให้รายการ “เจ็ดสิ่งใหม่” ดังนี้ในบทที่ 21 และ 22: (1) ฟ้าอากาศใหม่, (2) แผ่นดินโลกใหม่, (3) ผู้คนใหม่ (ข้อ 1-8) (4) กรุงเยรูซาเล็มใหม่ (ข้อ 9-21) (5) พระวิหารใหม่ (ข้อ 22) (6) แสงสว่างใหม่ (ข้อ 23-27) (7) เมืองบรมสุขเกษมใหม่ (22:1-3)”

ข้อ 3:

21:3 และข้าพเจ้าได้ยินเสียงยิ่งใหญ่มาจากสวรรค์	และพวกเขาจะเป็นชนชาติของพระองค์ และ
โดยกล่าวว่า “ดูเถิด พลัฏฐาของพระเจ้าอยู่กับ	พระเจ้าเองจะประทับอยู่กับพวกเขา และจะทรง
มนุษย์แล้ว และพระองค์จะทรงสถิตอยู่กับพวกเขา	เป็นพระเจ้าของพวกเขา

พระเจ้าจะทรงสร้างบ้านของพระองค์อยู่ท่ามกลางมนุษย์แล้วตอนนี้

ช่างเป็นความครบบริบูรณ์แห่งความหวังในพระเมตตาของพระเจ้า! บัดนี้ พร้อมกับการกบฏครั้งสุดท้ายที่ถูกปราบลงแล้ว พร้อมกับคนบาปที่ไม่ได้บังเกิดใหม่คนสุดท้ายถูกส่งไปนรกแล้ว พระเจ้าก็จะสามารถอาศัยอยู่กับมนุษย์ และมนุษย์ที่ชอบธรรมทั้งหมด ที่ดีทั้งหมด ก็ได้รับการไถ่เป็นนิรันดร์!

ซาโลมอนผู้ได้รับการเฉลียวใจกล่าวว่า “แต่พระเจ้าจะประทับกับมนุษย์บนแผ่นดินโลกอย่างแท้จริงหรือ
คูเถิด ฟาสุวรรณและสุวรรณแห่งฟาสุวรรณทั้งหลายไม่สามารถรองรับพระองค์ไว้ได้ พระนิเวศน์ซึ่งข้าพระองค์ได้
สร้างขึ้นจะรับพระองค์ไม่ได้ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด” (2 พศด. 6:18) นี่คือการปรารถนาอันยาวนานของพระเจ้า
ที่สำเร็จจริงในที่สุด ในสวนแห่งเอเดนพระเจ้าเคยดำเนินและพูดคุยทุกวันกับอาดัม แต่การร่วมสามัคคีธรรมนั้น
ได้ถูกทำลาย บาปได้เข้ามาและทำให้มนุษย์ชาติทั้งหมดเหินห่าง บาปหนา และเป็นศัตรูของพระเจ้าโดยสันดาน
มนุษย์ชาติได้ไปสู่ความทারণและการนับถือรูปเคารพ “ด้วยว่าจินตนาการแห่งใจของมนุษย์ล้วนแต่ชั่วร้าย”
(ปฐม. 8:21) จนเผ่าพันธุ์นั้นถูกกวาดล้างออกไปด้วยน้ำท่วมนั้นและเหลือแต่โนอาห์กับครอบครัวของเขา

ในตอนนั้นโลกได้หันไปสู่ความมืดของคณนกริตอีกครั้ง ซึ่งถูกบรรยายในโรม 1 และที่หอบาเบล
พระเจ้าทรงกระจัดกระจายคนบาปที่อาจเอื้อมเหล่านี้นี้ไปสู่หลากหลายภาษาและชาติพันธุ์ จากนั้นพระเจ้าทรง
เริ่มต้นใหม่กับอับราฮัมและอิสราเอลเพื่อปลูกประชากรชาติหนึ่งที่จะปรนนิบัติพระองค์ พระองค์ได้เสด็จมาในเมฆ
และไฟนั้นจริง ๆ ที่อยู่เหนือพลับพลา พระองค์ได้ทรงสถิตอยู่ในสง่าราศีเชคินาที่ในที่บริสุทธิ์ที่สุดนั้น แต่
ชนชาติอิสราเอลได้หันไปสู่บาปมากขึ้นเรื่อย ๆ ซึ่งส่งผลเป็นการตกเป็นเชลยที่บาบิโลนเป็นอันดับแรก จากนั้น
หลังจากที่พระคริสต์ทรงถูกปฏิเสธและถูกตรึงกางเขน ชนชาติอิสราเอลก็ถูกกระจัดกระจายไปทั่วโลก พระ
วิหารถูกทำลายและการสถิตอยู่ด้วยของพระเจ้าถูกพรากไปเสียจากพระวิหารของพระองค์เป็นนิรันดร์

แต่พระเจ้าในอดีตกำลังคิดแผนการหนึ่งอยู่ พระคริสต์ได้เสด็จมารับสภาพมนุษย์เพื่อที่จะเป็นอาดัมคนที่
ที่สองของเรา พระองค์ได้สถิตอยู่ท่ามกลางมนุษย์จนกระทั่ง พร้อมกับการทรงทราบล่วงหน้าและน้ำพระทัย
ของพระเจ้า พระองค์ทรงถูกตรึงกางเขน แต่พระองค์ได้ส่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระองค์มาเพื่อประทับอยู่
ในร่างกายของลูกของพระเจ้าทุกคน เริ่มต้นที่วันที่พระองค์ทรงเป็นขึ้นจากตาย (ยอห์น 20:19-22)

หลายยุคสมัยผ่านไป แต่หลังจากการรับขึ้นของเราและการเสด็จกลับมาของพระคริสต์เพื่อครอบครอง
จะมีช่วงเวลาหนึ่งพันปีแห่งสันติสุข พร้อมกับการที่พระคริสต์ผู้ทรงครอบครองบนแผ่นดินโลกท่ามกลางมนุษย์
ชาตานั้นจะถูกจองจำและบาปถูกกำราบ แต่ถึงกระนั้นการสถิตอยู่ท่ามกลางมนุษย์ของพระเจ้านี้ก็ถูกจำกัดโดย
พวกคนที่ไม่รอดซึ่ง เมื่อการทดลองแรกมาถึง เมื่อชาตานั้นถูก “ปล่อยไปชั่วระยะหนึ่ง” จะกบฏต่อผู้พระเจ้า
จากนั้นในจุดจบครั้งมหิพาคนชั่วทุกคนจะถูกพิพากษาและถูกส่งไปนรก และบัดนี้ไม่มีสิ่งใดมาขัดขวางแล้ว
และสุวรรณสามารถลงมาสู่แผ่นดินโลกได้

พระเจ้าผู้บริสุทธิ์ สามารถอาศัยอยู่กับมนุษย์ในโลกที่ขอบธรรมได้แล้วตอนนี้ ซึ่งรวมสุวรรณกับแผ่นดิน
โลกใหม่เข้าด้วยกันเป็นอุทยานสวรรค์สำหรับพระเจ้าและมนุษย์ ในที่สุดสวนเอเดนก็จะถูกฟื้นคืนสู่สภาพเดิม
ความไฝฝืนอันแสนหวานของพระเจ้าสำเร็จจริงแล้ว จะไม่มีเครื่องกีดขวางระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์อีกต่อไป!
เราสามารถอาศัยอยู่ร่วมกันในสันติสุขและความขอบธรรมโดยปราศจากขีดจำกัดนั้นที่เหล่าคนบาปมีในการ
ติดต่อสื่อสารกับพระเจ้า พระเจ้าจะทรงอยู่กับเราและจะทรงเป็นพระเจ้าของเรา!

ข้อ 4,5:

21:4 และพระเจ้าจะทรงเช็ดน้ำตาทุก ๆ หยดจาก

ตาของพวกเขา และจะไม่มี ความตายอีกต่อไป

หรือความโศกเศร้า หรือการร้องไห้ และจะไม่มี
การเจ็บปวดใด ๆ อีกต่อไป เพราะว่าสิ่งต่าง ๆ ใน
กาลก่อนนั้นได้ผ่านพ้นไปแล้ว”

เราสร้างสิ่งสารพัดขึ้นใหม่” และพระองค์ได้ตรัสแก่
ข้าพเจ้าว่า “จงเขียนไว้เถิด เพราะว่าถ้อยคำเหล่านี้
แท้จริงและสัตย์ซื่อ”

21:5 และผู้ประทับบนพระที่นั่งได้ตรัสว่า “ดูเถิด

พระเจ้าทรงเข็นน้ำตาทุกหยดออกไปเป็นนิത്യ

ดูแวบแรกอาจมีคนที่คิดว่า ทันทีที่ไปสวรรค์ตอนเสียชีวิตหรือเมื่อการรับขึ้นและการฟื้นคืนชีพมาถึง
น้ำตาทุกหยดแห่งความเศร้าโศกของแผ่นดินโลกคงถูกเข็นออกไป แต่ไม่ใช่เลย: บัดนี้ยุคพันปีสิ้นสุดแล้ว และใน
ที่นี้คือคริสเตียนทุกคนที่ถูกทำให้ฟื้นคืนชีพแล้วในร่างกายที่รับสง่าราศีและได้ใช้เวลาหนึ่งพันปีอันเปี่ยมสุขกับ
พระคริสต์บนแผ่นดินโลก-แต่พวกเขายังต้องมีน้ำตาให้เข็นออกเหมือนเดิม

ดังนั้นเหล่าวิสุทธิชนที่รับสง่าราศีแล้วจะมีความเศร้าโศกไปจนถึงเวลานั้น และดวงตาที่ฟื้นคืนชีพแล้ว
จะมีต่อมน้ำตา! ดังนั้นเราอาจกล่าวได้ว่าจะมีน้ำตาในสวรรค์ไปจนถึงเวลานั้น

นี่เป็นโครงร่างย่อ ๆ ของคำเทศนาของผมที่ชื่อว่า “น้ำตาในสวรรค์”

I. น้ำตาในสวรรค์เพราะบาปและความล้มเหลวของเรบนแผ่นดินโลก

1. น้ำตาแห่งความละอาย, เพราะ 1 ยอห์น 2:28 กล่าวว่า “และบัดนี้ ลูกเล็ก ๆ ทั้งหลายเอ๋ย จงเข้า
สนิทอยู่ในพระองค์ เพื่อว่าเมื่อพระองค์จะทรงปรากฏ พวกเราจะได้มีความมั่นใจ และจะไม่มีความละอายต่อพระ
พักตร์พระองค์เมื่อพระองค์เสด็จมา” คริสเตียนบางคนจะต้องละอายต่อหน้าพระคริสต์เมื่อพระองค์เสด็จมา

2. น้ำตาแห่งความหวาดกลัว “เพราะว่าพวกเราทุกคนต้องปรากฏตัวที่หน้าบัลลังก์พิพากษาของพระ
คริสต์ เพื่อทุกคนจะได้รับตามสิ่งทั้งหลายที่ถูกกระทำในร่างกายของตน ตามที่เขาได้กระทำแล้ว ไม่ว่าสิ่งนั้นจะ
ดีหรือเลว เหตุฉะนั้น โดยทราบความน่าเกรงขามขององค์พระผู้เป็นเจ้า พวกเราจึงชักชวนคนทั้งหลาย...” (2
คร. 5:10,11 วรรคแรก)

คริสเตียนทั้งหลายต้องเผชิญผลลัพธ์แห่งบาปทั้งหลายของตน คนที่บรรดาคนที่ตนรักไปนรกเพราะไม่
ได้รับคำเตือนจะหวาดกลัวที่จะเผชิญหน้าพระเยซูเจ้าผู้ซึ่งพวกเขาได้ทำให้ผิดหวังในฐานะพยาน บางคนจะ
หวาดกลัวที่จะเผชิญหน้าพระคริสต์และการทำงานต่าง ๆ ของตน

3. น้ำตาแห่งความสูญเสีย 1 โครินธ์ 3:10-15 บอกเล่าเกี่ยวกับบัลลังก์พิพากษานี้ของพระคริสต์และ
การที่คนเหล่านั้นที่การทำงานของพวกเขาคงอยู่จะ “ได้รับบำเหน็จ” (บำเหน็จ ไม่ใช่ความรอด-พวกเขาได้รับความ
รอดแล้ว) คนที่การทำงานของตนถูกเผา “จะขาดบำเหน็จ แต่ตัวเขาเองจะรอด แต่เหมือนอย่างรอดจากไฟ”
โอ น้ำตาแห่งความสูญเสียหลังจากที่เราเห็นคนที่เรารักตกนรกเป็นนิത്യ!

II. น้ำตาในสวรรค์เพราะบรรดาคนที่เรารักบนแผ่นดินโลก

1. ในสวรรค์พวกเขาจะรู้ พวกเขาจะรู้เมื่อจิตวิญญาณหลายดวงรับความรอด (ลูกา 15:7,10) เหล่าทูต
สวรรค์ไป ๆ มา ๆ อยู่ตลอด ทูตสวรรค์ทั้งปวงในสวรรค์ทราบเมื่อพระคริสต์ประสูติและมาเพื่อสรรเสริญ
พระองค์ โมเสสและเอลียาห์ทราบว่าต้องมาพบกับพระเยซูบนภูเขาแห่งการจำแลงพระกายนั้นเมื่อไร

2. น้ำตาในสวรรค์เพราะคริสเตียนทั้งหลายที่ล้มเหลวบนแผ่นดินโลก

ฮีบรู 12:1,2 กล่าวว่า

“เหตุฉะนั้น โดยเห็นว่าพวกเราถูกล้อมรอบด้วยพยานหมู่นั้น ให้พวกเราวางทุกสิ่งที่เป็นตัวถ่วง และบาปซึ่งขัดขวางพวกเราอยู่อย่างง่ายดาย และให้พวกเราวิ่งด้วยความอดทนการแข่งกันที่ตั้งไว้ต่อหน้าพวกเรานั้น โดยจับจ้องที่พระเยซู ผู้ให้กำเนิดความเชื่อของพวกเราและผู้ทรงทำให้ความเชื่อของพวกเราสำเร็จ ผู้ซึ่งเพราะเห็นแก่ความปิตุยานีที่ทรงตั้งไว้ต่อพระพักตร์พระองค์นั้น ได้ทรงทนเอากางเขน โดยทรงเหยียดหยามความละอายนั้น และประทับเบื้องขวาพระที่นั่งของพระเจ้าแล้ว”

โอ อัฒจันทร์ในสวรรค์มีคนนั่งอยู่เต็ม คอยเฝ้าดูการวิ่งแข่งของเราอยู่ พวกเขาเศร้าใจถ้าเราล้มเหลว

3. น้ำตาเพราะบรรดาคนที่เรารักบนแผ่นดินโลกที่ไม่ได้รับความรอด ถ้ามิตรสหายในสวรรค์ของพระเจ้าเกลี้ยงนั้นชื่นชมยินดีเพราะแก่ที่ถูกลูกกลับมาบ้าน พวกเขาไม่ร้องไห้หรือเมื่อแก่ไม่ถูกพามา เมื่อคนบาปไม่ถูกช่วยให้รอด (ลูกา 15:7,10)?

แต่บัดนี้เราถูกบอกว่าพระเจ้าจะทรงเจ็ดน้ำตาทุกหยดออกไป นี่คือหลังจากที่คริสเตียนทั้งหลายจะได้เห็นบรรดาคนที่พวกเขารักถูกพิพากษาและถูกโยนเข้าไปในบึงไฟแล้ว ช่างเป็นภาพอันแสนเจ็บปวด! แต่พระเจ้าจะไม่เพียงเจ็ดน้ำตาเหล่านั้นออกไป แต่เราถูกรับประกันว่าจะไม่มีความตายอีกต่อไป ไม่มีความเศร้าโศกอีกต่อไป ไม่มีความเจ็บปวดอีกต่อไป ไม่มีการร้องไห้อีกต่อไป สิ่งสารพัดจะถูกสร้างใหม่แล้วตอนนี้ ในที่สุดน้ำตาของเราในสวรรค์ก็สิ้นสุด

ผมขอยกคำพูดอันงดงามส่วนหนึ่งมาจาก *THE APOCALYPSE* โดย J.A. Seiss:

ผู้ที่เจ็ดน้ำตาให้เหือดแห้งไปคือพระเจ้าเอง (ข้อ 4) มีมนุษย์ไม่ได้ร้องนักรในการเจ็ดน้ำตาให้แห้ง ถ้ามีมนุษย์เจ็ดน้ำตาชุดหนึ่งออกไปเสร็จ อีกชุดก็มาซึ่งมีมนุษย์เจ็ดออกไปไม่ได้ อำนาจฝ่ายโลก ไม่ว่าจะดีและกรุณาสักเพียงใด ก็ไปไม่ได้ไม่ไกลนักในการพันผูกใจที่แตกสลาย มีแต่พระหัตถ์ที่สร้างวิญญานสามารถเข้าถึงแหล่งที่มาอันลึกลับแห่งความเศร้าโศกของวิญญานนั้นได้ หรือเซ็ดธารน้ำตาที่ไหลออกมาจากความเศร้าโศกนั้นได้ “น้ำตาทุกหยด” เพราะจะมีน้ำตามากมาย;-น้ำตาแห่งเคราะห์ร้ายและความยากจน แบบที่โยบและลาซารัสได้ร้องไห้;-น้ำตาแห่งความรักที่ถูกพลัดพราก แบบที่มารีย์และมารธา และหญิงม่ายชาวนาอินนั้นได้หลังจากตา;-น้ำตาแห่งความเห็นใจและความเมตตา แบบที่เยเรมีย์และพระเยซูได้ร่ำไห้เพราะบาปและภัยพิบัติเหล่านั้นของกรุงเยรูซาเล็ม;-น้ำตาแห่งความไร้เดียงสาที่ถูกข่มเหง น้ำตาแห่งความขอกช้าและการสำนึกผิดสำหรับความผิดและอาชญากรรมทั้งหลายที่กระทำต่อความดีงามและความโอ้อำตระการแห่งสวรรค์;-น้ำตาแห่งความผิดหวังและการถูกละเลย;-น้ำตาแห่งการโหยหาสิ่งที่ไม่อาจเป็นของเราได้ตอนนี้;-น้ำตาเหล่านี้ และน้ำตาอื่นใดก็ตามที่เคยไหลอาบแก้มของมนุษย์เดินดิน จะถูกเจ็ดให้แห้งเป็นนิത്യเมื่อถึงตอนนั้น

“และจะไม่มีความตายอีกต่อไป” (ข้อ 4) โอ การครอบครองของความตาย! มีใครบ้างที่มันไม่ได้สัมผัส! มีแวดวงใดบ้างที่มันไม่ได้รู้กราน! มีบ้านใดบ้างที่มันไม่ได้เข้าไป!

ไม่มีผู้แกล้งไต่ ไม่ว่าจะมีคนเฝ้าดูแลขนาดไหน

ที่ไม่มีผู้แกล้งตายที่นั่น!

ไม่มีข้างเตาผิงใด ไม่ว่าจะป้องกันดีขนาดไหน

ที่ไม่มีเก้าอี้ที่ไว้คนนั่ง

รอบคริสต์จักรทั้งหลายของเรามีสุสานของเรา และตลอดแนวทางหลวงทุกสายมีสุสานและหลุมศพคนตาย เราแทบจะเห็นรถขนส่งพ้ออันหดหู่ทุกครั้งที่เราลี้มตา ขบวนแห่งานศพ โกดังของสัปเหร่อ ร้านค้าที่เต็มไปด้วยสินค้าสำหรับการไว้ทุกข์ หรือช่างตัดหินที่แกะสลักป้ายหลุมศพ หนังสือพิมพ์ทุกฉบับที่เราหยิบขึ้นมามีข่าวมรณกรรม และทุกสัปดาห์ก็นำเสนอรายชื่อผู้เสียชีวิตทางขวามือของเรา ทางซ้ายมือของเรา ข้างหน้าเรา ข้างหลังเรา รอบตัวเรา ข้างใต้เรา ในทุกฤดู ในทุกสภาพอากาศ ทุกแห่งหน คือความตาย ตัวเราเองก็แค่กำลังรอคอย โดยไม่รู้ว่าจะวันไหนหรือโง่งไหนเราจะล้มลงภายใต้การฟาดของมัน...

แต่จะมีเวลานั้นเมื่อความตายเองก็จะตาย...เมื่อแสงอาทิตย์แห่งปฐมกาลใหม่สาดส่องมาบนโลกที่ถูกโบยตี เสียงขอบพระคุณอันยิ่งใหญ่จะดังก้องไปทั่วทุกเขตแดน จากเส้นศูนย์สูตรไปจนถึงทั้งสองขั้วโลก ว่า “ความตายถูกกลืนไปแล้วในความมีชัย” เมื่อนั้นจะไม่มีหลุมศพถูกขุดอีกเลย ด้วยว่า “ความตายจะไม่มีอีกต่อไป”

ข้อ 6-8:

21:6 และพระองค์ได้ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า “สำเร็จแล้ว เราเป็นอัลฟาและโอเมกา เป็นปฐมและอวสาน เราจะให้แก่คนที่กระหายจากบ่อน้ำพุแห่งชีวิตโดยไม่ต้องเสียอะไรเลย

21:7 ผู้ใดที่มีชัยชนะ จะได้รับสิ่งสารพัดเป็นมรดก และเราจะเป็นพระเจ้าของเขา และเขาจะเป็นบุตรของเรา

21:8 แต่คนขลาด และคนไม่เชื่อ และคนที่น่าสะอิดสะเอียน และบรรดาฆาตกร และคนเล่นขี้ทั้งหลาย และคนใช้เวทมนตร์ทั้งปวง และบรรดาคนไหว้รูปเคารพ และทุกคนที่พดมุสนั้น จะมีส่วนของตนในบึงซึ่งเผาไหม้ด้วยไฟและกำมะถัน ซึ่งเป็นความตายครั้งที่สอง”

การแบ่งแยกเป็นนิตยระหว่างผู้รอดและผู้หลงหาย

ประการแรก นี่เป็นพระสัญญาและข้อเสนอแนะพิเศษแห่งความรอดอีกหน และประการที่สอง เป็นคำเตือนที่จริงจังเกี่ยวกับความย่อยยับเป็นนิตยสำหรับเหล่าคนบาปที่ไม่สำนึกผิดและไม่ยอมกลับใจเชื่อ จำไว้ว่านี่เป็นพระเยซูเจ้าที่ตรัสอยู่เหมือนเดิม เนื่องจากพระองค์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดนั้น พระองค์จึงทรงเป็นผู้พิพากษาของทุกคนเช่นกัน และพระองค์ทรงพรรณนาถึงพระองค์เองอีกครั้งเหมือนวิวรณ์ 1:8,11,17; 2:8 พระเยซูเจ้าทรงเตือนความจำเราเกี่ยวกับความเป็นพระเจ้าชั่วนิรันดร์ของพระองค์ พระองค์ทรงเป็นผู้แรกและผู้สุดท้าย ปฐมและอวสาน อัลฟาและโอเมกา

ฉะนั้น เช่นเคย พระผู้สร้าง-พระผู้ช่วยให้รอดของเราคงจะไม่ตรัสถึงสง่าราศีแห่งกรุงเยรูซาเล็มใหม่โดยไม่เตือนใจเราว่าพระองค์ทรงปรารถนาที่จะให้ผู้ถูกไถ่แล้วทุกคนปลอดภัยอยู่ที่นั่นเป็นนิตย หมายเหตุ: (1) พระองค์ตรัสว่า “เราจะให้”; ดังนั้นความรอดจึงไม่ได้มาจากการลงแรง มันเป็นของขวัญของพระเจ้า ไม่ใช่โดย

การประพุดิ แต่โดยพระคุณ บ่อน้ำแห่งชีวิตนั้นเป็นสิ่งที่ให้เปล่า ๆ

(2) มันมีให้แก่ทุกคนที่ “กระหาย” นั่นหมายความว่าทุกคนที่อยากได้รับความรอดและอยากให้บาปทั้งหลายของตนได้รับการยกโทษ อยากได้ใจดวงใหม่ ก็จะได้ตามนั้น “สารพัดที่พระบิดาประทานแก่เราจะมาสู่เรา และผู้ที่มาหาเรา เราก็จะไม่ขับไล่ออกไปเลย” (ยอห์น 6:37) ช่างเรียบง่ายจริง ๆ! เราได้รับคำสัญญาว่า “จงเข้าใกล้พระเจ้า และพระองค์จะทรงเข้าใกล้พวกท่าน” (ยากอบ 4:8) ใจที่หันมาหาพระเจ้าด้วยความจริงใจ ก็พบพระเจ้าทรงรออยู่ที่นี่ “เพราะว่า ‘ผู้ใดก็ตามที่ร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็จะรอด’” (รม. 10:13) โจรที่ใกล้ตายคนนั้นร้องทูลด้วยความไม่รู้ ไม่รู้ว่าจะต้องร้องทูลอย่างไร แต่ก็ได้รับความรอดในทันที (ลูกา 24:39-43)

“น้ำแห่งชีวิต...” (ข้อ 6) ภาพเปรียบเทียบนั้นถูกใช้ในพระคัมภีร์บ่อยครั้งเหลือเกิน! มันเป็นเหมือนความสดชื่นและชีวิตเองแก่นักเดินทางในทะเลทราย ในที่นี้มันไม่ใช่ถ้วยหนึ่งแต่เป็นน้ำพุบ่อหนึ่งที่ล้นไหล บ่อน้ำพุนิรันดร์

ในอิสยาห์ 12:3 มันถูกแสดงภาพให้เป็น “บ่อน้ำแห่งความรอด” (พหุพจน์) ซึ่งจากบ่อเหล่านั้นผู้ที่ถูกไถ่แล้วสามารถโพงน้ำแห่งความรอดได้

ในอิสยาห์ 55:1-3 มันเป็น “น้ำเหล่านี้” (พหุพจน์) ซึ่งให้ฟรี ๆ ไม่ต้องเสียเงิน รวมถึงน้ำองุ่นและน้ำนม เพื่อที่คน ๆ หนึ่งจะรับประทานสิ่งที่ดีได้และเพื่อที่ “จิตใจของเจ้าปิติยินดีในความอ้วนพี” และมันหมายความว่า ตามที่พระเจ้าตรัสแล้วว่า “จงเอื้อมมือของพวกเจ้า และมาหาเรา จงฟัง และจิตวิญญาณของพวกเจ้าจะมีชีวิตอยู่”

ในเพลงสดุดี 116 ผู้แต่งเพลงสดุดี ซึ่งปิติยินดีที่พระเจ้า “ได้ทรงช่วยจิตใจของข้าพระองค์ให้พ้นจากความตาย นัยน์ตาของข้าพระองค์ให้พ้นจากน้ำตาทั้งหลาย และเท้าของข้าพระองค์ให้พ้นจากการล้ม” (ข้อ 8) ร้องถามว่า “ข้าพเจ้าจะเอาอะไรตอบแทนพระเยโฮวาห์ได้ สำหรับพระราชกิจทั้งปวงอันมีพระคุณของพระองค์ต่อข้าพเจ้า” (ข้อ 12) และเขาตอบในพระคำข้อถัดมา โดยการดลใจ ว่าเขาไม่สามารถซื้อ เขาไม่สามารถสมควรได้รับมัน แต่ “ข้าพเจ้าจะเอาถ้วยแห่งความรอด และร้องทูลออกพระนามของพระเยโฮวาห์”

ในยอห์น 4:14 พระเยซูทรงสัญญาว่าน้ำแห่งชีวิตแก่หญิงชาวสะมาเรียผู้นั้น, “แต่ผู้ใดก็ตามที่ดื่มน้ำซึ่งเราจะให้แก่เขานั้นจะไม่กระหายอีกเลย แต่น้ำซึ่งเราจะให้เขานั้นจะเป็นบ่อน้ำพุในตัวเขาพุ่งขึ้นเข้าสู่ชีวิตนิรันดร์”

จงหมายเหตุว่า ไม่ใช่ให้ดื่มอีกเดียวแต่เป็นบ่อน้ำพุที่ไหลอยู่ภายใน “พุ่งขึ้น” อยู่เสมอ “เข้าสู่ชีวิตนิรันดร์”

ในยอห์น 7:37-39 เราอ่านว่า:

“ในวันสุดท้าย วันใหญ่แห่งเทศกาลเลี้ยงนั้น พระเยซูทรงยืนและร้อง โดยตรัสว่า “ถ้าผู้ใดกระหาย จงให้ผู้นั้นมาหาเราและดื่ม ผู้ที่เชื่อบนเรา ตามที่พระคัมภีร์ได้กล่าวไว้แล้วว่า ‘จากภายในผู้นั้น บรรดาแม่น้ำแห่งน้ำประกอบด้วยชีวิตจะไหลออกมา’” (แต่พระองค์ตรัสสิ่งนี้เรื่องพระวิญญาณ ซึ่งคนทั้งหลายที่เชื่อบนพระองค์จะได้รับ ด้วยว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ยังไม่ถูกประทานให้ เพราะพระเยซูยังมิได้รับสง่าราศี)”

ไม่ใช่แค่บ่อน้ำแห่งชีวิตเพื่อช่วยจิตวิญญาณของคน ๆ หนึ่งให้รอด แต่เป็นน้ำพุแห่งฤทธิ์เดชพระวิญญาณ

บริษัทที่ไหลออกเพื่อช่วยให้รอดและอวยพรทุกคนที่อยู่รอบตัวเรา! โอ บ่อน้ำพุนิรันดร์! โอ น้ำแห่งชีวิต ความชื่นบาน ความไพบูลย์ ฤทธิ์เดช: ไม่จำกัดเลย ไม่สิ้นสุดเลย! ดังนั้นพระเยซูเจ้าคงเตือนใจทุกคนว่า “ถ้าผู้ใดกระหาย ให้ผู้นั้น...ดื่ม”

“ผู้ใดที่มีชัยชนะ” (ข้อ 7) เหมือนในวิวรณ์ บทที่ 2 และ 3 เมื่อวลีนี้ถูกใช้เป็นพระสัญญาหนึ่งแก่แต่ละแห่งของคริสตจักรทั้งเจ็ด นี่ก็ไม่ได้หมายถึงความรอดที่ได้มาโดยการลงแรง มันกลับหมายถึงเครื่องเตือนใจอันอ่อนหวานเกี่ยวกับสิ่งทั้งหลายที่จะมาสู่ผู้ที่รอดผู้ซึ่งสามารถฝ่าความทุกข์ลำบากนั้นและความทุกข์ยากแห่งชีวิตได้ มันหมายถึงแสงสว่างที่ปลายอุโมงค์ มันหมายถึงการหยุดพักอันแสนหวานและบำเหน็จหลังจากการทำงานหนัก มันหมายถึงการเก็บเกี่ยวในที่สุดหลังจากการหว่านอันยาวนาน

หนังสือวิวรณ์เป็นหนังสือแห่งภัยพิบัติทั้งหลาย โอ แต่คริสเตียนทั้งหลายเอ๋ย เมื่อสิ่งสารพัดสิ้นสุดลง เราจะ “ได้รับสิ่งสารพัดเป็นมรดก” ที่เตรียมไว้สำหรับเรา! เมื่อพระเจ้าทรงบอกถึงพระพรเหล่านั้นแห่งสวรรค์ พระองค์ทรงหนุนใจเราให้ชื่นชมยินดีและสวดขี้อุทิศขณะที่เรารอคอยพระพรเหล่านั้นที่จะมา

เหล่าคริสเตียนชาวฮีบรู ซึ่งเผชิญสิ่งที่พวกเขาเห็นว่าเป็นหายนะภัยที่ไม่อาจจะกล่าวได้ของพระวิหาร และกรุงนั้นที่ถูกทำลาย ระบอบปุโรหิตและการถวายบูชาที่สิ้นสุดเป็นนิรันดร์ การถูกเนรเทศไปจากแผ่นดินศักดิ์สิทธิ์นั้น พร้อมกับหลายชั่วอายุคนในฐานะชาติพันธุ์หนึ่งที่ไม่มีความเป็นประเทศ ตามที่หนังสือฮีบรูเตือนพวกเขา พวกเขาถูกเตือนสติและเรากับพวกเขาด้วยว่า “เหตุฉะนั้นขออย่าละทิ้งความไว้วางใจของพวกท่าน ซึ่งมีค่าตอบแทนยิ่งใหญ่เป็นบำเหน็จ ด้วยว่าพวกท่านต้องการความอดทน เพื่อว่าหลังจากพวกท่านได้กระทำตามพระประสงค์ของพระเจ้าแล้ว พวกท่านก็จะได้รับตามพระสัญญานั้น” (ฮบ. 10:35,36)

“ได้รับสิ่งสารพัดเป็นมรดก” (ข้อ 7)! 1 โครินธ์ 3:21 บอกเราว่า “เหตุฉะนั้นอย่าให้ผู้ใดโอ้อวดในมนุษย์ทั้งหลาย เพราะว่าสิ่งสารพัดเป็นของพวกท่าน” เราถูกบอกว่าสิ่งสารพัดเป็นของเรา ใช่แล้ว แต่เรายังไม่ได้รับทุกสิ่งเป็นมรดก บัดนี้พระคริสต์ทรงเตือนใจเราว่ามรดกนั้นจะมาสู่เราผู้ซึ่งเป็น “เหล่าทนายแห่งความรอด” เราได้รับความรอดแล้วแต่ยังไม่ได้รับกายที่ฟื้นคืนชีพ การร่วมสามัคคีธรรมอันไร้ขีดจำกัดกับพระคริสต์ อิสราเอลจากข้อจำกัดทั้งหลายแห่งร่างกายที่แปดเปื้อนของเรา แต่ส่วนที่เหลือทั้งหมดของมันจะตกเป็นของเรา ขอบคุณพระเจ้า เมื่อเราได้รับกรรมสิทธิ์ทั้งหลายของเราเป็นมรดก

แต่ผู้ที่หลงหายได้รับคำเตือนว่า “แต่คนขลาด และคนไม่เชื่อ และคนที่น่าสะอิดสะเอียน และบรรดาฆาตรกร และคนเล่นชู้ทั้งหลาย และคนใช้เวทมนตร์ทั้งปวง และบรรดาคนไหว้รูปเคารพ และทุกคนที่พินาศนั้น จะมีส่วนของตนในบึงซึ่งเผาไหม้ด้วยไฟและกำมะถัน ซึ่งเป็นความตายครั้งที่สอง” (ข้อ 8) พวกเขาจะได้รับส่วนของตนในนรก พระเยซูเจ้าทรงเตือนใจเรา Dr. Riley กล่าวว่า:

“แต่คนขลาด และคนไม่เชื่อ...” เมื่อโวลแตร์ยังมีชีวิตอยู่ เขาก็สนุกกับความแคลงใจของเขา มันเป็นการโอ้อวดของเขา! ตอนเขาใกล้ตาย เขาก็เต็มไปด้วยความกลัว มันเกาะกุมโงมยามสุดท้ายของเขาในความดำมืดนั้น “...และคนใช้เวทมนตร์ทั้งปวง และบรรดาคนไหว้รูปเคารพ...” คำเรียกทั้งสองนั้นครอบคลุมทุกรูปแบบของการนมัสการเท็จ; เหล่าคนใช้เวทมนตร์แห่งแผ่นดินโลก; พวกที่ใช้ชื่อว่า Christian Scientist แห่งแผ่นดินโลก; พวกคนทรงเจ้าเข้าผีแห่งแผ่นดินโลก; พวกคน

ติดต่อกับวิญญาณแห่งแผ่นดินโลก; คนเหล่านี้แท้จริงแล้วคือพวกคนใช้เวทมนตร์; คนเหล่านี้เป็นผู้ที่ถูกหลอกลวงโดยนักต้มตุ๋น และถูกชักนำให้หลงไปจาก “พระเมษโปดกของพระเจ้า ผู้ทรงรับบาปของโลกไปเสีย” และไปจากพระวิญญาณนั้นผู้ซึ่งการเปิดเผยของพระองค์สมบูรณ์แบบ ไปฟังเสียงจิ้งจอกแจ๊กแห่งความมืด; ถูกหลอกโดยพวกนักบวชของพระพุทเจ้า; ไปบูชาหลักการหนึ่งที่มีแต่ชื่อแต่ไม่มีตัวตนอยู่จริง ขณะที่ไม่ยอมรับบุคคลผู้ซึ่งพระนามของพระองค์คือพระเจ้า และซึ่งอุปนิสัยของพระองค์คือความรัก?

อย่าให้เราพุดคุยเกี่ยวกับความรอดแบบสากล เกี่ยวกับสวรรค์แห่งหนึ่งที่ไม่มีการแบ่งหนึ่ง การแยกขาดชั่ววินาทีของผู้ที่รอดและผู้ที่ยังหลงหายถูกระบุชัดเจนในที่นี้เหมือนที่มันถูกระบุหลายครั้งในพระคัมภีร์ อย่าให้คนหัวอ่อนที่โง่เขลาคนใดลืมนำบาปเลวร้ายขนาดไหน ว่าพระเจ้าทรงเกลียดชังมันแค่ไหน ว่าพระเจ้าผู้ชอบธรรมองค์หนึ่ง พระเจ้าผู้ยุติธรรมองค์หนึ่ง ไม่อาจเป็นผู้ทรงชอบธรรมและนับว่าคนที่ไม่สำนึกผิดเป็นคนดีพอ ๆ กับผู้ที่สำนึกผิด ว่าลูกของซาตานดีพอ ๆ กับลูกของพระเจ้า พระเจ้าไม่สามารถเป็นพระเจ้าแห่งความยุติธรรมและการพิพากษาในบางส่วนของพระคัมภีร์ได้และกล่าวในที่นี้ว่าบาปไม่มีผลที่ตามมา มันไม่เป็นเช่นนั้นเลย ซาตานเป็นผู้ที่ได้กล่าวแก่เอวว่า “พวกเจ้าจะไม่ตายแน่” (ปฐม. 3:4) และเหล่าโสมขงของซาตานก็กล่าวเช่นนั้นเหมือนเดิม แต่มันเป็นความโง่เขลาอันชั่วร้ายและมูสา อย่าให้นักเทศน์คนใด คริสเตียนที่เป็นพยานคนใดหย่อนยานในการชนะจิตวิญญาณและการเตือนและคิดว่าคำเตือนทั้งหลายของพระเจ้าไม่จริงใจและเป็นความจริงชั่ววินาที ดังนั้นตรงนี้ ซึ่งใกล้จบหนังสือวิวรณ์ พระคริสต์ต้องตรัสมันอีกหน เหมือนที่พระองค์จะตรัสในวิวรณ์ 22:15 ว่าคนที่ไม่กลับใจจะต้องใช้เวลาชั่ววินาทีในนรก

ข้อ 9-11:

21:9 และทูตสวรรค์องค์หนึ่งในทูตสวรรค์เจ็ดองค์ที่ถือขันเจ็ดใบนั้น ซึ่งเต็มไปด้วยภัยพิบัติเจ็ดอย่างสุดท้ายนั้น ได้มาหาข้าพเจ้า และพูดกับข้าพเจ้า โดยกล่าวว่า “เชิญมานี้เถิด ข้าพเจ้าจะแสดงให้ท่านเห็นเจ้าสาว มเหสีของพระเมษโปดก”
21:10 และท่านได้หอบข้าพเจ้าไปโดยจิตวิญญาณ

ไปยังภูเขาใหญ่และสูง และได้สำแดงให้ข้าพเจ้าเห็นนครใหญ่นั้น กรุงเยรูซาเล็มอันบริสุทธิ์ ที่ลงมาจากสวรรค์จากพระเจ้า
21:11 โดยมีสง่าราศีของพระเจ้า และความสว่างของนครนั้นเป็นเหมือนพลอยมณีอันล้ำค่าอย่างยิ่ง คือเป็นเหมือนพลอยหยก สุกใสเหมือนแก้วผลึก

กรุงเยรูซาเล็มแห่งสวรรค์ นครหลวงใหม่แห่งสวรรค์บนแผ่นดินโลก

ในที่นี้เมืองสวรรค์นั้นเป็น “เจ้าสาว มเหสีของพระเมษโปดก” ในพระคำข้ออื่น ๆ คริสตจักร, ผู้ที่รอดแล้วทุกคน, ถูกแสดงภาพเป็นเจ้าสาวของพระคริสต์ เราคิดว่าความงดงามอันเจิดจรัสของเมืองนั้น ความสดใหม่และความชื่นบานที่พระเยซูเจ้าทรงมีอยู่ในเมืองนั้น ทำให้เมืองนั้นดูเหมือนเจ้าสาวคนหนึ่ง

มันคือ “กรุงเยรูซาเล็มใหม่” ฉะนั้นมันมีความสัมพันธ์กับกรุงเยรูซาเล็มเก่า นั้น เราเชื่อมั่นว่ามันลงมาตั้งอยู่บนแผ่นดินโลกจริง ๆ มาแทนที่กรุงเยรูซาเล็มเก่า นั้น น่าจะบนจุดนั้นเลยที่ถูกชำระโดยไฟแล้วเพื่อที่จะไม่มีผู้ใดนอกจากพระเจ้าจะทราบว่ามันจะตั้งอยู่ที่ไหนบนดาวเคราะห์ที่ถูกชำระและถูกสร้างใหม่นี้อย่างอัศจรรย์

ใน 2 พงศาวดาร 6:6 พระเจ้าตรัสว่า “แต่เราได้เลือกเยรูซาเล็มแล้ว เพื่อนามของเราจะอยู่ที่นั่น และเราได้เลือกดาวิดให้อยู่เหนืออิสราเอลประชากรของเรา” พระวิหารหลังก่อน, วิหารของซาโลมอน, ถูกทำลายแล้ว จากนั้นก็ถูกสร้างใหม่โดยพวกยิวหลังจากการตกเป็นเชลย จากนั้นก็ถูกสร้างขึ้นใหม่อย่างงดงามและถูกฟื้นฟูโดยเฮโรดมหาราช ตอนนี้สถานที่แห่งนั้นมีแต่สุเหร่าสองแห่งของมุสลิม รวมถึงโดมศิลาอันงดงามนั้นด้วย

แต่สถานที่แห่งนั้นยังถูกพระเจ้าเลือกเหมือนเดิม เพื่อที่พระนามของพระเจ้า “จะอยู่ที่นั่นเป็นนิตย์” มิใช่หรือ? และพระเจ้าตรัสว่า “...และตาของเรากับใจของเราจะอยู่ที่นั่นตลอดไป” (2 พศด. 7:16) ผมเชื่อว่ากรุงเยรูซาเล็มใหม่เป็นการสานต่ออันเป็นสุขในบางแง่ของกรุงเยรูซาเล็มเก่านั้น แต่ถูกไถ่และถูกชำระมลทินและถูกสร้างใหม่และถูกชำระให้สะอาดและถูกทำให้มีสง่าราศีแล้ว

แผ่นดินปาเลสไตน์ถูกสัญญาไว้แก่อับราฮัมและเชื้อสายของเขา “ตลอดไปเป็นนิตย์” (ปฐมก. 13:15; ปฐมก. 17:8) เราเลือกที่จะเชื่อตามที่กล่าวนั้น ปัญญาจารย์ 1:4 กล่าวว่า “...แผ่นดินโลกก็ยังยืนอยู่เป็นนิตย์” มิใช่ในรูปแบบปัจจุบันที่ถูกแช่งสาปของมัน แต่ที่ถูกสร้างใหม่ ดังนั้นเราคิดว่ากรุงเยรูซาเล็มใหม่จะเป็นนครหลวงของอุทยานสวรรค์แห่งใหม่ของพระเจ้า สวรรค์และแผ่นดินโลกที่รวมเข้าด้วยกัน พระเจ้าและมนุษย์ที่อาศัยอยู่ร่วมกัน

เราจะไป ๆ มา ๆ บนแผ่นดินโลกใหม่ ในเมืองสวรรค์นั้นไหม? ผมคิดเช่นนั้น

แผ่นดินโลกใหม่ (ข้อ 1) จะไม่มีทะเล เราต้องเชื่อว่านครของพระเจ้าและแผ่นดินโลกใหม่ถูกรวมเข้าด้วยกันแล้วและมีความเกี่ยวเนื่องกันอย่างใกล้ชิดพอ ๆ กับที่กรุงเยรูซาเล็มเดิมกับแผ่นดินปาเลสไตน์เคยเป็น

โอ แสงสว่างของนครบริสุทธินั้น “โดยมีสง่าราศีของพระเจ้า” (ข้อ 11) ที่สาดส่องดุจเพชรและอัญมณีเลอค่า! ผู้ใดจะบอกเล่ามันได้หมดจนกว่าเราจะเห็นด้วยตาเราเอง!

ข้อ 12-25:

21:12 และมีกำแพงใหญ่และสูง และมีประตูสิบสองประตู และที่ประตูเหล่านั้นมีทูตสวรรค์สิบสององค์ และหลายชื่อถูกจารึกไว้บนประตุนั้น ซึ่งเป็นชื่อของสิบสองเผ่าของลูกหลานของอิสราเอล

21:13 ทางด้านทิศตะวันออกมีสามประตู ทางด้านทิศเหนือมีสามประตู ทางด้านทิศใต้มีสามประตู และทางด้านทิศตะวันตกมีสามประตู

21:14 และกำแพงของนครนั้นมีรากฐานสิบสองรากฐาน และในรากฐานเหล่านั้นมีชื่อทั้งหลายของอัครทูตสิบสองคนของพระเมสสิยาห์

21:15 และทูตสวรรค์องค์ที่พูดกับข้าพเจ้านั้น ถือไม้วัดทองคำเพื่อจะวัดนครนั้น และวัดบรรดา

ประตูของนครนั้น และกำแพงของนครนั้น

21:16 และนครนั้นเป็นสี่เหลี่ยมจัตุรัส และความกว้างก็เท่ากับความยาว และท่านวัดนครด้วยไม้วัดนั้น ได้สองพันสี่ร้อยกิโลเมตร ความยาว และความ

กว้าง และความสูงของนครนั้นเท่ากัน

21:17 และท่านวัดกำแพงของนครนั้น ได้เจ็ดสิบสองเมตร ตามมาตรวัดของมนุษย์ นั่นคือ ของทูตสวรรค์องค์นั้น

21:18 และกำแพงของนครนั้นก่อสร้างด้วยพลอยหยก และนครนั้นเป็นทองคำบริสุทธ์ เป็นเหมือนแก้วอันสุกใส

21:19 และรากฐานทั้งหลายของกำแพงของนคร

นั้นประดับด้วยเพชรพลอยทุกชนิด รากฐานอัน
แรกเป็นพลอยหยก ที่สองไพฑูรย์ ที่สามหินควอตซ์
โปร่งแสง ที่สี่มรกต
21:20 ที่ห้าโกเมน ที่หกทับทิม ที่เจ็ดเพชรสีเขียว
ที่แปดพลอยเขียว ที่เก้าบุษราคัม ที่สิบหยก ที่สิบ
เอ็ดพลอยสีแดงเข้ม ที่สิบสองเป็นพลอยสีม่วง
21:21 และประตูลิบบองประตูนั้นเป็นไข่มุกสิบสอง
เม็ด ทุกประตูเป็นไข่มุกหนึ่งเม็ด และถนนของนคร
นั้นเป็นทองคำบริสุทธิ์ ราวกับว่าเป็นแก้วอัน
โปร่งใส
21:22 และข้าพเจ้าไม่ได้เห็นพระวิหารในนครนั้น
เลย เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้า ผู้ทรงมหิทธิ
ฤทธิ์ และพระเมษโปดกทรงเป็นพระวิหารของนคร

นั้น
21:23 และนครนั้นไม่ต้องการดวงอาทิตย์และดวง
จันทร์เพื่อส่องแสงในนครนั้น เพราะว่าสง่าราศีของ
พระเจ้าให้ความสว่างแก่นครนั้น และพระเมษ
โปดกทรงเป็นความสว่างของนครนั้น
21:24 และบรรดาประชาชาติของคนเหล่านั้นที่
รอดแล้วจะเดินไปในแสงสว่างของนครนั้น และ
บรรดาภักษัตริย์แห่งแผ่นดินโลกจะนำสง่าราศีและ
เกียรติของตนเข้ามาในนครนั้น
21:25 และบรรดาประตูของนครนั้นจะไม่ถูกปิด
เลยในเวลากลางวัน ด้วยว่าจะไม่มีเวลากลางคืนใน
นครนั้นเลย

นครมหัศจรรย์ถูกพรรณนา

1. ประตูทั้งสิบสองของกรุงเยรูซาเล็มแห่งสวรรค์จะถูกตั้งชื่อตามเผ่าทั้งสิบสอง นั่นจะเป็นแบบนั้นเช่น
กันในยุคอาณาจักร กรุงเยรูซาเล็มบนแผ่นดินโลกในระหว่างยุคอาณาจักรนั้นจะมีสิบสองประตูเช่นกัน เอเสเคีย
ยล 48:30-35 บอกเราว่า:

“และเหล่านี้เป็นทางออกทั้งหลายของกรุงทางด้านทิศเหนือ ซึ่งวัดได้สี่พันห้าร้อยไม้วัด และประตู
เมืองทั้งหลายนั้นจะตั้งชื่อตามชื่อเผ่าต่าง ๆ ของคนอิสราเอล มีประตูสามประตูทางด้านทิศเหนือ ประตูหนึ่ง
ของรูเบน ประตูหนึ่งของยูดาห์ ประตูหนึ่งของเลวี และทางด้านทิศตะวันออก ซึ่งวัดได้สี่พันห้าร้อยไม้วัด และมี
ประตูสามประตู และประตูหนึ่งของโยเซฟ ประตูหนึ่งของเบนยามิน ประตูหนึ่งของดาน และทางด้านทิศใต้ ซึ่ง
วัดได้สี่พันห้าร้อยไม้วัด และมีประตูสามประตู ประตูหนึ่งของสิเมโอน ประตูหนึ่งของอิสสาการ์ ประตูหนึ่งของ
เศบูลุน และทางด้านทิศตะวันตก ซึ่งวัดได้สี่พันห้าร้อยไม้วัด พร้อมกับประตูสามประตูของพวกเขา ประตูหนึ่ง
ของกาด ประตูหนึ่งของอาเซอร์ ประตูหนึ่งของนัฟทาลี วัดรอบกรุงนั้นได้หนึ่งหมื่นแปดพันไม้วัด และชื่อของ
กรุงนั้นตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นไปจะเป็น พระเยโฮวาห์สถิตอยู่ที่นี่”

เห็นได้ชัดว่าพระเจ้าทรงอยากสร้างบันทึกรัตนตรีที่แสดงถึงความรักของพระองค์ที่มีต่อชนชาติ
อิสราเอล และว่าชนชาติอิสราเอลเป็นภาพของประชากรทั้งปวงของพระเจ้า เพราะว่าเราที่มีความเชื่อแบบของ
อับราฮัมก็เป็นลูกหลานของอับราฮัม ดังนั้นสิบสองประตูในกรุงเยรูซาเล็มใหม่จะถูกตั้งชื่อตามเผ่าต่าง ๆ ของ
ชนชาติอิสราเอล เหมือนที่จะเป็นไปแล้วในยุคอาณาจักรนั้นและนครใหญ่นั้น

ดังนั้นจึงมีสิบสองประตูพร้อมกับชื่อของทั้งสิบสองเผ่าของชนชาติอิสราเอลอยู่บนประตูเหล่านั้น (ข้อ
12) พระเจ้าไม่ได้ทรงโยนทิ้งประเพณีอันงดงามทั้งหมดและความไพบูรณ์ทางประวัติศาสตร์ของการกระทำกิจ
ของพระองค์กับชนชาติอิสราเอล ดังนั้นชื่อเยรูซาเล็มและชื่อของทั้งสิบสองเผ่าเหล่านั้นจะถูกทำให้ยังยืนสืบ ๆ ไป มี

สามประตูอยู่ทางแต่ละด้านของทั้งสี่ด้าน แต่ละประตูเป็นไข่มุกแข็ง

T. Dewitt Talmage กล่าวถึงประตูทั้งสี่บาน ซึ่งแต่ละทิศมีสามประตู ว่าหมายความว่าพระเจ้าทรงอยากให้คนทั้งโลกมาและอาศัยอยู่ในนครดงามนี้ของพระเจ้า

2. กำแพงของเมืองนี้มีฐานรากสี่บานพร้อมทั้งชื่อของอัครทูตแต่ละคน ฐานรากเหล่านี้ถูกประดับประดาด้วยอัญมณีเลอค่า (ข้อ 19)

กำแพงนั้นสูง 140 ศอก (สูงประมาณ 210 ฟุต) กำแพงนั้นมีความงดงามและความหมายฝ่ายวิญญาณเนื่องจากประตูเหล่านั้นไม่ปิดเลย ดังนั้นกำแพงนั้นจึงไม่กันพวกศัตรูออกไป เพราะว่ามันไม่ค้ำมีดเลยที่นั่นและประตูเหล่านั้นก็ไม่ปิดตอนกลางวัน กำแพงนี้ทำด้วยพลอยหยกที่สวยงาม

3. นครนี้เป็นสี่เหลี่ยมจัตุรัส เราคิดว่าเป็นทรงลูกบาศก์ ขนาด 12,000 เฟอรลองหรือ 1,500 ไมล์ทุกด้าน-ที่ส่วนฐานและมีความสูงขนาดนั้น (ข้อ 16) ถนนทั้งหลายของนครนั้นเป็นทองคำบริสุทธิ์ (ข้อ 21)

4. ไม่มีพระวิหารเพื่อเป็นตัวแทนของพระเจ้าเลย เพราะว่าพระองค์ทรงอยู่ที่นั่นแบบประจักษ์แก่ตา และทรงอยู่ด้วยเสมอและมีสามัคคีธรรมร่วมกับประชาชนของพระองค์ เช่นเดียวกับพระเยซูคริสต์เจ้า (ข้อ 22)

5. จงหมายเหตุสิ่งที่แปลกประหลาดเหล่านี้ในสวรรค์ใหม่และแผ่นดินโลกใหม่ “ไม่มีทะเลอีกต่อไป” (ข้อ 1); “ไม่มีพระวิหาร” (ข้อ 22)- พระคริสต์จะทรงเป็นพระวิหารในเมืองนั้น; ไม่มีดวงอาทิตย์หรือดวงจันทร์ (ข้อ 23) เนื่องจากพระคริสต์ทรงเป็นความสว่างของเมืองนั้น บางคนได้กล่าวอย่างโง่เขลาว่าไม่อาจมีแสงสว่าง ณ เวลาแห่งการทรงสร้างนั้นได้ ก่อนที่พระเจ้าได้ทรงสร้างดวงอาทิตย์ โอ แต่พระเจ้าเองทรงเป็นความสว่าง และพระองค์ทรงมีแสงสว่างที่ไหนก็ตามที่พระองค์ทรงประสงค์ พระองค์สามารถมีแสงสว่างที่นี้ได้โดยไม่ต้องมีดวงอาทิตย์

ความสว่างนี้จะส่องสว่างแผ่นดินโลกใหม่ทั้งหมด เราเข้าใจเช่นนั้น (ข้อ 24) และเหล่ากษัตริย์และพวกที่มีเกียรติมากที่สุดแห่งประชาชนของพระเจ้าจะนำสง่าราศีและเกียรติของตนเข้ามาในนครแห่งสวรรค์

6. ประตูเหล่านั้นไม่ปิดเลย โดยคำกล่าวนั้นเราเชื่อว่าจะมีการสัญจรไปมาอันบริบูรณ์ซึ่งหลังไหลมาจากทุกส่วนของแผ่นดินโลกใหม่เข้ามาในนครบริสุทธิ์นั้นและกลับออกไป

แผ่นดินโลกใหม่และนครหลวงของมันแตกต่างเหลือเกิน

จากแผ่นดินโลกในปัจจุบัน

เนื่องจากจะไม่มีดวงอาทิตย์และดวงจันทร์อีกต่อไป แผ่นดินโลกในตอนนั้นจะไม่เดินทางในฐานะดาวเคราะห์ดวงหนึ่งที่โคจรรอบดวงอาทิตย์ จะไม่มีกลางวันและกลางคืน ดังนั้นมันจึงจะไม่หมุนรอบตัวเองบนแกนอันหนึ่งเพื่อทำให้เกิดแสงกลางวันและเวลากลางคืน ระบบใหม่ของความสอดคล้องและแรงดึงดูดจะยึดดาวเคราะห์ที่ถูกไถ่แล้วดวงนี้กับกรุงเยรูซาเล็มแห่งสวรรค์ไว้ด้วยกัน

บนแผ่นดินโลกวันนี้ ถ้าผู้ใดปีนขึ้นไปบนภูเขาเอเวอร์เรสต์ที่สูง 29,002 ฟุต เขาก็ต้องนำออกซิเจนเสริมไปด้วยเพื่อจะหายใจ แรงดึงดูดของโลกยึดอากาศที่ยึดหยุ่นที่ถูกควั่นแบบเกล็ดให้ลงมาสู่แผ่นดินโลก แต่ที่นั่นนครทองคำนี้จะอยู่สูง 1,500 ไมล์เหนือพื้นผิวโลก และเราอาจแน่ใจได้ว่าจะมีอากาศบริสุทธิ์ไว้หายใจ เพราะว่าร่างกายที่ได้รับสง่าราศีแล้วจะเป็นร่างกายที่สมบูรณ์แบบ เราคิดเช่นนั้น เหมือนในสวนเอเดน

และเราเชื่อว่ากระบวนการต่าง ๆ ของร่างกายในด้านการไหลเวียน การหายใจ การย่อยอาหาร ฯลฯ จะสมบูรณ์แบบ เหมือนอย่างที่พระเจ้าได้ทรงสร้างพวกมันสำหรับสวนเอเดน ไม่ว่าจะยังไง เราอาจแน่ใจได้ว่าส่วนบนสุดของนครทองคำที่ใหญ่โตนั้นจะเป็นที่ ๆ อยู่อาศัยได้และน่าอภิรมย์พอ ๆ กับส่วนล่างสุด อาจเป็นได้ว่ามวลของนครทองคำนั้นจะมีแรงดึงดูดของมวลมากพอเพื่อที่มันจะถูกห้อมล้อมโดยบรรยากาศที่หนาพอ ๆ กับแผ่นดินโลกที่อยู่เบื้องล่างมัน พระเจ้าจะทรงดูแลเรื่องนั้นเอง

“และนครนั้นไม่ต้องการดวงอาทิตย์และดวงจันทร์เพื่อส่องแสงในนครนั้น เพราะว่าสง่าราศีของพระเจ้าให้ความสว่างแก่นครนั้น และพระเมฆโปดกทรงเป็นความสว่างของนครนั้น” (ข้อ 23) “นี่เป็นการเลี้ยงดูที่คุณจะได้รับไปตลอดชั่วนิรันดร์” Dr. Riley กล่าว “ตราบิตที่พระเจ้าทรงพระชนม์อยู่ แสงสว่างของนครนั้นก็ไม่มีทางขาดหายไปเลย พวกนักวิทยาศาสตร์บอกเราว่าดวงจันทร์กำลังเย็นลงเรื่อย ๆ และจะตายในท้ายที่สุด; ว่าดวงอาทิตย์น่าจะดับลงสู่ความมืดมิด คุจประกายไฟที่เกิดจากการตีทั้ง; แต่สำหรับวิสุทธิชนทั้งหลาย วิทยาศาสตร์เหล่านี้ไม่ใช่เรื่องที่น่ากังวลแต่อย่างใด เนื่องจากพระเจ้าของเรา ซึ่งในพระองค์ไม่มีความมืดเลย จะยังคงส่องสว่างต่อไป!”

จะไม่มีทะเลอีกต่อไป นั่นหมายความว่าความสมดุลที่เรามีอยู่ตอนนี้ของน้ำ น้ำฝน การระเหยบนพื้นผิวของโลกถูกคงไว้ แต่มันจะไม่เหมือนเดิมในแผ่นดินโลกใหม่ เมื่อไม่มีทะเลอีกต่อไปแล้ว ปฐมกาล 2:10-14 กล่าวว่า:

“และมีแม่น้ำสายหนึ่งไหลออกจากเอเดนเพื่อรดน้ำสวนนั้น และจากที่นั่นแม่น้ำนั้นได้แยกออก และกลายเป็นแม่น้ำสี่สาย ชื่อของแม่น้ำสายที่หนึ่งคือปิซอน ซึ่งเป็นแม่น้ำที่ไหลรอบแผ่นดินฮาวีลาห์ทั้งสิ้น ที่นั้นมีแร่ทองคำ... และชื่อของแม่น้ำสายที่สองคือกิฮอน แม่น้ำสายเดียวกันนี้ได้ไหลรอบแผ่นดินเอธิโอเปียทั้งสิ้น และชื่อของแม่น้ำสายที่สามคือฮิดเดเคล ซึ่งเป็นแม่น้ำที่ไหลไปทางทิศตะวันออกของอัสซีเรีย และแม่น้ำสายที่สี่คือยูเฟรติส”

เราทราบว่ามีแม่น้ำเหล่านั้นไม่ได้ถูกเหลือไว้เหมือนเดิมตอนที่แผ่นดินโลกถูกทำลายโดยน้ำท่วมนั้น แต่อย่างน้อยก็เคยมีแม่น้ำหลายสายและพวกมันเคยรดน้ำแผ่นดินนั้น พวกมันแค่ถูกใช้หมดไปขณะที่พวกมันรดน้ำแผ่นดินนั้นทั้งหมด หรือพวกมันได้ไหลเข้าไปสู่ทะเลเหล่านั้น เราไม่ทราบ แต่มีข้อบ่งชี้หลายประการว่าในสมัยนั้นสภาพอากาศแบบเขตร้อนเคยปกคลุมแผ่นดินโลกทั้งหมด เท่าที่เราสามารถบอกได้ เคยมีพืชพรรณและสัตว์แบบเดียวกันในแถบขั้วโลกเหนือและแถบขั้วโลกใต้เช่นเดียวกับส่วนที่เหลือของโลก แมมมอธและสัตว์อื่น ๆ ที่มีรูปร่างใหญ่โตถูกพบว่าแข็งตายอยู่ในไซบีเรียและอลาสก้า และแอ่งถ่านหินหลายแห่งที่นั่นแสดงให้เห็นว่าพื้นที่เขียวชอุ่มขนาดมหึมาเคยอยู่ที่นั่น เช่นเดียวกับในส่วนที่เหลือของโลก เราเชื่อว่า “น้ำเหล่านั้นที่อยู่เหนือแผ่นดินโลก” (ปฐมก. 1:7) ได้ทำให้เกิดผืนน้ำที่ทำให้สภาพอากาศของทั้งโลกเป็นแบบปานกลางเหมือนกันหมดก่อนน้ำท่วมนั้น

มันจะเป็นเช่นนั้นไหมในแผ่นดินโลกใหม่นี้? มันจะมีแม่น้ำสายหนึ่งด้วย-แม่น้ำซึ่งมีน้ำแห่งชีวิต- (วิว. 22:1,2)

ในลักษณะที่พิเศษบางประการแผ่นดินโลกใหม่และเมืองสวรรค์นั้นจะเป็นศูนย์กลางของจักรวาล และ

พระเจ้าเองจะทรงอาศัยอยู่กับมนุษย์และจะไม่จำเป็นต้องมีดวงอาทิตย์และดาวเคราะห์อื่นเลย พระเจ้าผู้ได้ทรงสร้างระบบดาวเคราะห์ทั้งหมดให้เชื่อมโยงระหว่างกันด้วยตัวเองและคำจูนตัวเอง พระองค์จะไม่ทรงสามารถทำให้แผ่นดินโลกนี้อยู่ลำพังพร้อมกับนครหลวงคือกรุงเยรูซาเล็มใหม่ ให้คำจูนตัวเองได้เช่นกันหรือ? พระเจ้าไม่ทรงเป็นทาสแต่ทรงเป็นนายแห่งสิ่งทรงสร้างของพระองค์เอง พระองค์ผู้ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก ทรงสามารถสร้างฟ้าอากาศใหม่และแผ่นดินโลกใหม่ได้ตามแผนการอันสมบูรณ์แบบของพระองค์เอง มันจะไม่เป็นเหมือนของปัจจุบันในหลาย ๆ ด้าน อย่างหนึ่งก็คือ จะไม่มีการแข่งขันที่นั่นอีกต่อไป ดังนั้นพืชพรรณบนแผ่นดินโลกใหม่นี้และในเมืองสวรรค์นั้นจะไม่เป็นวัชพืช หนาม เถาวัลย์พิษ และจะไม่ถูกแข่งขันไปเสีย สัตว์ ไม่ว่าจะเป็นสัตว์ชนิดใดบ้างก็ตาม จะไม่เป็นศัตรูของมนุษย์ การแข่งขันจะผ่านพ้นไปเสีย

ข้อ 26,27:

21:26 และคนทั้งหลายจะนำส่งาราศีและเกียรติ	สะอิดสะเอียน หรือพุดมฺสา เว้นแต่เฉพาะคนทั้ง
ของบรรดาประชาชาติเข้ามาในนครนั้น	หลายที่ถูกจดไว้ในหนังสือแห่งชีวิตของพระเมษ
21:27 และจะไม่มีสิ่งใด ๆ เข้าไปในนครนั้นที่เป็น	โปตกเท่านั้น
มลทิน หรือผู้ใดก็ตามที่กระทำความชั่ว	

นครและอารยธรรมที่สมบูรณ์แบบในที่สุด

เกียรติยศและสง่าราศีทั้งสิ้นที่โลกนี้เคยได้เห็นจะถูกนำเข้ามาสู่กรุงเยรูซาเล็มใหม่ นี่เป็นการปลอบประโลมใจสำหรับพวกวิสุทธิชน-ไม่มีบาป ไม่มี ความเสื่อมทราม ไม่มีการทดลอง ไม่มีความมลทิน คริสเตียนในตอนนี้อาจกล่าวบ่อย ๆ กับอัครทูตเปาโลว่า “ดังนั้นข้าพเจ้าจึงพบบัญญัติอย่างหนึ่งคือว่า เมื่อข้าพเจ้าประสงค์กระทำความดี ความชั่วร้ายก็อยู่กับข้าพเจ้า เพราะว่าข้าพเจ้าชื่นชมยินดีในพระราชบัญญัติของพระเจ้า ตามมนุษย์ซึ่งอยู่ภายในนั้น แต่ข้าพเจ้าเห็นบัญญัติอีกอย่างหนึ่งอยู่ในบรรดาอวัยวะของข้าพเจ้า ซึ่งทำสงครามกับบัญญัติแห่งจิตใจของข้าพเจ้า และนำข้าพเจ้าเข้าสู่การตกเป็นเชลยต่อบัญญัติแห่งบาปซึ่งอยู่ในบรรดาอวัยวะของข้าพเจ้า โอ ข้าพเจ้าเป็นคนเชื่อใจจริง ผู้ใดจะช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากร่างกายแห่งความตายนี้ได้” (รม. 7:21-24)

คริสเตียนจำนวนมากเคยร้องเพลงนี้ด้วยความปรารถนาอันบริสุทธิ์ว่า

โอ ขอทรงชำระข้า ทั้งภายนอกและภายใน

หรือชำระด้วยไฟ หากต้องเป็นเช่นนั้น

ไม่ว่าจะด้วยวิธีใด ขอแต่เพียงให้

บาปตายไปในตัวข้า ตายไปในตัวข้า

ความโหยหาบริสุทธิ์นั้นจะสำเร็จจริงในเมืองสวรรค์นั้น สรรเสริญพระเจ้า! เพราะว่าไม่มีสิ่งใดที่ทำให้เป็นมลทินหรือนำสะอิดสะเอียนหรือไม่สะอาดจะเข้าในนครนั้นได้

แต่คำเตือนอันน่ากลัวสำหรับทุกคนก็อยู่ตรงนี้เช่นกัน เพื่อจะเข้าในสวรรค์ คน ๆ หนึ่งต้องกลับใจใหม่แล้ว นั่นคือ หันใจของตนไปเสียจากบาปแล้ว เราทราบว่ามีบาปใดสามารถเข้าในสวรรค์ได้ และเราที่เป็น

มนุษย์ผู้อ่อนแอซึ่งพระเจ้าทรงให้บังเกิดแล้ว กลายเป็นลูก ๆ ของพระเจ้าแล้ว ยังต้องกล่าวว่า “ถ้าพวกเรา
กล่าวว่า พวกเราไม่มีบาป พวกเราก็หลอกลวงตัวเอง และความจริงไม่ได้อยู่ในพวกเราเลย” (1 ยอห์น 1:8) ดังนั้นการเปลี่ยนแปลงหนึ่งที่แสนมหัศจรรย์ต้องมาและจะมาอย่างแสนวิเศษ

1 โครินธ์ 15:51,52 กล่าวว่า “ดูก่อน ข้าพเจ้าจะสำแดงความลึกลับให้พวกท่านเห็น คือพวกเราจะไม่
ล่วงหลับหมดทุกคน แต่พวกเราจะถูกเปลี่ยนแปลงใหม่หมด ในช่วงเวลาเดียว ในพริบตาเดียว เวลาเป่าแตรครั้งสุดท้าย เพราะว่าแตรนั้นจะส่งเสียง และคนทั้งหลายที่ตายไปแล้วจะถูกบันดาลให้เป็นขึ้นมาปราศจากเปื่อยเน่า
และพวกเราจะถูกเปลี่ยนแปลงใหม่” ใช่แล้ว และฟีลิปปี 3:20, 21 บรรดาเรากล่าวว่า “ด้วยว่าความเป็น
พลเมืองของพวกเรานั้นอยู่ในสวรรค์ ซึ่งจากที่นั่นพวกเรากำลังรอคอยพระผู้ช่วยให้รอดด้วย คือพระเยซูคริสต์
เจ้า พระองค์ผู้จะทรงเปลี่ยนแปลงร่างกายอันต่ำต้อยของพวกเรา เพื่อให้ร่างกายนั้นมีลักษณะเหมือนอย่างพระ
กายอันทรงสง่าราศีของพระองค์”

ฉะนั้นนี่ในสวรรค์จะมีแต่คนเหล่านั้นที่ชื่อของพวกเขาก็ถูกจดไว้ในหนังสือแห่งชีวิต คนเหล่านั้นที่
บังเกิดจากพระเจ้าและบัดนี้ถูกเปลี่ยนแปลงให้เป็นตามแบบพระฉายาของพระเจ้าแล้ว และร่างกายที่ต่ำช้าของ
เราจะถูกทำให้เป็นเหมือนอย่างพระกายอันทรงสง่าราศีของพระองค์

บทที่ 22

ข้อ 1-3:

22:1 และท่านได้แสดงให้เห็นแม่น้ำ
บริสุทธิ์ของน้ำแห่งชีวิต สุกใสเหมือนแก้วผลึก ซึ่ง
ไหลออกมาจากพระที่นั่งของพระเจ้า และของพระ
เมษโปดก
22:2 ในท่ามกลางถนนของนครนั้น และริมแม่น้ำ
ทั้งสองฟากมีต้นไม้แห่งชีวิต ซึ่งออกผลสิบสองชนิด
และออกผลของมันทุก ๆ เดือน และใบทั้งหลาย

ของต้นไม้สำหรับการรักษาบรรดาประชาชาติ
ให้หาย
22:3 และจะไม่มีการสาปแช่งใด ๆ อีกต่อไป แต่
พระที่นั่งของพระเจ้าและของพระเมษโปดกจะตั้ง
อยู่ในนครนั้น และบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์จะ
รับใช้พระองค์

แม่น้ำนั้นและต้นไม้แห่งชีวิตหลายต้น

พระเจ้าเคยมีแม่น้ำสายหนึ่งในเอเดน พระองค์จะทรงมีแม่น้ำสายหนึ่งในเมืองสวรรค์นั้นเช่นกัน “หนึ่งใน
ในสิ่งน่ายินดีที่สุดบนโลกคือน้ำ ไม่มีสิ่งใดในทั้งโลกที่มีค่าต่อสายตาและจินตนาการของผู้อยู่อาศัยแห่งโลก
ตะวันออกที่แห้ง แดงเผา และกระหายน้ำมากเท่ากับน้ำที่มีชีวิต ไสบริสุทธิปริมาณมหาศาล อุทยานสวรรค์เอง
ก็ไม่สมบูรณ์เมื่อปราศจากมัน” (J.A. Seiss)

น้ำนี้จะไหลออกมาจากพระที่นั่งของพระเจ้า เราจะมีภาพ ๆ หนึ่งของน้ำนั้นก่อนแล้วในยุคอาณาจักร
เศคาริยาห์ 14:8 กล่าวว่า “และจะเป็นเช่นนั้นในวันนั้น คือน้ำทั้งหลายที่มีชีวิตจะไหลออกไปจากกรุงเยรูซาเล็ม
ครึ่งหนึ่งของน้ำเหล่านั้นจะไหลไปสู่ทะเลด้านหน้า และครึ่งหนึ่งไปสู่ทะเลด้านหลัง ในฤดูร้อนและในฤดูหนาวก็
จะเป็นเช่นนั้น” แม่น้ำของสถานบริสุทธิ์ในยุคอาณาจักรนั้นถูกพรรณนาอีกในเอเสเคียล 47:1 ว่า “...และดูเถิด
มีน้ำทั้งหลายไหลออกมาจากใต้ธรณีประตูของพระนิเวศน์ [พระวิหาร] ตรงไปทางทิศตะวันออก เพราะพระ
นิเวศน์หันหน้าไปทางทิศตะวันออก และน้ำเหล่านั้นไหลลงมาจากข้างล่าง จากทางด้านขวาของพระนิเวศน์
ทางทิศใต้ของแท่นบูชา” ทูตสวรรค์นั้นวัดขนาดให้เอเสเคียลและน้ำนั้นลึกมากขึ้นเรื่อย ๆ และบทที่ 47 ข้อ 8
บอกเราว่าน้ำเหล่านั้นลงไปยังดินแดนแถบตะวันออกไปถึงทะเลทราย เข้าไปในทะเลนั้น คือทะเลตาย และน้ำ
เหล่านั้นจะถูกรักษาให้หาย ดังนั้นจะมีปลาจำนวนมากในแม่น้ำนั้นและในทะเลตาย และที่ใดก็ตามที่น้ำนั้น
ไป น้ำเหล่านั้นจะถูกรักษาให้หาย

และริมฝั่งของแม่น้ำนั้น “จะปลูกต้นไม้ทุกชนิดที่ใช้เป็นอาหาร ซึ่งใบของมันจะไม่เหี่ยว และผลของมัน
จะไม่วาย แต่มันจะเกิดผลใหม่ตามเดือนทั้งหลายของมัน เพราะว่าน้ำทั้งหลายสำหรับต้นไม้เหล่านั้นได้ไหลออก
มาจากสถานบริสุทธิ์ และผลไม้ของพวกมันจะใช้เป็นอาหาร และใบของพวกมันจะใช้เป็นยา” (อสค. 47:12)

ฉะนั้นในยุคอาณาจักร เราจึงมีภาพ ๆ หนึ่งของชีวิตอันงดงาม พร้อมกับน้ำนั้นที่รักษาทะเลทรายให้
หาย และนำชีวิตบริบูรณ์ไปที่ใดก็ตามที่มันไป และน้ำเหล่านั้นแห่งทะเลตายจะถูกรักษาให้หาย

นั่นเตือนใจเราว่าในฟ้าอากาศใหม่และแผ่นดินโลกใหม่ แม่น้ำของน้ำแห่งชีวิตจะค่อนข้างเหมือนกับที่
ถูกแสดงภาพในยุคอาณาจักรนั้น

“...แม่น้ำบริสุทธิ์ของน้ำแห่งชีวิต” ผมเชื่อว่าจะมีแม่น้ำสายหนึ่งจริง ๆ แต่ “น้ำแห่งชีวิต” เป็นภาพ ๆ
หนึ่งและสัญลักษณ์แห่งความรอดอย่างแน่นอน ในวิวรณ์ 21:6 องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสัญญาไว้ว่า “เราจะให้แก่
คนที่กระหายจากบ่อน้ำพุแห่งชีวิตโดยไม่ต้องเสียอะไรเลย” และในบทนี้ ข้อ 17 บรรดาสองกล่าวว่า “และผู้ใด

ก็ตามที่มีใจปรารถนา ก็ให้ผู้นั้นรับน้ำแห่งชีวิตโดยไม่ต้องเสียอะไรเลย” ในความหมายฝ่ายวิญญาณ คน ๆ หนึ่งได้รับความรอดโดยการรับพระคริสต์เข้าไป ผู้ทรงเป็นน้ำแห่งชีวิตในฝ่ายวิญญาณ; แต่ในความหมายทางกายภาพ ร่างกายของเราจะได้รับความรอด ถูกเก็บรักษาและถูกถนอมไว้เช่นกัน และน้ำแห่งชีวิตฝ่ายสรวงนี้ก็มีอะไรบางอย่างเกี่ยวข้องกับมัน

บางคนนึกจินตนาการว่าคนเหล่านั้นที่เหน็ดเหนื่อยนานหลายปีกับการรับใช้พระเจ้าอย่างหนักในโลกนี้ จะสามารถนั่งลงริมแม่น้ำแห่งชีวิตนั้น ล้างเท้าที่เหนียวล้าของตนและรับความสดชื่นในน้ำใสนั้น

และจะมีต้นไม้แห่งชีวิตหลายต้นที่ออกผลสิบสองชนิด ต้นไม้ที่ออกผลของพวกมันทุกเดือน และใบเหล่านั้นมีไว้สำหรับรักษาบรรดาประชาชาติให้หาย (ข้อ 2)

เราขอยกคำพูดจาก *The Apocalypse* ของ Seiss อีกครั้ง:

ต้นไม้เหล่านี้ เหมือนกับแม่น้ำนั้นที่พวกมันตั้งอยู่ตลอดแนว มีไว้ก่อนอื่นเลยเพื่อความชื่นบาน และความเป็นสุขของเหล่าผู้อาศัยอยู่ในนครบริสุทธินั้น; เพื่อทำให้บ้านนิรันดร์ของพวกเขางดงาม และเพื่อให้ความสุขแก่พวกเขา พวกมันเป็นต้นไม้ที่ออกผล ออกผลของพวกมันทุกเดือน และแต่ละเดือนก็เป็นผลใหม่

บางครั้งมีผู้ถามว่าเหล่าวิสุทธิชนที่รับสง่าราศีแล้วจะรับประทานในสวรรค์หรือไม่? เราสามารถตอบได้อย่างปลอดภัยว่าพวกเขารับประทานได้ แม้ว่าไม่มีความจำเป็นต้องรับประทานก็ตาม เหมือนอย่างที่เราสามารถเพลิดเพลินกับกุหลาบดอกหนึ่งได้ แต่ก็ไม่ทนทุกข์เพราะมันไม่อยู่... พระผู้ช่วยให้รอดตรัสถึงการกินและการดื่มหลายหนในอาณาจักรแห่งสง่าราศีนั้น พระองค์ทรงเปรียบเทียบการเลี้ยงดูทั้งหมดแห่งพระองค์ว่าเป็นเหมือนการกินเลี้ยง หนึ่งในภาพเหตุการณ์ที่ถูกขบขันมากที่สุดแห่งอนาคต ซึ่งหนังสือวิวรณ์นี้กล่าวถึง คือภาพของการกินเลี้ยง นั่นคือ การเลี้ยงสมรสของพระเมษโปดก และฉะนั้นความหมายโดยนัยตรงนี้ก็คือนั่น จะมีการกินในนครนิรันดร์นี้ การกินผลไม้ต่าง ๆ การกินผลที่ออกทุกเดือนของต้นไม้แห่งชีวิต เหล่าผู้อาศัยที่นั่นดื่มน้ำที่ให้ชีวิต และพวกเขากินผลไม้ที่ให้ชีวิต

เราทราบว่าพระเยซูทรงรับประทานในพระกายที่เป็นขึ้นจากตายของพระองค์ (ลูกา 24:41-43) และเราจะมีร่างกายที่เหมือนกับพระกายอันทรงสง่าราศีของพระองค์ (ฟป. 3:20,21)

ต้นไม้แห่งชีวิตนั้นเคยอยู่ในสวนเอเดน ในบางนัยมันเคยเป็นยาต้านความไม่สบายทุกอย่าง ยารักษาความเจ็บป่วยทุกอย่าง ดังนั้นมันจึงเคยให้การดูแลเพื่อสุขภาพอันสมบูรณ์แบบอยู่เสมอ

ในสวนเอเดนนั้น “และพระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงให้บรรดาต้นไม้ที่งามน่าดูและที่เหมาะสมสำหรับเป็นอาหารงอกขึ้นจากดิน มีต้นไม้แห่งชีวิตอยู่ท่ามกลางสวนนั้นด้วย และมีต้นไม้แห่งความรู้ดีและชั่วร้าย” (ปฐม. 2:9) พวกเขาไม่ได้ถูกห้ามไม่ให้กินจากต้นไม้แห่งชีวิต อันที่จริง พวกเขาถูกสั่งว่า “จากต้นไม้ทุกต้นในสวนนี้เจ้าสามารถกินได้ตามใจชอบ แต่จากต้นไม้แห่งความรู้ดีและชั่วร้าย เจ้าอย่ากินจากต้นนั้น” (16,17) โอ แต่เมื่อบาปได้เข้ามา อาดัมและเอวาก็ถูกพาออกไปจากสวนเอเดน:

“และพระเยโฮวาห์พระเจ้าตรัสว่า “ดูเถิด มนุษย์ได้กลายมาเป็นเหมือนผู้หนึ่งในพวกเราแล้ว ที่รู้จัก

ความดีและความชั่วร้าย และบัดนี้ เกรงว่าเขาจะยื่นมือของตน และหนีจากต้นไม้แห่งชีวิตและกิน และมีชีวิตอยู่ตลอดไป” เหตุฉะนั้นพระเยโฮวาห์พระเจ้าจึงทรงส่งเขาออกไปจากสวนเอเดน เพื่อทำไร่ไถนาในที่ดินที่เขาได้ถูกเอามาจากนั้น ดังนั้นพระองค์จึงทรงไล่มนุษย์ออกไป และพระองค์ทรงตั้งพวกเควบไว้ทางทิศตะวันออกของสวนเอเดน และตั้งดาเบเลิมเล่หนึ่งซึ่งหมุ่นได้รอบทิศทาง เพื่อป้องกันทางเข้าไปสู่ต้นไม้แห่งชีวิต” - ปฐก. 3:22-24

ถ้าตอนนั้นพวกเขาได้กินจากต้นไม้แห่งชีวิต มันก็คงฟื้นฟูร่างกายของพวกเขาและสุขภาพของพวกเขา อยู่เสมอ และบัดนี้พวกเขาเป็นคนบาปที่ตกต่ำแล้ว พวกเขาจึงจะมีชีวิตอยู่ตลอดไปในบาป ดังนั้นพวกเขาจึงต้องถูกกีดกันออกไปจากสวนเอเดน ให้อยู่ห่างไกลจากต้นไม้แห่งชีวิต และสวนเอเดนได้เสื่อมโทรมภายใต้คำแช่งสาปที่ตกบนโลกนี้และต้นไม้แห่งชีวิตก็ถูกเอากลับไปแล้ว

แต่พระเจ้ายังไม่หมดฤทธิ์กับต้นไม้แห่งชีวิต มันจะถูกปลูกอย่างบริบูรณ์บนทั้งสองฟากของแม่น้ำนั้น และกลางถนนเส้นนั้นและจะมีผลมากมาย ผลใหม่สิบสองชนิดทุกเดือน และใบเหล่านั้นก็มีไว้เพื่อการรักษาให้หายและการทำให้สดชื่นและการฟื้นฟูประชาชนของพระเจ้าอยู่เสมอ

กระทั่งในตอนนี้ ในฝ่ายวิญญาณ เราก็กูบอกว่า “...แต่ถึงแม้ว่ามนุษย์ภายนอกของพวกเรากำลังทรุดโทรมไป แต่มนุษย์ภายในนั้นก็ยังคงจำเริญขึ้นใหม่วันต่อวัน” (2 คร. 4:16) และวันแสนยินดินนั้นจะมาเมื่อการฟื้นฟู การทำให้สดชื่น ชีวิตนิรันดร์นั้นที่เป็นของจิตวิญญาณทุกดวงที่บังเกิดใหม่แล้วจะเป็นกรรมสิทธิ์ของเราในร่างกายเช่นกันและชีวิตนิรันดร์ในร่างกายหนึ่งที่สมบูรณ์แบบ ซึ่งเหมือนพระกายอันทรงสง่าราศีของพระคริสต์ ซึ่งถูกฟื้นฟูและถูกรักษาให้หายและถูกทำให้สมบูรณ์แบบอย่างต่อเนื่องอยู่เสมอ เมื่อนั้นเราก็จะ “ได้รับชีวิตนิรันดร์เป็นมรดก” ในร่างกายเช่นเดียวกับที่ตอนนี้เรามีแล้วในฝ่ายวิญญาณ

“และจะไม่มีใครสาปแช่งใด ๆ อีกต่อไป” (ข้อ 3) พืชพรรณที่ไม่มีหนาม! ผืนดินที่ยุ่มแย้มเพื่อออกผลทุกสิ่งที่ดี และจะไม่มีใครมีอาการอาหารไม่ย่อยอีกต่อไป ไม่มีอาการท้องไส้ปั่นป่วน ไม่มีการติดเชื้อ ไม่มีโรคหวัด ไม่มีความทรุดโทรมและความผุพังที่มาพร้อมกับวัยชรา! ขอขอบคุณพระเจ้า จะไม่มีการแช่งสาปอีกต่อไป เพราะว่า “พระที่นั่งของพระเจ้าและของพระเมษโปดกจะตั้งอยู่ในครุฑนั้น” (ข้อ 3)

“และบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์จะรับใช้พระองค์” (ข้อ 3) จะมีงานให้ทำ แม้ว่าเราไม่ทราบทั้งหมดนั้นที่มันจะเป็น แต่มันจะแสนวิเศษที่ได้เป็นคนสุขภาพดี แข็งแรง และสาละวนกับการงาน เราจะไม่เหน็ดเหนื่อยเลย จะไม่ต้องการเวลากลางคืนเพื่อที่จะนอนหลับและพักผ่อนร่างกายที่เหนื่อยล้าของเรา อาจเป็นไปได้ว่าเมื่อถึงตอนนั้นทุกคนอาจได้ทำสิ่งที่ตนปรารถนาที่จะทำบนโลกนี้มานานแล้วแต่ไม่สามารถที่จะกระทำได้ แน่แน่นอนว่าในเมืองสวรรค์จิตรกรจะวาดภาพที่สมบูรณ์แบบ นักเขียนจะเขียนบทเพลงสุดดีและปรัชญาและคำสรรเสริญอันสดชื่นในแบบที่เขาไม่เคยเขียนในถ้อยคำของมนุษย์มาก่อนเลย และอาคารสิ่งปลูกสร้างทั้งหลายจะถูกสร้างอย่างวิเศษจนพวกมันจะไม่ผุพังไปตามอายุ และจะไม่ล้าสมัยหรือไม่ดีพอและต้องซ่อมแซม ขอขอบคุณพระเจ้า เราจะรับใช้พระองค์ในวิธีต่าง ๆ ที่พระองค์จะทรงทราบและที่ควรค่ากับความไฝฝืนอันสูงส่ง งานและการวางแผนที่กระตือรือร้นมากที่สุดที่มนุษย์จะทำได้-แต่ทั้งหมดนั้นด้วยใจที่ชื่นบาน สุขภาพอันสมบูรณ์แบบและความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันกับพระเจ้า! “และบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์จะรับใช้พระองค์”

สรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้า!

ข้อ 4,5:

22:4 และพวกเขาจะเห็นพระพักตร์พระองค์ และ	ต้องการเทียนหรือแสงแห่งดวงอาทิตย์ เพราะว่า
พระนามของพระองค์จะอยู่ในหน้าผากของพวกเขา	องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าประทานแสงสว่างแก่
เขา	เขาทั้งหลาย และเขาทั้งหลายจะครอบครองตลอด
22:5 และจะไม่มีกลางคืนที่นั่น และเขาทั้งหลายไม่	ไปเป็นนิตยและเป็นนิตย

การร่วมสนทนากับพระเยซู

“และพวกเขาจะเห็นพระพักตร์พระองค์” (ข้อ 4) ขณะนี้ ในสภาพที่ผิดบาปของเรา ไม่มีมนุษย์คนใดสามารถเห็นพระเจ้าและมีชีวิตอยู่ได้ (อพย. 33:20) เมื่อยอห์นเห็นพระคริสต์ผู้ทรงคืนพระชนม์แล้วในสง่าราศีของพระองค์ เขาก็ “ล้มลงแทบพระบาทของพระองค์เหมือนกับคนที่ตายแล้ว” (1:17) โอ “บัดนี้พวกเราเห็นผ่านทางกระจกเงาอย่างมีดมัว แต่เวลานั้นหน้าต่อหน้า” (1 คร. 13:12) แม้กระทั่งความจริงของพระเจ้าเราก็มองเห็นไม่ชัดเหลือเกิน ความคิดที่ถูกบดบังของเราถูกทำให้ทื่อเกินไป ตามแบบโลกมากเกินไป ถูกจำกัดเกินกว่าจะมองเห็นความจริงในความยิ่งใหญ่ชั่ววันนิรันดร์ของมัน เห็นมันทั้งหมดโดยปราศจากการบิดเบือน แต่เราจะเห็นพระพักตร์พระองค์และไม่ละอาย จะไม่ซ่อนตัวจากการจ้องของพระองค์! อาดัมผู้ผิดบาปได้วิ่งหนีและซ่อนตัวจากพระเจ้า บัดนี้ “ทุกคนที่กระทำความชั่วร้ายก็เกลียดชังความสว่างนั้น และไม่มาถึงความสว่างนั้น เกรงว่าการกระทำทั้งหลายของตนจะถูกตำหนิ” (ยอห์น 3:20) นั่นเป็นความจริงเกี่ยวกับพวกคนบาปที่หลงหายเป็นหลัก แต่มันก็ใช้ได้กับเราทุกคนเช่นกันที่มีความอ่อนแอแบบมนุษย์และการสำนึกว่าเราไม่คู่ควรตอนนี้

Dr. R.G.Lee เล่าว่าตอนเขายังหนุ่ม เขาเคยใช้เวลาอยู่ในอเมริกาใต้ เมื่อเขากลับไป คุณแม่ของเขาก็ใช้มือจับใบหน้าของเขาและถามว่า เขาได้รักษาตัวให้สะอาดไหม? เขามองเข้าไปในดวงตาที่ให้ความรักและได้ถามของนางและตอบว่า “ผมรักษาตัวให้สะอาดครับ ผมไม่เคยดื่มเหล้าเลยสักแก้ว ผมไม่เคยแตะเนื้อต้องตัวผู้หญิงเลยสักคน!” โอ คงจะดีจริง ๆ เมื่อเราสามารถมองพระพักตร์พระเยซูและรู้ว่า “ไม่มีสิ่งใดมาขวางกั้นระหว่างจิตวิญญาณของฉันกับพระผู้ช่วยให้รอด”

“...และพระนามของพระองค์จะอยู่ในหน้าผากของพวกเขา” (ข้อ 4) นั่นจะเป็นที่ยึดเหนี่ยวที่รักจริง ๆ! เมื่อนั้นผมจะกล่าวได้ว่า “ฉันเป็นของพระองค์อย่างสิ้นสุดใจ และพระองค์ทรงเป็นเจ้าของฉันอย่างภาคภูมิใจ” พระเยซูตรัสว่า “เหตุฉะนั้น ผู้ใดก็ตามที่จะมีความละอายเพราะเรา และเพราะบรรดาถ้อยคำของเราในชั่วอายุที่เล่นชู้และทำบาปนี้ บุตรมนุษย์ก็จะมี ความละอายเพราะผู้นั้นด้วย เมื่อพระองค์จะเสด็จมาในสง่าราศีของพระบิดาของพระองค์ พร้อมกับเหล่าทูตสวรรค์ที่บริสุทธิ” (มาระโก 8:38) แต่ส่วนพวกเราที่ได้ต้อนรับพระองค์อย่างเปิดเผยแล้ว พระองค์จะไม่ทรงละอายเลย พระองค์ตรัสว่า “เหตุฉะนั้นผู้ใดก็ตามที่จะยอมรับเราต่อหน้ามนุษย์ เราเจอยอมรับผู้นั้นต่อพระพักตร์พระบิดาของเราผู้ซึ่งทรงสถิตในสวรรค์ด้วย” (มธ. 10:32)

ในฮีบรู 2:11 พระเจ้าตรัสว่า “เพราะว่าทั้งพระองค์ผู้ทรงชำระให้บริสุทธิ์ และคนเหล่านั้นที่ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์นั้น ทั้งสิ้นเหล่านี้ก็มาจากแหล่งเดียวกัน เพราะเหตุฉะนั้นพระองค์จึงไม่ทรงละอายที่จะทรงเรียก

เขาเหล่านั้นว่า เป็นพี่น้องกัน”

“...ไม่มีกลางคืน” (ข้อ 5) เกี่ยวกับพระคำข้อนี้ Seiss กล่าวว่า: “ในบ้านของเหล่าวิสุทธิชนที่รับสง่าราศีแล้วจะไม่มีการคืนอีกเลย ความมืดแห่งระเบียบทั้งสิ้น ฝ่ายร่างกาย ฝ่ายจิตใจ ฝ่ายศีลธรรม จะไม่มีที่อยู่ที่นั่นเลย เหมือนอย่างที่เราสง่าราศีเซคินาห์ได้สองประกายอยู่เสมอในที่บริสุทธิ์นั้น ความสว่างจ้าของพระเยโฮวาห์ก็จะส่องสว่างกรุงเยรูซาเล็มแห่งสวรรค์นั้นเรื่อยไป และบรรดาผู้อาศัยแห่งเมืองนั้นก็จะเป็นความสว่างเองด้วย ด้วยว่าพวกเขา ‘จะส่องแสงเหมือนความสว่างจ้าแห่งท้องฟ้า และเหมือนอย่างดวงดาวทั้งหลายเป็นนิത്യและเป็นนิത്യ’ (ดนล. 12:3)” พระเยซูจะทรงเป็นความสว่างของเรา ดวงตาของผมเริ่มมัวเล็กน้อยแล้ว ผมต้องใช้แว่นตาเพื่ออ่านหนังสือ ที่อายุ 81 ปีผมมองไม่เห็นขีดเท่าตอนหนุ่ม ๆ แล้ว ผมอาจทำอาหารหล่นบนเนื้อไก่ของผมและมองไม่เห็นเลย แต่ในความสว่างแห่งการทรงสถิตอยู่ด้วยของพระคริสต์เราทุกคนจะมองเห็นชัดเจนในความสว่างอันบริสุทธิ์นั้น

“...และเขาทั้งหลายจะครอบครองตลอดไปเป็นนิത്യและเป็นนิത്യ” ครอบครองหรือ? ใช่แล้วครับ “ถ้าพวกเราทนความทุกข์ยาก พวกเราก็จะครอบครองร่วมกับพระองค์ด้วย” (2 ทธ. 2:12) ในการครอบครองยุคพันปีนั้น พวกอัครทูตได้รับคำทรงสัญญาว่าพวกเขา “จะได้นั่งบนบัลลังก์สิบสองที่เช่นกัน โดยพิพากษาคนอิสราเอลสิบสองเผ่า” (มธ. 19:28) เกี่ยวกับผู้อาวุโสยี่สิบสี่คนนั้น เราถูกบอกในวิวรณ์ 5:9,10 ว่า: “และเขาทั้งหลายก็ร้องเพลงบทใหม่ โดยกล่าวว่า “พระองค์ทรงสมควรที่จะเอาหนังสือม้วนนั้นไป และที่จะแกะตราของหนังสือม้วนนั้นออก เพราะว่าพระองค์ทรงถูกปลงพระชนม์แล้ว และได้ทรงไถ่เราทั้งหลายให้ไปถึงพระเจ้าโดยพระโลหิตของพระองค์ ออกจากทุกตระกูล และทุกภาษา และทุกชนชาติ และทุกประเทศ และได้โปรดให้เราทั้งหลายเป็นกษัตริย์และเป็นปุโรหิตของพระเจ้าของพวกเรา และเราทั้งหลายจะได้ครอบครองบนแผ่นดินโลก”

ในคำอุปมาเรื่องเงินมินาในลูกา 19:12-27 บ่าวคนนั้นที่ได้เงินสิบมินาก็ได้รับมอบอำนาจในการครอบครองสิบเมือง และคนนั้นก็ได้หามินาก็จะได้ครอบครองห้าเมือง ดังนั้นบัดนี้เราเรียนรู้ว่าคนเหล่านั้นที่คู่ควรจะได้ครอบครองเลยพันยุคพันปีในแผ่นดินโลกใหม่และกรุงเยรูซาเล็มใหม่! เราจะต้องพิพากษาเหล่าทูตสวรรค์ (1 คร. 6:3) และมากยิ่งขึ้นอีก เราไม่รู้

ข้อ 6-11:

22:6 และทูตสวรรค์องค์นั้นได้กล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า “ถ้อยคำเหล่านี้เป็นคำสัตย์ซื่อและสัตย์จริง และองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของพวกศาสนาดายากรณ์ผู้บริสุทธิ์ ได้ทรงส่งทูตสวรรค์ของพระองค์เพื่อสำแดงให้บรรดาผู้รับใช้ของพระองค์เห็นสิ่งทั้งปวงซึ่งจะอุบัติขึ้นในไม่ช้า”
22:7 “ดูเถิด เราจะมาโดยเร็ว ผู้ใดที่รักษาบรรดาถ้อยคำแห่งคำพยากรณ์ของหนังสือนี้จะได้รับพร”

22:8 และข้าพเจ้า ยอห์น ได้เห็นสิ่งเหล่านี้และได้ยินสิ่งเหล่านี้ และเมื่อข้าพเจ้าได้ยินและได้เห็นแล้ว ข้าพเจ้าได้ทรุดตัวลงเพื่อจะนมัสการแทบเท้าของทูตสวรรค์ซึ่งได้สำแดงให้ข้าพเจ้าเห็นสิ่งเหล่านี้
22:9 แล้วท่านกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า “ท่านอย่ากระทำสิ่งนั้นเลย ด้วยว่าข้าพเจ้าเป็นเพื่อนผู้รับใช้ของท่าน และของพวกพี่น้องของท่าน พวกศาสนาดายากรณ์ และของคนเหล่านั้นที่รักษาบรรดา

ถ้อยคำของหนังสือนี้ จงนมัสการพระเจ้าเถิด”
22:10 และท่านกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า “อย่าประทับใจ
ตราปิดบรรดาถ้อยคำแห่งคำพยากรณ์ของหนังสือ
นี้ เพราะว่าเวลานั้นใกล้จะถึงแล้ว

22:11 ผู้ที่ชอบธรรมก็ให้เขาชอบธรรมต่อไป และผู้ที่
ลามกก็ให้เขาลามกต่อไป และผู้ที่ชอบธรรมก็ให้
เขาชอบธรรมต่อไป และผู้ที่บริสุทธ์ก็ให้เขาบริสุทธ์
ต่อไป”

สรุปย่อเกี่ยวกับจุดประสงค์และแนวโน้มของหนังสือนี้

“ถ้อยคำเหล่านี้...”-หนังสือวิวรณ์ทั้งเล่ม- “เป็นคำสัตย์ซื่อและสัตย์จริง” (ข้อ 6) ฉะนั้นเราจะต้อง
เข้าใจและจดจำมันไว้ในใจ

อาจารย์สอนที่โรงเรียนพระคริสตธรรมท่านหนึ่ง ซึ่งเป็นพวกถือแนวคิดไม่มียุคพันปี กล่าวว่า “ผมไม่
เข้าใจหนังสือวิวรณ์และไม่มีใครอื่นเข้าใจมันหรอก” แต่เขาดูเหมือนการเปิดเผยของพระเจ้าซึ่งมีข่าวสารหนึ่งที่เป็น
ความจริงและเข้าใจได้ แน่แน่นอนว่าไม่มีใครเข้าใจสติปัญญาอันไร้ขีดจำกัดทั้งหมดของพระคัมภีร์ แต่ความ
จริงหลัก ๆ ก็ชัดเจนแก่ผู้อ่านที่เชื่อและที่พระวิญญาณทรงนำ “คนที่อ่านและคนทั้งหลายที่ฟังบรรดาถ้อยคำ
แห่งคำพยากรณ์นี้ และรักษาสิ่งเหล่านั้นซึ่งได้เขียนไว้ในคำพยากรณ์นี้จะได้รับพร เพราะว่าเวลานั้นใกล้เข้ามา
แล้ว” ถ้อยคำเหล่านี้จะต้องถูกเข้าใจ ฉะนั้น “ผู้ใดที่รักษาบรรดาถ้อยคำแห่งคำพยากรณ์ของหนังสือนี้จะได้รับ
พร” (ข้อ 7)

“...สิ่งทั้งปวงซึ่งจะอุบัติขึ้นในไม่ช้า” (ข้อ 6) สนับสนุนประโยคถัดไป “ดูเถิด เราจะมาโดยเร็ว” (ข้อ 7)
Dr. A.T. Robertson กล่าวว่า “เกี่ยวกับการที่พระคริสต์เสด็จมาโดยเร็ว นั้น ดู 2:5, 16; 3:11; 16:15 และใน
1:2 บรรดาผู้เผยพระวจนะ อีกครั้งเราต้องระลึกว่า ทาคุ และ เอ็น ทาเคอี เป็นไปตามแผนการของพระเจ้า ไม่ใช่ของเรา
(2 ปต. 3:8)”

คำว่า “ในไม่ช้า” ตามที่ถูกใช้ในที่นี่เป็นคำแปลหนึ่งของ เอ็น ทาเคอี ซึ่ง Young’s Analytical
Concordance บรรยายว่า “พร้อมกับ หรือในความเร็ว” แนวคิดนี้ไม่สามารถเป็นได้ว่าสิ่งเหล่านั้นจะเกิดขึ้นใน
ทันทีหรือภายในระยะเวลาสั้น ๆ ที่เฉพาะเจาะจง เรื่องก็คือว่าพวกมันมาอย่างฉับพลันและอย่างหลบเลี่ยงไม่ได้
ทั้งหมดที่พูดถึงการเสด็จมาของพระคริสต์ในพระคัมภีร์มาพร้อมกับแนวคิดที่ว่า การเสด็จมาของพระองค์เกิดขึ้น
ได้ทุกเมื่อ ไม่มีระบุเวลาเจาะจง พระคริสต์อาจเสด็จมาเมื่อไรก็ได้

ในมัทธิว 24:36 พระเยซูตรัสว่า “แต่เกี่ยวกับวันนั้นและโมงนั้น ไม่มีผู้ใดทราบ ไม่ แม้แต่เหล่าทูต
สวรรค์แห่งสวรรค์ก็ไม่ทราบ นอกจากพระบิดาของเราองค์เดียว” ในมาระโก 13:32 พระองค์ตรัสว่า “แต่เกี่ยว
กับวันนั้นและโมงนั้น ไม่มีผู้ใดทราบ ไม่ มี แม้แต่เหล่าทูตสวรรค์ซึ่งอยู่ในสวรรค์ หรือพระบุตร เว้นแต่พระบิดา”
แม้กระทั่งพระคริสต์บนแผ่นดินโลก ในกายมนุษย์ ก็ไม่ได้ทรงทราบเวลาแห่งการเสด็จกลับมาของพระองค์
พระองค์ได้ทรงสละทิ้งความรู้ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งแห่งเครื่องหมายเหล่านั้นของความเป็นพระเจ้า แน่แน่นอนว่า
ตอนนี้พระองค์ทรงทราบแล้ว และในมัทธิว 25:13 พระเยซูตรัสว่า “เหตุฉะนั้นจงเฝ้าระวังอยู่ เพราะท่านทั้งหลาย
ไม่ทราบวันหรือโมงที่บุตรมนุษย์จะเสด็จมา” และพระเยซูตรัสอีกว่า “และสิ่งที่เรากล่าวแก่พวกท่าน เรา
ก็กล่าวแก่ทุกคนว่า จงเฝ้าระวังอยู่เถิด” (มาระโก 13:37)

ในที่นี่เราเห็นได้ว่ายอห์นขึ้นบานหน้าต่างเมื่อเนื้อหาหลักของการเปิดเผยนั้นสิ้นสุดลงแล้ว เขาทรา

ตัวลงแทบเท้าของทูตสวรรค์องค์นั้นอย่างกระตือรือร้น! แต่เราต้องไม่กราบไหว้บูชาเหล่าทูตสวรรค์ ไม่เลย ทูตสวรรค์นั้นเป็นเพื่อนผู้รับใช้คนหนึ่ง พี่น้องของเราคนหนึ่งที่ยพยากรณ์หรือบอกข่าวสารของพระเจ้าด้วยฤทธิ์เดชแต่จริง ๆ แล้วเหล่าทูตสวรรค์เป็น “บรรดาวิญญาณผู้ปรนนิบัติ ที่ถูกส่งไปให้ปรนนิบัติคนเหล่านั้นที่จะเป็นทายาททั้งหลายแห่งความรอด” (ฮบ. 1:14) คริสเตียนทั้งหลายจะต้อง “พิพากษาพวกทูตสวรรค์” (1 คร. 6:3) การกราบไหว้เหล่าทูตสวรรค์เป็นเรื่องต้องห้าม (คส. 2:18)

“อย่าประทับตราปิดบรรดาถ้อยคำแห่งคำพยากรณ์ของหนังสือนี้” (ข้อ 10) ดังนั้นหนังสือนี้จึงเป็น “การเปิดเผย” หนึ่ง ไม่ใช่การปิดบังหนึ่ง พระเจ้าได้ประทานการเปิดเผยนี้แก่ยอห์น “เพื่อสำแดงแก่บรรดาผู้รับใช้ของพระองค์สิ่งทั้งหลายซึ่งจะอุบัติขึ้นในไม่ช้า” (1:1) อย่าให้ผู้อ่านคนใดแก้ตัวที่จะไม่ทุ่มเทในการศึกษาค้นคว้าและใคร่ครวญเพื่อที่จะเข้าใจหนังสือนี้

“...เวลานั้นใกล้จะถึงแล้ว” (ข้อ 10) หมายความว่ามันมาถึงได้ทุกเมื่อ ไม่ใช่ว่ามันจะเริ่มต้นทันทีแต่ว่ามันอาจเริ่มต้นเมื่อไรก็ได้ แนวคิดก็คือ มาถึงได้ทุกเมื่อ

“ผู้ที่อธรรมก็ให้เขาอธรรมต่อไป” (ข้อ 11) เมื่อเราเลยการครอบครองยุคพันปีของพระคริสต์และมาถึงการพิพากษาที่พระที่นั่งใหญ่สีขาวแล้ว เราก็เลยเวลาที่จะกลับใจเชื่อและการยกโทษไปแล้ว คนเหล่านั้นที่เลยเวลาแห่งพระเมตตาโดยยังไม่กลับใจอยู่เหมือนเดิมก็ข้ามเส้นนั้นไปแล้วเป็นนิรันดร์ ดังนั้นคนอธรรมจะอธรรมต่อไป คนโสโครกจะยังโสโครกต่อไป ผู้ถูกปรับโทษก็จะถูกปรับโทษต่อไป คนบาปในนรกเป็นนิรันดร์จะยังเป็นคนชั่วต่อไป คนโสโครกจะยังโสโครกต่อไป

Dr. Ironside กล่าวเกี่ยวกับข้อ 11 ว่า: “เราได้ตั้งไว้ตรงหน้าเราความจริงอันยิ่งใหญ่ที่วิทยาศาสตร์เองสาธิตให้เห็น พอ ๆ กับพระวาทะของพระเจ้า นั่นคือ ความจริงที่ว่าอุปนิสัยนำไปสู่ความถาวร ‘ผู้ที่อธรรมก็ให้เขาอธรรมต่อไป และผู้ที่ลามกก็ให้เขาลามกต่อไป และผู้ที่ชอบธรรมก็ให้เขาชอบธรรมต่อไป และผู้ที่บริสุทธิ์ก็ให้เขาบริสุทธิ์ต่อไป’ มันเป็นการเน้นหนักของพระเจ้าเกี่ยวกับความจริงอันน่าสะพรึงที่ว่า คน ๆ หนึ่งถูกพบอยู่ในสภาพใดในวันนั้นที่จะมา เขาก็จะอยู่ต่อไปในสภาพนั้นไปตลอดชั่วนิรันดร์...”

และในสวรรค์ผู้ชอบธรรมก็จะชอบธรรมตลอดไป เป็นลูก ๆ ของพระเจ้า แม้กระทั่งในชีวิตนี้ ตอนนี้คนบาปบางคน ซึ่งได้รับการส่องสว่างเต็มที่แล้ว ก็ยังปฏิเสธพระเยซูเจ้าและทำใจของตนให้แข็งกระด้างจนพวกเขาจะไม่มีความอยากรับความรอดและข้ามเส้นตายนั้นไป พวกเขาไม่ยอมกลับใจเด็ดขาด แต่หลังจากยุคพันปีนั้นคนบาปทุกคนก็ถูกพิพากษาปรับโทษตลอดกาล ชั่วตลอดไป ต่อต้านพระเจ้าและพระคริสต์เป็นนิรันดร์

ข้อ 12,13:

22:12 “และดูเถิด เราจะมาโดยเร็ว และบำเหน็จของเราจะมาพร้อมกันเรา เพื่อประทานแก่ทุกคนตามการงานของเขา

22:13 เราเป็นอัลฟาและโอเมกา เป็นปฐมและเป็นอวสาน เป็นเบื้องต้นและเบื้องปลาย”

บำเหน็จในท้ายที่สุด

“เราจะมาโดยเร็ว” ดูข้อ 7 และ 3:11 เช่นกัน เหมือนกับวลี “จะอุบัติขึ้นในไม่ช้า” (1:1) นี้ไม่ได้หมายถึง

ถึงในทันทีแต่เมื่อไรก็ได้ อาจมาถึงได้ทุกเมื่อ ดังนั้นคริสเตียนทั้งหลายจึงถูกสอนให้เฝ้าระวังอยู่เสมอเพื่อรอคอยการเสด็จมาของพระคริสต์ มาระโก 13:32-37 กล่าวว่า:

“แต่เกี่ยวกับวันนั้นและโมงนั้น ไม่มีผู้ใดทราบ ไม่มี แม้แต่เหล่าทูตสวรรค์ซึ่งอยู่ในสวรรค์ หรือพระบุตร เว้นแต่พระบิดา ท่านทั้งหลายจงระวังให้ดี จงเฝ้าระวังและอธิษฐานอยู่ เพราะพวกท่านไม่ทราบว่าเวลานั้นคือเมื่อไร ด้วยว่าบุตรมนุษย์เปรียบเหมือนเจ้าของบ้านคนหนึ่ง ที่ออกเดินทางไกล ผู้ซึ่งไปจากบ้านของเขา และได้มอบสิทธิอำนาจให้แก่พวกผู้รับใช้ของเขา และให้ทุกคนมีภาระงานของตน และได้สั่งนายประตูให้เฝ้าอยู่ เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงเฝ้าระวังอยู่ เพราะพวกท่านไม่ทราบว่าเจ้าของบ้านจะมาเมื่อไร จะมาเวลาเย็น หรือเที่ยงคืน หรือเวลาที่ไก่ขัน หรือในตอนเช้า เกรงว่าเมื่อมาอย่างกะทันหัน เจ้าของบ้านจะพบพวกท่านกำลังนอนหลับอยู่ และสิ่งที่เรากล่าวแก่พวกท่าน เราก็ก่อแก่ทุกคนว่า จงเฝ้าระวังอยู่เถิด”

มัทธิว 25:13 กล่าวว่า “เหตุฉะนั้นจงเฝ้าระวังอยู่ เพราะท่านทั้งหลายไม่ทราบวันหรือโมงที่บุตรมนุษย์จะเสด็จมา” เห็นได้ชัดว่านี่หมายถึงระยะแรกของการเสด็จมาของพระคริสต์ในฟ้าอากาศเพื่อรับคนของพระองค์ไป เหมือนใน 1 เธสะโลนิกา 4:13-17; 1 โครินธ์ 15:51,52

“...บำเหน็จของเราจะมาพร้อมกับเรา” (ข้อ 12) ดังนั้นในบัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ การประทานบำเหน็จของพระองค์แก่คริสเตียนทั้งหลายตามที่ถูกสอนใน 1 โครินธ์ 3:10-15 และ 2 โครินธ์ 5:9,10 ไม่รอคอยการเสด็จกลับมาของพระองค์เพื่อครอบครองหลังจากสมัยความทุกข์ลำบากนั้น

มีบำเหน็จมากมายในแต่ละวันในการรับใช้พระคริสต์ พระเยซูตรัสว่า “เรากล่าวความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ไม่มีผู้ใดที่ได้สละบ้าน หรือพวกพี่ชายน้องชาย หรือพวกพี่สาวน้องสาว หรือบิดา หรือมารดา หรือภรรยา หรือบุตรทั้งหลาย หรือที่ดินต่าง ๆ เพราะเห็นแก่เราและข่าวประเสริฐนั้น แต่บัดนี้ในเวลานี้ผู้นั้นจะได้รับผลหนึ่งร้อยเท่า คือบ้านทั้งหลาย และพวกพี่ชายน้องชาย และพวกพี่สาวน้องสาว และมารดา และบุตรทั้งหลาย และที่ดินต่าง ๆ พร้อมกับการชมเชยทั้งหลาย และในโลกที่จะมานั้นจะได้ชีวิตนิรันดร์” (มาระโก 10:29,30)

แต่บำเหน็จมากมายยิ่งกว่ารอคอยการเสด็จมาของพระคริสต์ “ถ้าพวกเราทนความทุกข์ยาก พวกเราก็จะครอบครองร่วมกับพระองค์ด้วย ถ้าพวกเราปฏิเสธพระองค์ พระองค์ก็จะปฏิเสธพวกเราเช่นเดียวกัน” (2 ทธ. 2:12) เปาโลได้รับการตลใจให้กล่าวว่า “ด้วยว่าความเป็นพลเมืองของพวกเรานั้นอยู่ในสวรรค์ ซึ่งจากที่นั่น พวกเรากำลังรอคอยพระผู้ช่วยให้รอดด้วย คือพระเยซูคริสต์เจ้า พระองค์ผู้จะทรงเปลี่ยนแปลงร่างกายอันต่ำต้อยของพวกเรา เพื่อให้ร่างกายนั้นมีลักษณะเหมือนอย่างพระกายอันทรงสง่าราศีของพระองค์ ตามฤทธิ์านุภาพซึ่งพระองค์ทรงสามารถปราบสิ่งสารพัดลงได้อำนาจของพระองค์เอง” (ฟป. 3:20,21) ดังนั้นเขาจึงกล่าวได้ว่า “ใช่แล้ว และพวกเราถูกพบว่าเป็นพวกพยานเท็จของพระเจ้า เพราะว่าพวกเราได้เป็นพยานรับรองพระเจ้าว่า พระองค์ได้ทรงบันดาลให้พระคริสต์เป็นขึ้นมาแล้ว ผู้ซึ่งพระองค์ไม่ได้ทรงบันดาลให้เป็นขึ้นมา ถ้าคนตายไม่เป็นขึ้นมาแล้ว” (1 คร. 15:15) คนเหล่านั้นที่รักพระคริสต์มากกว่าและทนทุกข์เพื่อพระองค์มากกว่า ก็อาจสองจิตสองใจเหมือนเปาโลว่าจะจากไปและอยู่กับพระคริสต์ “ซึ่งดีกว่าเยอะ” ดีไหม เพราะว่า “การตายคือกำไร” สำหรับคริสเตียนทั้งหลายที่สัตย์ซื่อ บำเหน็จรออยู่ข้างหน้า! “...ในเวลาอันควรพวกเราก็จะเกี่ยวเก็บ

ถ้าพวกเขาไม่พอใจ” (กท. 6:9)

พระคริสต์ทรงเตือนใจเราอีกหนว่าพระองค์ทรงเป็น “อัลฟาและโอเมกา” (ข้อ 13) อักษรตัวแรกและตัวสุดท้ายของพยัญชนะกรีก พระคริสต์ทรงเป็นทั้งหมดตั้งแต่ A ถึง Z พระองค์ทรงเป็นปฐมและอวสาน เป็นเบื้องต้นและเบื้องปลาย เราต้องจำไว้ว่าพระองค์เสด็จมาแล้วครั้งหนึ่งในฐานะพระผู้ช่วยให้รอด พระองค์จะเสด็จกลับมาในฐานะกษัตริย์และผู้พิพากษา

ข้อ 14,15:

22:14 คนทั้งหลายที่กระทำตามบรรดาพระบัญญัติ
ของพระองค์จะได้รับพร เพื่อพวกเขาจะได้มีสิทธิ
ในต้นไม้แห่งชีวิต และจะได้เข้าโดยทางประตูเหล่านั้น
ไปในนครนั้น

22:15 ด้วยว่าภายนอกนั้นมีบรรดาสุนัข และเหล่า
คนใช้เวทมนตร์ และคนเล่นชู้ทั้งหลาย และบรรดา
ฆาตกร และพวกคนไหว้รูปเคารพ และคนใดก็ตาม
ที่รักและกระทำการมูสา

ความผิดพลาดประการหนึ่งของผู้แปล

เราคิดว่า ข้อ 14 เป็นการแปลที่ผิด เห็นได้ชัดว่ามาจากข้อความที่ถูกใส่เพิ่มเข้าไปในสำเนาคัดลอกสมัยโบราณบางฉบับโดยผู้คัดลอกที่กระตือรือร้น พระคำข้อนี้ควรอ่าน ตามที่ฉบับแปล American Standard มีข้อนี้ว่า “ความสุขมีแก่คนทั้งหลายที่ซักล้างเสื้อผ้าของตน เพื่อที่พวกเขาจะได้มีสิทธิมาถึงต้นไม้แห่งชีวิต และจะได้เข้าไปในนครนั้นทางประตู” ไม่มีผู้ใดได้รับสิทธิที่จะเข้าในสวรรค์โดยการถือรักษาพระบัญญัติทั้งหลาย มิฉะนั้นนิโคเดมัสและเขาโลแห่งทาร์ซัสก็คงได้รับความรอดไปแล้ว แม้ไม่ได้กลับใจเชื่อ ไม่เลย “ถูกล้างชำระในพระโลหิต” คือทางนั้นที่จะรับความรอด เสื้อผ้าสีขาวแห่งความชอบธรรมของพระคริสต์สามารถเป็นของเราได้แค่โดยการวางใจในพระคริสต์ผู้ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเรา มัน “มิใช่โดยบรรดาการงานแห่งความชอบธรรมซึ่งพวกเราได้กระทำ แต่ตามพระเมตตาของพระองค์ พระองค์ได้ทรงช่วยพวกเราให้รอด โดยการล้างชำระแห่งการบังเกิดใหม่ และการทรงสร้างขึ้นมาใหม่ของพระวิญญาณบริสุทธิ์” (ทิตัส 3:5) “ด้วยว่าท่านทั้งหลายได้รับความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ และมีใช้โดยตัวท่านทั้งหลายเอง ความรอดนั้นเป็นของประทานของพระเจ้า ไม่ใช่โดยการกระทำใด ๆ เกรงว่าคนหนึ่งคนใดจะอวดได้” (อฟ. 2:8,9)

Seiss กล่าวเกี่ยวกับข้อ 14: “ข้อความที่น่าเชื่อถือมากกว่า ซึ่งทุกฝ่ายเห็นพ้องตรงกัน แปลตรงตัวได้ว่า: ‘ความสุขมีแก่คนทั้งหลายที่ซักล้างเสื้อผ้าของตน เพื่อที่ (ในวันนั้น) พวกเขาจะได้รับอำนาจเหนือต้นไม้แห่งชีวิต และจะได้เข้าไปในนครนั้นทางประตู’” หมายเหตุของเขากล่าวว่า:

*ดู Codex Sinaiticus, Codex Alexandrinus, the Vulgate, the Ethiopic, และฉบับคัดลอกของ Armenian บางฉบับ, Lachmann, Buttmann, Ewald, Thiele, Tregelles, Alford, Wordsworth และเหล่าผู้รู้ที่ยิ่งใหญ่ทุกท่าน

Seiss กล่าวต่อไปว่า: “ความหมายตรงนี้ไม่ได้แตกต่างกันมากนัก แต่ข้อความที่แท้จริงตัดความเป็นไปได้ของการตีความแบบเน้นการถือบัญญัติออกไป ให้พระคำตอนนี้มีรสชาติแบบพระกิตติคุณของแท้ และสอดคล้องกับภาพลักษณ์ของสิ่งที่ถูกกล่าวไปแล้วก่อนหน้านี้ในหนังสือนี้ พร้อมกับการอ้างอิงถึงสิ่งที่ได้นำผู้คน

มหาศาลเหล่านี้นั้นออกมาจากความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่ง (7:14) การล้าง หรือการชำระให้สะอาด คือคุณสมบัติอันยิ่งใหญ่สำหรับสวรรค์, - ‘การชำระล้างแห่งน้ำโดยพระวจนะ’ (อฟ. 5:26), - ‘การล้างชำระแห่งการบังเกิดใหม่’ (ทิตัส 3:5), - การชำระให้สะอาดโดยพระโลหิตของพระเยซูคริสต์ (1 ยอห์น 1:7) ไม่มีการประพุดหรือการรักษาพระบัญญัติทั้งหลายที่สามารถช่วยเราให้รอดได้โดยปราศจากสิ่งนี้ (อฟ. 2:8,9)

เรารักฉบับคิงเจมส์ มันมีภาษาที่งดงามและไพเราะมากที่สุด มันถูกแปลด้วยความเคารพยำเกรง เราใช้ฉบับคิงเจมส์อยู่เสมอและหนุนใจผู้อื่นให้ใช้มัน เราไม่แนะนำให้ใช้ฉบับใด ๆ ที่เป็นการถอดความ-Phillips Translation, The Living Bible, Good News for Modern Man ฯลฯ เราไม่แนะนำให้ใช้ฉบับแปลใด ๆ ที่ได้รับอิทธิพลจากความไม่เชื่อของพวกถือแนวคิดเสรีนิยมอย่าง Moffatt’s, the Revised Standard Version, หรือ New English Bible ฉบับแปลบางฉบับที่สร้างขึ้นโดยคน ๆ เดียว ก็มีประโยชน์สำหรับการอ้างอิงในบางครั้ง แต่ก็ไม่ดีพอที่จะแทนที่ฉบับคิงเจมส์ หรือ American Standard Version ฉบับ New American Standard น่าจะมีความถูกต้องแม่นยำมากที่สุด แม้ว่าโดยรวม ๆ แล้วพวกเราชอบฉบับคิงเจมส์มากกว่าก็ตาม

แต่ข้อ 14 ตรงนี้เป็นภาพประกอบหนึ่ง หลักคำสอนของพระคัมภีร์เรื่องการดลใจไม่ได้หมายความว่าพระเจ้าทรงรับประกันฉบับแปลหรือการอธิบายหรือคำสอนของมนุษย์ หรือการคัดลอกพระคัมภีร์ของมนุษย์ นั่นต้องอาศัยความเชื่อ การศึกษาค้นคว้าและความซื่อตรงที่ระมัดระวังของมนุษย์ ยังดีที่ไม่มีหลักคำสอนตามพระคัมภีร์เรื่องใดเป็นที่น่ากังขาในฉบับแปลใด ในเกือบทุกกรณี ความแตกต่างเหล่านี้นั้นระหว่างฉบับแปลดี ๆ ทั้งหลายก็มีน้อยมาก ๆ และไม่มีผลสำคัญ

“ภายนอกนั้นมีบรรดาสุข” (ข้อ 15) นี่เป็นรายชื่อของเหล่าคนบาปที่พลาดสวรรค์ไป! พวกเขาถูกเรียกว่าพวกสุขันซ์ พวกคนใช้เวทมนตร์ พวกคนเล่นขี้ พวกฆาตกร พวกคนไหว้รูปเคารพ และพวกคนมุสา จำไว้ว่า 1 โครินธ์ 6:9, 10 กล่าวสิ่งที่คล้ายกัน:

“พวกท่านไม่ทราบหรือว่า คนอธรรมจะไม่ได้รับอาณาจักรของพระเจ้าเป็นมรดก อย่าถูกหลอกเลย ทั้งบรรดาคนล่วงประเวณี หรือพวกคนไหว้รูปเคารพ หรือคนเล่นขี้ทั้งหลาย หรือคนนิสัยเหมือนผู้หญิง หรือพวกคนรักร่วมเพศ หรือบรรดาคนขโมย หรือพวกคนโลภ หรือคนขี้เมาทั้งหลาย หรือพวกคนปากร้าย หรือเหล่าคนฉ้อโกง จะไม่รับอาณาจักรของพระเจ้าเป็นมรดก”

แต่อย่าลืมหาเหตุพระคำข้อถัดไป: “และบางคนในพวกท่านเคยเป็นคนเช่นนั้น แต่พวกท่านถูกชำระล้างแล้ว แต่พวกท่านถูกแยกตั้งไว้แล้ว แต่พวกท่านถูกนับว่าชอบธรรมแล้วในพระนามของพระเยซูเจ้า และโดยพระวิญญาณของพระเจ้าของพวกเรา” (ข้อ 11) คนเหล่านี้นั้นที่ได้รับการยกโทษ ถูกชำระให้สะอาด ได้รับความรอด ก็ไม่เป็นพวกคนใช้เวทมนตร์ คนเล่นขี้ คนไหว้รูปเคารพและคนมุสาอีกต่อไปแล้ว บาปทั้งหลายของพวกเขาก็ได้รับการยกโทษแล้ว ถูกแบกไปไกลพอ ๆ กับที่ทิศตะวันออกอยู่ห่างไกลจากทิศตะวันตก (สดด. 103:12) พวกมันถูกฝังในที่ลึกของทะเลแล้ว (มีคาห์ 7:19) บาปเหล่านี้นั้นถูกโยนไปข้างหลังของพระเจ้าหมดแล้ว (อสย. 38:17) พวกมัน “ไม่ถูกจดจำอีกต่อไป” (ฮบ. 10:17)

หากบาปต้องถูกจดจำและมาสู่การพิพากษา

โอ วันแสนเศร้า วันพิพากษาของพระเจ้า

แต่พระคริสต์ทรงรับโทษแทนคนบาปผู้สำนึกผิดแล้ว

บาปของพวกเขาถูกรับไปหมดแล้ว

บัดนี้ข้าถูกล้างขาวกว่าหิมะ และรับการยกโทษ

ข้าได้กำไรมาจริง กำไรนิรันดร์

บาปของข้าได้รับการอภัย ถูกยกเลิก และถูกปกคลุม

และไม่จดจำอีกเลย

ไม่จำ ไม่จำ ไม่จดจำอีกเลย!

บาปของข้าถูกไถ่หมดสิ้นแล้ว ในพระกายของพระคริสต์!

พระเยซูทรงตายเพื่อไถ่บาปข้า พระเจ้าทรงยกโทษบาปข้าแล้ว

ใครเล่าจะปรับโทษเมื่อข้าถูกชำระขาวสะอาดแล้ว?

ไม่อีกเลย! ไม่อีกเลย! ไม่จดจำอีกเลย!

บาปข้าไม่ถูกจดจำอีกเลย!

คนเหล่านั้นที่อยู่ภายนอกสวรรค์คือ เหล่าคนบาปที่ไม่เคยได้หันมาพึ่งพระคริสต์เพื่อรับความรอดและพวกเขายังเป็นคนบาปต่อไป ไม่ได้รับการยกโทษเป็นนิรันดร์

ข้อ 16,17:

22:16 “เรา เยชู ได้ส่งทูตสวรรค์ของเราไปเพื่อเป็นพยานแก่พวกท่านเรื่องสิ่งเหล่านี้ในคริสตจักรทั้งหลาย เราเป็นรากและเป็นเชื้อสายของดาวิด และเป็นดวงดาวสว่างจ้าและประจักษ์”

22:17 และพระวิญญาณกับเจ้าสาวตรัสว่า “เชิญมาเถิด” และให้ผู้ที่ได้ยินกล่าวว่า “เชิญมาเถิด” และให้ผู้กระหายเข้ามา และผู้ใดก็ตามที่มีใจปรารถนา ก็ให้ผู้นั้นรับน้ำแห่งชีวิตโดยไม่ต้องเสียอะไรเลย

พระเยซูประทานคำเชิญชวนสุดท้ายในพระคัมภีร์

นี่คือพระเยซูผู้ประทานคำเชิญชวนนี้: “เรา เยชู...” Seiss เตือนความจำเราว่า: “ก่อนพระองค์ประสูติ ทูตสวรรค์นั้นได้กล่าวแก่โยเซฟว่า ‘ท่านจงเรียกนามของพระองค์ว่า เยชู เพราะว่าพระองค์จะโปรดช่วยชนชาติของพระองค์ให้รอดจากบาปทั้งหลายของพวกเขา’ (มธ. 1:21) พระนามนี้ถูกตั้งให้พระองค์ และพระองค์ยังทรงใช้พระนามนี้เหมือนเดิมในสวรรค์”

หนังสือวิวรณ์เป็นสิ่งที่พระเจ้าได้ประทานให้แก่พระเยซูเพื่อให้ยอห์นบันทึกลงไป ยอห์นส่งข่าวสารนี้ไปยังพวกทูตสวรรค์ (หรือพวกผู้ส่งสาร) ของคริสตจักรทั้งเจ็ดแห่งในแคว้นเล็ก ๆ นั่นคือแคว้นเอเชียและซึ่งเป็นประเทศตุรกีตอนนี้ พระเยซูต้องเน้นอีกครั้งถึงตำแหน่งของพระองค์ในฐานะพระเจ้าองค์นิรันดร์ พระองค์ทรงเป็น “รากของดาวิด” นั่นคือ พระองค์ทรงเป็นพระผู้สร้างของสิ่งสารพัดและพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของดาวิด พระเยซูเจ้าทรงเน้นเรื่องนั้นในมัทธิว 22:41-45:

“ขณะที่พวกฟาริสีกำลังชุมนุมกันอยู่นั้น พระเยซูทรงถามพวกเขา โดยตรัสว่า “พวกท่านคิดอะไรเรื่อง พระคริสต์ พระองค์ทรงเป็นบุตรของผู้ใด” พวกเขาถามว่า “เป็นบุตรชายของดาวิด” พระองค์ ตรัสกับพวกเขาว่า “ถ้าอย่างนั้นเป็นไหนดาวิดโดยเดชพระวิญญาณจึงเรียกพระองค์ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้า โดย รับสั่งว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า ท่านจงนั่งที่ขวามือของเรา จนกว่าเรา จะทำให้บรรดาศัตรูของท่านเป็นแท่นรองเท้าของท่าน’ แล้วถ้าดาวิดเรียกพระองค์ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์จะเป็นบุตรชายของดาวิดอย่างไรได้”

คำตอบเดียวก็คือว่าพระคริสต์ทรงเป็นพระเจ้า พระผู้สร้างองค์นิรันดร์แห่งสิ่งสารพัด

พระองค์ทรงเป็น “เชื้อสายของดาวิด” เช่นกัน (ข้อ 16) นั่นคือ ร่างกายแบบมนุษย์ของพระองค์สืบ เชื้อสายมาจากดาวิดจริง ๆ พระองค์จึงทรงเป็น “บุตรของดาวิด” เช่นเดียวกับ “พระบุตรของพระเจ้า” พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าและมนุษย์ พระองค์ทรงประกาศทั้งความเป็นพระเจ้าและความเป็นมนุษย์ของ พระองค์ในที่นี่

นี่เป็นคำเชิญชวนอันอ่อนหวาน ดูเหมือนราวกับพระเยซูตรัสแก้อย่าว่า “เราต้องไม่ปิดหนังสือเล่ม สุดท้ายนี้ของพระคัมภีร์และปิดสารบบแห่งการ دلใจโดยไม่กล่าวคำเชิญชวนอันอ่อนหวานแก่เหล่าคนบาปอีก หน” และผมจินตนาการมันราวกับยอห์นกล่าวว่า “ได้เลย พระเยซูเจ้า ปากกาชนห่านของข้าพระองค์พร้อม แล้ว น้ำหมึกของข้าพระองค์ที่ทำจากขี้เถ้าและน้ำมันมะกอกก็ผสมกันแล้ว แผ่นหนังของข้าพระองค์ถูกคลี่ ออกแล้ว” และพระเยซูประทานคำเชิญชวนนี้ หนึ่งในพระสัญญาที่ล้ำค่ามากที่สุดแห่งพระสัญญาทั้งหมดของ พระเจ้าที่มีแก่ผู้ที่ยังไม่รับความรอด

“พระวิญญาณ...ตรัสว่า “เชิญมาเถิด”” (ข้อ 17) พระวิญญาณอันอ่อนหวานของพระเจ้าทรงเรียก เหล่าคนบาปให้มารับความรอด โอ นักเทศน์ทุกคน ครูทุกคน ผู้ชนะจิตวิญญาณทุกคน ทุกคนที่เป็นพยาน ต้อง จำไว้ว่าพระวิญญาณของพระเจ้าต้องตรัสแก่จิตใจและใช้พระวจนะและคำเชิญชวนแห่งความรักเพื่อชักนำผู้คน ให้รับความรอด

“...เจ้าสาว...กล่าวว่า “เชิญมาเถิด” (ข้อ 17) เจ้าสาวในที่นี้คือกรุงเยรูซาเล็มแห่งสวรรค์ (ดู 21:2, 9, 10) ซึ่งถูกตักแต่งดุจเจ้าสาวคนหนึ่ง พระคัมภีร์กล่าว โอ ใครเล่าจะบอกได้ว่าสวรรค์วิเศษขนาดไหน พระนิเวศ ของพระบิดาซึ่งมีคุณหาสน์หลายแห่งที่ถูกจัดเตรียมไว้สำหรับลูก ๆ ของพระองค์ และพระเยซูเจ้ากำลังตรัสว่า “ในพระนิเวศน์ของพระบิดาเรามีคุณหาสน์หลายแห่ง ถ้าไม่เป็นอย่างนั้น เราคงได้บอกท่านทั้งหลายแล้ว” พระองค์กำลังตรัสว่ามีที่ว่างสำหรับทุกคน คุณได้รับเชิญและพระองค์ “ไม่ทรงประสงค์ที่จะให้ผู้หนึ่งผู้ใดพินาศ เลย” (2 ปต. 3:9) ดังนั้นกรุงเยรูซาเล็มแห่งสวรรค์จึงกำลังรอคอยที่จะถูกเติมเต็มด้วยเหล่าคนบาปผู้สำนึกผิด ที่มาวางใจพระคริสต์

“และให้ผู้ที่ได้ยินกล่าวว่า “เชิญมาเถิด”” (ข้อ 17) คริสเตียนทุกคนจะต้องบอกคำเชิญชวนนี้ พร้อม กับความชื่นบานแห่งความรอดคือพันธะหน้าที่ในการบอกผู้อื่น การช่วยคนบาปให้รอดเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงรัก สุดพระทัย นี่คือจุดประสงค์ของการสิ้นพระชนม์ของพระเยซู มันคือหัวใจหลักของพระบัญชาอันยิ่งใหญ่ นั่น โอ เมื่อพระเยซูตรัสว่า “ฤทธาภาพ [สิทธิอำนาจ] ทั้งสิ้นทรงมอบไว้แก่เราแล้ว ทั้งในสวรรค์และในแผ่นดินโลก

เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงออกไป” (มธ. 28:18,19) พระองค์ก็ทรงระบุว่าพระองค์ทรงมีสิทธิอำนาจเหนือผู้เชื่อทุกคนในโลก และพระองค์ทรงบัญชาเราแล้วให้ไป ในพระบัญชาอันยิ่งใหญ่ในหนังสือมัทธิว พวกสาวกถูกบอกว่าเมื่อผู้ใดได้รับความรอดและรับบัพติศมา เขาก็ต้องถูกสอน “ให้ถือรักษาสิ่งสารพัดใดก็ตามที่เราได้สั่งพวกท่านไว้” ทุกคนที่ได้ยินข่าวประเสริฐก็ได้รับพระบัญชาอันยิ่งใหญ่

สเปอร์เจียนเคยพูดครั้งหนึ่งเกี่ยวกับการเดินไปในตลาดที่พลุกพล่านและเขาได้ยินชายคนหนึ่งยืนขึ้นบนกล่องใบหนึ่งและร้องประกาศคำพยานของตนเพื่อพระเยซูเจ้า “ผมไม่ได้เรียนหนังสือแต่ผมอยากบอกพวกคุณเกี่ยวกับพระผู้ช่วยให้รอดของผม” สเปอร์เจียนกล่าวว่าชายผู้นั้นทำลายภาษาอังกฤษของกษัตริย์เสียจนปั่นป่วนและในใจของเขาตอนแรกมีความคิดอยู่บ้างว่า, แล้วทำไมเขาถึงไม่ปล่อยให้คนอื่นที่มีการศึกษามาบอกเล่าให้ดีกว่าเล่า! แต่ชายคนนั้นก็พูดต่อไปว่า “ผมไม่ได้เรียนหนังสือ แต่ผมได้ยินมันมาแล้ว และผมมีสิทธิ์ที่จะเล่ามัน!” และสเปอร์เจียนกล่าวว่า คำนำยินดีนั้นได้ผุดขึ้นมาในใจของเขาว่า, ใช่แล้ว ถ้าเขาได้ยินเรื่องนั้นแล้ว เขาก็ควรเล่ามัน และพวกเราทุกคนก็ควรเล่ามันเช่นกัน “ให้ผู้ที่ได้ยินกล่าวว่า “เชิญมาเถิด”

“และให้ผู้ที่กระหายเข้ามา” (ข้อ 17) โอ นี่เป็นการเรียกเชิญทุกคนที่เหน็ดเหนื่อยกับบาป เชิญทุกคนที่อยากได้รับการยกโทษ เชิญทุกคนที่อยากได้รับสันติสุขแห่งจิตใจ เชิญทุกคนที่อยากปลดปล่อยความกลัวตาย เชิญทุกคนที่อยากหลีกเลี่ยงการตกเป็นทาสของบาปและได้รับการช่วยให้พ้นจากการลงพระอาชญาที่บาปนำมา โอ ฉะนั้น ผู้ใดก็ตามที่กระหายเอ๋ย จงมาหาพระเยซูและรับความรอดเถิด

พระเยซูเจ้าตรัสไว้อย่างชัดเจนและแสนวิเศษเหลือเกินว่า “และผู้ใดก็ตามที่มีใจปรารถนา ก็ให้ผู้นั้นรับน้ำแห่งชีวิตโดยไม่ต้องเสียอะไรเลย” (ข้อ 17)

องค์พระผู้เป็นเจ้ากำลังตรัสว่าความรอดถูกจัดทำให้แล้ว ว่าคุณไม่ต้องพึ่งการประพุดเพื่อจะได้มันมาว่าคุณไม่ต้องอ่อนน้อมขอมัน-คุณแค่ต้องรับมันไป

เราได้ยินคำพูดเหลวไหลเกี่ยวกับ “แค่เชื่อมั่นง่ายไป” รวากับว่ามีคุณความดีอะไรบางอย่างในการทำให้ความรอดเป็นสิ่งที่ได้มายาก! ผู้คนพูดรวบรัดว่าพวกเขาอยากได้รับความดีความชอบบางส่วนไปจากพระเยซูคริสต์ผู้ได้ทรงชำระหนี้สินทั้งหมดแล้วและบนทางเขนทรงร้องประกาศว่า “สำเร็จแล้ว” ไม่เลย พระเจ้าทรงทำให้มันง่ายแล้ว

ผู้เป็นแม่ทนทุกข์เมื่อเด็กคนหนึ่งเกิดมาแต่ผู้เป็นลูกก็ไม่ทนทุกข์ พระเยซูทรงชำระหนี้สินแสนแพงนั้นแล้วราคาอันน่ากลัวที่เทียบเท่ากับความทรمانของผู้ถูกลงพระอาชญาเพื่อที่จะช่วยเหลือคนบาปให้รอด แต่คนบาปนั้นก็ไม่ต้องทนทุกข์เพื่อจะรับความรอด เขาไม่ต้องร้องห่มร้องไห้เพื่อรับความรอด เขาแค่ต้องหันใจที่สำนึกผิดของตนมารับความรอดที่ถูกยื่นเสนอ จงรับถ้อยนั้นและดื่มมันเถิด คนบาปที่รักเอ๋ย เพราะมันเป็นของฟรี!

พระคัมภีร์ข้อนี้กำลังกล่าวอะไร? “มาเถิด จงมาหาพระเยซู” ใจความหลักนั้นปรากฏในพระคัมภีร์บ่อยครั้งเหลือเกิน

“บัดนี้จึงมาเถิด และให้พวกเราแยกเหตุผลด้วยกัน” พระเยซูคริสต์ “ถึงแม้ว่าบาปทั้งหลายของพวกเขาเป็นเหมือนสีแดงเข้ม บาปเหล่านั้นก็จะขาวดุจหิมะ ถึงแม้ว่าพวกมันจะแดงเหมือนอย่างผ้าแดง พวกมันก็จะ

จะเป็นเหมือนอย่างชนแกะ”- อสย. 1:18

“โอ ทุกคนที่กระหาย พวกเจ้าจงมาถึงน้ำเหล่านี้ และผู้ที่ไม่มีเงิน พวกเจ้าจงมา ซื้อ และกินเถิด ใช่ว่า มาซื้อน้ำจืดและน้ำนมเถิด โดยปราศจากเงินและปราศจากราคา ทำไมพวกเจ้าจึงจ่ายเงินเพื่อสิ่งของซึ่งไม่ใช่อาหาร และผลแรงงานของพวกเจ้าเพื่อสิ่งซึ่งไม่ทำให้อิ่มหนำ จงตั้งใจฟังเราอย่างขยันขันแข็ง และพวกเจ้าจงรับประทานสิ่งของซึ่งดี และให้จิตใจของพวกเจ้าปิติยินดีในความอ้วนพี”- อสย. 55:1,2

“สารพัดที่พระบิดาประทานแก่เราจะมาสู่เรา และผู้ที่มาหาเรา เราก็คจะไม่ขับไล่ออกไปเลย”- ยอห์น 6:37

“จงยอมให้พวกเด็กเล็ก ๆ เข้ามาหาเรา และอย่าห้ามพวกเขาเลย เพราะว่าอาณาจักรของพระเจ้าย่อมเป็นของคนเช่นนั้น” - มาระโก 10:14; ลูคา 18:16

เชื่อฉันหรือ? ใช่แล้ว แต่ใจนั้นที่มาหาพระเยซู-นั่นแหละ คือความเชื่อ กลับใจใหม่ฉันหรือ? ใช่แล้ว แต่การมาหาพระเยซูก็หมายถึงการหันใจของคุณจากบาป นั่นคือการกลับใจใหม่

ดังนั้นทั้งหมดที่เราต้องทำก็คือ การตัดสินใจเลือกของหัวใจ- “ให้ผู้นั้นรับน้ำแห่งชีวิตโดยไม่ต้องเสียอะไรเลย” มาเถิด! พระองค์จะไม่ปฏิเสธคุณเลย! จงร้องทูลองค์พระผู้เป็นเจ้าให้ยกโทษและช่วยให้รอด เพราะพระองค์ตรัสแล้วว่า “ผู้ใดก็ตามที่จะร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็จะรอด” (รม. 10:13)

หากน้ำตาข้าหลั่งไหลตลอดกาล

หากความร้อนรนของข้าไม่เคยเหนื่อยล้า

ทั้งหมดนี้ก็ไม่อาจไถ่บาปได้

พระองค์ต้องช่วย และพระองค์เท่านั้น

ในมือข้า ข้าไม่มีคุณความดีใดมา

ข้าขอยึดกางเขนพระองค์เท่านั้น

ข้อ 18,19:

22:18 ด้วยว่าข้าพเจ้าเป็นพยานแก่ทุกคนที่ได้ยิน
บรรดาถ้อยคำแห่งคำพยากรณ์ของหนังสือนี้ว่า ถ้า
ผู้ใดจะเพิ่มเติมเข้ากับสิ่งเหล่านี้ พระเจ้าก็จะทรง
เพิ่มภัยพิบัติทั้งหลายที่ถูกเขียนไว้ในหนังสือนี้แก่ผู้นั้น

22:19 และถ้าผู้ใดจะเอาออกไปจากบรรดาถ้อยคำ
ของหนังสือแห่งคำพยากรณ์นี้ พระเจ้าก็จะทรงเอา
ส่วนของผู้นั้นออกไปจากหนังสือแห่งชีวิต และออก
ไปจากเมืองบริสุทธินั้น และไปจากสิ่งทั้งหลายซึ่ง
ถูกเขียนไว้ในหนังสือนี้

ภัยพิบัติอันน่ากลัวสำหรับผู้ใดที่เพิ่มเข้ากับ

หรือตัดออกจากพระคัมภีร์

การดลใจและสิทธิอำนาจของพระคัมภีร์อยู่ใน “บรรดาถ้อยคำแห่งคำพยากรณ์” (ข้อ 18) และ “บรรดาถ้อยคำของหนังสือแห่งคำพยากรณ์นี้” (ข้อ 19) เมื่อพระคัมภีร์พูดถึงการดลใจ มันก็พูดถึงถ้อยคำที่ถูกประทานให้จริง ๆ นั่นคือ การดลใจแบบคำต่อคำ การดลใจด้านถ้อยคำ ในมัดทิว 4:4 และลูกา 4:4 พระเยซู

ตรัสว่า “มีเขียนไว้แล้วว่า ‘มนุษย์จะมีชีวิตอยู่โดยอาหารอย่างเดียวไม่ได้ แต่โดยพระวจนะทุกคำซึ่งออกมาจาก พระโอษฐ์ของพระเจ้า’” เกี่ยวกับพระบัญญัติเหล่านั้นและเกี่ยวกับพระคัมภีร์ทั้งเล่มเช่นกัน อพยพ 20:1 กล่าวว่า “และพระเจ้าตรัสถ้อยคำเหล่านั้นทั้งสิ้น”

พระเจ้าได้ประทานถ้อยคำเหล่านั้นของพระคัมภีร์ให้แก่อิสยาห์ อิสยาห์ 51:16 กล่าวว่า “และเราได้ ใส่บรรดาถ้อยคำของเราในปากของเจ้า” พระองค์ตรัสอย่างเดียวกันแก่เยเรมีย์ (1:9) พระองค์ตรัสอย่าง เดียวกันแก่เอเสเคียล (2:7; 3:4, 10) พระองค์ตรัสอย่างเดียวกันแก่ดาวิด (2 ซมอ. 23:2; กิจการ 4:25) ดังนั้นมี กล่าวไว้เกี่ยวกับการเปิดเผยทั้งหมดที่ได้รับการดลใจว่า “ซึ่งสิ่งเหล่านั้นพวกเราก็ก้าวเช่นกัน ไม่ใช่ด้วยบรรดา ถ้อยคำซึ่งปัญญาของมนุษย์สั่งสอน แต่ซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสั่งสอน โดยเปรียบเทียบสิ่งทั้งหลายที่อยู่ ภายนอกกับเรื่องฝ่ายจิตวิญญาณ” (1 คร. 2:13) เราได้รับเรื่องราวและความคิดต่าง ๆ ที่พระวิญญาณ ประทานไว้ในถ้อยคำที่พระวิญญาณประทานให้ ถ้อยคำเหล่านั้นเป็นถ้อยคำของพระเจ้าในต้นฉบับ

ประการแรก มีภัยพิบัติหนึ่งที่มาสู่คนทั้งปวงที่จะเพิ่มเข้ากับพระวจนะของพระเจ้า มีกล่าวแก่พวกเขา ว่าภัยพิบัตินั้นที่จะถูกเพิ่มให้คือ “ภัยพิบัติทั้งหลายที่ถูกเขียนไว้ในหนังสือนี้” (ข้อ 18) คน ๆ หนึ่งอาจรอดแล้ว อย่างแท้จริงและกล่าวว่าตนอาจสูญเสียความรอดได้หากตนไม่รับใช้พระเจ้าอยู่เสมอ สเปนเซอร์เขียนกล่าวว่าจิตใจ ที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนังมีแนวโน้มไปสู่ความรอดโดยการประพาส ดังนั้นความแน่ใจเรื่องความรอดจึงอาจมาจากพระ คัมภีร์สักกระยะหนึ่งหลังจากที่คน ๆ หนึ่งวางใจในพระคริสต์ ผมได้รับความรอดตอนอายุเก้าขวบแต่ไม่ได้ทราบ แน่จนจนกระทั่งอีกสามปีต่อมาเมื่อผมได้เห็นในพระคัมภีร์ว่า “ผู้ที่เชื่อบนพระบุตรก็มีชีวิตนิรันดร์” (ยอห์น 3:16, 18, 36; 5:24; 6:40; 6:47; กิจการ 10:43; 13:38, 39; 16:31) ความรอดเป็นมาโดยการวางใจพระ คริสต์ แต่ความแน่ใจมาโดยพระวจนะของพระเจ้า ความเศร้าโศกและความยุ่งยากมากมายมาจากการเพิ่มการ ประพาสเพื่อช่วยจ่ายสิ่งที่พระคริสต์ทรงจ่ายครบแล้ว

ที่งานประชุมหนึ่งของกลุ่ม Nazarene ดร. แจ็ค ไฮลส์ถูกแนะนำตัวโดยประธานที่ขึ้นชมท่านหนึ่งผู้ กล่าวว่า “ผมเชื่อว่า ดร. ไฮลส์ ถูกชำระให้บริสุทธิ์แล้วและเขาไม่รู้ตัวเลย” ดร. ไฮลส์ตอบกลับว่า “ผมเชื่อว่า ท่านประธานได้รับชีวิตนิรันดร์และความไม่หลุดหายชั่วนิรันดร์แล้วและเขาไม่ทราบเลย” ใคร ๆ ก็พลาดอะไร ได้เยอะแยะหากเพิ่มเข้ากับพระวจนะของพระเจ้า! เขาเพิ่มภัยพิบัติและความยุ่งยากเข้าไป

ผมคิดว่า มีการอ้างอิงที่ชัดเจนในวิวรณ์ โดยเฉพาะบทที่ 13 และ 17 เกี่ยวกับแนวคิดโรมัน บางคน เพิ่มคำอธิษฐานต่าง ๆ ต่อมารีย์ การสารภาพต่อบาทหลวง เพิ่มฤทธิ์ที่ช่วยให้รอดเข้ากับพิธีมิสซาเพื่อเป็นการ ถวายบูชาพระกายและพระโลหิตของพระคริสต์อยู่เสมอจริง ๆ ผลลัพธ์ในท้ายที่สุดจะเป็นคริสตจักรของ ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ในสมัยความทุกข์ลำบากนั้น

มันหมายถึงความพินาศแก่คนทั้งปวงที่พึ่งพาบาทหลวง คริสตจักร พิธีการต่าง ๆ เพื่อรับความรอด ผมไม่สงสัยเลยว่าพวกคาทอลิกบางคน แม้จะมีการประดับตกแต่งและคำสอนเทียมเท็จทั้งหมดนั้น ได้ เห็นบ้างแล้วว่าพวกเขาสามารถวางใจพระคริสต์และรับความรอดได้ แต่เราแน่ใจว่าพวกเขาไม่เคยมีสันติสุข และความชื่นบานและการเติบโตเต็มที่แบบที่พวกเขาควรมี เพราะถูกรบกวนโดยสิ่งเหล่านี้ที่ถูกเพิ่มเข้ากับ ความจริงนั้น

อนิจจา มีคนเหล่านั้นที่เพิ่มบาปหลวงคนอื่น ๆ เข้ากับพระเยซู เพิ่มพิธีมิสซาหรือพิธีการต่าง ๆ เข้ากับความรอด เพิ่มเข้ากับวิถีทั้งหลายของพวกเขาและบ่อยครั้ง อาจเป็นปกติเลย เพิ่มการลงพระอาชญา โดยไม่มีความเชื่อแท้ที่ช่วยให้รอด

การตัดออกจากพระวณะหมายถึงการพลาดความรอดไป

พระเจ้าทรงยื่นเสนอสถานที่แห่งหนึ่งในสวรรค์ ชื่อหนึ่งที่จะถูกจดในหนังสือแห่งชีวิต แต่ไม่มีความรอดยกเว้นโดยพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดแห่งพระคัมภีร์ ตามข้อตกลงเหล่านั้นที่ถูกระบุในพระคัมภีร์ การตัดออกจากพระคัมภีร์ก็หมายถึงการพลาดพระคริสต์และการลบมลทินนั้นไป และจึงพลาดความรอดไป

ข่าวประเสริฐเดียวที่ช่วยผู้คนให้ได้รับความรอดได้ถูกระบุไว้ใน 1 โครินธ์ 15:3,4, “...ว่าพระคริสต์ได้ทรงวายพระชนม์เพื่อบาปของเราทั้งหลาย ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์ และพระองค์ได้ทรงถูกฝังไว้ และพระองค์ได้ทรงเป็นขึ้นมาใหม่ในวันที่สามตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์” ข่าวประเสริฐที่ช่วยให้รอดนี้ก็คือ (1) ว่ามนุษย์เป็นคนบาปเสียจนเขาต้องมีพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดองค์หนึ่ง; (2) มันระบุถึงการสิ้นพระชนม์เพื่อไถ่โทษและการถูกฝังของพระคริสต์; (3) มันระบุถึงการคืนพระชนม์จริง ๆ ของพระองค์; (4) ว่ามันอยู่บนสิทธิอำนาจที่ถูกยืนยันการสองครั้งตรงนี้ นั่นคือ “ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์” การเอาสิ่งสำคัญที่เป็นความจริงเหล่านี้อันใดออกไปก็เท่ากับทำลายข่าวประเสริฐ เปาโลกล่าวโดยการตลใจว่า: “แต่ถึงแม้ว่าพวกเราเอง หรือทูตสวรรค์องค์หนึ่งจากสวรรค์ ประกาศข่าวประเสริฐอื่นใดแก่ท่านทั้งหลาย นอกจากข่าวประเสริฐที่พวกเราได้ประกาศแก่ท่านทั้งหลายแล้ว ก็จงให้คนนั้นถูกสาปแช่ง ตามที่พวกเราได้กล่าวไว้แต่ก่อนแล้ว บัดนี้ข้าพเจ้ากล่าวดังนั้นอีกว่า ถ้าคนใดคนหนึ่งประกาศข่าวประเสริฐอื่นใดแก่ท่านทั้งหลายนอกจากข่าวประเสริฐซึ่งท่านทั้งหลายได้รับไว้แล้ว จงให้คนนั้นถูกสาปแช่ง” (กท. 1:8,9)

ในมารโก 8:38 พระคริสต์ทรงใส่พระองค์เองและพระวณะของพระเจ้าไว้ในหีบห่อเดียว: “เหตุฉะนั้น ผู้ใดก็ตามที่จะมีความละเอียดเพราะเรา และเพราะบรรดาถ้อยคำของเราในชั่วอายุที่เลินชู้และทำบาปนี้ บุตรมนุษย์ก็จะมี ความละเอียดเพราะผู้นั้นด้วย เมื่อพระองค์จะเสด็จมาในสง่าราศีของพระบิดาของพระองค์ พร้อมกับเหล่าทูตสวรรค์ที่บริสุทธิ”

อีกนัยหนึ่ง พระคัมภีร์ที่ไม่ได้รับการตลใจก็หมายถึง ไม่มีพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด; ไม่มีมนุษย์ที่ตกต่ำ ก็ไม่มีความรอด; ไม่มีความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์ ก็ไม่มีความรอด; ไม่มีการสิ้นพระชนม์เพื่อไถ่โทษ ก็ไม่มีความรอด; ไม่มีการคืนพระชนม์ฝ่ายร่างกาย ก็ไม่มีความรอด; ไม่มีพระคัมภีร์ที่ไม่อาจล้มเหลวได้ ก็ไม่มีความรอด

เหล่านักเทศน์ที่ชื่อตรงของพระเจ้า พวกเน้นรากฐาน ซึ่งยืนหยัดด้วยใจกล้าเพื่อพระคริสต์และพระคัมภีร์ บางครั้งก็ถูกเรียกว่าเป็นคนที่ไม่รักพี่น้อง ในสายตาของพวกถือแนวคิดเสรีนิยม พวกเสรีนิยมที่ไม่เชื่อก็ไม่ใช้พี่น้องคริสเตียน กล่าวกันว่าพวกสมัยใหม่นิยมช่างเป็นมิตร ไม่วิจารณ์ใคร ช่างน่าคบหา แต่พวกเขาไม่มีข่าวประเสริฐที่จะเสีย ไม่มีพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดที่จะละทิ้ง ผมมี คริสเตียนที่ตามทางพระเจ้าและมีหัวใจคนใดก็มีเหตุผลสำหรับความเดือดดาลอันบริสุทธิ์และการประณามอย่างเปิดเผยเกี่ยวกับคนเหล่านั้นที่อยากเอามงกุฎแห่งความเป็นพระเจ้าไปจากพระเศียรของพระคริสต์และพระโลหิตที่ไถ่โทษไปจากแผนการแห่งความรอดของพระเจ้า

ข้อ 20,21:

22:20 ผู้ซึ่งทรงเป็นพยานในสิ่งเหล่านี้ ตรัสว่า
“แน่นอน เราจะมาโดยเร็ว” เอเมน ขอให้เป็นเช่นนั้น
เชิญเสด็จมาเถิด พระเยซูเจ้าข้า

22:21 ขอให้พระคุณของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้
เป็นเจ้าของพวกเรา จงดั่งรงอยู่กับท่านทั้งหลาย
ทุกคนเถิด เอเมน

พระสัญญาสุดท้าย; พระพรสุดท้าย

ตอนแรก ในวิวรณ์ 1:7 ใจความหลักของหนังสือนี้ถูกให้ไว้ว่า “ดูเถิด พระองค์เสด็จมาพร้อมกับหมู่เมฆ และนัยน์ตาทุกดวงจะเห็นพระองค์ และคนเหล่านั้นที่ได้แทงพระองค์ด้วย และมนุษย์ทุกชาติทั่วโลกจะรำไห้ เพราะพระองค์” จงเป็นไปอย่างนั้น เอเมน”

ตรงนี้นั้นถูกทวนซ้ำอย่างที่มีนัยเคยถูกทวนใน 3:11 และ 22:7 ว่า “เราจะมาโดยเร็ว” พระเยซูทรงเตือนใจวิสุทธิชนเหล่านั้นที่เมืองธียาทิราว่า “จงยึดไว้ให้มั่นจนกว่าเราจะมา” และขอให้ผู้อ่านทุกท่านใส่ใจคำเตือนที่ว่าพระคริสต์จะเสด็จมาอย่างฉับพลัน แบบไม่คาดคิด พระองค์อาจเสด็จมาได้ทุกเมื่อ มันจะเกิดขึ้นในพริบตาเดียว ฉับพลันยิ่งนัก ความสุขมีแก่หญิงพรหมจารีเหล่านั้นที่มีน้ำมันอยู่ในตะเกียงของตน ความสุขมีแก่คนเหล่านั้นที่เฝ้าระวังอยู่เสมอเพื่อรอคอยการเสด็จมาของพระองค์และทำตามน้ำพระทัยของพระองค์ตอนนี้

นิยายวาดภาพของหญิงสาวคนหนึ่งที่คุณรักของเธอได้จากเธอไปเพื่อเดินทางไปยังดินแดนศักดิ์สิทธิ์ และสัญญาว่าเมื่อเขากลับมาเขาจะให้เธอเป็นเจ้าสาวสุดท้ายที่รักของเขา หลายคนบอกเธอว่าเธอจะไม่มีวันได้เห็นเขาอีก แต่เธอเชื่อคำสัญญาของเขา และทุกเย็นเธอก็เดินลงไปยังชายฝั่งที่เงียบเหงา และจุดไฟประภาคารที่นั่นต่อหน้าคลื่นคนอง เพื่อต้อนรับเรือลำนั้นที่กลับมาซึ่งนำคู่หมั้นของเธอกลับมาอีก และเธอยืนอยู่ข้างไฟที่ลุกโชนนั้นทุกคืน อธิษฐานต่อสายลมให้ช่วยเร่งใบเรือที่เชื่องช้า เพื่อที่เขาผู้เป็นทุกสิ่งแก่เธอจะได้กลับมา

เด็กเขนน้องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เปี่ยมสุข ผู้ได้ทรงรักเราจนถึงความมรณา ได้เสด็จจากไปยังดินแดนศักดิ์สิทธิ์แห่งสวรรค์อันลึกลับ ทรงสัญญาว่าเมื่อพระองค์กลับมาจะทรงทำให้เราเป็นเจ้าสาวผู้มีความสุขนิรันดร์ของพระองค์ บางคนกล่าวว่าพระองค์ไปแล้วไปลับ และว่าเราจะไม่ได้เห็นพระองค์อีกเลยบนโลกนี้ แต่ถ้อยคำสุดท้ายของพระองค์คือ ‘แน่นอน เราจะมาโดยเร็ว’ และบนชายหาดอันมืดมิดและหมอกจัดที่ลาดเอียงเข้าสู่ทะเลนิรันดร์นั้น ผู้เชื่อแท้แต่ละคนก็ยืนอยู่ริมไฟที่จุดด้วยความรัก เฝ้าดู รอคอย อธิษฐาน หวังให้พระวาระของพระองค์สำเร็จจริง ไม่ยินดีในสิ่งใดมากไปกว่าคำมั่นสัญญาของพระองค์ และร้องทูลจากจิตวิญญาณแห่งความรักอันศักดิ์สิทธิ์อยู่เสมอว่า ‘ขอให้เป็นอย่างนั้น เชิญเสด็จมาเถิด พระเยซูเจ้าข้า’ และคืนใดคืนหนึ่งนี้ ขณะที่โลกกำลังสาละวนอยู่กับความสนุกสนานรื่นเริงของมัน และหัวเราะเยาะหญิงสาวผู้นั้นที่อยู่ริมทะเล รูปร่างหนึ่งจะปรากฏเหนือคลื่นที่ซัดสาด เหมือนครั้งหนึ่งบนชายฝั่งกาลิลี เพื่อพิสูจน์ว่าการเฝ้าคอยและความทุ่มเททั้งหมดนี้ไม่สูญเปล่า และนำความชื่นบาน สง่าราศี และชัยชนะที่ไม่รู้สิ้นสุดเลยมาสู่ดวงใจที่สัตย์ซื่อและมั่นคง - J.A. Seiss

เราขอร่วมในคำอธิษฐานนั้นว่า “ขอให้เป็นอย่างนั้น เชิญเสด็จมาเถิด พระเยซูเจ้าข้า”

เราขอร่วมในคำทูลขอนั้นเช่นกันว่า “ขอให้พระคุณของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเรา จงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายทุกคนเถิด” ผู้ที่รอดแล้วทุกคนหรือ? ใช่แล้ว แม้หากว่าหญิงพรหมจารีบางคนที่มีน้ำมันก็หลับไหลและตะเกียงของพวกเธอต้องตมแต่งขึ้นหรือ? ถูกต้องแล้ว พระคุณของพระเจ้าอยู่กับพวกเธอเช่นกัน พร้อมกับแก่อื่น ๆ ที่ไม่เป็นของคอกนี้หรือ? ใช่แล้ว พร้อมกับพวกเขาด้วย พร้อมกับผู้ที่บังเกิดใหม่ แล้วบางคนที่ไม่เข้าสนิทอยู่ในพระคริสต์ตั้งนั้นหรือ ฉะนั้นตาม 1 ยอห์น 2:28 พวกเขาก็จะ “มีความละเอียดต่อพระพักตร์พระองค์เมื่อพระองค์เสด็จมา”? ใช่แล้ว เพราะเหตุที่พระเจ้าทรงรักพวกเขา เราเองก็รักพวกเขาและเราอธิษฐานขอให้พระคุณของพระเจ้าอยู่บนพวกเขา

ขอให้พระคุณของพระองค์อยู่กับพวกเขาและกับคนทั้งปวง กับคริสเตียนทั้งหลายที่ทำงานของพวกเขาอาจไม่ดำรงอยู่- ไม่เป็นทองคำ เงิน เพชรพลอย- แต่เป็นไม้ หญ้าแห้ง และฟางที่จะถูกเผา อย่างใน 1 โครินธ์ 3:10-15 นั้นหรือ? ใช่แล้ว โอ ผมอยากที่จะรักผู้คนที่บังเกิดใหม่แล้วของพระเจ้าทุกคน ผู้ซึ่งรักพระคริสต์ เอเมน

ขอให้เราร้องเพลงและชื่นบานเกี่ยวกับสวรรค์

ข้าไม่หวั่นใยในสมบัติ

เงินทองเพชรนิลจินดา

แต่ข้าหวังของโลกภายนอก

ซึ่งดำรงชั่วกาลปาว

ในทะเบียนแห่งเมืองแมนนั้น

ชื่อของข้าจดหรือยัง

ขอพระเยซูโปรดบอกว่า

ชื่อของข้าจดหรือยัง

บาปของข้ามีมากเหลือหลาย

ดังเม็ดทรายมากเหลือล้น

แต่โลหิตของพระเยซู

ได้ช่วยข้าให้หลุดพ้น

คำสัญญาของพระองค์มี

จารึกไว้ในพลาตลั่ง

แม้ว่าบาปข้าแดงเหมือนครั้ง

พระองค์ทำให้ขาวปลั่ง

เมืองสวรรค์เป็นเมืองงดงาม

ล้วนแล้วด้วยแสงสว่าง

ชาวสวรรค์มีราศีงาม

เครื่องแต่งกายขาวกระจ่าง
ไม่มีความชั่วมาวิแว
บริสุทธิ์งามผ่องแผ้ว
ทุดสวรรค์คอยต้อนรับข้า
เพราะซื้อข้าได้จดแล้ว
ชื่อของข้าจดหรือยัง
ในสมุดอันขาวปลั่ง
ในทะเบียนแห่งเมืองแมนนั้น
ชื่อของข้าจดหรือยัง

-Frank M. Davis

Ira Stanphill ได้เขียนบทเพลงอันไพเราะนี้:

ข้าพอใจกับแค่กระท่อมบนโลกนี้
เงินเล็กน้อยและทองเล็กน้อย
แต่ในเมืองนั้นที่ถูกไล่จะส่องแสง
ข้าอยากได้กระท่อมทองคำที่ประดับด้วยเงิน
แม้ถูกลองใจ ถูกทรมาน และถูกทดสอบบ่อย ๆ
และดูผู้พยากรณ์นั้นหมอนของข้าคือก้อนหิน
และแม้ข้าไม่พบที่อาศัยถาวรบนโลกนี้
ข้ารู้ว่าพระองค์จะประทานคฤหาสน์ให้เป็นของข้า
อย่าคิดว่าข้ายากจนหรือถูกทอดทิ้งหรือเปลี่ยวเหงา
ข้าไม่ท้อใจ ข้ากำลังมุ่งไปสวรรค์
ข้าเป็นเพียงผู้สัจจริงที่แสวงหานครหนึ่ง
ข้าอยากได้คฤหาสน์ พินและมงกุฎ
ข้ามีคฤหาสน์หลังหนึ่ง เลยยอดเขานั้นไป
ในดินแดนสูงใส่นั้นที่เราจะไม่แก่เฒ่าเลย
และสักวันหนึ่งที่นั่นเราจะไม่พเนจรอีกต่อไป
แต่เดินไปบนถนนที่เป็นทองคำบริสุทธิ์ยิ่ง

Mansion Over the Hilltop, สนวนลิขสิทธิ์, 1949, โดย Ira Stanphill